

*Vaikka maailma
meidät hajottaisi*

Prologi	1
1. Yhdessä eksyksissä	3
2. Anna sieluni takaisin.....	30
3. Pullotettuja tunteita.....	47
4. Ystävärakas	70
5. Sydämenpuolikkaat	85
6. Suhteita	108
7. Sateenkaarimustelmia	131
8. Yhdessä tai ei ollenkaan.....	151
9. Kuumaa huumaa	166
10. Lämpöä ja läheisyyttä	179
11. Isoveljet rinnallani.....	200
12. Monenlaista rakkautta.....	217
13. Valon sammuesssa	232
14. Lohtu	249
15. Kai olet siellä jossain	266
16. Vaikka maailma meidät hajottaisi.....	287
Epilogi: Kadonneet pojat.....	311
The End.	332

Prologi

Me oltiin toistettu sitä niin kauan kuin mä muistin.

Mä opin sen muistaakseni äidiltä. Äiti sanoi mulle, että vaikka me muutettiin kauemmas susta eikä asuttais enää samassa pihassa, niin me pysyttäisiin silti ystävinä, sinä ja minä. Äiti sanoi, ettei tosiystävyyys koskaan hajoaisi, vaan se kestäisi maailman tuulet ja kovimmatkin myrskyt. Silloin äiti sanoi ne sanat ensimmäistä kertaa, ja mä otin ne omikseni sun kanssa. Siitä lähtien me luvattiin niin aina toisillemme.

”Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -”, mä sanoin sulle ensimmäisen ker-
ran 7-vuotiaana, ja sä katsoit mua hymyillen.

”- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi”, sä lupasit mulle, tarttuen tiukasti mun käteen, kun me asteltiin yhdessä ensimmäistä kertaa alakoulun ovesta sisään.

”Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -”, sä sanoit mulle, kun me jouduttiin yläasteella eri luokille, eikä voitu olla enää 24/7 yhdessä.

”- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi”, mä vastasin sulle melkein käheästi, koska en olisi halunnut joutua eroon susta edes oppituntien ajaksi.

”Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -”, mä lausuin lukion ekalla haudanva-
kavana ja viilsin kämmeneeni haavan, ojentaen puukon seuraavaksi sulle.

”- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi”, sä vannoit viiltäessäsi omaa kättäsi ja tarratessasi mun käteen veriveljenäni.

”Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -”, sä totesit mulle lempeästi hymyillen silittäessäsi mun olkapäätä meidän istuessa laiturilla kahdestaan kaljaa juoden, kun mä täytin 18 vuotta, eikä mulla ollut muita ystäviä kuin sinut.

”- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi..” mä kähisin ja sä vedit minut halaukseen, silitellen mun selkää, kun mä lisäsin ensimmäistä kertaa jotain sen meidän valan perään. ”Kiitos, kun oot vieläkin siinä.. Kiitos, kun et oo koskaan hylännyt mua.. Kiitos kun mulla on sinut..”

"Santtu, sä lupasit, että vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -", mä kuiskasin sulle itkien, kun sä makasit 20-vuotiaana sairaalasängyllä yritettyäsi itsemurhaa.

"- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi", sä sanoit yhtä hiljaa, kyynelten kastellessa sinunkin poskesi. "Anna mulle anteeks, Henkka.. Mä en tee sitä uudestaan. Mä lupaan etten ikinä jätä sua.. Anteeksi.. Mulla oli vain niin paha olla, että mä unohdin lupaukseni.. En unohda enää, mä vannon sen.."

"Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -", sä henkäisit mulle käheällä äänellä pidellessäsi mua tiukasti sylissäsi mun romahdettua sua vasten, kun mä olin 21-vuotiaana saanut kuulla äitini kuolleen auto-onnettomuudessa. Silloin sä et odottanut mun jatkavan, vaan jatkoit itse mua lohduttaen, pidellen mua pystyssä ja ihan kiinni itsessäsi: "- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi. *Aina*. Mä oon tässä aina. Sä et oo koskaan yksin. Sulla on aina minut.."

*"Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi,
niin meidän side on ikuinen ja särkymätön,
ja minä pysyn vieressäsi."*

Ja siinä sä yhä olit.

1. Yhdessä eksyksissä

"Henkka-aa-aa, et sä voi sanoa noin!! Sä et voi tehdä MULLE näin!!" Santtu älähti mulle nauraen.

"Voinpas", mä tuhahdin mahdollisimman tosissani, katsellen Santtua pistävästi nänvarttani pitkin. "Ananas ei missään vitun nimessä kuulu pizzaan, enkä mä tahdo olla sun kanssa missään tekemisissä, jos sä tunget sitä sinne."

"Heitätkö sä oikeesti vuosien ystävyysroskakoriin siksi, kun mä oon oppinut tykkäämään ananaksesta pizzassa????" Santtu huudahti ja nauroi niin, että joutui pyyhkimään jo silmiään. Se oli vähän väsy, kun me oltiin valvottu vähän turhan pitkään viime yönä, mikä sai sen nauraa käkättämään ihan ylimitoitetusti. Mä olin aina oikeasti RAKASTANUT tätä väsynyttä Santtua, kun se oli niin hervoton. Sai minutkin nauramaan.

"Todellakin. Tää on dealbreaker", mä vastasin Santulle ja nostin leukaani hitusen lisää, kun tuhahdin uudelleen.

"Ihan ku teitä muka oikeesti erottaisi mikään", käsipuolessani kulkeva Elli kommentoi huvittuneena. "Ja btw, teillä on kyllä oikeesti aina IHAN tyhmät jutut väsyneenä. Kun ne on muutenkin sellaisia..... Joku voisi luulla, että te ootte kakaroita, vaikka te molemmat ootte jo 23. Teistä ei aina uskoisi, että te ootte samanikäisiä kuin mä."

Käänsin katseeni vieressäni kulkevaan tyttöystäväni Elliin, joka oli myös toinen parhaista ystäväistäni. Ellin kauniit siniset silmät säkenöivät huvittuneisuudesta ja se hymyili meille vähän ilkkurisesti. Elli oli kyllä tosi söpö, kun se hymyili noin, ja naisen kaunein asuste oli kyllä todellakin hymy. Jota Elli oli vielä korostanut punaisella huulipunalla, kun taas kauniita sinisiä silmiään tyttöystäväni oli korostanut ripsivärillä sekä pukemalla oranssin ohuen pipon ja huivin, jotka suojasivat myös kevätviimalta. Blondit, lapoihin asti ylettyvät laineikkaat hiuksensa Elli oli tällä kertaa suoristanut ja kesyttänyt vielä hattunsakin alle, vaikka sen verran itsepäiset ja vahvat ne oli, että ne nostivat Ellin hattua koko ajan ylöspäin ja alkoivat mennä jälleen laineille. Mä en ymmärtänyt, miten Elli edes jaksoi yrittää suoristaa hiuksiaan, kun ei ne pysyneet suorina.

Anyway, Elli oli kaunis kummin vain, suorissa tai laineikkaissa hiuksissa. Elli oli kyllä kertakaikkisen kaunis ja upea ilmestys muutoinkin; se oli suhteellisen pitkä, noin 175 senttinen, ja se oli muodokas, eikä mikään muodoton tikku niinku mä, heh. Mä olin jokatapauksessa enemmän kuin ylpeä saadessani kutsua Elliä mun tyttöystäväksi, niin upea ja kaunis se oli. Tiesin aika monen jätkän kuolanneen sen perään, eikä mikään ihme, olihan Elli oikeesti ihan pirun nätti. Vaikka parasta Ellissä oli kuitenkin luonne. Se Ellin ydin, eli sen persoona. Mä ihastuin - ja rakastuin - aina persoonaan, ja se Ellissäkin oli

vetänyt mua puoleensa. Me oltiin itseasiassa oltu Ellin kaa alunperin ihan vain ystäviä, useamman vuodenkin ajan. Kuten sanottua, Elli oli toinen parhaista ystävistäni, mutta nyt tuo ystävyys oli syventynyt rakkaudeksi, ja me oltiin päädytty yhteen nelisen kuukautta sitten. Mä itseasiassa veikkasin, että juuri ystävyys vuoksi mä olinkin ihastunut Elliin. Mulla oli vähän taipumusta sellaiseen; ihastua ystäviini. Koska siinä ystävyysaikana tuli esille se toisen luonne ja persoona, johon mä tosiaan aina ihastuin. Niin oli käynyt Ellinkin kohdalla. Mä tykkäsin Ellistä ihmisenä ihan suunnattomasti..

”No toivottavasti ei erotakaan..” Santtu totesi lämpimästi hymähtäen, viitaten Ellin aikaisempaan kommenttiin, jolloin mä käänsin katseeni takaisin Santtuun, ja hymyilin hellästi katsellessani sen lämpimiin vihreisiin silmiin. En vain voinut olla hymyilemättä Santulle sillä tavoin. Hymyilin oikeasti melkein *rakastavasti*, sillä Santtu oli mulle ihan älyttömän rakas, olihan se sentään toinen parhaista ystävistäni. KAIKKEIN parhain, oikeastaan. Santtu oli mulle Ystävä Ylitse Muiden. Maailman parhain ystävä.. Me oltiin aina oltu kuin paita ja peppu. Mä olin tottakai se peppu, heh. Lähinnä siksi kun olin kuulemma välillä kunnan persepää. Myönnetään, luonteessani oli särmänsä. Perseesäni puolestaan ei. Mulla oli varsin lattapeppu, mä kun olin vähän tikku. Sellainen kunnan kukkakeppi. Blondi hongankolistaja. Vaikka en mä kyllä Santulle pärjännyt enää pituudessa, se oli vielä muakin pidempi, kun se oli 185 ja minä 183. Mä olin ollut piiiiitkään sitä pidempi, mutta ammattikouluaikana se oli sitten kasvanut mun ohi. No, mutta onneks vain parilla sentillä, joten me oltiin melkein samanmittaisia.

Muutoin kuin pituutemme puolesta minä ja Santtu sitten oltiinkin melko erinäköisiä ja -oloisia. Santtu oli aina ollut ruumiinrakenteeltaan roteva ja vanttera, ja vähän pyöreäkin - eikä siinä ollut vittu mitään väärää, Santtu oli juuri ihana nallekarhu - ja minä taas varsinainen tikku. Santtu oli myös selkeästi pehmeäpiirteisempi ja lämpimämpi persoona kuin mä, ja sen vihreät silmät oli aina empaattiset, toisin kuin mun. Mun kasvoniilmeeni sekä siniset silmäni olivat kuulemani mukaan usein melko kovat ja kylmät, eli ihan päinvastaiset kuin Santun. Sen lisäksi Santun leukaa korosti nykyisin sänkimittainen parta, kun taas mä olin varsinainen siloposki. Ei mulle edes kasvanut kunnolla parta, vaikka miten olisin yrittänyt sellaista kasvattaa.....

Niin, ja noiden edellä mainittujen eroavaisuuksien lisäksi mun keskipitkät, usein kuulemma suloisesti sekaisin olevat hiukset oli tosiaankin blondit, siinä missä Santun lyhyehkö hiukset, jotka oli päältä hieman pidemmät kuin sivuilta, olivat ruskeat. Ne oli siis selkeästi tummemmat kuin mun, mutta myös selvästi lyhyemmätkin, koska mun tukka ylettyi korville, niskaan ja peitti otsankin. Mä ja Santtu oltiin siis oikeesti hyvin eri näköisiä, mutta oltiin me kyllä tosiaan ihan erilaisia muutenkin, kun Santtu oli semmonen

empaattinen, lempeä ja lämmin ihminen, joka oli kaikille ystävällinen, ja mä puolestani olin vähän sulkeutunut, varautunut, pisteliäs - suoraan sanoen hieman vittumainen - ja kylmä. Tai en mä tiedä olinko mä oikeasti kylmä, mutta etäinen nyt ainakin, koska mun oli vaikeaa luottaa ihmisiin. Santtu oli niitä harvoja ihmisiä, joihin mä luotin. Mä oikeesti TARVITSIN Santtua, niin monella tapaa.. Se muunmuassa tasapainotti ja täydensi mua. Just siksi, kun se oli niin erilainen kuin mä.

Heh, jos minä ja Santtu oltiin melkoisen eri oloisia ja näköisiä, niin minä ja Elli puolestaan muistutettiin HYVIN paljon toisiamme. Meissä oli paljon samaa, ja me oikeesti sovittiin hyvin yhteen, muunmuassa hiustemme ja silmienvärimme suhteen, sillä me oltiin Ellin kanssa kunnon Elovena-kaksikko, kun molemmilla oli blondit hiukset ja siniset silmät. Meidän lapsista tulis hurjan söpöjä, ja taatusti sinisilmäisiä blondeja.. Mutta oli mun ja Ellin luonteessakin samaa, sillä siinä missä mä olin vähän vittumainen ja sanoin vittuillessani asiat melko suoraan, niin Elli oli suorasanainen noin niinku muuten. Mikä oli vain hyvä, koska se ei antanut mulle mahdollisuutta sulkeutua, vaan otti asiat puheeksi ja kiskoi kaiken minusta ulos vaikka väkisin. Sen lisäksi, että olimme molemmat melko suorasanaisia, Elli suuremmalla tavalla ja mä vähän pisteliäämmin, niin me molemmat oltiin melko tuittujakin. Räiskyimme ja räjähtelimme, kiihtyen nollostakaan sekunnissa. Siinä missä Santulla puolestaan oli muuten ihan uskomattoman pitkä pinna, eikä se IKINÄ hermostunut..

Mä kyllä suoraan sanottuna *tarvitsin* molempia. Sekä Santtua että Elliä. Ne oli mulle oikeesti elintärkeitä ja korvaamattomia molemmat.. Enkä mä koskaan - oikeesti, juuri KOSKAAN - liikkunut missään ilman niitä. Me kuljettiin lähes aina yhdessä, ja ellei me kuljettu yhdessä, niin mä kuljin joko Santun TAI Ellin kanssa. Ne oli mun ainoat ystävät. Ja siis oikeasti, AINOAT, ja ne oli olleet sitä lähes aina. Mulla ei oikein ollut koskaan ollut muita ystäviä, kuin Santtu ja Elli, muutamaa tähdenlentoa lukuunottamatta, jotka nekin mä olin jo menettänyt.. Mikä tekikin Santusta ja Ellistä vieläkin korvaamattomampia mulle. Ne oli ainoat ihmiset, ainoat ystävät, jotka olivat pysyneet rinnallani. Santtu jo kakarasta lähtien, ja Elli sitten myöhemmin.. Ne oli ne kaksi ihmistä, jotka eivät olleet saapumisestaan lähtien poistuneet rinnaltani.

Mä ja Santtu oltiin oltu tosiaan ihan pienestä lähtien ystäviä. Me oltiin oltu jo samassa päiväkodissakin. Elli puolestaan oli tullut mukaan kuvioihin joskus lukion vikalla. Tai no, kaksoistutkinnon vikalla. Jokatapauksessa, toisen asteen vikalla luokalla. Mä ja Santtu oltiin päädytty tekemään kaksoistutkinto, koska ei haluttu pelkkää lukio-, muttei myöskään pelkkää amiskoulutusta, joten niin Santtu oli opiskellut yo-merkonomiksi ja mä yo-ajoneuvoasentajaksi, eli autonrassaajaksi! Me ei ikävä kyllä oltu kiinnostuttu Santun

kanssa samasta alasta, mutta onneks me oltiin nähty amiksessa välitunneilla, ja päästy lukion puolella samoille oppitunneillekin, saaden lukio-opintojen avulla enemmän yhteistä aikaa.. Ja siellä lukiossa me oltiin sitten tavattu neljäntenä vuotenaamme Elli, joka oli muuttanut juuri Juuasta Nurmekseen, ja osallistui samoille kursseille kuin me. Me oltiin heti löydetty toisemme ja bondattu Ellin kanssa, minä ainakin, sekin kun oli ollut tosi yksinäinen. Kuten minä.. Meillä oli riittänyt juttua ulkopuolisuuden ja erilaisuuden tunteistamme, joten olimme löytäneet heti yhteisen sävelen. Mistä mä olin ollut helvetin iloinen. Kun ei mulla ollut tosiaan ollut muita kuin Santtu siihen asti.. Se oli ollut siihen asti mun ainoa *ystävä*, ja ainoa, jolle mä olin pystynyt puhumaan. Mä olin ollut TOSI yksinäinen ennen sitä, kun sain Ellinkin elämäni. Jos rehellisiä oltiin, niin olin kyllä yhä.

Tai no, oli mulla ennen ollut täällä mun serkku Eevikin, mutta se oli vastikään muuttanut Joensuuhun. Eli nyt mulla ei ollut täällä enää sitäkään.. Mulla oli täällä VAIN Santtu ja Elli, ja työpaikan pojat, joita en kuitenkaan lukenut ystävikseni. Oli ne mulle tavallaan perhettä, mutta ei ystäviä. Eevi puolestaan oli mulle molempia, sekä perhettä että ystävä, ja se oli niitä harvoja, joille mä pystyin Santun ja Ellin lisäksi puhumaan, mutta nyt sekin oli poissa.. Se tuntui pirun oudolta, ja mulla oli vähän tyhjä olo sen takia. Mä ja Eevi kun oltiin aina oltu kuin paita ja peppu. Niinku mä ja Santtukin, mutta vähän eri tavalla. Olihan Eevi sentään mun serkku, eikä pelkästään ystävä. Kuten sanottua, oli se sitäkin, oli aina ollut, mun parhaimpia ystäviä itseasiassa, mutta se oli kuitenkin sukua mulle, joten se dynamiikka oli erilainen. Tavallaan läheisempi. Mutta nyt mä jaarittelen.. Eevi ja minä oltiin jokatapauksessa oltu aina erottamattomat, mutta nyt meidän tiet oli vähän eronneet kun Eevi oli muuttanut pois.

Ja siis, oikeesti, me oltiin oltu Eevin kanssa EROTTAMATTOMAT isolla E:llä. Me oltiin työskennellyt jopa samassa firmassa siitä lähtien, kun Oskari - pitkäaikainen pomoni - osti Autohuolto Heikkisen täältä Nurmeksesta. Se oli palkannut minut heti autokorjaamonkin leiviin autonrassaajaksi muiden hommieni lisäksi, ja Eevin se oli palkannut suoraan koulun penkiltä hitsaajaksi Heikkiselle. Ja olihan Eevi edelleenkin Oskarin palkkailistoilla, sillä Oskari omisti sen Joensuussakin sijaitsevan autokorjaamon, jossa Eevi nyt työskenteli. Oskari piti huolen omistaan, ja Eevi kuului mun kautta niihin omiin. Kuului kyllä muutenkin. Se likka oli enemmän ongelmassa ja pahempi tappelijä kuin minä, eikä mikään ihme sillä luonteella.. Eevi osasi olla oikeesti tyly, ja se oli kova kuin kivi. Sekä ihan mahdoton tuittupää. Vieläkin pahempi kuin minä. Se oli kunnon ärhentelijä ja rähinöitsijä, ja se osasi kyllä hitto vie pitää puolensa. Vaikka väkivalloin, jos pelkkä kova ääni ja viiltävät sanat eivät riittäneet. Se oli kyllä aina sopinut meidän villien ja väkivaltaisuuden taipuvaisten pojanviikareiden joukkoon. Vähän turhankin hyvin..

”Mutta hei, mä lähden tästä nyt sitten kotia kohti. Oli kiva ehtiä nähdä ennen sun työvuoroas”, Elli herätti minut ajatuksistani, mun räpyttäessä silmiäni pari kertaa, ennen kuin kohdistin katseeni Elliin, joka pysähtyi paikoilleen ja kohottautui suutelemaan mua. Mä vastasin sen suudelmaan vähän poissaolevana ja vilkuttelin Ellille, kun se lähti kävelemään takaisin menosuuntaan. Mä ja Santtu seurattiin hetki sen menoa, ja lähdettiin sitten itse eteenpäin, kohti mun työpaikkaa, jonne olin menossa välivuoroon.

”Minne sä vajosit?” Santtu kysäisi hiljaa, mun kääntäessä katseeni sen puoleen.

”Miten niin?” mä kysyin vastakysymyksen vähän ähkäisten.

”Olit ihan ajatuksissas”, Santtu tokaisi, siirtyen samalla vähän lähemmäs mua, kuin mun tueksi, jotta pysyisin pystyssä. Valmiina ottamaan minut kainaloonsa, jos tilanne niin vaatisi. Santun tuki oli mulle kyllä oikeesti ihan korvaamatonta..

”Äh, mietin vain sua. Ja Elliä. Ja Eeviä..” mä melkein mutisin ja laskin katseeni jalcoihini, kävellen eteenpäin katse maassa.

”Sulla on ikävä Eeviä?” Santtu ennemminkin totesi kuin kysyi, mutta teki sen kuitenkin kysyvällä äänellä.

”Joo..” mä huokaisin vastaukseni vähän raskaasti.

”Ja sulla on entistä yksinäisempi olo? Nyt kun Eevikin lähti..” Santtu totesi jälleen kysyvästi myötätuntoisella äänellä, kaapaten minut samalla kainaloonsa, kuin turvaan kaikelta pahalta. Kuin turvaan yksinäisyydeltä, joka kosketti mua jälleen kerran. Onneksi Santtu oli siinä, mun lähellä. Sen läheisyys kyllä lohdutti mua suuresti..

”Joo..” mä myönsin taas hiljaa. ”Onhan mulla täällä Oskari ja pojat sun ja Ellin lisäksi, mutta.. ne on ennemminkin perhettä, eikä ystäviä. Enkä mä niistäkään osaa puhua muille kuin Oskarille.. Ei ne oo sama asia kuin Eevi..”

”On ystävät ihan eri asia kuin perhe. Tottakai sä kaipaat Eeviä, ja tietenkin sulla on yksinäisempi olo, kun se lähti”, Santtu tokaisi ja tiukensi otettaan hartioistani. Mä painauduin sen kainaloon enemmän kuin mielelläni. Santun lähellä mulla oli aina ollut hyvä olla.. ”Varsinkin, kun et sä tosiaan oo kuitenkaan kovin läheinen poikien kanssa, et ainakaan riittävän läheinen puhuaksesi niille, ja sun ja Oskarin välinen dynamiikka puolestaan on jo ihan asia erikseen. Oskari ei oo sulle ystävä, vaikka läheinen onkin. Eevi puolestaan oli sulle sekä perhettä että ystävä. Se jätti ison aukon, kun lähti..”

”No jep..” mä huokaisin ja pysähdyin paikoilleni, kun me saavuttiin mun työpaikalle. Katselin hetken ajan korjaamon ovia lasittunein silmin ja käänsin sitten katseeni Santtuun. ”Mä tuun sitten taas seiskan pintaan sun luo. Pärjääthän sä sinne asti?”

”Juu juu. Älä Henri ylihuolehdi..” Santtu hymähti, katsoen mua kuitenkin kiitollisena. Mä kohotin sille toista kulmaani, kun se oli käyttänyt mun oikeaa nimeä. Se nimittäin

käytti sitä vain joko erittäin totisissa tilanteissa, komentaessaan mua tai sitten vittuillakseen. Tällä kertaa kyse oli varmaankin siitä jälkimmäisestä. Mun oikea nimi oli siis tosiaan Henri, mutta ei kukaan käyttänyt sitä nimeä. Ei niin yhtikäs kukaan, ellei kyseessä ollut juurikin joku erittäin vakava tilanne, tai sitten ihan vain vittuillakseen. Mä olin AINA ollut vain Henkka, koulussakin. Vähän niinku Santeri oli aina ollut Santtu. Ei kukaan kutsunut sitä Santeriksi. Kaikki oli kutsuneet sitä Santuksi aikojen alusta asti.

Heh. Henkka ja Santtu. Sekin yhdisti meitä. Se, ettei me koskaan käytetty meidän oikeaa nimeä, eikä meitä kutsuttu meidän omilla nimillä. Santtu oli Santtu ja mä olin Henkka. Piste, pilkku ja huutomerkki. Ja ehkä vielä muutama mokoma lisää.

”En mä mitään ylihuolehdi, *Santeri*”, mä virkoin, käyttäen itsekin oikein painottaen Santun oikeaa nimeä, ihan jo tilanteen vakavuudenkin vuoksi, en vittuillakseni. ”Huolehdiin vain. Sä oot mulle tärkeä, ja mä haluan, että sulla on kaikki hyvin ja hyvä olla. Olen vain huolissani susta.”

”Kiitti..” Santtu kiitteli pieni, mutta lämmin hymy kasvoillaan, mun vastatessa sen hymyyn, ennen kuin kaappasin sen vielä halaukseen. ”Kiitti kun tuut taas yöksi. Kiitos kun oot ollut nyt mun tukena..”

”Aina..” mä kuiskasin ja rutistin Santtua entistä kovempaa. Mä olin tosiaan luvannut mennä tänään Santun luokse yöksi. Taas. Olin itseasiassa yöpynyt sen luona kohta jo viikon. Ja yöpyisin niin kauas tulevaisuuteen kuin olis tarvis.. Santulla oli ollut mieli hieman mustana viime aikoina, ja se oli tuntenut olonsa yksinäiseksi. Asia, joka yhdisti meitä.. Tottakai mä siis olin, ja olisin jatkossakin, Santun tukena. Punkkaisin sen luona ja huolehtisin siitä. Se oli mun paras ystävä..

”Mutta menehän nyt töihin ennen kuin myöhästy. Muuten Oskari nirhaa sut. Ripittää nyt ainakin”, Santtu naurahti kevyesti ja vetäytyi irti minusta, mun vastatessa sen nauravaan katseeseen virne naamallani.

”Oskari rakastaa mua. Vaikka mä olisin kolme tuntia myöhässä, niin se viittais sen vain kintaalla”, mä virnuilin, Santun naurahtaessa kommentilleni.

”No niin se kyllä varmasti tekis”, Santtu myötäili huvittuneena ja soi mulle vielä lämpimän hymyn. ”Mutta hei, sun täytyy mennä duuniin. Älä huoli, mä pärjään kyllä. Nähdään sitten illalla.”

”Jeps. Nähdään”, mä hymähdin ja vilkutin Santulle, ennen kuin se sitten käänsi mulle selkänsä ja lähti hipsimään rauhallisina askelin kohti kotiaan. Mä katselin sen perään hetken ajan, ja lähdin sitten lampsimaan kohti korjaamo. Jonka ovi aukesi juuri, suorastaan lennähti auki, kun vihaisen näköinen Jamppa marssi siitä ulos. Mä aloin kiristellä heti hampaitani sen nähtyäni.

Jamppa. 25-vuotias isoveljeni. Maailman paskin ihminen heti kadonneen isämme jälkeen, joka ei ollut koskaan kuulunut elämääni. Vihasin isääni, kun se oli hylännyt minut niin, ja vihasin isoveljeäni Jamppaa, kun se oli aina kohdellut mua niin huonosti. Sillä tuntui olevan ainakin kilon verran paskaa hampaankolossaan mua vastaan. Jamppa oli AINA halveksinut mua, kun mä olin niin erilainen kuin se. Kun olin vääränlainen. Kun en ollut hetero, niinku "normaalit" ihmiset. Se ei oikeesti voinut sietää mua silmissään, ei niin ollenkaan. Jamppa oli suvaitsematon paskiainen, joka ei hyväksynyt mua, kun olin biseksuaali enkä ollut muutoinkaan samanlainen miehinen mies niinku se itte, ja se oli aina osoittanut sen kyllä varsin selvästi. Se oli haukkunut mua muunmuassa hinttariksi ja käynyt käsiksi useammin kuin laki sallii. En mä tiedä yrittikö se hakata sen "homouden" minusta pois, yrittikö se kasvattaa kovilla sanoillaan ja lyönneillään minusta "oikeaa miestä" vai mitä vittua se yritti, mutta se oli aina ollut mua kohtaan ihan vitun paskamainen. Tyly ja väkivaltainen..

Mä pysähdyin paikoilleni ja seurasin Jamppaa katseellani, kun se sytytti itselleen röökin ja lähti sitten vihaisin askelin pois korjaamolta. En halunnut sen lähellekään, varsinkaan kun se oli vihainen. Se luultavasti ottaisi ja vetäisi mua pataan nyt, jos menisin sen lähetyville. Muhun se nimittäin purki usein sen vihansa. Kuten oli tehnyt viimeksi eilen.. Ja Jampan lyönnit sattui oikeasti ihan vitusti kun se oli niin iso ja vahva. Sellainen kunnon kaappi. Pitkä, vahva ja roteva. Kuin raskaan sarjan nyrkkeilijä. Se oli varmaan perinyt isän geenit ja minä äidin, joka oli ollut ymmärrykseni mukaan huomattavasti sirompi kuin isämme. Tai Jamppa.. Mä olin aina ollut vähän itikka isoveljeeni Jamppaan verrattuna. En mä mikään lyhyt kepukka ollut, mutta kepukka kuitenkin. Kukkakeppi nimittäin. Jamppa puolestaan oli kunnon tukki; se ei ollut vain pitkä kuten mä, vaan se oli myös vankka, vahva ja vanterra. Sellainen, joka ei taivu kovimmankaan tuulen edessä. Mä taas taivuin, mutten katkennut. Vaikka olin tuhat kertaa Jamppaa hintelämpä, niin mä olin kuitenkin sitkeä sissi. Sitkeä ja nopea. Mä pääsin juosten karkuun, jos tarvitsi, kun taas Jamppa jäi tappelemaan.

Jamppa olikin aina ollut kunnon tappelupukari, eikä näin ollen sopinut mihinkään diplomaattiseen hommaan, jonka vuoksi se toimikin lähinnä muskeleina "hommissa" ollessaan, ja mikäs siinä, kun sen fysiikka ja luonne sopi siihen hommaan kuin naku-tettu. Jamppa näytti siltä, ettei sille ensinnäkään tullut uhittlemaan juuri kukaan, ja se sai tyyppin kuin tyyppin perääntymään. Se oli pelottavan näköinen uhkaavine olemuksineen ja jäisine siniharmaine silmineen, jotka olivat aina kovat ja jääkylmät. Ne pystyi oikeesti naulitsemaan ihmiset paikoilleen. Jäädettämään ne. Jamppa oli muutenkin melko karun näköinen. Se oli sellainen juro kivikasvo, joka tappoi katseellaan. Jampan

blondi tukka oli ajeltu siiliksi ja sen suuta reunusti sänkipituinen parta, jotka tekivät veljestäni vain entistä karumman näköisen.

Kun isoveljeni katosi näköpiiristäni, mä uskalsin viimeinkin hengittää, ja Murahdin ääneen, ennen kuin lähdin marssimaan pihan poikki korjaamon oville, lampsien rempseästi ovesta sisään. Käytävällä, jonka päässä häämötti korjaamohallin ovi ja jonka sivuovi vei kahvihuoneeseen, mua vastaan marssi Jakke, joka oli päästä varpaisiin ta-
tuoitu isokokoinen - ja siis, oikeesti JÄTTIMÄINEN - ja pelottava mies, mutta joka oli kyllä kaikkea muuta kuin pelottava, sitten kun siihen tutustui. Jakke oli nimittäin oikeesti luonteeltaan melkoinen nallekarhu. Se oli semmonen lempeä jättiläinen.. Osasi se olla kovakin, jos tarve niin vaati, ja vaatihan se joskus, kun Jakke nyt sattui olemaan Oskarin turvamies. Silloin Jakke oli kyllä pelottavan ulkonäkönsä veroinen, ja kuka tahansa kusi kyllä housuunsa pelosta, jos oli silloin Jakkea vastassa. Oikeesti. Hui saatana.. Mutta yleensä Jakke oli varsin leppoisa ja lupsakka jätkä. Tai mieshän se oli eikä mikään jätkä, kun se oli samoja ikiä kuin Oskari, eli 34 vuotta ja risat.

Mä morjestin Jaken ohittaessani sen, Jaken lähes mustan parran reunustaman suun kääntyessä sen perustuimasta ilmeestä hymyyn, kun se moikkasi mulle takaisin, marssien samalla ohitseni kahvihuoneeseen. Mä itse jatkoin matkaani hallin puolelle, jossa oli tuttu tohina päällä. Muista pojista paikalla olivat Nipa ja Edi, meidän porukan nuorimmat sällit, sekä konkarit Jupe ja Nikke, joista jälkimmäinen näytti tekevän juuri lähtöä kotiinsa. Se oli varmaan ollut aamuvuorossa ja teki nyt tilaa välivuorolaisille, sekä iltavuorolaisille, jotka ei sitten tekiskään enää korjaamon hommia, vaan ihan muita duuneja. Jätkien lisäksi paikalla oli tietenkin koko lafkan pomo, eli Oskari, joka ilmestyi juuri toimiston ovelle. Se oli vaatettanut rotevan ja lihaksikkaan, noin 180senttisen vartensa tyylilleen uskollisesti mustalla collegepaidalla ja tummilla farkuilla, sekä tietenkin perinteisesti mustalla lippiksellä, joka oli sen päässä väärinpäin. Sen hatun saikin Oskarin päästä pois vain väkisin, heh. Jos sai, niin silloin pääsi ihailemaan - lue sarkastisesti - Oskarin tummanruskeita ananastukka-malliin leikattuja hiuksia.

Mä hymähdin ääneen - en tiedä edes miksi - ja marssin sitten syvemmälle korjaamoon, jolloin Oskari kohdisti harmaiden silmiensä katseen muhun havaittuaan liikettä. Se hätkähti minut nähdessään, jääden tapittamaan mua sekunnin murto-osan ajaksi, ennen kuin se jo kiekaisi kutsun mulle sieltä toimistonsa ovelta.

"Henri Oliver Martikainen, tules tänne!" Oskari huudahti lujaan ääneen, kaikkien poikien kääntyessä katsomaan sitä, ja mun irvistäessä oikein kauniisti. Eäääh, oli kyllä aivan ihanaa, kun Oskari teki tuota, käytti mun koko nimeä. Se teki niin aina joko ihan vain kiusallaan tai sitten silloin, kun halusi saada mun huomion.

”En tule, jos käytät tuota hirvitystä kutsuessa mua luokses”, mä irvistelin Oskarille, joka puolestaan virnisti mulle. Eli nyt se taisi haluta vain kiusata mua.

”Henri, älä nyt viitsi. Ala tulla sieltä”, Oskari kiusoitteli, mun kurtistaessa sille kulumiani ja mutristaessa naamaani.

”En, jos et lopeta. Yäk, mä en oo mikään Henri”, mä vastustelin naama mutrussa.

”Henriiii-iii-iii”, Oskari jatkoi kuitenkin oikein kauniisti joikuen.

”Eiii-iii-iii”, mä matkin Oskaria, ulisten vähintään yhtä somasti.

”Henrik?” Oskari irvaili kysyvästi, jatkaen mun kiusaamista. Mokokakin mulkero.

”No hyi vittu”, mä irvistin, tehden perään yökkäyseen.

”Henkseli?” Oskari virnisti, jolloin mulla petti lopultakin pokka. Voi vittu mikä lempinimi, ja voi vittu mikä idiootti Oskari oli. *Aivan ihana idiootti*. Se piristi päivääni kyllä ihan rutosti, jälleen kerran.

”No voi vittu”, mä hörähdin ääneenkin, jolloin Oskari virnuili mulle voitonriemuisesti. Mä pudistelin sille huvittuneena päätäni ja iskin sitten käteni puuskaan, kohottaen hie-man leukaani, kun tuhaudin Oskarille olevinaan loukkaantuneena: ”Sä et kyllä kunnioita mua niinku yhtään.”

”Älä ny, poika”, Oskari naurahti leppoisasti ja viittoi kädellään tulemaan mua luokseen. ”Nyt Henkka tänne sieltä, tai mä haen sut sieltä väkisin. Kannan kuule sylissäni.”

”No voi jumaliste”, mä ähkäisin, vedin käteni pois puuskasta ja lähdin sitten kohti toimistoa, luoden toimiston ovella seisovaan Oskariin tuiman katseen, kun pääsin sen luo. ”Mikä nyt oli niin kiireellistä ja tähdellistä, että piti nolata minut kaikkien kuullen?”

”Halusin vain halata poikaani”, Oskari tokaisi virnuillen, mun naksauttaessa sille moittivasti kieltäni, kun siirryimme sisälle toimistoon. ”No ei, oli mulla sulle asiaakin.”

”No hyvä”, mä totesin muka puuskahtaen, katsoen Oskaria yhä tuimana suoraan sen harmaisiin silmiin, mutta sitten se mun tuima ilme muuttui lähes surulliseksi, kun mä huokaisin hiljaa ja laskin katseeni. ”Enkä mä oo sun poika. Valitettavasti..”

”Oot sinä mun poika..” Oskari lausui mulle melkein hellästi, sulki toimiston oven takanani ja sieppasi minut sitten ihan oikeasti halaukseen, niinku oli sanonut haluavansa tehdä. ”Ootko sä ok? Mä kuulin, että sä otit eilen yhteen Jampan kanssa..”

”Oon oon.. Jupe oli messissä ja auttoi mua”, mä huokaisin vastaukseni melkoisen raskaasti, kietoen omat käteni Oskarin ympärille.

”Saitko nukuttua yöllä?” Oskari jatkoi minusta huolehtimista. Oli melkein liikuttavaa, miten se huolehti musta. Tai no, okei, se OLI liikuttavaa.. Mä tunsin väkisinkin kyynelten kirpoavan silmiini Oskarin osoittaman huolenpidon vuoksi, jota se oli osoittanut mulle aina siitä lähtien, kun saapui elämäni kuin enkelin siivin. Ainoana äidin lisäksi..

"No en.. Vaikka olinkin yötä Santun luona.." mä myönsin hiljaisella äänellä, Oskarin tiukentaessa heti otettaan minusta.

"Niin mä arvelinkin.. Koska se herätti varmasti ikäviä muistoja. Jopa traumoja.." Oskari totesi myötätuntoisella ja hitusen huolestuneella äänellä, pusertaen minut tiukasti itseään vasten, enkä minäkään kyllä vastustellut yhtään sen karhunhalauksessa. Päinvastoin, painauduin itsekin tiiviisti Oskaria vasten, sen isälliseen syliin, jossa olin turvassa.. "Jamppaa on ojennettu ja rangaistu. Se lupasi, ettei tää tuu toistumaan, ja mä pidän huolen siitä, että niin myös on. Tää on viimeinen kerta, kun näin käy, mä lupaan sen. Mä suojelen sua kyllä.."

"Kiitos.." mä henkäisin tukahtuneesti, tiukentaen otettani Oskarista entisestään.

Jos Santtu oli paras ystäväni ja korvaamaton mulle sen vuoksi, niin Oskari puolestaan oli sitä siksi, kun siitä oli tullut mulle kuin isä. Se oli mulle isähahmo, johon mä tukeuduin ja nojasin. Oli ollut aina siitä lähtien, kun mä olin liittynyt isoveljeni kanssa Ojalan jengiin ollessani 17-vuotias, eli viimeiset kuutisen vuotta. Jamppa minut oli alunperin houkutellut mukaan jengitoimintaan, tai oikeastaan *painostanut*, mutta nykyisin mä olin jo suorastaan kiitollinen siitä, kun se oli tehnyt niin, koska olin tavannut sen ansiosta Oskarin, josta oli tullut Pelastajani..

Oskarista - joka oli siis Ojalan jengin pomo - oli tullut mulle oikeesti *elintärkeä*. Se oli mulle enemmän perhettä kuin Jamppa, ja ainakin tuhat kertaa läheisempi kuin veljeni oli IKINÄ ollut. Oskarista oli tullut todellakin mulle kuin isä, joka piti mua siipiensä suojassa ja oli mulle se vakaa kallio, jolla seistä. Se tukipilari, joka ei koskaan poistunut rinnaltani. Oskari oli mulle kuin se isä, jota mulla ei koskaan ollutkaan ollut.. Oskari oli oikeastaan ainoa isä, jonka mä tunsin. Oikeaa isääni mä en ollut koskaan tavannutkaan, enkä mä edes tiennyt, että kuka mun oikea isä oli. Jamppakaan ei sitä tiennyt, tai niin se ainakin väitti.. Vaikka tuskinpa se oikeasti voisikaan muistaa, kuka meidän isä oli, kun se oli ollut alle 2-vuotias, kun isä oli lähtenyt. Meillä oli aina ollut vain äiti huolehtimassa meistä ja pitämässä meitä pystyssä. Se oli aina kannatellut meitä ihan yksin.. Eikä äiti ollutkaan aina jaksanut tehdä sitä, mutta en mä sitä kyllä siitä syyttänyt.

Mutta onneksi Oskari otti meidät siipiensä suojaan, kun me liityttiin jengiin. Varsinkin minut. Mä bondasin lähes heti Oskarin kanssa. Johtuen varmaankin siitä, kun mä olin aina kaivannut isää, kun mulla ei ollut koskaan ollut sellaista.. Ja Oskari puolestaan oli aina toivonut omaa poikaa, vaikka ei se sitä kenellekään ollut varmaan myöntänyt. Joka tapauksessa, Oskarista oli tullut mulle isähahmo hyvin nopeasti, ja se oli auttanut meidän perhettä ihan suunnattomasti melkein alusta saakka.. Oskari oli auttanut jopa meidän äitiä, avustaen sitä vuokranmaksussa, jos äidillä oli tehnyt tiukkaa. Oskari oli

oikeesti ollut Pelastaja isolla P:llä, ja mä varsinkin olin elämäni velkaa sille. Oikeasti olin.. Ja Oskari oli mulle tosiaankin enemmän perhettä kuin Jamppa, joka oli aina ollut mua kohtaan väkivaltainen, ja oli pahoinpidellyt mua jatkuvasti kotona äidin pystymättä tekemään asialle yhtään mitään.. Mä oikeesti VIHASIN Jamppaa, ja Oskaria mä oikeesti RAKASTIN, kuin isää. Se oli mulle ihan vitun läheinen, ja ennen kaikkea turvallinen. Se oli mulle se turvallinen aikuinen jota olin kaivannut, oli ollut sitä alusta lähtien, jonka vuoksi mä olinkin heti alusta alkaen hakeutunut sen läheisyyteen koko ajan. Kuin linnunpoika turvaan pedoilta.. *Jollainen meillä kotona kyllä olikin asunut.*

Ja kun Oskari oli sitten lopulta saanut kuulla siitä, millainen Jamppa oli mua kohtaan, se oli vuokrannut mulle heti oman asunnon, jotta mä pääsisin pois Jampan ikeen alta, ja nykyisinhän mä asuin sen pikkuveljen Valtterin vanhassa kämpässä, jonka Oskari ihan omistikin. Siinä mä olin asunut viimeiset kolme neljä vuotta.. Olin oikeasti ihan äärettömän kiitollinen Oskarille siitä, kun se oli suojellut mua Jampalta aina siitä lähtien, kun olin avautunut sille väkivaltaisesta veljestäni. Se oli tosiaan auttanut mua pääsemään VÄLITTÖMÄSTI eroon isoveljestäni ja hankkinut mulle oman kodin, oman turvapaikan, sekä puuttunut AINA Jampan käytökseen mua kohtaan, suojellen ja puolustaen mua suorastaan leijonanraivolla. Oskari oli kyllä aina pitänyt minusta hyvää huolta, oikeasti oli.. Se oli huolehtinut minusta ja ottanut minut siipiensä suojaan ihan välittömästi, ollen mulle aina tärkeääkin tärkeämpi tukipilari, mutta erityisesti siitä lähtien, kun mun äiti kuoli pari vuotta sitten, Oskari oli ollut kallioni. Se oli ollut mulle oikeesti ELINTÄRKEÄ. Korvaamaton. Mä en olis enää tässä ilman Oskaria.

Jengiin liittyminen oli ihan aidosti ja oikeasti PELASTANUT minut, pitkälti Oskarilta saamani tuen ja suojeluksen ansiosta, mutta oli sitä tarjonneet muutkin kuin Oskari. Muutama muukin jengiläinen oli puolustanut mua isoveljeltäni ja täpäriissä tilanteissa muutoinkin, Jupe, Mikke ja Make etunenässä, ja Jerekin aikaisemmin, ennen kuin se oli siirtynyt Joensuuhun Oskarin serkun, Venlan, suojelijaksi, ja siellä toimivan päällysmiehen Iikan tueksi. Mutta kyllä muutkin kuin edellämämainitsemani olivat pitäneet selkääni. Niin meidän porukassa vain tehtiin. Puolustettiin ja suojeltiin toisiaan, pysyen tiukasti toistemme rinnalla. Meillä oli tosi tiivis porukka. Jengiin liittyminen oli jokatapauksessa pelastanut minut, *koska silloin mä olin saanut perheen.* Oikean perheen, joka välitti minusta ja piti mun selkää. Suojeli mua, ja auttoi minut pimeydestä uuteen huomiseen.. Erityisesti Oskari, josta oli tosiaan tullut isähahmoni ja suojelijani, mutta kyllä jengitovereillanikin oli ollut suuri rooli selviytymiseni kannalta. Niistä oli tullut veljiäni. Perhettä. Se perhe, joka ei koskaan hylännyt mua, toisin kuin varsinainen perheeni oli tehnyt. Isä ja Jamppa vapaaehtoisesti, ja äiti kuollessaan..

Jengitoverini. Aseveljeni. *Mun veljeni.*.. Monet meistä veljistä oli perheettömiä, eikä meillä ollut muita kuin toisemme. Toisemme ja Oskari, joka oli ottanut meidät siipiensä suojaan, kun me oltiin jääty syystä tai toisesta yksin, koko muun maailman hylätessä meidät. Mulla ja Jampalla ei ollut tosiaan koskaan ollut isää, ja se oli ollutkin varmaan osasy siihen, miksi me oltiin hakeuduttu aikoinaan Oskarin luokse. Se oli ollut kuin isähahmo, joka vetosi meihin, isättömiin poikiin. *Kadonneisiin poikiin.* Ja myöhemmin, kun äitikin kuoli, niin.. Oskarista oli tullut varsinkin mulle vieläkin enemmän. Siitä oli oikeasti tullut mulle kuin isä.. Oskari oli itseasiassa aika monellekin meistä isähahmo. Isä, jota niin monet meistä kaipasi. Se oli tukipilari, johon me nojattiin, kun koko muu maailma kaatui. Oskarin luona oli meidän turva. Oskarin ansiosta me ei oltu koskaan yksin. *Eikä oltaisi sitä enää ikinä, kun meillä oli Oskari ja toisemme.* Ja tää Ojalan jengi.. Me muodostettiin OIKEESTI perhe. Ihan oikeasti muodostettiin. Me OLTIIIN perhe. Me suojattiin toistemme selkää ja pysyttiin toistemme rinnalla. Me suotiin toisillemme turvaa, eikä koskaan hylätty toisiamme pulaan. Ei hylätty muutoinkaan, koska ei perheessä hylätä ketään. Ei veljiä saanut hylätä..

Heh. Vaan oltiin me kyllä hauska veljeskarja, kun kaikkia meitä kutsuttiin lempinimellä eikä oikealla nimellä. Mä nyt olin aina ollut Henkka, mutta muut lempinimet oli Oskarin keksimiä, jotka me muutkin oltiin otettu käyttöön. Minä olin kaikille Henkka, mun isovelji Jami oli Jamppa, Oskarin turvamies Jarkko oli Jakke, Jukka oli Jupe, Mikael oli Mikke, Miken isovelji Markus oli Make, Eetu oli Edi, Niilo oli Nipa, Aarne oli Are, Kasper oli Kappe, ja niin pois päin. Vain Oskaria ja sen oikeaa kättä Jereä kutsuttiin oikealla nimellä. Tai Oskari kyllä kutsui Jereäkin Jerkuksi, ja se sai tehdä niin, mutta muita Jere mulkaisi pahasti jos me käytettiin sen lempinimeä, hehheh. Vain Oskari sai kutsua sitä lempinimellä.. Se ei ollutkaan itseasiassa koskaan edes selvinnyt meille, että MIKSI Oskari oli keksinyt meille kaikille lempinimet. Saattoihan sillä olla joku syvällisempikin syy kutsua meitä kaikkia lempinimellä oman nimemme sijaan, tiedä häntä, mutta kyllä se meitä ainakin yhdisti. Vahvasti meidän sidettämme ja teki meistä veljiä. Kuin meidät olis kastettu uudestaan, kun me liityttiin jengiin. Kastettu uudestaan silloin, kun meidät otettiin mukaan perheeseen. Kun meistä tuli yhtä perhettä, veljeksiä..

Mun aseveljet oli mulle itseasiassa PALJON läheisempiä kuin mun oikee veli Jamppa. Jamppa ei tosiaan oikein hyväksynyt sitä mitä mä olin. Kun olin sen sanoja lainaten "hintti". Ja varmaan juuri sen vuoksi esimerkiksi Mikestä oli tullut mulle HYVIN PALJON läheisempi kuin Jamppa, tai muut pojat: koska se oli *samanlainen* kuin mä. Mun kaltainen, toisin kuin muut veljeni. Sen vuoksi Mikke olikin varmaan mulle kaikkein läheisin mun aseveljistä, tai noh.. oli ollut ainakin ennen. Mikke ja minä oltiin oltu niinkin

läheisiä, että meillä oli ollut suhdekin, lyhyt romanssi, joka päättyi vähän alle vuosi sitten. Tai ei se romanssi ollut varsinaisesti ollut. Me oltiin vain haettu toistemme sylistä lämpöä, hakeuduttu silkasta läheisyydenkaipuusta toistemme luokse, ja yritetty molemmat täyttää sisällämme olevaa aukkoa, jonka joku toinen oli sinne jättänyt.. Melkein vuoden ajan me oltiinkin hakeuduttu toistemme seuraan ja lämmitetty toisiamme, olematta sen enempää. Kai me oltiin oltu toisillemme vähän niinku fuckbuddyja. Tai oikeastaan, ehkä se meidän suhde oli muistuttanut ennemminkin friends with benefits-suhdetta. Mutta jokatapauksessa, sen jälkeen, kun me lakattiin jakamasta vuoteemme toistemme kanssa, me oltiin etäännytty. Mä olin ottanut Mikkeen etäisyyttä alkaessani tuntea Elliä kohtaan enemmän kuin ystävyttä, ja Mikkekin oli sulkeutunut ja etäännytnyt minusta. Se harmitti mua, ihan vietävästi. Mä toivoin, että me voitais olla vielä joskus läheisempiä ystäviä, niinku oltiin oltu ennen..

Muista aseveljistäni Edi, Jupe ja Nipa olivat mulle läheisempiä kuin muut, ja Kappe ja Are tulivat sitten niiden jälkeen. Jupe oli mulle varmaan läheisin noista viidestä, mutta kukaan niistä ei ollut mulle kuitenkaan enempää kuin kaveri. Siksi Miken ystävyysmenettäminen mua oikeastaan harmittikin niin hemmetisti, koska ennen sitä meidän suhdetta Mikke oli ollut mulle oikeasti YSTÄVÄ. Me oltiin puhuttu syvällisempiäkin ja oltu toisillemme tärkeää vertaistukea, kun tässä kaupungissa ei ollut ihan tolkuttoman montaa sateenkaarikansalaista. Minäkään en tuntenut muita kuin Miken..

Mua oikeesti harmitti, kun me oltiin menty sotkemaan meidän ystävyys sillä suhdesotkulla. Joka olikin ollut osasy siihen, että mulla oli mennyt niin pitkään tunnustaa omat tunteeni Elliä kohtaan. Mä olin nimittäin pelännyt, että sotken mun ja Ellinkin ystävyys typerillä tunteillani. Mulla ei ollut muita ystäviä kuin Santtu ja Elli, enkä mä halunnut menettää niistä kumpaakaan, ja mä olin pelännyt, että niin kävisi, jos mä kertoisin Ellille, että mä tykkään siitä. Lopultahan se en ollutkaan ollut mä joka ne tunteensa tunnusti, vaan Elli. Jonka ansiosta minäkin uskalsin kertoa sitten omistani.. Ja nyt me oltiin yhdessä. Mä toivoin, totisesti toivoin, että mun ja Ellin suhde kestäis. Etten menettäis Elliä, kuten olin menettänyt Miken, koska mä olin oikeesti ihan hiton yksinäinen, kun mulla ei ollut juurikaan ystäviä.. Ainakaan sellaisia, joille puhua. Miken menetyks oli oikeesti kirpaissut ihan hiton pahasti, jos täysin rehellisiä oltiin. Se oli ollut joskus mulle niin läheinen, ja mä olin menettänyt sen ystävyys sitten omaa typeryyttäni..

Heh, sinällään oli muuten melko hassua, että juuri Mikke ja Jupe olivat mulle ne läheisimmät aseveljistäni, koska ne oli ensinnäkin molemmat mua selkeästi vanhempia - Mikke 4 vuotta vanhempi ja Jupe huimat 7 vuotta vanhempi - mutta ennen kaikkea, kun ne molemmat oli loikkareita. Mikke oli loikannut ensin meidän jengiin Markun

roskasakista, ja sitten myöhemmin vielä Jupekin. Oskari oli ottanut ne avosylin vastaan, vaikka ihmekös tuo, kun se oli saanut niiden avulla vieläkin vahvemman yliotteen Markusta, joka oli sen ainoa kilpailija tässä tuppukylässä. Olis Oskarilla ollut se yliote kyllä ilman loikkareitakin ja niiden kertomia salaisuuksia, mutta niiden ansiosta Markun pimeys pysyi nykyisin TÄYSIN aisoissa. Se ei ollut aikoihin hyppinyt Oskarin nenille, ainakaan itse. Muutamat sen alaisista, Vernerin etunenässä, aiheutti kyllä välillä ongelmia, mutta siedettävissä määrin, ja mitä olin kuullut, niin Markku kyllä rankaisi itsekin niskureita, melko rankallakin kädellä.. Ihme, että Vernerin oli enää hengissä, suoraan sanottuna.

Mutta palatakseni vielä omaan jengiini ja aseveljiini, jotka kuuluivat "perheeseeni", niin Mikke ja Jupe olivat olleet selkeästi aina kuin isoveljiä - eli ihmisiä, joita katsoin ylöspäin ja kunnioitin - mulle, olihan ne sentään vanhempia kuin mä, ja mä puolestani olin itse ollut kuin isovelji muutamalle Ojalan jengin nuorimmalle jäsenelle. Etunenässä Edille ja Nipalle, jotka olivat tosiaan seuraavaksi läheisimpiä tovereitani. Mä olin ottanut ne siipieni suojaan, kun ne oli liittyneet parisen vuotta sitten jengiin, Edin ollessa 19-vuotias ja Nipan ollessa 18. Ne oli selkeästi "pehmeämpiä" kuin vaikkapa Kappe tai Are, jonka vuoksi mä olinkin halunnut huolehtia niistä, niinku Jupe ja Mikke - ja tietenkin Oskari - olivat aina huolehtineet minusta. Mä sovin paremmin sellaisten "pehmeiden poikien" mentoriksi kuin vaikkapa kivikova Jamppa tai hieman tuima ja pelottava Make..

Niin, ja ehkä mä olin nähnyt Edissä ja Nipassa nuoren itseni, ja olin halunnut senkin vuoksi olla noille kahdelle kakaralle "isovelji". Se ihminen, joka opasti niitä elämäntiellä, eikä antanut niiden eksyä. Kuten mun ei oltu annettu eksyä.. Nyt, kun Edi ja Nipa olivat jo 21 ja 20, niin ne oli molemmat jo selkeästi "kovempia" kuin aiemmin. Nyt ne oli jo selkeästi aikuisia, eikä enää sellaisia hukassa olevia pojankoltiaisia, joten olin ilmeisesti onnistunut tehtävässäni. Tosin, Edi varsinkin oli sellainen babyface, että sitä luultiin jatkuvasti alaikäiseksi, ja me kaikki kiusoiteltiin sitä siitä. Ei Nipakaan kyllä ihan täysin ikäiseltään näyttänyt, vaan sekin näytti kakaralta, mutta ei sitä sentään silti luultu koko aikaa alaikäiseksi, kuten Ediä. Johtuen varmaankin siitä, kun Edi oli vauvankasvojen lisäksi huomattavasti pienikokoisempi kuin Nipa, joka alkoi olla melko lailla samaa kaliiberia meidän porukan muskeleiden kanssa. Edi puolestaan oli kaikista pienin ja siroin meistä, mutta damn, se oli kyllä paras näpistelijäkin, jos sellaista taitoa tarvittiin, ja ehdottomasti nopein meistä. Sekä kunnon ninja! Se ilmestyi aina työpaikallekin niin hiljaa ja huomaamatta, että onnistui säikäyttämään meidät lähes joka kerta, kun totesi ihan yhtäkkiä takaamme "pöö". Edi oli kyl huippujäbä. Ihan huippu pikkujätkä.

KAIKKI meidän porukassa oli ihan huippuja. Koko tää meidän porukka oli oikeesti ihan huippu. Joka ikinen - tietty Jamppaa lukuunottamatta - jengitoverini, oli sitten kyse

pääjehusta Oskarista, johtoportaahan jäsenistä tai muista kaltaisistani "rivisotilaista", olivat ihan huippuja. Me oltiin oikeesti tiivis veljeskunta, joka seiso i toistensa rinnalla, no matter what. Me ei koskaan hylätty toisiamme, vaan oltiin aina toistemme tukena ja apuna, kun sille oli tarvetta. Mutta.. mutta vaikka aseveljeni ja Oskari olivat huippuja, ja vaikka ne oli olleet mulle aina suuri tuki enkä mä olis selvinnyt ilman niitä, niin.. *mä en ehkä halunnut olla enää osa jengiä*. Halusin olla osa tätä porukkaa, mutta en ehkä olis halunnut kuulua enää Ojalan jengiin..

"Hei poikani, minne sä katosit?" Oskarin ääni havahdutti minut hereille ajatuksistani, ja mä kohotin hieman tummuneen katseeni Oskariin, kun se vetäytyi irti minusta. Ajatukseni jengistä eroamisesta vetivät aina mieleni hieman mustaksi. En olis halunnut tuntea näin. Olisin tahtonut haluta pysyä tässä porukassa, koska tämä oli oikeesti ollut vuosien ajan pelastusrenkaani, mutta.. en vain halunnut elää tällaista elämää enää.. Mutta yhtä kaikki, nää pohdintani vetivät minut aina vähän synkkäksi. Ja epävarmaksi nyt varsinkin. Mua suoraan sanottuna pelotti, että mitä tapahtuisi, jos Oskari saisi tietää aatoksistani. Pelkäsin, miten MULLE kävisi, jos puhuisin ajatuksistani ääneen, joten yritin pitää ne omana tietonani.. "No, miksi noin synkkä ilme?"

"Sen Jampan takia.." mä valehtelin Oskarille, lähes mutisten vastaukseni, ja laskin sitten katseeni, kun en kestänyt katsoa Oskaria enää. Musta tuntui kuin olisin pettänyt sen, kun halusin pois jengistä. Kun halusin eroon PERHEESTÄNI..

"No se vetää varmasti mielen matalaksi.." Oskari totesi, pitäen oman katseensa tiiviisti minussa. "Mutta minusta vähän tuntuu, että tän takana on jotain muutakin, koska mä oon ollut havaitsevinani tuota samaa sävyä sun katseessa joskus aikaisemminkin. Mutta en painosta puhumaan, kerrot sitten kun tuntuu siltä", Oskari jatkoi vielä totisena, mun hätkähtäessä ja kohottaessa katseeni takaisin siihen, kohdaten Oskarin lempeän katseen. Se hymyili mulle pienesti ja nosti kätensä olkapäälleni, taputtaen olkaani kevyesti. "Ja mä todellakin toivon, että sä puhut mulle joskus siitä, mikä sua on viime aikoina mietityttänyt. Henkka hei, sä voit puhuu mulle ihan mistä vain.."

"Tiedän, ja kyllä mä joskus varmasti puhunkin.." mä hymähdin, ja mietin mielessäni, että olisin halunnut lisätä perään *"ehkä"*. En mä tiennyt, uskaltaisinko mä oikeasti puhua tästä asiasta koskaan Oskarille.. "Mutta mä voisin mennä nyt duuniin, niin pääsen ajoissa pois. Mä lupasin mennä taas Santun luokse yöksi."

"Hei, sä voit lähteä mun puolesta vaikka etuajassa tänään töistä, ja mennä sinne Santun tueksi. Ei sota yhtä miestä kaipaa, mutta Santtu kyllä kaipaa nyt sua. Jos oot kovasti huolissas Santusta ja susta tuntuu siltä että on mentävä, niin lähdet vaikka nyt suoriltaan takas sinne Santun luokse.. Me pärjätään kyllä", Oskari virkkoi huitaisten

samalla kädellään huolettomasti ilmaa, kuin leppoisan asenteensa tueksi. Mä en voinut olla virnistämättä, kun muistin sen mun ja Santun aikaisemman keskustelun siitä, että Oskari viittais kintaalla vaikka useammankin tunnin myöhästymisen mun kohdalla, koska se rakasti mua. I rest my case, heh.

”Sä oot kyllä ihan tossu. Ihan lepsu äijä. Sä et niinku aseta mulle minkäänlaisia rajoja”, mä hörähdin Oskarille, joka virnisti mulle oikein kauniisti. Vittu se tiesi itsekin lepsuilevansa mun kohdalla ihan urakalla.

”Niin oonkin, koska sä oot mun poika, mutta shhhhh, älä kerro sitä muille”, Oskari virnuili ja veti sormensa suunsa eteen hyssytellessään mulle, enkä mä voinut olla naurahtamatta sille hyväntuulisesti. Voi luoja, Oskari oli kyllä maailman paras isähahmo. Olispa se OIKEESTI mun isä.. ”Mutta lähdetkö sä nyt suoriltaan sinne Santun luokse?”

”Ööööm. No jos mä teen noi korjaamon puolen hommat, ja lähdän ennen `iltavuoroa`, eli hieman etuajassa? Jos se vain sulle sopii. Mä lupasin näyttää Nipalle pari juttua, kun se ei ihan handlaa tota hommaa vielä”, mä tokaisin, Oskarin nyökkäillessä mulle. ”Pitäähän minunkin kato jotenkin leipäni ansaita.”

”No rahasta nyt ei tarvii huolehtia, mutta kyllä se sopii, että oot siihen viiteen ja lähdet sen jälkeen. Okke oolrait, alahan laputtaa hommiin ja toimi Nipan mestarina, ettei se telo itseään! TAAS”, Oskari hihkaisi ja taputti vielä olkaani, mun suodessa sille soman virnistyksen ennen kuin käännyn kannoillani ja poistuin toimistosta hallin puolelle, laittaen samalla Santulle viestin, että tulisin sen luokse jo aikaisemmin.

Kun kello sitten löi viisi, mä aloin tehdä lähtöä samaan aikaan, kun sisään alkoi lappaa lisää väkeä. ”Iltavuorolaisia”, eli jengiläisiä, jotka käytti korjaamoja tukikohtanaan. Meidän varsinainen päämajahan oli muualla, mutta osa jengin toiminnasta tapahtui nykyisin täällä ja täältä pojat lähtivät liikenteeseen illalla. Mikkekin oli tän päivän iltavuorolaisten joukossa, ja mä jäin katselemaan sitä hetkeksi, kun se tuli hallin puolelle vaihtakseen pari sanaa Oskarin kanssa. Mikke, toisin kuin mä, näytti kyllä ihan jengiläisen perikuvalta, kuten Oskari. Ne kun oli molemmat sellaisia omalla tavallaan vähän kovan ja karskin näköisiä, ja ruumiinrakenteeltaan lihaksikkaita ja rotevia, joskin Mikke oli hitusen lyhyempi kuin Oskari - ja selkeästi *mua* lyhyempi - sillä sen pituus oli ehkä siinä 177sentin tienoilla. Anyway, Mikke näytti enemmän jengiläiseltä kuin mä, joka olin tällainen onneton lihakseton kukkakeppi ja vieläpä hieman sirompi muutoinkin ruumiin- ja kasvonrakenteiltani. ERITYISESTI kasvoistanikin.. Miken karskia ja karua ulkonäköä puolestaan vain lisäsi sen otsassa oleva viiden sentin mittainen arpi ja leukaa ja suuta ympäröivä sänkimittainen vaaleanruskea parta. Edes sen söpö hieman kihara tukka, joka oli samanvärinen kuin sen parta, ei vienyt pisaraakaan sen uskottavuudesta.

Hymähdin hiljaa Miken suloiselle kiharaiselle tukalle ja lopetin Miken tuijottamisen, kun se lähti kohti kahvihuonetta, jossa iltavuorolaisten oli tapana kokoontua. Pakkasin itse nopeasti loput tavaroistani, ennen kuin lähdin Miken perään päästäkseni käytävään, jota pitkin pääsisin ulos koko tönöstä. Törmäsin matkallani iltavuorolaisiin ja moikkailin niille kaikille, suoden Mikelle erityisen lämpimän hymyn, kun ohitin sen kahvihuoneen ovelta, ja Mikke vastasi mun hymyyn ihan yhtä lämpimästi kohdatessaan katseeni sinisillä silmillään, mikä rohkaisi mua vähäsen sen suhteen, että ehkä minä ja Mikke voitais olla vielä joskus ystäviä.. Olihan Mikke korjannut välinsä Miroonkin, joka oli myös sen exä, ja jonka kanssa sen välit oli viillenheet huomattavasti ikävämmissä merkeissä.

Mä en itseasiassa voinut olla pysähtymättä ja kääntymättä katsomaan taakseni, seuraten Mikkeä katseellani, kun se katosi kahvihuoneen puolelle. Ehkä mun ja Miken välillä hiersikin vain MUN oma käytös, eikä Miken. Ehkä MINÄ pidin Mikkeä kaukana itsestäni, ehkä vain MINÄ olin etäännytynyt siitä. Ehkä MINÄ olin tässä se, jolla oli rajoitteensa, eikä Mikke. Koska nyt kun mä aloin miettiä asiaa, niin.. ei Mikke ehkä ollut alkanut käyttäytyä mua kohtaan eri tavalla, kun mä olin viheltänyt pelin poikki ja lopettanut sen suhteeni sen kanssa, vaan MINÄ olin alkanut käyttäytyä eri tavalla. MINÄ en ollut osannut oikein olla enää sen jälkeen Miken kanssa, vaan olin mennyt vaikeaksi. Voisikohan se olla niin, että kaikki johtuikin minusta ja MUN sulkeutumisesta.. Ei se mikään ihan mahdoton ajatus ollut, kun otti huomioon sen, kuinka varautunut ja sulkeutunut ihminen mä oikeesti olin..

Mun täytyisi varmaan alkaa pyöritellä tätä asiaa omassa pienessä päässäni, vaikka se vähän vaikeaa olikin, koska mä en ollut mitenkään erityisen hyvä ajatustyössä. Ja tää oli semmonen asia, josta en edes voisi puhua kenellekään, vaan mun täytyisi selvittää tää itse.. Noh, ehkä se selviäisi, tavalla tai toisella. Ehkä mä voisin kokeilla, mitä tapahtuisi, jos lakkaisin itse epäilemästä koko ajan Mikkeä. Jos lakkaisin pelkäämästä, että ahdistaisin sitä kaiken sen jälkeen, tai jotain muuta yhtä typerää. Jos lakkaisin vahtaamasta sen reaktiota muhun ja kuvittelemasta, ettei se halunnut olla kanssani enää missään tekemisissä.. Niin, ehkä mun pitäis kokeilla, että mitä tapahtuisi, jos lakkaisin itse pitämästä etäisyyttä Mikkeen, koska niin mä tunnuin tekevän, typerien ajatusteni takia. Mä olin toiminnan mies, joten ehkä mä toimisin, enkä miettisi turhia.

”Mitä se Henkka vielä siinä jätää?? Sinunhan piti mennä!” Oskari räkäisi marssiesiaan hallin ovesta käytävään, jolla yhä seisoin, jolloin mä itse hätkähdin hereille ajatuksistani, ja Miken pää kurkisti kahvihuoneen ovelta käytävän puolelle.

”Mjoo, hyvä vaan jos meet etkä jää iltavuoroon, kun noin pahasti jätää. Olisit vain turvallisuusuhka duunissa, mokomakin Jäämies”, Mikkekin virnuili, mun keskittäessä

katseeni siihen ja sen virnuilevaan naamaan. Mä jäin töllöttämään sitä hetkeksi ja avasin sitten suuni, kun päätin testata hypoteesiani. Ei se ota jos ei annakaan.

”M-mikke?” mä ähkäisin, ennen kuin Mikke ehtisi livahtaa takaisin kahvihuoneen puolelle, Miken katsoessa mua kysyvästi. ”Ootko sä huomenna missä vuorossa?”

”Välivuorossa. Kui?” Mikke vastasi ja kohotti mulle ihmettelevästi toista kulmaansa.

”Mä oon samassa vuorossa. Haluaisitko sä olla mun työpari huomenna? Tuolla olis yks hankala Focus, jota me ei saatu Nipan kaa kuntoon. Ehkä sä ja mä saatais ährättyä se kondikseen”, mä kysäisin mahdollisimman muina miehinä, odottaen lähes jännityksellä Miken vastausta. Entä jos se sanois ei..

”Toki!” Mikke kuitenkin hymähti. Se vaikutti olevan lähes HYVILLÄÄN siitä, kun olin ehdottanut jotain tällaista. Ehkä se vika oli oikeasti ollut minussa ja Mikke oli antanut mulle vain tilaa, kun oli huomannut mun menevän vaikeaksi. Ehkä se Miken pitämä etäisyys oli johtunut vain siitä.. ”Ei ollakaan tehty vähään aikaan työparina hommia. Odotan innolla!”

”Samoin..” minäkin hymähdin ja soin vielä Mikelle iloisen hymyn, ennen kuin käänsin kannoillani ja lähdin kohti ulko-ovia, jotta pääsisin Santun luokse. Joka olikin ollut ihan mielissään siitä, että pääsisin tänään tulemaan aiemmin sen luokse.

Santun luo ei ollutkaan tuhottoman pitkä matka, sillä se asui Nurmeksenkadun varrella, eli noin kilometrin päässä Heikkiseltä. Mä marssin oikealle talolle päästyäni muina miehinä alaovesta sisään ja aloin kaivella avaimiani esille rappuja noustessani, sillä omistin Santun kämpän vara-avaimen. Olin omistanut sen jo noin kolmen vuoden ajan. Aina siitä lähtien, kun Santtu oli yrittänyt itsemurhaa.. Olin silloin vaatinut saada Santun kämpän vara-avaimen haltuuni, jotta pääsisin sisälle, jos epäilin, että Santulla oli hätä, eikä Santtu kyllä ollut pistänyt ollenkaan hanttiin, vaan se oli antanut vara-avaimensa mulle mukisematta. Ja olin mä sitä avainta käyttänytkin suhteellisen säännöllisesti, koska samahan mun oli lampsia aina omalla avaimella sisälle, kun vierailin Santun luona. Niin mä tein nytkin, marssin vain Santun yksiön ovelle ja avasin sen reteästi omalla avaimellani, kuullen heti hyräilyä ja musiikkia sisältä. Vastaani leijaili samantien myös suloinen pizzan tuoksu, joka sai vatsani murahtamaan nälästä. Olinkin syönyt viimeksi lounasaikaan, eli noin puolenpäivän tienoilla.

”Honey, I’m home!” mä huudahdin ihan leikilläni astellessani ovesta sisälle eteiseen, sulkien samalla oven takanani. Santtu kurkkasi huudahdukseni kuultuaan keittiöstä, illistäen mulle heti oikein veikeästi.

”Oh hi darling!” Santtu lähti leikkiin mukaan, enkä mä voinut olla hörähtämättä.

”Täällä tuoksuu ihan pizza, tai oregano ainakin. Kultaseni, ootko sä tilannut tai tehnyt

meille pizzaa?” mä kysäisin yhä vitsillä leperrellen, kun aloin riisua ulkovaatteitani.

”Joo, tein!” Santtu hihkaisi varsin riemukkaasti ja iski mulle sitten silmää. ”Täytyyhän mun pitää murusestani huolta”, Santtukin jatkoi lepertelyä mun tavoin, virnistäen perään ilkkurisesti. ”Mä tein kaksi erillistä pizzaa, kun sinä sivistymätön sika et ymmärrä ananaksen hienoutta pizzassa. Mä tein itselleni broileri-sinihomejuustopizzaa ananaksella ja sulle broileri-fetapizzaa herkkusienillä!”

”Oi rakas, ihanaa! Lempitäytteeni! Sä tunnet minut!” mä lepertelin vielä ja nappasin sitten reppuni mukaani, kun astelin syvemmälle asuntoon Santulle virnuillen. ”Tosin, mähän sanoin, etten halua olla sun kaa missään tekemisissä, jos sä laitat ananasta pizzaan..... MUTTA ehkä mä annan armon käydä oikeudesta, kun sä et yritä kuitenkaan käännyttää *mua* syömään ananasta pizzassa. Etkä pakota maistelee omaa pizzaas.”

”No en tietenkään pakota, kun en halua todistaa sun yökkäilyä”, Santtu puuskahti ja muljautteli mulle silmään. ”Mä en ymmärrä, mikä siinä on niin ällöttävää, että sille pitää ihan yökkäillä, niinku kakara kuunaan.”

”Ananas ei vain kuulu pizzaan. Piste, pilkku ja huutomerkki, ja vielä hyi saatana perään”, mä tuhahdin Santulle ja kohotin jälleen kerran leukaani, Santun tehdessä samoin. Me katseltiin toisiamme hetki haastavasti, ja revettiin sitten nauruun. Ai että, Santun seura oli kyllä ihan parasta. ”Eh, Elli taitaa olla oikeessa siinä, että me ollaan vähän kakaroita.”

”En kiellä. Kyllä mua alkaa aina lapsettaa sun seurassa. Mutta aivan sama. Mä nautin joka sekunnista..” Santtu hymähti ja soi mulle lämpimän hymyn, johon mä vastasin vähintään yhtä lämpimästi. ”Hei, mennään ottaa pizzaa? Katsotaanko vaikka jakso Breaking Badia samalla kun syödään?”

”Kuulostaa suunnitelmalta!” mä hihkaisin ja seurasin sitten Santtua keittiöön, jossa vesi herahti samantien kielelleni, kun näin Santun tekemät pizzat. Ai että mitä herkkuja! Ainakin siis se mun pizza, jossa ei ollut sitä ällöttävää ananasta.

Kun me oltiin saatu leikattua itsellemme palaset pizzaa, me asetuttiin sohvalle ja pistettiin Breaking Bad pyörimään. Mä hymisin ihan mielissäni haukatessani ekan haukun pizzaani, Santun naureskellessa mulle huvittuneena. Mä virnuilin sille suu täynnä pizzaa ja käänsin sitten katseeni töllöön, alkaen samalla lappaa ihan urakalla pizzaa suuhuni, koska mulla oli oikeesti ihan vitun nälkä. Kävin santsaamassakin pari kertaa, ennen kuin lopetin ahmimisen, röyhtäisin kovaan ääneen ja nojauduin sohvan selkänojaan vatsa pullollaan, Santun vielä syödessä omia pizzanpalojaan, jotka se oli juuri hakenut. Se kun ei ahminut ruokaansa kuten mä, heh. Hetken päästä Santtukin kuitenkin lopetti ruokailunsa ja kävi viemässä lautasensa keittiöön, ennen kuin se palasi

viereeni, ihan lähelleni, jolloin sen paljas käsivarsi koski mun käsivartta, ja mä värähdin tahtomattanikin.

Niin.. Olin tajunnut jo jokin aika sitten, että olin mennyt ihastumaan Santtuunkin. Kun Santtu nyt vain oli parasta koko maailmassa. Maailman ihanin ihminen, ja mä ihastuin persoonaan, joten.. ei kai se mikään ihme ollut, että olin mennyt ihastumaan Santtuun. Varsinkaan, kun mulla oli tosiaan tapana ihastua ystäviini.. Vittu oikeesti, minä hiton idiootti seurustelin toisen parhaan ystäväni kaa ja toiseen olin ihastunut. Ja jos täysin rehellisiä oltiin, niin olin ollut ihastunut Santtuun jo kauan ennen sitä, kun ihastuin Elliin. Mä olin itseasiassa toivonut, että tunteeni Santtua kohtaan kuolisivat, kun aloin seurustella Ellin kaa, koska olin niin toivottoman ihastunut Elliinkin. Olin toivonut, että vaakakuppi kallistuisi lopullisesti Ellin puolelle, mutta paskanmarjat. Olin yhä ihastunut Santtuun. Tai vittu enemmänkin kuin vain ihastunut, kun mä olin hitto vie RAKASTUNUT siihen. Mä olin kyllä ihan idiootti. Vaikka eipä tunteilleen mahtanut mitään..

Santtu oli aina ollut mun ystävä. PARAS ystävä. Mä en saisi pilata tätä.. Siksi mä en ollut kertonut Santulle, että tykkäsin siitä enemmän kuin ystäväenä. En tietenkään ollut.. En mä ollut koskaan kertonut Santulle sitäkään, etten ollut hetero. Mä en vain halunnut, että se säikähtäisi sitä, että mä olin biseksuaali. En halunnut menettää Santtua ja sen läheisyyttä, ja olin varma, että se kammoais mua tai vähintäänkin alkaisi pitää muhun jotain ylimääräistä etäisyyttä, jos saisi tietää asiasta.. Santtu ei saisi KOSKAAN tietää tästä. Ei mun biseksuaalisuudesta, ja vielä vähemmän ihastumisestani siihen. Mä en halunnut menettää mun parasta ystävää. En varsinkaan näin..

"Jätkä jäätää taas", Santun ääni havahdutti minut hereille ajatuksistani, jolloin mä käänsin hieman sumuisen katseeni siihen. "Sua on viime aikoina mietityttänyt jokin. Haluatko kertoa, että mikä.."

"Äh, on mun mielen päällä parikin asiaa. Jengiin liittyvää shittiä, ihmissuhdejuttuja ja sen semmosta.." mä mutisin mahdollisimman totuudenmukaisesti, yrittäen olla paljastamatta kuitenkaan liikaa. "Mutta älä sä huolehdi niistä, sulla on omaakin taakkaa ton sun masennukses ja unettomuutes kanssa.. Mun tarvii ehkä muutenkin käännellä ja väännellä nää asiat päässäni johonkin kondikseen ensin itse, ennen kuin sanon äänen yhtään mitään. You know, muuten mun suusta purkautuu vain melkoinen sillisalaatti, jossa ei oo päätä eikä häntää.."

"Okei, ymmärrän. Semmonenhan sä oot aina ollut, heh", Santtu hymähti lämpimästi, mun suodessa sille lähes rakastavan hymyn, ihan vain siitä hyvästä, kun olin niin kiitollinen siitä, kun mulla oli Santun kaltainen ystävä. Ihminen, joka ymmärsi mua ja tunsu minut.. "Mutta lupaathan sä puhua mulle niistä asioista sitten, kunhan saat niihin

omassa päässä selkoa?”

”Tietenkin, kuten aina”, mä totesin hymyillen, Santun vastatessa hymyyni. Mä jäin silmäilemään Santun kasvoja hetkeksi hieman tutkaillen, koska Santtu näytti melko väsyneeltä. Eikä toisaalta mikään ihme, koska me oltiin valvottu viime yönä. Johtuen siitä, ettei Santtu ollut saanut unta, kun sen mieli oli käynyt ylikierroksilla.. Santun masennus, ja sen myötä myös unettomuus, oli tosiaan viime aikoina räjähtänyt taas käsiin, jonka vuoksi mä sen luona yövyinkin. Santtu oli saanut molempiin vaivoihinsa lääkityksen, mutta ainakaan sen masennuslääkitys ei ollut alkanut vielä potkia, vaan päinvastoin, sen oireet oli pahentuneet lääkityksen aloituksen myötä, kuten usein kävi. Siksikin mä olin halunnut olla ainakin tän ekan viikon, ellen jopa paria ekaa viikkoa, Santun luona. Halusin vahtia, ettei se tekis itselleen mitään, mutta halusin toisaalta kyllä ihan vain pitää huoltakin parhaasta ystävästäni. Halusin pitää Santulle seuraa, kun yksinäisyys oli yksi senkin pahimmista kipupisteistä. ”Rakas ystäväni, sä näytät suoraan sanottuna vähän väsyneeltä. Pitäiskö meidän mennä tänään aikaisemmin nukkumaan?”

”Mennään vain.. Kyllä mua oikeesti väsyttääkin. Eilen tuli valvottua melko myöhään ja nukuttua huonosti”, Santtu tokaisi hieman väsyneesti hymyillen, mutta hymyillen kuitenkin. ”Kiitos, kun huolehdit..”

”Tietenkin huolehdin. Sä oot mun paras ystävä. Ja mä lupaan nuijanukuttaa sut tänä yönä, jos mikään muu ei auta. Jos on tillintallin niin ei voi käydä ylikierroksilla”, mä virkoin ja virnistin perään, Santun naurahtaessa hyväntuulisesti.

”Kuulostaa hyvältä”, Santtu nauroi ja nojautui mua vasten, mun joutuessa pidätteleämään säpsähdystäni, kun kroppani reagoi jälleen Santun kosketukseen. ”Kiitos, kun oot siinä, Henkka. Kiitos kun oot olemassa..”

”Kuule, kiitos vain itselles”, mä tokaisin ja nojauduin itse Santtuun, meidän vain nojaillessa jonkin aikaa toisiimme. ”Sä oot kannatellut mua ihan siinä missä mä sua.. Me ollaan tässä YHDESSÄ. Ollaan aina oltu. Ollaan koettu elämän myrskyt yhdessä.. Ja mä vannon, että me pysytään vatedeskin yhdessä, jos se vain on minusta kiinni.”

”No mä vannon kyllä saman, joten eihän meitä voi sitten erottaa mikään. Ihan niinku Elli sanoi”, Santtu hymähti ja painautui vähän lähemmäs mua. Minäkin hymähdin Santulle lämpimästi, kun en oikein muuta osannut, tai edes pystynyt tekemään. Jouduin keskittymään rauhoitteluun kroppani, kun se kävi ylikierroksilla Santun läheisyyden vuoksi. Siksi, kun se oli ihan siinä mun iholla, painautuneena kainalooni. Voi kuinka mä olisin halunnut, että se olis mun, ja saisin pitää sitä oikeesti kainalossani.. Ja mä en jumalauta saisi ajatella näin parhaasta ystävästäni!!! Varsinkaan, kun seurustelin parhaillaan toisen parhaan ystäväni kanssa! Voi helvetin kuustoista ja pyhä peräreikä,

millaisen sopan mä olin taas keittänyt.....

Santtu ja mä katseltiin kylki kyljessä kolmisen jaksoa Breaking Badia, jonka jälkeen me päädyttiin lopettamaan sarjamaratonimme ja tekemään jotain muuta. Samalle sohvalle me yhä jumahdettiin lähes tunniksi kuitenkin, sillä Santtu alkoi lukea kirjaa ja mä selailin somea ja uutisia OnePlussallani, ennen kuin lähdin käymään suihkussa. Kello alkoi raksuttaa jo kohti kymppiä ja mä ajattelin pakottaa Santun OIKEASTI ajoissa nukkumaan tänään, joten aloitin itse jo iltatoimet, joihin suihkussa lehraaminen - ja hoi-laaminen - kuului. Santtukin tiesi sen, tunsihan se sentään minut lähes läpikotaisin, ja se olikin oven takana odottamassa omaa suihkuvuoroaan, kun mä astelin itse suihkuraikkaana pois kylppäristä.

"Vuoronne, sir", mä totesin Santulle mahdollisimman virallisella James-äänellä, Santun tyrskähtäessä mulle. "Noniin, alahan painua suihkuun, niin päästään nukkumaan. Tänään ruvetaan jahtaamaan Nukkumattia oikeesti ajoissa."

"Aye aye captain", Santtu hymähti, ennen kuin se pujahti ohitseni kylppäriin ja lukitsi oven perässään. Mä jäin tuijottamaan lukittua ovea mietteissäni samalla, kun kiskaisin pyyhkeen lanteiltani ja aloin kuivata hiuksiani ilman rihmankiertämää. Olikohan Santtu tajunnut mun katselevan sitä sillä silmällä, kun se kävi nykyisin yksin suihkussa, ja pisti vieläpä ovenkin lukkoon.. Vai johtuiko tää taas vain minusta, oliko Santtu seurannut vain mun esimerkkiä? Kun MÄ olin alkanut käydä suihkussa yksin, ottaen samalla etäisyyttä Santtuun? Mutta kun mä en vain voinut enää mennä sen kanssa samaan aikaan suihkutilaan, kun mulla alkaisi jopo keulia.. *Entä jos Santtu oli huomannut sen?* Hemmetti.. Mä huokaisin hieman raskaasti, kun siirryin pois kylppäriin ovelta olkkariin, kivahtuen siellä loppuun. Kirosin samalla koko ajan mielessäni itseäni. Hitto minkä sopan mä olin oikeesti keittänyt, kun olin mennyt ihastumaan parhaisiin ystäviini.. Mun elämä olis ollut kyllä ihan tarpeeks monimutkainen ja vaikea ilman tätäkin soppaa.

En onneksi ehtinyt surkutella kovin kauaa typeriä tunteitani ja monimutkaista elämäntilannettani, sillä Santtu tuli ulos suihkusta noin 5 minuutin päästä, keskeyttäen mun pohdintani. Santtu oli aina ollut ihan hiton paljon nopeampi suihkuttelija kuin mä, koska mulla meni suihkussa vähintään vartti, yleensä 20 minuuttia. Santtu kuittailikin mulle siitä astellessaan olkkarin puolelle itseään kuivaillen, mun joutuessa kääntämään katseeni pois siitä, etteivät bokserini, jotka olivat ainoa päälläni oleva vaatekappale, alkaisi kiristää liikaa. Nyt ei paranisi keulia yhtään, koska bokserit paljastaisivat kyllä kaiken, toisin kuin farkut. Niinpä mä aloin Santun tuijottelun sijaan puuhaila touhukkaana oman petini, eli levitetyn sohvan kimpussa, etten vahingossakaan vois katsella alastonta Santtua ja aiheuttaa sille epämiellyttävää oloa sillä, kun mulla alkais seisoa. *Voi*

hyvä luoja, ota nyt Henkka itseäs niskasta kiinni..

"Mennäänks me nyt suoraan nukkumaan?" Santtu kysäisi, jolloin mä vilkaisin sitä. Se marssi juuri viemään pyyhettä kylppäriin ja hakemaan varmaankin samalla itselleen vaatehuoneesta jotain päälle pantavaa, koska sinne se sujahti seuraavaksi. Vaatehuoneeseen. Mä ehdin nähdä vilauksen sen täydellisestä pepusta, kun se etsi itselleen sopivia vaatteita, *ja kävin heti ihan kuumana, alkaen fantasioida kaikenlaista. Voi hyvä luoja Henkkaaaaaaaaaaaaa.....*

"Mjoo, mennään vain.." mä mumisin ja kävin jo pikaisesti makuulle sohvalle, vetäen äkkiä peiton päälleni, ettei Santtu näkisi kohoumaa housuissani. Mun täytyis oikeesti ryhdistäytyä. Vittu mä olin sääliittävä..

Hetken päästä Santtu, joka oli vetänyt päälleen t-paidan ja bokserit, alkoi liikusella kämpässään sammuttelemassa valoja, ennen kuin se hipsi lopulta alkovissa olevalle parisängylleen, käyden mun tavoin makuulle. Me oltiin hetki ihan hiljaa, olohuoneen seinällä olevan kellon raksutuksen ollessa ainoa, joka rikkoi sen välisemme hiljaisuuden. Kumpikaan meistä ei edes liikkunut ollenkaan. Me vain maattiin paikoillaan.

"Henkka.." Santun ääni kuiskasi sitten tovin kuluttua alkovista, ja sen äänessä oli hieman epävarma sointi, mikä sai minut hieman varuilleni. Olikohan se sittenkin huomannut äsken jotain..

"No?" mä virkoin kysyvästi, yrittäen pitää ääneni mahdollisimman vakaana.

"Miks sä et nuku enää mun vieressä?" Santtu kysyi hiljaisella äänellä, saaden minut hätkähtämään, kun se oli päässyt yllättämään minut kysymyksellään ihan puun takaa. No tuollaista kysymystä mä en kyllä ainakaan ollut odottanut!

"No ei kai kaksi aikuista miestä voi nukkua vierekkäin.." mä mutisin vastauksen Santulle, vaikka sehän ei ollut se todellinen syy. Mä olisin enemmän kuin mielelläni nukkunut Santun vieressä. Tottakai olisin, kun olin ihastunut siihen.. Mutta juuri siksi mä en voinutkaan nukkua enää sen vieressä.

"Miksi ei?" Santtu kysyi seuraavan kysymyksensä hiljaa, ja mä puraisin huultani. *Siksi, kun se toinen niistä aikuisista miehistä on rakastunut siihen toiseen, mikä tekis siitä outoa. Voi helvetin helvetti, mitä mä Santulle vastaisin..*

"En mä tiä, kai se tuntuis oudolta.. Vain lapset nukkuu vierekkäin", mä vastasin lopulta melkein mumisten. Santtu oli tovin vaiti vastaukseni kuultuaan, ja ehdin jo toivoa, ettei Santtu kyselis enempää, eikä mun näin ollen tarviis selitellä enempää, mutta tietenkin Santtu halus vastauksia. Parempia ja henkilökohtaisempia kuin juuri antamani..

"Tuntuisko se pahalta?" Santtu kysyi lähes kuiskaten, ja mä kuulin, kuinka sen ääni värähti hienoisesti, mikä aiheutti vihlaisun rintaani. En mä halunnut, että Santtu

ajattelis, että musta tuntuis pahalta olla sen lähellä, kun ei asia ollut niin, mutta sitä Santtu selvästi pelkäsi.. En mä halunnut, että Santtu syyttäisi itseään, kun se vika oli kokonaan minussa. *"Sinusta? Tuntuisko se oudolta tai pahalta sinusta.. Eihän sitä kukaan muu tietäis kuin me. Ihan sama, vaikka se olis muista outoa. Mutta tuntuisko se sinusta pahalta tai oudolta.."* Santtu jatkoi epävarmaa kyselyään ja mä tunsin oikeesti sydämeni särkyvän Santun puolesta. Ei vittu, en mä kyllä oikeesti halunnut, että MUN epävarmuus ja MUN typerät tunteet ja niiden aiheuttama etäisyys aiheuttaisi Santulle mielipahaa.. Pakkohan mun olis vastata sille jotain ja yrittää lievittää sen pelkoja, mutten toistaiseksi saanut vielä sanaa suustani. Jonka vuoksi Santtu varmaan jatkoikin puhumista. *"Sä oot mun paras ystävä. Me ollaan nukuttu kakarasta lähtien vierekkäin. Ei se ainakaan minusta tuntuis patkääkään oudolta tai pahalta nytkään, jos sua helpottaa kuulla mun näkökanta tähän asiaan.. Enkä mä kyllä ymmärrä, mitä pahaa tai outoa siinä muutenkaan olis, että kaksi kaveria nukkuu vierekkäin.. TÄÄ on tiedätkö mulle paljon oudompaa, että sä meet nykyisin aina sinne. Se tekee tästä vähän outoa.."*

Hitto. Tottakai mä olisin halunnut nukkua Santun vieressä, eikä se olis tuntunut minusta edes mitenkään oudolta. Se nyt oli ollut vain hätävalhe, jonka olin keksinyt ekana.. Mutta kyllähän mua helpotti kuulla, ettei Santusta olis outoa nukkua mun vieressä. Koska se tarkoitti sitä, ettei se ollut varmaan tajunnut mun typeriä tunteita, eikä ollut huomannut satunnaisia seisokkejani..

"Ei se tuntuis pahalta minusta. Ei tietenkään. Ei missään vitun nimessä.. Niinku sun läheisyys ei muutenkaan tunnu. Kai mä oon vain pelännyt, että sä ahdistut mun vieressä tai jotain", mä lähes kuiskasin lopultakin vastauksen Santulle, ja näin heti liikettä alkovissa. Vilkaisin Santtuun päin ja huomasin sen nousseen istumaan sängylleen.

"En ahdistu. Mä haluaisin, että sä tulisit mun viereen.." Santtu sanoi yhtä hiljaisella äänellä, mun jäädessä tuijottamaan sitä. Vittu.. Tottakai mä olisin halunnut mennä Santun viereen, mutta mä vain niin pelkäsin, että se tajuais romanttiset tunteeni ja seksuaaliset haluni sitä kohtaan, jos menisin.. *"Tulisitko sä mun viereen, pliiiiiis.. Musta tuntuu niin oudolta, ja ehkä vähän pahaltakin, kun sä oot siellä.. Kun se sohva on ihan paska paikka nukkua, ja sä mahtuisit tännekin. Sä oot mun paras ystävä, ja mä.. mä haluaisin pitää sut lähelläni. Kun vielä pystyn.. Aina, kun pystyn.."*

"Miten niin kun vielä pystyt.." mä kysyin vähän hämilläni ja näin, kuinka Santtu laski katseensa minusta, tuijotellen hetken ajan peittonsa peittelemiä jalkojaan, ennen kuin se vastasi mulle.

"Nyt, kun sä seurustelet Ellin kanssa, niin sä oot koko ajan vähemmän mun kanssa.. Joten mä haluaisin pitää sut mahdollisimman lähellä silloin, kun sä oot mun kanssa.."

Santtu kuiskasi ääni särähtäen, ja sen sanat olivat niin rehelliset ja kipeät, että mun sydäntä riipaisi, ja ihan hiton pahasti riipaisikin. Vittu, olinko mä oikeesti laiminlyönyt Santtua Ellin vuoksi.. *Ja oliko Santtu vajonnut viime aikoina JUURI siksi?* Oliko tämä se syy, miksi Santun mieli oli ollut niin musta lähiaikoina..? "Henkka, älä tee tästä outoa, vaan tuu mun viereen.."

Mä tuijotin Santtua ehkä sekunnin murto-osan ajan hieman epäröiden, mutta napasin sitten tyynyni ja peittoni, nousin sohvalta ja hiivin Santun parisängyn luo, Santun tehdessä tilaa reunapaikalle. Mä laskin petivaatteeni sängylle ja kömmmin sitten itse perässä siihen Santun viereen, jääden tapittamaan parasta ystävääni. Mä en oikeesti halunnut aiheuttaa Santulle paha mieltä omien typerien tunteideni ja halujeni, saatikka sitten pelkojeni takia, vaan yritin kestää ne ja menin Santun viereen, kun se sitä kerran pyysi.. Pitäis vain toivoa, ettei Santtu aistisi typeriä tuntemuksiani, kumpiakaan niistä..

"Kiitos.." Santtu kiitti mua lämpimästi hymyillen, kun se laskeutui takaisin makuulle ja painoi päänsä tyynyyn. "Ja jos tää tuntuu susta oikeesti pahalta, niin tietenkin sä saat mennä takas sohvalle.."

"Höpöhöpö, ei tarvii kiitellä mistään. Kyllä mä ymmärrän, että sä kaipaavat läheisyyttä. Ja mua.. Mä oon tosiaan ollut nyt enemmän Ellin kanssa. Anteeks.. Anteeks, kun oon laiminlyönyt sua.." mä kuiskasin aidosti ihan vietävän pahoillani, ja nyt vuorostaan mun ääni särähti. Santtu kohotti heti kätensä mun olalle, mun katsellessa hämärän läpi sen lempeitä kasvoja. Voi hyvä luoja miten mä olisin halunnut vain syöksyä suutelemaan sitä.. Mä oikeesti RAKASTIN Santtua. Kun se oli niin hiton ihana.. Niin ihana, lämminsydäminen ja lempeä. Maailman ihanin ja lämpöisin ihminen.. *Mun tuki ja turva.* "Eikä tää oikeesti tunnu musta pahalta, tai oudoltakaan. Me ollaan tosiaan aina nukuttu vierekkäin. Ehkä mä vain oikeesti pelkäsin, että tää tuntuis *susta* oudolta.."

"Jos mun ei tarvii kiitellä, niin sun ei tarvii pyytää anteeksi. Kyllä mä ymmärrän, että sä oot halunnut keskittyä nyt Elliin. Elliin, ja teidän parisuhteeseen. Mutta oonhan mä kyllä kaivannut sua.. Jonka vuoksi onkin tuntunut niin hyvältä, kun sä oot nyt yöpynyt mun luona ja ollut mun kanssa enemmän. Niin hyvältä, etten mä edes haluaisi voida paremmin ja päästää sua menemään. Mä oon oikeesti kaivannut tätä.." Santtu virkkoi hiljaisella äänellä, ja huokaisi perään vaimeasti. Mun sydän särkyi taas pikkuisen, kun kuuntelin Santtua. Sen ääni suorastaan huokui sitä, miten PALJON se oli tätä kaivannut. Voi rakas.. "Me ollaan oltu erottamattomat niin kauan, että tuntuu oudolta olla ilman sua. Ja on tuntunut oudolta, ettet sä oo nukkunut enää mun vieressä silloin, kun oot ollut mun luona.. Tai mä sun luona.."

"Hei, mä lupaan, etten mä laiminlyö sua enää, enkä ota onneani Ellin kanssa sun

kustannuksella. Mä lupaan olla tästä lähtien enemmän sun kanssa.. Kyllä minäkin oon tätä kaivannut. Tietenkin oon. Sä oot mun paras ystävä, oot aina ollut, ja mä haluan olla kaiken mahdollisen ajan sun kanssa”, mä totesin Santulle vakavin kasvoin, sen puolestaan hymyillessä mulle pienesti sanani kuultuaan. Mä kurtistin sille tuimana kulumiani, ja jatkoin entistä totisempänä, jopa hieman tiukastikin: ”Ja SUN on luvattava, että puhut tästä lähtien suoraan näistä tuntemuksistasi HETI KÄTTELYSSÄ. Lakkaa antamasta mun ja Ellin suhteelle tilaa omalla kustannuksellasi ja omavaltaisesti. Lakkaa ajattelemasta mun puolesta. Mä haluan valita itse, kumman kanssa olen. Ja mä kuule vannon, että mä tuun oikeesti tukka putkella SUN luo, jos sä kaipaat tai tarviit mua. Lupaa siis mulle, että puhut mulle tästä lähtien heti, etkä vajoa yksin..”

”Mä lupaan..” Santtu vannoi lämpimällä äänellä mua silmiin katsellen, ja sen katseesta huokui sellainen lämpö ja kiintymys, että tunsin väkisinkin lämmön hyökyvän jälleen kerran omaankin sydämeeni, ja valtaavan koko kehoni. ”Oot Henkka ihan älyttömän rakas mulle..”

”Niin sinäkin mulle”, mä tokaisin, hymyillen Santulle lähes hellästi. Santtu vastasi hymyyni ja jäi tapittamaan mua hetkeksi vaiteliaana, mutta sitten se huokaisi hiljaa.

”Anteeks, kun sä oot joutunut kannattelemaan mua viime aikoina niin paljon.. Kun mä oon ollut hukassa itseni kaa..” Santtu pahoitteli tummalla äänellä, laskien samalla katseensa musta. Kuin ei kehtaisi katsoa mua silmiin, kun tunsin itsensä riippakiveksi.. Sellainen Santtu oli. Muiden murheiden kantaja, mutta omiaan se ei oikein osannut laskea kenenkään harteille. Empaattinen ihminen kun oli.. Se ei halunnut olla taakka.

”Hei, höpöhöpö. Ei tarvii pyydellä anteeksi. Sulla ei oo MITÄÄN anteeksipydyttävää. Sä oot kannatellut mua ihan yhtä paljon kuin mä sua. Uskallakin ajatella olevasi taakka mulle. Et todellakaan ole, etkä koskaan voisi ollakaan.. Sä oot mulle ihan tolkuttoman rakas ja tärkeä, tottakai mä oon sun tukena”, mä vastasin Santulle jälleen hieman tiukasti - jotta se uskoisi mua - mutta yhtä kaikki kiintymyksentäyteisellä äänellä. Lähes rakastavasti. Se sai Santun kohottamaan katseensa takaisin mun ja hymyilemään mulle kiitollisesti, suurta kiintymystä katseessaan. ”Sitäpaitsi, mä oon kuule ihan yhtä eksyksissä kuin sä, joten.. ollaan sitä sitten yhdessä. Niinku aina. Eiks jeh?”

”Yhdessä eksyksissä. Se kuulostaa hyvältä”, Santtu hymisi, hymyillen mulle vielä entistäkin lämpimämmin, enkä mä voinut olla hymyilemättä sille takaisin. Hitto että mä rakastin tuota hymyä.. Santulla oli maailman ihanin, suloin ja söpöin hymy. Sellainen hymy, joka sai sydämen hypähtämään ja vatsan heittämään voltia. Ainakin jos sattui olemaan rakastunut siihen..

”No sitähan me ollaan oltu AINA. Eikö muka?” mä naurahdin kevyesti. Ainahan me

molemmat oltiin tosiaan oltu vähän eksyksissä, mutta oltiin oltu sitä yhdessä. Onneksi..

”No ehkä vähän”, Santtu hymähti lämpimästi, jääden sitten katselemaan mua hetkeksi syvää kiintymystä katseessaan, jälleen kerran. Mä vastasin sen katseeseen samalla mitalla. ”Ja aina me ollaan löydetty yhdessä perille..”

”Jep. Joten eiköhän me löydetä tälläkin kertaa”, mä tokaisin lähes hyväntuulisesti ja käännyin sitten selälleni, haukotellen makeasti. Ei Santtu ollut suinkaan ainoa, joka oli väsynyt. Minäkin olin, kun viime yönä oli tosiaan tullut valvottua.. ”Mutta nyt vois kokeilla löytää Untenmaille. Otitko sä unilääkkees, että saat nukutuksi?”

”Otin otin”, Santtu vastasi hymähtäen, ja haukotteli perään oikein olan takaa, kuin sanojensa vakuudeksi. Sen jälkeen Santtu huokaisi vielä hiljaa. Ei se kuitenkaan mikään raskas huokaus ollut, päinvastoin. Se kuulosti sellaiselta rauhalliselta, jopa onnelliselta huokaukselta. ”Mutta kyllä mä nukahtaisin ilman sitäkin nyt, kun sä oot siinä. Sun läheisyytes rauhoittaa mun kipuilevaa sielua.. Olo tuntuu vähemmän eksyneeltä, kun sä oot siinä mun lähellä. Kyllä mä nyt löydän perille Untenmaille..”

”Kiva kuulla. Ja voin kuule sanoa, että samat sanat..” mä hymähdin lämpimästi, jonka jälkeen me molemmat vaiettiin. Santtu sulki väsyneet silmänsä, kuten tein minäkin, eikä aikaakaan, kun me molemmat oltiin jo matkalla Nukkumatin luokse. Santun läsnäolo ja läheisyys todellakin rauhoitti mua, ja näköjään minunkin läsnäoloni ja läheisyyteni sitä, koska en muistanut, milloin Santtu olis viimeksi nukahtanut näin nopeasti.. *Varmaan silloin, kun mä nukuin viimeksi sen vieressä.*

Mun pitäis kyllä todellakin pysyä nyt tiiviimmin Santun rinnalla ja sen tukena, ettei se eksyisi enää pimeään. Mä olisin mieluummin *yhdessä* eksyksissä sen kanssa, kuin antaisin sen eksyä ja hukkaa yksin.. Santtu ei ollut koskaan hylännyt mua yksin. Ei silloinkaan, kun muut olivat hylänneet minut. Minäkään en **TODELLAKAAN** hylkäisi sitä koskaan yksin enkä antaisi sen eksyä, vaan auttaisin sen pois pimeydestään.. Me oltiin tässä yhdessä, ja yhdessä me pysyttäisiin. AINA.

2. Anna sieluni takaisin

”Jo nyt on saatana!” Mikke puhisi äkäisesti, ja jatkoi korjaamamme Focuksen parissa ähkimistä. ”Voi jumaliste.. Mikä helvetti tätä riivaa.. Vittu, nyt riitti! Nyt pidetään tupakanmittainen tauko!”

”Pidetään vain”, mä virkoin huvittuneena, ja yritin epätoivoisesti pidätellä nauruani. Mikke lahtais minut, jos mä nauraisin sille nyt. Ihan jo siitäkin päätellen, kuinka pahasti se mulkaisi mua, ennen kuin se lähti marssimaan vihaisin askelin kohti naulakkoa ja sitten korjaamon ovia, jupisten matkallaan. Mä seurasin sitä huvitustani pidätellen, nappasin matkalla takkini naulasta ja kaivelin tupakkani jo ulko-ovelle vievällä käytävällä. Kuten teki Mikkekin, joka sytytti röökinsä heti ulko-oven ulkopuolella, ennen kuin tömisteli kohti tupakkapaikkaa. Mä seurasin sitä sinne huvittuneena ja sytytin oman tupakkani vasta röökipaikalla, istahtaen sen jälkeen siellä olevalle penkille röökiään pahantuulisena polttavaa Mikkeä vastapäätä. ”Vituttaako?” mä kysäisin, Miken heittäessä muhun vain pahan katseen vastaukseksi. ”Kuin pientä oravaa. Selvä, mä oon hiljaa.”

Mikke murahti ärsyyntyneenä ja imaisi sitten jälleen tupakkaansa kulmat tuimassa kurtussa. Se tuijotteli hetken ajan lasittunein silmin eteensä, ennen kuin alkoi rentoutua ja huokaisi hiljaa, vetäen kätensä turhautuneena kasvoilleen.

”Mä en niinku yhtään ihmettele, että teillä oli eilen vaikeuksia ton Focuksen kanssa. Se on varmaan itsensä Saatanan auto”, Mikke puuskahti leipääntyneenä ja kohotti äkeän katseensa muhun, mun vain virnuillessa sille.

”Jep. Voin sanoa, että opetin eilen Nipalle varmaan joka ikisen kirosan, jonka vain osaan”, mä virnistelin, Miken hörähtäessä toteamukselleni.

”Hyvä mentori”, Mikke hymähti ja veti tupakkansa jälleen huulilleen, laskien samalla katseensa jalkoihinsa, kun sen tupakasta varisi hieman tuhkaa sen kengälle. Mikke pyyhkäisi sen tuhkan kädellään pois, mun silmäillessä koko ajan Mikkeä hieman jännittyneenä. Olin ajatellut, että yrittäisin puhua tänään Miken kanssa välisestämme etäisyydestä, jos vain saisin mahdollisuuden siihen, ja tässä mulla nyt olisi sellainen..

Laskin oman katseeni ja nielaisin pienesti, vetäen vielä syvään henkeä, ennen kuin lopulta aloitin sen keskustelun, jonka olin halunnut Miken kanssa käydä.

”Susta ei oo kuulunut aikoihin”, mä virkoin hiljaisella äänellä. Huomasin Miken kääntyvän katsomaan mua, mutta oman katseeni mä pidin maassa, kun en uskaltanut kohottaa sitä Mikkeen. ”Tai siis, et oo ottanut yhteyttä tai kontaktia tai silleen..”

”Oon vain odotellut, että milloin sä oot valmis siihen. Kontaktiin siis”, Mikke tokaisi katse minussa, vieden sitten tupakan taas huulilleen. Noni. Vittu, minustahan se kaikki

oli johtunut. Hitto mä olin pälli.. "En oo viitsinyt lähestyä sua, kun sä meet jotenkin puihin joka kerta, kun mä tuun sun lähelle. Vaikutat ahdistuneelta tai jotain. Sulkeudut kuorees, ja oot etäinen.. Sä oot ollut suoraan sanottuna melkoisen torjuva. Kai sä Henkka tiedät, ettei sua oo kovin helppo lähestyä.. Siinä sä ja Eevi itseasiassa muistutatte hyvin paljon toisianne. Sillä eroavaisuudella, että Eevin kohdalla se johtuu sen aggressiivisuudesta, kun taas sun kohdalla se tulee varmaan siitä sun sulkeutuneisuudesta."

"Anteeks.." mä kähähdin vähän tukahtuneesti ja selvitin sitten kurkkuani, jotta pystyisin jatkamaan. Katsettani mä en pystynyt vieläkään nostamaan Mikkeen. "Kyllä mä.. kyllä mä myönnän, että oon ollut vähän.. etäinen. Ja torjuva.. Varsinkin viimeiset neljä kuukautta.." mä myönsin vähän kangerrellen, ja jatkoin sitten vielä sitä mongerrusta. En ollut erityisen hyvä puhumaan. Muille kuin Santulle ja Ellille nyt ainakaan, ja niistäkin kahdesta mä puhuin OIKEASTI kunnolla vain Santulle.. Koska luotin siihen kaikkein eniten. Sen mä tiesin ymmärtävän mua. Tiesin, ettei Santtu tuomitsis tai hylkäis mua.. *Paitsi seksuaalisuteeni suhteen*. Siitä mä en uskaltanut kertoa Santulle.. "Kai mä.. tai siis.. Kai se.. kai se johtuu Ellistäkin.. Se ei tykkää ajatuksesta, että mä hengaisin mun exän kanssa, niin mä.. mä otin etäisyyttä suhun. Tai siis, otin VIELÄ enemmän etäisyyttä suhun, kun mun ja Ellin suhde alkoi lämmitä, ja kun lopulta aloin seurustella sen kanssa.. Ja kai mä.. kai mun.. kai mun oli vain vähän vaikeaa olla sun lähellä, kun sä oot mun.. ex.. Tai siis, säätö.. Tai mitä me nyt oltiinkaan. Se vika ei oo siis sussa.. Musta tuntuu, että se koko suhdesotku vain sotki meidän välit silloin, enkä mä.. mä.. mun.. mun oli vähän vaikeaa kohdata sut sen jälkeen.. Jotenkin siitä säätämisestä oli tosi vaikeaa palata ystäviksi. Vaikka mä toivoin koko ajan, että voitais palata ystäviksi.. Kai mä pelkäsin vähän sitäkin, että sä ahdistuisit mun lähellä sen säätämisen jälkeen.."

"Mmmh, niin olen päätellyt.. Ton kaiken siis. Mä en oo niin tyhmä kuin sä. Ihan kaikella rakkaudella vaan, Henri", Mikke totesi, jolloin mä kohotin viimeinkin katseeni siihen, irvistäen sille sen kutsuttua mua Henriksi. Mikke puolestaan vain virnuili mulle, ennen kuin se jäi katselemaan mua hieman mietteliäänä. "Kyllä mä tunnen sut. Edelleen. En oo siis ottanut itseäni, kun tiesin, millainen sä oot.. Siksi mä sulle sitä tilaa ja aikaa annoin. Koska sä tarvitsit sitä käsitelläksesi ton kaiken ensin itte, ihan omassa päässä. Semmonen sä oot. Sä tarviit välillä rasittavan paljon tilaa ja aikaa, jotta pääset sinuiksi asioiden - ja itsesi - kanssa", Mikke virkkoi, virnistäen mulle loppukaneettinsa kohdalla. Mä puolestani irvistin sille uudelleen. Eh. Mikke oli kyllä oikeessa.. "Tietääks Santtu jo siitä, että sä oot bi? Elli ilmeisesti tietää."

"Ei tiedä.. En mä ole uskaltanut kertoa Santulle siitä.." mä mutisin ja laskin jälleen katseeni Mikestä, vetäen samalla henkoset röökistäni.

"Ettei se tajuais sun tunteita?" Mikke kysäisi, mun nyökätessä sille vastaukseksi. Mikke tiesi mun tunteista Santtua kohtaan. Mulla oli ollut niitä melkoisen pitkään..

"Niin.. Ja ettei se alkais pitää muhun etäisyyttä tai mitään.." mä vastasin vielä ää-
neenkin, ja kohotin hieman tummuneen katseeni takaisin Mikkeen. Mua oikeesti pelotti,
että menettäisin Santun, jos se saisi tietää mun seksuaalisuudesta. Koska olin varma,
että se arvais mun omaavan tunteita sitä kohtaan, ja säikähtäisi sitä..

"Ei se alkais. Mutta ymmärrän että se pelottaa", Mikke virkkoi, ja käänsi oman miet-
teliään katseensa pois musta. Mä puolestani jäin tällä kertaa tuijottamaan sitä, katsellen
Miken pohtivia ja vakavia kasvoja, jotka vääntyivät virnistykseen siinä mun sitä tuijo-
tellessani. "Mitäs se Henri tuijottaa?"

"Haista vittu, Mikael", mä naurahdin, käyttäen Miken oikeaa nimeä, kuten sekin oli
tehnyt mun kohdalla. Mikke kääntyi katsomaan mua imaistessaan röökiään, huvittunut
hymy huulillaan. "Kuule.."

"En kuule. Mä oon tullut kuuroksi, kun Oskari mölisee niin paljon. Ja KOVAA", Mikke
vitsaili, ja mä hörähdin sille taas. Voi luoja miten mä olin kaivannut TÄTÄ. Mun ja Miken
ystävyyttä, ja tätä meidän sanailua ja vitsailua. "No, mitä mun pitäis kuulla?"

"Voitaisko.. voitaisko me yrittää olla taas ystäviä..?" mä kysyin varovasti, Miken sil-
mäillessä mua hetken vaiti, ja sen hetken ajan mä pelkäsin, että se torjuis minut.

"No, mähän sanoin, että mä oon vain odotellut sitä, milloin sä oot valmis kontaktiin,
joten.. yritetään vain. Hetki siinä varmasti menee, että saadaan kurottua se kuilu um-
peen, mutta yritetään vain", Mikke vastasi lopulta olkiaan kohauttaen, ja mä olisin voi-
nut hyppiä suorastaan riemusta sen vastauksen kuultuani. Vaikka Mikke olikin varmasti
mitä luultavimmin oikeassa siinä, että aikaa se veisi, jotta pääsisimme siihen samaan
pisteeseen, jossa me joskus jo oltiin. "Tottakai mä haluan edes yrittää. Kuten tiedät,
mä oon aina ollut vähän yksinäinen. Kuten sinäkin. Ystäviä ei oo koskaan liikaa."

"Ja kaltaisia vielä vähemmän", mä kommentoin, Miken nyökkäillessä mulle.

"Nimenomaan", Mikke komppasi ja tumppassi sitten tupakkansa maahan, nousten sen
jälkeen seisomaan. Se tarjosi mulle kätensä auttaakseen minutkin pystyyn. "Mutta tu-
lehan Henri, niin mennään pistämään se saatanallinen Focus kuntoon."

"Mikä helvetin pakkomielle teillä kaikilla on kutsua mua nykyisin Henriksi!" mä äläh-
din tarttuessani Miken käteen, sen kiskaistessa minut riuskasti seisomaan ja mun kat-
soessa itseäni kuutisen senttiä lyhyempää - mutta mua paljon vahvempaa - jätkää när-
kästyneenä, sen vain virnuillessa mulle ilikurisesti laskiessaan otteensa kädestäni.

"Ihan vain vittuillaksemme", Mikke virnuili, kun me lähdettiin astelemaan tupakka-
paikalta kohti korjaamo. "Sua on niin hauska ärsyttää."

"Haista jo oikeesti paskaaa-aaa-aaa!!!!" mä mölisin oikein kovaa ja korkealta, mutta enhän mä voinut olla nauramatta. Mulla ja Mikellä oli aina ollut hyvin samankaltainen huumorintaju, sellainen hieman pisteliäs ja piikikäs, mikä olikin yhdistänyt meidät silloin aikoinaan, ja Mikke sai minut kyllä EDELLEEN nauramaan.

"No nyt sä kyllä muistutit taas tosi paljon 'isäpappaasi' Oskaria, senkin möliskö", Mikke naurahti huvittuneena avatessaan korjaamon oven mulle.

"Kuulinko nimeni lausuttavan??!!" mölisi heti Oskarin ääni, ja se kurkkasi kahvihuoneen puolelta käytävään, eikä me Miken kanssa voitu olla virnistämättä toisillemme. Mikke kohotti mulle vielä toista kulmaansakin merkitsevästi, kuin sanoen, että 'i rest my case'. Heheh. "Hei kuulkaas pojat -"

"Meistä KUKAAN ei kuule kyllä kohta enää MITÄÄN, kun sä ja Henkka mölisette koko ajan niin saakelin kovaa. Ihme mölisijät", Mikke vittuili Oskarille marssiessaan edelläni käytävää pitkin, meidän pysähtyessä kahvihuoneen kohdalle, jonka ovella Oskari virnisteli meille Miken sanat kuultuaan. "No mitä äijänkäppyrä, oliko sulla jotain asiaakin?"

"Sinusta on tullut ihan hävytön!" Oskari älähti, kuitenkin naurua äänessään, Miken vain virnuillessa sille. "No oli tällä äijänkäppyrällä asiaakin. Semmosta nimittäin, että me vähän suunniteltiin, että voitais pitää ylihuomenna saunailta! Ootteko messissä?"

"Tottakai!" mä ilmoittauduin heti innoissani mukaan. Oskarin saunailat oli ihan parhaita! Mukavaa ja rentoa yhdessäoloa, saunomista ja kaljaa parhaassa seurassa. Oskarin saunailloissa pääsi aina bondaamaan muiden kanssa. Oikeesti, ihan parasta.

"Ka mikä jottei", Mikkekin vastasi olkiaan kohauttaen. "Mutta nyt me mennään Henkan kaa hikoilemaan sen Focuksen pariin. Se auto on kyllä suoraan Helvetistä."

"Mjoo, niin Henkka ja Nipakin tuumaili eilen. Se on ollut melkoinen päänvaiva. Jos te ette saa sitä kondikseen, niin mä pyydän Nikkeä tai Jupea katsomaan sitä?" Oskari ehdotti, Miken puuskahtaessa sille äkeästi.

"Mehän ei olla mitään hiton luusereita, jotka ei saa sitä kuntoon!" Mikke tuhahti Oskarille kulmat pahantuulisessa kurtussa ja lähti sitten tömistellen kohti korjaamon ovea. Mä virnistin vielä pomollemme, ennen kuin lähdin juosten Miken perään, pidätellen jälleen kerran naurua. Voi luoja miten mä olin oikeesti kaivannut Miken seuraa..

Mä ja Mikke saatiin kuin saatiinkin - varmaan silkalla vitutuksen voimalla - se saamarin Focus kuntoon, ja onnistuttiin tekemään se JUURI ennen kuin meidän työvuoro päättyi ja Jupe marssi sisään. Oskari virnisteli meille, kun me kerrottiin, ettei sen tarvinnut kutsua vielä Jupeakin sekaantumaan siihen saatanalliseen Fordiin, jonka kimpussa oli tosiaan häärinyt jo minä, Nipa ja Mikke, ja itseasiassa Edikin, sillä Nipa ja Edi olivat aloittaneet sen parissa ensimmäisinä, ja joutuneet luovuttamaan sen suhteen,

jolloin mä olin sitten mennyt Nipan avuksi. Ja joutunut sitten itse luovuttamaan ja pyytämään Mikkeä avuksi. Mutta me oltiin onneks saatu se sitten kuntoon, tehokaksikko kun oltiin, heh! Oskarikin kehui meitä kovasti, suorastaan ylisti, joskin vähän vittuilevaan sävyyn, mutta me oltiin silti polleaa poikaa, kun meitä niin ylistettiin! Ainahan tuollainen suitsutus tuntui kivalta, vaikka se vähän vittuillen esitettiinkin, mutta Oskarin tuntien se kuitenkin tarkoitti sanojaan ja oli oikeasti ylpeä meistä.

Kun mä sitten rupesin tekemään lähtöä töistä, mennäkseni ensin illaksi Ellin luo ja siitä yöksi Santulle, muutama pojista - mukaanluettuna Edi ja Jupe, sekä Mikke ja sen isovelji Make - sekä Oskari tulivat samalla ulos röökille. Mä jäin vielä hetkeksi vitsailemaan ja vittuilemaan niiden kanssa tupakalle, vetäen itsekin yhden röökin savut keuhkoihini, ennen kuin lähdin hipsimään pois korjaamolta kovaäänisten hyvästien saattelemana. Mä hymähdin pojille ja Oskarille, jotka vilkuttelivat mulle ja huutelivat perääni, ja vilkutin niille takaisin hymy kasvoillani, lähtien sen jälkeen kulkemaan taas eteenpäin mietteissäni. Kasvoillani ollut hymy kuoli hiljakseen ja kasvoni vakavoituivat vakavoitumistaan, mitä pidemmälle korjaamolta astelin. Aloin taas synkistyä, kun mietin sitä jengistä eroamista, joka oli ollut alvariinsa mielessäni viime aikoina, vetäen minut aina melko synkäksi. Ja surumieliseksi, koska en voinut olla miettimättä - ja surematta - sitä, että jos mä eroaisin jengistä, niin.. joutuisinko mä luopumaan *tuostakin*? Oskarin ja poikien seurasta. *Perheestäni*.. Vai menettäisinkö mä pahimmassa tapauksessa sekä niiden tuen että henkeni, jos edes yrittäisin erota jengistä..

Mä huokaisin raskaasti ja laskin mietteläään katseeni jalkoihin kulkiessani eteenpäin, raskaiden ajatusten täyttäessä jälleen pääni, saaden askeleenikin painamaan kuin tarpoisin tervassa. En olisi halunnut elää tällaista elämää enää. Vaarallista jengielämää, johon kuuluivat huumeet, tappelut ja jopa aseet. Kunpa en olisi koskaan edes liittynyt jengiin, niin ei tarvitsisi miettiä tällaisia.. Mutta sitten toisaalta, jos en olisi liittynyt jengiin, en olisi tavannut Oskaria. Tai Mikkeä. Tai muitakaan poikia. Vaan olisin ihan yksin koko maailmassa, vain Santtu, Elli ja Eevi tukenani. Nyt mulla oli sentään perhe. Ojalan perhe. Jengi.. Ja ennen kaikkea, Oskari. Isähahmo, johon tukeutua maailman tuulissa ja elämän myrskyissä. Mutta.. mutta vaikka Oskari olikin kaukana Paholaisesta, se kun oli kaikkea muuta kuin sitä, niin kyllähän mä koin myyneeni sieluni Paholaiselle silloin, kun lähdin mukaan jengiin ja huumbisnekseen. Ja nyt.. nyt mä olisin halunnut saada sieluni takaisin. Olisin halunnut eroon koko jengihelvetistä. Olisin halunnut edes mahdollisuuden ansaita taivaspaikan, mutten voinut tehdä sitä ilman sieluani..

Raahauduin miettelääänä ja raskain askelin aina Ellin luo asti Porokylään, kiroten samalla sitä, kun mun pitäis taapertaa vielä yöksi takaisin keskustaan Santun luokse.

Perhana, mun olis varmaan kannattanut käydä kääntymässä kotona hakemassa pyörä, ennen kuin olin laahustanut Ellin luo, mutta myöhäistähän se nyt oli. Hiton hiton hitto.. Mun pitäis kyllä saada ajatukseni kasaan ja pian, kun järkeni ei juossut nyt niinku YHTÄÄN. Olin ihan imbesilli parhaillaan. Aivoton ameeba..

Murahdin itselleni vähän vihaisesti, kun lähdin marssimaan portaita ylös kolmanteen kerrokseen, jossa Elli asui, ja rimpautin sitten sen ovikelloa. Kuulin pian askeleet, jotka marssivat ovea kohti ja kohotin katseeni jaloistani juuri parahiksi kohdatakseni Ellin hymyilevät kasvot, ennen kuin se hyökkäsi halaamaan mua lujaa, sen hiusten hulmutessa vasten kasvojani. Mä painoin kasvoni Ellin hiuksiin ja huokaisin jälleen hiljaa, halaten Elliä takaisin, jonka jälkeen mä astelin sen perässä sisälle asuntoon.

”Mä ajattelin tehdä iltapalaksi uunileipiä, otatko sinäkin? Voitais syödä niitä ja katsoa joku leffa yhdessä?” Elli kysäisi minulta pirtsakkana, kun mä aloin riisua ulkotamineitani, potkien ekana kengät jaloistani. Kohotin jälleen katseeni Ellin hymyileviin kasvoihin, nyökäten sille pienesti samalla, kun riisuin takkini yltäni. Kaipa mä voisin niitä uunileipiä syödä ja katsoa tyttöystäväni kanssa jonkun leffan.. Kunhan meillä ei menis ihan hirveen myöhään.

”Minkä leffan? Jos ei mitään hirveen pitkää. Mun oli tarkoitus mennä takaisin sinne keskustaan yöksi. Santun luokse”, mä virkoin, ja nappasin seuraavaksi hattuni pois päästäni, kääntyen sen jälkeen kokonaan Ellin puoleen, joka ei näyttänytkään enää niin iloiselta. Varmaankin siksi, kun en jäisi sen luokse yöksi. ”Mä sanoin siitä kyllä jo aikaisemmin. Että meen Santun luo yöksi. Se tarvii mua.”

”Minäkin tarviin sua..” Elli huokaisi raskaasti ja laski katseensa naama mutrulla. No voi hevonpersie, nyt mä olin pahoittanut sen mielen. ”Jäisit pliis mun luo yöksi.. Sä oot ollut Santun luona jo viikon. Sä et oo nykyisin enää ikinä mun kanssa..”

”Hei. Mä oon ollut viimeiset neljä kuukautta HYVIN tiiviisti sun kanssas, ja VAIN viikon Santun kanssa. Santtu on mun paras ystävä, ja se tarvii mua”, mä totesin vähän tuihana, ilmeeni vakavoituessa lähes haudanvakavaksi. Välillä mua vähän väsytti se, kun musta tuntui, että Elli kilpaili huomiostani Santun kanssa. VAATI huomiotani, joka oli sitten pois Santulta. Joka tarvitsi sitä tällä hetkellä Elliä enemmän..

”No joo, sori, esitin sen väärin”, Elli sanoi pahoittelevasti, astellen sitten mun luo, jotta pystyi kietomaan kätensä kaulaani, katsellen mua sinisillä silmillään lähes anovasti ihan lähietäisyydeltä. ”Mutta minäkin haluaisin olla sun kanssas. Sä oot MINUNKIN paras ystävä. Poikaystävä ja paras ystävä, ja MINÄKIN tarviisin sua tänään. Jäisit nyt edes täksi yöksi, kun mä sitä pyydän. Oot vaikka sitten seuraavat pari viikkoa Santun luona, mutta olisit edes tän yön mun luona.. Mä oon kaivannut sua mun viereen..”

Mä katselin Elliä sen sinisiin, anoviin silmiin, ja huokaisin sitten raskaasti, kuin luovuttaen. Enhän mä nyt sille voisi sanoa ei.. TAASKAAN.

"No jos mä sitten kysyn Santulta, että sopiiko se.." mä mutisin, Ellin ilahtuessa sanoistani niin, että se hypähti riemusta ja suikkasi suukon huulilleni.

"Ihanaa! Kiitos!" Elli hihkui ja irrotti sitten kätensä kaulaltani, lähtien sen jälkeen kävelemään takaperin kohti keittiötä. "Mä meen valmistele niitä uunileipiä, niin voidaan aloitella kohta jo se leffa!"

Mä nyökkäsin Ellille, joka vilahti sitten jo keittiön puolella, kun taas minä puolestani retkahdin Ellin yksiön sohvalle ja nappasin puhelimen käteeni. Naputtelin heti Santulle sen viestin, josta puhuin äsken, ja Santtu vastasikin melkein välittömästi, saaden minut hymyilemään jälleen kerran ihan hiton leveästi ja pidättelemään nauruani, kun viestitelin hetken sen kanssa.

Minä:

Pöö. Hei kuule, käykö sulle semmonen, että mä jäisin tänään Ellin luo yöksi?

Santtu:

Tottakai käy, mitä sä oikein höpäjät? Kyllä mä rakas ystävänä pärjään yhden yön yksinkin. Vedän napit naamaan ja jahtaan Nukkumatin kiinni vaikka perhoshavain kanssa. Ihan vain siks ettei sun tarviis huolehtia turhia.

Minä:

Vai että semmosta 😊 no, ehkä mä uskallan sitten jäädä tänne.. Mutta mä vannon, etten mee nukkumaan ennen kuin sä meet, ja lupaan toivottaa sulle hyvät yöt. Ja SUN täytyy vannoa mulle, että laitat viestiä, jos tulee hätä tai et saa nukutuksi, niin mä vaikka karkaan täältä yön selkään.

Santtu:

Joo joo, vannon vannon 😊

Santtu:

Se se muuten vasta näyttäiskin ihan hullulta. Mä jahtaamassa pieniä vihreitä miehiä perhoshavilla ja sä hiippailemassa yöllä ninjana mun luo 😊 joku soittais perään valkotakkiset 😊

Minä:

Todennäköisesti 😊 no, Andershan sanoi, että osastolla oli ihan kivaa, ja mikäs meillä olis ollessa, kun oltais siellä yhdessä 😊

Santtu:

Muahahaha 😊 kaikki tulis viel enemmän hulluiks kun joutuis kuuntelee meidän juttuja 😊

Minä:

Todennäköisesti 😊 mutta hei, kiitos kun oot niin ymmärtäväinen. Ja mä lupaan kyl olla tälleen etänä sun tukena. Et oo yksin.

Santtu:

Juu juu, älä hössötä 😊 mee nauttii sen Ellin seurasta 😊

Minä:

Kai minäpä mänen 😊

Mä hymähdin vielä mun ja Santun keskustelulle, ja nousin sitten sohvalta, tallustaen keittiön ovelle, jolloin keittiössä hääräävä Elli kääntyi katsomaan mua.

”Santulle sopi, että mä jään, joten mä nyt sitten jään..” mä tokaisin, Ellin kasvojen oikein valaistuessa sen hymyn voimasta.

”Kiva!” Elli hihkaisi, ja jatkoi sitten hyväntuulista hääräilyään. Mä silmäilin sitä hetken hymyillen, mutta vakavoiduin sitten ja laskin katseeni maahan, jääden tuijottamaan lasittunein silmin lattiaa. Olisi sääli pilata Ellin iloa, mutta..

”Mä, tuota, juttelin tänään Miken kanssa”, mä totesin vähän hiljaisella äänellä, koska tiesin, ettei Elli ilahtuisi uutisestani. Se ei oikein tykännyt ideasta, että mä viettäisin aikaa exäni kanssa. Elli siis tiesi Mikestä ja minusta. Tottakai tiesi. Mikke oli ollut edelliseni ennen Elliä, ja me oltiin keskusteltu edelliset parisuhteemme heti läpi, kun oltiin päädytty yhteen. Me ei oltu haluttu pitää salaisuuksia, ja väkisin hän se meidän parisuhdehistoria vaikutti meidänkin parisuhteeseen, joten me oltiin haluttu käydä se kaikki läpi ihan senkin vuoksi. Ymmärtääksemme toisiamme. ”Ja me sovittiin meidän välit. Sovittiin, että yritetään olla taas ystäviä. Aletaan ehkä viettää aikaa toistemme kaa..”

Elli pysäytti heti toimensa, kun kuuli viimeiset lauseeni, jääden tuijottamaan hetkeksi edessään olevalla pellillä lepäileviä uunileipiä.

”Ai”, Elli kommentoi lopulta, ja jatkoi sitten uunileipien tekoa touhukkaana. ”Okei. No mutta sehän on hyvä juttu”, Elli lisäsi vielä, mutta kyllähän sen äänestä kuuli, ettei se tarkoittanut sanojaan.

”Mulla on ollut ikävä sitä, se oli joskus mun hyvä ystävä. Ja mä toivon, että siitä tulee sellainen uudestaan”, mä jatkoin, vaikka tiesin seilaavani vaarallisille vesille. ”Sulla ei oo silti mitään hätää. Mulla ei ollut koskaan tunteita Mikkeä kohtaan. Se mitä meidän välillä oli, oli pelkkää seksiä. Kun taas sen sua mä RAKASTAN”, mä yritin rauhoitella Elliä, joka puuhaili yhä enemmän uunileipien parissa kuin katsoi mua. Mikä vähän ärsytti mua. Mua ärsytti, kun Elli oli välillä niin samperin mustis, vaikka ei sillä olis ollut oikeesti syytä siihen, varsinkaan jonkun Miken kohdalla. Elliä mä oikeesti rakastin, olin rakastanut jo hyvän aikaa ystäväniä ja nyt romanttisesti, mutta Mikke oli AINA ollut mulle vain ystävä, enkä mä ollut koskaan tuntenut sitä kohtaan kiintymystä kummempaa. Ei me oltu koskaan oltu yhtä läheisiä, kuin vaikkapa mä ja Elli, tai mä ja Santtu..

”Joo joo, ei sun tarvii mua vakuutella”, Elli hymähti, mutta mä kuulin jälleen sen äänestä, ettei se täysin tarkoittanut sanojaan. ”Kyllä mä ymmärrän, että sä haluat sun ystäväni takas. Jooooo, saatan olla vähän mustis, mutta.. silti. Kyllä mä sen ymmärrän, enkä halua olla sun onnen tiellä. Mä rakastan sua, joten.. kyllä mä siedän Miken olemassaolon ja teidän ystävyiden sen vuoksi. Jotta SÄ olisit onnellinen..”

”Kiitos..” mä tokaisin ja hipsin Ellin luokse, kietoen käteni sen ympärille takaapäin. Painoin vielä leukanikin sen hartialle ja pääni sen päätä vasten, painautuen ihan kiinni Elliin. Elli pysäytti jälleen toimensa ja nojautui mua vasten, meidän seisoessa ihan lähellä toisiamme hetken aikaa. ”Eikä sulla tosiaankaan oo hätää. Vanha suola ei janota mua tippaakaan, ja SUA mä RAKASTAN. Mä en oo menossa minnekään tai vaihtamassa sua kehenkään. Mä tykkään susta oikeesti niin paljon, ettei mitään järkee..”

”Niin minäkin susta..” Elli hymisi ja käänsi sen jälkeen päätään niin, että mä saatoin painaa sen huulille suudelman, johon Elli vastasi, jatkaen sen jälkeen uunileipien tekoa. Mä avustin sitä vähäsen, jotta me päästäis katsomaan sitä leffaa, vaikka oikeastaan mä olisin halunnut jutella vielä Ellin kanssa. En kuitenkaan jaksanut aloittaa toista raskasta ja ikävää keskustelua, pilaten sillä iltaamme ja tunnelmaa. Elli ei nimittäin olis pitänyt sen toisenkaan keskustelun aiheesta, koska sen aiheena olis ollut jengi. Elli suorastaan VIHASI sitä, että mä olin jengissä, eikä se voinut sietää Ojalan poikia, tai Oskaria, ja se näytti sen aina hyvin selvästi. Jonka vuoksi päädyimme usein riitelemään aiheesta, koska mä taasen puolustin tietenkin perhettäni. Elli ei voinut ymmärtää sitä, että pidin niitä perheenäni, eikä kyllä sitäkään, miksi en vain voinut lähteä jengistä. Mutta kun asiat eivät olleet niin mustavalkoisia, että olisin vain lähtenyt..

Ja juuri siitä mä olisinkin halunnut keskustella, mutten sitten viitsinyt. En enää tänään enkä Ellin kanssa. Ehkä mä keskustelisin asiasta huomenna Santun kanssa, jahka pääsisin iltapäivällä töiden jälkeen sen luokse. Ehkä yrittäisin tänään keskittyä ihan vain Elliin ja parisuhteeseeni, jotta se ei sentään alkaisi rakoilla, niinku mun mieliala.. Ja kyllähän Elli onnistuikin sinä iltana saamaan ajatukseni muualle ja piristämään mua, koska ensinnäkin; sen tekemät uunileivät oli ihan hiton herkullisia, toiseksi; Elli valitsi katsottavaksemme huumorileffan, ja vielä kolmanneksi; heti leffan jälkeen Elli hyökkäsi suutelemaan mua varsin intohimoisesti ja riisui minut alta aikayksikön vaatteistani, jonka jälkeen päädyimme harjoittamaan haureutta pariinkin otteeseen. Kyllähän mielihyvä ajaa aina mielipahan pois.

Mutta tottakai se, etten ollut puhunut Ellin kanssa ja käsitellyt mieltäni painavaa asiaa, kostautui sitten jälkeenpäin. Elli oli nukahtanut jo aikoja sitten ja tuhisi kainalossani, ihan mun iholla, mutta mä vain tuijotin kattoa ja pääni kävi ylikierroksilla. Hitto, koko kroppani kävi ylikierroksilla.. Tuntui, kuin jokin painava musta mörkö olisi istunut rinnallani ja vielä kuristanutkin mua, samaan aikaan kun päässäni pyörivät rattaat pyörivät niin vinhaa vauhtia, että mua alkoi ihan pyörryttää. Mua ahdisti, oikeasti ahdisti, ja musta tuntui kuin kroppani olisi samaan aikaan sekä tulella että ihan jäässä. En tiennyt yhtään mitä tehdä tai ajatella. Mitä TUNTEA. Tai kyllä mä tiesin, mitä mä tunsin

ja ajattelin, mutta vihasin ja syyllistin itseäni sen vuoksi, kun tunsin niin, ja samaan aikaan tunsin ihan järjetöntä pelkoa. Koko se tunnemöykky, se painava, pimeä musta mörkö, joka kantoi nimeä "jengistä eroaminen" vainosi taas mua. LAMAANNUTTI minut.

Mä vain oikeesti lamaannuin koko asian edessä, jälleen kerran. Kun enhän mä nyt jumalauta olis oikeesti halunnut olla enää osa sitä huumehelvettiä, en ollut oikeastaan koskaan halunnut, mutten päässyt siitä irtikään. En USKALTANUT irrottautua siitä.. Mutta en mä olis oikeesti halunnut tehdä enää rikoksia, vaan olisin halunnut erota koko jengistä, mutta.. mua pelotti, että miten mun kävisi, jos tekisin niin. Jäisinkö mä sen jälkeen ihan yksin, tai lähtiskö multa pahimmassa tapauksessa jopa nirri..

Mitä helvettiä mä tekisin, ja saisinko mä koskaan sieluani takaisin..

Seuraavana aamuna mä heräsin ihan tuhattoman väsyneenä, kun en ollut nukkunut juurikaan koko yönä. Elli tuhisi yhä vieressäni, joskin se oli siirtynyt kainalostani omalle paikalleen. Mä katselin sitä hetken ajan unisin silmin, ennen kuin huokaisin raskaasti ja nousin ylös sängystä lähteäkseni duuniin. Vieläpä aamuvuoroon, jippii.. En kyllä olis helvetti soikoon jaksanut raahautua töihin, varsinkaan täältä Porokylästä asti, mutta pakkohan se oli, joten alistuin vain osaani. Puin väsyneenä eiliset vaatteet ylleni mahdollisimman hiljaa, ettei Elli heräisi, ja lähdin sitten aamupalatta kohti keskustaa. Söisin sitten töissä. Ehkä.. En jokatapauksessa saisi juuri nyt alas yhtään mitään, kun mua kuvotti väsymykseni takia.

Korjaamolle päästyäni mä huomasin, että vain Oskarin ja Jaken autot oli pihassa, mikä sai minut vilkaisemaan rannekellostani aikaa, kun ihmettelin, että missäs muut pojat oli. Syy niiden poissaoloon selvis kuitenkin heti, kun tajusin, että olin lähes 20 minuuttia etuajassa. KUKAAN meistä ei tullut KOSKAAN etuajassa aamuvuoroon, vaan kaikki tuli just minuutilleen tai vähän ylikin töihin. No, kerta se oli ensimmäinenkin. Ehtisinpä ainakin juoda kahvit, ennen kuin painelisin hommiin..

Niin mä sitten löntystelinkin ihan ekana kahvihuoneelle, jossa tuoksuikin juuri keitetty kahvi ja jonka ikkunan ääressä seisoj Oskari, joka käänsi yllättyneen katseensa muhun, kun laahustin kahvihuoneen ovesta sisälle.

"Huomenta.." mä tokaisin Oskarille, ennen kuin suuntasin suoraan kahvinkeitinille.

"Huomenta huomenta", Oskari vastasi, hörpäten hieman kahvia kädessään olevasta mukista, ennen kuin se irvisti ja alkoi hämmennellä kahviaan lusikka kilisten. Mä puolestani otin kaapista itselleni kupin ja nappasin kahvipannun käteeni. Kaatelin kahvia itselleni ihan ajatuksissani ja rättiväsyneenä, kuunnellen samalla sitä, miten Oskari pyöritteli lusikkaa omassa kahvikupissaan. Huomasin, että se katseli koko ajan mua,

seuraten katseellaan, kuinka mä nappasin seuraavaksi maidon jääkaapista ja lorautin sitä kahviini, roiskauttaen sitä vahingossa pöydällekin. Sadattelin hiljaa ja pyyhkäisin pöydälle roiskuneen maidon hihallani. En jaksanut kurotella rättiä tai edes paperia.. Ihan vitun sama.. "Henkka?" Oskarin kysyvä ääni totesi, mun kääntäessä väsyneet kasvoni sen suuntaan. "Ootko sä ihan ok? Sä näytät - ja vaikutat - ihan törkeän väsyneeltä."

"No mä en saanut oikein nukuttua yöllä, kun mun pää jäi käymään vähän ylikierröksillä, eikä Santtukaan ollut rauhoittamassa mua.." mä mutisin hiljaa, paljastaen varmaan vähän liikaakin ihan silkan väsymykseni vuoksi, sen pudotettua muuriani alemmas. Oskarin kulmat kurtistuivat, ja olin näkevinäni huolen vilahtavan sen silmissä.

"Mikä sua on oikein mietityttänyt viime aikoina? Sä oot ollut jatkuvasti vähän omissa maailmoissas.. Valvottiko se sama asia sua nyt viime yönä? Vai mikä sua valvotti?" Oskari kysäisi heti, ja mä kirosin itseäni mielessäni. Olikin pitänyt mennä möläyttämään jotain tuollaista.. Miten mä nyt väistäisin tän niin, ettei Oskarista tuntuis siltä, etten luottanut siihen? Vaikka enhän mä tavallaan luottanutkaan, tässä asiassa ainakaan.. Vai voisinkohan mä kertoa Oskarille totuuden siitä, mikä mua mietitytti ja valvotti? Uskaltaisinkohan mä kysyä siltä, että saisinko mä mennä.. Saisinko lähteä jengistä.. Äh. En mä kyllä uskaltaisi. Mua pelotti kysyä siitä.

"Asiat vain", mä vastasin lopulta yksioikoisesti, Oskarin katsellessa mua harmailla silmillään hieman tutkivasti. Onneks se ei kuitenkaan nähnyt ihmisten läpi pikkuveljensä Valtterin ja serkkunsa Venlan tavoin. Niiden kanssa mä olisin ollut pulassa.

"Muistathan sä, että sä voit puhua mulle ihan mistä vain?" Oskari muistutti jälleen kerran lempein kasvoin, mun nyökätessä ja hymyillessä sille vähän väkinäisesti, kun en voinut olla miettimättä, että en mä kyllä tästä asiasta voisi sille puhua. Ehkä koskaan..

"Mä oon fine. Ei mun pää tarvii kovin kummallista sytykettä, että se valvottaa. Ei mulla oo mitään hätää tai kerrottavaa", mä väitin kivenkovaan, Oskarin silmäillessä mua yhä hieman arvioivasti. Ehkä vähän epäillenkin. Hitto.. "Äijä hei, kaikki hyvin. Mä oon vain aina ollut tällainen maaninen valvoja."

"Hmmmh, niin kai sitten.." Oskari lähes mumisi, katsellen mua edelleen tiukasti silmiin. "Mutta oli miten oli, sä et jää töihin, vaan sä lähdet nukkumaan. Tämä on käsky. Mä merkkään sulle saikkua ainakin tälle päivälle, ja töihin ei oo tulemista, ennen kuin oot saanut nukutuksi. Onko selvä?"

Mä hymähdin melkein huvittuneena - ainakin selkeästi hyväntuulisempana - Oskarin tiukalle komennolle, jääden sitten katselemaan sen tuimia kasvoja lähes liikuttuneena. Oskarin osoittama huolenpito oli aina yhtä liikuttavaa, ja tuntui aina yhtä hyvältä.. Tuntui hyvältä, kun oli joku aikuinen, joka piti huolta. Vaikka olin itsekin jo aikuinen..

"Selvä.." mä tokaisin, ja laskin kuppini ja siinä olevan juomatta jääneen kahvin pöydälle, suoden Oskarille kiitollisen hymyn. "Kiitos. Kun huolehdit musta.."

"Aina. Sä oot mun poikia", Oskari virkkoi, vilkaisi käytävän puolelle ja marssi sitten luokseni, vetäen minut yllättäen halaukseen. Mä vähän hämäännyn jälleen sen yhtäkuisesta läheisyydenosoituksesta, katsoen Oskaria kummissani, kun se vetäytyi irti minusta. "Älä katso mua noin. Sä näytit siltä, että kaipasit halia. Sä oot perhettä, ja perheessä halataan, kun toisella on paha olla."

"Halailletteko te muka Valtterin kanssa?" mä kysyin hitusen huvittuneena.

"Halailtaan. Koko ajan", Oskari vastasi ykskantaan, sanojaan tarkoittaen, enkä mä voinut olla tyrskähtämättä, kun kuvittelin niitä kahta karskia ja raavasta miestä halailmassa toisiaan. Ne ei nimittäin kyllä näyttäneet YHTÄÄN siltä, että olisivat halailleet koko ajan. Oskari kohotti mulle toista kulmaansa tyrskähdykseni ja huvittuneisuuteni takia. "Mitä sä naurat siinä, eikö kaksi aikuista miestä, VELJEKSET, voi muka halailta toisiaan? Valtteri on mun rakkaista rakkain pikkuveli. Yksi kaikkein tärkeimmistä ihmisistä koko universumissa mulle. Tottakai me halailtaan."

"Sori kun nauroin", mä hymähdin Oskarille hyväntahtoisesti hymyillen. "Saa kaksi aikuista miestä tietenkin halailta, vaikkei olis veljeksiäkään. En vain olis arvannut *juuri teitä* halailijoiksi, niin siksi reagoin miten reagoin.. En naurahtanut pahalla, eikä siinä halailussa ole mitään hävettävää. Halailkaa vain ihan rauhassa", mä tokaisin, ja virnistin sitten perään oikein pahanilkisesti. "Voi luoja mikä pehmo susta on tullut, äijä."

"Shhhh, se on salaisuus", Oskari hyssytteli yhtä ilkkurinen virne naamallaan, enkä mä voinut olla naurahtamatta uudelleen.

"Ei hätää, mä vien sen mukanani hautaan", mä hymähdin huvittuneena ja soin Oskarille vielä lämpimän hymyn, ennen kuin aloin peruuttaa kohti ovea se hymy kasvoilani. "Mutta nyt tää elävä kuollut lähtee kaivautumaan takaisin haudan lepoon. Kiitos, kun saan mennä nukkumaan. Mä oon oikeesti ihan kuolemanväsy.."

"Siltä sä kyllä näytätkin. Zombilta siis. Joten olisit enemmän riskitekijä kuin avuksi täällä. Ala siis mennä jo", Oskari irvaili, saaden minut taas naurahtamaan. Voi luoja, miten mä oikeesti RAKASTIN Oskaria. Se oli mulle oikeesti ihan mielettömän tärkeä. Korvaamaton tukipilari. Isähahmo, johon tukeutua.. En mä kyllä todellakaan haluaisi luopua tästä, Oskarista ja perheestäni, ja juuri niin mä pelkäsin käyvän, jos eroaisin jengistä.. Jonka vuoksi koko aihe saikin minut aina niin synkäksi ja alakuloiseksi, ja ajatukseni menemään ihan sekamelskaksi. Tunteistani puhumattakaan.. Mä en nimittäin oikeesti pärjäisi ilman tätä perhettäni. Tästä mä en halunnut luopua, en missään hiton nimessä. Halusin pois tästä Helvetistä, mutten olisi halunnut luopua perheestäni

samalla. Ja vaikka mua ahdisti ajatus siitä, että olisin sidottu tähän pimeyteen koko lopun elämäni, niin enemmän mä kestäisin tän kaiken, jos vain saisin sen ansiosta pitää ainoan perheeni. Antaisin Paholaisen pitää enemmän sieluni, kuin luopuisin tästä.. Vaikka se hajottikin *mua*.

Mä soin Oskarille vielä vähän haikean hymyn, ennen kuin lähdin hiippailemaan pois korjaamolta, raahautuen hitain ja raskain askelin vuorostaan Santun kämpälle, kuten olin edellisenä päivänä kävellyt Ellin luokse. Santtu ei ollut kotona, kun silläkin oli tänään mun tavoin aamuvuoro töissä, joten mä lampsin jälleen kerran sisään omilla avaimillani ja painelin sitten suoraan sänkyyn, jaksamatta riisua edes vaatteitani. Olin oikeesti ihan rättiväsnyyt, ja nukahdinkin ihan välittömästi niihin Santulta tuoksuviin petivaatteisiin, autuaan tietämättömänä mistään ahdistavista ajatuksista ja sekavista tunteista. Santun tuoksu toi mulle varmaan sen verran turvaa ja rauhaa, että pystyin nukkumaan rauhallisin mielin..

Jossain vaiheessa mä kuitenkin sitten heräsin siihen, kun mua ravisteltiin kevyesti, ja kuulin Santun äänen uneni läpi, sen kutsuessa mua nimeltä.

"Henkkaa-aa-aa, herää-ää-ää", Santun ääni maanitteli, jolloin mä aloin availla hitaasti silmiäni, tihrustaen sängyllä vieressäni istuvaa Santtua unihiekan läpi. "Huomenta ystäväiseni. Ootko sä nukkunut pitkäänkin siinä?"

"Se riippuu siitä, paljonko kello on.." mä vastasin haukotellen ja käännyin selälleni, jotta näkisin Santun paremmin. "Mä en oikein nukkunut viime yönä, niin Oskari passitti minut heti aamusta nukkumaan. En ehtinyt edes vuoroani aloittaa.."

"Hyvä Oskari!" Santtu hymähti, mun virnistellessä sille, mutta sitten sen kasvoni ilme vakavoitui, kuten minunkin. "Miks sä et saanut nukutuksi?"

"No se jengiasia pyöri mun mielessä.." mä mutisin ja huokaisin perään raskaasti, nousten sitten istumaan, jotta olisin samassa tasossa Santun kanssa.

"Mietit yhä, että haluaisit erota, mutta et uskalla ottaa sitä asiaa puheeksi?" Santtu kysäisi, mun nyökätessä sille. Santtu tiesi KAIKEN mun elämästä ja ajatuksista - paitsi seksuaalisuudestani - joten se oli TÄYSIN kartalla siitä, mitä olin viime aikoina pyöritellyt päässäni. Se tiesi peloistani ja alakulostani jengistä eroamiseen liittyen, sekä kaiken muunkin, mikä liittyi koko Ojalan jengiin. Santtu oli aina ollut mun luotettu, se ihminen, jolle saatoin kertoa kaiken pelkäämättä sitä, että tuomitsis minut mitenkään. MISTÄÄN. Koska ei se tuominnut. Santtu ei ollut koskaan tuominnut jengielämäniäkään, eikä Oskaria tai muitakaan jengiläisiä. Koko jengiäkään. Santtu ymmärsi, aidosti ymmärsi, että jengi oli perheeni, ja se ymmärsi, miksi mun oli niin vaikeaa luopua siitä. Miksi mun oli vaikeaa ottaa jengistä eroaminen puheeksi Oskarin kanssa, koska eihän se liittynyt vain

siihen pelkooni siitä, että multa lähtis nirri. Vaan sitäkin enemmän mä oikeastaan pelkäsin sitä, että jäisin yksin. En halunnut luopua *perheestäni*. AINOASTA perheestäni.. Ja Santtu tiesi senkin. "Hei, Oskari on reilu kaveri ja sä merkitset sille ihan yhtä paljon kuin se merkitsee sulle. Se ei IKINÄ hylkäis sua. Vielä vähemmän tekis sulle mitään pahaa.. Puhu sille. Se kyllä ymmärtää sua, ja antaa sun mennä. Eikä todellakaan hylkää sua yksin. Sulla on sen tuki vielä senkin jälkeen, kun oot lähtenyt jengistä.."

Mä hymyilin Santulle pienesti mutta kiitollisesti, kun se oli kannustanut mua ja rauhoitellut mieltäni JÄLLEEN KERRAN. Santtukin oli mulle kyllä ihan aidosti korvaamaton..

"Kai mun pitäis sitten puhua Oskarille tästä, ja luottaa siihen, ettei se hylkää tai lahtaa mua.." mä virkoin, pudottaen katseeni peiton peittämiin jalkoihini.

"Kyllä sä voit oikeesti luottaa siihen", Santtu totesi rauhoittelevalla ja vakuuttelevalla äänellä, mun kohottaessa katseeni takaisin siihen ja sen kannustaviin kasvoihin. Santtu hymyili mulle lämpimästi, mun vastatessa sen hymyyn. Luojan kiitos mulla oli Santtu, pitämässä minut valon puolella.. "Miks tää asia jäi pyörii sun päähän yöllä? Etkö uskaltautunut taaskaan puhua siitä Ellin kanssa?"

"No en, kun Elli vihaa koko jengiä, eikä halua puhua siitä. En viitsinyt pilata tunnelmaa ottamalla sitä asiaa puheeksi.. Ja kun ei Elli muutenkaan ymmärrä mua tässä asiassa, niin en ehkä jaksanut kiusata itseänikään", mä lähes mumisin vastaukseni ja lasikin jälleen katseeni. "Kiitos, kun sä jaksat kuunnella mua, ja jutella tästä mun kaa. Kiitos kun jaksat ymmärtää, miks tää on mulle niin vaikea paikka.. Ja miksi tästä on tarve puhua.."

"Tietenkin jaksan! Ja todellakin ymmärrän. Ojalat on sun PERHE. Ainoa perhe. On ollut sitä varsinkin äitis kuoleman jälkeen. Tottakai sua pelottaa, että sä menetät niiden tuen", Santtu tokaisi ymmärtäväisesti, enkä mä voinut olla kohottamatta katsettani sen empaattisiin kasvoihin ja niihin ihaniin vihreisiin silmiin, joista heijastui pelkkä myötätunto. "Mutta et sä menetä. Mäoon satavarma, että ne on sun tukena vielä senkin jälkeen, jos lähdet jengistä. Sä oot niillekin perhettä. Ei ne hylkää sua.."

"Kiitos, kun jaksat rohkaista mua.. Sä oot mulle kyllä oikeesti korvaamaton. Mä en pysyis pystyssä ilman sua", mä melkein kähähdin ja syöksyin halaamaan Santtua lujaa ihan silkkaa kiitollisuuttani, sen halatessa mua takaisin vähintään yhtä tiukasti. Luojan kiitos mulla oli Santtu..

Santun rohkaisevat sanat onnistuivat pyyhkimään suuren osan peloistani pois, ja sinä iltana mä päätin, juteltuani aiheesta vielä vähäsen Santun kanssa, että mä puhuisin Oskarille seuraavana päivänä jengistä eroamisesta. Ottaisin asian vihdoinkin puheeksi enkä pyörittäisi sitä enää vain omassa päässäni. Yrittäisin oikeesti luottaa Oskariin..

Oskari oli sanonut, että voisin puhua sille MISTÄ VAIN, joten yritin luottaa siihen, että voisin puhua sille tästäkin, eikä se silti kääntäis mulle selkäänsä. Tai nirhais mua..

Seuraavana aamuna mä lähdin sitten töihin Santun luota, ihan helvetin jännittyneenä. Ihme, että olin saanut edes yöllä unta.. Olin itseasiassa nukkunut siinä Santun vieressä kuin tukki, vailla huolia. Santun oli mitä ilmeisimmin onnistunut rauhoittaa mieleni melkoisen tehokkaasti. Mikä oli ihan pirun hyvä, sillä tarvitsin tänään kaikki voimani siihen voimainkoitokseen, joka oli edessäni: tänään mä puhuisin Oskarin kanssa VIHDOINKIN siitä, josko voisin erota jengistä. Se keskustelu pelotti mua yhä, mutta tällä kertaa aioin ylittää pelkoni, ja ottaa asian puheeksi, vaikka miten pelotti.

Pelkoni aiheutti kuitenkin sen, että hidastelin koko matkan töihin ja kävelin lopulta korjaamon pihaan jäykin askelin, ihan hiton hermostuneena. Nielaisin pienesti katsellessani korjaamorakennusta ja kaivelin nopeasti vielä röökini esiin taskustani, poltellen yhden tupakan, ennen kuin lopulta marssin sisälle korjaamoon. Määrätietoiset, joskin edelleen hieman pelokkaat askeleeni johtivat minut suoraan Oskarin toimistolle, ja mä paukkasin hermostuksissani sisälle toimistoon koputtamatta. Toimistossaan istuva Oskari käänsi katseensa minuun hieman kummissaan.

”Me-meidän tarvii p-puhua”, mä änkytin pingottuneella äänelläni, Oskarin kohottaessa mulle toista kulmaansa vielä enemmän hämillään.

”No? Mitä nyt? Miks sä oot noin hermostunut?” Oskari ihmetteli ja kääntyi pyörivällä tuolillaan mun suuntaan juuri, kun mä suljin oven takanani, jääden seisomaan paikalleni ihan jäätävän levottomana. ”Henkka, istuppa alas”, Oskari totesi mulle rauhoittelevalla äänellä, jolloin mä sykäisin heti kuin sähköiskun saaneena istumaan Oskarin vastapäiselle tuolille, tunkien hieman tärisevät käteni peffani alle. Oskari kurtisti mulle kulmiaan, kun näki, miten äärimmäisen pingottunut olin. ”Hei poikani, vedä henkeä ja rauhoitu. Sulla ei oo mitään hätää, mä oon tässä ja kuuntelen. Mitä asiaa sulla oli?”

”Mä.. mä en..” mä jatkoin kangertelua ja henkäisin hiljaa, kun en pystynyt jatkamaan lausettani. Tunsin koko kroppani tärisevän, ja Oskarikin huomasi sen. Se laski molemmat kätensä olkapäilleni ja katsoi mua rauhoittelevasti silmiin omilla harmaillaan, yrittäen selkeästi rauhoitella mua sekä läsnäolollaan että kosketuksellaan. Ja se auttoi kyllä. Mä nielaisin kurkkuni tukkineen pelon palan alas ja jatkoin sitten ääni täristen, puhuen ihan hiljaisella äänellä. ”Oskari, mä en.. en haluaisi kuulua enää Ojalan jengiin. Mä en.. en pysty siihen enää.. Mä.. mä haluaisin.. haluaisin erota jengistä..” mä hiiskuvin asiani yhä vapisten, Oskarin pidellessä musta edelleen kiinni, eikä sillä näyttänyt olevan aikomustakaan päästää otettaan minusta irti. Ei se näyttänyt tuomitsevaltakaan, joten

mä uskalsin vielä täsmentää asiaani ja kysyä mua pelottavan kysymyksen ääneen. "Jos mä.. jos mä lähden jengistä, niin miten.. miten mun käy.." mä kysyin varovasti ja peiloissani, Oskarin katsellessa mua hetken vaiti. Sitten se kurtisti mulle taas kulmiaan, mitä mä vähän säikähdin, koska se sai Oskarin näyttämään hieman jyrkältä ja kovalta.

"Miten niin miten sun käy?" Oskari kysyi kuitenkin ennemminkin hämillään. Okei, eli sen tuima ilme johtuikin hämmennyksestä, eikä ankaruudesta tai mistään sellaisesta..

"Jos mä lupaan olla hiljaa, niin.. niin.." mä henkäisin takellellen, Oskarin hätkähtäessä näkyvästi, kun se tajusi, mitä mä hain takaa.

"Hei. Sulla ei oo MITÄÄN pelättävää. Ajattele sitä vaikka irtisanoutumisena ihan tavallisesta työpaikasta. Tottakai sulla on vaitiolovelvollisuus, ja jos sä puhut siitä, mitä me tehdään, niin.. niin *silloin* mulla ei oo muuta vaihtoehtoa kuin.. No, tiedät kyllä. Sä tiedät miten vasikoille käy.. Mutta muutoin sulla ei oo mitään hätää eikä mitään pelättävää. Kyllä mä suhun luotan ja päästän sut menemään. Ei sulle tapahdu mitään pahaa, ei tietenkään", Oskari totesi mulle vakavana, pidellen mua yhä tiukasti otteessaan ja katsellen mua tiiviisti silmiin. Mä tunsin ihan järjettömän suuren kiven vierähtävän sydämeltäni Oskarin sanojen myötä. "Sä oot ollut reipas poika ja tulit tähän koko touhuun mukaan muutenkin vain isoveljes painostamana. Jos sä haluat lähteä, niin sä saat lähteä. Jätätkö siis irtisanoutumisilmoituksesi?"

"Jos se vain sopii, niin.. joo.." mä vastasin yhä vähän arkaillen, mutta Oskari sen sijaan väläytti mulle lempeän ja rohkaisevan hymyn, taputtaen mua vielä rohkaisevasti olkapäällekin, ennen kuin laski otteensa minusta.

"Sopii. Sä oot vapaa lähtemään", Oskari tokaisi se rohkaiseva hymy kasvoillaan, mun vastatessa vasta nyt sen hymyyn, tuntien samalla helpotuksen aallon pyyhkäisevän ylitseni. Hitto, mun olis pitänyt luottaa Oskariin ja uskaltaa ottaa tää asia puheeksi jo paljon aikaisemmin.. "Jäätkö sä vielä korjaamolle töihin kuitenkin? Ootko niinku Nikke, että oot töissä korjaamossa, mutta et mukana muissa hommissa?"

"Jos se vain sopii, niin mielelläni", mä toistin lähes identtisesti aikaisemmat sanani ja huokaisin ihan ääneen helpotuksesta, koska en kyllä todellakaan olis halunnut joutua eroon perheestäni, saatikka sitten joutua etsimään uutta työpaikkaa. Mun piti saada kuitenkin kämppäni ja muut menoeräni maksettua.. Ai vittu, se kämppäkin oli muuten Oskarin mulle vuokraama. Saisinkohan mä pitää sen enää?

"Käy. Oliko sulla vielä muuta?" Oskari kysäisi, ja mä purin hetken jännittyneenä huultani, ennen kuin kysyin vielä siitä asunnosta.

"Mites se mun kämppä.. Se Valtterin vanha.. Saanko mä pitää sen, vaikken oo enää.. mukana bisneksessä.." mä kysyin varovasti, Oskarin puuskahtaessa mulle.

”Tottakai sä saat pitää sen. Kunhan maksat vuokras edelleen ajallaan, heh”, Oskari naurahti hyväntahtoisesti puuskahduksensa jälkeen, ja mä hymyilin sille enemmän kuin iloisena. Oskari oli kyllä oikeesti reilu, kuten Santtu oli sitä kuvaillut. ”Ei mutta ihan tosi, tietty sä saat jäädä siihen. Sä oot edelleen mun poikia. Se ei muutu, vaikka sä lähdet jengistä. Ei se veljeys siihen kuole, enkä mä sua hylkää. En IKINÄ. Kyllä mä pidän edelleen huolta susta. Niinhän mä lupasin tehdä, kun teidän äiti kuoli.. Ja oothan sä yhä mulla duunissa, eri hommissa vain. Oon mä auttanut tarvittaessa Nikkeäkin, eikä se oo ikinä ollut mukana bisneksessä. Eikä se oo edes mun poikia samalla tavalla kuin sä..”

”Kiitos.. Sä oot kyllä ihan huippu”, mä hymähdin lämpimällä äänellä, Oskarin hymyillessä mulle melkein isällistä kiintymystä silmissään.

”Oliks sulla vielä jotain muuta asiaa? Muuta kysyttävää?” Oskari tiedusteli uudestaan, mun pudistellessa sille päätäni. ”Noniin, painelehan sitten töihin Niken seuraksi. Mä kerron pojille tän illan kokouksessa, ettet sä oo enää mukana muissa hommissa. Mutta muista, että me ollaan silti sun tukena, jos sä tukea tarvitset. We’ll got your back. Always.. Ja se on varmaan sanomatta selvää, että oot edelleen tervetullut siihen huomiseen saunailtaan, mutta sanonpa sen nyt sitten ääneenkin. Sä kuulut yhä meihin, vaikket kuulukaan jengiin enää.. Sä kuulut silti tähän perheeseen. Edelleen.”

”Kiitti..” mä kiitin jälleen ja hymyilin Oskarille lähes rakastavasti. Sen jälkeen mä nousin ylös tuoliltani ja käänsin Oskarille selkäni, lähtien astelemaan kohti toimiston ovea.

”Henkka”, Oskarin totinen ääni lausui vielä perääni, ja mä käännyin katsomaan sitä, kohdaten sen vähän tuiman katseen. ”Mä luotan suhun. Älä riko sitä mun luottamusta. Mä en halua satuttaa sua..”

”Mutta joudut sen tekemään, jos mä petän sun luottamuksen ja vasikoin. Mä tiedän sen”, mä totesin yhtä vakavana, Oskarin nyökätessä mulle hitaasti. ”En mä petä sun luottamusta, mä vannon sen käsi sydämellä. Mä pidän kyllä suuni kiinni, enkä tee sitä edes kuolemanpelosta, vaan ihan vain sun vuokses. Teen sen kiintymyksestä suhun. Siksi, kun sä oot antanut mulle niin paljon. Sä oot auttanut mua ihan suunnattomasti ja ollut mun tukena.. Mä oon sulle ihan pirusti velkaa. Noi pojat tuolla on mun veljiä, enkä mä ikinä pettäisi yhtäkään niistäkään, mutta sua vielä vähemmän, kun sä oot mulle vielä niin paljon enemmän kuin kukaan noista. Mä en IKINÄ myisi sua mistään hinnasta kenellekään. Ennemmin mä meen itte vankilaan tai kuolen, kuin myyn sut kenellekään..”

Sanani kuullessaan Oskari soi mulle taas lempeän hymyn ja mä vastasin siihen, ennen kuin käännyin kannoillani, ja astelin Oskarin toimistosta ulos vapaana miehenä. Olin joskus myynyt sieluni Paholaiselle, *mutta nyt mä olin saanut sen takaisin.*

3. Pullotettuja tunteita

Mä hörpin pullostani kaljaa, seurailen samalla Miken ja Maken biljardimatsia. Kuuntelin huvittuneena, kuinka Mikke vinoili isoveljelleen ihan jatkuvalla syötöllä, yrittäen selkäesti horjuttaa sen keskittymistä, kylmänrauhallisen Maken kuitenkin vain ohittaessa pikkuveljensä vittuilut, keskittyen matsiin. Sen takia se varmaan olikin voitolla, mikä puolestaan sai Miken punehtumaan suuttumuksesta ja vittuilemaan vain kahta kauheammin. Mikke oli AINA ollut tosi huono häviäjä. Se oli joskus viskannut pelikortitkin menemään ja kipannut shakkilaudan lattialle, kun oli hävinnyt mulle. Mua se oli aina vain huvittanut, enkä mä nytkään voinut olla nauramatta Mikelle, joka viskasi juuri keppinsä menemään, kun Make päihitti sen. Mä sain palkkioksi Mikeltä julman mulkaisun, mutten vain pystynyt pidättelemään nauruani, mikä sai Miken hyökkäämään kimppuuni moukuttamaan mua, mun nauraessa vain kahta kauheammin.

Oli lauantai ja se Oskarin saunailta, ja voisi sanoa, että todellakin nautin olostani. Mulla oli jälleen kerran vain ihan järjettömän hyvä olla perheeni parissa, joka ei tosiaankaan ollut hylännyt mua tai alkanut pitää muhun mitään etäisyyttä, vaikka olinkin eronnut jengistä. Olin tullut tänne saunailtaan vähän jännityksellä, mutta Oskari ja pojat olivat ottaneet minut edelleen hyvin vastaan ja olleet kuin mikään ei olisi muuttunut. Kuuluin yhä tosiaan perheeseen, vaikken jengiin kuulunutkaan, mikä tuntui ihan sairaan hyvältä. Tuntui hyvältä, kun mulla oli ihmisiä, jotka eivät kääntäneet mulle selkäänsä, no matter what.. Jotain typerä isoveljeni oli siis tehnyt elämässään oikein. Vaikka se jengihomma oli loppua kohden muuttunut taakakseni, niin sen ansiosta mä olin kuitenkin saanut tän perheeni aikoinaan, ja siitä mä olin kyllä ihan äärettömän kiitollinen.

”Herää pahvi ja taistele vastaan!” Mikke huudahti, herättäen minut ajatuksistani, ja samassa mä jo tunsin, kun mua kopsautettiin nyrkillä päähän niin että kalahti.

”Auts!” mä älähdin ja katsoin Mikkeä kulmat tuimassa kurtussa, kun hieroin kipeää päätäni, Miken vain virnuillessa mulle. Saakelin paskiainen.

”Mitäs jäädit, senkin Ötzi! Pitihän sut herätellä!” Mikke mölisi lujalla äänellä ja kohotti nyrkkinsä pystyyn, heilutellen niitä edessään. ”Taistele vastaan kuin mies!”

”No mä en kyllä ala mihinkään painimatsiin sun kanssa, senkin nyrkkisankari. Koska 1) eihän mulla oo MITÄÄN jakoja sua vastaan, kun sä oot mua kolme kertaa vahvempi, ja 2) jos mä sattuisinkin voittamaan niin sä oot niin huono häviäjä että saisin vain kahta kauheammin turpaani”, mä tokaisin Mikelle huvittuneena sen uhoilusta ja nyrkkien heiluttelusta. Mikke hörähti perusteluilleni ja hyökkäsi sitten moukuttamaan mua uudelleen, mun kiljuessa niin kovaa ja korkealta, että hyvä ettei kaikki Oskarin juomalasit ja

ikkunat hajonneet sen korkean nuotin voimasta! Mikke vain nauroi mun kiljumiselle ja niin nauroin kyllä minäkin. Ei hitto miten mä olin kaivannut tätä mun ja Miken ystävyttä. Meidän yhdessäolo oli nimittäin aina ollut tällaista. Välitöntä ja rentoa olemista. Leikkimielistä nahistelua, vittuilua ja vitsailua. Mun ja Miken huumorintaju oli tosiaan aina ollut hyvin samanlainen, mutta kyllä me oltiin muutoinkin melko samankaltaisia. Mikkekin oli samanlainen vittuilija kuin mä, plus se oli yhtä tuittu kuin mä. Meidän suurin ero oli oikeastaan se, että Mikke oli oikeasti melkoinen nyrkkisankari, kun mä taas en. Mä olin yhtä paha suustani kyllä kuin Mikke, mutta en ollut kovin kummoinen tappelija. Pysin enemmän välttämään tappeluita, koska tiesin, ettei se ollut vahvuuteni.

”Hei kuulkaas pojat! Ekat pojanviikarit vois mennä saunaan, niin kaikki ehtis saunaan vielä tänään!” Oskarin ääni huudahti yhtäkkiä, keskeyttäen mun ja Miken nujakoinnin. Me, kuten kaikki muutkin, vaiettiin hetkeksi ja käännettiin muiden tavoin katseemme Oskariin, joka mittaili meitä kaikkia katseellaan kuin muistellen, että keiden sitä olikaan tarkoitus mennä ekana saunaan. ”Eiks se ollutkin niin, että Nipa, Edi, Kappe ja Are menis ekana?” Oskari kysäisi, porukkamme nuorimpien nyökkäillessä sille. ”Okke oolrait, menkäähän sitten sinne lölyihin! Siel on jo pyyhkeet sun muut kaikille, ja kaljaakin!”

”Ou jee, thänks määäääään”, aikamoisessa huppelissa oleva Kappe hihkaisi Oskarille, joka irvisti sille, ennen kuin kohdisti katseensa eteiseen suuntaavista pojista muhun.

”Ja me ollaan seuraavassa vuorossa, niin sä pääset sitten suht ajoissa Santun luo?” Oskari muisteli, mun nyökätessä sille kiitollinen ja lämmin hymy kasvoillani. Mä olin tosiaan luvannut Santulle, etten jäisi yöksi Oskarin luokse, vaan palaisin Santun kämpille saunomisen jälkeen. Ihan vain siksi, ettei Santun tarviis olla yksin.. Sen olo alkoi pikkuhiljaa kyllä tasaantua, mutta halusin silti olla mahdollisimman tiiviisti sen kanssa tän lääkityksen alkuajan. Oskari oli tietoinen siitäkin, ja huolehti ihan yhtäläillä Santusta kuin minusta tällä hetkellä. ”Oliks se niin, että Make on tänään selvinpäin ja vie sut?”

”Eiiiii, kyllä se äsken ryypiskeli tuolla”, mä totesin ja vilkaisin Mikkeä, joka oli kadonnut viereltäni ja aukoi juuri päätään isoveljelleen, jonka kanssa se oli aloittanut uuden biljardimatsin. Mikke se kyllä kaivoi taas vain verta nenästään. Make nimittäin pesi sen biljardissa ihan mennen tullen.

”No perhana, kukas sut sitten veikään, vai oonko mä möhlinyt ja pahasti..” Oskari mutisi, mun kääntyessä katsomaan sitä ja sen ankarasti pohtivia kasvoja.

”Sulla on kyllä Oskari nykyisin ihan järkyttävän huono muisti”, Jeren ääni totesi eteisestä, josta se juuri marssi syvemmälle olkkariin, jonka laitamilla - tarkalleen ottaen sivuhuoneen ovensuulla - mä ja Oskari seisoskeltiin. Jere tuoksahti röökiltä, kun se asteli meidän luo Oskarille virnistellen, huvittunut pilke sinisissä silmissään. Mä keskitin

oman katseeni Jereen, joka oli Oskarin kakkosmies ja paras ystävä, eli hyvin tuttu ja läheinen heebo mullekin, silmäillen sen hieman muuttunutta olemusta. Jere oli nimittäin leikannut suhteellisen pitkän blondin tukkansa huomattavasti lyhyemmäksi, ja sen vaalea partakin oli lyhentynyt. Nyt Jerellä oli sivuilta suht lyhyt ja päältä aavistuksen pidempi tukka, joka oli edestä vähäsen pystyssä, ja sen parta viiksineen oli korkeintaan sentin mittainen, kun se oli ennen ollut ainakin 3-4 senttinen. "MINÄ lupasin olla tänään selvinpäin ja viedä Henkan. Vaikka saa nähdä, kestänkö mä olla selvinpäin teidän seurassa. Kapella ainakin vaikuttaisi olevan melkoinen vauhti päällä, ja tuo Miken vittuilu Makelle kuuluu ulos asti."

"Älä ny, pojat on poikia", mä lohkaisin Jerelle ja virnistin sille oikein ilkkurisesti, Jeren kohdistaessa katseensa silloin muhun, hymähtäen mulle huvittuneena. "Ja sä rakastat meitä. Myönnä se."

"Rakastan rakastan", Jere naurahti, pörröttäen pienesti mun hiuksia, mikä sai minut älähtämään, kun Jere meni sotkemaan mun vaivalla ja työllä laitetun tukan. "Ja sä oot urpo. Myönnä se."

"No en voi kieltääkään, joten myönnetään", mä irvailin ja soin Jerelle vielä yhden veikeän virneen, ennen kuin sovitin kasvoilleni lämpimän hymyn. "Heiiiii, mutta mites Joensuussa menee? Milloin sä pääset palaamaan kokoaikaisesti tänne?"

"Kuules, jengin asiat ei taida kuulua sulle enää, kun sä erosit siitä", Jere tokaisi toista kulmaansa kohottaen, mikä sai minut irvistämään. "Mutta enköhän mä pian pääse palailemaan. Sen enempää mä en kerro, ja sen enempää sun ei tarvii tietää."

"Niih pälli", Oskari komppasi, mun kääntyessä vuorostaan sen puoleen. "Sua ei sotketa siihen muuhun enää. Me ei tästä lähtien vastata sulle jengiin koskeviin kyselyihin."

"Heh. Kiitti.." mä hymähdin, sekä Oskarin että Jeren suodessa mulle lempeän hymyn.

"No haista jo vittu!!!" kajahti yhtäkkiä huuto sivuhuoneesta, mikä sai sekä minut, Jeren että Oskarin hätkähtämään ja kääntämään katseemme sivuhuoneeseen, jossa Mikke iski juuri keppinsä biljardipöytään, sen katketessa kahteen osaan. Jaahas, Mikke oli tainnut taas hävitä Makelle ja oli ottanut sen varsin huonosti. Make sen sijaan vain naureskeli pikkuveljelleen, mikä sai Miken näyttämään ihan siltä, että se aikoi kuristaa isoveljensä, jonka vuoksi mä päätin pelastaa tilanteen ja mennä väliin. Syöksähdin heti Miken luo ja tarrasin sen käsivarteen, Miken kääntyessä salamoivan katseensa muhun.

"Tuu, mennään röökille. Pliis, pliis, pliiiiiis. Kukaan muu ei lähde mun seuraks, tuu sä. Pliiis", mä pyysin Mikeltä suorastaan anoen, katsoen sitä lopuksi koiranpentukatseella ja huuli mutrulla. Mikke katseli mua hetken vaiti, ja sen hetken aikana mä näin, kuinka sen viha sammui ja tilalle astui hienoinen huvitus. Varmaankin mun ilmeen takia.

”Okke, mä tuun”, Mikke virkkoi, heitti veljeensä vielä yhden pahan katseen ja käänsi sille sitten selkensä, mun lähtiessä johdattamaan meitä pois sivuhuoneesta. Mä virnistin yhä sivuhuoneen ovella seisoville Oskarille ja Jerelle, ennen kuin marssin Miken kanssa olkkarin läpi keittiöön ja sieltä kodinhoitohuoneen kautta takapihalle, jossa me pistettiin heti tupakaksi ja polteltiinkin samaan syssyyn pari sätkää, lätisten samalla paskaa.

Kun mä ja Mikke palattiin sitten sauhuttelumme jälkeen sisälle, me ei ehditty homehtua siellä kovin kauaa. Edellinen saunavuoro, eli nuorimmat ”kadonneet pojat”, eivät nimittäin viihtyneet löylyissä kovin pitkään. Ne saunoi vain vähän päälle puolisen tuntia, ja sitten tulikin jo meidän ryhmän vuoro, mun lähtiessä rehvakkaasti marssien ekana ulkosaunalle, joka törötti tontin laidalla, Oskarin, Miken ja Jeren jäädessä vielä juomaan viimeiset huikat kaljoistaan keittiöön. Mä ehdin riisuutua ilkosilleni ja lisätä kiukaan alle puitakin, ennen kuin muut tuli mun perässä saunalle, ahtautuen yhdessä mun kanssa saunan lauteille. Oskari istahti mun viereen, Jeren istuessa sen toiselle puolelle, ja Mikke puolestaan laski oman soman - oh dear Henkka, ryhdistäydy - peppunsa meidän äijäriivin reunimmaiseksi.

”Noniin, missäs vaiheessa me sitten ruvetaan vertailemaan muniamme?” Oskari lohkaisi heittäessään löylyä, yhden jos toisenkin meistä hörähtäessä. ”Täh, mitä te nauratte?? Me tehdään sitä Henkan kanssa joka kerta!”

”No eikä vittu tehdä”, mä hörötin, Oskarin kääntyessä virnistämään mulle ja pörrötäessä tukkaani. Mä virnuilin sille takaisin ja käänsin sitten katseeni pois, enkä todellakaan katsellut muiden sukukalleuksia niitä vertaillakseni, tai katsellut ketään kyllä mitenkään muutoinkaan. Ei ne vetäneet mun katsetta puoleensa missään määrin. Toki Mikkeä lukuunottamatta.. Mutta muut ei kiinnostaneet tai vedonneet muhun pätkäkään. Ei, vaikka vieressäni istuva Oskari olikin sellainen kunnon Hunks ja niin ihana mies, että se kiinnosti kyllä varmasti kaikkia kynnelle kykeneviä, uh. Paitsi mua. Mä pidin enemmän Miken kaltaisista.. Mutta nyt mun kyllä täytyisi pitää silmäni kurissa, kun mä olin Ellin kanssa. After all, vaikka mä keinuin molempiin suuntiin, niin mä olin kuitenkin yksiaviainen. Joten, Mikenkin katselu sai jäädä tähän. *Soosoo Henkka, hot-poppa, Mikkeä ei saanut enää katsella!*

Me keskusteltiin rennosti siinä saunassa istuskellessamme, Oskarin lyödessä löylyä ihan urakalla. Se vain heitti koko ajan lisää vettä kiukaaseen, ja jossain vaiheessa mä tajusin, *että se teki sitä taas*. Sitä, että se yritti ihan piruuttaan selvittää, kenessä olisi miestä kestäämään niitä sen heittämiä kuumia löylyjä. Oskari valitettavasti harrasti sitä, melko paljonkin. Piruilua, ja leikkimielistä kilpailua. Koska elämä on saakeli kilpailua, suomalainen sisu päihittää kaikki ja Ojalat on ykkösiä!!! Vaan täytyy kyllä sanoa, että

mä yllätyin siitä, kuka luovutti ensimmäisenä, sillä ekana ylälauteelta alas loikkasi Mikke enkä minä, vaikka mä olin veikannut itseäni ensimmäiseksi luovuttajaksi. Ei se mullaakaan kaukana ollut, mutta Mikke oli kuitenkin eka, joka luovutti, jupisten jotain liian kuumista löylyistä loikkiessaan alas lauteelta ja alkaessaan peseytyä - ellei se sitten yrittänyt vain viilentyä veden avulla - siinä meidän edessämme. Mikellä oli kyllä tosiaan melkoisen soma peppu, pakkohan se oli myöntää. Se veti yhä mun katsetta puoleensa, kuten oli vetänyt ennenkin. After all, olihan mun preferenssi miehissä, ja Mikke nyt sattui olemaan Santun tavoin ihan mun tyyppiä.. *Nyt Henkka ne silmät kuriin! Hyi sinua!*

Mä läimäytin itseäni mielessäni kasvoille, ennen kuin keskitin katseeni Mikkeen, virnistäen sille oikein pahanilkisesti peitelläkseni typerät ajatukseni.

”Säkö luovutat? Oliko liian kuumat löylyt sulle? Voiiii sua”, mä vittuilin Mikelle, joka käänsi tuiman katseensa muhun samalla, kun kaatoi vettä kihariin hiuksiinsa. ”Sun olis pitänyt mennä ipanoiden vuorolla saunaan, senkin nynny.”

”Huolehdi vain nuijapäistäni, sinä tietämätön imbesilli. Ne eivät pidä kuumasta. JONKUN meistä pitää pystyä lisääntymään. Ja kun sä viihdyt saunassa vähän liiankin hyvin, ainakin jos on Oskaria uskominen, niin sä se et ainakaan ole, senkin tuhkamuna”, Mikke totesi mulle kuitenkin napakasti, irvistäen lopuksi oikein kauniisti.

”Ouuu!” mä ulvoin olevinaan rintaani pidellen Miken iskettyä takaisin, ja nauroin vapautuneesti perään. Juuri tuosta - ja tästä - mä olin aina Mikessä pitänyt. Se osasi antaa nasevia vastauksia, ja sai minut nauramaan. ”Sä ootkin kyllä varsinainen nuijapäiden kingi, selvästi sitä ykköslaatua! Vaan tiesitkös, ettei tuo vatkauskaan kyllä tee kovin hyvää nuijapäille”, mä naurahdin irvistellen Mikelle, joka pesi - tai viilensi - juuri muniin, saaden Mikenkin nauramaan kommentillani. Tällainen alapäähuumori oli kyllä ihan parasta! Mä huomasin, että Oskarinkin oli jo vaikeaa pitää pokkansa.

”Nonni, nyt mä meen kyl käymään jäähyllä, ennen kuin mun hedelmällisyys - ja aivotoiminta - on täysin mennyttä kuten sun”, Mikke tokaisi saatuaan huuhdeltua itsensä, avaten saunan oven lähteäkseen pukutilaan ja siitä varmaan saunan rappusille jäähylle.

”Heippa, senkin heikko luovuttaja!” mä irvailin Mikelle heti.

”Heippa, sinä apinasta seuraava!” Mikke hihkaisi, kääntyen sitten vielä virnistämään mulle oikein häijysti. ”Ja hei, ei se oo häpeä, jos myönnät, ettet sä oikeasti istu siellä kuumissa löylyissä vapaaehtoisesti, vaan oot jäänyt munistas kiinni lauteeseen. Niin voi käydä, jos on niin pieni katkarapu kuin sulla”, Mikke napautti vielä, ja siinä vaiheessa Oskarinkin pokka lopulta petti ja se alkoi nauraa, jonka seurauksena ’laude narahti’.

”Oijoi, mun pitää varmaan juosta vessaan, ennen kuin häviän tän pelin. Mulla on ollut maha sekaisin koko päivän, ja kuten varmasti tiedätte, pieru on vatsan hätähuuto.

Kohta turahtaa muutakin kuin pierua”, Oskari tuumasi ja nousi samantien ylös lauteelta, Jeren läiskäistessä kätensä kasvoilleen. Heehee, Jere oli aina arvostanut tätä meidän paskaa pissakakkahuumoria tosi paljon. Se oli varmaan aina ollut se totisin meistä. Oli silläkin huumorintaju, mutta pissakakkajutut ei ehkä olleet sen suosikkeja. Ne kun olivat varsin lapsellisia. Eli ihan mun ja Oskarin juttuja!

”Hei Oskari, ota vaikka se mun kylpytakki lainaan, niin ei pojat järkyty, kun juokset kulli heiluen sisälle!” mä huikkasin vielä Oskarin perään, kun se kiiruhti Miken perässä saunan pukutilaan, jossa meidän pyyhkeet ja muut kampeet oli. Oskari teki työtä käskettyä ja lähti sitten juoksemaan pois saunalta mun kylpytakki päällään, Miken seurattessa sen vanavedessä nauraen, sulkien sekä saunanoven että saunan ulko-oven perässään. Mä jäin vielä istuskelemaan Jeren - joka pudisteli päätään naureskellen - kanssa saunaan, heittäen hieman lisää vettä kiukaalle. Itseasiassa, mun itsenikin pitäisi ehkä käydä heittämässä kepillinen, koska mulla oli ihan järkyttävä kusihätä. Niinpä mä nostin peffani lauteelta ja käännyin Jeren puoleen.

”Hei, mä en luovuta nyt sitten kuumuuden takia, vaan käyn heittämässä kepillisen, etten kuse tähän lauteille. En halua sotkea näitä lauteita yhtään lisää. Eiköhän sen Oskarin räjähtävän pierun paskahiukkaset riitä jo, vai mitä? Hyi, ikäviä bakteereja!” mä tokaisin Jerelle virnuillen, sen kääntäessä katseensa muhun ja iskiessä sitten taas kätensä kasvoilleen. Heehee, Jereäkin oli kyllä hauskaa kiusata, kuten oli Oskaria ja Mikkeäkin. ”Palaan pian!” mä kiekaisin Jerelle vielä hykerrellen, ja lähdin sitten loikkimaan alas ylälauteelta, syöksyen ulos saunan rappusille kuselle.

”Et sitten yhtään kauemmas jaksanut mennä?” saunan rappusilla pyyhe lanteillaan seisoskeleva Mikke kysyi huvittuneena, kun mä aloin lorotella siihen rappusten viereen.

”No en”, mä vastasin lyhyesti ja käännyin virnistämään Mikelle. ”Mulla on kato katkaravun rakkokin. En ehtinyt yhtään kauemmas.”

”No voi jumalauta”, Mikke nauroi, mun vain illistellessä sille hyväntuulisena. Ihanaa, kun mun ja Miken välit oli lämmenneet taas vähän. Ihanaa, kun me pystyttiin vitsailemaan taas näin. Ihanaa, kun mä kuulin Miken nauravan taas noin.. *Ja ihanaa, kun kaikki oli tosiaan niinku ennenkin.* Olin saanut sieluni takaisin, mutten ollut menettänyt perhettänikään, ja sen lisäksi mun ja Miken ystävyys oli palautumassa entiselleen, eli olin saamassa yhden kautta aikojen läheisimmistä veljistänikin takaisin. *Kaikki alkoi olla oikeasti jopa pelottavan hyvin.*

Oskarin saunailta oli taas jymymenestys, joka hitsasi meitä ”kadonneita poikia” vain entisestä tiiviimmin yhteen. Meillä oli ihan suunnattoman hauskaa Oskarin luona ja koko

viikonloppu oli muutenkin ihan pirun mukava, kun sain viettää suurimman osan loppuajasta Santun kanssa, sillä Ellillä oli omia suunnitelmiaan tyttöjen kanssa viikonlopuksi. Santtu oli mulle kuin veli, PERHETTÄ, niinku kaikki kadonneetkin pojat oli, joten olin tietenkin mielissäni siitä, kun sain viettää aikaa veljeni parissa. Ensin Oskarin luona sen pitämässä saunaillassa ja sitten sunnuntaina Santun tykönä, ihan vain rennon oleskelun ja ennen kaikkea veljellisen läheisyyden merkeissä. Joskin Santun kohdalla se veljellinen läheisyys aiheutti omat kamppailunsa, kun olin rakastunut Santtuun, mutta nautin siitä huolimatta Santun läheisyydestä.. Enemmän kuin laki sallii, jos täysin rehellisiä oltiin, mutta toivottavasti Santtu ei huomannut sitä.

Fiilikseni oli jokatapauksessa ihan katossa, ja se hyvä fiilikseni kantoi koko viikonloppu ajan. *Ja lässähti heti maanantaina.* Maanantaina mä nimittäin kohtasin mustan pilven, jota myös isoveljekseni Jampaksi kutsuttiin. Mä en juurikaan kohdannut sitä onneksi nykyisin, sillä Oskari oli jo hyvän aikaa pitänyt meidät eri vuoroissa, ihan vain siksi, ettei mun tarviis katsella isoveljeni naamaa, mutta maanantaina onneni loppui. Maanantaina universumi päätti haistattaa mulle vitut, sillä Jamppa päätti tulla käymään korjaamalla kysyäkseen Oskarilta jotain JUST samaan aikaan, kun mä olin vielä siellä. Jamppa oli illassa ja mä aamussa, joten Jampan ei olis kuulunut olla lähimaillakaan, mutta niin se vain ilmestyi paikalle.

Mä olin silloin maanantaina lopettelemassa juuri työvuoroani ja päätin hörpätä vielä kahvit, ennen kuin lähtisin kaupan kautta Santun luokse, kun Jamppa marssi yllättäen kahvihuoneen ohi mennäkseen korjaamohallin puolelle. Mä hätkähdin nähtyäni sen ja toivoin, ettei se huomaisi mua, mutta eihän onni tietenkään ollut puolellani. Jamppa vilkaisi kahvihuoneeseen ohikulkumatkallaan ja minut nähdessään se pysähtyi paikoilleen, jääden tuijottamaan mua siniharmaine silmineen ihan hiton hyisesti. Mä yritin vastata sen katseeseen samalla mitalla, mistä Jamppa ei tykännyt yhtään. Se ei tykännyt siitä, kun mä uhmasin sitä. Jamppa tuhahti pahantuulisesti ja kääntyi kokonaan kahvihuoneen puoleen, ja mun sydän jätti valehtelematta lyönnin välistä, kun isoveljeni otti askelia mun suuntaan. *Nyt tulis turpaan.*

”Sinä vitun nössökö lähdit jengistä?” Jamppa tuhahti mulle pilkallisesti, katsoen mua niin alaspäin ja halveksivasti kuin ihminen voi vain toista katsoa. Mä aloin purra heti hammasta, kun mun olis tehnyt mieli vittuilla isoveljelleni ja sanoa sille jotain vastaan, mutta nyt mun kannatti pitää suuni kiinni. En halunnut turpaani.. ”Vittu sä oot oikeesti sääliittävä, vitun pelkurihintti.”

”Anteeks, mitä mä kuulin sun juuri sanovan?” Miken viileä ääni sanoi yllättäen kahvihuoneen ovelta, keskeyttäen koko tilanteen, ja minä ja veljeni käännettiin katsomaan

Mikkeä, joka seiso i kahvihuoneen suulla, katsellen Jamppaa kylmin silmin. "Mä kuulin varmaan väärin, tai sitten SÄ oot vain ihan uskomattoman tyhmä", Mikke totesi isoveljelleni hyisesti astellessaan syvemmälle kahvihuoneeseen, Jampan katsoessa Mikkeä hampaitaan kiristellen. "Koska jos mä en väärin muista, niin Oskari antoi sulle vasta viime vitun viikolla VIHoviimeisen varoituksen. Kielsi sua kiusaamasta tai koskemasta Henkkaa ENÄÄ IKINÄ. Joten, miten on, ootko sä vain ihan vitun tyhmä vai kuulinko mä väärin?"

"Kuulit väärin.." Jamppa murahti, vilkaisi mua vielä halveksivasti ja lähti sitten harppomaan ulos kahvihuoneelta, ohittaen Miken matkallaan. Tai *yrittäen* ohittaa Miken, sillä Mikke pysäytti isoveljeni laittamalla kätensä sen eteen.

"Antaa olla sitten viimeinen kerta, kun mä todistan jotain tällaista. Tai kukaan meistä. Mä katson tän tällä kertaa läpi sormien, mutta seuraavalla kerralla mulle on ihan sama, millaisen vasikan maineen mä saan, jos kalvin susta. Ja sinuna nukkuisin tästä lähtien toinen silmä auki ja vahtisin selustaani. Mulla ei oo kovin pitkä pinna, ja se alkaa nyt ihan tosissaan katketa sun kohdalla. Joku kerta kun ollaan samassa vuorossa, niin saattaa käydä 'vahinko', jos tää Henkan kiusaaminen ei ala oikeesti loppua", Mikke lausui isoveljelleni jääkauden veroisella kylmyydellä, katsoen itseään lähes 10 senttiä pidempää Jamppaa suoraan silmiin ihan jäätävän hyisin silmin. Isoveljeni nyökkäsi Mikelle hampaitaan kiristellen ja lähti sitten marssimaan pois luotamme, tömistellen kiukusta kihisten mutta sitä vihaansa pidätellen suoraan hallin puolelle. Mikke tuijotti kireänä sen perään, kun taas mä puolestani töllötin *Mikkeä* suorastaan vaikuttuneena. Uskomatonta. Mikke, joka oli kaikin tavoin varmaan puolet Jamppaa pienempi, oli juuri ajanut sen pois mun kimpusta.

"Kiitos.." mä kiitin hiljaa, Miken kääntäessä silloin katseensa muhun.

"No problemo", Mikke virkkoi hymy huulillaan, marssien sitten ottamaan kahvia.

"Eiku oikeesti. Kiitti, kun pidät edelleen mun selkää. Vaikken mä.. vaikken mä kuulu enää jengiin", mä sanoin hiljaisella äänellä, jolloin Mikke kääntyi takaisin mun puoleen ja väläytti mulle toisenkin hymyn.

"Any time, any place, bro", Mikke hymähti lämpimästi. "Sä oot edelleen meidän veli. Kuulut perheeseen. Ei se, ettet kuulu enää jengiin, sitä muuta.. Me ollaan vuosien saatossa hitsauduttu niin yhteen, ettei sitä sidettä murreta ihan noin vain."

"Jamppakin on kuulunut tähän perheeseen vuosien ajan. Ja kuuluu yhä. Tiiviimmin kuin mä, koska mä en kuulu enää jengiin, toisin kuin se.. Eiks sun kuuluis puolustaa Jamppaa?" mä huomautin aavistuksen tummanpuhuvalla äänellä, puhuen edelleen melko hiljaa. Tuntui kuin Jamppa olis vienyt kaiken hapen ympäriltäni ja katkaissut terävän kieleni, jonka vuoksi en saanut toistaiseksi sen kummempaa ääntä suustani.

Mulla menis taas hetki toipua isoveljeni kohtaamisesta..

”Jamppa kuuluu jengiin, mutta ei perheeseen. Kai sä Henkka tajuat, ettei kukaan tykkää siitä, eikä sillä oo minkäänlaista sidettä kehenkään?” Mikke tokaisi mulle toinen kulma koholla, mun hätkähtäessä sen sanoja. ”Toisin kuin sulla. KAIKKI noi pojat tuolla tykkää susta ja KAIKILLA niillä on side suhun. Sä kuulut perheeseen ja oot meidän veli, mutta Jamppa ei oo. Se kuuluu VAIN jengiin, ja saa nähdä, kuinka kauan se kuuluu enää siihenkään, kun Oskarin pinna alkaa vedellä viimeisiään Jampan kohdalla.. Sillä palaa kohta käpy Jamppaan, ja ihan hiton pahasti palaakin. Kun Jamppaa kiusaa SUA, joka oot Oskarille meistä kepeästi läheisin.. Yritä nyt hyvä ihminen jo tajuta, ettet sä oo yksin. Tottakai me puolustetaan sua ja pidetään sun selkää. Me ollaan sun perhe.”

Mä jäin tuijottamaan Mikkeä melkein kyyneleet silmissä, kun sen sanat alkoivat upota tajuntaani. Kun tajusin, etten oikeasti ollut yksin ja mulla oli ihmisiä, jotka välittivät minusta ihan aidosti. Kun tajusin, että mulla oli yhä *perhe*, joka ei hylkäisi mua. Väki-sinhän siinä meinasi kyynel tirahtaa.. No, ookoo, myönnetään. Kyllä ne kyyneleet oikeasti tulvahtivat silmiini, mitäpä sitä valehtelemaan. Mikke hymähti kyyneleeni nähdes-sään, laski kahvikuppinsa pöydälle ja asteli halaamaan mua, mun kietoessa omat käteni sen ympärille, tarraten siihen kuin hukkuva pelastusrenkaaseen. Voi jumalauta, miten hyvältä voi tuntua, kun on ihmisiä, joihin luottaa ja tukeutua..

”Mitäs täällä halailaan?” Oskarin hyväntuulinen ääni kysäisi yhtäkkiä takaamme, jolloin Mikke vetäytyi hieman irti minusta ja mä kohotin katseeni Oskariin, joka hätkähti kyyneleeni nähdessään. ”Heiiii, mikä hätänä? Sanoiko Jamppa sulle taas jotain?”

”Eiku tää meijjän Henkka vain herkistyi vähäsen, kun tajusi, että sillä on perhe. Ihan niinku minäkin herkistyin joskus.. Minkäs sitä orpolapset tunteilleen mahtaa”, Mikke selitti mun puolesta, Oskarin huolestuneen ilmeen sulaessa ihan järjettömään lämpöön ja myötätuntoon, ennen kuin se sulki takanaan olevan kahvihuoneen oven, marssi sa-naakaan sanomatta meidän luo ja sulki meidät molemmat omien käsiensä väliin mah-tavaan karhunhalaukseen.

”Hei pojat, teillä on aina meidät. AINA. Me ei koskaan hylätä teitä. Minä varsinkaan..” Oskari virkkoi meille kiintymyksentäyteisellä ja mitä lempeimmällä äänellä, mun painautuessa enemmän kuin mielelläni sekä Oskaria että Mikkeä vasten, Miken sen sijaan hymähtäessä huvittuneena.

”Sä oot kyllä ihan pehmo”, Mikke kuittaili Oskarille, joka naurahti leppoisasti ja laski meidät sitten halausotteestaan.

”Niin oonkin, mutta älkää pliis kertoko sitä muille. Te kaksi nyt vain satutte olemaan mun soft spot..” Oskari myönsi, irvistellen meille perään oikein kauniisti.

”Niin, kun pitäähän sun päästä leikkimään isää kahdelle orvolle”, Mikke vittuili tietäväisenä, saaden minut hörähtämään ja Oskarin irvistämään uudelleen. Touché. Mikke oli juuri osunut naulankantaan. Minäkin olin melko varma siitä, että me kaksi oltiin Oskarille ne kaikkein läheisimmät kadonneet pojat just siksi, kun me oltiin orpoja. Oskari pääsi tosiaankin leikkimään isää meidän kanssa.. Ja tän lähemmäs omaa lasta se ei koskaan pääsiskään. Mikä teki minut kyllä surulliseksi, koska mä tiesin, että Oskari olis halunnut omiakin lapsia..

”Varmaan just siksi”, Oskari irvisteli Mikkeä myötäillen, mutta sovitti sitten kasvoilleen jälleen yhden lämpimän hymyn. Tuollaisia se ei ihan kaikille väläytellytkään. ”Mutta hei, nyt takas hommiin. Tai siis, Mikke, juo tuo kahvisi ja painele takas töihin, ja Henkka, ala painua kotiin. Mitä sä vielä täällä notkut?”

”Aye aye captain!” mä ja Mikke kiekaistiin kuin samasta suusta, ja käännettiin virnistämään toisillemme heti perään. Oskari puolestaan naurahti meille hyväntuulisesti, ennen kuin se pörrötti meidän molempien hiuksia ja marssi itse kahvinkeittimelle ottaakseen kahvia. Mikke virnisti mulle vielä toisen kerran ja kääntyi sitten kuppinsa puoleen, napaten jo kylmetettyneen kahvinsa pöydältä. Mä hymähdin hyväntuulisesti - uskomattoman hyväntuulisesti siihen nähden, että olin juuri kohdannut mulkvistiveljeni - ja olin jo kääntymässä kannoillani lähteäkseni kotiin, mutta Oskari pysäytti minut vielä.

”Hei Henkka!” Oskari huudahti mulle, mun kääntyessä katsomaan sitä kulmat kysyvästi koholla. ”Sanoiko se Jamppa sulle oikeesti jotain?”

”Noh..” mä ähkäisin ja laskin katseeni, purren hetken hammasta. Mä en olis halunnut kalvia isoveljestäni enkä haluaisi, että Jamppa suuttuis mulle tai vihais mua yhtään enempää, mutta.. kai mun pitäis olla Oskarille rehellinen. ”Sanoi se jotain, mutta Mikke hoiti tilanteen. Mä oon fine. En tosiaan itkenyt Jampan takia vaan liikutuksesta..” mä melkein mutisin, kohottaen sitten tumman katseeni Oskariin, jonka ilme oli muuttunut vähän vihaiseksi ja ankaraksi. ”Anna Jampalle armoa tällä kertaa, jooko? Mä ymmärsin, että sä oot antanut sille jonkinlaisen viimeisen varoituksen, mutta.. kato tää nyt tällä kertaa läpi sormien. Älä anna sille potkuja tai mitään sellaista. Jamppa tarvii tätä porukkaa ihan yhtä kovasti kuin minäkin. Vaikka aika huonosti se sen osoittaa, mutta silti..”

”No.. Mutta.. Hmph.. Perkele..” Oskari mumisi vihaisesti. Sen kasvoilta näki, miten tiukkaa sille teki pidätellä raivoaan tällä hetkellä. Oskari oli oikeesti ihan hemmetin vihainen Jampalle mun puolesta. ”No niin kai sitten, kun sä sitä kerta pyydät. Mutta puhuttelun mä sille pidän. TAAS. Ja kyllä se saa rangaistuksensa.”

”No sen mä vielä hyväksyn. Kiitos, kun annat sille armoa”, mä tokaisin, suoden Oskarille pienen hymyn. Oskarin kasvoni ilme sen sijaan pysyi yhä tuimana.

"Armoa, jota se ei ansaitsis kyllä enää.. Ja sen mä aion sanoa kyllä Jampalle itselleenkin. Että se sais jumalauta olla kiitollinen susta ja siitä, että sillä on sun kaltainen veli, joka jaksaa katsoa sen perseilyä vieläkin. Jaksaa puolustaa sitä. Sä oot hitto vie pyhimys.. Sussa on paljon samaa kuin Valtterissa ja sä tiedät, miten paljon mä sitä arvostan", Oskari puuskahti aluksi lähes pahantuulisesti, mutta sitten sen äänensävy alkoi pehmentyä. Mun hymy vain leventyi sen sanat kuullessani. Tuntui hyvältä, kun Oskari puhui minusta niin arvostavaan sävyyn.. "Mitä sä virnuut?"

"Sulle vain", mä hymähdin hyväntahtoisesti. "Mutta nyt mä meen. Moro!" mä hihkaisin vielä, ennen kuin käännyin jo kannoillani ja karkasin kahvihuoneesta, ettei mun tarviis olla enää lähelläkään isoveljeäni, joka oli ilmeisesti jäänyt jo töihin, koska ei se ollut kyllä tullut uloskaan hallin puolelta. Mä halusin kauas siitä ja pian, joten lähdin hyvin livakasti pois korjaamolta, suunnaten askeleeni keskustaan, Santun kämppää kohti. Suorin pikavauhtia aina Santun luokse asti ja perille päästyäni mä marssin jälleen kerran omilla avaimillani sisään, vaikka Santtukin olis ollut kotona avaamassa ovea, kun sillä oli ollut vapaapäivä tänään.

"Hei rakkaani, miten meni työpäivä?" Santun ääni huudahti heti keittiöstä kuin se olis kotirouva, joka kyseli töistä palaavalta mieheltään sen päivästä, enkä mä voinut olla hörähtämättä sille. Heh, me kyllä oltiinkin kuin pariskunta. *Kunpa me oltaisikin pariskunta..* "Mä laitan just kahvia tippumaan. Ruoka on jo valmista, tuu suoraan syömään", Santtu jatkoi lujalla äänellä, jonka jälkeen sen pää ilmestyi keittiöstä esiin, Santun hymyillessä mulle lämpimästi.

"Oi ihanaa. Kiitos armaani, kun pidät huolta töitä pakertavasta miehestäsi", mä hymähdin hyväntuulisesti kuoriessani samalla ulkovaatteita päältäni, Santun virnistäessä mulle veikeästi. Mä vastasin sen virnistykseen riisuessani piponi, viskaten sen sitten ylös hattuhyllylle Santun hattujen joukkoon.

"Niin, miten se sun päivä meni?" Santtu kysyi uudestaan, jääden nojaillemaan keittiön ovenpieleen mua katsellen.

"Noh, siinähän se", mä vastasin olkiani kohauttaen, ennen kuin lähdin astelemaan kohti keittiötä, irvistäen kuitenkin Santun luo päästyäni, kun muistin isoveljeni. "Mä kohtasin tänään Jampan."

"Ei helveti! Oliko millainen kohtaaminen? Tapahtuiko sen kanssa jotain??" Santtu henkäisi, kurtistaen heti kulmiaan vähän huolestuneena.

"No sitä samaa ku aina.. Se katsoi mua niin halveksien kuin toista voi vain katsoa, vittuili mulle ja haukkui mua, mutta ei sen kummempaa. Eikä se ehtinyt sylkeä kovinkaan montaa solvausta ennen kuin Mikke puuttui siihen tilanteeseen", mä vastasin

raskaasti huokaisten, nojaten oman selkäni Santtua vastapäiseen ovenkarmiin katsellessani sitä sen myötätuntoisiin silmiin. "Ja Oskari on kuulemma antanut Jampalle viime viikolla vihoviimeisen varoituksen. Seuraavasta rikkeestä se vissiin lentää pihalle koko jengistä.. Eli mulla ei oo mitään hätää, mulla on Oskari ja pojat, jotka pitää mun selkää. Pitää mun puolia Jamppaa vastaan.."

"All hail Ojalat", Santtu virkkoi ja kohotti kätensä ilmaan kuin palvoakseen jumalia. Mä en voinut olla naurahtamatta sen eleelle. "No, mutta silti. Ei se varmasti ollut sulle helppo kohtaaminen.. Mistä Jamppa sulle vittuili?"

"Jengistä eroamisesta lähinnä.. Se haukkui mua nössöksi ja pelkuriksi ja sääliittäväksi ja semmosta", mä tokaisin, jättäen kertomatta siitä, että Jamppa oli haukkunut mua hintiksikin.. Pelkurihintiksi, jos tarkkoja oltiin.

"Saatanan mulkku", Santtu puuskahti, sen myötätuntoisten kasvojen vääristyessä vihasta. Ja minusta se oli vain niin saakelin suloinen ollessaan niin vihainen mun puolesta, etten voinut olla hymyilemättä sille. "Mitä sä virnuut?"

"Sulle vain", mä hymähdin, kuten olin vastannut Oskarillekin samaan kysymykseen. Voi luoja mun "perhe", niin sielunveljeni Santtu, isähahmoni Oskari kuin veljeni korjaamollakin, oli ihania.. Vaikka biologinen perheeni ei ollut paras mahdollinen, kun äitini oli kuollut, isäni oli hylännyt meidät ja veljeni oli täysmulkvisti, niin onneksi mulla oli tää mun itserakennettu perhe. Ja tää kyllä todellakin OLI paras mahdollinen. En mä olis voinut elää ilman näitä ihmisiä, nää oli mulle korvaamattomia kaikki..

"Vai niin. Senkin pälli", Santtu naurahti ja vilkaisi sitten hellan päällä jäähtymässä olevaa makaronilaatikkoa. "Mutta hei, ruvettaisko syömään?"

"Ehdottomasti. Mulla onkin jo nälkä", mä vastasin ja marssin sitten astiakaapille haakekseni meille lautaset. Nappasin ekana Santulle sellaisen ja ojensin sen sille ilikikurisesti virnistäen. "Onneksi mulla on tuollainen kotirouva kuin sä tekemässä mulle ruokaa. Muuten mä nääntyisin nälkään."

"No voi vittu, minä sulle kotirouvat näytän!" Santtu nauroi huvittuneena, mun vain virnuillessa sille kaivellessani itsellenikin lautasen. "No, mutta pakkohan mun on pitää susta huolta ja tehdä sulle ruokaa, kun sä oot tuollainen kuivan kesän orava."

"Touché", mä hihittelin, kun siirryin lautaseni kanssa hellan luokse ja aloin lappaa Santun tekemää makaronilaatikkoa omalle lautaselleni.

Me syötiin Santun kanssa ihan rauhassa, jutustellen samalla päivästämmme, ja ruuan jälkeen me siirryttiin sitten jälleen kerran olohuoneeseen katsellaksemme vähän töllöä. Tv oli hyvä keino nollata päätä, ja mä varsinkin olin kyllä sen tarpeessa Jampan kohtaamisen vuoksi.. Tarvitsin jotain muuta ajateltavaa, jotain mikä tempaisi ajatukseni

kokonaan mukaansa, joten niin me sitten päädyttiin tällä kertaa katsomaan leffa ja valikoitiin mahdollisimman piristävä sellainen, eli huumoriraina. Santtu poksautteli meille vielä poppareitakin, ennen kuin me asetuttiin vierekkäin - ihan kylki kylkeen - sohvalle, mun laittaessa valikoimamme Sausage Partyn pyörimään. Se oli ihan kreisi leffa, mutta niin saakelin hauska, että kuolin aina nauruun sitä katsoessa. Tällä kertaa en tosin uskaltanut nauraa, sillä kävin hakemassa Santun jääkaapista kaljaa poppareiden seuraksi, kun halusin tehostaa pään tyhjentyä. Siinä kaljaa juodessani mä itseasiassa sainkin ihan loistoidean, joka mun piti tietenkin jakaa heti Santulle!

"Hei!" mä hihkaisin kovaan ääneen, Santun säpsähtäessä huudahdukseni voimasta, ennen kuin se kääntyi katsomaan mua vähän ihmeissään. "Mentäiskö viikonloppuna kaljalle? Vaikka Obottaan? Me ei olla käyty piiiiaiiiiiiitkään aikaan kaljalla missään, olis kiva päästä pitkästä aikaa juhlimaan yhdessä, niinku ennen vanhaan! Hei camooooon, lähdetään viikonloppuna kaljalle Obottaan, joooooookoooo???" Sä et oo tullut vähään aikaan Oskarinkaan juhliin, niin en oo saanut nauttii sun seurasta sielläkään!"

"En niin, kun mulla ei oo ollut oikein juhla-fiilis.." Santtu mutisi hiljaa, minunkin intoni laantuessa. Juu niin, niin ei ollutkaan.. Hitto mä olin idiootti. "Semmoset hälyiset baarit ja ihmismassat ei oikein auta siihen fiilikseen.."

"Äh, unohda koko juttu. Kyllä mä ymmärrän, ettei sua huvita juhlia. Anteeks, se oli ihan typerä idea", mä ähkäisin heti, melkein punastuen typerän ehdotukseni takia.

"Eiku mennään vain", Santtu kiirehti sanomaan, kun huomasi mun häpeävän ehdotustani. Mä pudistin sille kuitenkin heti päätäni, koska mä näin, ettei Santtu olis oikeasti halunnut minnekään baariin. "Jos sä haluat mennä, niin mennään vain."

"Eikä mennä, jos sua ahdistaa mennä sinne", mä kuitenkin vastustelin, Santun katselessa mua hetken ajan silmiin, mutta sitten se laski hieman tummuneen katseensa.

"Mutta kun en mä haluais pilata sinunkaan iloas.. Sä olit selvästi oikeasti super innoissas menossa sinne kaljalle.." Santtu mumisi ja nosti kätensä kasvoillaan, huokaisen raskaasti käsiensä takana. "Mulle tulee paska fiilis siitäkkin, jos mä pidättelen sua.. Anteeks, kun pilasin kaiken.. Mä vihaan itseäni, kun oon tällainen ilonpilaaja.."

"No eihän sun nyt tarvii siitä potea paskaa fiilistä, ja vielä vähemmän sun tarvii vihata itseäs. Et oo pilannut mitään", mä lohdutin Santtua välittömästi, laskien käteni sen olalle, jolloin Santtu kohotti hieman kimaltelevan katseensa takaisin muhun. "Mulle on tärkeintä, että mä saan viettää aikaa sun kanssas. Ajattelin vain, että se vois olla mukavaa vaihtelua pitkästä aikaa, ja mukavaa muutenkin. Semmosta rentoa yhdessäoloa kaljan äärellä. Niinku ennen vanhaan. Mutta mulle on oikeesti tärkeintä, että mä saan olla sun kanssas.. Vaikka oltais vain kotona. Me voidaan juoda sitä kaljaa täälläkin."

Santtu katseli mua hetken vaiti, mutta sitten sen kasvoille levisi pieni, lämmin hymy, joka sai mun sydämen heittämään jälleen volttia. Santulla oli kyllä maailman suloisin ja ihanin hymy, joka sulatti sydämen kuin sydämen..

”No tehdäänkö kompromissi ja mennään pussikaljalle? Sekin verestäis muistoja ja olis mukavaa vaihtelua. Baarit on mulle vähän vaikeita paikkoja just nyt, kun ne huma-laiset ihmiset ja ulkopuolisuus ahdistaa mua, siellä pitää jaksaa olla skarpina ja sosi-aalinen, ja siellä on älytön mökä. Puhumattakaan siitä, että baarit on oikeesti ihan täynnä ihmisiä, ja just nyt semmonen massa on liikaa.. Sitäpaitsi, mä haluaisin olla SUN kanssas. VAIN sun kanssas.. Haluaisin nauttia sun seurasta, ihan rauhassa. Pussikalja vois siis toimia, koska silloin mä saisin nautiskella olostani ihan vain sun kanssas”, Santtu heitti vastaehdotuksen se pieni hymy kasvoillaan, pyyhkäisten nopeasti kosteaa silmäkulmaansa. Sen ehdotus sai mun kasvot valaistumaan ja suuni kääntymään le-veämpäänkin leveämpään hymyyn. Sehän oli ihan loistava ehdotus!

”JOOOOOOOOO!!! Kuulostaa ihan superhyvältä idealta!!! Se tosiaan mahdollistais sen, että saatais nauttia toisistamme ja kaljasta ihan rauhassa, ja se herättäis aivan ihania yhteisiä muistoja, joissa olis mukavaa velloa! Joo, tehdään niin! Ehdottomasti! Ihan mahtavaa!” mä hihkaisin innoissani, Santun kasvoilla olevan hymyn leventyessä ihan selkeästi sen intoni ansiosta. ”Mennäänkö jonnekin meidän vakioapaikkaan vetä-mään sitä kaljaa? Vaikka laivarantaan? Se herättäisi PAAAAAALJON hyviä muistoja!”

”Mennään vain”, Santtu hymisi hyvillään ja mä näin sen kasvoilta, kuinka se - kuten minäkin - upposi hetkeksi niihin meidän yhteisiin muistoihin laiviksessa, jossa me oltiin vietetty eri ikäkausina aikaa melko rutostikin, tosin eri merkeissä iästä riippuen. Lap-sena me oltiin käyty siellä uimassa ja leikkimässä sekä tietenkin jäätelöllä, nuorena kaljoittelemassa ja juhlimassa muun nuorison - tai ihan vain kahdestaankin - kanssa, ja aikuisena ottamassa aurinkoa päivällä ja istuskelemassa muutamalla kaljalla illalla. Ah ja voi niitä kaikkia ihania ja ONNELLISIA muistoja.. Laivis oli oikeesti TÄYNNÄ niitä.

”Eiks vaan, että haetaan pizzat - ilman ananasta, hyi - ja syödään ne siellä samalla kun vedetään kaljaa? Vallataan se yksi pöytä sieltä, syödään pizzaa, juodaan kaljaa, katsellaan auringonlaskua ja lätistään paskaa?” mä ehdotin ihan mahdottoman leveästi hymyillen, koska olin vain niin innoissani meidän suunnitelmista. Suorastaan hykertelin innosta ja ONNESTA. Kahdenkeskinen ilta Santun kanssa pizzan ja auringonlaskun ää-rellä kaljaa juoden ja paskaa lätisten kuulosti vain niin hiton hyvältä, ettei mitään järkeä.

”Vaikka”, Santtu hymähti, selvästi iloisena siitä, kun mä olin niin innoissani.

”Uijuijui, en malta odottaa!” mä hihkuin vielä ihan ääneenkin, Santun naurahtaessa mulle hyväntuulisesti ja kevyesti. Mä itse hymyilin sille sitä leveää kestopöytä, joka oli

jumittunut kasvoilleni ja alkoi jo sattua poskiini, mutta kun en vain voinut olla hymyilemättäkään sillä tavalla! Olin vain niin hiton mielissäni tulevan viikonlopun suunnitelmistamme! Odotin seuraavaa viikonloppua oikeesti ihan huisin innolla!

Heh, tässä kyllä pääsi se Jampan mokoma unohtumaan ihan kokonaan.

Pian se odotettu viikonloppu sitten jo saapuikin! Onneksi, koska en olis millään malttanut odottaa sitä. Pysin oikeesti hädintuskin housuissani, vaahdoten töissäkin Mikelle koko viikon ajan siitä, miten innolla odotin kahdenkeskistä kaljoittelua Santun kanssa laivarannassa. Mikke itseasiassa virnuili ja vitsaili mulle heti ensimmäiseksi, että meidän suunnitelmat kuulosti tosi romanttisilta, ja sen jälkeen se sitten vakavoituikin ja varoiteli mua siitä, että tukahdutetut tunteeni Santtua kohtaan voisivat pilkistellä sen illan aikana saumoistaan. After all, kalja voisi rentouttaa mua liikaakin ja se romanttinen miljöö voisi saada minut paljastamaan jotain sellaista, mitä en halunnut paljastaa. Miken sanat saivat minut irvistämään ja toppuuttelemaan vähän intoani, koska olihan se oikeassa.. Mä olin normaalisti melko sulkeutunut kirja enkä näyttänyt tunteitani, mutta humalatila sai minut avautumaan joskus liikaakin. Mun täytyis tosiaankin olla varuillani sen suhteen.

Lähdin kuitenkin siitä huolimatta into pinkeänä töistä perjantaina ja kävin vaihtaa kotona vaatteet, ennen kuin aloin pakata reppuani, survoen sen ihan täyteen kaljaa. Luurini piippaili pariin otteeseen pakkailuni aikana, Santun ilmoitellessa mulle, että se oli lähtenyt juuri pizzeriaan tehdäkseen sen pizzatilauksemme ja kysellessä samalla minulta, että missä vaiheessa mä olin. Mä vastailin sille pakkailun ohella ja vannotin sille, ettei mun pizzaan sais sitten vahingossakaan eksyä yhtäkään ainutta ananaksen palaa, Santun laittaessa mulle vain piruemojin vastaukseksi. Voi saatana jos se oli piruillakseen tilannut mulle pizzaa, jossa oli ananasta..... Se jäisi kyllä jumalauta syömättä.

Kello oli puoli seitsemän, kun olin lopulta valmis ja kiiruhdin pukemaan ulkotamineitani. Halusin OIKEASTI ehtiä todistamaan auringonlaskua Santun kanssa, joten yritin pitää kiirettä. Viskasin mahdollisimman nopsaan army-henkisen harmaan all-season takkini niskaani, tummansinisen huivin kaulaani ja mustan lippapipon päähäni, ennen kuin riensin jo täyden reppuni kanssa käytävään ja rivasin portaat alas. Alhaalla minua sitten odottikin iloinen yllätys, sillä Santtu seisoskeli jo rappuni edessä, kaksi pizzalaa-tikkaa käsissään ja leveä hymy huulillaan. Se oli valinnut ylleen viininpunaisen bomberrinsa, joka korosti sen ihania vihreitä silmiä, kuten korosti sen päässä oleva tummanpunainen pipokin. Voi luoja miten hyvältä Santtu näytti, jälleen kerran.. Iik. Mun tosiaan täytyis olla tänään varovainen sen suhteen, etten paljastais Santulle tunteitani.

”Mä sain nää pizzat tosi nopeasti, niin hipsin sitten suoraan tänne, odottelemaan sua!” Santtu hihkaisi mulle iloisesti, mun astellessa sen luokse, jotta saatoin ottaa toisen pizzoista omiin käsiini. Silmäilin samalla Santtua, joka vaikutti juoneen ainakin yhden tai kaksi kaljaa jo etukäteen.

”Montako sä oot jo juonut?” mä kysyin Santulta suoraan, kun me lähdettiin hipsimään huumaavilta tuoksuvien pizzojemme kanssa kohti Raatihuoneenkattua, jota pitkin pääsisimme laivikselle. Santtu irvisti kysymykseni kuultuaan.

”No pari kolme”, Santtu vastasi rehellisesti, mun kohottaessa sille toista kulmaani. Odotin sen jatkavan ja kertovan mulle, miks se oli aloitellut jo yksinään. ”No vähän kävi ahdistamaan, niin hörppäsin pari kaljaa.. Ei siis tää ilta ahdistaa! Tätä mä ootin oikeesti innolla! Iski vain vähän yksinäinen olo, kun oli vapaapäivä ja olin koko päivän yksin. Turrutin sitä ahdistusta vähäsen..”

”Okkei..” mä tokaisin, ja soin sitten Santulle lämpimän hymyn. ”Toivottavasti se helpotti, edes vähän.. Mutta aijajai, otit sitten varaslähdön! Mun täytyy ottaa sut kiinni!”

”No ei sulla siinä kauaa nokka tuhise. Sä kun vedät aina pizzaa ja kaljaa kaksin käsin”, Santtu irvaili, näyttäen mulle perään vielä kieltäkin. Mä hörähdin sekä sen sanoille että sen eleelle. Santusta tuli ihana illistelijä humalassa.

”Touché”, mä nauroin vielä ääneenkin, kun lähdin marssimaan Santtu rinnallani kohti keväistä laivarantaa, auringon alkaessa jo pikkuhiljaa laskeutua kohti horisonttia.

Kun me sitten lopulta päästiin laivikseen, me siirrettiin ihan ekana se yksi pöytä parempiin asemiin ja asetuttiin sitten sen ääreen niille tukeville tukkipenkeille toisiamme vastapäätä, alkaen mättää pizzaa naamaan samalla kun katseltiin laskevaa aurinkoa ja lätistiin paskaa. Mä vedin siinä pari kolme kaljaakin, Santun himmaillessa vähän oman ryyppiskelynsä suhteen, jotta mä saisin sen kiinni. Se kävi kuitenkin ihan leikiten, koska mä tosiaankin vedin aina kaljaa ja ruokaa kaksin käsin. Olin niin hoikaksi pojaksi, kuin olin, ihan toivoton ahmatti, heheh. No, sainpa ainakin kirittyä Santun etumatkan umpeen nopeasti, ja me päästiin vetämään sitä kaljaa yhdessä samaan tahtiin. Tosin, sitten se tilanne keikahti toisinpäin ja mä olin vähintään yhden kaljan Santtua edellä koko ajan, mutta se ei haitannut. Ihan kuin nyt OIKEESTI muutenkaan haittaisi jos kaveri on kaljan tai pari edellä. Ei tää ollut mikään kilpailu, vaikka mä vedinkin sitä kaljaa niinku olis. Santtu alkoi itseasiassa jossain vaiheessa jopa toppuutella mun juomista, mutten kuunnellut sitä, vaan jatkoin pämppäämistä, kohautellen Santulle vain kulmiani virnuillessani sille pirullisesti ja kumotessani lisää kaljaa kurkusta alas.

”Ihan tosi Henkka, sun olis hyvä vähentää tuota juomista. Sä oot juonut jo ihan liikaa, kohta mä joudun kantamaan sut kotiin”, Santtu totesi mulle varmaan jo kolmatta

kertaa, kurtistaen mulle tuimana kulmiaan. Mä kohautin sille taas vain omiani ja virnistin häijysti, ennen kuin hörppäsin vähän lisää kaljaa, juoden tölkkini pohjat kerralla alas kurkusta. "Joko sä hiljennät tahtia tai sitten me lähdetään kotiin."

"Älä ny viitsi. En mä oo edes kännissä", mä intin vastaan virnuillen ja kaivoin repustani jälleen yhden kaljan, mikä sai Santun kurtistamaan jälleen kulmiaan.

"Henri", Santtu lausui oikean nimeni - eli se oli ihan vakavissaan - kulmat tuimassa kurtussa ja lähes ankaralla äänensävyllä.

"Santeri", mä matkin Santtua sekä eleineni että äänenpainoineni, käyttäen sen oikeaa nimeä kuten se oli käyttänyt mun, meidän tuijottaessa hetken ajan toisiamme tuimina suoraan silmiin. Kunnes pokkamme petti ja vain repesimme raikuvaan nauruun.

"Ei mutta ihan tosi, Henri on nyt hyvä ja rauhoittuu", Santtu sanoi hetken päästä, kun oli onnistunut lopettamaan nauramisen ja yritti vakavoitua, pyyhkien naurukyynelisiä silmiään. Ei sekään ihan selvä enää ollut, päinvastoin. Sen verran makeasti ja pitkään sekin oli nauranut meidän hölmölle jutulle, että pystyin päättelemään sen olevan melko mukavassakin tuiuterissa. Kuten minäkin olin, vaikka olin vasta hetki sitten väittänyt jotain ihan muuta.

"Ja Santeri on nyt hyvä ja lopettaa holhoamisen", mä irvistin, ja sihautin jälleen yhden tölkin auki, Santun kohottaessa mulle toista kulmaansa. Mä puolestani vain virnistin sille ja vedin sitten uuden olueni huulilleni, naukaten pienen huikan tölkestäni. "Henri on iso poika ja osaa määritellä ihan itse, milloin riittää."

"Vittu sun kanssa, Henri Oliver Martikainen", Santtu huokaisi dramaattisesti ja pu-disteli päätään, mun irvistäessä sille jälleen kerran. Nyt se otti jo mun koko nimen käyttöön. Tilanne oli siis kriittinen.

"No okei okei, mä vähennän ryyppäämistä ja hiljennän tahtia! Ei tarvii manata tuota nimihirvitystä esille!" mä älähdin, jolloin Santun kasvoille kohosi oikein soma leikkisä virnistys. Kuten nousi minunkin kasvoilleni, meidän virnistellessä toisillemme ilkkurisina, kunnes molemmilta petti pokka ja me revettiin nauruun. Tää ilta oli kyllä ihan timanttia, kuten olin ajatellutkin! Sopivassa suhteessa hauskanpitoa, kaljoittelua ja syöpöttelyä sekä syvällisiä keskusteluja. Niihin syvällisiin keskusteluihin me seuraavaksi siirryttiinkin, jälleen kerran, täysin saumattomasti siitä hauskanpidosta. *Ihan parasta.*

Me jatkettiin sitä höpöttelyämme siinä kaljan ja tyhjien pizzalaatikkojen äärellä, ja kun aurinko sitten painui mailleen, mä painuin maate. Kävin makuulle siihen omalle penkilleni, meidän jatkaessa juttua niin, että mä pötköttelin penkilläni ja Santtu istui omallaan. Ainakin aluksi, koska hetken päästä sekin kuului huikkaavan kaljansa loppuun ja kävi pötkölleen sekin, meidän katsellessa yllämme kaartuvaa taivasta keväisen

järvimaiseman sijaan samalla kun höpöttelimme. Meidän jutut lenteli aiheesta toiseen, kuten aina, meidän puhuessa ihan kaikesta maan ja taivaan välillä.

Lopulta, kun koko ajan pimenevälle taivaalle alkoi syttyä tähtiä, me vaiettiin hetkeksi, ihan vain ihaillaksemme keväistä tähtitaivasta.

”Mieti kun pääsis joskus tonne. Avaruuteen. Kaikkien noiden tähtien keskelle”, mä henkäisin sen hetken hiljaisuuden jälkeen, Santun hymähtäessä sanani kuullessaan.

”No huhhuh, nyt on lennokkaat jutut. Suorastaan äärettömän korkealentoiset. Kohti ääretöntä ja sen yli, ja silleen”, Santtu sanaili huvittuneena. Mä käännyin virnistämään sille, meidän katseiden kohdatessa välissämme olevan pöydän ali.

”No mutta, arvaa mitä? Santtu sä oot tähti”, mä tokaisin ilikurinen virne kasvoillani, Santun naurahtaessa mulle jälleen.

”No voi hyvä luoja. On sulla taas jutut”, Santtu virkkoi hyväntuulisesti nauraen, kääntäen sen jälkeen katseensa takaisin taivaalle. Se katseli tovin ajan yllämme kimaltelevia pienen pieniä tähtiä ja kysyi sitten minulta: ”Mistä sä oikeesti nykyisin haaveilet? Mitä odotat tulevaisuudelta? Kun tonne sä tuskin tuut pääsee, avaruuteen siis.. Mä tiedän, että sä oot AINA halunnut olla astronautti, mutta näyttäis pahasti siltä, ettei se haave tuu toteutuu. Onks sulla jotain realistista haavetta nykyisin?”

”Kerro sä eka”, mä utelin, virnistäen Santulle jälleen veikeästi. En oikein tiennyt mitä vastata Santulle, niin ostin tällä aikaa pohtia asiaa. Koska mulla oli oikeastaan tasan kaksi haavetta nykyisin; Santtu ja Elli, ja elämä niiden kanssa.. Hyvin erilainen elämä, jos totta puhutaan. Ellin kanssa mä voisin haluta - ja saada - lapsia joskus, kun taas Santun kanssa mulle riittäisi ihan vain Santtukin.. Mutta se nyt oli niin kaukainen haave, etten uskaltanut edes unelmoida siitä.

”No, mä toivon vain, että löytäisin joskus jonkun, jonka kanssa jakaa elämäni..” Santtu kertoi oman haaveensa mulle melkein mumisten, mun vakavoituessa sen sanat kuullessani, kun tunsin pienen pistoksen sydämessäni. Musta tuntui pahalta edes ajatella, että Santtu löytäis joskus jonkun, jonka kanssa jakaa elämänsä. MINÄ olisin halunnut olla se joku, joka jakoi Santun elämän sen kanssa.. Vaikka samaan aikaan halusin kyllä olla myös se joku, joka jakoi Ellin elämän Ellin kanssa. Hitto vaan tää elämä oli joskus monimutkainen ja vaikea. Hitto vaan TUNTEET oli joskus monimutkaisia ja vaikeita. Vittu mä vihasin tunteita. Hyi vittu tunteet. Haistakaa paska, miksi teidän piti tehdä mun elämästä niin vaikeeta.. ”No, entäs sä? Mitä sä toivot elämältä ja tulevalta?”

”Mjaa”, mä vastasin ensin lyhyesti, keräillen hetken itseäni. Mitähän sitä vastaisi, kun en mä kuitenkaan voisi tuoda oikeita ajatuksiani julki. Santtuun liittyviä ainakaan.. Joten ehkä mä vain kertoisin sitten muista haaveistani. ”No, varmaan onnea ja pitkää ikää

Ellin kaa, heh”, mä naureskelin lopulta. Huomasin, että Santtu kääntyi katsomaan mua, mutta mä pidin oman katseeni taivaassa, kun jatkoinkin vielä höpötystäni. ”Vois olla kiva saada joskus lapsia. Vaikka mulla ei oo itsellä isää niin mä haluaisin olla sellainen ehkä joskus. Tai en mä tiedä haluaisinko, jos Oskaria ei olis, mutta.. se on ehkä ollut mulle sellainen korjaava kokemus, joka on saanut minutkin ajattelemaan koko asiaa. Vois olla ihan jees saada joskus omia lapsia”, mä selitin hieman haaveileva katseeni yhä tähtitaivaassa, havaiten kuitenkin sen, kuinka Santtu nousi istumaan. ”Ties vaikka me tehdään niitä lapsia Ellin kanssa! Niistähän tulis supersöpöjä! Semmosia sinisilmäisiä blondeja! Kelaa ny! Mun ja Ellin lapset olis varmasti kunnan sydäntenmurskaajia! Ainakin jos saatais tyttö, koska Elli on niin pirun kaunis. Ainakin toivottavasti meidän tyttö peris Ellin ulkonäön eikä mun, kuka tyttö nyt isältään haluais näyttää. Vaan no toisaalta, tuskin mun poikakaan haluais näyttää minulta, kun mä oon tämmönen rimpula. Ihan pulkannaru. Mun pojat haluais varmaan näyttää enemmän sedältään Jampalta, joka on semmonen kunnan machomies. Täydellinen mies. Pitkä, roteva ja lihaksikas. Kaikki naisethan sen perään on aina kuolanneet.. Paitsi Elli. Elli tykkää jostain kumman syystä minusta.. Kelaa nyt, MINUSTA. Tällaisesta kuivan kesän oravasta sellaisen lihaskimpun sijaan. No, onneks tykkää.. Mä oon kyllä onnekas kun mulla on Elli..”

Mulle oli iskenyt suoranainen puheripuli päälle, ja mä olin vain höpöttänyt höpöttämistäni, mutta sitten mä aloin hidastaa tahtia ja vaieta, kun käännyn katsomaan Santtua, joka istui omalla penkillään vaitonaisena. Mä kohottauduin itsekkin istuma-asentoon ja kurtistin kulmiani, kun jäin katselemaan Santtua, joka tuijotteli vain kaljapulloaan jotenkin surumielisen näköisenä. Ihan hiljaisena ja jotenkin.. tosi surullisena. Pohjattoman surullisena. Sen koko olemus oli muuttunut aikaisemmasta hyväntuulisesta suorastaan masentuneeksi, ja valo Santun kasvoilta oli kuollut ihan täysin. Mikä sen mielen oli vetänyt noin matalaksi näin yhtäkkiä? Olikohan sille iskenyt väsy ja laskuhumala, ja sen myötä masennuskohtaus, joita sille tuli melko usein humalassa? Jos niin oli, niin meidän pitäis varmaan lähteä kotiin, ennen kuin Santun vointi romahtaisi lisää. Sen pitäis päästä nukkumaan, jos sen fiilis oli pohjalla humalatilän takia. *Pitäis päästä nukkumaan päänsä selväksi, ettei ne synkät ajatukset kiusais sitä enää.*

”Santtu”, mä lausuin Santun nimen hiljaa, jolloin se kääntyi katsomaan mua. Sen silmät oli tummat kuin syvä vesi, ja mä näin, että se oli todellakin jostain syystä, todennäköisesti laskuhumalan tai väsymyksen vuoksi, vajonnut pohjalle. ”Iskikö laskuhumala tai väsy? Pitäiskö meidän lähteä kotiin? Mun kämpälle, kun se on lähempänä?”

Santtu vain nyökkäsi mulle hiljaisena, vastaamatta mulle ääneen yhtään mitään. Vastaamatta varsinaisesti mun kysymykseen, siihen ekaan siis, koska se nyökkäsi mulle

vasta viimeisten kysymysteni, tai oikeastaan ehdotusteni, kohdalla. En voinut olla miettimättä, että mikähän sen mieltä oikein painoi.. Mä yritin kuitenkin hymyillä Santulle rohkaisevasti ja nousin sitten itse jo ylös penkiltä, alkaen keräillä meidän jättämiä roskia kasaan. Kun olin saanut ne kerättyä, mä vein ne roskikseen, jonka jälkeen me lähdettiin käppäilemään mun kämppää kohti, Santun kulkiessa koko matkan ajatuksiinsa vaipuneena, synkkänä ja hiljaisena mun vierellä. Mikähän sille oli oikeesti tullut.. Olikohan tää ihan normaalia laskuhumalan aiheuttamaa masennusta, mitä Santulla tuppasi olemaan, vai oliko tää jotain muuta?

Kun me päästiin Santun kanssa mun kämpälle, Santtu oli yhä ihan hiljaa, riisuutuen eteisessä vaitonaisena, jonka jälkeen se hipsi olohuoneen puolelle ja vilkaisi vieressään olevassa alkovissa tönöttävää sänkyäni, jääden tuijottamaan sitä hetkeksi. Mä puolestani silmäilin yhä Santtua, alkaen ihan tosissani huolestua siitä, kun se vaikutti niin synkältä ja alakuloiselta. Mikä sille oli oikeesti tullut.. Se vaikutti oikeesti tosi surulliselta ja jotenkin maansa myyneeltä.. *Toivottomalta*.

"Santtu, mikä sulle tuli..? Sä menit hiljaiseksi jo laiviksessa.. Mikä sun on.." mä rikoin välillemme laskeutuneen piinaavan hiljaisuuden, kysyen asiasta ihan suoraan. Santtu havahtui hereille ajatuksistaan ja vilkaisi mua ihan pikaisesti, ennen kuin se jo käänsi katseensa pois minusta. Santtu seiso hetken paikoillaan, tekemättä tai sanomatta mitään, mutta sitten se retkahti istumaan sängylleni, vetäen heti kädet kasvoilleen. Mä kurtistin kulmiani vähän hämmentyneenä, mutta ennen kaikkea ihan hiton huolissani. Mikä Santulla oli oikeesti hätänä? "Santtu hei, kerro.. Mä oon huolissani susta.."

"Kai.. kai musta tuntuu vain vähän pahalta, kun sä oot Ellin kanssa.. En tiiä. Mä.. mä pelkään.. ihan vitusti.." Santtu vastasi käheällä äänellä, painaen päänsä polviensa väliin hiuksiaan haroen. Mä kurtistin kulmani vielä entistäkin syvempään ryppyyn, ennen kuin marssin Santun luo ja istahdin sängylle sen viereen.

"Mitä sä pelkää.." mä kysyin hiljaa ja laskin käteni varovasti Santun olkapäälle, jolloin se säpsähti pienesti. Santtu ei vastannut heti kysymykseeni, vaan tuijotteli lattiaa.

"En mä tiiä.. Kai sitä, että sä oot vain Ellin kanssa. Että siitä tulee sulle tärkeämpi kuin musta. Kai mä.. kai mä pelkään, että mä menetän sut ja jään yksin.." Santtu kähisi ja sen ääni tärisi hienoisesti, mikä sai vuorostaan minut säpsähtämään. Santtu pelkäsi OIKEASTI, että mä unohtaisin sen Ellin takia. Pelkäsi kuollakseen jäävänsä yksin nyt, kun mä olin Ellin kanssa. Ei jumalauta.. Se, että mä olin viettänyt nyt seurustelumme ajan enemmän aikaa Ellin kuin Santun kanssa, vaikutti sattuneen Santtua vieläkin enemmän kuin mä olin arvellut. Ei helvetti, miten mä olin saattanut laiminlyödä Santtua näin.. Mun olis pitänyt huomioida sitä enemmän.. Se oli mun paras ystävä.

"Heiii.. Sä oot mun paras ystävä. Oot aina ollut. Sä et koskaan vois menettää mua, et mistään syystä, koska mä en suostu luopumaan susta. En ikinä, en mistään hinnasta.. Et sinä jää yksin, en mä hylkää sua. En vittu ikinä. Sä oot ja tuut aina olemaan mulle ihan helvetin tärkeä", mä rohkaisin Santtua lämpimällä ja lähes rakastavalla äänellä, varoen kuitenkin paljastamasta liikaa. Varoen paljastamasta tunteitani Santulle.. Santtu kohotti katseensa muhun sanani kuultuaan, katsellen mua hetken vaiti.

"Mutta kun sä oot mulle *tärkein*.. Oot aina ollut", Santtu kähähti mua silmiin katsoen, mun jäädessä tapittamaan sitä takaisin syvälle sen vihreisiin tummiin silmiin, joissa häilähti syvä alakulo ja ahdistus. "Mutta Ellin myötä mä en oo sitä enää *sulle*."

"Olethan.." mä intin vastaan omankin ääneni muuttuessa hieman tukahtuneeksi, kun tunsin palan kurkussani nähdessäni Santun kamppailun. Se, ettei Santtu uskonut olevansa mulle enää se tärkein, tuntui pahalta. Ihan sairaan pahalta. Ja vieläkin pahemmalta musta tuntui, kun Santtu pudisti mulle heti päätään ja nousi sängyltä, astellen pois päin minusta keskelle olohuonetta, pidellen käsiään niskansa takana ahdistuneen oloisena. Mä olisin halunnut tarrata sitä kädestä ja pyytää sitä jäämään siihen mun lähelle, mutta enhän mä voinut sellaista tehdä. En voinut muuta kuin seurata katseellani Santtua, joka jäi tuijottamaan ulos ikkunasta selkä muhun päin. "Santtu.. Ei Elli oo yhtään sua tärkeämpi. Sä oot mulle yhä se tärkein.." mä lähes kuiskasin, yrittäen vakuutella Santtua siitä, että se oli mulle yhä se kaikkein tärkein, mutta Santtu pudisti taas vain päätään.

"En ole. Kumppanista tulee AINA tärkein. Tärkeämpi kuin ystäväistä. Kumppanit menee AINA ystävien edelle. Ja mä oon sulle pelkkä ystävä. Vain ystävä, ja Elli on sun kumppani. Ja sä tykkäät Ellistä ihan *helvetisti*, minäkin näen sen. Sä RAKASTAT sitä. Se TULEE joskus ylittämään minut, ja sitten sä.. sitten sä unohdat minut. Kun mä oon *vain* sun ystävä.." Santtu henkäisi tukahtuneella äänellä ja laski katseensa lattiaan, sen koko kehon alkaessa vapista pienesti. Mä jäin tuijottamaan neuvottomana Santun selkää, aukoen hetken suutani avuttomana. Hitto, jos Santtu tietäisi, että mä tykkäsin siitä ihan samalla tavalla kuin Ellistä, niin se ei puhuisi tuollaisia. Jos se vain tietäisi, että mä RAKASTIN sitä ihan samalla tavalla kuin Elliä, niin se uskoisi mua.. Elli ei todellakaan ylittäisi koskaan Santtua. Vaikkakin.. *en mä kyllä osaisi valita niistä kahdesta*. En pystyisi valitsemaan. Mä tykkäsin molemmista yhtä paljon, ja molemmat oli mun parhaita ystäviä.. Mun *ainoita* ja parhaita ystäviä. Mä halusin pitää molemmat..

Tovin Santun selkää tuijotettuani mä nousin seisomaan itsekin ja otin pari epävarmaa askelta Santtua kohti, laskien käteni varovasti sen selälle, vaikka tunsin sähköiskun omissa sormissani jälleen kerran kosketettuani Santtua. Damn.. Mun tunteet Santtua

kohtaan vaan kasvoivat ja voimistuivat koko ajan, samperin samperi.. Vaikka olin toivonut niiden kuolevan sen myötä, kun aloin seurustella Ellin kanssa, josta tykkäsin ihan helvetin paljon siitäkin. Jota RAKASTIN sitäkin.. Niin ei, silti tunteeni Santtua kohtaan elivät yhä, ja voivat vähän turhankin hyvin.

"Santtu, mä.. mä en.. en ikinä vois unohtaa teistä kumpaakaan, älä puhu tuollaisia. Mä en todellakaan unohda sua, IKINÄ.. Sä oot mulle elintärkeä. KORVAAMATON. Etkä sä tuu koskaan olemaan mulle *vain* ystävä. Sä et oo 'pelkkä' ystävä. Sä oot mun PARAS ystävä", mä sanoin käheäksi särkyneellä äänelläni, nielaisten sitten pienesti. Miten vittussa mä saisin Santun uskomaan sanani.. Mä en todellakaan halunnut, että siitä tuntuis tuolta mun takia. En halunnut, että Santulla olis paha mieli mun takia.. "Ja.. niin.. kyllä mä tykkään Ellistä ihan helvetisti, mutta mä tykkään susta ihan yhtä paljon. Te kaksi ootte mun parhaita ystäviä. Mä tykkään teistä yhtä paljon.."

Viimeisten lauseitteni kohdalla mä näin ja tunsin Santun säpsähtävän, ennen kuin se kääntyi katsomaan mua, jääden tuijottamaan mun kasvoja melkein silmät lautasina.

"Tykkäätkö sä musta yhtä paljon kuin Ellistä?" Santtu kysyi lähes kuiskaten, kääntyen kokonaan mun puoleen. Mä hätkähdin ja jäin tuijottamaan vuorostaan sitä silmät selällään. Oliko se tajunnut.. *Voi paska!*

"Tykkään. Te ootte mun parhaita ystäviä", mä vastasin hiljaa hiiskuen ja peloissani, nielaisten perään, Santun katsellessa mua kiinteästi silmiin, kuin etsien sieltä jotain. Mitä se etsi?? Apua. Helvetin helvetti, tajusko se.. *Päätyisikö meidän ystävyys tähän??!*

"Tykkäätkö sä musta.. *samalla tavalla* kuin Ellistä..?" Santtu kysyi selventävän kysymyksen hiljaisella äänellä, ja mä tunsin sydämeni muljahtavan ihan vietävän kipeästi. Vittu, oli se tajunnut. Hemmetin hemmetti! Enhän mä voisi valehdella Santulle! Santtu näkis HETI, jos mä valehtelisin. Mä en voisi valehdella sille. Mun olis pakko kertoa totuus.

"Tykkään..", mä kuiskasin vastaukseni lähes äänettömästi, Santun hätkähtäessä mun tunnustusta ja jäädessä tuijottamaan mua melkein lamaantuneena, hädintuskin hengittäen. Voi vittu, kavahtaisiko se mua nyt, niinku mä olin pelännyt?? Tässäkö tää nyt oli??! Menetinkö mä juuri parhaan ystäväni typerien tunteideni takia?!!

"Henkka, mä -", Santtu aloitti käheästi henkäisten, mutta keskeytti sitten lauseensa, tarrasi mun kasvoihin ja vetäisi minut suudelmaan. Mä hämäännysin ihan totaalisesti, mutta vastasin kuitenkin vaistomaisesti Santun suudelmaan, huiman lämmön- ja onnentunteen kiiriessä läpi koko kehoni, kun tajusin, että tästä kaikesta päätellen Santtu taisi vastata tunteisiini. SANTTU JUMALAUTA VASTASI TUNTEISIINI!!! Santtukin tykkäsi minusta kuten mä tykkäsin siitä!!!

Mun pulssi hypähti ja lähti kiihdyttämään vauhtiaan entisestään, kun Santtu veti minut

tiukkaan syleilyynsä ja painoi selkäni takanani olevaa seinää vasten, suudellen mua huomattavasti kiihkeämmin kuin aikaisemmin, selvästikin rohkaistuneena siitä, kun mä olin vastannut sen suudelmaan. Voin kyllä sanoa, että kroppani heräsi ihan samantien, halun sykkiessä suonissani - ja haarovälissäni, ofc - ja mä suutelin Santtua ihan yhtä tulisesti takaisin, meidän vaihtaessa useita kiihkeitä suudelmia siinä seinää vasten. En meinannut jumalauta pysyä ollenkaan housuissani eikä mun ilmeisesti tarvinnutkaan, sillä hetken päästä Santtu kiskaisi mun paidan pois ja laski seuraavaksi kätensä vyölle, alkaen avalla sitä nopein ja haluavin liikkein samalla, kun se jatkoi mun suutelemista. Mä olin ihan heti mukana - tietenkin - ja aloin riisua Santtua hieman tärisevin käsin, lähtien samalla peruuttamaan kohti sänkyäni, Santun seuratessa mukanani, antamatta mun kunnolla edes hengittää kiihkeiden suudelmiansa välissä.

Oliko tää totta? Suuteliko Santtu mua todella ja seurasko se mua juuri ihan oikeasti sänkyyni? Tapahtuiko tää oikeesti? Vai oliko tää kaikki vain unta? Toiveunta? Tästähän mä olin aina uneksinut, ja olin mä nähnyt tällaista unta ennenkin. Tän TÄYTYI olla vain unta. Humalaisen mielen luomaa harhaa. Pullosta tullutta unelmaa. *Pullotettujen tunteideni synnyttämää fantasiaa.*

Oli mitä oli, niin mä tahdoin pitää tästä tunteesta kiinni ja pysyä unessa. *Halusin pitää tämän haaveeni elossa.*

4. Ystävärakas

Mä availin silmiäni, ähkäisten venytellessäni jäseniäni. Raaputin paljasta pylyäni hetken, ennen kuin tajusin, että minähän olin alasti. Ohhoh, oli tainnut olla villi ilta, heh. Ja niin kyllä olikin varmaan ollut, sillä oloni oli kyllä sen mukainen. Hyi hitto, kun suussa maistui paska ja pää tuntui painavalta.. Olin tainnut juoda eilen ihan tarpeeksi. En mielestäni ollut kyllä ollut kovin kännissä, mutta pääkköseni ja vatsani olivat kyllä toista mieltä. Vatsani varsinkin. Hitto miten se purpatti. Eh, tästä voisi tulla kunnon darra-päivä. Hmm, pitäisköhän tilata pizzeria ruuaksi, kuten me oltiin tehty eilen Santun kanssa.. Kunnon mättö auttoi parhaiten krapulaan, heh. Ja mä kun nyt muutenkin tykkäsin vetää pizzeria kaksin käsin napaani, niin sehän olis win-win. Krapulani helpottuisi ja massuni saisi täytteekseen lempiruokaani. Mm-mm-mm.

Heräsin typeristä pizzantäytteistä ajatuksistani ja säpsähdin hienoisesti, kun kuulin vierestäni tuhinaa. *Ja samassa edellisen illan tapahtumat palasivat mieleeni.* Mä hätäkähdin uudestaan, tällä kertaa huomattavasti rajummin, ja nousin salamana käsivarsieni varaan, kääntyen katsomaan vieressäni nukkuvaa Santtua. Vieressäni nukkuvaa ALASTONTA Santtua. Eikö.. eikö se eilinen ollutkaan ollut unta?? Oliko se oikeasti tapahtunut?? Olinko mä oikeesti päätynyt samaan sänkyyn Santun kanssa, oltiinko me.. oltiinko me oikeesti suudeltu ja päädytty harrastamaan lemmeleikkejäkin? Oltiinko me oikeesti heilutettu peittoa? Oliko mun ikaikaisesta fantasiasta tullut oikeesti totta???

Samassa mä tunsin ihan järjettömän kovan vihlausun rinnassani, sydämeni jysähtäessä kipeästi. Kurkkuani alkoi kuristaa ja rintaani puristi vanne. Mun oli vaikeaa hengittää. Ei helvetti. Mä olin pannut Santun kanssa. Mä olin pettänyt Elliä. Santun kanssa. Olin ylittänyt pettämisen rajan jo suudelllessani Santtua, mutta että olin mennyt vielä panemaankin sen kanssa.. Ei helvetti. Ei helvetin helvetti. Mitä mä olin mennyt tekemään?? Olin hitto pettänyt Elliä ja sotkenut mahdollisesti mun ja Santunkin väli!!! Ei helvetti! Ei helvetin helvetti!! Menettäisinkö mä nyt molemmat ystäväni?!?! AINOAT ystäväni???

Jäisinkö mä yksin..??!!

Siinä vaiheessa, kun pelkoni saivat tiukan otteen minusta, mä aloin melkein hyperventiloida. En tiedä, heräsikö Santtu siihen vai miksi se heräsi, mutta se säpsähti ja alkoi avalla silmiään lähes välittömästi sen jälkeen. Mä vain tuijotin sitä ja sen unisia kasvoja vaiteliaana, yrittäen samalla tasata pulssiani ja hengitystäni, mutta onnistuin siinä vähän huonosti. Olin hieman paniikissa. Pelkäsin menettäneeni juuri ihan kaiken. Parhaan ystäväni ja parisuhteeni. Pelkäsin sotkeneeni kaiken. Pelkäsin pilanneeni kaiken. En muistanut, kumpi meistä oli tehnyt aloitteen, minä vai Santtu, mutta

epäilemättähän se olin ollut minä. Olinko mä mennyt lähentelemään Santtua typerien tunteideni takia?? Olinko mä hyväksikäyttänyt Santun humalatilaa?? Oliko se suostunut tähän vapaaehtoisesti vai olinko mä pakottanut sen tähän?? Oliko Santtu ollut avuttomassa tilassa ja niin sekaisin, ettei ollut tajunnut edes mitä tapahtui?? En kai mä sentään ollut maannut sitä väkisin?? MITÄ EILEN OLI OIKEIN TAPAHTUNUT?? Ei helvetti!!!!

"Santtu.." mä kähähdin pelosta särähtävällä äänellä, ihan tuhottoman tukahtuneesti, Santun kääntyessä katsomaan mua unihiekkansa läpi. "Mitä eilen tapahtui.." mä kysyin ihan hiljaa, lähes äänettömästi, Santun katsellessa mua pienen hetken ajan vaitonaisena, kääntyen vatsaltaan kyljelleen mua tapittaen.

"Tämä tapahtui", Santtu totesi ihan kasuaalisti, osoittaen kädellään mun sänkyä ja meidän alastomia vartaloita. Eli.. eli se ei ollut ainakaan vihainen mulle tai mitään? Ei ollut ahdistunut lähentelystäni. Joten.. joten se oli siis suostunut tähän vapaaehtoisesti? Se oli ollut ihan mukana tässä? Mä en siis ollut pakottanut sitä mihinkään?

"No daa", mä ähkäisin vähän vaikeana ja laskeuduin sitten kyljelleni kasvot Santtua kohti, sen vihreisiin silmiin katsoen. Täytyi kyllä myöntää, että olin yhä vähän sekaisin kaikesta.. "Mä en.. en ymmärrä.. Enkä oikein muista, mitä tapahtui. Kumpi.. kumpi meistä teki aloitteen.." mä kysyin Santulta melko pahasti kangerrellen. Santtu oli jälleen hetken vaiti, katseli vain mun kasvoja tiiviisti.

"Minä tein aloitteen", Santtu totesi hetken hiljaisuuden jälkeen, mun melkein hätkähtäessä sitä. Oikeesti, SANTTUKO oli tehnyt aloitteen petipuuhiin??

"Miksi.." mä tiedustelin vähän hämilläni. Santtu piti jälleen pienen tauon, ennen kuin vastasi kysymykseeni. *Näytti melkein siltä, kuin se pelkäisi vastata siihen.*

"Sä et oo mulle enää vain ystävä. Sä oot mulle enemmän. Oot ollut jo jonkun aikaa", Santtu tunnusti lopulta hiljaisella äänellä, mun jäädessä tuijottamaan sitä lähes typeryneenä. Eli.. Santtu tykkäs musta, kuten mä tykkäsin siitä?? Se siis vastasi tunteisiini??

"Sä tykkäät musta?" mä kysyin ihan typeränä, mikä sai Santun hymähtämään mulle.

"No daa?" Santtu vastasi huvittuneena, mun aiempaa lausuntoa matkien.

"Älä naura", mä naurahdin melkein helpottuneesti, vakavoituen kuitenkin heti perään. "Mutta sinäkö.. sinäkö *haluat* mua? Jos sä kerran teit aloitteen eilen.."

"No daa?" Santtu toisti taas hymähtäen, mutta sitten sekin vakavoitui ja jatkoi vielä, katsoen mua koko ajan tiiviisti suoraan silmiin: "Enkä vain *sinua*. Minä haluan *sinut*."

Santun sanojen myötä meidän välille laskeutui taas hiljaisuus, joka melkein soi. Totakai minäkin olisin halunnut Santun, mutta kun.. *mä olin Ellin kanssa*. Ja rakastin sitä. Rakastin sitäKIN. Rakastin sekä Santtua että Elliä, enkä tiennyt yhtään mitä tehdä tässä tilanteessa. Menin ihan pyörälle päästäni, sydämeni repiessä mua kahteen suuntaan.

"Mutta mä oon Ellin kanssa.." mä kuiskasin Santulle sen kipeän tosiasian ääneenkin, katsoen Santtua melkein avuttomana. Enhän mä koskaan voisi olla Santun, vaikka haluaisinkin. *Mutta kun mä HALUSIN olla Ellinkin.* Ei helvetin helvetti, mitä mä olin mennyt tekemään. Olin sotkenut asiani kyllä ihan perin pohjin. "Mä tykkään susta ihan helvetisti, mutta kun mä tykkään Ellistäkin. Mä en.. en.."

"Mä tiedän", Santtu huokaisi vähän raskaasti ja lasi katseensa minusta, kietoutuen hieman tiukemmin peittonsa sisälle. "Kyllä mä ymmärrän, että sä haluat olla Ellin kanssa. Te ootte olleet yhdessä jo neljä kuukautta ja sä rakastat sitä, se on sun paras ystävä niinku minäkin, ja sä tykkäät siitä ihan helvetisti.. Kyllä mä tiedän ja ymmärrän, ettet sä halua menettää Elliä.."

"Mutta.. mutta kun mä tykkään sustakin. Ja haluan sinutkin. Mä en.. en tiedä mitä mä teen.. En mä pysty valitsemaan teistä kahdesta.." mä kähähdin tukahtuneesti ja painoin kädet kasvoilleni, kun ääneni alkoi sortua ja tunsin kirvelevät kyyneleet silmissäni. Hitto miten vaikeaan tilanteeseen mä olin itseni ajanut.. Olin niin kipeästi kahden ihmisen välissä, ettei mitään järkeä. Musta tuntui kuin sydämeni pirstoutuisi tuhansiksi sirpaleiksi, tekisin mitä tekisin. Mun sydän tulis särkymään, tekisin mitä tekisin.. Ja ennen kaikkea musta tuntui, että kaikki mitä tekisin, olis väärin. Ja niinhän se varmaan oliskin. Mä en edes voisi tehdä tässä tilanteessa oikein. En voisi voittaa. Menettäisin jommankumman, enkä haluais menettää kumpaakaan. En vitussa. Santtu ja Elli oli mun ainoita ystäviä, ja mä RAKASTIN niitä molempia. Mua sattuis menettää kumpi tahansa..

"Ei sun tarvii valita.. Kyllä mä tiedän, ettet sä pystyisi siihen. Älä huoli, mä ainakaan en pakota sua valitsemaan. Teet mitä teet, niin mä pysyn sun vieressä.. Sä tiedät sen", Santtu kuiskasi mulle lähes hellästi, mitä lohduttavimmalla äänellä, ja pian mä tunsin Santun kietovan turvalliset kätensä mun ympärille, sen sulkiessa minut syleilyynsä. Sen lämpö tuntui niin ihanalta mun ihoa vasten..

"Kiitos.." mä kähisin ja painauduin auliisti Santtua vasten, antaen siitä huokuvan lämmön lohduttaa ja rohkaista mua. Tässä mulla oli hyvä ja turvallinen olo. Tässä näin, Santun sylissä.. En mä kyllä jumalauta haluaisi luopua tästäkään nyt, kun olin tähän päässyt. *Mitä hittoa mä oikeesti tekisin..* Ja menettäisinkö mä jommankumman, Ellin tai Santun? Tai jopa molemmat, jos en pystyis jatkamaan enää vain ystävinä kumman kanssa.. Jos se vaihtoehto nyt olis muutenkaan enää pöydällä tän jälkeen. Eihän kumpikaan näistäkään haluaisi olla välttämättä enää *mun* ystävä.. Olin tehnyt väärin, kun olin pettänyt Elliä Santun kanssa. Vaikka ei tää suoraan sanottuna tuntunut väärältä, vaan päinvastoin, tässä oli jotain oikeaa. Kuin palaset olis loksahaneet kohdilleen, kuten ne oli loksahaneet silloin nelisen kuukautta sitten Ellinkin kanssa.

Hitto vaan tää kaikki sekoitti mun päätä, ja ennen kaikkea sydäntä. Mulla oli paska fiilis kaikesta tästä.. Vaikka samaan aikaan mulla oli myös ihan hiton hyvä fiilis siitä, kun sain olla tässä näin, Santun lähellä. Kun se oli vastannut mun tunteisiin.. Äh, mulla oli kyllä oikeesti ihan törkeän ristiriitainen olo, enkä yhtään tiennyt, mitä ajatella tai tuntea, saatikka sitten tehdä. *Ei helvetti miten mä olin taas sotkenut asiani..*

Hetken päästä mä ja Santtu noustiin ylös sängystä, maattuamme ensin sylikkään hyvän aikaa puhumatta mitään keskenämme. Ei me puhuttu mitään vielä silloinkaan, kun alettiin etsiä vaatteitamme ja pukeutua, mutta mä kyllä vilkuilin silloin Santtua, sillä olisin halunnut kysyä siltä erään kysymyksen, joka liittyi sen seksuaalisuuteen. After all, mä en ollut tiennyt, että Santtu edes voisi kiinnostua minusta, minä kun olin mies. Mä olin aina ajatellut, että Santtu oli hetero, kun ei se ollut puhua pukahtanut mulle MITÄÄN siitä, että olis ollut jotain muuta. *Mitä Santtu siis oli, jos ei hetero?* Oliko se homo, niinku Mikke, vai mahdollisesti bi, niinku mä? Mun oli jotenkin tosi vaikeaa uskoa Santusta, että se olis homo..

Katselin yhä laillani pukeutuvaa Santtua, pohtien kuinka kysyä asiani, kun aloin vetää viimeistä vaatekappalettani eli paitaa päälleni, ja lopulta mä sitten rohkaisin mieleni ja vain avasin suuni, mongertaen kysymykseni vähän epäsuorasti.

”Tykkäätkö sä..” mä aloitin kysymykseni kangerrellen, Santun pysäyttäessä toimensa ja kääntyessä katsomaan mua kysyvästi. ”Tykkäätkö sä.. *vain* miehistä?” mä kysyin kysymykseni loppuun hieman ujosti, kuin pieni lapsi, Santun nyökätessä mulle vastaukseksi. Pakko myöntää, että mä vähän yllätyin sen vastauksesta, kun ei mikään siinä henkinyt, että se olis homo. ”Ai. Mä tykkään sekä miehistä että naisista”, mä kommentoin ihan typeränä selventäen Santulle omaa seksuaalisuuttani, sen hymähtäessä mulle vähän huvittuneena.

”Niin olen päätellyt”, Santtu naurahti hyväntahtoisesti, mun suodessa sille pienen hymyn, joka kuitenkin haipui hitaasti pois kasvoiltani, kun jäin katselemaan Santtua ja vakavoiduin. Kuinka pitkään se oli tiennyt pitävänsä pojista, ja miksei se ollut kertonut sitä mulle, parhaalle ystävälleen?

”Kuinka kauan sä oot tiennyt pitäväsi pojista?” mä kysyinkin heti ensimmäisen mua vaivaavista kysymyksistä ihan ääneenkin.

”Aika kauan. Viimeistään yläasteelta lähtien. Tai silloin mä ehkä myönsin sen itselleni ja hyväksyin koko asian”, Santtu vastasi olkiaan kohauttaen, ennen kuin se käänsi mulle jälleen selkänsä jatkaakseen pukeutumista. Mä puolestani jäin taas tuijottelemaan Santtua. Miksei se ollut koskaan kertonut mulle olevansa homo, jos se oli tiennyt siitä jo niin kauan? Eiks se luottanut muhun..

"Mikset sä oo koskaan kertonut mulle, että sä oot homo.." mä kysyin sitten ihan suoraan, joskin melko hiljaisella äänellä, Santun pysähtyessä aloilleen ja kääntyessä jälleen katsomaan mua. "Etkö sä luota muhun.."

"Miks sä ite et oo kertonut mulle, että oot bi?" Santtu kysyi minulta vastakysymyksen sijaan, että olis vastannut mun kysymykseen.

"Siksi koska mä pelkäsin, että sä säikähtäisit mua ja alkaisit kavahtaa mun läheisyyttä", mun vastaus tuli kuin apteekin hyllyltä, kun olin pyöritellyt kyseistä pelkoani niin paljon. Santtu kohotti mulle toista kulmaansa ja katsoi mua merkitsevästi vastaukseni kuultuaan. Mä irvistin Santulle, kun tajusin, että sen vastaus oli tasan sama kuin mun. Sekin oli pelännyt mun kavahtavan sitä. "Point taken. Mutta kyllä musta tuntuu silti pahalta, ettet sä oo puhunut mulle tästä.."

"Vice versa", Santtu tokaisi ja jatkoi sitten pukeutumistaan, tuijotellen vastapäistä seinää samalla, kun kiskaisi viimeisenä paitansa ylleen. "Kai mä vain.. pelkäsin, että sä tajuaisit mun tunteet sua kohtaan, jos tietäisit, että mä oon homo.. Pelkäsin, että tajuaisit mun ihastuksen, kun osaisit tavallaan katsoa tarkemmin. Jos tietäisit mun kiinnostuvan miehistä. Pelkäsin, että sä tajuaisit mun olevan kiinnostunut SUSTA.. Mä vain pelkäsin, että menetän sut."

"No joo, kyllähän mä sen ymmärrän. Mä pelkäsin ihan samaa.." mä myönsin, Santun kääntäessä katseensa takaisin muhun, kun taas mä puolestani laskin omani. "Sen takia mä lakkasin jakamasta vuoteenkin sun kanssa. Kun en mä uskaltanut nukkua sun vieressä, kun pelkäsin, että sä tajuat mun ihastuksen - ja halut - sua kohtaan.."

"Samasta syystä mä *annoin* sun nukkua sohvalla. Kunnes en vain kestänyt enää sitä kaipaustani. Halusin takas sun lähelle", Santtu hymähti, jolloin mä kohotin oman katseeni sen ihaniin, lempeisiin silmiin. "Sun lähellä mun on hyvä olla.. Enkä mä oo varmaan IKINÄ ollut niin onnellinen kuin olin eilen ja tänä aamuna, kun sain olla IHAN sun lähellä. Sun iholla.. Se oli mulle unelmien täyttymys."

"Samoin.." mä totesin, jääden katselemaan Santtua hetkeksi suoraan silmiin, jonka jälkeen mä huokaisin hiljaa ja laskin jälleen katseeni. "Mutta.. mutta mä en voi jäädä siihen. Sun iholle. Vaikka haluaisin. Mä oon Ellin kaa.." mä kähisin katse käsissäni, tuntien kyynelten kirpoavan silmiini. Mä tosiaankin olin Ellin kanssa, ja halusin pysyä sen kanssa. *Vaikka samaan aikaan halusin Santunkin.* "Vaikka mä miten haluaisin olla sun kanssas, niin mä en voi, kun mä oon Ellin kanssa.. Mä en voi olla teidän molempien kaa. Vaikken haluais valita teistä kahdesta. Vaikken haluais luopua kummastakaan.."

"No mun puolesta sun ei tarviis valita.." Santtu melkein mutisi, jolloin mä kohotin katseeni takaisin siihen ja kurtistin kulmiani. Mitä se tarkoitti? Miten niin ei tarviis?

”Mitä sä tarkoitat? Ettei mun tarviis valita?” mä kysyin Santulta kummissani hiljaisella äänellä, katsellen sitä yhä kulmat kurtussa. Miten niin mun ei muka tarviis valita? Tietenkin mun pitäisi. Enhän mä voisi olla samaan aikaan kahden ihmisen kanssa.

”Sitä, että.. että mä olisin valmis jakamaan sut Ellin kanssa, kunhan mä saisin pitää sut..” Santtu vastasi yhtä hiljaisesti, mun jäädessä tuijottamaan sitä silmät lautasina ja ihan tyrmistyneenä. MITÄH?? ”Sitä kutsutaan kai polyamoriseksi suhteeksi..”

”Tarkoitatko sä moniavioisuutta???” mä älähdin lähes kauhuissani, ja järkyttyneenä nyt ainakin. Enhän mä nyt voisi jumalauta moniavioiseksi ruveta!

”En. Se on eri asia”, Santtu vastasi, puhuen yhä vaimealla äänellä ja katsoen mua tiiviisti silmiin. Mä näin, kuinka sen silmissä häilähti kipu, ennen kuin se jatkoi: ”Mutta mä en oikeesti haluaisi luopua susta nyt, kun.. kun sain sut hetkeksi.. Ja jos sä tykkäät meistä, minusta ja Ellistä, yhtä paljon etkä pysty valitsemaan, niin sä voit olla mun puolesta meidän kummankin kanssa.. Mun puolesta sä voit olla Ellinkin kanssa, kunhan mä saan olla sun kanssa myös. Mä teen oikeesti ihan mitä vain saadakseni ja pitääkseni sut.. Mutta sun pitää kysyä toki Elliltäkin, mitä se on mieltä. Jos sille ei käy sellainen järjestely, että me molemmat oltais sun kanssa, niin sitten sä joudut valitsemaan..”

”Miten mä muka ottaisin sellaisen asian puheeksi Ellin kanssa???” mä henkäisin yhä vähän typeryneenä, yrittäen edelleen sisäistää Santun sanoja. ”Mitä mä muka sanoisin?? *’Hei Elli, mä haluaisin olla myös Santun kanssa, enkä pysty valitsemaan teidän kahden välillä, joten voisinko mä olla teidän molempien kaa’..???* Jesus..”

”No vaikka noin..” Santtu totesi hiljaa, katsellen mua tovin hieman tummunein silmin, ennen kuin se sitten laski katseensa käsiinsä. *Kuin ei olis kestänyt katsoa mua silmiin, kun olin niin järkyttynyt sen ehdotuksesta.* ”Me voidaan tehdä se yhdessäkin, jos sä haluat. Mä voin olla sun mukana ja tukena siinä keskustelussa.. Elli tietää, mitä me merkitään toisillemme. Se tietää, että me ollaan aina oltu ystäviä. Se tietää, että jos sä joudut valitsemaan mun ja Ellin väliltä, niin sun sydän särkyä. Ja että se voi särkyä sen vuoksi jopa niinkin pahasti, ettet sä välttämättä kestä sitä. MINÄ en halua, että niin tapahtuu, eikä halua varmasti Ellikään. Kumpikaan meistä ei halua menettää sua.. Jos Elli rakastaa sua yhtä paljon kuin mä rakastan, niin se tekee mitä vain, että sä olisit onnellinen. Mitä vain, ettei sun sydän särkyis.. Mitä vain, ettei menettäisi sua..”

Kun Santtu lopetti puhumisen, mä jäin taas tuijottamaan sitä häkeltyneenä, suurinpiirtein hengitystäni pidätellen. *Oliko Santtu juuri sanonut rakastavansa mua???*

”Rakastatko sä mua?” mä kysyin Santulta hiljaa, henkäisten kysymykseni lähes kuis-
katen, Santun kohottaessa katseensa takaisin muhun ja nyökätessä mulle hetkeäkään epäroimättä.

"Sä oot mun paras ystävä. Tietenkin rakastan", Santtu vastasi vielä ääneenkin, täysin vakaalla ja vuorenvarmalla äänellä, järkähtämättömänä kuin peruskallio. Kuin asia olis täysin selviö. Santun äänestä heijastui myös pieni ihmetys, kuin se olis ihmetellyt sitä, etten mä tiennyt jo asiasta. "Etkö sä sitten rakasta mua?"

"Rakastan. Sä oot mun paras ystävä. Mun rakkaista rakkain paras ystävä.." nyt puolestani mä vastasin heti, miettimättä vastaustani sekuntiakaan. "Sä oot aina ollut mun paras ystävä. Tottakai mä sua rakastan, oon rakastanut varmaan AINA. Mä en vain tiennyt, että sä tunnet samoin. Että sä sanot sitä rakkaudeksi etkä kiintymykseksi. Että sä tunnet yhtä vahvasti mua kohtaan kuin mä tunnen sua kohtaan.."

Santtu katseli mua hetken, ja asteli sitten luokseni, katsoen mua kiinteästi silmiin kohottaessaan kätensä mun poskelle sitä silittäen.

"Tottakai mä sua *rakastan*, ystävä rakas.. Mä oon AINA rakastanut sua, vähintään ystäväänä. Pitkään jo romanttisestikin. En mä kehtaa edes myöntää, että kuinka pitkään, mutta pitkään.." Santtu sanoi hiljaisella, mutta sitäkin hellemmällä ja rakastavammalla äänellä, kumartuen sen jälkeen mua kohti painaakseen huulensa mun huulille. Mä vastasin Santun suudelman hiljaa henkäisten, kun se tuntui vain niin järjettömän hyvältä.

Kun meidän huulet erkani toisistaan, Santtu jäi vielä katselemaan mua suoraan silmiin niillä omilla vihreillään, kohottaen jälleen kätensä mun poskelle. Mä painoin ihan vaistomaisesti kasvoni sen kättä vasten, pitäen kuitenkin katseeni Santun silmissä ja sen vakavoituneissa kasvoissa.

"Mä teen oikeesti mitä vain sun vuoksi. Vaikka jaan sut, kunhan saan pitää sut lähelläni.." Santtu kähisi mulle hieman tukahtuneesti ja mä näin, kuinka sen silmissä vilahti pelko. Päätelin siitä että Santtua pelotti, että se menettäisi minut. Pelotti, että tää jäisi tähän. Pelotti, ettei saisi pitää mua. *Pelotti, ettei MEITÄ ollut tai tulisi koskaan olemaankaan.* "Puhutko sä Ellille siitä mun ehdotuksesta..? Tästä. MEISTÄ.. Vai oliko tää vain.. yhden yön juttu tai jotain.. Haluatko sä jatkaa vain ystävinä mun kanssa..?"

"Sä et koskaan voisi olla mulle mikään vitun yhden illan juttu", mä vastasin välittömästi lähes järkyttyneenä, puraisten sitten huultani katsellessani Santun vakavia kasvoja. Katsoessani Santtua, jota rakastin niin kovasti. Kuten rakastin Elliäkin.. "Enkä.. enkä mä kyllä halua olla sulle vain ystävä, mutta.. mutta en mä pysty valitsemaan teidän väliltä. Sun ja Ellin väliltä. Joten, kai.. kai mun pitää puhua tästä Ellin kanssa.."

"Ei sun tarvii sitäkään päättää vielä. Ota aikaa ja mieti tätä asiaa ihan rauhassa. Ja on se sun päätös sitten mikä hyvänsä, mä pysyn kyllä sun rinnalla.. Mä en oo menossa minnekään. Ikinä.." Santtu lausui mulle lempeästi ja silitti mun kasvoja pieni hymy kasvoillaan, vetäen minut sitten tiukkaan syleilynsä. "Mä en halua, että sun sydän

särkyy. Mä teen mitä vain, että sä välttyisit siltä. Vaikka jaan sut, tai luovun susta. Mikä vain on sun parhaaksi, ystävä rakas..”

Ystävä. Rakas. *Kumpi mä olisin tästä lähtien Santulle? Entä sitten Ellille? Santtu ja Elli oli molemmat mulle rakkaita, korvaamattomia ystäviä, ja toinen niistä oli myös rakkaani. Elli oli ollut mulle kuin ystävän ja rakkaan yhdistelmä aina siitä lähtien, kun me oltiin alettu seurustella. Se oli mulle ikään kuin ystävä-rakas.. Voisiko Santtukin olla mulle sitä? Voisinko mä saada molemmat myös Santulta, kuten olin saanut Elliltä.. Ja ennen kaikkea, voisinko mä saada molemmat, sekä Santun että Ellin, vai joutuisinko mä valitsemaan niiden väliltä? Mitä en todellakaan pystyisi tekemään, kun rakastin molempia ja kumman tahansa menettäminen sattuisi muhun niin armottomasti.. Hitto, pitäisköhän mun oikeesti ehdottaa Ellille sitä polyamorista suhdetta.. Koska pystyisinkö mä rehellisyyden nimissä olemaan kummallekaan enää vain ystävä?*

Ja sitten se valinta ei olis enää mun käsissä, vaan Ellin ja Santun.

Mä jäin pohtimaan asioita koko loppuviikonlopuksi, vetäytyen kokonaan omiin oloihini. Palasin pitkästä ajasta omaan kotiini, enkä yöpynyt Santun luona enää lauantaina tai sunnuntaina, koska tarvitsin aikaa, tilaa ja rauhaa ajatella Santun ehdotusta ja viikonlopun tapahtumia. Santtu kyllä ymmärsi sen, luoja kiitos, eikä ottanut siitä itseensä, vaan päinvastoin vakuutteli mulle, että se olis ok sen asian suhteen ja ok muutoinkin, eikä mun tarviis olla huolissaan hänestä. Muistutti se mua siitäkkin, että hän olis kyllä ok mun päätöksenkin suhteen, olis se sitten mikä hyvänsä, mikä kyllä helpotti mua suuresti.. En todellakaan haluaisi menettää Santtua, en missään helvetin nimessä. Mutta olen ollut varma, että pystyisinkö olemaan sille pelkkä ystäväkään enää nyt, kun olin saanut enemmän. Mä HALUSIN enemmän.. Mikä tarkoittaisi sitten sitä, että joko eroais Ellistä ja olisin Santun kanssa, tai sitten esittäisin sen Santun ehdotuksen Ellille, kun en mä kyllä halunnut erota Ellistäkään..

Jos täysin rehellisiä oltiin, niin se jälkimmäinen vaihtoehto, eli Santun ehdotus ja polyamorinen suhde, veti mua puoleensa huomattavasti enemmän. Ihan jo siksikin, etten mä olis halunnut luopua Ellistäkään. Mä rakastin sitäkin, enkä ollut varma, pystyisinkö olemaan pelkkiä ystäviä enää senkään kanssa. Ei helvetin kuustoista, mitähän hittoa mä tekisin.. Kai mun pitäis sitten ehdottaa Ellille sitä polyamorista suhdetta ja toivoa, että se suostuisi siihen. Entä jos ei suostuis? Menettäisinkö mä sen? Entä voisinko mä menettää Santunkin samalla? Ei hitto, mä en kyllä kestäis kummankaan menetystä. Mun sydän särkyis, jos joutuisin luopumaan jommastakummasta. Tiesin olevani ihan hiton itsekäs, mutta kun.. mun sydän vain tahtoi molemmat. Typerä sydän..

Tää tilanne repi mua kyllä kahtia ja pahasti. Miksi mun typerä sydän oli tehnyt mulle näin? Miksi mä olin mennyt rakastumaan kahteen ystävääni.. Ja nyt ne molemmat oli vieläpä vastanneet mun tunteisiin, tehden mun tilanteesta entistä tukalamman. Enhän mä nyt jumalauta pystynyt valitsemaan niiden väliltä, kun rakastin niitä molempia! En mä olis halunnut luopua niistä kummastakaan, vaan olisin halunnut pitää molemmat lähelläni! Ja pahimmassa tapauksessa tässä voisi käydä vielä niinkin, että menettäisin MOLEMMAT. Mä nimittäin pelkäsin, ihan järjettömästi, että jos valitsisin niistä jommankumman, mä jäisin yksin. Pelkäsin, että jos valitsisin Santun, Elli suuttuisi siitä ja menettäisin sen. Ja jos valitsisin Ellin, niin mä pelkäsin Santun suuttuvan puolestaan siitä, vaikka se väitti muuta, enkä mä kyllä Santtuakaan halunnut menettää. Mä en halunnut menettää KUMPAAKAAN ystävästäni. En halunnut menettää kumpaakaan niistä kahdesta AINOASTA ystävästäni, jotka mulla enää oli. En halunnut jäädä yksin. En kestänyt jäädä yksin. Ja juuri niin tässä pahimmassa tapauksessa kävisi.. Hitto mä olin oikeesti ihan idiootti, ja sydämeni oli vielä muakin idiootimpi!!!

Kyllä, menin ihan sekaisin kaikesta, enkä oikein nukkunut koko viikonloppuna. Pyörin vain samoissa sekavissa, pelonsekaisissa kehissä koko viikonlopun ajan ja vielä maanantainakin, kun raahustin töihin välivuoroon. En suurinpiirtein edes muistanut kävelleeni töihin ja vielä vähemmän muistin tehneeni siellä mitään, kun olin niin ajatuksisani, pääni käydessä yhä ihan ylikierroksilla. Enkä siltikään ollut saanut tehtyä minikäänlaista päätöstä tai saanut selkoa ajatuksiini. Vielä vähemmän tunteisiin.. En tiennyt vieläkään mitä tehdä, vaikka pohdin sitä tyyliin 24 tuntia päivässä. En saanut niiltä ajatuksiltani rauhaa töissäkään, vaan tein työni ihan autopilotilla, seuraten muita poikia kahvillekin kuin robotti.

Napattuani itselleni kahvin mä menin istumaan pöydän päähän ikkunan eteen, vajoten heti samantien jälleen ajatuksiini. Istuin vain paikallani täysi kahvikuppi edessäni ja tuijotin eteeni lasittunein silmin, sulkien koko muun maailman kokonaan ulos. Upposin ihan toiseen ulottuvuuteen, kauas muiden ulottumattomiin, enkä nähnyt tai kuullut yhtään mitään, tai havainnoinut muutenkaan yhtään mitenkään, mitä ympärilläni tapahtui. En, ennen kuin tunsin, kun mua heitettiin jollain. Silloin mä havahduin hereille todellisuuteen, teroittaen ensimmäisenä katseeni edessäni jököttävään pullaan, jolla mua oltiin heitetty, jonka jälkeen mä kohotin katseeni Oskariin, joka sen pullan oli ilmeisesti heittänyt. Ainakin siitä päätellen, kun se huuteli mun nimeä, piteli kädessään jo toista pullaa, jolla tähtäili mua, ja tuijotti mua tiukasti silmiin saatuaan huomioni.

"Henkkaa-aa-aa, haloo-ooo-ooo, maa kutsuu! Joko sä nyt oot hereillä, kuuletko sä mua?" Oskari kiekui ja heilutti suurieleisesti käsiään, kuin saadakseen huomioni.

"Häh?" mä ähkäisin pöllämystyneenä, ja sain sillä Oskarin irvistämään.

"Eli et", Oskari puuskahti, pitäen katseensa tiiviisti minussa, kun se toisti aiemman kysymyksensä, jota en kyllä ollut tosiaan kuullutkaan. "Mä kysyin, että mikä on?"

Mä jäin töllöttämään Oskaria hetkeksi ja vilkaisin sitten muita kahvihuoneessa tauolla olevia poikia, joiden huomasin tuijottavan mua. Se sai minut laskemaan katseeni juomattomaan kahviini ja vetämään suuni tiukaksi viivaksi. Enhän mä nyt voisi muiden kuullen sanoa jumalauta yhtään mitään.. En voisi myöntää, että jokin olis hullusti.

"Ei mikään. Väsyttää vain niin jäätää", mä mumisin vastaukseksi Oskarille, hörpäten perään ihan kylmää kahviani. Huomasin, kuinka Oskari jäi katselemaan mua, ja toivoin, että se antaisi olla ja uskoisi pienen valkoisen valheeni. En mä kyllä tosin paljoa edes valehdellut, koska olinhan mä väsynyt. Mutta se väsymykseni syy oli kuitenkin se, joka sai minut jäätämään, eikä väsymys itsessään..

"Älä valehtele. Mikä on?" Oskari kysyi uudestaan, tällä kertaa venäjän kielellä, etteivät muut ymmärtäisi. Mnniiiiin.. Me harrastettiin tätä joskus. Venäjäksi puhumista, jos halusimme pitää keskustelumme yksityisenä joukossakin, koska kukaan muu korjaimolla, tai koko jengissä ylipäättäänkään, ei osannut puhua venäjää. Vain minä ja Oskari osattiin, ja ihan sattumalta mekin. Tai no, Oskarilla oli ollut hyvä syy opetella aikoinaan venäjää, kun taas mä olin opiskellut sitä ihan vain läpällä. Kunnes olin hurautanut siihen, kuten muihinkin kieliin, heh. Olin aina ollut kielimiehiä. Tai siis, kielet oli mun bravuuri ja mä osasin puhua melko sujuvastikin venäjää, englantia ja ruotsia, ja jonkun verran espanjaa, ranskaa ja saksaakin. Olin aina ollut hyvä kielissä ja mä tykkäsin opiskella kieliä, olin aina tykännyt.. Olin mä toki *kielimiehiäkin*, if you know what I mean.

"En viitsis puhua asiasta tässä kaikkien kuullen", mä vastasin Oskarille yhtä lailla venäjäksi, kohottaen katseeni takaisin siihen ja sen vakaviin kasvoihin.

"Sitten sä tuut mun kanssa toimistoon", Oskari tokaisi ihan vakavissaan, käyttäen yhä venäjän kieltä suomen sijaan. Olin kyllä kiitollinen siitä, ettei se tehnyt tästä julkista puhumalla suomeksi, vaikka kyllä pojat varmasti tajusivat meidän väittelevän jostain.

"Enkä tuu", mä intin Oskarille vastaan ja pudistelin päätäni kulmiani kurtistaen.

"Tuletpas. NYT. Niinku olis jo", Oskari totesi, veti kätensä puuskaan ja katsoi mua niin tuimasti, kuin vain Ojalat osasi. Mä huokaisin lannistuneena, nousin tuoliltani ja lähdin sitten laahustamaan Oskarin perässä kohti toimistoa, sen laskiessa minut sisälle ensin. Mä tallustin vaiteliaana edeltä sisälle ja lysähdin heti istumaan, Oskarin tullessa tuolille mua vastapäätä. "No, mikä on?" se kysyi taas kerran, puhuen jälleen suomea.

"Rakkaushuolia.." mä mutisin synkkänä ja vedin kädet kasvoilleni, nojaten kyynärpäni polviin. "Oon vähän kahden ihmisen välissä, enkä tiedä mitä tehdä.."

”Mitä sun sydän sanoo?” Oskari kysyi lämpimällä äänellä, kysyen minulta suorastaan yllättävänkin viisaan ja empaattisen kysymyksen.

”Se tahtoo molemmat..” mä vastasin täysin rehellisesti ja hautauduin vain entistä syvemmälle käsieni suojaan, huokaisten perään raskaasti. ”Mä en oikeesti tiedä mitä tehdä.. Tää tilanne repii mua kahtia.”

”Eikä se ole kyllä mukava paikka olla.. En mä oo itte ollut sellaisessa tilanteessa, ainakaan mitä parisuhteisiin tulee, mutta oon seurannut pari kertaa sivusta sellaista tilannetta ja kuullut muilta, miten vaikee paikka se on”, Oskari tokaisi hiljaisella äänellä, ja mä tunsin, kun se laski kätensä olalleni. ”Mutta tuollaiset tilanteet, jotka repii kahtia, on ihan hirveitä. Ja niissä.. niissä tilanteissa on tosi vaikeaa päätellä, mikä on oikein, ja päättää, mitä tehdä. Kaikki tuntuu väärältä. Tuntuu kuin ei vois edes tehdä oikein. Jos tekee oikein jonkun toisen puolesta, niin voi tehdä väärin toiselle tai itselleen. Tekee mitä tekee, niin jonkun sydän särkyy ja jotakuta sattuu..” Oskari jatkoi vieläkin hiljem-
paa, jolloin mä kohotin katseeni siihen vähän hämmentyneenä, sillä mä kuulin, kuinka sen puheesta kuului oma kokemus. Oskari itse OLI ollut tällaisessa tilanteessa, tai ainakin hyvin samankaltaisessa, mutta.. ei siis parisuhteisiin liittyen? *Mihin sitten?* ”Onko sulla mahdollisuutta toimia niin, ettei ketään sattuis? Ettei kenenkään sydän särkyis?”

”No ei.. ja on.. Tavallaan..” mä mutisin yhtä hiljaa, katsellen Oskaria yhä suoraan sen hieman tummuneisiin silmiin. ”Toinen niistä ihmisistä ehdotti polyamorista suhdetta. Eli käytännössä sitä, että mä olisin niiden molempien kanssa. Just siksi, ettei KENENKÄÄN sydän särkyis..” mä kerroin kaunistelematta, yllättäen itsenikin sillä, miten suoraan ja rehellisesti puhuin Oskarille. Toisaalta, se ei tiennyt, että se toinen ihminen oli Santtu, eikä voisi näin ollen tuomita mua ainakaan siitä, etten ollut hetero.. Mä en ollut koskaan paljastanut Oskarille, että olin biseksuaali, kun en ollut uskaltanut. En ollut satavarma, mitä mieltä se oli sateenkaarikansasta.. Niin lähellä itseään ainakaan.

”Miltä sellainen tuntuis *susta?* Polyamorinen suhde?” Oskari tiedusteli varovasti.

”En mä tiiä.. Oon mä miettinyt ja harkinnut sitä. Koska.. koska *rakastan* niitä molempia, enkä pysty tekee päätöstä niiden väliltä. En mä.. en mä oikeesti halua luopua niistä kummastakaan, kun rakastan niitä molempia.. Ja samalla mä pelkään, että jään yksin, jos valitsen niistä jommankumman. Pelkään, että mulla menis välit toiseen tai jopa molempiin, jos valitsisin. Enkä mä halua olla yksin. En kestä olla yksin..” mä tunnustin Oskarille, sanojen vain pulputessa ulos suustani, kun mulla oli vihdoinkin joku, jolle puhua siitä kaikesta ihan ääneenkin. Ja niin outoa kuin se olikin, mua helpotti ihan suunnattomasti, kun olin saanut sylkäistyä sen kaiken ulos suustani. Kun olin saanut sanoa sen ääneen jollekin. Vanne rintani ympärillä löystyi huomattavasti sen ansiosta.

”Niin, yksinjääminen on sun pahimpia kipupisteitä, ellei jopa se kaikkein pahin.. Joten ymmärrän kyllä, että se pelottaa, ja varmasti jarruttaa sekä sun sydäntä että järkeä, tehden siitä valinnasta jopa mahdottoman”, Oskari totesi, puhuen jälleen niin viisaita, että mä ihan hämmästyin. Milloin siitä olikin tullut noin viisas? ”Entä jos antaisit sun sydämelle aikaa? Kysyisit, olisko sellainen polyamorinen suhde niille molemmille ok, ja jos on, niin tekisit sen valinnan sitten ajan kanssa, jos se tarvii joskus tehdä? Jos sen tekeminen vaikka helpottuis, jos sun pelot lientyis vähän kun näkisit, miten paljon NE rakastaa SUA?” Oskari ehdotti, jatkaen sitten vielä vakavana: ”Koska jos ne molemmat suostuu siihen, niin se tarkoittaa, että ne molemmat rakastaa sua, ihan yhtä paljon kuin sä niitä, mikä puolestaan tarkoittaisi sitä, että se kokeilu olis sitten kaiken arvoista. Tai jos toinen niistä ei suostuis siihen, niin se ei rakastais sua tarpeeks, eikä olis sun arvoisen.. Äh, en mä tiiä, en mä osaa oikein sanoittaa tätä, mä oon tosi huono puhumaan. Mutta mä itse jokatapauksessa ennemmin jakaisin rakastamani ihmisen, kuin luopuisin siitä tai särkisin sen sydämen. Ihan niinku Valtterikin tekisi..”

”No sä ootkin Ojala. Te antaisitte vaikka paidan päältänne ja luopuisitte omastanne, tekisitte muiden puolesta mitä tahansa ja suojaisitte muita hengellänne, kun kaikki muut menee aina teidän edelle”, mä virkoin Oskarille melkein rakastavasti, antaen suuren arvostukseni kuultaa puheestani. Mä todellakin arvostin Ojaloita. Varmaan eniten koko maailmassa.. Ne oli ehkä suurenmoisimpia ihmisiä jotka mä tunsin. ”Etkä sä oo huono puhumaan, sä puhuit kyllä oikein viisaita.. Mutta säkö et siis tuomitsis mua moniavioisuudesta?”

”En. Johan mä sanoin, että mä itsekin ennemmin jakaisin rakastamani ihmisen kuin luopuisin siitä tai särkisin sen sydämen. Mä tarkoitin sitä. Jos mä itse olisin samassa tilanteessa kuin ne kaksi, joista sä puhut, niin mä valitsisin ennemmin sen polyamorian, kuin särkisin rakkaani sydämen. Tai jos mä olisin sä, niin en minäkään varmaan osais valita kahden rakastamani ihmisen väliltä.. Miettii nyt vaikka Valtteria ja Venlaa, en mä osais valita niidenkään väliltä. Vaikka se nyt ei olekaan silleen verrattavissa, niin silti, mä ymmärrän, että se valinta on vaikea. Niin se oli Laurallekin silloin aikoinaan, kun se rakasti Valtteria ja Miroa yhtä aikaa.. En siis todellakaan tuomitse sua siitä, ettet halua tai edes pysty tekee sitä valintaa. Ja sua mä nyt kaikkein vähiten tuomitsisin yhtään mistään muutenkaan..” Oskari totesi ymmärtäväinen ja lähes lempeä sävy äänessään, mun jäädessä katselemaan sitä sen harmaisiin silmiin, joista heijastui sekä jotain aavistuksen tummaa että kiintymystä mua kohtaan. ”Mä en halua, että sun sydän särkyy. Mä haluan sulle vain parasta. Mikä olis *sulle* parasta tässä tilanteessa? Mitä sun sydän sanoo?” Oskari toisti vielä aiemmin kysymyksensä mua silmiin katsoen.

”Se sanoo, että halua molemmat..” mä puolestani toistin aiemman vastaukseni. ”Se särkyy, jos mä joudun luopumaan jommastakummasta, enkä mä suoraan sanottuna tiedä, kestäisinkö mä sitä..”

”Eli ehkä sitä polyamorista suhdetta voisi sitten ehdottaa ja kokeilla?” Oskari virkkoi kysyvästi ja nojautui hieman taaksepäin tuolillaan, laskien - vasta silloin - kätensä pois olaltani, mutta katseensa se piti yhä tiiviisti silmissäni. Mä katselin sitä takaisin sen harmaisiin, yhä vain ja ainoastaan lempeisiin silmiin, enkä tosiaankaan nähnyt tippaakaan tuomintaa niissä. Päinvastoin, näin niissä vain hyväksyntää ja ymmärrystä.. Oskari oli mulle kyllä todellakin ihan julmetun tärkeä tukipilari, ja tärkeä muutoinkin. Mä en varmaan edes selviäisi ilman sitä.. *Enkä olis kyllä selvinnytkään.* Oskari oli PELASTANUT minut, monta kertaa ja monella tapaa, varsinkin silloin nuorempana, mutta kyllä vielä tänäkin päivänä. ”Ja jos toinen niistä ihmisistä tyrmää sen idean, niin sun valinta on selvä. Sitten sä valitset sen, joka jää sun rinnalle, koska se ihminen rakastaa sua enemmän. Jos se oli valmis jakamaan sinut sen toisen kanssa.. Niin mä sen näen. Sitten se ihminen on enemmän sun arvoinen. Sun SYDÄMEN arvoinen. Koska sinä, poikaseni, ansaitset oikeesti vain parasta. Vain rakkautta.”

”Kiitos..” mä henkäisin melkein käheästi, joutuen jälleen kerran pidättelemään suurinpiirtein kyyneliä Oskarin puhuttua mulle niin nätisti ja arvostavasti. ”Kiitos, oikeesti. Kiitos noista sanoista. Ja tästä juttutuokiosta. Kaikesta.. Sä et uskokaan miten paljon sun kanssa puhuminen helpotti mun oloa, kun mä sain puhua tästä asiasta jollekin ääneen, ja sain sulta sekä neuvoja ja kannustusta, että näkökulmaa tähän asiaan. Kiitos.. Sä puhuit oikeesti viisaita ja helpotit mun oloa sanoillas..”

”Eipä mittään, hyvä jos helpotti”, Oskari hymähti lämpimästi, selkeästi iloisena siitä, että oli onnistunut auttamaan mua, mutta sitten se vakavoitui ja laski hieman tummuuneen katseensa. ”Hmhm.. Mulla on ollut aikaa miettiä tämmösiä asioita, kun oon pyöritellyt samantapaisia ajatuksia päässäni jo VUOSIA.. Koska mä olisin sanonut noi samat sanat varmaan Valtterillekin, jos se olis silloin aikoinaan uskoutunut mulle ja kertonut siitä tilanteestaan Lauran ja Millan kanssa.. Teki ihan törkeän paha katsoa sivusta, miten Valtteri kamppaili ja rikkoi itseään, kun pysyi Millan kanssa, vaikka Milla ei ollut sille hyväksi. Vaikka Valtteri rakasti Lauraa eikä Millaa, muttei vain uskaltanut tai pysynyt laittamaan omaa sydäntään etusijalle jättääkseen Millan ja tavoitellakseen Lauraa.. Kun se ei uskonut olevansa Lauran arvoinen, eikä nähnyt, että olis ansainnut parasta, jota Laura sille todellakin oli, ja on yhä. Laura on PALJON parempi Valtterille kuin Milla. Milla ei todellakaan ansainnut KOSKAAN Valtterin sydäntä.. Joten, mä haluan olla varma, että SÄ ymmärrät sen, että sä ansaitset vain parasta. Vain hyvää. Vain

rakkautta. Ja mä haluan, että *sinä* vältät sydänsäryt, jos se vain on mahdollista. Sä oot kärsinyt jo ihan tarpeeks ja ansaitset onnes, joten mä todellakin toivon, että sä välttyisit sydänsäryiltä ja olisit onnellinen.. Joskus vain täytyy laittaa oma sydämensä edelle, ja nyt, tässä tilanteessa, sä teet sen niin, että ehdotat sitä polyamorista suhdetta. Samalla sä näet, kumpi niistä on sun sydämen arvoinen, vai onko molemmat sitä tai kumpikaan. Niin mä tän asian näen..”

”Valtteriilla on kyllä ollut maailman paras isovehi. Vaikkei se olekaan ehkä tajunnut sitä silloin itse.. Mutta nyt varmasti jo tajuaa”, mä lausuin Oskarille jälleen lähes rakastavasti, jolloin Oskari kohotti katseensa muhun, hymyillen mulle pienesti. ”Valtteri arvostaa sua varmasti ihan äärettömästi, ja niin arvostan minäkin. Sinä, Oskari, olet ihana suojelusenkeli ja mitä suurenmoisinkin ihminen. PELASTAJA ihan vitun isolla P:llä. Oikeesti olet. Moni saa olla ihan vitun kiitollinen susta.”

”Heh, thanks..” Oskari hymähti ja oli avaamassa suutaan jatkaakseen, kun toimiston oveen koputettiin. Se sai Oskarin murahtamaan ääneen keskeytyksen takia ja mulkaisemaan ovea pahasti, kun se avautui.

”Hei, meillä on pienimuotoinen tilanne päällä. Sun tarviis lähteä käymään Lieksassa sen vuoksi, ja ehkä Ilomantsissakin”, sisään astellut Jakke irvisteli, hieman pahoitteleva ilme kasvoillaan. Oskari puolestaan huokaisi raskaasti, mutisi muutaman - muutaman kymmenen - kirosanan ja nousi sitten jo seisomaan, vilkaisten vielä mun suuntaan.

”Mä en haluais lähteä ja jättää tätä meidän keskustelua kesken, mutta mun on pakko..” Oskari totesi mulle lannistuneena, mun vain suodessa sille lämpimän hymyn.

”Tiedän.. Mutta ei mulla oo mitään hätää. Enää. Sä autoit mua, ihan suunnattomasti. Mee nyt vain ihan rauhassa auttamaan niitä muita, jotka sun apua kaipaa, oi Suuri Pelastaja”, mä hymähdin kiintymyksentäyteisellä äänellä se sydämellinen hymy kasvoillani, Oskarin vastatessa hymyyni. ”Kiitos kun oot olemassa.”

”Kiitos itsellesi, poikaseni”, Oskari tokaisi vähintään vastaavalla kiintymyksellä, soi mulle vielä oikein lämpimän hymyn ja lähti sen jälkeen Jaken mukana ulos toimistosta, mun jäädessä istumaan vielä paikalleni. Mä seurasin kotvan ajan Oskaria ja Jakkea katseellani, ja nappasin sitten puhelimeni taskustani, etsien WhatsAppista mun ja Santun viestiketjun laittaakseni sille viestiä.

Olin tehnyt päätökseni, ainakin sen suhteen, mitä tekisin juuri nyt. Lopullista päätöstä Santun ja Ellin väliltä mä en vain pystynyt tekemään, joten päädyin siihen, että juttelisin Ellin kanssa siitä polyamorisen suhteen mahdollisuudesta, *mutta* tarvitsisin siihen Santun tukea, jonka vuoksi sille viestiä laitoin.. Santtu sitä oli jokatapauksessa ehdottanut, ja se oli ollut valmis yrittämään sitä, polyamorista suhdetta, *ja niin olin*

minäkin. Halusin edes yrittää, kun en todellakaan halunnut luopua kummastakaan. En Santusta enkä Ellistä. En PYSTYNYT luopumaan kummastakaan, enkä KESTÄISI kummankaan menetystä, kun rakastin niitä molempia.. Sydämeni särkyisi, jos joutuisin tässä kohtaa valitsemaan jommankumman. Saattaisi se särkyä myöhemminkin, tai silloinkin, jos Elli ei suostuis siihen polyamoriseen suhteeseen, mutta olisin ainakin kääntänyt sitten KAIKKI kortit.

Saisi nähdä, mihin tää homma nyt sitten etenisi. Olisko Elli ja Santtu mulle jatkossa ystäviä, rakkaita vai ystävärakkaita, *vai ei kumpiakaan..* Ei helvetti, en mä kyllä kestäisi menettää kumpaakaan ystäväistäni. Enkä kestäisi menettää kumpaakaan *rakkaistani.* Halusin pitää molemmat lähelläni.. *Hyvä Jumala, Jeesus, Zeus, Odin, Universumi, Ukko, Väinämöinen, Saatana (ihan kuka tahansa), anna mun pitää molemmat..*

5. Sydämenpuolikkaat

Mä ja Santtu istuttiin mun kämpän sohvalle ja Elli istui sohvatuolissa meitä vastapäätä, tuijottaen meitä kahta ihan vaiti, lähes jähmettyneen oloisena. Sen ajatuksista ei ottanut yhtään selvää, mikä hermostutti mua, saaden mun pulssin kiihtymään hetki hetkeltä enemmän. Mä nielaisin pienesti samaan aikaan, kun Elli puolestaan kurtisti kulmiinsa ja avasi vihdoinkin suunsa.

”Anteeks, mutta toistaisitko vielä?” Elli pyysi vakavin kasvoin, ja ehkä vähän hämillään. Enkä mä sitä kyllä syyttänyt siitä. Eihän tää ollut mikään maailman perinteisin puheenaihe, eikä mikään tuikitavallinen tai sovinnainen ehdotus.

”Mä oon rakastunut. Santtuun.. MYÖS Santtuun”, mä kähähdin tukahtuneella äänellä, koska mua pelotti, että menettäisin Ellin tän myötä. En mä halunnut menettää sitäkään.. Olin rakastunut Elliinkin ja rakastin sitäkin, enkä halunnut erota Ellistä.. ”Enkä mä halua erota, mä rakastan sua. Mutta mä rakastan myös Santtua..” mä täsmensin vielä, pitäen katseeni tiukasti Ellin sinisissä silmissä, vaikka mua pelotti ihan hirvittävästi.

”Ja sä siis haluaisit olla meidän molempien kanssa?” Elli ikään kuin tarkisti, että oli ymmärtänyt oikein. Sen ajatukset olivat varmaankin vähintäänkin sekavat tän kaiken suhteen, enkä mä sitä tosiaankaan ihmetellyt, kun olihan tää vähän epätavallinen ehdotus.. Monogaamiset suhteet kun olivat kuitenkin se normi.

”Noin niinku pähkinänkuoressa, kyllä..” mä vastasin Ellille hiljaa, yrittäen olla väistämättä sen katsetta ja lamaantumatta pelkojeni edessä. En oikeesti halunnut menettää Elliä. *Mutten halunnut menettää Santtuakaan.* Olin palavasti rakastunut niihin molempiin, ja rakastin kumpaakin. SUURESTI. ”Koska rakastan teitä molempia.. En pysty valitsemaan teidän kahden väliltä, kun rakastan teitä molempia niin paljon.. *Yhtä* paljon..”

”Sitä kutsutaan polyamoriseksi suhteeksi, kuten me jo kerrottiin”, Santtu selitti Ellille, avustaen ja tukien sillä mua, kun oli huomannut, miten vaikeana olin ja miten vaikeaa mun oli puhua. *Jälleen kerran.* Onneks Santtu oli mun tukena.. ”Se on vähän niinku avoin suhde mutta ei sitten kuitenkaan, koska tässä ei oo kyse yhdestä ’pääsuhteesta’ ja lyhyistä sivusuhteista tai seksistä, vaan RAKKAUDESTA. Tasavertaisesta rakkaudesta. Pitkäkestoisesta ja pysyvästä rakkaussuhteesta meihin molempiin. Rakkaudesta meitä molempia kohtaan, eikä mistään ohimenevästä seksuaalisesta halusta tai muusta sellaisesta. Tässä on kyse rakkaudesta, kaikessa yksinkertaisuudessaan.”

Elli oli kääntänyt katseensa Santtuun, kun se alkoi puhua, ja niin tein minäkin. Hitto se osasi sanoittaa tän asian hyvin.. Paljon paremmin kuin mä. Santtu se oli pääasiassa puhunutkin nyt, selittäen tän koko tilanteen Ellille, kun mä olin taas vain lamaantunut

ja sulkeutunut vaikean paikan edessä. Olin kyllä onnistunut kertomaan Ellille sentään tunteistani Santtua kohtaan, aloittaen keskustelumme sillä, mutta sen jälkeen mä olin mennyt suoraan sanottuna ihan puihin, kun olin nähnyt Ellin tyrmistyksen ja suoranaisen järkytyksen. Santtu oli huomannut sen, että mä olin jäänyt, ja oli ottanut ohjat omiin käsiinsä, selittäen Ellille kaiken sen, mistä me oltiin Santun kanssa keskusteltu, niin tunteistamme kuin polyamoriastakin. Santtu olikin sitten ollut se, joka oli ehdottanut sitä polyamorista suhdetta Ellille, koska ei itse halunnut luopua minusta enkä minä halunnut luopua siitä, mutten Ellistäkään. Santtu oli sanonut - ja ai hitto miten se lämmitti joka kerta sydäntäni, kun kuulin sen - että rakasti mua hyvin syvästi, ja mä sitä, mutta koska rakastin Elliäkin yhtä syvästi, niin Santtu olisi valmis jakamaan minut, kun ei halunnut pakottaa mua valitsemaan. Se ei kuulemma haluaisi että mun sydän särkyisi sen vuoksi, että joutuisin valitsemaan Santun ja Ellin väliltä, koska se tappais minut. Eikä Santtu varmaan ollut ihan hirveän väärässä loppukaneetissaan..

Santtu oli jokatapauksessa hoitanut lähes koko keskustelun, mä olin pääasiassa seurannut sitä vain sivusta ja ihailut sitä, miten hyvin Santtu osasi puhua. Mä olin takellut pahasti jo avauspuheessani, mutta Santtu puolestaan ei epäröinyt OLLENKAAN, vaan puhui vakaalla ja varmalla äänellä. Se vain puhui ja selitti kaiken Ellille. Tai no, melkein kaiken. Me nimittäin jätettiin kertomatta - yhteisellä päätöksellä - siitä, että mä olin pettänyt Elliä Santun kanssa. Se mitä ei tiedä, ei voi satuttaa.. Ei Ellin tarvinnut tietää siitä. En halunnut rikkoa Ellinkään sydäntä, kuten en omaanikaan. Joka olikin varmaan osasy siihen, miksi olin itse suostuvainen tähän polyamoriseen suhteeseen; en halunnut rikkoa Santun tai Ellinkään sydäntä. Jos meidän kaikkien sydämet voisivat pysyä ehjinä, tätä todellakin kannattaisi kokeilla.. Ja samasta syystä olis parempi jättää kertomatta Ellille siitä, että mä olin pettänyt sitä. Joo, eihän se ollut ehkä eettistä, ja olisihan se varmaan vähän valheellinen lähtökohta tälle meidän suhteelle, mutta kun ei tässä kuitenkaan ollut lähtökohtaisesti kyse seksistä, vaan rakkaudesta. Mitä Santtukin koko ajan hoki, ja sen rakkauden vuoksi me juuri oltiinkin päädytty sänkyyn..

Ja varmaan sen rakkauden vuoksi Ellikin suostui kuuntelemaan meidän ehdotusta, eikä tyrmännyt sitä heti kättelyssä. Tai siis, jonka vuoksi se suostui kuuntelemaan *Santtua*, kun se selitti auki koko polyamorian käsitteen, avasi käymäämme keskustelua ja puhui siitä, miten vahvoja tunteita mulla ja Santulla oli toisiamme kohtaan, mutta myös siitä, kuinka vahvat mun tunteet Elliä kohtaan olivat, eikä Santtu ainakaan kuulemma halunnut repiä mun sydäntä kahtia. Se ymmärsi sen, miten vaikeaa mun olisi valita niistä kahdesta, kun ne molemmat olivat mulle niin tärkeitä ja rakkaita, eikä se siksi halunnut pakottaakaan mua valitsemaan. Ja samaan hengenvetoon Santtu oli todennut

vielä lopuksi Ellille, että se itse olis tosiaan valmis vaikka jakamaan minut, jos vain saisi siten pitää minut lähelläään. Että niin paljon se mua rakasti, ja niin kovasti se halusi olla kanssani.. *Niin kovasti se halusi, että MINÄ olisin onnellinen.*

Onneks mulla oli Santtu.. Ja onneks se oli ollut mun mukana ja tukena tässä keskustelussa. Onneks se HALUSI pysyä rinnallani tässäkin tilanteessa.. Se vahvisti uskoani siihen, että mulla olis tän keskustelun jälkeenkin edes jompikumpi, joko Santtu tai Elli. Tottakai mä hajoaisin, ihan palasiksi, jos menettäisin jommankumman nyt, mutta jos mulle jäisi edes toinen, niin mä saattaisin selvitä tästä.. Ja se toinenhan olis mitä luultavimmin Santtu. *Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi, niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi.*

”Eli.. Sä rakastat Santtua, muttet silti halua erota mun kaa?” Elli varmisteli vielä keskitettyään katseensa jälleen muhun, mun pudistaessa sille päätäni.

”En, koska mä rakastan suakin..” mä kähisin, katsoen Elliä tiiviisti silmiin. Yritin viestiä sille jopelkällä katseellani, kuinka paljon rakastin sitäkin, ja kuinka raastava tää tilanne mulle oli. Olla kahden ihmisen välissä, ja rakastaa kumpaakin.. ”Mä.. mä haluan, että sun ja mun suhde jatkuu. Mutta.. mutta mä haluaisin olla Santunkin kanssa.. Mä oon suoraan sanottuna ihan vitun ahtaalla nyt, kun en tiedä mitä tehdä. Mä.. mä rakastan teitä molempia ihan suunnattomasti, enkä mä tiedä mitä mä teen, jos joudun valitsemaan teidän väliltä. Mun sydän särkyy ihan tuhannen pillun päreiksi, jos mä menetän jommankumman teistä, enkä mä halua niin käyvän.. Mutten kyllä myöskään halua, että kummankaan TEIDÄN sydän särkyy. En halua, että kenenkään sydän särkyy.. Tää on tosi hankala ja raastava tilanne, enkä mä tiedä, mitä teen..” mä jatkoin takelteleuani ja tukahtunutta kähinäni, laskien katseeni Ellistä. ”Mä en.. en.. en oikeesti kestä kummankaan teidän menetystä, vaan haluaisin pitää teidät molemmat.. Joo, tiiän, ihan törkeän itsekästä, mutta kun.. kun mä vain rakastan teitä molempia. Ihan äärettömän syvästi.. En mä pysty valitsemaan..”

”Eli, jos sä vain suostut siihen, niin Henkka haluais muuttaa teidän suljetun monogaamisen parisuhteen avoimeksi polyamoriseksi suhteeksi. Noin niinku pähkinänkuoressa”, Santtu täsmensi vielä, Ellin kääntyessä katsomaan vuorostaan sitä. ”Jos sinäkään et siis halua erota, vaan vaihdat ennemmin teidän suhdemuotoa..”

”No en mä kyllä haluais erota..” Elli mumisi hiljaa, kääntäen katseensa takaisin muhun. Se silmäili mua hetken vaiti, kuin arvioiden tilannetta ja tutkiskellen omaa sydäntään. Kuunnellen sitä, mitä se sanoi.. ”Mä rakastan sua, enkä haluais luopua susta. En haluais menettää sua.. Mutta en oo kyllä varma pystynkö mä sellaiseen polyamoriseen suhteeseen. On tää hankala ja raastava tilanne mullekin, ymmärrät varmaan. Koska

kyllähän mä näen omin silmin, miten paljon tekin rakastatte toisiaanne ja mitä te merkitsette toisillenne, enkä mä haluaisi pakottaa sua valitsemaan ja särkee sun sydäntä, mutta.. mutta en oo varma, pystynkö mä jakamaan sua. Enkä tiedä, pystynkö mä jatkamaan sun kanssas nyt, kun tiedän, mitä sä tunnet Santtua kohtaan. Koska tuntuhan se tavallaan vähän pahalta minusta, että sä oot rakastunut johonkuhun toiseen ja rakastat jotakuta muutakin. Vaikka oot rakastunut muhunkin ja rakastat muakin samaan aikaan.. Tää on tosiaan vähän.. hankala tilanne. MONIMUTKAINEN tilanne. Ehkä jopa vähän omituinen tilanne.. Mun ajatukset ja tunteet on kieltämättä vähän sekaisin nyt. Mä tarviin aikaa miettiä tätä. Tää oli aikamoinen pommi.”

”Tottakai sä saat aikaa miettiä tätä. Niin paljon kuin tarviit”, mä totesin vakavana, Santunkin nyökkäillessä vieressäni ymmärtäväisenä. ”Onhan tää tosiaan monimutkainen, hankala ja jopa outo tilanne.. Ei tää mulle tai Santullekaan helppo tilanne oo. Me kaikki ollaan varmaan vähän ymmällään nyt..”

”No niin varmasti ollaan. Ei tällaiseen tilanteeseen törmää ihan joka päivä”, Elli myötäili ja vilkaisi nopeasti Santtua, ennen kuin kohdisti katseensa takaisin muhun. ”Ehkä meidän kaikkien kolmen on hyvä miettiä tätä, ihan omilla tahoillamme. Ennen kuin hätiköidään ja tehdään mitään lopullista päätöstä..”

Mä ja Santtu jäätiin hetkeksi tuijottamaan Elliä, prosessoiden sen sanoja. Ajattelikko se, että tää oli hätiköity ehdotus? Hätiköity päätös.. Ajattelikko Elli, että tää, mitä mun ja Santun välillä oli, menis ohi? Siitä ei kyllä olis toivoa, koska mä ainakin olin tuntenut tätä tunnetta, RAKKAUTTA, Santtua kohtaan ihan helvatan pitkään..

”Eli.. sä pyydät, ettei mä ja Henkkakaan oltais tekemisissä keskenämme, ennen kuin sä oot tehnyt päätöksen sen suhteen, suostutko suhteenmuodon vaihdokseen?” Santtu puolestaan tarttui siihen Ellin toiseen lauseeseen, kysyen siltä hetken hiljaisuuden jälkeen täsmentävän kysymyksen.

”Kutakuinkin niin..” Elli vastasi hiljaisella äänellä, mun ja Santun vilkaistessa toisiamme. Santtu soi mulle pienen, rohkaisevan hymyn katsellessaan mua silmiin.

”Kyllä se mulle sopii. Mä teen ihan mitä vain Henkan vuoksi. Vaikka odotan sun päätöstäs hamaan tappiin asti..” Santtu tokaisi lähes hellällä äänellä, vaikka osoittikin sanaan Ellille, mun vastatessa Santun pieneen hymyyn. ”Ota siis vain sitä aikaa niin paljon kuin tarviit, ja mä pysyn erossa Henkasta sen ajan. Jos se helpottaa sua..” Santtu totesi ja käänsi vasta silloin katseensa Elliin, jatkaen sille puhumista totisin kasvoin ja vakavalla äänensävyllä. ”Mutta se sun on tiedettävä, ettei nää mun tunteet Henkkaa kohtaan oo menossa pois sinä aikana. MIKÄÄN aika maailmassa ei riitä muuttamaan mun tunteita Henkkaa kohtaan. Mä ihan oikeesti rakastan Henkkaa, ja ihan äärettömän

paljon rakastankin. Ei se rakkaus kuole minnekään noin vain. Mä oon aina rakastanut ja tuun AINA rakastamaan Henkkaa, tää ei oo mikään ohimenevä vaihe. Mä ihan oikeesti tahtoisin olla Henkan kanssa täältä ikuisuuteen, vaikka se tarkoittaiskin sitä, että mä joutuisin jakamaan sen sun kanssa..”

Mä ja Elli jäätiin hetkeksi tuijottamaan vuorostaan Santtua, mun nieleskellessä suurinpiirtein kyyneliä Santun sanojen vuoksi. Olin oikeesti liikuttunut sen sanoista.

”Ja mä.. mä voin kyllä sanoa samaa”, mä komppasin Santtua, joka käänsi katseensa muhun, sen kasvojen valaistuessa jälleen sen hymyn voimasta, jonka se mulle soi. Santulla oli kyllä oikeesti maailman ihanin hymy.. ”Tää ei mee ohi. Mä oon aina rakastanut Santtua ja tuun aina rakastamaan”, mä totesin omien kasvojeni vakavoituessa, kääntäen sitten katseeni Elliin. ”Kuten oon aina rakastanut ja rakastan suakin. Mun rakkaus suakaan kohtaan ei ole vähentynyt yhtään, mä rakastan suakin edelleen ihan jumalattomasti. En mä muuten ehdottaisi mitään tällaista.. Jos mä en rakastaisi sua, niin mä en ehdottais mitään tällaista vaan lähtisin tästä suhteesta ja olisin Santun kanssa, mutta kun mä oikeesti rakastan teitä molempia. Mä haluan yhä sinutkin ja haluan olla yhä sinunkin kanssa.. Te ootte mun sydämenpuolikkaat. Mä en oo kokonainen ilman teitä kahta.. Joten, harkitse tätä oikeesti ihan vakavissas. Mä en halua menettää sua..”

Elli jäi tapittamaan vuorostaan mua joksikin aikaa, selvästi mietteliäänä, mutta sitten se nyökkäsi ja soi mulle pienen hymyn sekkin.

”Mä harkitsen. Koska rakastan sua.. En minäkään haluais menettää sua. Se sattuis. Ihan liikaa..” Elli tokaisi ja nousi sen jälkeen paikaltaan, kuten teki Santtukin, mikä sai Ellin kääntämään katseensa Santtuun. Se katseli Santtua tovin, ja totesi sille sitten lähes lämpimästi: ”Jos kyseessä olis kuka tahansa muu kuin sä, niin mä en suostuis edes harkitsemaan mitään tällaista. Mutta mä tiedän, mitä sä merkitset Henkalle, enkä mä halua riistää sua siltä, joten suostun harkitsemaan asiaa.. Ja suostun siihen kyllä ihan sinunkin vuokses. Sä oot aina ollut mullekin vain hyvä, lämmin ja ystävällinen. Ymmärtäväinen ja huomaavainen. Niinku oot nytkin, kun suostut pysymään erossa Henkasta sen ajan, kun mä mietin tätä asiaa.. Ja oot ilmeisesti pitämässä sen lupaukses HETI, ja lähdet samaan aikaan kuin mä, kun nousit nyt pystyyn?”

”Juu, niin aattelin tehdä. Kunnioitan sun pyyntöäs välittömästi ja lähden samaa matkaa sun kanssa”, Santtu virkkoi, suoden Ellille lempeän hymyn, jossa oli nähtävissä ripaus kiitollisuuttakin. ”Kiitos, kun harkitset tätä ihan tosissas.. Kyllä mä ymmärrän, ettei tää oo sulle helppoa, todellakin ymmärrän. Mutta mä en vain mahda tunteilleni mitään, eikä mahda Henkkakaan..”

”Ja mä ymmärrän puolestani sen. Enhän minäkään mahtanut tunteilleni mitään. Ne vain.. *ilmestyivät* jostain, eivätkä lähteneet pois, ja lopulta mun oli ihan pakko tunnustaa ne Henkalle..” Elli tokaisi lähtiessään Santun rinnalla eteiseen pukeutumaan. Mä seurasin niitä hetken katseellani, ennen kuin nousin itse sohvalta ja menin niiden perään, silmäillen yhä kahta parasta ystävääni - ja rakastani - totisena. Mitenhän tässä lopulta kävisi..

”Henkka on vain niin ihana”, Santtu totesi hymähtäen pukiessaan ulkovermeitään, Ellinkin naurahtaessa kevyenkuuloisesti sen toteamukselle.

”No niin on”, Elli myötäili Santtua, jonka jälkeen ne molemmat käänsivät hymyilevät kasvonsa muhun jatkaessaan pukeutumistaan. Mä vastasin niiden hymyyn melko varovasti, mutta vastasin kuitenkin. Ehkä mulla oli toivoa.. Ehkä MEILLÄ oli toivoa.

Kun Santtu ja Elli sitten lähtivät, halaten mua vielä ovella ennen lähtöään, mä jäin tuijottamaan niiden perään hieman lasittunein silmin, töröttäen kämppäni oviaukkoon juuttuneena tovin ajan. Lopulta, kun alaoivenkin sulkeutumisesta oli kulunut jo vähintään viitisen minuuttia, mä säpsähdin hereille koomastani ja huokaisin hiljaa, marssien sisälle asuntooni vaitonaisena. Suljin ulko-ovenkin perässäni vähän poissaolevana, joutuen sen vuoksi tarkistamaan myöhemmin, että olinhan varmasti sulkenut sen pirun oven kunnolla. En ollut, vaan se oli jäänyt raolleen. Että semmosta. Voisi siis sanoa, että olin vähän omissa maailmoissani ja ajatuksissani. Mua pelotti edelleen, tai vähintäänkin jännitti, että miten tässä kävisi.. Saisinkohan mä pitää molemmat rakkaimmistani, vai menettäisinkö mä toisen niistä. *Tai jopa molemmat.*

Niin me sitten vajottiin suorastaan radiohiljaisuuteen sen jälkeen, kun Santtu ja Elli olivat poistuneet luotani, ja mä vajosin henkilökohtaisesti vähän sumuun. Ei mun päässä suoraan sanottuna paljon mikään muu liikkunut kuin Santtu ja Elli, kun mä odotin kuumeisesti - ja vähän kauhullakin - sitä Ellin päätöstä koko tän sopan suhteen. Se sai minut jännittyneeksi, suorastaan pingottuneeksi, ja vaipumaan vähän väliä omiin ajatuksiini oman pääni sisälle, jonka vuoksi olin töissäkin vähän hazardi. Oskarikin pisti nopeasti merkille sen, että kuljin töissäkin vähän sumussa, ja se yritti kysellä minulta, että mikä mulla oli ja kuinka sen kertomani polyamoria-kuvion suhteen oli käynyt, mutta en mä kehdannut puhua sille siitä. Koska olisin varmaan joutunut paljastamaan, että ne kaksi ihmistä, joiden kanssa harkitsin ryhtyväni polyamoriseen suhteeseen, olivat Santtu ja Elli, enkä mä halunnut paljastaa Oskarille, ettei toinen ihminen niistä kahdesta ollut nainen, vaan mies. Mä pelkäsin Oskarin tuomintaa, vaikka se mulle läheinen olikin, eikä ollut koskaan ollut mua kohtaan mitään muuta kuin hyvä..

Tai ehkä mä pelkäsin sitä juuri siksi. En halunnut menettää Oskaria, ja pelkäsin, että niin kävisi, jos kertoisin sille, etten ollut hetero. En ollut satavarma, mitä Oskari ajatteli sateenkaarikansalaisista. Tai oikeastaan; mitä se ajatteli miehistä, jotka tykkäsivät miehistä, ja ENNEN KAIKKEA, miten se reagoisi, jos sen omassa lähipiirissä olisi sellainen mies.. Kai mä pelkäsin, että Oskari kavahtaisi mua, jos saisi tietää, että mä tykkäsin miehistäkin. Pelkäsin, että se alkais pitää muhun etäisyyttä, enkä mä halunnut menettää sen läheisyyttä.. Ja kai mä vain pelkäsin, että Oskari olis niinku monet muut ihmiset, jotka olivat kasvaneet tässä ahdasmielisessä paskakaupungissa. Tässä kaupungissa ei ollut helppoa olla sateenkaarikansalainen. Aina joutui pelkäämään tuomin-taa.. Enkä mä kestäisi sitä tuomintaa Oskarin suunnalta. En vain kestäisi. Oskari oli ainoa isä, jonka mä tunsin. Mun kallio. Mä en halunnut menettää sitä..

Joten, en vastannut Oskarin kyselyihin oikein mitään, enkä Mikenkään, joka aloitti kyselytuntinsa heti Oskarin jälkeen, vaan yritin skarpata töissä, vaikka se vähän hankalaa olikin, kun päivät vain kuluivat, enkä kuullut Ellistä, tai Santusta, yhtään mitään. Elämäni oli ollut kietoutunut yhteen niiden kahden kanssa niin vahvasti viimeiset vuodet, että mulla oli ihan sairaan orpo olo ilman niitä, ja mitä enemmän päiviä kului, niin sitä vaikeammaksi mun olo muuttui. Se muuttui itseasiassa jopa niinkin vaikeaksi, että jouduin lähtemään pois töistä kesken työpäivän sen viikon perjantaina, jonka maanantaina me oltiin käyty se keskustelu Ellin ja Santun kanssa. Tai no, en mä LÄHTENYT pois töistä, vaan minut PASSITETTIIN sieltä kotiin. Oskari suurinpiirtein ajoi minut ulos korjaamolta, kun en meinannut lähteä suosiolla. Olin kuulemma enemmän haitaksi kuin hyödyksi, kun olin niin ajatuksissani, joten takaisin ei olis tulemista, ennen kuin olisin saanut ajatukseni ja itseni kasaan. Jotten olisi vaaraksi muille.

Vaikka ei Oskari mua oikeesti sen vuoksi häätänyt, vaan siksi, kun huolehti *minusta*.. Kyllä mä jo hetken ehdin luulla, että se piti mua oikeesti vaarallisena muille ja mulla oli vähän paha mieli sen takia, mutta Oskari oli ilmeisesti rekisteröinyt senkin, sillä se tuli vielä sanomaan mulle erikseen, kun olin lähdössä, että se pyysi mua lähtemään ihan mun omaksi parhaaksi. Huolehtiessaan minusta.. Mä kiitin sitä huolenpidosta, tietenkin, ja lähdin sitten vähän paremmin mielin kohti kotia, Oskarin pyyhkäistyä sentään korjaamolaisiin liittyvän syyllisyyteni ja pahan mieleni pois. Miten se olikin havainnut sen.. Se jätkä olikin yllättävän tarkkanäköinen. Kuten pikkuveljensä. Olikohan se ollut sitä aina? Miksi se sitten peitteli sitä, ja esitti tyhmää ja yksinkertaista.. *Salakavalaa*.

Päästyäni kotiin mä sitten jumitin sohvalle, ahdistavien ajatusteni ja pelkojeni oikein vyöryessäni niskaani, ja niissä mä sitten velloin koko viikonlopun. Ihan yksin. Eikä se todellakaan tuntunut hyvältä. Mä kaipasin mun ystäviä. Kaipasin erityisesti Santtua..

Se oli aina pitänyt minut valon puolella ja ollut luotettuni. Minusta tuntui ihan hiton oudolta ja pahalta, kun en voinut puhua sille.. Halusin niiiiiin kovasti puhua Santun kanssa, edes JOTAIN, kun mulla oli niin orpo olo ilman sitä, mutten voinut ottaa siihen yhteyttä Ellin takia. Kun me oltiin luvattu Ellille, ettei oltais tekemisissä toistemme kanssa ennen kuin Elli olis tehnyt päätöksensä.. Mutta hitto kun sillä kesti. Ymmärrettävästi, tottakai, mutta tää radiohiljaisuus piinasi ja hajotti mua ihan tosissaan. Oli tuskallista olla erossa ystävästäni, varsinkin Santusta.. Se oli AINA kuulunut elämääni. Oli ihan hiton outoa olla ilman sitä. Se oli paita mun pepulle. Pippuri mun suolalle. Majakka mun perävaunulle.. Me oltiin aina oltu *erottamattomat*. Ja nyt, ihan yhtäkkiä, mä en saanut pitää siihen edes yhteyttä. Tää ei todellakaan tuntunut hyvältä..

Ja lopulta mä sitten sorruin. Olin yrittänyt Santun tavoin kunnioittaa sitä Ellin pyyntöä, etten olis tekemisissä Santun kanssa sinä aikana, kun Elli pohti ehdotustamme, mutta sunnuntai-illasta mä sitten sorruin ja laitoin viestiä Santulle. En vain kestänyt enää sitä radiohiljaisuutta ja eroa Santusta. Se oli mun paras ystävä, joka oli kuulunut elämääni AINA. En mä halunnut pitää siihen etäisyyttä.. Ei kai nyt muutama viesti haittaisi. Mutta ne helpottais MUN oloa suunnattomasti, joten päädyin sunnuntaina laittamaan viestiä Santulle, joka vastasikin mulle, rikkoen näin omankin lupauksensa Ellille.

Minä:

Mä en sais tehdä näin, mutta en vain kestä enää. Mun oli IHAN PAKKO laittaa sulle viestiä.. Halusin kuulla susta edes JOTAIN.

Santtu:

Hei taas, rakas ystäväni ❤️ onpa ihana kuulla susta..

Minä:

Hei ❤️ samoin.. Vaikka Elli varmaan suuttuis, jos tietäis tästä.

Santtu:

No tuskin muutama viesti haittaa..

Minä:

Toivottavasti ei..

Minä:

Ellistä ei oo kuulunut MITÄÄN. Mitenhän tässä käy.. Entä jos se kieltää mua olemasta sun kanssas..

Santtu:

No, käy miten käy, niin mä pysyn sun rinnalla ❤️ ystäväenä tai rakkaana. Kummin vain.. Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi, niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi ❤️

Minä:

Kiitos ❤️

Minä:

Mutta kun mä haluaisin, että sä olisit mun rakas..

Santtu:

Niin minäkin, mutten halua, että sun sydän särkyy, jos menetät Ellin sen takia. MUN takia..

Minä:

Se taitaa särkyä jokatapauksessa.. Te ootte mun sydämenpuolikkaat, ja mä pelkään, että menetän jommankumman puolikkaani nyt.. Pelkään, että käy miten käy, niin mun sydän särkyä ja murskaantuu..

Santtu:

Santtu:

Tehdään kaikkemme, ettei niin käy. Minä ainakin teen. Ja jos Elli rakastaa sua yhtä paljon kuin mä, niin tekee kyllä sekin.

Minä:

Toivottavasti.. Mutta tästä voi kyllä nousta vain Taivaaseen tai pudota Helvettiin.

Santtu:

On se määränpää kumpi tahansa, niin sinne mennään yhdessä. Mä oon aina ja ikuisesti tässä. Sun vieressä.

Minä:

Kiitos ❤️ ja samat sanat..

Minä:

Äh. Pitäis varmaan ruveta nukkumaan, että jaksan mennä huomenna töihin.. Oli ihana kuulla susta ❤️ hyvää yötä, ja kiitos kun oot olemassa.. ❤️

Santtu:

Samoin, rakas ystäväni, samoin ❤️

Mä jäin tuijottamaan puhelintani vielä sen jälkeenkin, kun mun ja Santun viestiketju hiljeni. Kunpa mulla olis joku, jonka kanssa puhua tästä kaikesta.. Joku, joka ei ollut osallisena tässä kolmiodraamassa. Joku, jolta saisin ymmärrystä. Joku, joka olisi mulle nyt tuomitsematta läsnä. Joku, joka kuuntelis ja puhuis mun kanssa tästä. Joku, jolle ylipäättään uskaltais kertoa tästä. Joku, jolle puhua ilman pelkoa siitä, että se tuomit-
sis minut. *Joku, jolle puhua ihan kasvokkain..* Niin ihania kuin Oskari tai vaikkapa Mikke olivat, niin en mä niille uskaltaisi ehkä puhua tästä. En pystyisi, kun tää oli mulle vähän vaikee aihe. Aihe, josta puhuakseni mun täytyisi luottaa siihen toiseen ihmiseen ihan SUUNNATTOMASTI. Ja sellaisia ihmisiä oli vain kolme. Elli, Santtu ja Eevi, joista kaksi ensimmäistä oli osa tätä ongelmaa. Osasy s siihen, miksi olin niin allapäin ja jännitty-
nyt.. Olishan mulla noista kolmesta vielä Eevi, jolle soittaa tai laittaa viestiä, mutta kun ei se ollut sama asia. Mä olisin kaivannut nyt lämpöä ja läheisyyttä. Halia. Turvaa. Läs-
näoloa. Teetä ja sympatiaa. Fyysistäkin tukea.

Voi kunpa Eevi asuisi vielä täällä..

Nukuin yöni tosi huonosti, jälleen kerran, kun asiat jäivät pyörimään päähäni ja pelko-
jeni meri velloi ja liikahdelti yhä melko rajusti. Joka päivä vähän rajummin.. En tiennyt,
oliko hyvä vai huono merkki, kun Ellillä meni näin kauan päätöksessään, ja se stressasi,

ahdisti ja pelotti mua. Ihan suunnattomasti.. Eikä stressi, ahdistus ja pelko olleet unen parhaita ystäviä. Ne tekivät unestani levotonta, heräilin koko yön ajan monen monituista kertaa ja näin painajaisia. Painajaisia siitä, kuinka menetin viimeisetkin ystäväni ja jäin yksin.. Että kyllä, oli ollut PIKKASEN vaikea yö, jonka vuoksi heräsinkin maanantaina ihan tuhottoman väsyneenä ja harkitsin hetken ajan, etten menis töihin, mutta olihan sinne raahauduttava. Onneks työmatkani ei ollut pitkä, niin pääsisin raahautumaan työpaikalleni vaikka nelinkontin.. Ja onneksi mulla ei ollut tänään ollut sentään aamuvuoroon meno, vaan välivuoroon, joten olin saanut nukuttua edes jonkun verran.

Söin ihan pienen aamupalan ja join aamukahvin, ennen kuin lähdin sitten laahustamaan töihin, huokaillen koko matkan ajan sekä väsymykseni, että painavien ajatusteni vuoksi. Poltin vielä korjaamon pihalla yhden tupakan ja marssin sitten sisälle, lähtien hipsimään käytävää pitkin kohti korjaamohallin ovea mahtavasti haukotellen. Olin kyllä suoraan sanottuna vähän puoliuudessa, mutta onneksi työskentelin kukolle nimeltä Oskari, jonka kiekaisu herätti minut kyllä HETI, kun astelin hallin puolelle.

”Henri Oliver Martikainen, tuus tänne sieltä!” Oskarin ääni kiljaisi toimistolta, saaden minut muljauttamaan jälleen kerran silmiäni ja puuskahtamaan äkäisesti kuin ampiainen aamutuimaan. Että hyvää huomenta vaan. Olipa kiva kun mua kiusattiin heti aamusta. Voiko ihanammin päivän enää alkaa.....

”Taas tuo kammottava nimi! Älä kutsu mua tuolla kammutuksella!” mä älähdin Oskarille, joka vain virnuili toimiston ovelta.

”Okei okei, älä ny hikeenny, Henri!” Oskari nauroi, mun pysähtyessä paikoilleni, vetäessä käteni erittäin kiukkuiseen puuskaan ja katsoessa Oskaria kulmat tuimassa kurtussa. ”No nyt sä kyllä näytät ihan minulta, heehee. Tekeeks seura kaltaisekseen?”

”Niiiiiiniin, oliko sulla jotain asiaakin, vai kiusaatko mua taas ihan vain muuten vaan?” mä murahdin Oskarille toista kulmaani kohottaen, seisoen yhä hallin ovella.

”Oli juu, mutta sun pitää tulla tänne sitä varten, joten alas tulla ny. Vai haluatko että mä jatkan sun nolaamista kutsumalla sua luokseni sillä kammutuksella?” Oskari virnisteli vastaukseksi, mun muljauttaessa sille taas silmiäni ja puuskahtaessa kärttyisästi, ennen kuin lähdin marssimaan kohti Oskaria, joka vain jatkoi mulle virnuilua. Ai että miten mun olis tehnyt mieli pyyhkiä nyrkilläni tuo virne Oskarin naamalta..... En olis millään jaksanut tällaista kiusantekoa tänä aamuna, kun olin väsynyt ja kiukkuinen.

”No mikä nyt oli niin tähdellistä taas, että piti häpäistä minut?” mä kysyin Oskarilta äkeänä, sen virnistäessä mulle taas kerran ja siirtyessä pois oven edestä. Käänsin katseeni Oskarista toimiston puolelle, aikeissani mennä sisälle toimistoon, mutta pysähdyinkin samantien paikoilleni, jääden tuijottamaan silmät selällään toimistossa seisovaa

henkilöä, joka virnisteli mulle Oskarin tavoin. "EEVI!! MITÄ SÄ TÄÄLLÄ TEET?!" mä kiljaisin ihan holtittomalla volyymilla ja syöksyin kuin raketti halaamaan rakasta serkkuaani, joka nauroi korvaani. Voi hyvä luoja, miten mä olinkaan kaivannut tuota naurua.. Oli aivan ihanaa kuulla se livenä.

"Sä oot ollut viime aikoina vähän apea ja ajatuksissas, niin mä ajattelin, että sä kaipaat piristystä. Ja juttuseuraa. Näkökulmia. Olkapäätä. Tukea, teetä ja sympatiaa. You know, lämpöä ja läheisyyttä. Jotakuta, jolle puhua ja johon nojata", Oskari tokaisi, vastaten mun kysymykseen Eevin sijaan, jolloin mä laskin otteeni serkustani ja käännyn katsomaan takanani olevaa Oskaria. "Sä et oo suostunut puhumaan mulle, mutta mä arvelin, että sä saattaisit puhua Eeville, joten mä järkkäsin Eevin tänne sun yllätykseksi. Hommasin sille pari päivää vapaata - palkallista tietenkin - ja Mikke vie sen sitten kotiinsa keskiviikkoiltana, käyden morjestamassa samalla Nicoa, Miroa ja Venlaa. Elikkäs teillä on nyt useampi päivä aikaa höpötellä Eevin kaa."

"Ja mä olin tottakai ihan heti mukana juonessa!" Eevi hihkaisi, mun kääntyessä vuorostaan sen puoleen. Serkkuni siniset - ja niin kovin samankaltaiset kuin mun - silmät huokuivat lämpöä ja myötätuntoa kohdatessaan katseeni, kuten huokui Eevin kaunis hymykin, jonka se soi mulle. "Tottakai mä halusin tulla tänne rakkaan serkkuni tueksi."

"Kiitos.." mä melkein kähähdin, kyynelten alkaessa poltella silmissäni. Kyllä, olin aina ollut vähän herkkis ja itkin ihan vietävän herkästi. Ja kyllä, se oli kinda weird tällaisen sulkeutuneen idiootin ja etäisen kovanaaman kohdalla, millainen mä olin. Outo yhdistelmä.

"Voi sua, herkkispoju.." Eevi totesikin heti ja sieppasi minut uudestaan tiukkaan halaukseen, jolloin sen lämpimänblondit, sivujakauksella olevat laineikkaat ja lapoihin asti yltävät hiukset hulmahtivat kasvoilleni. "Älä huoli, mä oon nyt täällä taas. Kalliona sun jalkojen alla. Itke ja romahda vain, kyllä tää sua PAAAAAALJON miehisempi kovieslesbo ottaa koppia ja jaksaa kannatella sua. After all, oonhan mä paljon vahvempi kuin sä."

"Haista Eevi vittu", mä nauroin kyynelteni läpi, rutistaen Eeviä kuitenkin lujaa.

"No on mun sanoissa totuudensiemen, et voi väittää vastaan!!!" Eevi kiekui, mun naurahtaessa sille jälleen. Eevin näkeminen kyllä todellakin piristi mua.

"No on on", mä myönsin, irrottauduin Eevistä ja syöksyin halaamaan seuraavaksi Oskaria, joka naurahti mulle lempeästi. "Kiiiiiiiiitos! Kyllä tää piristää mua ihan vitusti!"

"Oleppa hyvä", Oskari hymähti, rutistaen mua oikein lujaa takaisin.

"Oho oho, joko te halaillette selvinpäinkin?" Eevi irvaili meille, jolloin me päästettiin irti toisistamme ja käännettiin katsomaan serkkuaani.

"Voi kuule, et uskokaan kuinka usein tuo äijänkappyrä on halannut mua nykyisin. Siitä on tullut ihan pehmo", mä virnistelin Eeville, Oskarin naurahtaessa vieressäni.

"No minkäs mä sille mahdan, kun sun olemukses oikein huutaa, että 'anna mulle hali'! Ei siihen kutsuun voi olla vastaamatta, kun sä oot tommonen iso vauva!" Oskari kiusoitteli mua takaisin mun pilkattua sitä pehmoksi, ja nyt vuorostaan mä naurahdin sen heitolle, Eevinkin tyrskähtäessä sille.

"No kiitti vitusti!" mä nauroin, Oskarin jatkaessa virnuiluaan. Se virne ei pyyhkiytynyt sen naamalta vielä silloinkaan, kun se käänsi katseensa Eeviin.

"Sä voisitkin muuten joutessas hitsata pari saumaa nyt, kun oot täällä", Oskari virnisti Eeville, joka puolestaan irvisti sille. "No ei tosissaan. Eddie The Ninja hoitaa sen homman nykyisin! Sä voit istua vain perseelläs ja juoda sumppia."

"Ai että mä jäisin tänne levittämään persettä? Eh, ehkä en kuitenkaan. Mä en jaksa kuunnella teidän paskanlätinää ja paskaa läppää seuraavaa 8 tuntia putkeen", Eevi irvisti vielä uudemman kerran. "Jos se Henkalle sopii, niin mä voisin kyllä enemmän mennä jo edeltä sen kämpälle? Se asuu kuitenkin tossa ihan naapurissa", Eevi virkkoi, kääntyen katsomaan mua kysyvästi.

"Juu, toki. Onks sulla yhä mun toinen vara-avain? Eiks se jäänytkin sulle?" mä kysäisin vastakysymyksen, Eevin nyökkäillessä mulle.

"Juu on, ja juu, jäi kyllä. Kun mä pöllin sen sulta", Eevi virnisteli ilkkurisesti.

"Kenelläs se toinen vara-avain on?" Oskari uteli, loputtoman utelias ukko kun oli.

"Santulla tietty", mä vastasin, kuin asia olis itsestäänselvyys. Mitä se kyllä mulle olikin.

"Ai, eikö Ellillä?" Oskari kuitenkin ihmetteli vähän yllättyneenä. Niin no, vara-avain annettiin varmaan yleensä tyttöystävälle, tai kumppanille ylipäätään, mutta mulle puolestaan oli luonnollisinta antaa se Santulle, joka oli paras ystäväni ja asui lähempänä.

"Ei tietenkään. Bros before hoes", mä virnistin pahanilkisesti, mutta kohautin sitten perään harteitani. "Santtu on mun paras ystävä, niin tietty mä annoin sen sille. Ja se asuu lähempänä. Helpommin mä siltä sen vara-avaimen saan kuin Elliltä."

"Tai minulta, kun mulla on vielä kolmas", Oskarikin virnuili.

"Noniin, mä en jaksa kuunnella teidänkään paskanlätinää ja katsella teidän virnuilua enää yhtään kauempaa. Mä lähden nyt sinne Henkan kämpälle kaivamaan sitä teidän lätisemäänne paskaa pois korvistani", Eevi kommentoi väliin, mun ja Oskarin kääntäessä pirullisesti virnuilevat naamamme vuorostaan sen puoleen, jolloin Eevi muljautti silmiään meille ja naurahti kevyesti perään. "Voi hyvänen aika teidän kaa.. Mä en todellakaan kestä teitä kahta tän kauempaa. Se on moro nyt. Nähdään Henkka sitten työpäivän jälkeen", Eevi totesi huvittuneena ja kohotti kätensä vilkuttaakseen mulle, ennen kuin se jo käänsi meille selkensä ja lähti saapastelemaan kohti toimiston ovea. Mä ja Oskari jäätiin hetkeksi tuijottamaan sen perään, kun se astui ulos ovesta.

"Eevi on kyllä ihan yhtä paha suustaan ja samanlainen vittupää kuin sä", Oskari virkkoi, rikkoen ensimmäisenä välisemme hiljaisuuden. Mä käännyin virnistämään sille jälleen sen sanat kuultuani. "Tosin, se on kyllä paljon coolimpi ja kovempi äijä kuin sä. Tuollainen rehvakas maailmanomistaja."

"Onhan se", mä naurahdin, myötäillen ihan kaikkea, mitä Oskari oli juuri sanonut. Jäin sen jälkeen katselemaan Oskaria - taas kerran - lähes rakastavasti. Kiitollisena nyt ainakin.. "Kiitos, kun järkkäsit Eevin tänne. Oikeesti. Kiitos ihan jumalattomasti.."

"Ole hyvä vain", Oskari hymähti lempeä hymy kasvoillaan, vakavoituen kuitenkin hetken mua silmäiltyään. "Lupaathan sä puhua Eeville? Mä en haluais, että sä oot yksin ton asian kanssa, jonka suhteen nyt selvästi kamppaillet."

"Puhun puhun.." mä lupasin pienesti hymyillen, Oskarin katsellessa mua taas tovin ajan, ennen kuin se sanoi mitään.

"Mua harmittaa, kun sä et puhu siitä mulle. Se tuntuu vähän epäluottamuksen osoitukselta", Oskari virkkoi sitten hieman tummalla äänellä, puhuen yllättävän rehellisesti siitä, miltä siitä tuntui, kun mä en puhunut sille. Se myös näytti sen yllättävän avoimesti, eikä peiteltyt tunteitaan minulta.

"No tää on vähän sellainen asia, mistä mun on vaikee puhua yhtään kellekään.." mä mutisin hiljaa, katsellen Oskaria ihan yhtä tummin silmin, kuin se katsoi parhaillaan mua. Olihan tää epäluottamuksen osoitus Oskaria kohtaan, eikä se tuntunut hyvältä minustakaan. Mutta mä en vain uskaltanut puhua tästä koko aiheesta Oskarille, kun mun olis pitänyt samalla paljastaa, KETKÄ mun ajatukset ja tunteet olivat saaneet näin sekaisin, jotta Oskari sais kunnan kuvan tilanteesta. *Jotta sille puhumisesta olis edes ollut jotain hyötyä..* "Mutta.. mutta Eevi on mun serkku ja parhaimpia ystäviä, sille mä pystyn ehkä puhumaan tästä.. Ainahan me ollaan luotettu kaikki toisillemme.."

"Ehkä?" Oskari toisti toista kulmaansa kohottaen, näyttäen jälleen kerran omalta tui-malta itseltään. "Sinähän perkele PUHUT Eeville."

"Okei okei, selvä", mä naurahdin jo selvästi kevyemmin, suoden sen jälkeen Oskarille jälleen yhden kiitollisen hymyn. "Kiitos. Huolenpidosta."

"Nou problemo. Minähän lupasin pitää susta huolta", Oskari tokaisi lämpimällä äänellä ja lämpimästi hymyillen, mutta sitten sen suu vääntyi virneeseen. "Mutta menehän nyt töihin siitä. Ansaitsemaan leipäs. Jos se vaikka onnistuis nyt paremmin!"

"Onnistuu se", mä vannoin hyväntuulisesti hymähtäen ja käänsin sitten Oskarille jo selkäni, marssien hommiin huomattavasti paremmin mielin.

Paiskin sinä päivänä töitä peräti hyvällä sykkeellä ja vähemmän sumuisin mielin, joten en ollut ihan yhtä paha turvallisuusriski kuin olin ollut viime päivät. Oskari myhäili

toimistossaan varmasti tyytyväisenä itseensä, kun oli hoksannut kutsua Eevin Nurmekseen, sillä se oli kyllä nostanut työmotivaatitani huimasti, ja mä paiskin töitä oikein hyvin fiiliksin tietäessäni, että pääsisin töistä päästyäni puhumaan Eevin kanssa. Lisäksi Eevin tulo oli hälventänyt pääni sisäistä sumua huomattavasti, ihan jo sen vuoksi, kun tiesin, että pääsisin vihdoinkin puhumaan jollekin ihan kasvokkain tästä polyamoriakuviosta, tunteistani Santtua ja Elliä kohtaan ja peloistani sen suhteen, että menettäisin nyt jommankumman, mitä en todellakaan kestäisi. En vain hitto vie kestäisi.. Ja Eevi jos kuka ymmärsi sen. Se oli kulkenut nää kaikki vuodet mun rinnalla ja TIESI, miten tärkeitä ne molemmat mulle oli. Se tiesi, mitä ne mulle merkitsi..

Työntäyteisen - ja huomattavasti vaarattomamman - päivän jälkeen mä sitten lähdin ripein askelin, melkein juosten, kotiin, jotta pääsisin rakkaan serkkuni parantavaan seuraan. Harpoin portaatkin kaksi, kolme askelmaa kerrallaan ylös aina kolmanteen kerrokseen saakka, ja kaivoin avaimeni jo puolivälissä matkaa esiin. Kun mä sitten sain raplattua kotini oven auki, mua vastassa oli kovaääninen musiikki, Eevin epäviireinen jollotus ja pizzantuoksu. Mä astelin sisään vähän huvittuneena ja vedin oven kiinni perässäni, jolloin kaksi ensimmäistä, eli kovaääninen musiikki ja Eevin laulelu lakkasivat, ja serkkuni, joka oli sitonut aiemmin auki olleet hiuksensa korkealle ponnarille, asteli keittiön puolelta olohuoneeseen kaksi pizzalaatikkoa kädessään.

”Ootko sä tilannut meille pizzaa?” mä kysäisin hymähtäen, kun aloin riisua ulkovaatteitani, Eevin laskiessa kantamansa pizzalaatikot juuri olkkarin sohvapöydälle.

”En, vaan itselleni. Nää molemmat on mulle”, Eevi puuskahti, muljauttaen perään niin tuttuun tapaansa silmiään. Se oli aina ollut tuollainen silmienpyörittelijä. Ja sarkastinen puuskahtelija. ”No hei daa. Kyllä, tilasin meille pizzaa, kuten näkyy. Ja kävin ostamassa kaljaa”, serkkuni virkkoi, sen kasvojen pysyessä yhä vakavina ja tuimina, ja vielä tuimemmiksi ne muuttui, kun Eevi jatkoi: ”Joten, käy hakee itsellesi olut, tuu syömään pizzaa olkkariin mun seuraks ja kerro mulle siinä huurteisen ja mätön äärellä, että miks Oskari on niin huolissaan susta, että se köijjäsi minut tänne. Ja kerro myös se, että miks vitussa sä et oo kertonut mulle jo aikaisemmin, jos sulla on jokin hätänä?”

”No.. kun.. Tää on vähän.. hankalaa..” mä mutisin ja laskin katseeni serkustani, kun en kestänyt katsoa sen tuimia kasvoja. En pystynyt olemaan syyllistymättä siitä, etten ollut puhunut Eeville tästä asiasta. Kuten Oskarin kohdalla, tääkin tuntui epäluottamuksen osoitukselta, ja Eevin - toisin kuin Oskarin - mä TIESIN saattavan loukkaantua siitä. Koska me oltiin AINA tosiaan luotettu kaikki toisillemme.. Vaikkei kyse ollut kyllä Eevin kohdalla epäluottamuksesta, vaan siitä, kun mä olin halunnut puhua sen kanssa kasvotusten, enkä puhelimesta. *Ja nyt mä saisin siihen tilaisuuden, jahka saisin suuni auki.*

”Henkka, ihan oikeesti?? Miks vitussa sä et oo puhunut mulle aikaisemmin siitä, mikä sua vaivaa, jos se vaivaa noin pahasti??” Eevi puuskahti, kun mä en saanut hetkeen pukahdettua sanaakaan suustani, ja sitten serkkuni jo syöksähti mua vasten, halaten mua tiukasti. Mitä se ei muuten tehnyt juuri kenenkään muun kuin mun kohdalla. Eevi ei ollut halailija, ei todellakaan. Päinvastoin. Se osoitti läheisyyttä vain hyvin harvoille ja valituille.. Mä kuuluin niihin harvoihin ja valittuihin, ja olin kiitollinen serkkuni suostasta läheisyydestä ja lämmöstä *juuri nyt*. Kiedoin omatkin käteni Eevin ympärille, halaten hieman yli 10cm mua lyhyempää serkkuani yhtä lujaa takaisin. ”Puhu mulle, Henkka. Oikeesti. Nyt heti, eikä yhtään myöhemmin, tai mä PAKOTAN sut puhumaan”, Eevi uhkaili, saaden minut irvistämään. Eeviä olis parempi totella, muuten se rökittäisi minut ja pahasti. Serkkuni oli oikeesti kunnon badass muija, kaikin tavoin. Se olis sopinut jengiinkin mua paremmin, ihan oikeesti olisi. Se pieksi minutkin mennen tullen, jos sille päälle sattui, koska toisin kuin mä, Eevi osas oikeesti tapella. Se oli harrastanut potkunyrkkeilyä ja joskus jääkiekkoakin, joskaan se ei ollut oikein sopinut naisten porukkaan aggressiivisuutensa vuoksi. Anyway, Eevi siis handlasi erilaisia taistelutekniikoita, mutta sillä oli myös voimaa kuin pienessä kylässä, niin urheilullisuutensa kuin temperamenttinsakin vuoksi.

”Kyllä mä halusin puhua sulle, mutta kun sä olit siellä Joensuussa ja mä täällä.. Mä kaipasin fyysistäkin tukea, you know. Ei se oo sama asia puhua puhelimesta kuin kasvotusten, kasvokkain on paljon helpompaa puhua.. Mutten sitten kuitenkaan viitsinyt vaivatakaan sua ja pyytää sua tulemaan tänne. Mutta nyt sä oot täällä, joten..” mä mumisin lopultakin edes jonkunlaisen selityksen serkulleni, joka vetäytyi sanani kuullessaan irti minusta, katsoen mua syvälle silmiin niillä omilla sinisillään, joihin oli laskeutunut huoli. ”Ei mulla mitään HÄTÄÄ oo. Oon vain vähän solmussa. Oon ajanut itseni ehkä pieneen umpikujaan, tai hankalaan tilanteeseen nyt ainakin.. Ja se on näyttäytynyt töissä semmosena poissaolevuutena, mistä Oskari on sitten ilmeisesti huolestunut.”

”Se on ihan hiton huolissaan susta, ihan jo siksikin, kun sä et puhu sille. Tottakai Oskari olettaa, että kyseessä on jotain tosi paha, kun sä et puhu sille.. Se välittää susta Henkka ihan vietävän paljon ja haluais auttaa. Siitä tuntuu pahalta, kun sä et anna sen auttaa sua. Kun et puhu sille..” Eevi totesi vakavana, mun jäädessä katselemaan serkkuani vaitonaisena, ja jälleen kerran lähes liikuttuneena. Oskarin huolenpito mua kohtaan oli vain jotain niin hiton liikuttavaa, oikeesti oli.. Siitä todellakin oli tullut mulle kuin isä, joka huolehti musta.. ”Ei Oskari sitä toki myönnä, mitään tuosta, mutta näkeehän sen. Ei se muuten olis raahannut mua tänne. Se käytännössä *aneli*, että mä tulisin, ja hommas mulle tosiaan palkallista vapaata. Ihan vain siksi, että mä pääsisin sun tueksi.”

”Ei teidän tarvii olla huolissaan musta”, mä huomautin, joskin melko hiljaisella äänellä, mikä saikin Eevin kohottamaan mulle toista kulmaansa tietäväisenä. ”No joo joo, ehkä ihan PIKKIRIIKKISEN, mutta Oskari kyllä liioittelee. Se ylihuolehtii. Kuten aina.”

”Ehkä, mutta se tekee niin vain siksi, kun sä oot sille tärkeä”, Eevi huomautti vuorostaan mulle ja laski sitten molemmat kätensä olkapäilleni, katsoen mua tiukasti silmiin. ”Mutta nyt sinä rakas serkkuni kerrot mulle, että mitä hittoa täällä on tekeillä, ja mikä hitto sinut on saanut niin sekaisin, että oot NIIN hazardi töissä, että Oskari näkee parhaaks muiluttaa minut tänne puhumaan sun kanssa?”

”No jos mä käyn sen kaljan ja otan vähän pizzaa, ja kerron niiden voimin kaiken?” mä tokaisin, Eevin nyökätessä mulle ja laskeissa otteensa minusta. Mä soin sille pienen hymyn ja marssin sitten keittiöön hakeakseni sen yhden rohkaisevan, jonka sihautin auki heti keittiössä ja siemaisin siitä jo huikan, ennen kuin hipsin takaisin olkkariin Eevin luo. Se istui jo täydessä toimintavalmiudessa sohvalla, katse tiukasti minussa ja oma pizzalaatikkonsa sylissä, joten niin minäkin sieppasin sitten palan omaa pizzaani ja kohotin katseeni serkkuuni istahtaessani sohvalle, alkaen muutaman haukun ja huikan jälkeen kertoa Eeville juurta jaksain kaikesta siitä, mitä Santun, mun ja Ellin välillä oli tapahtunut. Eevi kuunteli mua korvat höröllä ja naama peruslukemilla, kommentoiden väliin lähinnä täsmentäviä kysymyksiä, jos jokin aspekti oli jäänyt sille epäselväksi. Mutta ei se jokatapauksessa tuominut mua, MITENKÄÄN. Ei mua, ei tunteitani Santtua ja Elliä kohtaan, eikä ehdottamaani polyamorista suhdettakaan. Päinvastoin. Eevi sanoi samaa kuin Oskari, ja oli täysin minun puolellani. Sekään ei halunnut, että mun sydän särkyis, tai että mä jäisin yksin, koska se oli pahin syvänteeni.

Lopulta me sitten päädyttiin puhumaan Eevin kanssa aiheesta pitkälle yöhön. Heheh, mahtoi Oskari huomenna kirotta sitä, kun oli saatellut minut ja Eevin yhteen, kun nyt mä sitten tulisin väsyneenä töihin. Mutta en sentään sumuisena ja poissaolevana, sillä Eevin kanssa puhuminen oli kyllä helpottanut oloani ihan SUUNNATTOMASTI, koska sen lisäksi, että sydämeni purkaminen jo yksistään oli auttanut ihan pirusti, niin Eevin onnistui myös rauhoitella mua sinä iltana. Se ymmärsi pelkoni Santun ja Ellin menettämisestä, kun tiesi, mitä ne kaksi merkitsi mulle, mutta se muistutti mua myös siitä, mitä mä merkitsin niille. Eevi uskoi, että tästä pystyi vielä selviämään ehjin sydämin. Että me KAIKKI KOLME voitais selvitä tästä ehjin sydämin sen rakkautemme voimin, jota tunsimme toisiamme kohtaan. *Rakkaudella on ihmeellinen voima*, Eevi totesi, ja lisäsi, ettei Santtu varsinkaan hylkäisi mua IKINÄ, kävi miten kävi, joten se oli satavarma siitä, etten mä jäisi jokatapauksessa yksin. Tottakai jommankumman menetys tulisi sattumaan, mutta yksin mä en jäisi, ja sen muistaminen kyllä helpotti mua..

Eevin seura helpotti mua muutenkin. *Kun en ollut enää yksin.* Kun en ollut enää koko tän asian kanssa yksin, enkä joutunut painimaan kaikkia tän radiohiljaisuuden herättämiä ajatuksia ja tunteita vastaan yksin, vaan Eevi oli taistelemassa niitä vastaan kanssani, seisoen rinnallani vakaana kuin peruskallio. Se ampui joka ikisen pelkoni alas niiden kolmen päivän aikana, jotka oli luonani, vakauttaen mun tilan huomattavasti vakaammaksi, kuin mitä se oli ollut ennen Eevin tuloa. Eevi sai minut uskomaan tulevaisuuteen ja antoi mulle toivoa.. Luojan kiitos Eevi oli tullut luokseni. Luojan kiitos Oskari oli "köijjännnyt" sen tuekseni. Luojaalle kiitos Oskarin ylihuolehtivaisuudesta.. *Luojaalle kiitos Oskarista.* Se oli kyllä Pelastajani, niin monella tapaa ja niin monella tasolla.. Mutta niin oli kyllä Eevikin, ja Santtu. Ne kolme ihmistä - Oskari, Eevi ja Santtu - saapuivat luokseni valkealla ratsullaan AINA, kun kaipasin pelastusta. Ne lensi luokseni enkelin siivin jos uhkasin hukkaa pimeyteen, vetäen minut takaisin valoon. Niin nytkin oli tapahtunut. Eevi oli lennähtänyt luokseni, ja vetänyt minut takaisin valoon..

Eikä mun onneksi tarvinnutkaan tuskastella enää yksin sen jälkeenkään, kun Eevi lähti, sillä heti torstaina Elli laittoi vihdoinkin viestiä, mietittyään asioita hieman yli puolitosta viikkoa. Mun sydän hyppäsi heti kurkkuun, kun mä näin Ellin laittaneen viestiä, ja mä avasin sen viestit sydän lujaa hakaten. Rauhoituin kuitenkin lähes välittömästi, kun avasin puhelimeni ja huomasin, että Elli oli laittanut viestinsä WhatsApp-ryhmään, jonka se oli luonut, ja nimennyt "Sydämenpuolikkaiksi". Siihen ryhmään kuuluivat minä, Elli ja Santtu, ja mä tiesin mitä se meinasi jo ennen kuin varsinaisesti luin Ellin viestit.

Elli:

Mä oon miettinyt, harkinnut ja pyöritellyt nyt tunteitani ja sitä polyamorista suhdetta, ja suostun kokeilemaan sitä. Minusta tuntuu, ettei Henkka pysty olee enää vain mun kanssa, kun tietää saavansa vastarakkautta myös Santulta, enkä mä halua menettää Henkkaa.. Eli oon valmis kokeilee sitä polyamoriaa. Mä rakastan Henkkaa, enkä halua että siihen sattuu, en halua särkeä sen sydäntä, mutten kyllä halua omankaan sydämeni särkyvän. Ja jonkun sydän tässä särkyä, jos me ei ees kokeilla tätä.. Joten annetaan meidän "kolmiosuhteelle" mahdollisuus. Annetaan meille kolmelle mahdollisuus..

Elli:

En mä joka tapauksessa voi enää kieltää ja unohtaakaan sitä, että te rakastatte toisianne, nyt kun tiän siitä, joten täytyyhän minun hyväksyä se teidän rakkautenne.. Ja jos Henkka haluaa kuitenkin olla minunkin kanssa, niin se polyamorinen suhde on sitten varmaan paras vaihtoehto. Kun en mä halua erotakaan.. *Minäkin* haluan olla yhä Henkan kaa. Minäkin rakastan Henkkaa..

Minä:

JA MINÄ SINUA!!!!!!!

Elli:
Selvä 😊

Minä:
Sä et kuule uskokaan miten onnelliseksi sä teit minut juuri nyt!!! ❤️❤️❤️❤️❤️ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ❤️❤️❤️❤️❤️

Elli:
Kiva kuulla.. 😊❤️

Santtu:
Voin kyllä yhtyä Henkan riemuun!!!! ❤️ Kiitos!!!! ❤️ Minäkin rakastan sinua Elli juuri nyt ihan vitusti!!! ❤️❤️❤️

Elli:
Vai niin 😊 oot Santtu ihana 😊❤️ en mä kyl todellakaan jakais Henkkaa yhtään kenenkään muun kuin sun kanssas..

Elli:
Hei, mä lueskelin hitusen lisää siitä polyamoriasta tässä reilun viikon aikana, ja tulin siihen lopputulokseen, että meidän olis varmaan hyvä tavata ihan kasvokkain keskustellaksemme siitä? Voita sopia yhdessä meidän suhteen säännöistä ja rajoista, ja sen semmoisista.. Olisko teillä aikaa jo tänään?

Santtu:
Ei, mutta mä teen sitä aikaa. Mä soitan töihin, että oon kipee. Eli oon mukana, ehdottomasti. Tavataanko Henkan kämpällä, vaikka parin tunnin päästä?

Elli:
Vaikka. Sopiiko se sulle, Henkka?

Minä:
Jooooooooooooooooooooooooooooo 😊❤️❤️❤️

Kun "Sydämenpuolikkaat"-ryhmä lopulta hiljeni, mä jäin tuijottamaan puhelintani ihan ennennäkemättömän onnen, riemun ja ilon kupliessa sisälläni. Mä saisin kuin saisin pitää molemmat rakkaani! Saisin pitää molemmat sydämenpuolikkaani! Sydämeni pysyisikin kokonaisena! Meidän KAIKKIEN KOLMEN sydämet pysyisivät kokonaisina, eikä kenenkään sydän särkyis mun typerien tunteiden ja typerän sydämeni takia! Tällä tarinalla olis sittenkin onnellinen loppu, meidän kaikkien kannalta! Mä en särkenytäkään kenenkään sydäntä yrittäessäni estää omaani murtumasta kahtia! Voi hyvä luoja miten helpottunut mä olin. Ja onnellinen. Ennen kaikkea onnellinen.. Ja olin sitä niin omastani kuin Ellin ja Santtunkin puolesta, koska en missään hiton nimessä halunnut satuttaa niitä. En halunnut niiden olevan onnettomia. En missään hiton nimessä olis halunnut särkeä kummankaan niidenkään sydäntä. Onneksi ne säilyivät nyt ehjinä.. *Olisin varmaan tappanut itseni silkkaa syyllisyyttäni, jos olisin rikkonut jommankumman sydämen.*

Sydämeni rummutti sekä onnesta että jännityksestä, kun odottelin sen parin tunnin ajan Santtua ja Elliä. Kyllä mua edelleenkin jännitti se, että toimisiko meidän polyamorinen suhde, mutta olin silti hyvin iloinen ja onnellinen siitä, että Ellikin suostui edes kokeilemaan sitä. Olin onnellinen siitä, ettei mun tarvinnut luopua kummastakaan, ei

Ellistä eikä Santusta, ainakaan heti kättelyssä.. Olin iloinen siitä, ettei sydäntäni revitty heti kahtia vaan saisin pitää molemmat sydämenpuolikkaani edes jonkun aikaa. Ja ei hän sitä koskaan tiennyt, saattaisihan meidän kolmen suhde toimiakin, jopa paremmin kuin uskalsin odottaa. Elli ja Santtukin tulivat kuitenkin hyvin toimeen keskenään ja olivat kaveruksia. Ehkä ne vois jopa oppia rakastamaan toisiaankin? Santtu ainakin voisi oppia rakastamaan Elliä, vähintäänkin kaverillisesti, ja miksipä ei Elli Santtuakin, kun Santtu oli persoonaltaan semmoinen hyvä, lämmin ja hellä, KAIKILLE.. Kukapa sitä nyt ei rakastaisi? Santtu oli oikeesti ehkä maailman rakastettavin ihminen.

Ja se maailman rakastettavin ihminen oli ensimmäinen, joka niistä kahdesta sydämenpuolikkaastani saapui luokseni. Se tuli jo puolentoista tunnin päästä siitä, kun oli laittanut viimeisen viestinsä, suudellen mua kiihkeästi heti ovella, ja mä tottakai vastasin sen suudelmaan enemmän kuin mielelläni.

”Sä oot vähän etuajassa”, mä totesin, kun meidän huulet erkanivat toisistaan ja mä sain vihdoon taas happea, Santun kohottaessa kätensä mun poskelle sitä silittäen.

”Niin oon. Ihan tarkoituksella. Koska halusin nähdä sut HETI kun mahdollista ja ryöstää sulta yhden suudelman, ennen kuin Elli tulee.. Tiedän, ei oo kovin eettistä, mutta mä en malttanut enää vain odottaa. Enkä mä kestä olla erossa susta enää yhtään kauempaa. Hitto mitä tuskaa oli olla erillään tää puolitoista viikkoa..” Santtu tokaisi hellästi, enkä mä mahtanut itselleni mitään, vaan syöksyin sitä vasten, kietoen käteni tiukasti Santun ympärille.

”Sanos muuta..” mä henkäisin ja rutistin Santtua suurinpiirtein hengiltä, mutta kyllä sekin halasi mua ihan yhtä lujaa takaisin. ”Oli ihan hiton ikävä..”

”Niin oli..” Santtu kuiskasi, tiukentaen otettaan minusta entisestään. ”Me ollaan oltu niin kauan erottamattomat, että oli ihan vietävän orpo olo ilman sua.”

”Samat sanat”, mä virkoin ja vetäydyin sitten irti Santusta, katsoen sitä lämmin hymy kasvoillani. ”Ihanaa kun sä oot nyt siinä”, mä jatkoin, laskien sen jälkeen Santun tulemaan syvemmälle eteiseen, sillä me oltiin jumitettu ovelle. Santtu vastasi hymyyni yhtä lämpöisesti astellessaan sisälle, mun sulkiessa oven sen perässä. Seurasin mielteliäänä katseellani, kun Santtu alkoi riisuutua. ”Mitä luulet, voiko tää polyamorinen suhde oikeesti toimia..”

”Voi. Ehdottomasti. Kunhan pidetään huolta, että kommunikoidaan avoimesti ja ollaan rehellisiä toisillemme. Kerrotaan tarpeistamme ja tunteistamme, ja sovitaan yhteiset pelisäännöt ja pidetään niistä kiinni”, Santtu vastasi hetkeäkään epäröimättä, kääntyen mun puoleen. ”Mä ainakin teen mitä tahansa, että me saadaan tää toimimaan. Mä haluan pitää sut.. Rakkaudella on ihmeellinen voima. Se mahdollistaa mitä vain.”

”Eevi sanoi samaa”, mä totesin hymähtäen. Santtu naurahti mun toteamukselle.

”Oho. En olis uskonut siitä”, Santtu kommentoi ja asteli sitten luokseni saatuaan ulkovermeensä riisuttua, mun virnuillessa sen kommentille. Touché. En minäkään olis uskonut Eevin sanovan jotain sellaista. ”Elämä ja ihmiset yllättää välillä.”

”Jep. Niin tekee”, mä naurahdin juuri, kun ovikello soi. Oho, Ellikin oli etuajassa! ”Se on Elli. Se on menoa nyt.. Iik.”

”Hei, kaikki hyvin.. Me ollaan jo sitouduttu tähän. Enää tarvii sopia säännöt”, Santtu rohkaisi mua, kun mä lähdin marssimaan jännittyneenä ovelle. Mä soin sille nopean hymyn, ennen kuin avasin oven Ellille, joka puolestaan hymyili mulle. Eikä sen hymy hyytynyt vielä silloinkaan, kun se käänsi katseensa taakseni ja näki Santun.

”Moi, metamuru”, Elli tokaisi Santulle hipsiessään sisälle, kääntyen sitten katsomaan mua. ”Ja hei, muru. Ihana nähdä taas.”

”Joku on tosiaan ottanut selvää polyamorisista suhteista”, Santtu hymähti Ellille hyväntahtoisesti ja lämpimästi, Ellin kääntyessä virnistämään sille.

”Niinhän mä sanoin tehneeni”, Elli virkkoi naurahtaen ja alkoi sitten kuoria itseään ulkovaatteista, kuten Santtu oli tehnyt aikaisemmin. ”Mä oon aina ollut hikke. En mah-
tanut itselleni mitään.”

”Meidän oma Hermione”, mä hymähdin rakastavasti, Ellin kääntäessä katseensa takaisin muhun hyväntuulisesti hymisten. ”No me ollaankin aina oltu kyllä kuin se kultainen kolmikko. Harry, Ron ja Hermione. Sä oot AINA ollut meidän Hermione.”

”Ja sä oot kuin Ron. Vähän hölmö, mutta urhea. Ja lojaali. Sekä sarkastinen, ehdottomasti, kuten Ron”, Santtu naurahti virnuillen, osallistuen meidän keskusteluun. ”Eli mä oon Harry. Vau mikä kunnia. Tai no, Harry on kokenut ja kokee kyllä aika kovia.”

”Älä huoli, me ei anneta mitään paha tapahtua sulle”, mä virkoin, kun lähdin marssimaan eteisestä olkkariin yhdessä Ellin kanssa, istahtaen sitten sen kanssa olkkarin sohvalle. Santtu puolestaan istui sohvatuoliin meitä vastapäätä, jotta me voitais katsoa toisiamme silmiin, kun keskustelimme.

”Thanks, mate”, Santtu hymähti mulle ja keskitti sitten katseensa Elliin, vakavoituen hieman silloin. ”Mutta, jos mennään itse asiaan, eli meidän kolmen väliseen polyamoriiseen suhteeseen. Sä halusit puhua niistä rajoista ja säännöistä? Ja tää toimii sitten vain niin, että me ollaan absoluuttisen rehellisiä toisillemme tunteistamme ja tarpeistamme, ja kaikesta muustakin. Koska me ollaan kuitenkin intiimissä suhteessa toistemme kanssa. Sen täytyy tapahtua avoimesti, rehellisesti ja kaikkien meidän kolmen tietoisella hyväksynnällä ja suostumuksella. Muuten siitä ei tuu yhtään mitään. Meidän kommunikaation täytyy olla suoraa ja avointa. Eli, kerro toiveesi tän suhteen. Ja tarpeesi ja

rajasi.. Koska nekin meidän täytyy tunnistaa, jotta tää toimisi, ja niistä rajoista on pidettävä kiinni. Tai keskusteltava niistä uudestaan, jos jokin ei tunnu hyvältä..”

”No..” Elli aloitti mutisten, vilkaisten sitten mua. ”Mä tiedän, että se intiimiys ja läheisyydenosoitukset, kuten suuteleminen, halailu ja seksikin, tulee kuulumaan tähän. Olennaisesti. Ja tiedän, että sitä tapahtuu sitten sekä mun ja Henkan, että teidän kahden välillä.. Myönnän, että mun voi olla varsinkin aluksi vaikeaa sulattaa sitä, koska oon mustasukkainen luonne, mutta mä yritän kestää sen. Mutta, anyway, mun toive on sen suhteen se, ettei sitä hierottais toisen naamaan. Eli mä toivon, ettei toisen kumppanin nähden esimerkiksi suudeltais, ja niin pois päin..”

”Sopii”, mä ja Santtu todettiin yhteen ääneen, Santun jatkaessa vielä Elliä silmiin katsoen: ”Ja mä ymmärrän kyllä sen mustasukkaisuuden. Sitä on varmasti aluksi ilmassa molemmin puolin, koska sen takanahan on pelko. Pelko Henkan rakkauden tai huomion menettämisestä. Pelko oman aseman menettämisestä Henkan elämässä. Pelko siitä, ettei ole enää niin tärkeä ja rakas Henkalle. Pelko Henkan menettämisestä ylipäänsä.. Ja pelko on ihan helkkarin vahva tunne. Mutta sen takia tää puhuminen onkin niin tärkeä, koska tän avulla sitä pelkoa voi pienentää. Meidän on tärkeää kommunikoida keskenämme siitä, miltä meistä tuntuu ja mitä me kaivataan. On tärkeää kertoa, mikä ei tunnu hyvältä ja mistä tulee turvaton olo.. Kuten sä teit nyt. Joten mulle käy kyllä ehdottomasti, ettei osoiteta sitä läheisyyttä ynnä muuta sen toisen kumppanin nähden, koska siitä voi tulla syrjäytetty tai uhattu olo. Mutta älä huoli, mä en uhkaa sua tai sun asemaa mitenkään, enkä yritä syrjäyttää sua. Henkka rakastaa sua, ihan hirveän syvästi, enkä mä todellakaan halua RIISTÄÄ sua siltä.. Tai Henkkaa sulta, koska sinäkin rakastat sitä ihan yhtä syvästi. Joten, jos sulle tulee IKINÄ sellainen olo, että mä astun sun varpaille, niin kerro siitä mulle, jotta mä osaan peruuttaa vähän. Kyllä mä haluan huomioida sun tunteet ihan samalla tavalla kuin omani tai Henkan. Mä oon ihan yhtä lailla sun kanssa tässä suhteessa kuin Henkan.. Jos sä esimerkiksi tarviit Henkkaa välillä enemmän kuin mä, niin tottakai Henkka on silloin enemmän sun kanssa..”

”Kiitos, kun ymmärrät mua niin hyvin, ja kiitos kun oot niin rohkaiseva ja huomaavainen..” Elli kiitti, suoden Santulle pienen hymyn, johon Santtu vastasi mitä lämpimmin. ”Sä oot kyllä oikeesti ihan huippu. Ihana tyyppi. Sun kanssa mä voin kyllä yrittää jakaa Henkan.. Kenenkään muun kaa mä en tosiaankaan suostuis edes harkitsee tätä, mutta sä oot kyllä niin ihana sinäkin, että mä haluan edes yrittää. En mä halua satuttaa suakaan riistämällä Henkan sulta.. Kuten en halua satuttaa Henkkaa riistämällä sinut siltä. Ja muakin sattuis menettää Henkka, joten.. yritetään tätä polyamorista suhdetta. Kiitos, kun oot niin ymmärtäväinen näiden rajojen ja sääntöjen suhteen..”

”No toi oli TÄYSIN ymmärrettävä raja. Koska tuleehan siitä hieman syrjäytetty ja uhattu olo, jos näkee kumppaninsa vaikkapa suutelemassa toista. Joten, hyvä kun sanoit siitä”, Santtu totesi ymmärtäväisenä. ”Mutta vielä niistä läheisyydenosoituksista.. Eli esimerkiksi suuteleminen on ok? Onko seksikin siis sulle ok? Ei sen oo pakko olla, jos se tuntuu susta pahalta. Polyamorisen suhteen keskiössä on kuitenkin rakkaus eikä seksi. Mahdollisuus useisiin rakkaussuhteisiin, eikä seksi. Polysuhde on periaatteessa määritelmällisesti avoin useamman ihmisen rakastamiselle, mutta esimerkiksi seksiin liittyvistä asioista ja rajoista meidän pitää sopia keskenämme.”

”On suuteleminen ja muut läheisyydenosoitukset ok, ja mulle ainakin se seksi kuuluu olennaisena osana rakkaussuhteisiin, joten mä ajattelin, että sekin olis sitten ok.. Koska kuten sanoit, rakkaus tässä on pääosassa eikä seksi. Se on *vain* seksiä.. Mutta se kuuluu mun mielestä rakkaussuhteeseen, joten jos tässä ollaan rakkaussuhteessa Henkkaan, niin sinä kuin minä, niin kyllä se seksi kuuluu minusta molemmille meistä..” Elli tokaisi, yllättäen minutkin sillä, että se tosiaankin sallisi seksin myös mulle ja Santulle. ”Seksi on vain yksi läheisyydenosoittamisen muoto, niin mä yritän tän ajatella. Se on vain seksiä. Kyllä avoimissakin suhteissa suurempi uhka on se henkinen yhteys toiseen ja vaikkapa intiimit suudelmat, kuin seksi. Seksi on vain seksiä ja se voi olla täysin tunteetontakin.. Oon mä joskus harrastanut yhden yön suhteita ja ollut avoimessakin suhteessa, jossa seksi oli tosiaan pelkkää seksiä. Kyllä mä pystyn ajattelemaan sen vain sellaisena. Rehellisesti sanottuna suurempi uhka sä mulle oot ennemmin nimenomaan sen henkisen yhteyden vuoksi kuin seksin vuoksi.”

”Mä lupaan ja vannon, etten mä oo sulle millään tavalla uhka”, Santtu vannoi, kohohtaen toisen kätensä ilmaan kuin valaansa tehostaakseen. ”Mä en halua rikkoa sun ja Henkan suhdetta, en missään hiton nimessä. Mä haluan vain osaksi sitä. Haluan olla Henkan kanssa itekin, mutta sun asemaa mä en uhkaa. Sä oot se ensisijainen muru.”

”Kiitos..” Elli kiitti lämpimästi hymähtäen, suoden Santulle jälleen yhden hymyn. ”Sä oot kyllä metamuruseni varsin rakastettava ihminen. En mä ihmettele sitä, että Henkka rakastaa sua. Minäkin tykkään susta ihan pirusti. Sä oot tosi ihana ihminen.”

”Niin sinäkin”, Santtu hymähti hyväsydämisellä äänellään. ”Onks sulla muita ehtoja tai rajoja tälle meidän suhteelle?”

”Ei tuu just nyt mieleen.. Aika pitkälti me käsiteltiin tuossa jo ne rajat läheisyyden suhteen esimerkiksi. Ne nyt on varmaan sellaiset päällimmäiset säännöt ja rajat, jotka meidän täytyy luoda. Ajankäytöllisesti olis jees, että Henkka olis suht tasaisesti molempien kanssa. Tai jos toinen tarvii Henkkaa enemmän, niin tottakai silloin mennään sitten niiden tarpeiden mukaisesti..” Elli virkkoi, Santun nyökätessä sille. ”Se, että Henkka olis

suht tasaisesti molempien kanssa, saattaa vähentää sun ja Henkan yhteistä aikaa jonkin verran. Kun te ootte nyt ystävinä olleet tooooooosi tiiviisti yhdessä..”

”Se on ihan ok. Parisuhde on parisuhde, ja Henkka on nyt tasavertaisessa parisuhteessa meidän molempien kanssa, joten tottakai pyritään jakamaan se aika sitten mahdollisimman tasaisesti, ettei kummallekaan tule tai jää paha mieli. Ettei tuu olo, että jompikumpi `ryöstää` Henkan”, Santtu vastasi ymmärtäväinen sävy äänessään, Ellin hymyillessä sille jälleen lämpimästi ja kiitollisesti. Santtu oli kyllä mitä ihanin, huomautaisin ja ymmärtäväisin Elliäkin kohtaan. Mikä varmasti kyllä helpotti Elliä. Siks se oli varmaan tähän suostunutkin näin suhteellisen kivuttomasti.. ”Okkei, eli meillä on nyt säännöt ja rajat tälle meidän suhteelle. Niistä toki voidaan keskustella sitten uudestaan. Kuten sanoin, tärkeintä on kommunikaatio ja hyvä puheyhteys. Meidän täytyy puhua rehellisesti siitä, mikä tuntuu hyvältä ja mikä ei”, Santtu tokaisi katse edelleen Ellissä ja kääntyi sitten katsomaan mua. ”Onko nää rajat ja ehdot sulle Henkka ok?”

”Juu on.. Vaikka te hoidittekin koko keskustelun, ymmärrettävästi, kun ootte molemmat mua parempia puhumaan. Se jos mikä on tullut vuosien saatossa selväksi.. Mutta mä sitoudun kyllä noihin sääntöihin ja rajoihin, ja sitoudun vakavaan parisuhteeseen teidän molempien kanssa. Mä rakastan teitä molempia oikeesti ihan suunnattomasti, enkä halua menettää teistä kumpaakaan.. Te ootte mulle ihan äärettömän tärkeitä. Korvaamattomia. Molemmat.. Kiitos kun suostuitte tähän..” mä vastasin, hymyillen sekä Ellille että Santulle rakastavasti, molempien vastatessa mun hymyyn. Se löystytti aiemmin rintaani painanutta vannetta entisestään. Ehkä tää voisi oikeesti toimia. Ehkä meistä kolmesta voisi oikeesti tulla jotain. *Ehkä rakkaudella oli oikeesti ihmeellinen voima..*

Kun Santtu ja Elli sitten lähtivät luotani, meidän keskusteltua noin tunnin ajan ihan muista asioista kuin meidän suhteestamme, mä halasin molempia tiukasti kämppäni ovella, ennen kuin ne lähti marssimaan rinnakkain alas portaita, ihan hyvässä hengessä ja keskenään jutellen. Mä seurasin niitä hetken katseellani ja käännyn sitten itse kannoillani, ja suljettuani ensin kämppäni oven perässäni mä riensin parvekkeelle, seuraten kahta rakastani vielä partsiltakin käsin, kun ne asteli ulos rapusta. Mä katselin, kuinka niiden tiet erkanivat alhaalla, molempien lähtiessä toisilleen vilkuttaen kävelemään omiin suuntiinsa, Elli kohti keskustaa ja Santtu itäkaupunkiin päin.

Vaikka Santun ja Ellin tiet erosivat nyt, niin meidän kolmen tiet eivät tehneet niin, vaan jatkaisimme tästä lähtien samaa matkaa kaikki kolme. Kulkisimme nyt yhdessä samalla rakkauden tiellä, eikä kenenkään sydän ollut särkynyt tämän kaiken seurauksena.. Ihan uskomatonta. Sain kuin sainkin pitää sydämenpuolikkaani. Molemmat. *Ehkä meidän kaikkien kolmen sydämet voisivat tosiaan pysyä ehjinä.*

6. Suhteita

Niin se elämä sitten jatkoi vain kulkuaan samaa polkua tallaten, ilman sydänten särkymistä. Luojan kiitos mä en ilmeisesti ollutkaan kummoinen sydäntensärkijä. Ehe ehe. No joo, ehkä ennemminkin Luojalle kiitos siitä, että Santtu ja Elli oli niin joustavia.. Mä olin lähinnä taas vain sotkenut asiani pahemman kerran - YLLÄTYYYYYYYS! - ja Santtu ja Elli olivat jälleen kerran korjanneet koko paskan mun perässä. Onneksi kaksi rakaintani olivat niin ihania. Ne täydensi mua ja korjasin mun puutteitani. Ne oli mun puuttuvia palasia.. Onneksi tää palapeli säilyi kokonaisena. Onneks meidän kolmen palat sopivat yhteen, eikä välillemme tullut hankauksia. Palojamme ei ollut edes tarvinnut survoa väkisin kiinni toisiinsa, kun ne oli sopineet ihan nätisti yhteen. Elli ja Santtu tulivat hyvin toimeen keskenään, ja molemmat pystyivät puhumaan sekä mulle että toisilleen avoimesti. Harva kolmiosisuhde oli varmasti lähtenyt käyntiin näin kivuttomasti.

Me oltiin tosiaan seurusteltu kolmestaan nyt noin kolmisen viikkoa. Heheh, kolmiomme oli seurustellut kolmisen viikkoa, muttei sentään asunut samassa kolmiossa syömässä kolmioleipiä, eikä elomme ollut kuin Bermudan kolmiossa. *No niin nyt, voi hyvä luoja taas Henkka, keskity ja naama peruslukemille..* Ei mutta jos puhutaan ihan vakavasti ja tosissaan, niin elomme ei tosiaankaan ollut kuin Bermudan kolmiossa, jossa kaikki oli yhtä kaaosta ja jossa kaikki tuhoutui, vaan kaikki oli sujunut jopa yli-luonnollisen hyvin. Tai no, olin mä huomannut, että Ellillä oli hieman vaikeuksia päästää mua välillä luotaan, mutta ei se ollut sanonut ääneen mitään, joten oletin että tää kuvio oli sille yhä ok. Oletin, että tää oli vain alkukankeutta. Oletin, että Elli vain tarvitsi normaalia enemmän läheisyyttä juuri nyt. Me oltiin kuitenkin luvattu puhua tunteistamme ja ajatuksistamme suoraan ja rehellisesti, ja Elli kyllä pystyi siihen normaalisti, joten tuskin se nytkään jättäisi sanomatta, jos tää ei olis sille ok.

Anygays, koska Elli tuntui tarvitsevan enemmän lämpöä ja läheisyyttä sekä vakuutteluja ja varmisteluja sen suhteen, että oli mulle yhä tärkeä, niin mä kuuntelin sen tarpeita ja olin vähän enemmän sen kuin Santun kanssa. Me oltiin sovittu, että jos jompikumpi tarvitsis mua enemmän, niin sitten mun täytyis jakaa aikani niin, että olisin enemmän sen luona, joka mua tarvitsi. Joten niin mä sitten olin, yrittäen rauhoitella sillä Ellin mieltä, ja kyllä se tuntuikin rauhoittuvan. Kyllä mä ymmärsin, ja olin arvanutkin, että Ellillä voisi olla vaikeuksia näin aluksi varsinkin.. Eikä se mikään ihme ollut. Eihän tää meidän suhde mikään ihan normi ollut, vaan tässä oli varmasti totutteleamista. Hyvin Elli kuitenkin tuntui sopeutuvan tähän, loppujen lopuksi. Ei se ainakaan ääneen sanonut mitään, mikä olis puhunut sitä vastaan.

Santulla puolestaan ei ollut samanlaisia vaikeuksia kuin Ellillä, eikä sen puolelta tullut muutoinkaan samanlaista painetta yhtään minkään suhteen. Se ymmärsi, että varsinkin näin alussa Elli tarvitsi mua enemmän, eikä arvostellut tai kyseenalaistanut sitä, että olin sen vuoksi Ellin kanssa enemmän kuin hänen. Santtu ei kyllä koskaan arvostellut, kyseenalaistanut tai tuominnut muutenkaan yhtään mitään.. Ellillä oli ollut joskus tapana syyllistää mua siitä, kun olin ollut enemmän Santun kuin hänen kanssaan, mutta Santtu ei ollut koskaan syyllistänyt mua mistään. Ei Ellikään tosin syyllistänyt enää nykyisin. Se oli tehnyt sitä vain silloin, kun Santtu ja mä oltiin oltu vielä ystäviä. Kai se ei oikein ollut sulattanut sitä, että ystävät menivät kumppanin edelle, mutta nyt, kun Santtukin oli mun kumppani, Elli oli lakannut syyllistämästä mua. Mikä oli oikeesti tosi jees.. Se syyllistäminen oli nimittäin käynyt välillä vähän raskaaksi. Onneks Santtu ei ollut koskaan syyllistänyt mua. Se oli aina - ja nyt varsinkin - vain nauttinut siitä ajasta, jonka oli saanut viettää mun kanssa, ja hyväksynyt sen, etten ollut 24/7 sen kaa. Santtu oli kyllä ihan paras.. Mä olisin rehellisesti sanottuna halunnut viettää sen kanssa enemmän aikaa, mutta minkäs teit, kun Elli tarvitsi mua tällä hetkellä enemmän. Pitihän mun ottaa sen tarpeet huomioon, se oli mun kumppani..

Mä olin itseasiassa parhaillaankin Ellin luona. Me istuttiin sohvalle lähemmäs katso-
massa telkkarista Panttilainaamo, jonka jälkeen tulis vielä Amerikan kovimmat keräi-
lijätkin, joka me aiottiin katsoa - juu kyllä, laatu-aikaa yhdessä - ja Elli silitteli mun
käsivartta telkkaria tapittaessaan, antaen sormiensa vaellella käteni ihoa pitkin. Mun
kaikki karvat sojotti pystyssä ihan silkasta mielihyvystä ja kylmistä väreistä, koska mä
nautin kaikenlaisesta silittelystä ja hipsuttelusta ihan suunnattomasti.

Hetken käsivarttani siliteltyään Ellin käsi sitten kuitenkin pysähtyi, ja se jäi hipsutta-
maan tiettyä kohtaa käsivarressani, kääntäen samalla katseensa telkkarista käteeni. Se
tuijotti sitä tovin vaitonaisena, hivellen yhä hellästi käsivarteni epätasaista ihoani.

"Miks sä viiltelit silloin nuorempana, ja vieläpä näin paljon..?" Elli kysyi lopulta hiljai-
sella äänellä. Mä käännyin katsomaan ensin Elliä ja sen jälkeen käsivarttani, jota koristi
rivi arpia. "Mä en oo koskaan oikein uskaltanut kysyä siitä, kun se on varmasti arka
paikka, mutta haluaisin kyllä tietää syyn siihen. Vaikken oikein ymmärräkään, miks
ihmiset viiltelee.. Haluaisin kuitenkin ymmärtää. Ihan siksikin, jotta voisin ja osaisin olla
sun tukena edes nykypäivänä.."

"Tää oli silloin keino purkaa mun pahaa oloa, kun mulla ei oikein ollut muita purku-
väyliä sille.. Mulla ei ollut silloin oikein muita kuin Santtu, enkä mä halunnut kuormittaa
sitä koko ajan, ja mulla oli ihan järjettömän paha olla. Äiti oli silloin heikoissa kanti-
missa, Jamppa kaltoinkohteli ja vihas mua, ja mä vihasin itseäni. Mulla oli ihan törkeän

näkymätön ja merkityksetön olo. Tuntui kuin en olis edes olemassa, tai jos olinkin, niin olin kuin joku hiton marionettinukke, jota Jamppa hallitsi pelolla ja vihalla, niin kotona kuin kodin ulkopuolellakin. Kaikki oli vain ihan hirveän synkkää silloin, ja mä aloin olla jo ihan turta siihen kaikkeen paskaan ja yksinäisyyteen. Mä olin ihan hirveän yksin. Se viiltely helpotti hetkeks mun oloa. Piti jotenkin tässä maailmassa sen kaiken keskellä. Tuntui hyvältä tuntea edes jotain, tuntui hyvältä nähdä että oon oikee ja elossa, tuntui hyvältä hallita edes JOTAIN, tuntui hyvältä vuodattaa sitä vertaan, kun vihasi itseään niin paljon, tuntui hyvältä satuttaa itseään, kun mä olin ansainnut sen. Siitä tuli vain hetkeksi parempi olo aina, kun sai viiltää, en mä sitä osaa muuten selittää.. Kai se liittyy jotenkin siihen, kun vuodatti sitä omaa pahaa vertaan pois tai jotain.. En mä oikein tiiä. En osaa selittää. Se vain helpotti oloa. Hetkeksi”, mä selitin Ellille yhtä hiljaa, katse niissä arvissani, joita käsivarressani oli vierä vieressä aina ranteen alapuolelta lähes kyynärtaipeeseen saakka. En mä tosiaankaan osannut selittää kunnolla sitä, miksi olin viillellyt. Miksi olin tuntenut TARVETTA siihen. Mutta mä vain olin, ja se viiltely oli aina helpottanut hetkeksi oloani.. Ja kai mä olin tavallaan samalla toivonut, että sen avulla joku näkis mun hädän, kun en itse uskaltanut tai kehdannut puhua siitä. *Ja niin oli nähnytkin, sitten lopulta.*

”Eikö Santtu yrittänyt estää sua? Mä en olis antanut sun tehdä näin itselles..” Elli melkein mutisi hieman arvosteleva sävy äänessään, silittellen yhä kädessäni olevia haaleita arpia. Mä en erityisemmin pitänyt Ellin äänensävyistä.

”Yritti se estää, kun se sai tietää asiasta, mutta ei se auttanut. Ei se ollut kiinni siitä, että Santtu olis *antanut* mun tehdä näin. Se ei vain pystynyt estämään mua tekemästä tätä, kun mä olin tullut jo tavallaan riippuvaiseksi tästä, eikä Santtu voinut kytätä ja vahiä mua 24/7. Tähän jäi oikeesti tavallaan koukkuun, niinku huumeisiin, tupakkaan tai alkoholiin voi jäädä. Siihen jäi koukkuun, kun se helpotti hetkeksi oloa, kuten nuo edellämämainitutkin. Se oli oikeesti tosi vaikeaa lopettaa”, mä vastasin Ellille totisena ja ehkä aavistuksen tuimanakin, sen kohottaessa sinisten silmiensä katseen omiini. ”Mutta *nimenomaan* SANTTU sai sen sitten lopulta loppumaan. Kun mikään muu ei tehonnut, niin se sitten oikeesti OLI sen 24/7 mun kanssa. Se ei jättänyt mua hetkeksikään yksin, vaan pakotti minut jopa niille asumaan useammaksi kuukaudeksi, jotta voisi kytätä mua, vaikkei Santun vanhemmat tykänneet minusta mitenkään erityisemmin. Kai ne ajatteli, että mä oon Santulle huonoa seuraa. Jampan maine vainosi mua jo silloin, ennen jengiäkin..” mä jatkoin vielä vakavana Elliä silmiin katsoen, ja käänsin sitten katseeni takaisin käsivarteeni. ”Niin.. Itseasiassa aika pian sen jälkeen, kun mä sain tän loppumaan, Jamppa liittyi jengiin ja painosti minutkin liittymään siihen.. Enkä mä

varmaan senkään vuoksi kokenut enää samalla tavalla tarvetta satuttaa itseäni. Kun mä tapasin pojat ja erityisesti Oskarin, enkä ollut enää yksin.. Ja nähtyään nää Oskari-kin alkoi pitää mua tarkasti silmällä ja huolehtia musta vielä kahta kauheammin. Luojalle kiitos siitä..”

”Mutta oli siitä jengistä haittaakin”, Elli virkkoi hieman tummalla äänellä, ja mun teki mieli muljauttaa silmiäni, mutten tehnyt niin. Elli oli AINA halveksinut Oskaria ja Ojalan jengiä. Joo, kyllä mä sen tavallaan ymmärsin, koska olihan se meininki laitonta ja epärehellistä, mutta herrajumala, ne oli mun PERHE. Ainoat ihmiset elämässäni, jotka eivät olleet koskaan hylänneet mua. ”Se jengitoiminta ei oo laillista ja rehellistä toimintaa. Se on *rikollista*. Jengiläiset on *rikollisia*. Ei sekään varmasti tehnyt hyvää sun sielulle.. Onneks sä pääsit niistä eroon..”

”Hei. Mä oon vain kiitollinen siitä, kun Jamppa painosti minut liittymään Ojaloihin. Oskarista ja pojista on tullut mun perhe. Perhe, joka ei oo koskaan hylännyt mua. Perhe, jota mulla ei oo koskaan oikein ollutkaan. Ne on mulle EDELLEEN kuin perhe. Ojalan pojat ja Oskari kuuluu yhä mun elämään, enkä mä halua IKINÄ niistä eroon. Vaikka mä en kuulu siihen varsinaiseen jengiin enää, niin mä en halua kuulla sun puhuvan mun perheestä tuohon äänensävyyn”, mä totesin Ellille vielä aiempaakin tuimempänä ja käänsin jälleen katseeni siihen, kohdaten Ellin katseen otsa ankarassa kurtussa.

”No en mä sun perheestä pahaa puhu, vaan siitä toiminnasta..” Elli mutisi, vetäisi kätensä pois käsivarreltani ja vetäytyi itsekin vähän kauemmas minusta. Se ei tykännyt tästä puheenaiheesta eikä se tykännyt kun mä puolustin Ojalan jengiä, mä tiesin sen. Mutta ihan sama. ”Ilmaisini asiani väärin. Kyllä mä ymmärrän, että ne on sun perhe, etkä sä halua eroon niistä”, Elli jatkoi, vaikka mä tiesin tasan tarkkaan, ettei se ymmärtänyt. Ei kyennyt ymmärtämään, kun sillä oli oman perheensä kanssa asiat niin hyvin ja välit niin hyvät, että se kirpaisi mua. Tottakai minäkin olisin halunnut sellaisen onnellisen ydinperheen, kuin Ellillä oli. ”Ja mä oon surullinen sun puolesta, kun sulla ei oo samanlaista perhettä kuin mulla..”

”No niin minäkin oon..” mä huokaisin raskastakin raskaammin, jolloin Elli palasi takaisin iholleni, painautuen ihan kiinni muhun. Mä kiedoin käteni sen hartioille, ja annoin sen läheisyyden lohduttaa mua. Kuten aina..

Seuraavana päivänä mä sitten lähdin vuorostaan Santun luo. *Vihdoinkin*. Olin ollut Ellin kanssa useamman vuorokauden putkeen, käyden sen luota töissäkin, mutta sinä sunnuntaina mä pääsin vihdoinkin lähtemään takaisin keskustan kämppälleni, ja siitä suoraan Santun luo. Kävin käytännössä vain kääntymässä kotonani, heh. Ei mua sinällään

haitannut seilata Santun ja Ellin kämppien väliä, kun en mä varsinaisesti viihtynyt yksin. Tosin, kyllä Santtu ehdotti, että me oltais mun kämpällä, jotta mulla olis lyhyempi työmatka, mutta mä halusin ennemmin sen luokse. Santun luona mulla oli melkeinpä kaikkein turvallisin olo, ja siksi mä sinne halusinkin. Halusin Santulta tuoksuvaan asuntoon ja Santulta tuoksuvien vällyjen alle yöksi.. Olishan se mun lähellä minunkin kämpälläni, mutta ei se ollut sama asia. Mun koti ei tuoksunut Santulta eikä se ollut yhtä viihtyisästi sisustettu kuin Santun kämpä, kun en mä ollut sisustajatyyppejä. Mun kämpällä oli vain kaikki pakollinen, eikä yhtään enempää. Santun koti puolestaan pursusi kaikkea tavaraa, mutta siitä tuli jotenkin kotoisa ja lämmin fiilis. Santun luona oli lämmin tunnelma..

Joten niin mä sitten tosiaan kävin vain kääntymässä kotonani ja lähdin siitä suoraan Santun luokse. Se lähti kävelee mua vastaan, kun mä laitoin sille viestillä olevani tulossa, ja me kohdattiinkin jo ennen toria, mun suorastaan syöksyessä Santun syliin sitä lujaa halaten. Santtu halasi mua ihan yhtä tiukasti takaisin ja vetäytyi sitten irti minusta, katsellen kasvojeni lämmin hymy kasvoillaan.

"Hei rakas, joko oli ikävä?" Santtu kysäisi nauraen kääntyessään kannoillaan ja lähtiessään hipsimään kanssani kohti omaa kotiaan.

"No oli", mä vastasin ja hivuttauduin hieman lähemmäs Santtua. Kyllä, mulla oli ollut ihan oikeesti jo ikävä Santtua. TOSI ikävä. Me ei oltu nähty kohta viiteen päivään. Se oli meille pitkä aika. "Niin hölmöä kuin se varmaan onkin.."

"No en mä nyt tiää onko se hölmöä. Me ollaan aina vietetty TOOOOOOSI tiiviisti aikaa toistemme kanssa. Tuntuu oudolta olla erossa yli pari päivää, kun yleensä ollaan eletty suurinpiirtein symbioosissa. Kyllä siinä ikävä tulee", Santtu hymähti lämpöisesti, ja mä nyökyttelin sitä kompaten. "Vaikka eihän tää pisin aika oo, mikä ollaan oltu erossa."

"No ei, mutta me ollaan viime aikoina oltu vielä entistäkin tiiviimmin yhdessä, niin kyllä mulle ehti oikeesti tulla jo ikävä. Ikävä sun lähelle ja ikävä sun iholle.. Nyt kun mä pääsin siihen, niin mä en haluais joutua eroon siitä.." mä virkoin melkein mumisten, Santun kääntäessä hymyilevät kasvonsa jälleen puoleeni, katsoen mua suorastaan rakastavasti. Mä vastasin sen katseeseen kyllä ihan samalla mitalla.

"Voin kyllä samaistua.. Oot Henkka ihana. Ihan sairaan ihana", Santtu tokaisi sydämellisesti hymyillen, ennen kuin se käänsi katseensa takaisin eteensä. Mä puolestani jäin katselemaan sitä, vilkaisten sitten Santun kättä, joka heilui meidän välissä, ja sen kummempia ajattelematta mä tarrasin siihen. Ihan vain koska halusin ja PYSTYIN tekemään niin. Mä halusin kulkea käsi kädessä rakkaani kanssa.. Santtu kääntyi katsomaan meidän yhteenliitettyjä käsiä ja käänsi sitten katseensa muhun ehkä jopa vähän ihmeissään. Se ei ollut varmaan odottanut mun olevan näin avoimesti sen kanssa. "Entä

muut ihmiset? Ne näkee”, Santtu kysyikin hieman ihmetellen.

”Sittenpä näkee. Mä oon sun kanssas nyt”, mä puolestani vastasin vakaana ja vakavana, takertuen vain entistä tiukemmin kiinni Santun käteen. ”Mä pidän Elliäkin aina kädestä, joten miks en pitäis sua? Mä en halua peitellä tätä, enkä mä häpeä tätä. Mä RAKASTAN sua, enkä aio peitellä sitä. Rakkaus on rakkautta. Monikossakin, ja samaa sukupuolta olevien välilläkin..”

Santtu katseli mua hetken vaiti, mutta sitten se henkäisi hiljaa ja mä näin, kuinka sen silmät kostuivat hieman. Jos mä olin aina ollut vähän herkkis, niin Santtu se vasta olikin.. *Mun ihana herkkis.*

”Hitto mä rakastan sua, Henri”, Santtu lähes kähähti mulle, mun suodessa sille mitä rakastavimman hymyn. Nuo sanat lämmittivät kyllä aina sydäntäni..

”Samoin mä sua, Santeri..” mä totesin Santulle lämpimällä äänellä ja vetäisin sen lähemmäs itseäni, suudellen sitä pikaisesti huulille.

”Hyi vittu! Vitun homot!” joku huudahti yhtäkkiä, ja mä käännyin heti vihaisesti kuulemamme äänen suuntaan. Matkahuollolla oli nuorisoporukkaa, josta yksi vatipää oli huudellut meille, tehden parhaillaan yökkäyseen. Mä murahdin ääneen, tarrasin Santun käteen entistä tiukemmin ja näytin samalla toisella kädelläni keskaria sille huutelijalle.

”Siis hyi vittu mikä mulkku! Pidä sinä vain se likainen suus kii, äläkä suolla sieltä enää tuollaista paskaa, tai kohta SUA ei suutele enää kukaan!” mä huusin sille jätkälle takaisin äkäisesti, koska ei ollut mun tapaistani pitää suutani kiinni. Mä sivalsin lähes poikkeuksetta takas. ”Eikö äitis rakastanut sua tarpeeks, vai miks vitussa koet tarvetta huudella rakastavaisille tuollaista paskaa, vitun kateellinen kusiainen?? Et sä kyllä tuolla tavoin sitä rakkautta saa, saatanan urpo! Ja hei, mua sentään rakastetaan, mutta sua ei kyllä varmasti rakasta yhtään kukaan! Kaikki VIHAA tuollaisia kuin sä! Sä se jäät vielä ihan yksin, ja oot vittu ansainnut sen! Onnea vaan yksinäiseen elämään ja tervehdystä Helvettiin Saatanan seuraksi! Se panee kyllä kaikkia perseeseen, sua kaikkein koviten, kun oot tommonen saatanan mulkku! Eihän se pysty pitämään näppejään erossa tuollaisesta kävelevästä kyrvästä!”

”Henkka”, Santtu vieressäni lausui nimeni huvittuneena, jolloin mä käänsin äkäiset kasvoni sen puoleen. ”Aika kovia sanoja nuorelle jannulle”, Santtu totesi, meidän lähtiessä kulkemaan samalla eteenpäin. Se meille huudellut jätkä ei huudellut enää yhtään mitään. Itseasiassa sen koko kaveriporukka vaikutti vaienneen.

”Vittuako sitten huutelee”, mä tuhahdin pahantuulisesti ja vilkaisin vielä matkiksella seisovia junnuja, kohottaen jälleen keskarini niiden suuntaan. ”Jonkun niille pitää opettaa, ettei oo ok huudella tuommoisia.”

”Ai vastaamalla samalla mitalla takaisin?” Santtu kysyi yhä huvittuneella soinnilla, mun kääntyessä irvistämään sille.

”Niin. Oppivatpahan ainakin, ettei se tunnu hyvältä.. Ei aina voi kääntää toista poskea. En mä kääntäis muutenkaan, mutta vielä vähemmän silloin, kun joku huutelee tuollaista paskaa mun rakkaille”, mä puuskahdin, mutta Santtu vain hymyili mulle hellästi. Minunkin kova ilmeeni sulii siinä Santtua katsellessani ja mä hymyilin sille takaisin. ”Sun puolestas mä vittuilisin vaikka itselleen Kuolemalle takaisin.. Sua mä suojelen vaikka henkeni uhalla, enkä mä anna *kenenkään* puhua sulle noin. Tuolleen halveksuvasti. Sua pitää palvoa, eikä halveksia. Sä oot maailman lempein ja ihanin ihminen. Et oo todellakaan ansainnut tuommoista.”

”Voi luoja mä rakastan sua, Henkka”, Santtu henkäisi jälleen ja vetäisi nyt vuorostaan minut suudelmaan, meidän pysähtyessä hetkeksi suuteloimaan siihen torin kullalle. Mä hymyilin Santun suuta vasten suudellessani sitä takaisin ja kipitin sitten kiireellä sen kämpälle, kun me jatkettiin matkaamme. Ihan vain siksi, että saisin olla rauhassa Santun kaa. *Ja, hmmm, puuhailla sen kanssa jotain muutakin kuin vain pussailla.*

Aika meni Santun kanssa kuin lentäen ja loppupäivä kului nopeasti, meidän lähinnä pötkötellessä sängyllä koko päivän ajan toisiamme hipsutellen. Santtu nautti mun tavoin kaikenlaisesta silittelystä ja hipsuttelusta, joten mä tarjosin ne sille oikein mielelläni, kuten Santtukin tarjos mulle. Se oli ihanan hellä luonne, semmonen nallekarhu, joka osoittaa hellyyttä ja läheisyyttä enemmän kuin mielellään. Koskettaa, pussaa, silittelee, halailee. Kaikkea semmosta. Mä nautin kyllä joka sekunnista Santun kanssa, kuten sekin nautti joka sekunnistaan mun kaa, ja meitä melkein harmitti, kun ilta kääntyi yöksi ja oli aika mennä nukkumaan. Olisin melkein toivonut lisää tunteja vuorokautteen, jotta saisin viettää Santun kanssa enemmän aikaa, mutta no can do. Meidän piti tyytyä näihin 24 tunnin päiviin ja mennä ihmisten aikoihin nukkumaan. Ja saataishan me onneksi olla nukkuessakin lähekkäin, vaikkei oltukaan hereillä siitä nauttimassa..

Olinhan mä toki ihan mielissäni siitäkin, kun pääsin nukkumaan Santun viereen, ja se tulikin ihan mun lähelle, vetäisten minut tiukkaan syleilyynsä lämmintä ihoaan vasten. Siinä mä sitten nukuinkin koko yön, ja siitä mä heräsin seuraavana aamuna, kun herätyskelloni herätti minut töihin. Mä sammutin sen pahantuulisesti murahtaen. En ollut yhtään aamuihmisiä, enkä olis sen lisäksi kyllä halunnut nousta pois Santun sylin suloisesta lämmöstä paleltumaan aamukahville. Eikä Santtukaan ilmeisesti halunnut mun lähtevän vielä sylistään, sillä mä tunsin sen tiukentavan otettaan minusta.

”Oo vielä hetki siinä..” Santtu mumisi niskaani, mun tuntiessa kylmät väreet ihollani.

”Niin ajattelin”, mä haukottelin makeasti ja painauduin tiiviimmin Santun syliin.

”Oo koko päivä.. Oskari rakastaa sua, ei se suutu jos et mee töihin..” Santtu virkkoi unisena ja ehti suukottaa niskaani, ennen kuin haukotukseni tarttui siihen ja sekin haukotteli oikein somasti korahtaen.

”Voi kuule, haluaisin kyllä jäädä, eikä Oskari varmasti panis sitä pahakseen, mutta mun ja Miken piti tänään auttaa ja opastaa taas Nipaa ja Ediä vähän. Meille tuli toinenkin kirottu Focus, eikä pojat saaneet sitä perjantaina kuntoon. Me luvattiin Oskarille, että autetaan poikia sen kanssa, kun muut ei ehdi”, mä tokaisin, harmitellen kyllä mielessäni sitä, että olikin pitänyt luvata semmosta Oskarille ja pojille.. Tottakai mä olisin jäänyt mieluummin Santun viereen. Tosin, pitihän mun töissä käydä, se kuului velvollisuuksiini. Jotenkin sitä piti leipänsä ansaita. En mä voinut jäädä lahnailee sänkyyn aina kun siltä tuntui, täytyi mun tehdä töitäkin välillä.

”No voi pannahinen.. No jää silti siihen vielä hetkeksi. Ei se haittaa jos sä myöhästy”, Santtu kommentoi ja kiristi otettaan minusta, kuin ei aikoisi päästää mua vielä menemään. En voinut olla hymähtämättä sille.

”Jään jään. Mikke saa avata paikat ja aloittaa hommat, ei mulla oo kiire minnekään”, mä tokaisin ja painauduin itsekin tiiviisti Santtua vasten, hymisten ihan mielissäni.

Puolen tunnin päästä mä sitten kuitenkin raahauduin ylös sängystä, Santun jäädessä vielä loikoilemaan sinne, koska sillä oli tänään vapaapäivä. Santulla olis tänään ohjelmassa vain terapia. Onnekas.. Santtu seuraili sängystä käsin, kun mä vetäisin pikaisen aamupalan ja join kahvit, ennen kuin lähdin täysistunnon jälkeen töihin, käyden suikkaamassa Santulle suukon ennen lähtöäni. Sen jälkeen mä lähdin jo kiitämään täyttä laukkaa pois Santun luota ja marssin Santun antamin voimin pikapikaa työpaikalleni, jossa Mikke oli tosiaan jo ehtinyt avata paikat ja kuului huudattavan jotain rockmusaa, jolle mä en voinut olla hymähtämättä, kun astelin käytävää pitkin korjaamohallin puolelle. Yllätyin, kun näin Nipan ja Edinkin jo saapuneen. Vau, ne ei olleet koskaan ajoissa!

”Sä oot myöhässä”, Mikke tokaisi mulle huomattessaan minut ovella, mun irvistellessä sille. ”Ellikö pidätteli?”

”Eiiiii, en vain saanut itseäni ylös sängystä”, mä vastasin muina miehinä ja lähdin vaihtamaan työvaatteita päälleni. ”Sitäpaitsi te ootte AINA myöhässä aamuvuorossa!!! Mä ajattelin, ettei mulla olis edes mitään kiirettä!!!” mä huutelinkin vielä takavasemmalleni alkaessani vaihtaa kuteita pukuhuoneessa.

”No pojat tulikin vasta pari minuuttia sitten!!! Saakelin lorvijat!!!” Mikke huuteli ihan vittuillakseen samalla volyymilla kuin mä olin huudellut niille, enkä mä voinut olla hymähtämättä jälleen kerran. Ai että mun työporukka oli kyllä ihana. Ai että elämä oli tällä hetkellä ihanaa.. Vaikka olihan tässä kaikessa myös omat hankaluutensa, eikä

kaikki ollut ihan niin ruusuista saatikka sitten ruusuilla tanssimista. Tai mulla ainakin oli omat hankaluuteni. En mä esimerkiksi pystynyt täysin vapaasti nauttimaan ajastani Santun kanssa, koska mulle tuli siitä aina vähän syyllinen olo. Pelkäsin muunmuassa sitä, ettei Elli ollut oikeesti ok sen suhteen, että olin myös Santun kanssa. Vaikka ei se sanonut sitä ainakaan ääneen, ettei se olis ollut ok asian suhteen.. Kyllä mä sitä silti välillä mietin. Äh, ehkä Elli ei ollut ainoa, jolla oli alkuvaikeuksia tän meidän kolmion suhteen. Ehkä mullakin oli omani. Lähinnä sen suhteen, kuinka jakaisin aikani kahden rakkaani kesken niin, että niiden molempien tarpeet tyydyttyisi, eikä kumpikaan tuntis oloaan uhatuksi, varsinkaan Elli, koska se voisi kieltää mua olemasta Santun kanssa. *Ja etten minä tuntis oloani syylliseksi ollessani jommankumman kanssa.*

Niin.. Ehkä se syyllisyys oli jäänyt asumaan mieleeni siitä, kun Elli oli syyllistänyt mua Santun kanssa olemisesta meidän ollessa vielä vain ystäviä. Kun Elli ei ollut pitänyt siitä, että olin priorisoinut ystäväni sen, kumppanini, edelle. Nyt Santtu ja Elli olivat kuitenkin tasavertaisia kumppaneitani, eikä kumpikaan mennyt toisen edelle. Ehkä Elli ei siksi syyllistänytkään mua enää, eikä minunkaan tarvinnut syyllistyä mistään? Ehkä Elli oli oikeesti ok tän kaiken suhteen ja pelkoni olivat turhia? Turhia, ja ennen kaikkea, menneisyyden peruja? Eikä meillä voisi olla tulevaisuutta, jos mä roikkuisin menneessä. Hmm, tätä pitäisi varmaan pohtia ja reflektoida vähäsen..

Ja niin mä teinkin, jo töissä. Vaivuin - jälleen kerran - hieman ajatuksiini, pohdiskelun vakavana mun, Santun ja Ellin polyamorista suhdetta ja yhteistä historiaamme, Miken ja "pikkuveljämme" vitsaillessa keskenään vieressäni. Jossain vaiheessa mä en jaksanut enää kuunnella niiden paskanlätinää vaan halusin päästä omaan rauhaan jatkamaan pohdiskelujani, joten mä lähdin tupakalle. Sanomatta pojille edes minne menin. Eiköhän ne sen arvanneet, kun lähdin marssimaan tupakoitani kaivellen kohti korjaamon ulko-ovea, totisena kuin torvensoittaja, kulmat syvässä kurtussa. Se oli porukasamme varsin yleinen merkki siitä, että joku tarvitsi savukkeenmittaisen tauon.

Mä sytytin röökini jo ovella ja marssin sitten tupakkapaikalle, lysähtäen siellä olevalle hirsiselle tuvanpenkille mietteliäänä. En kuitenkaan ehtinyt istua kovin pitkään yksin, ennen kuin korjaamon ovi kävi uudestaan, ja kun mä kohotin katseeni oven suuntaan, mä näin Miken lähtevän marssimaan mua kohti, kaivellen sekin tupakoitaan taskustaan.

"Saaks liittyä seuraan?" Mikke kysäisi kohteliaasti päästessään luokseni, mun hymähtäessä sille kevyesti. En mä kyllä pistäis Miken seuraa ollenkaan pahakseni. Se osais olla tarvittaessa vakavakin ja jutella syntyjä syviä, jos sellaiselle tulis tarve..

"Joo", mä vastasinkin sitten Mikelle pienesti hymyillen, Miken vastatessa hymyyni huomattavasti leveämmin. "En mä sitä koskaan pahaksi pistä. En tykkää olla yksin."

”Tiedän”, Mikke tuumasi, ennen kuin se laski perseensä viereeni. ”Yksinäisyys on sun pahin syväne. Niinku minunkin. Ja Miron ja Nicon ja Valtterin ja Oskarin ja Venlan ja Maken ja Edin ja Nipan ja ja ja..”

”Jep..” mä nyökyttelin, vein tupakan huulilleni ja imaisin siitä henkoset, jatkaen sitten savuja ulos puhallellen: ”Paljon yksinäisii ihmisiä..”

”Ja ei sitten kuitenkaan. Meillä on aina ollut ja ON toisemme. Kaltaisemme. Muut siellä syvänteessä. Kun me vain avattais silmämme..” Mikke tokaisi ihan yllättävänkin syvällisesti, sytyttäen samalla oman tupakkansa. ”Aika harva on OIKEESTI yksin. Se vain tuntuu siltä.”

”Jep. Puhut ihan viisaita”, mä kommentoin, kohottaen kulmiani tupakkaani lasittuneesti tuijotellessani, kun lisäsin vielä perään: ”Yllättävänkin viisaita. Ja avoimesti.”

”Nicon seura on tehnyt mulle hyvää. Me ollaan puhuttu aika paljon yksinäisyydestä sen kanssa.. Ja Miron kanssa. Kolmestaankin. Ne on kyl ihan huippujätkiä molemmat”, Mikke virkkoi hymähtäen ja vei sitten röökinsä huulilleen. Sen jälkeen me oltiin hetki ihan hiljaa, mun tuijotellessa mietteläänä tupakkaani ja Miken poltellessa omaansa vieressäni. ”Mikä sun mieltä painaa?” Mikke rikkoi lopulta välisemme hiljaisuuden kysymyksellään, jolloin mä käännyin katsomaan sitä suoraan sen sinisiin silmiin.

”Ei mun mieltä mikään paina”, mä vastasin olkiani kohauttaen ja Mikkeä silmäillen.

”No miks sä sitten vaikutat taas tosi sulkeutuneelta? Oot sä selvästi TOSI paljon hyväntuulisempi kuin vielä joku aika sitten, mutta oot edelleen sulkeutunut. Oot ollut jo pari viikkoa, mutta nyt tänään varsinkin”, Mikke ihmetteli täysin kaartelematta, kurtistaen mulle kulmiaan. Mä katselin sitä hetken sen totisiin silmiin ja laskin sitten katseeni.

”Oon vain miettelias”, mä vastasin lyhyesti, koska se oli totuus. Suhteeni Santtuun ja Elliin oli suhteellisen monimutkainen ja sai minut miettelääksi. Toki, vaivasihan tää kaikki mua välillä, mutta ennen kaikkea tää sai minut miettelääksi.. Ihan jo itsessäänkin, mutta myös siksi, ettei mulla ollut oikein ketään, kelle puhua siitä. Tai no, oli mulla Eevi, tietenkin, mutta sekään ei ollut TÄÄLLÄ..

”Mikä sut on saanut miettelääksi?” Mikke jatkoi kyselytuntiaan, ja mä kohotin katseeni takaisin siihen. Voisinkohan mä kertoa Mikelle mun suhteesta Elliin ja Santtuun? Joskus olisin voinut, Mikke oli joskus ollut mun harvoja ystäviä. Voisinko mä yhä puhua sille..? Mikke ei ainakaan tuomitsis mua, sen mä tiesin.

”Mä.. mä, tuota.. kerroin tunteistani Santulle”, mä paljastin lopulta ihan avoimesti, Miken kohottaessa kulmiaan yllättyneenä.

”Okei. Miten se reagoi?” Mikke kysäisi, vieden samalla röökinsä huulilleen. ”Huonostiko? Sekö sut on saanut miettelääksi?”

”Hyvin se reagoi.. Se vastas mun tunteisiin”, mä vastasin, Miken kulmien kohotessa entistä ylempään. ”Ja nyt me ollaan yhdessä. Mutta mä oon yhä Ellinkin kanssa..”

”Okei. Semmosta”, Mikke kommentoi, puhallellen sen jälkeen savut ulos suustaan, ennen kuin se jatkoi kyselyään: ”Ootteko te Santun kanssa yhdessä Ellin selän takana, vai tietääkö Elli teistä? Onks teillä Ellin kanssa avoin suhde tai jotain, jos se tietää ja sä oot yhä senkin kanssa?”

”Kyllä Elli tietää meistä.. Ja kai meillä on tavallaan avoin suhde, mutta ei sitten kuitenkaan. Me ollaan nyt polyamorisisessa suhteessa, me kolme. VAIN me kolme, eli tavallaan se on kuitenkin suljettu suhde”, mä vastailin Miken kysymyksiin, sen nyökkytellessä mun vastauksille, eikä sen kasvoilta ollut luettavissa ainakaan tuomintaa. Ei niin tippaakaan. Päinvastoin, se vaikutti ymmärtävän meidän valinnan olla yhdessä. Vaikutti ylipäätään ymmärtävän ja hyväksyvän meidän kolmiosuhteen.

”Oulrait. Eli sä oot ihan vakavassa rakkaussuhteessa molempien kanssa”, Mikke kommentoi tietäväisenä ja viskasi poltetun röökkinsä tuhkakuppina toimivaan pönttöön. Se siis tiesi polyamorian käsitteen. ”Ymmärrän kyllä hyvin, miks te kolme ootte päätyneet tohon ratkaisuun. Sun ja Santun osalta nyt ainakin.. Miten teillä kolmella sitten menee?”

”Ihan hyvin. Ellillä on ehkä ollut jotain alkuvaikeuksia tän suhteen, mutta Santtu on ihan chill..” mä vastasin, Miken nyökkäillessä mulle jälleen kerran samalla, kun se kaivoi tupakkatoppansa taskustaan ja nappasi itselleen toisen röökin. Mä seurasin sen esimerkkiä perässä ja tein samoin.

”No, ne on luonteeltaan tosi erilaisia. Mä en yhtään ihmettele, että Ellillä on vaikeuksia ja Santulla ei. Elli on aina ollut omistuksenhaluisempi sua kohtaan, ja Santtu taas tekee kaiken sun vuoksi. Sun parhaaks.. Santtu rakastaa sua kuuhun ja takaisin. Se ei ikinä antais minkään tulla teidän väliin”, Mikke totesi sytyttäessään toista röökiään, ja mä jäin tuijottamaan sitä hämilläni. *Oliko se tajunnut Santun tunteet mua kohtaan ennen mua?* Mikke käänsi katseensa muhun ja hymähti ilmeeni nähtyään. ”Joskus tällaiset asiat näkee kai sivusta paremmin.. Kyllä mä oon nähnyt, mitä sä merkkaa Santulle. Mitä oot merkannut sille jo melko pitkään. Ei oo ollut vain mun asia puuttua siihen”, Mikke tokaisi hyväntahtoisesti hymyillen, mun vain töllöttäessä sitä sanattomana.

”Hitto mulla on ollut sua ikävä”, mä ähkäisin, kun en muuta osannut sanoa. Mikke oli joskus ollut mulle tosi hyvä ystävä, ja mulla oli ollut ihan oikeesti sen ystävyyttä ikävä. Hiton ikävä. ”Miks hitossa me sotkettiin meidän ystävyys sillä seksillä ja säätämisellä?”

”No, ei se mun puolelta mitään sotkenut”, Mikke virkkoi olkiaan kohauttaen. ”Me molemmat kaivattiin läheisyyttä silloin. Lämpöä ja läheisyyttä. Kosketusta. Ei siinä mun mielestä mitään väärää oo..”

”No ei kai”, mä myötäilin, tapittaen yhä Mikkeä. ”Sori, kun MÄ pidin etäisyyttä.”

”Ei se mittään. Sellainen sä oot. Sulkeutunut ja etäinen. Tai oot ainakin siihen asti, kunnes sun lähelle pääsee. Sitten lopulta”, Mikke totesi mutkattomasti, ja hymyili mulle kaikesta huolimatta mitä lämpimimmin. ”En mä sitä itseeni ottanut. Mä TIEDÄN, että sä oot sellainen.. Hey, don’t worry, bro. Me ollaan tässä nyt.”

”Kiitti, kun oot siinä”, mä kiittelin, ja soin itsekkin Mikelle sydämellisen hymyn. Olin oikeesti ihan hemmetin kiitollinen siitä, että Mikke oli nyt siinä, mun vieressä.. Olin kiitollinen siitä, että olin saanut sen takaisin.

”Kiitos itselles”, Mikke hymähti, kääntäen sitten kasvonsa pois päin minusta poltellessaan tupakkaansa hymy huulillaan. Mä hymähdin myös ja käänsin katseeni kohti aurinkoa. *Kohti valoa*. Elämällä oli tapana järjestyä. Eiköhän tää tästä.. ”Heehee, eli sua ei pidätellytkään tänään Elli, vaan Santtu, etkä sä siksi voinut myöntää sitä aikaisemmin? Koska mä en hetkeäkään usko, että sä olisit jäänyt lojumaan sängyn pohjalle muuten vain. Sä et oo semmonen, vaikka sua miten väsyttäis. Sä oot tännekin raahautunut ihan umpiväsyneenä, ja ihan ajoissa.”

”No, myönnetään, että näinhän se asia juurikin oli”, mä hörähdin, vieden tupakkani omille hymyileville huulilleni, ennen kuin jatkoin: ”Mä olin Santun luona yötä ja myöhästyin siksi, kun jäin pötköttelee vielä sen viereen. Kun en halunnut pois sen sylistä. Mä olisin halunnut jäädä siihen Santun viereen koko päiväksi.. Varsinkin, kun mä oon ollut viime aikoina niin tiiviisti Ellin kanssa, niiden alkuvaikeuksien vuoksi, ja mulla on ollut sen takia vähemmän aikaa Santulle. Mä olisin halunnut ehtiä olla enemmän Santun kanssa.. Mua oikeesti harmitti tulla töihin. Suretti suorastaan.. Mä olisin halunnut jäädä Santun viereen ja olla sen kanssa, kun vihdoinkin pääsin sen viekkun..”

”Ymmärrän”, Mikke tokaisi ymmärtäväisesti ja laski kätensä mun olalle. Mä kohotin katseeni siihen ja hymyilin sille kiitollisena sen suomasta ymmärryksestä.

”Mitä te homot taas kuppaatte siellä??!” Nipan ääni huudahti yhtäkkiä takaamme. Me molemmat säpsähdettiin yhtäkkistä huutoa ja käännettiin katsomaan korjaamon ovelle, jolla Edi ja Nipa seisoivat, Edin läpsäistessä juuri Nipaa käsivarteen.

”Vedä Nipa käteen!” Mikke huusi Nipalle takaisin, aavistuksen vihainen sävy äänensään. ”Ja nyt loppuu se homottelu, pikku kusiainen!! Homo ei ole haukkumasana!! Jos mä kuulen sun vielä kerrankin homottelevan jotain, niin lättä lätisee, saatana!!”

”Okei okei, älä ny hikeenny! Leikkiähän mä vain laskin!” Nipa kiekaisi virnuillen ja naureskellen, selvästi vähätellen tekoaan. Mä näin, kuinka Edi muljautti silmiään Nipan vieressä ja sanoi sille jotain, jolloin Nipa kääntyi katsomaan sitä, vakavoituen itsekkin huomattavasti. Mä jäin silmäilemään noita kahta kaverusta. Nipaa ja Ediä ei juuri nähty

ilman toisiaan, kuten mua ja Santtua ei oltu koskaan nähty. Nipan ja Edin välinen dynamiikka olikin jotenkin hyvin samankaltainen kuin meidän, ja ne oli selvästi tosi läheisiä keskenään. Toisilleen läheisimpiä koko meidän porukasta. Parhaat kaverukset. "Joo sori, mä lopetan sen homottelun, mä vannon sen. Mutta voisitteko te nyt tulla takas hommiin, jotta me päästäis joskus kotiinkin?!"

"Joo joo, tullaan tullaan!" Mikke puuskahti, imaisi vielä kerran röökiään ja tumppasi sen sitten maahan. Sen jälkeen Mikke nousi ylös tuoiltaan, tuima katse korjaamon ovesta, josta Edi ja Nipa olivat juuri menneet takaisin sisälle. "Hitto mikä paskanaama Nipa osaa olla.. Vittu miten mua vituttaa se, kun ihmiset homottelee tuolleen toisiaan.." Mikke jupisi äkäisenä, mun noustessa ylös omalta paikaltani sen jupinaa kuunnellen. Mä pysyin hetken hiljaa ja vedin itse viimeiset henkoset rөөkistäni seisten, kääntäen kuitenkin katseeni korjaamon ovelle.

"Mä luulen, ettei Nipa tarkoita sitä pahalla. Vaan se on sille normisana, you know.. Ei haukkumasana", mä totesin mietteliäänä, Miken kääntyessä katsomaan mua toinen kulma epäilevästi koholla. Minäkin käänsin kasvoni takaisin sen puoleen. "Ehkä se tunnistaa meidät kaltaisikseen ja arvelee, ettei me oteta sitä sanaa pahalla, koska ollaan samaa heimoa, tai jotain sellaista.." mä jatkoin vihjailevasti, Miken kulmien vuorostaan kurtistuessa. "Ehkä Nipa ja Edi on yhdessä?"

"Niinkö luulet???" Mikke hämmästeli, kääntäen katseensa takas korjaamon ovelle.

"Joo. Edikään ei selvästikään tykännyt siitä, että Nipa homotteli meitä. Mikä nyt ei oo kyllä mikään ihme, jos ne on yhdessä.. Jokatapauksessa, vaikutti siltä, että Edi närkästyi ihan tosissaan siitä, kun Nipa homotteli meitä. EDI otti sen pahalla.." mä virkoin totisena ja käännysin itsekin katsomaan jälleen korjaamon suuntaan. "Toivottavasti niille ei tuu riitaa tän seurauksena.."

"Jaiks, toivottavasti ei tosiaan. Nää aamuvuorot on perseestä ilman rakastavaisten riitaakin", Mikke kommentoi, ja kun mä käännysin katsomaan sitä vähän moittivasti, se vain virnisteli mulle. Enhän mä voinut olla hymähtämättä sille, ennen kuin käänsin katseeni takaisin korjaamon ovelle lähtiessäni marssimaan sitä kohti Miken rinnalla.

Sisälle ja korjaamohallin puolelle päästyämme me löydettiin kuin löydettiinkin Nipa ja Edi vähän riitaisan oloisina korjaamamme Focuksen luota. Me jäätiin Miken kaa hallin ovelle ja käännuttiin irvistämään toisillemme, kun olimme hetken seuranneet vakavan näköisinä keskustelevia poikia, joista Nipa näytti erittäin hyvittelävältä ja kädet puuskassa seisova Edi puolestaan hyvin torjuvalta. Jaiks. Ehkä me tosiaan todistettiin rakastavaisten riitaa.. Jotain pojat ainakin riiteli, päivänselvästi, vaikka ne pitikin volyyminsa niin hiljaisena, ettei me kuultu mitään.

"Joo joo, vittu seli seli", Edi puuskahti lopulta niin lujaa, että sen puhe kantautui meidän korviin saakka, jonka jälkeen se lähti harppomaan meitä - tai oikeastaan hallin ovea - kohti vihaisin askelin.

"Eetu hei!" Nipa huusi Edin perään, mutta Edi ei kääntynyt edes katsomaan sitä. Se vain ohitti minut ja Miken sanaakaan sanomatta, katsomatta meihinkään päin, ja stormasi suoraa päätä käytävään ja ulko-ovelle, painellen samaa vauhtia ulos. Mä vilkaisin Mikkeä merkitsevästi ja käänsin sitten katseeni Nipaan.

"Mä käyn juttelee sen kaa", mä totesin, osoittaen sanani sekä Nipalle että Mikelle, jonka jälkeen mä käännäyinkin jo kannoillani ja lähdin Edin perään. Musta tuntui, että se tarvitsi tällä hetkellä juttuseuraa, ja mä olin Nipan lisäksi meistä kolmesta ainoa, johon Edi oikeastaan luotti. Tai jolle se pystyi puhumaan, edes jonkun verran..

Ulos päästyäni mä aloin etsiskellä heti katseellani Ediä ja löysinkin sen tupakkapaikalta. Siellä se meidän pieni ja siro, noin 170 senttinen ninja istui hartiat lysisssä katseilta piilossa tupakkapaikan sivussa olevalla muovipenkillä ihan sulkeutuneen näköisenä, tuijotellen vain eteensä. Edi vain istui ja mökötti siellä, sillä ei ollut edes röökiä kädessään. Mä lähdin hipsimään hitaasti kädet taskuissa sen luokse, Edin kohottaessa ruskeiden silmiensä katseen muhun vasta, kun mä pääsin sen luo.

"Tuliks teille riitaa?" mä kysyin Ediltä sen kummempia kaartelematta, koska aika selkeäähän se riitely oli ollut. Joten mitäs sitä suotta kiertelemään ja kaartelemaan. Edi laski kuitenkin heti katseensa, sukien hitusen hermostuneen oloisena tummanruskeaa lyhyttä tukkaansa, joka oli päältä hieman pidempi.

"Joo.." Edi mutisi vastauksensa, huokaisten sitten hyyyyyyyyvin raskaasti perään. "Mitäpä sitä kieltämään, kyllähän te näitte sen.."

"Mistä te riitelitte?" mä kysäisin, laskien perseeni Ediä vastapäätä olevalle penkille.

"Siitä homottelusta.." Edi mumisi hiljaisella äänellä.

"Sä et tainnut pitää siitä?" mä jatkoin kyselemistä, Edin pudistellessa päätään vaitonaisena. "Loukkasko se *sua*?" mä tiedustelin varovasti, ja huomasin Edin hätkähtävän ja jännittyvän välittömästi. Se oli selvästi varuillaan. Olin siis oikeilla jäljillä. "Ootteko te Nipan kanssa yhdessä?" mä kysyin vielä yhden kysymyksen, joka sai viimeinkin Edin nostamaan katseensa muhun. Se tuijotti mua silmät lautasina, selvästi säikähtäneenä.

"Herrajumala, EI! Mistä sä sellaista sait päähäs??!" Edi henkäisi painokkaasti ja suorastaan kauhuissaan. Mä jäin hetkeksi tapittamaan sitä. Olipas se peloissaan. Pelkäskö se mun tuomitsevan sen, jos ne olis yhdessä? Jos ne olis sateenkaarikansaa. *Kuten mä.*

"Hey relax, mä oon bi. En mä teitä tuomitse. Antaa kaikkien kukkien kukkia vaan ja kaikkien sateenkaaren alla asustavien elää rauhassa", mä rauhoittelin Ediä kertomalla

siitä, että kuuluin itsekin sateenkaareviin, ja huomasin, että se rentoutui heti. Jeppis jepulis, tuomintaahan se oli pelännyt. *Kuolemaa kivittämällä*, kuten kävi Markun sakissa - eli kilpailevassa jengissä - jos paljastui homoksi tai muuksi vastaavaksi..

"Ei me olla yhdessä Nipan kanssa, me ollaan vain ystäviä. PARHAITA ystäviä", Edi toisti huokaisten aiemman lausuntonsa sen ja Nipan suhteen statuksesta, mun oikeasti yllättyessä siitä. "Mutta mä.. mä loukkaannuin Nipan sanoista, kun mä oon itte.. samanlainen kuin sä. Biseksuaali siis.. Ja Nipa tietää sen, jonka vuoksi mua vituttaakin ihan armottomasti, kun se homotteli teitä tolleen. Eikä mua pelkästään vituta, vaan myös *sattui* se Nipan heitto. Tuollainen homottelu on loukkaavaa, niin mua kuin muitakin kohtaan, eikä Nipa sais tehdä noin. Se loukkas sillä muakin. Se tuntui pahalta, kun mä oon mitä oon. Tuntui, kuin Nipa halveksis muakin.."

"Ei se sua halveksi, kuten ei homoja muutenkaan. Ei se sitä pahalla tarkoittanut. Nipan piti päästä vain isottelemaan", mä yritin lohduttaa, mutta Edi vain tuhahti mulle.

"Tiedän, mutta ei se silti sais tehdä niin. Se on silti loukkaavaa eikä sitä oikeuta mikään. Se tuntui silti pahalta ja se on silti ihan paskaa, että Nipa teki niin", Edi murahti äkäisesti, laskien sen jälkeen katseensa jälleen pois minusta.

"No onhan se.." mä ehdin todeta Ediä kompaten, ennen kuin korjaamon ovi kävi jälleen. Sekä minä että Edi käännyttiin katsomaan korjaamon suuntaan ja nähtiin Nipan lähtevän hiippailemaan meitä kohti. Edin ilme synkkeni heti, mutta mä puolestani jäin katselemaan Nipaa ennemminkin uteliaana, ja vähän harmissani. Damn, harmi kun pojat ei olleet yhdessä. Ne olis sopineet yhteen, sillä niillä oli ihan selvät naimanaamatkin! Molemmilla kun oli tummanruskea tukka ja ruskeat silmät, joskin Nipan keskipitkä ja sivujakauksella oleva tukka oli astetta vaaleampi kuin Edin, ja Edin silmät puolestaan olivat astetta vaaleammat kuin Nipan. Anyway, ne olis sopineet yhteen. Pieni ja siro Edi olis sopinut hyvin selvästi rotevamman ja noin 7 senttiä Ediä pidemmän Nipan kylkeen..

"Eetu anteeks, oikeesti, en mä.." Nipa takelteli Edille hiljaa meidän luo päästyään, vilkaisten sitten mua, ennen kuin jatkoi vielä: "En mä tarkoittanut sitä pahalla. En halveksinut, tai halveksi, homoja tai mitään. Mä oon välillä vain vähän typerä."

"No niin oot.." Edi mutisi yhtä hiljaisella äänellä, pudottaen jälleen katseensa maahan.

"Älä oo vihainen. Mä en kestä jos oot vihainen mulle", Nipa lähes aneli pahoillaan.

"Mutta kai sä vittu ymmärrät, että se tuntui musta oikeesti pahalta, kun mä oon mitä oon? Mun seksuaalisuus ei oo leikin asia. Kenenkään ei oo. Tuntuu ihan hiton paskalta, kun homottelet ihmisiä noin", Edi äsähti yhä loukkaantuneena kohottaessaan katseensa takas Nipaan, yllättäen minut sillä, miten avoimesti se puhui Nipalle mun kuullen. Nipakin selvästi yllättyi siitä, vilkaisten taas mua. "Henkka tietää, että mä oon bi."

"Ai.. Okei.." Nipa mutisi mua katsellen ja keskitti sitten katseensa taas Ediin. "Ja ymmärrän mä. Oikeesti ymmärrän, ja oon ihan hiton pahoillani. Kuten sanoin, en tarkoittanut sitä pahalla.. Mä lupaan lopettaa sen, homottelun siis. Sä et kuule sitä - tai mitään vastaavaakaan - enää IKINÄ mun suusta, mä vannon sen. Mä olin typerä ja ajattelematon. Ihan HELVETIN typerä ja ajattelematon. Eetu pliis, anna mulle anteeks.."

"Se *sattui*, Niilo.. Se tuntui oikeesti ihan hiton pahalta, vaikket osoittanut sitä edes mulle.." Edi mumisi hiljaa tummuneen katseensa laskien, ja mä pystyin melkein kuulemaan, kuinka Nipan sydän murtui juuri sillä hetkellä, kun se tajusi oikeesti loukanneensa Ediä sanoillaan. Se kipu nimittäin kuului sekä Edin puheesta että sen olemuksesta, mutta heijastui myös Nipankin silmistä, kun se oli nyt tajunnut, mitä oli tehnyt. "Vitsiin verhoiltu teräkin on silti terä, silloinkin kun se ei ole osoitettu edes sulle itselles.. Sä oot mun paras ystävä, sun pitäis tietää paremmin olla möläyttelemättä tuollaisia.."

"En mä ikinä tarkoittanut satuttaa sua.." Nipa sanoi lähes käheästi, pitäen ihan hiton pahoittelevan ja katuvan katseensa Edissä, joka puolestaan tuijotteli yhä jalkojaan. "Tai yhtään ketään muutakaan, mutta varsinkaan sua. En KOSKAAN haluais satuttaa sua.. Ja kyllä, mun pitäis tietää paremmin, mutta mä osaan olla välillä ihan uskomaton urpo. Ihan törppö. Se oli ihan törkeän typerä heitto, mä tiedän sen itsekin. Mä olin ihan hiton ajattelematon.. Älä vihaa mua, pliis.."

"No en mä sua vihaa", Edi totesi, kohottaen vakavan katseensa takaisin Nipaan.

"Hyvä.. Mitä mun pitää tehdä, että sä annat mun typeryyden anteeks? Jos sä haluat, että mä anon anteeksiantoa polvillani sun edessäs, niin mä voin tehdä senkin. Ihan mitä vain, ettet oo mulle enää vihainen", Nipa kyseli Ediltä melkein epätoivoisena. Mulle alkoi tulla sellainen olo, että olin ihan ylimääräinen, ja että mun pitäis poistua ja jättää pojat rauhaan, mutten saanut oikein tilaisuutta siihenkään häiritsemättä niitä, joten pysyin yhä paikallani kuin tatti, yrittäen maastoutua siihen penkilleni, ettei pojat muistais mun läsnäoloa. "Eetu, sä oot mun paras ystävä, mä en kestä jos sä oot vihainen mulle.. Mä heittäydyn kohta oikeesti maan matoseksi sun jalkoihin ja anelen sun anteeksiantoa vaikka tuossa paskassa ryömien, jos muu ei auta.."

"Ei sun tarvii mitään anella", Edi tokaisi Nipalle jo selvästi leppyneempänä, ja ehkä vähän huvittuneenakin siitä mielikuvasta, jonka Nipa oli juuri maalannut sen verkkokalvoille. "Saat sinä anteeksi, senkin pölvästi.."

"Noniin pojat, halatkaas sitten sovinnon merkiksi, että päästään takas töihin", mä totesin rempseästi, ja nousin sitten itse jo penkiltäni Ediä vastapäätä. Soin sille vielä hyväntahtoisen hymyn, jonka jälkeen mä käänsin kasvoni Nipan puoleen, virnistäen sille ilkeäkurisesti. "Vai ootko liian kovis tai macho halaamaan parasta ystävääs?"

”No en vitussa”, Nipa puuskahti ja sieppasi samantien juuri seisomaan nousseen Edin mahtavaan halaukseen, rutistaen sen suurinpiirtein hengiltä. ”Mä en IKINÄ vois hävetä tai kavahtaa tai halveksia sua tai mitään sellaista, Eetu.. Sä oot mulle tärkeä..”

”Niin sinäkin mulle, Niilo..” mä kuulin Edin vielä vastaavan, ennen kuin lähdin itse jo marssimaan kohti korjaamoä hyväntuulisesti vihellellä. Mjaa-a, vai ei pojat olleet yhdessä. VIELÄ. Kyllä mulla oli silti yhä sellainen kutina, että ne tykkäs toisistaan vähän enemmänkin kuin vain ystävinä, mutta eivät joko myöntäneet sitä vielä, tai sitten eivät oikein itsekään tunnistanee tunteitaan vielä. Aika näyttäisi, pitikö mun kutina paikkaansa. Saattoihan mulla toki olla ihan vain ihottumaakin.

Hymisin yhä mielissäni ja pyörittelin kaikenlaisia poikien välisiä romanssifantasioita mielessäni, kun marssin korjaamon puolelle, jossa Mikke olikin jo käsittelemämme Focuksen kimpussa, kuuluen kiroilevan niin maan penteleesti.

”Eikö onnaa vielääkään?” mä kysäisin hyväntuulisesti päästyäni lähemmäs Mikkeä, joka puolestaan kääntyi mulkaisemaan mua pahantuulisesti.

”No ei vittu onnaa, varsinkaan kun te laiskajaakot jätitte minut yksin”, Mikke murahti ja puri hammasta niin lujaa, että sen melkein kuuli. ”Onnistuin just ja just estämään itseäni, etten olis tarttunut lekaan ja hakannut tätä koko murheenkryyniä paskaksi.”

”O-ou”, mä irvistin ja iskin sitten kädet lanteilleni, kuin paraskin Justiina tai supersankari kuunaan. ”Mutta älä huoli, Super-Henkka pelastaa!”

”Housuissas on Super-Henkka..” Mikke jupisi kumartuessaan taas auton moottorin puoleen, jatkaen samalla yhä jupinaansa, mutten saanut siitä enää selvää.

”Niin onkin”, mä hörähdin, Miken kohottaessa tuiman katseensa takaisin muhun, mutta eihän sillä pysynyt pokka.

”Hah, älä unta näe, senkin ruppakulli”, Mikke naurahti huvittuneena, mun vain virnuillessa sille. Sain sillä Miken naurahtamaan uudestaan, jonka jälkeen me jatkettiin hommia paremmalla tuulella ja paremmalla sykkeellä, Edin ja Nipankin liittyessä seuraamme hetken päästä.

Me ehdittiin puuhailla vielä tovi sen saatanallisen Focuksen parissa keskenämme, ennen kuin Oskari suvaitsi saapua vihdoinkin paikalle, marssien suoraan toimistoonsa hieman mielteliään oloisena. Ainakaan se ei edes tervehtinyt meitä, joskaan ei mekään kyllä sitä, kun oltiin niin keskittyneitä hommaamme, joka oli juuri ehkä ratkeamaisillaan ja valmistumassa! Ja tiedä häntä, ehkä Oskari ajatteli, ettei me edes kuultais sen tervehdystä sen mökän yli, joka hallissa parhaillaan soi, sillä Mikke oli pistänyt taas kunnon rockit päälle, että me saatais hommat kulkemaan. Rock oli kuulemma paras lääke vitutukseen, jumeihin ja saatanallisiin autoihin. Se manaisi kaikki demonit pois.

"Hei Hene", Mikke kuiskutteli mulle ja tökkäsi mua kylkeen, mun kääntyessä katso-
maan sitä kysyvästi. Nipa ja Edi jatkoivat yhä 'potilaamme' kimpussa. "Oskari tuli."

"Niin? Kyllä mä sen huomasin. Entä sitten?" mä kysyin vähän kummissani.

"Käy kysyy siltä, että voisitko lähtee tänään aikaisemmin?" Mikke ehdotti yhä kuis-
katen, yrittäen selvästikin pitää äänensä niin matalana, etteivät Nipa ja Edi kuulis sen
puhetta. Mä jäin töllöttämään sitä yhä enemmän ihmeissäni. "No mitä?? Sähän halusit
ehtii olla Santun kanssa! Kun ette oo ehtineet nyt olla niin paljoa yhdessä. Tässä olis
mahdollisuus lisätä sitä aikaa. Oskari päästää sut takuuvarmasti lähtemään tänään ai-
kaisemmin, se lähtee itekin", Mikke kuiskaili ja vilkaisi sitten toimiston suuntaan. "Se
lähti just hakemaan kahvia. Ala mennä jo, livahda sen toimistoon ennen kuin se palaa,
niin sen on pakko kuunnella sun asia!"

"Se kuuntelis kyllä muutenkin", mä tokaisin toista kulmaani kohottaen.

"Oskari vaikuttaa kyllä aika kiireiseltä ja mietteliäältä just nyt, niin ei välttämättä.
Mutta tällä tavoin sä pääset takuulla sen puheille. Ja parhaimmassa tapauksessa voit
säilyttää sen", Mikke virnisti ilkikurisesti viimeisen lauseensa kohdalla, mun kohotta-
essa sille uudelleen toista kulmaani. "No mitä? Sitä on hauska kiusata vähän."

"No niin kyllä onkin", mä myönsin hihitellen ja lähdin sitten samantien vipeltämään
mielipuolisesti hykerrellen kohti toimistoa kuin paraskin salaliittolainen. Oskaria oli oi-
keesti hauska kiusata, ja mä voisin tosiaan parhaimmassa tapauksessa säilyttää sen,
kun se tulis toimistoon. Oskari säikkyi niin machoksi mieheksi varsin helposti ja sitä oli
hauska säikyellä, kun se karjui niin kauniisti säikähtäessään. Kaikki aina nauroi sille
katketakseen, kun se karjahteli säikkyessään.

Mä hiippailin sisälle toimistoon kuin ninja - Edi olis ollut ylpee musta - ja jäin odotte-
lemaan Oskaria saapuvaksi, vaanien sitä heti toimiston oven vieressä. Katselin siinä
samalla toimiston seinällä olevia lippulappusia, joista yksi oli Oskarin "musta lista", ja
kiinnitin pitkästä - oikeesti, piiiitiiitiiitkistä - aikaa huomiota siihen. En voinut olla
hymähtämättä ääneen, kun pyyhkäisin katseellani läpi siinä olevat nimet ja pärstäker-
toimet. Jos joku sillä listalla olevista ihmisistä toisi autonsa tänne korjattavaksi, se olis
määrä paskoa sellaiseen kuntoon, ettei sitä saisi enää koskaan korjattua. Juu ei, Oskari
ei todellakaan peiteltyt sitä, jos oli vihainen tai kantoi kaunaa jollekin.

Hätkähdin hereille ajatuksistani, kun Oskari ilmaantui yllättäen toimiston ovelle kah-
vikuppi kädessään, Oskarinkin hätkähtäessä hienoisesti huomatesaan minut. Damn,
mä missasin mun mahdollisuuden säilyttää sen kunnolla!

"Ai kappas Henriikki, mitäs sä täällä notkut?" Oskari tiedusteli ja sulki toimiston oven,
mun kääntyessä kokonaan sen puoleen ilkikurisesti virnuillen. "Mitä sä virnuut?"

"Onks Sami, Anniina ja Milla yhä sun mustalla listalla?" mä kysyin vähän huvittuneena naurahtaen ja osoitin seinällä olevaa lappua, jossa tosiaankin komeili EDELLEEN niiden kolmen naamat ja nimet.

"On", Oskari vastasi lyhyesti, vilkaisten seinällä olevaa lappua pahantuulisesti tuhahtaen. Voi hyvä luoja sen kanssa..

"Millakin? Vaikka se on Niken kaa, ja Nikke on sun 'miehiä', ainakin korjaamon kautta? Ja vaikka Milla on muuttunut, ja Nikke on onnellinen sen kaa? Nehän meni just herrajumala kihloihinkin ja aikoo mennä naimisiin ensi kesänä.. Vihoitteletko sä silti Millalle EDELLEEN?" mä kyselin, yrittäen tällä kertaa pidätellä huvitustani, mutta enhän mä saanut poistettua huvittunutta sävyä äänestäni, mikä sai Oskarin kurtistamaan kulumiaan ja tuhahtamaan mullekin.

"Se ämmä ei pääse KOSKAAN mun mustalta listalta pois. Se kohteli mun veljeä ihan törkeän huonosti ja ajoi sen ihan järkyttävän syvälle", Oskari murahti mulle tuimana. Se se kyllä oli ihan SAAKELIN pitkävihainen.. Lausahdus 'Ojalat ei anna koskaan anteeksi' piti välillä yhä paikkaansa Oskarin kohdalla. Oli siitä tullut paljon lempeämpi ja armollisempi kuin mitä se oli käsitykseni mukaan joskus ollut, mutta tiettyjä asioita se ei pystynyt antamaan anteeksi, semmonen suojelija kun oli.

"Okkei oulrait", mä naurahdin, yhä huvittuneena Oskarin edesottamuksista. "Se on vain vähän ristiriitaista, you know. Kun MIRO on päässyt pois sun mustalta listalta, mutta Milla ei. After all, Miro kuitenkin herrajumala puukotti Valtteria."

"Mutta se teki sen vain siksi, kun sen oli pakko. Tai oikeastaan siksi, kun MÄ ajoin sen siihen. Miro puukotti Valtteria MUN takia", Oskari totesi syyllisyydestä tummalla äänellä, sen katseenkin tummuessa ihan silmissä. Se kantoi siis yhä syyllisyyttä siitä, kun oli omilla teoillaan periaatteessa aiheuttanut sen, että Valtteria oltiin satutettu..

"Hei, Valtterille ei käynyt pahasti. Valtteri on kunnossa, ja siitä on tuhat vuotta. Älä pode siitä enää syyllisyyttä, sun ei tarvii tehdä niin. Valtterikaan ei oo koskaan kantanut sulle kaunaa siitä", mä yritin lohduttaa Oskaria, jonka katseen tumma sävy ei kuitenkaan hälventynyt ollenkaan. "Ja Miro sitä puukkoa piteli, etkä sä. Sä et PAKOTTANUT sitä mihinkään etkä iskenyt sitä puukkoa Valtterin selkään. Mirolla oli syynsä toimia miten toimi, eikä ne kaikki syyt liity suhun. Ja hei äijä ihan oikeesti, jos sä pystyt antamaan anteeksi Mirolle, niin pitäis sun jumalauta pystyä antamaan anteeksi itselleskin. Se on ollutta ja mennyttä, ja sä olit vielä silloin pimeytes otteessa. Kuten oli Mirokin, ja jos sä ymmärrät sitäkin, niin yritä nyt hyvä mies ymmärtää itseäskin.. Sun ei tarvii syyllistää itseäs kuoliaaksi tuollaisista ikivanhoista asioista."

Oskari katseli mua hetken vaiti niillä harmailla silmillään, joihin oli laskeutunut syvät

varjot, mutta sitten se tummuus väistyi hieman ja Oskari hymyili mulle pienesti.

”Kiitti.. Mä yritän muistaa ton..” Oskari tyytyi hymähtämään, irvistäen sitten perään oikein kauniisti. ”Mutta Millalle mä en anna anteeksi.”

”Voi hyvänen aika sun kanssa”, mä naurahdin jälleen huvittuneena. ”Älä sitten. Entäs Samille ja Anniinalle?”

”Ehkä joskus”, Oskari virkkoi olkiaan kohauttaen. ”Nikke ei kuitenkaan oo Valtteri, jonka puolesta mä jaksan kantaa kaunaa vaikka hautaan saakka..”

”Ja Sami ja Anniina ei satuttaneet ketään tahallaan, ne vain rakasti toisiaan. Ei ne mahtaneet tunteilleen mitään”, mä puolustelin Samia ja Anniinaa, koska kyllähän mä ymmärsin niitä. Olin aina ymmärtänyt ja ymmärsin nykyisin vieläkin paremmin, kun olin itsekin kamppailut tunteideni kanssa viime aikoina. ”Ei se rakkaus noin vain kuole.”

”No ei niin”, Oskari irvisteli, kääntyen sitten katsomaan toimiston seinällä olevaa mustaa listaa. ”Ehkä mä voisin ottaa Samin ja Anniinan pois tuolta listalta..”

”Oho oho! Edistystä!” mä hörähdin ja annoin Oskarille aplodit, Oskarinkin kääntyessä irvistämään mulle. Jälleen kerran. Se oli kyllä melkoinen irvileuka. ”Nou hätä, jäbä. Sulle jää tolle listalle vielä melkoinen määrä väkeä.”

”Eh. Niin jää. Ehkä mun pitäis alkaa tehdä sovintoja ihmisten kanssa”, Oskari jatkoi irvistelyään, kääntäen katseensa takaisin mustaan listaansa. ”Vaan ei tossa kyllä oo hirveesti enää karsittavaa. Ennemmin siihen tulee lisää naamoja Samin ja Anniinan tilalle. Mulla on jo tiedossa yksi mahdollinen lisänaama.”

”No voi vittu”, mä hörähdin uudelleen. ”Kenet sä oot nyt suututtanut? Kenen kanssa sä oot tällä kertaa ottanut yhteen?”

”En mä oo ketään suututtanut tai ottanut yhteen kenenkään kanssa”, Oskari puuskahti, vetäen kätensäkin puuskaan. ”Mä lisään siihen sun isoveljes, jos se vielä kerrankin vittuilee sulle jotain”, se selvensi tuimana ja ihan vakavissaan. Mä jäin vain töllötämään Oskaria hetkeksi sen sanat kuultuani, mutta sitten mun kasvoille nousi leveä ja kiitollinen hymy. Voi luoja mä olin oikeesti kiitollinen Oskarista, sekä sen suomasta huolenpidosta ja suojelusta. ”Ja sen mä voin sanoa, ettei Jamppa pääsis sitten tuolta listalta koskaan pois, kuten ei Millakaan, koska kyllä mä sinunkin puolestas jaksan kantaa kaunaa vaikka hautaan saakka.”

”Voi jumalauta Oskari..” mä kähähdin ja syöksähdin samassa jo Oskaria vasten, halaten sitä lujaa. Oskarikin kietoi omat kätensä mun ympärille, sulkien minut omaan turvalliseen syliinsä niin kovin isällisesti, että minulta meinasi päästä itku. Oskarista oli kyllä todellakin tullut mulle näiden vuosien saatossa kuin isä. Isä, joka suojeli mua ja huolehti minusta. Isä, johon mä saatoin nojata, kun myrskytuulet riepotteli mua. Isä,

jonka syliin mä sain painautua koska vain, eikä se torjunut mua *ikinä*.. "Kiitos. Kaikesta.. Kiitos, kun huolehdit minusta ja suojelet mua. Kiitos, kun oot aina mun puolella. Kiitos kun oot olemassa.. Sä oot mulle ihan järjettömän tärkeä, tiedä se.."

"Niin sinäkin minulle, poikani. Niin sinäkin minulle.." Oskari totesi mulle lähes hellästi, rutistaen mua oikein lujaa, ja minäkin tiukensin omaa otettani siitä. Hitto vaan mä en kyllä haluaisi IKINÄ menettää Oskaria. Mä en selviäisi siitä, jos mä menettäisin sen. En vain vittu selviäisi.. Oskari oli mulle oikeesti korvaamaton. Yksi niistä ihmisistä, jotka halusin pitää elämässäni AINA. Ihminen, jonka menettäminen romahduttaisi maailmani ihan jumalattoman pahasti. Varmaan kuolettavan pahasti. Mä en oikeesti kestäisi Oskarin menetystä.. "Hei, mutta mitä sä pönötit täällä toimistossa alunperin? Oliko sulla jotain asiaa mulle? Tuskin sä tulit tänne kysymään ihan asiakseen mun mustasta listasta?" Oskari kysäisi hetken mua halailtuaan, vetäytyen samalla irti minusta.

"Mjoo, en tullutkaan.." mä mutisin, ja katselin Oskaria hieman alta kulmain. "Mä, tuota, ajattelin kysyä, että saisinko mä lähteä tänään vähän aikaisemmin töistä..? Mun olis tarkoitus nähdä tänään Santtua, niin haluaisin päästä sen luo mahdollisimman aikaisin.. Että ehtisin viettää sen kanssa vähän enemmän aikaa.." mä jatkoin yhä hieman mutisten, koska suoraan sanottuna mua alkoi hävettää pyytää jälleen vapaata. Tai ei nyt vapaata, mutta löysää kuitenkin.. Oskari oli aina ollut mulle niin hyvä ja oli antanut mulle niin paljon, *ja mä puolestani olin vain pyytämässä siltä koko ajan jotain*. Että kyllä hävetti.. Oskari ei kuitenkaan vaikuttanut onneksi mitenkään ankaralta tai torjuvalta pyyntöni suhteen. Vaikka se kurtistikin kulmiaan pyyntöni kuullessaan.

"Onks Santun oireet pahentuneet taas?" Oskari kysyi heti kulmat kurtussa, aavistuksen huolestuneella äänellä. "Pitäiskö sille kuitenkin maksaa käynti yksityisellä lääkäriillä, jos se sais sillä tavoin parempaa hoitoa.."

"Ei jee, ei oo mistään sellaisesta kyse!" mä kiirehdin selittämään, huitoen samalla villisti käsilläni. "Mä vain.. mä vain haluaisin ehtiä olla Santun kanssa vähän pidempään. Mun aika Santun kanssa on.. on nykyisin vähän kortilla. Kun yritän tasapainotella Ellin ja Santun välillä", mä lisäsin, yrittäen kertoa tilanteestani mahdollisimman totuudenmukaisesti ilman, että paljastaisin liikaa.

"Ah, I see.. Ymmärrän. Siinä riittääkin varmasti tasapainottelemista", Oskari kommentoi ymmärtäväisenä, ja laski peffansa pöydän kulmalle, näyttäen taas vähän mieteliäältä. "Tottakai sä saat lähteä aikaisemmin. Mä lähden itsekin tänään viimeistään kolmelta kypälämäkeen. Monelta sä haluat lähteä sinne Santun luokse?"

"Käyks puoli kolme? Santtu pääsee kahden jälkeen psykoterapiasta, joka sillä on Porokylässä, niin me voitais sitten kävellä samaa matkaa sen luo.." mä ehdotin vähän

varovasti, mutta Oskari vain hymyili mulle leppoisasti.

”Käy. Se on sitten sovittu. Eikä tarvii korvata”, Oskari tokaisi rennosti ja huitaisi vielä tehosteeksi kädellään ilmaa. Mä en voinut olla virnistämättä sille. Se oli kyllä ihan lepsu.

”Sä oot kyllä ihan höveli ukko”, mä nauroin ääneenkin, Oskarin irvistäessä sanoilleni. Taas kerran. Sillä oli ollut kyllä tänään varsinainen irvistelypäivä.

”Mutta vain sun kohdalla, joten älä huutele sitä kellekään. Itseasiassa; jos pojat ihmettelee tänään sitä, kun lähdet aikaisemmin, niin keksi pliis joku tekosyy. Älä kerro niille, että mä oon ihan lepsu ja höveli sulle”, Oskari irvisteli. Mä nyökkäsin sille hyväntahtoinen - ja kiitollinen - hymy kasvoillani. Tottakai mä pitäisin Oskarin selkää..

”Mä sanon vaikka, että mulla on pakollisia menoja. Lääkärikäynti tai jotain”, mä hymähdin, ja kiitin vielä oikein lämpimällä äänellä: ”Kiitti, Oskari.. Sä oot ihan paras.”

”Oleppa hyvä. Mutta nyt, painuhan töihin siitä laiskamoto, että ehdit tehdä niitä edes jonkun verran ennen kuin lähdet”, Oskari naurahti hyväntuulisesti, edes yrittämättä vakavoitua ja komentaa mua tosissaan.

”Aye aye, captain! Ja mä lupaan paiskia töitä kahta kauheammalla vimmallä tän ajan, minkä oon tänään paikalla!” mä hihkaisin riemukkaasti ja vedin käteni lippaan kuin alokas kuunaan.

”Kunhan paiskit etkä paisko”, Oskari sanaili heti. ”Niinku Nipa perjantaina.”

”No Nipalla meni vain vähän hermot, kun sillä on oravan hermot”, mä virnistelin ja röyhistin sitten rintaani oikein jetlakkana. ”Mulla puolestaan on lehmänhermot.”

”Niin niin ja lehmät lentää”, Oskari nauroi huvittuneena. ”Mutta alahan mennä nyt töihin siitä, hushus!”

”Jessöör!” mä kiekaisin tottelevaisena ja käännyn välittömästi kannoillani, poistuen vauhdilla toimiston ovesta hallin puolelle. Aioin pitää lupaukseni siitä, että paiskisin töitä kahta kauheammin, kun sain kerran lähteä aikaisemmin töistä. TAAS. Tulispa ainakin korvattua edes jotenkin.. Tosin, laitoin kyllä ensin Santulle viestiä, että pääsisin tänään aiemmin ja tulisin sitä vastaan, kun se pääsis terapiasta, mistä Santtu oli ihan mielisään. Se oli enemmän kuin iloinen siitä, että me saatais vähän enemmän yhteistä aikaa, kuten olin minäkin.. Tekisin kyllä hommani tänään ihan kiiturina, jotta pääsisin sitten kiittämään Santun syliin mahdollisimman nopeasti.

Aika suorastaan juoksikin siinä hommia paскиessa, kun mä kerrankin oikeasti paiskin töitä. Siis oikeesti, raadoin niska limassa ja tein työni sellaisella vauhdilla, että mua olis voinut luulla Flashiksi. En ollut koskaan ennen hoitanut hommiani sellaisella vimmallä. Oskari tuli jossain välissä jopa toppuuttelemaan mua, että pidä nyt poika kuitenkin edes taukoja välillä. Joten niin mä sitten pidin, kun kerran käskettiin, mutta yritin pitää

taukoni lyhyinä, jotta oikeesti korvaisin Oskarin hyväntahtoisuuden edes jotenkin ja voisin tuntea olevani hyödyksi. Sinä päivänä kyllä peräti olinkin, vaikka lähdin aikaisemmin, heh. En mä varmaan normipäivinä edes saanut näin paljoa aikaiseksi.

Puoli kolmen aikaan mä sitten moikkasin kaikki rakkaat kollegani ja Oskarin, ja lähdin voppailemaan kohti Porokylää Santtua vastaan. Mikä sopikin tosiaan tarinaani siitä, että mulla oli lääkärikäynti, jonne olin menossa, sillä Nurmeksen terveysasemahan oli Porokylässä. Ei sitä tosin ollut kukaan edes kysellyt, että miksi ja minne lähdin aikaisemmin. Ehkä kaikki olettivat, että mä olin vain laiskamato, joksi Oskarikin oli mua kutsunut, ja tiesivät, että Oskari lepsuili kohdallani. Jaiks. Nooooooh, tuskin se oli kuolemaksi. Pojat kunnioittivat Oskaria sen hyvän sydämen vuoksi, eivätkä sen auktoriteetin tai tiukan komennon vuoksi. Kaikki RAKASTI Oskaria..

Mä hyräilin hyväntuulisesti kulkiessani eteenpäin pitkin Raatihuoneenkatua, mutta sen vaihtuessa Pappilansuoraksi aloin ihmetellä, että miksei Santtua näkynyt missään. After all, tää oli yhtä suoraa tienpätkää lähes ennen terveysasemaa olevalle liikenneympyrälle asti, mutten nähnyt Santtua koko suoralla. Kyllähän sen olis pitänyt olla jo matkalla tännepäin. Kurtistin kulmiani kummissani ja pysähdyin hetkeksi, ihan vain ihmettelemään koko asiaa, ja silloin mä kuulin ääniä jostain sivustaltani.

Käänsin katseeni viistosti eteen, etuvasemmälleni, sillä ne äänet tuntuivat kuuluvan sieltä, rantatien alkupäästä. Höristin korviani ja hätkähdin pienesti, kun tunnistin SANTUN äänen, mikä saikin minut lähtemään salamana jälleen liikkeelle. Mä pinkaisin suorastaan juoksuun, jotta saisin näköyhteyden Santtuun, ja pian mä näinkin sen, sydämeni jättäessä heti lyönnin välistä. Santtu oli nimittäin siellä rantatiellä Vernerin - Markun sakkiin kuuluvan öykkäriin - kanssa, tai oikeamminkin; Vernerin oli siellä Santun KIMPUSSA. Vernerin oli varmaan repinyt Santun väkisin sinne mukaansa, jotta ne olis piilossa katseilta, sillä se oli ihan päivän selvästi pahoinpidellyt Santun. Santun nenästä vuosi verta, sen kasvot oli muutenkin ruhjeilla ja vaatteet paskaiset, ja Vernerin piteli sitä yhä rinnuksista kiinni, katsoen sitä halveksuen, silkkää myrkkyä katseessaan.

"Vitun homo, painu -"

"HEI!!!" mä karjaisin ihan täysiä, jolloin Vernerin kääntyi katsomaan mua, päästäen samalla irti Santusta, joka horjahti ja kaatui polvilleen. Mä vilkaisin mukiloitua rakastani huolissani ja käänsin sitten ihan silmittömän raivoissani katseeni Verneriin. Sillä hetkellä mä olisin valehtelematta halunnut tappaa sen. *Se oli satuttanut mulle kaikkein rakainta ihmistä.*

7. Sateenkaarimustelmia

”PERÄÄNNY KAUEMMAS MUN YSTÄVÄSTÄ TAI SUN KÄY KALPATEN!!!” mä karjuin Vernerille ihan vitun raivona, ja lähdin harppomaan Santtua ja Verneria kohti.

”Sinäkö itikka pakotat-”

”Ole sinä saatanan paskiainen hiljaa!” mä keskeytin Vernerin raivoissani ja syöksähdin samantien sitä päin. Mä luotin yleensä ennemmin ääneeni ja sanoihin ja välttelin väkivaltaa, mä kun olin yleensä pienempi kuin vastustajani, mutta tällä kertaa mä hyökkäsin suinpäin Vernerin kimppuun. Vaikka Vernerä oli mua ihan HITON paljon isompi ja vahvempi, niin en ajatellut sitä hetkeäkään, vaan kävin vain raivona sen päälle. Huttakaisin nyrkillä Vernerin kasvoja päin ja tähtäsin heti perään potkunkin sitä kohti, mikä sai sen perääntymään pois Santun luota, kun se väisti mun nyrkkiä ja potkua. ”Ala painua vittuun siitä ja anna olla viimeinen kerta, kun kosket Santtuun!!! Tai mä vittu laulan *joka ikisen* SUN salaisuuden kaikille ja usutan vielä pojatkin sun kimppuun!!!” mä raivosin Vernerille, jonka silmät kapenivat viiruiksi sanani kuultuaan.

”Et sä uskaltaisi. Mä tiedän, ettet sä kuulu enää siihen porukkaan -”

”En niin, mutta se ei tarkoita, että ne olis hylänneet minut! Jos sä satutat mua tai mun kavereita, niin ne ei välitä hevonnittuakaan siitä, etten mä kuulu enää siihen porukkaan, vaan ne pitää mun selkää ja kostaa mun puolesta sulle, ja sinäkin vittu tiität sen!!!” mä huusin Vernerille yhä ihan vitun vimmoissani, keskeyttäen sen myrkyllisen lauseen jälleen kerran. ”Nyt, painu helvettiin, tai mä alan laulaa sun salaisuuksista!!! Ja jos sekään ei auta, niin mä soitan vittu pomolleni!!!” mä jatkoin Vernerille raivoamista, kun se ei tehnyt elettäkään lähteäkseen minnekään. *Mä halusin sen kauas Santusta ja vähän äkkiä.* Vernerä alkoi kiristellä hampaitaan mua tuijottaessaan, mutta sitten se vilkaisi Santtua, joka nousi juuri seisomaan vähän ontuen, ja mä leimahdin taas, ihan välittömästi. ”USKALLAKIN EDES KATSOA SANTTUA PÄIN!!! USKALLAKIN VITTU SANOA SILLE ENÄÄ *IKINÄ* YKSIKIN POIKKIPUOLINEN SANA, NIIN *MINÄ* AVAAN SANAISEN ARKKUNI!!! JÄTÄ SANTTU RAUHAAN!!! PAINU NYT VITTUUN SIITÄ JA VÄHÄN ÄKKIÄ!!!”

Huutoni sai Vernerin kääntämään katseensa takaisin muhun. Se tuijotti mua hetken hiljaa, tuhahti sitten pilkallisesti ja käänsi meille selkänsä, lähtien saapastelemaan kohti Porokylää. Mä tuijotin sen perään vihaisena huohottaen, Santunkin katsellessa loittonevaa Verneria. Vasta kun Santtu käänsi katseensa muhun, mä käänsin omani siihen.

”Miks Vernerä pelkää salaisuuksiensa paljastumista..” Santtu kysyi minulta hiljaisella äänellä kohdattuaan vakavan katseeni. ”Tai MINKÄ salaisuuden paljastumista se pelkää? Ja vieläpä noin paljon..”

"Se on ite homo. Vernerin kuuluu kilpailemaan jengiin, ja siinä sen porukassa homoseksuaalisuus on käytännössä perisynti. Ne ei katsoisi sitä hyvällä. Kyllä ne varmasti epäilee sitä jo, mutta niillä ei oo todisteita siitä. Mulla on. Tai *meillä*, oikeastaan.." mä vastasin totisena, Santun hätkähtäessä mun vastausta ja kääntyessä nopeasti vilkkaamaan loittonevan Vernerin perään. "Pidä se mielessäs vastaisuuden varalta. Sä voit tästä lähtien käyttää sitä tietoa Verneristä vastaan. *Aseena* sitä vastaan", mä totesin. Santtu nyökkäsi mulle, seuraten samalla Verneristä katseellaan.

"Kiitos Henkka.." Santtu lähes kuiskasi, tuijottaen yhä - hieman lasittunein silmin - Vernerin perään. Ei se varmaan oikeasti edes nähnyt Verneristä enää, kun se oli vajonnut vähän omiin ajatuksiinsa. Eikä mikään ihme.. Vernerin oli pahoinpidellyt sen tänään. Siinä oli varmasti pureskeltavaa, ja mä tiesin omasta kokemuksestakin, että sellainen osasi olla myös traumatisoivaa.. "Kiitos, oikeesti.. Sä pelastit mun perseen.."

"No toivottavasti en kuitenkaan sitä", mä irvailin, ihan vain piristääkseni Santtua tyhmällä huumorillani. Se kääntyi katsomaan mua, naurahtaen sanoilleni vapautuneesti.

"No et varmaan kirjaimellisesti sitä. Tai mistäs sitä tietää", Santtu nauroi, vilkaisten sen jälkeen vielä kerran Vernerin perään. Minäkin vilkaisin. Se oli kadonnut meidän näköpiiristä. *Onneksi*. "Kiitos silti. Mä olin vähän pulassa."

"No tästä lähtien et oo enää. Sä voit vedota Ojalan porukkaan, jos Vernerin ja sen sakki uhittelee sulle. Ja sä voit uhkailla Verneristä sen salaisuuksilla", mä tokaisin vaka-voituen, meidän molempien kääntäessä katseemme takaisin toisiimme. "Mutta ei Vernerin pitäis kyllä häiriköidä sua enää, kun se tietää, että sulla on mun ja Ojalan porukan tuki takanas. Ei se uskalla uhmata Oskaria. Sulla ei oo mitään pelättävää enää.. Sä oot mun paras ystävä, Oskari ja pojat suojelee ja puolustaa kyllä suakin, kuten ne suojelee ja puolustaa mua. Mä infoon tästä Oskarille ja varmistan sen vielä.. Oskari ei takuulla anna kenenkään enää satuttaa sua", mä vannoin Santulle vakaasti, Santun kasvojen levitessä leveään ja kiitolliseen hymyyn, johon mä vastasin.

"Kiitos.. Arvostaisin suojelusta kyllä suuresti.." Santtu kiitti mua jälleen kerran, ja kommentoi sitten vielä perään: "Oskarilla taitaa olla oikeasti aika paljon vaikutusvaltaa."

"Onhan sillä", mä totesin nyökäten, lisäten vielä jatkoksi sattumalta yhteen ääneen Santun kanssa: "Onneksi."

Me naurahdettiin toisillemme, kun olimme onnistuneet puhumaan yhteen ääneen, jonka jälkeen mä jäin katselemaan Santun kiitollisia ja nauravaisia, mutta mukiloituja kasvoja. Kiinnittäessäni huomioni niihin Santun kasvojen ruhjeisiin mä vakavoiduin jälleen, ja tajusin jotenkin vasta silloin syöksyä sen luokse, halaten Santtua lujaa. Santtukin kietoi omat kätensä mun ympärille ja painoi kasvonsa mun olkaa vasten. Mä yritin

halata sitä mahdollisimman tiukasti satuttamatta sitä, mutta kun Santtu siitä huolimatta henkäisi hiljaa kivusta, mä havahduin taas todellisuuteen ja rekisteröin kunnolla sen, mitä juuri oli tapahtunut. Vernerin oli vittu pahoinpidellyt Santun. Pahasti. Santtua oli sattunut. Pahasti. Ihan hiton pahasti. *Vitun Vernerin.*

”Ootko sä kunnossa?” mä kysyin huolissani, silitellen samalla lohduttavasti Santun selkää, kun tunsin sen vapisevan hiukan syleilyssäni. ”Shhh, ei hätää..”

”Oon mä ihan.. Kiitos sun. Mulle olis käynyt paljon huonommin ilman sua. Ei se Vernerin ehtinyt mätkäistä mua kuin turpaan ja tönäistä kumoon, kun repi mua sinne ranta-tielle, eli ei se ehtinyt satuttaa mua kovin pahasti.. Ei mua satu kuin nenään ja käsiin, ja vähän selkään ja polveen. Ei tarvii olla huolissaan”, Santtu vastasi hieman tukahtuneesti, kun se puhui mun olkaa vasten. Mä tiukensin otettani siitä, tuntien sen vapinan entistä selvemmin itseäni vasten. ”Eikä mua pelota tai mitään, ei varsinkaan enää. Kun sä oot siinä, mun tukena ja turvana. Mä tiedän, ettei mulla oo mitään hätää enää.. Tää tärinä johtuu varmaan ennemminkin järkytyksestä, ja se tulee tälleen vähän jälkijunnassa, kun vasta nyt alkaa tajuta kunnolla, mitä just tapahtui..”

Mä kohotin katseeni suuntaan, johon Vernerin oli mennyt, pidellen yhä Santtua tiukassa syleilyssäni. Tunsin vihan nuolevan sisuksiani ihan uskomattomalla voimalla ja aloin kiristellä hampaitani niin, että ne kirskuivat. Saatanan Vernerin. Tämä ei jäisi vittu tähän. Vernerin ei saisi päästä rangaistuksesta siitä, että oli pahoinpidellyt Santun! Tai ainakin se pitäis varmistaa, ettei se koskis Santtuun enää IKINÄ! Vernerille pitäis tehdä selväksi, että jos se taittais enää hiuskarvankaan Santun päästä, niin se KUOLISI!

”Vittu. Mennään hei käymään korjaamolla”, mä tokaisin Santulle kireänä, Santun vetäytyessä irti musta, katsoen mua vähän kysyvästi. ”Mennään puhumaan Oskarille NYT. Nyt heti. Mä en halua, että näin käy toiste. Vernerin satutti sua, ja sille pitää tehdä helvetti soikoon selväksi, ettei se saa koskea suhun enää koskaan. Mä haluan varmistaa NYT HETI, ettei se tuu koskaan enää sun lähellekään.”

Santtu nyökkäsi mulle, ja me lähdettiin samantien marssimaan kohti keskustaa ja korjaamoja. Me ei puhuttu mitään, käveltiin vain, mä kireänä kuin viulunkieli ja pitäen katseeni koko ajan edessä ja määränpäässämmä, ja Santtu vähän ontuen ja mua vilkuillen. Mä olin vain niin vitun vihainen ja näin niin vitun punaista, etten edes pystynyt ajattelemaan mitään muuta kuin sitä, että meidän olis päästävä korjaamolle ja Oskarin puheille ennen kuin Oskari lähtis kotiinsa, jotta tää asia tulis varmasti hoidettua vielä TÄNÄÄN. Se teki minusta vähän sulkeutuneen tuppisuun. Jälleen kerran. Mun päähän ei mahtunut kovin montaa ajatusta samaan aikaan, ja vielä vähemmän sinne mahtui kovin montaa voimakasta tunnetta samaan aikaan. Nyt kaiken tilan oli vienyt VIHA.

Me oltiin melkein korjaamolla asti, kun Santtu lopulta rikkoi välisemme hiljaisuuden.

”Henkka hei..” Santtu melkein kuiskasi, mun kääntyessä katsomaan sitä. ”Kiitos, kun puolustat ja suojelet mua tällaisella raivolla. Kun oot AINA puolustanut ja suojellut mua tällaisella raivolla.. AINOANA kaikista. Sä oot oikeesti ainoa, joka on KOSKAAN puolustanut ja suojellut mua, ja sä teet sen vieläpä sellaisella vimmallalla, ettet välitä vaikka toisella olis ylivoima ja saisit itte turpaas. Silti sä vain puolustat ja suojelet mua.. Kiitos. Mä oikeesti arvostan sitä, että sä teet niin. Se on.. tuntunut aina omalla tavallaan hyvältä. Kun joku välittää niin paljon..”

”Kiitos itelles, kun et säikähdä mua, kun mä puolustan sua tällaisella karhunraivolla. Joku muu vois säikähtää..” mä heitin Santulle vastakiitoksen pieni hymy kasvoillani, Santun hymyillessä mulle takaisin lempeästi ja rakastavasti.

”En tietenkään säikähdä. Sä teet niin siksi, kun välität”, Santtu kommentoi hymyillen ja hapuili sitten hetkeksi käteni omaansa. ”Ja se tuntuu hyvältä, kuten sanoin.. Tulee sellainen olo, että.. että mulla on merkitystä.. Että oon tärkeä.”

”Sulla on todellakin ihan PIRUSTI merkitystä. Sä oot mulle KORVAAMATON ja mä RAKASTAN sua. Tottakai mä sua puolustan ja suojelen. Mä en IKINÄ antais kenenkään satuttaa sua, enkä mä pelkää ketään tai mitään, kun on kyse susta ja sun suojelemisesta. Niin pirun tärkeä sä mulle oot. Sua mä puolustaisin vaikka itseltään Paholaiselta ja menisin mielihyvin Helvettiin sun puolesta. Ja Helvetti jäätyis ennemmin kuin mä antaisin kenenkään satuttaa sua, jos voisin sen vain estää..” mä totesin Santulle täysin vakaalla äänellä ja jokaista sanaani todellakin tarkoittaen, puristaen samalla kevyesti sen kättä. ”Mä vaikka tappaisin sun vuokses.”

”Jos et kuitenkaan”, Santtu irvisti, mutta mä puolestani kurtistin sille tuimana kulmiani.

”Kylläpä, ja tapankin, jos Vernerin uskaltaa enää IKINÄ koskea suhun”, mä murahdin yhä vihaisena Vernerille, ja käänsin sitten katseeni korjaamon suuntaan. ”Mutta tuskin se edes lähestyy sua enää sen jälkeen, kun Oskari tekee sille selväksi, ettei sillä oo lupaa tehdä niin. Tuu, mennään nyt Oskarin puheille. Se pitää kyllä huolen siitä, ettei Vernerin häiriköi sua enää ikinä”, mä jatkoin vielä totisena ja lähdin sitten marssimaan eteenpäin, kulkien Santun kanssa käsi kädessä läpi korjaamon pihan. Korjaamon ulko-ovella mä jouduin päästämään Santun kädestä irti, että me päästäis sisälle, meidän lähtiessä sen jälkeen astelemaan peräkkäin käytävää pitkin kohti hallin ovea. Mä olisin halunnut tarttua Santtua uudelleen kädestä, ihan vain ollakseni sen turvana, mutta mua ehkä pelotti, mitä Oskari ajattelis meistä tai minusta, jos näkis meidän pitelevän toisiamme kädestä, joten en uskaltanut tarrata enää Santun käteen..

Mä kuljin määrätietoisesti etummaisena meistä, kulkien ohi täpötäyden ja äänekkään

kahvihuoneen edes vilkaisematta sinne päin, Santun seuratessa mun perässä. Mä pidin katseeni tiukasti käytävän päässä olevassa hallin ovesta ja avasin sen sitten suorastaan riuhtaisten, kun pääsin lopulta sen luo, hallin puolella olevan Miken - miksihän se ei ollut kahvilla kuten muut? - kohottaessa heti katseensa muhun, kun se kuuli oven avautuvan.

"Jou! Vastahan sä Henkka lähdit! Mitäs sä jo nyt duuniin palasit?" Mikke naurahti huvittuneena, suoristautuen vieressään olevan auton konepellin alta täyteen pituuteensa juuri, kun Santtu hipsi taakseni. Mikke siirsi katseensa silloin siihen ja hätkähti näkyvästi Santun nähdessään, vakavoituen salamana. "Mitä Santulle on tapahtunut???"

"Vernerin tapahtui", mä murahdin vihaisesti, Miken keskittäessä katseensa takaisin muhun, ja mä näin, kuinka sen ilme kiristyi välittömästi. "Onks Oskari toimistossa?"

"On. Se oli ihan just lähdössä, joten ehdit saada sen kiinni just ja just", Mikke totesi vakavana. Mä nyökkäsin Mikelle ja vilkaisin Santtua, ennen kuin lähdin harppomaan kohti toimistoa, stormaten sisälle huoneeseen sen kummempia koputtelematta. Oskari, joka istui pyörivällä tuolillaan työpöydän ääressä, kääntyi katsomaan mua vähän kummastellen, ja kohdisti sitten seuraavaksi katseensa Santtuun sen tullessa mun taakse, jääden tuijottamaan Santun piestyjä kasvoja kulmiaan kurtistaen.

"Mitä Santulle on tapahtunut?" Oskarikin kysyi Miken tavoin kohdistessaan katseensa muhun, kuin selontekoa odottaen.

"Vernerin tapahtui. Vernerin mukiloi Santun", mä vastasin Oskarillekin ääni vihaa tihkuen, ja näin senkin alkavan kiristellä hampaitaan.

"Tulkaa sisään ja pistäkää ovi kiinni", Oskari tokaisi totisena, hieman kireä vire äänessään. Mä vilkaisin takanani seisovaa Santtua ja astelin yhdessä sen kanssa syvemmälle huoneeseen, sulkien samalla oven perässämme, kuten Oskari oli käskenyt. "Kerтокаas nyt vähän tarkemmin. Mitä tapahtui? Miks Vernerin pahoinpiteli Santun? Ja mitä sä Henkka toivot mun tälle asialle tekevän, koska sen takiahan sä mun puheille tulit?"

"Vernerin, se.." mä aloitin, mutta suljin sitten suuni ja vaikenin vielä hetkeksi, kun mä en ollut edelleenkään täysin tietoinen siitä, mitä Oskari ajatteli homoista lähipiirissään.. Hitto, syteen tai saveen. Mun oli pakko yrittää luottaa Oskariin ja siihen, ettei se tuomitsis Santtua sen homoseksuaalisuudesta. Jotta se osaisi suojella Santtua parhaalla mahdollisella tavalla.. "Ilmeisesti Vernerin kävi Santun kimppuun siksi, kun.. kun Santtu on homoseksuaali. Näin mä ainakin oletan, koska mä kuulin Vernerin homottelevan Santtua.. En mä itseasiassa ehtinyt edes kysyä Santulta, miks Vernerin kävi sen kimppuun, kun mä vain stormasin tänne ihan vitun vihaisena. Kun sä oot eka jonka puoleen mä käännyn tällaisissa asioissa. Mä vain.. mä vain halusin suojella Santtua.." mä lähes mutisin loput lauseistani, kääntäen lopuksi kasvoni Santun suuntaan, kuten teki Oskarikin.

”Senkö takia Vernerin kävi sun kimppuun? Seksuaalisen suuntautumisesi takia?” Oskari kysyi Santulta kuin varmistaen asian, puhuen sille asiallisella ja kohteliaalla äänellä.

”Niin varmaan.. Se vain.. se vain haukkui mua vitun hintiksi, sanoi ettei munlaisia kaivata täällä ja kävi päälle..” Santtu vastasi hiljaa, Oskarin katsoessa sen hakattuja kasvoja vakavana ja nyökätessä pienesti, ennen kuin se keskitti katseensa taas muhun.

”Ookkei, eli sitten ongelman ydin on luultavasti syvemmällä kuin pelkässä Vernerissä. Hyvä tietää. Jatka?” Oskari virkkoi, katsoen mua odottavasti.

”Mä en halua, että näin käy toiste. Santtua ei saa häiriköidä sen seksuaalisen suuntautumisen takia, eikä kyllä muutenkaan. Niille täytyy tehdä selväksi, että niiden pitää jättää Santtu rauhaan”, mä totesin lähes vaativalla äänellä. Oskari silmäili mua tovin totisena, ja vähän tutkivasti, jonka jälkeen se nojasi selkänsä tuolinsa selkänojaan ja käänsi katseensa mietteliäänä pois meistä, pyöritellen samalla kynää kädessään.

”Ja sut varmaan myös..?” Oskari tokaisi vähän pohdiskelevalla äänellä, katsellen laittunein silmin toimiston seinällä olevaa valokuvaa, jossa oltiin me kaikki korjaamolaiset ja se itse. Mä sävähdin Oskarin sanoja ja jäin tuijottamaan sitä silmät lautasina. Tiesikö se minusta ja Santusta?? ”Sä Henkka tiiät, että mä näen ja kuulen enemmän kuin vain sen, mitä mä itte henkilökohtaisesti näen ja kuulen. Toki mä olisin halunnut kuulla sen suoraan sinulta, enkä kaupungilla liikkuvien huhujen kautta, mutta kyllä mä tiedän, että te ootte yhdessä Santun kanssa, ja ettet sä oo hetero..”

”Haittaako.. haittaako se sua?” mä kysyin melkein sopertuen, vähän peloissani. Tai no, vähän enemmänkin kuin vain vähän peloissani. Mä pelkäsin ihan tosissani, että menettäisin Oskarin tuen nyt. Pelkäsin, että menettäisin ainakin Oskarin läheisyyden seksuaalisen suuntautumisen vuoksi.. Enkä mä missään tapauksessa halunnut menettää sitä. En Oskarin läheisyyttä, enkä sitä muutoinkaan.

”Ei tietenkään. Miks haittais?” Oskari totesi kohdistuessaan katseensa takaisin muhun, kurtistaen kulmiaan nähtyään pelon kasvoiltani. ”Et kai sä oo oikeesti pelännyt mun reaktiota? Et kai sä oo pelännyt, että mä jotenkin tuomitsisin sut tai kavahtaisin sua? Että menettäisit minut, tai jotain muuta yhtä typerää?”

”No oon mä ehkä vähän..” mä vastasin rehellisesti, Oskarin puuskahtaessa mulle.

”No sitten sä oot kyllä ihan idiotti”, Oskari tuumasi tuima ilme kasvoillaan ja vilkaisi nopeasti Santtua, ennen kuin käänsi totiset kasvonsa takaisin mun puoleen. ”No, mutta palataan asiaan. Mä lähetän tänään pari poikaa Vernerin luokse. Ja Markunkin luokse. Jos Vernerin ei usko meitä, niin Markkua sen uskoo.. Pojat tehkööt niille molemmille selväksi, ettei teihin kosketa. Ja saavat tehdä kyllä selväksi senkin, että antaa olla viimeinen kerta, kun mä kuulen niistä tällaista. Tää on nyt vika kerta, kun se katsotaan

läpi sormien, perkele.. Markku tietää, että mun hyväntahtoisuus alkaa muutenkin loppua niiden suhteen. Se ei halua astua mun varpaille. Kyllä se pistää Vernerin ruotuun.”

Mä nyökkäsin Oskarille, ja hymyilin sille perään ihan äärimmäisen kiitollisena.

”Kiitos. Kaikesta. TAAS”, mä kiitin vielä ääneenkin, Oskarin hymähtäessä lämpimästi.

”Kiitos minunkin puolestani. Mä oon oikeesti ihan äärettömän kiitollinen siitä, jos mun ei tarvii pelätä teidän ansiosta..” Santtukin kiitteli mun takaa, jolloin Oskari käänsi katseensa siihen, suoden sille oikein lämpimän hymyn.

”Eipä kestä kiitellä, pojat”, Oskari virkkoi kollektiivisesti meille molemmille, pitäen katseensa kuitenkin Santussa. ”Santtu, me ei todellakaan anneta kenenkään ajaa sua pois täältä, mä vannon sen. Eikä anneta enää kenenkään satuttaa sua. Ei hätää, me suojellaan sua kyllä. Mä teen *kaikille* selväksi, ettei suhun saa koskea”, Oskari rohkaisi Santtua, joka hymyili sille mitä kiitollisimmin. ”Mutta menkäähän nyt siitä, niin mä teen ne pari puhelua ennen kuin lähden kotiin katsomaan, mitä Romeo on tällä kertaa tuhonnut”, Oskari tokaisi vielä naurahtaen, osoittaen sanansa tällä kertaa meille molemmille, enkä mä voinut olla virnistämättä sille. Romeo, Oskarin koira, alkoi olla meidän työpaikalla jo kuuluisa siitä, että se oli tuhonnut varmaan puolet Oskarin omaisuudesta. Sillä oli ihan uskomaton tuhovoima. ”Ja Henkka.. Älä pelkää pyytää apua, äläkä enää ikinä pelkää, että mä tuomitsisin sut jostain. Sä voit kääntyä mun puoleen ihan missä asiassa vaan.. Sä oot mun poikia.”

Mä hymyilin Oskarille iloisesti sen sanat kuultuani, jonka jälkeen mä ja Santtu jo käännettiin kannoillamme ja lähdettiin astelemaan ulos pomoni toimistosta. Jotta se pääsis tekemään ne puhelut ja kotiin Romeon luo, ennen kuin se koira tuhoaisi koko talon.

”Henkka”, mä kuulin Oskarin kuitenkin lausuvan vielä nimeni, ja käännin katsomaan sitä yhdessä Santun kanssa. Oskari silmäili mua hetken vaiti, jonka jälkeen se siirsi oman katseensa Santtuun. ”Saisinko mä jutella hetken Henkan kanssa kahden?”

”Toki. Mä meen juttelee vaikka Miken kanssa siksi aikaa?” Santtu vastasi ensin Oskarille ja osoitti sitten viimeiset, hieman kysyvät sanansa mulle. Mä nyökkäsin sille, Santun hymyillessä mulle lämpimästi, ennen kuin se kääntyi jälleen kannoillaan ja lähti marssimaan yksin ulos toimistosta. Mä katselin tovin sen perään ja käännin sitten Oskarin puoleen.

”Laitanko oven kiinni?” mä kysäisin Oskarilta vähän hämilläni. Se silmäili mua yhä totisena ja vilkaisi sitten oven suuntaan.

”No, tuskin Santtu tätä enää kuulee, jos se meni Miken luokse sinne hallin puolelle..” Oskari mutisi ja keskitti sen jälkeen katseensa takaisin muhun, kohdaten katseeni. Mä kurtistin sille kulmiani. Mitä Santtu ei saisi kuulla? ”Mä arvelin, ettet sä halua Santun

kuulevan ja tietävän tätä. Koska.. Niin. Noh, koska te salasitte sen silloin, ja Mikke sanoi sen johtuvan siitä, ettet sä halunnut Santun tietävän.”

Mä hätkähdin Oskarin sanoja ja jäin tuijottamaan sitä silmät selällään. *Tiesikö se..??*

”Katsos kun mä tiesin jo susta ja Mikestäkin, silloin parisen vuotta sitten. Mikke kertoi mulle silloin teistä. Koki kai velvollisuudekseen kertoa, koska noh, sä oot ollut mulle kuin oma poika. Kai se halusi mun hyväksynnän”, Oskari kertoi mua silmiin katsellen, mun tuijottaessa sitä yhä lähes sanattomana. Oliko Oskari tiennyt mun biseksuaalisuudesta jo useamman *vuoden* ajan?? Miksei se ollut sanonut mitään! ”Ajattelin vain mainita tästä asiasta.. Että sä ymmärrät, etten mä tosiaankaan tuomitse tai kavaahda sua mitenkään, en oo KOSKAAN tuominut tai kavahtanut. Ja toisaalta mä halusin sun tietävän tästä myös siksi, ettet sä saisi kuulla tästä joskus jotain muuta kautta. Ihan yhtälailla kuin mä toivon sun olevan mun luottamuksen arvoinen, mä haluan olla sun. En halua, että meidän välillä on tällaisia salaisuuksia. Joten.. halusin vain kertoa, että mä oon tosiaan tiennyt sun seksuaalisesta suuntautumisesta jo hyvän aikaa, ja tiesin susta ja Mikestä silloin aikoinaan. Mä en oo mitään muuta kuin odottanut, että sä kertoisit tästä mulle itekin.. En oo koskaan kavahtanut tai tuominut sua.”

Mä tuijotin Oskaria hetken suutani aukoen, mutta suljin sitten lopulta suuni, kun huuleni kääntyivät lämpimään hymyyn.

”Sä oot kyllä.. ihan huippu. Oikeesti oot. Muuta mä en osaa nyt sanoa.. Kiitos, kun oot yhä siinä, etkä kavaahda mua, vaikka mä en oo hetero”, mä hymähdin hiljaa, Oskarin hymyillessä mulle pienesti, joskin se sen hymy oli jostain syystä hieman värisevä.

”Mä olisin toivonut, että sä olisit uskaltanut kertoa mulle tästä itse.. Ja tavallaan mua harmittaa, ettet sä luottanut muhun niin paljoa, että olisit kertonut. Se tuntuu vähäsen pahalta”, Oskari tokaisi hieman tummalla äänellä, antaen samalla selityksen värisevälle hymylleen. Mä tunsin heti pistoksen sydämessäni, koska kyllähän mä ymmärsin sen, miksi Oskarista tuntui pahalta. Olihan tää ollut epäluottamuksen osoitus sitä kohtaan.. Ei Oskarista varmasti tuntunut hyvältä, että mä olin *pelännyt* kertoa sille tästä. ”Tai no, vähän enemmänkin kuin vain vähäsen pahalta, jos täysin rehellisiä ollaan. Tuntuu oikeesti aika hiton pahalta, että sä oot *pelännyt* kertoa tästä mulle”, Oskari myönsikin vielä, ollen jälleen kerran mulle yllättävänkin rehellinen tuntemuksistaan.

”Älä ota sitä henkilökohtaisesti.. Mä en vain oo erityisemmin tottunut hyväksyntään ja ymmärrykseen, niin mä pelkään KAIKKIEN kavahtavan mua, jos ne saa tietää mun seksuaalisesta suuntautumisesta”, mä totesin hiljaa ja vähän kuristuneesti, laskien sitten katseeni. Minusta tuntui oikeasti pahalta katsoa Oskarin tummiin silmiin ja nähdä, miten pahalta mun epäluottamus siitä tuntui. Siksi ääneni oli painunut hieman käheäksi

ja jouduin laskemaan katseeni, jääden tuijottamaan käsiäni. Yritin miettiä mitä sanoisin, että voisin pyyhkäistä sen tumman sävyn pois Oskarin silmistä. "Jos.. jos sua yhtään lohduttaa, niin.. niin mä pelkäsin SANTUNKIN kavahtavan mua, enkä kertonut sillekään kuin vasta kuukausi sitten.. Ja se on sentään mun paras ystävä, joka on kuulunut elämäni AINA, ja jolle mä yleensä luotan kaiken. Ja.. Niin.. Edes Jamppa ei ymmärrä tätä, saati sitten hyväksy, ja se on sentään mun veli. Eikä äitikään ollut varauksettoman iloinen kuullessaan siitä, etten mä oo hetero, että ei siinä.. Edes mun perhe ei siis kunnolla hyväksynyt tätä.." mä mutisin Oskaria lohduttaakseni, avaten sille sydäntäni, jotta sen olo helpottuisi. "Ja onhan tää jengimaailma melko.. miehinen? Näin paremman sanan puutteessa. Ja ahdasmielinen. *Vanhoillinen*. Pitää olla miehinen mies, you know.. Kai mä pelkäsin, että te kaikki, sinäkin, tuomitsette homot. Lesbot. Biseksuaalit.. Tai jos ette tuomitsis, niin ainakin kavahtaisitte, ettekä haluais olla enää mun lähellä.."

"Ehkä jengimaailma onkin sellainen, mutta ei meidän porukka. Ei *me*. Me ollaan PERHE, eikä perheessä hylätä tai kavahdeta ketään, MINKÄÄN vuoksi. Tässä perheessä ainakaan. MUN perheessä ainakaan. Perheessä kaikki hyväksytään sellaisina kuin ne on", Oskari kommentoi lempeällä ja lähes hellällä äänellä, jolloin mä kohotin katseeni takaisin siihen ja sen totisiin kasvoihin, joiden harmaissa silmissä oli kuitenkin lämpöä. "KUKAAN noista ei tuomitse tai kavahda sua. Ei kukaan. Meidän kanssa sä voit olla vapaasti oma itses. Ja mitä Jamppaan tulee, niin.. noh.. Jamppa on mitä on. On silläkin syynsä olla sellainen kuin on.. Syyt, joista se ei puhu, koska 'miehet ei puhu eikä pussaa'. Vaikeaahan sen on silloin käsitellä asioita. Mutta se, että Jamppa on umpimielinen, ei tarkoita, että me muut oltaisiin sitä. Ainakaan enää.. Minä varsinkaan. Mä en IKINÄ tuomitsis mun poikia tai hylkäisi ketään teistä. Varsinkaan sua.." Oskari jatkoi vielä, lisää hellyyttä äänessään, varsinkin viimeisen lauseensa kohdalla. Mä soin Oskarille pienen hymyn, johon se vastasi, ennen kuin mä laskin jälleen katseeni.

"Kai mä vain.. pelkäsin, että mä.. että mä menetän sun tuen, jos sä saat tietää tästä.. Pelkäsin, että.. että menettäisin vähintäänkin sun läheisyyden, enkä mä halunnut menettää sitäkään, niin se.. se pelko sai minut sulkeutumaan.." mä mutisin vähän kangerellen, Oskarin puuskahtaessa mulle, mikä sai minut nostamaan katseeni takas siihen.

"Sä et IKINÄ menetä mun tukea. Etkä kyllä läheisyyttäkään. Et ikinä. Mä pysyn sun tukena AINA", Oskari lausahti mulle totisena, täysin vakaalla ja vuorenvarmalla äänellä, katsoen mua suoraan sinisiin silmiini omilla harmaillaan, joissa ei ollut tippaakaan epärointiä. Se oikeasti tarkoitti jokaista sanaansa. "Sä oot ihan tosi mulle kuin oma poika, enkä mä sua hylkää. Sä et voi tehdä tai sanoa mitään sellaista, että mä lähtisin. Sä voit oikeesti kertoa mulle mitä vain ja puhua mulle mistä vain. Mä pysyn sun rinnalla."

"Kiitos.." mä kähähdin suorastaan liikuttuneena - jälleen kerran - Oskarin tuesta, ja hymyilin sille taas lämpöisesti, jääden sen jälkeen vielä tapittamaan sitä vähän mietteläänä. Minusta tuntui hyvältä kuulla, että Oskari pysyisi rinnallani ja tukenani no matter what, seksuaalisesta suuntautumisestani huolimatta, mutta.. *ehkä muidenkin tarviis kuulla se joskus?* Edi ainakin oli selvästi pelännyt muiden reaktiota.. "Sun muuten kannattais ehkä kertoa kantasi seksuaalivähemmistöistä joskus joissain illanistujaisissa."

"Aijaa?" Oskari kommentoi kulmiaan kohottaen, hieman kysyvällä äänellä.

"Joo. Ihan vain pikkuvinkkinä", mä tokaisin, nyökkäillen vielä sanojeni tueksi.

"Okke oulait. No, sitten mun täytyy tehdä niin. En mä halua, että kukaan pelkää mun tuomitsevan niitä seksuaalisen suuntautumisensa vuoksi", Oskari totesi ymmärtäväisesti. Mä soin sille jälleen yhden lämpimän hymyn, Oskarin hymyillessä mulle takaisin ja vilkaistessa sen jälkeen pöydällä olevaa puhelintaan. "Mutta joops, mun pitäis varmaan ruveta soittelemaan. Että pääsen kotiin ennen kuin Romeo on tuhonnut koko talon", Oskari virkkoi huvittuneena ja minäkin naurahdin sille, vastaten sen virnistykseen kun se kääntyi katsomaan mua. "Menehän siitä, Santtu varmaan odottaa sua jo."

"Jeps", mä hymähdin ja käänsin Oskarille jo selkäni, mutta käännyin sitten kuitenkin katsomaan sitä vielä, Oskarin vilkaistessa mua kysyvästi samalla, kun se alkoi räplätä puhelintaan. "Hei. Kiitti. Kaikesta. TAAS."

"Nonni, höpöhöpö. Ala mennä siitä", Oskari naurahti hyväntuulisesti ja huitaisi kädellään rennosti ilmaa, vetäisten sen jälkeen puhelimensa korvalleen. Se soi mulle vielä leveän hymyn, ennen kuin käänsi katseensa pois minusta, mun hymähtäessä ääneen kun poistuin toimistosta, sulkien oven visusti perässäni. Kohottaessani katseeni Santtuun ja Mikkeen, jotka juttelivat keskenään Miken korjaaman auton luona, mä kuitenkin pysähdyin vielä hetkeksi, vakavoiduin Santun ruhjeita katsellessani, aloin kiristellä hampaitani ja avasin toimiston oven uudelleen, Oskarin kääntyessä katsomaan mua kummissaan. "Oota hetki, Henkalla on jotain asiaa", se tokaisi puhelimeensa ja laski sen sitten korvaltaan, katsoen mua kysyvästi. "No?"

"Verner ei oikeesti saa koskea Santtuun enää pitkällä tikullakaan, ja sen on saatava rangaistus siitä, kun se pahoinpiteli Santun", mä sanoin Oskarille haudanvakavana, ja jatkoin vielä vihasta tärisevällä äänellä: "Ja sille on tehtävä selväksi, että jos se koskee Santtuun vielä kerrankin, niin siltä lähtee nirri."

"Sanomatta selvää. Molempiin", Oskari totesi mulle yhtä totisena ja kohotti sitten puhelimensa takaisin korvalleen samaan aikaan, kun mä käännyin kannoillani, suljin toimiston oven perässäni ja lähdin marssimaan kohti Santtua ja Mikkeä, jotka juttelivat yhä keskenään, Miken nojaillessa takanaan olevaan autoon.

"- kyllä ne möyhentää Vernerin, älä huoli. Sun ei tarvii pelätä sitä mulkkua. Vernerin ei selviä tästä rangaistuksesta, ja Oskari varmistaa takuulla, ettei näin käy toiste. Vernerin ei vittu uskalla enää edes katsoa sua päin.." mä kuulin Miken murisevan, ennen kuin se hymyili pienesti ja kohotti kätensä Santun olkapäälle, taputtaen sitä rohkaisevasti. "Sä oot Henkan kamu ja Henkka kuuluu perheeseen. Joten sinäkin kuulut."

"Kiitos. Rohkaisusta, ja kaikesta muustakin.." Santtu hymähti, vilkaisten mua ja hymyillen mulle lämpimästi, ennen kuin se käänsi mukiloidut kasvonsa jälleen Miken puoleen. "Mä oon aina arvostanut teitä, kun te ootte puolustaneet ja suojelleet Henkkaa. Kiitos, kun suojelette nyt muakin.."

"Any time, any place, bro", Mikke virkkoi veljellinen hymy kasvoillaan, käyttäen lausahdusta, jonka olimme oppineet Oskarilta. Sen jälkeen se kääntyi katsomaan mua, mun suodessa puolestaan sille hymyn. Olin kiitollinen siitä, että 'perheeni' suojeli Santtuakin ehdoitta, ja otti sen mukaan menoon aina, kun se oli kanssani.. "Pomomies rupes hoitelee sitä V-asiaa?"

"Juu", mä vastasin lyhyesti. "Se lähettää poikia sen luo."

"Niin mä arvelinkin. Mä taidan käydä ilmoittautumassa vapaaehtoiseksi", Mikke tokaisi ja nosti samassa jo peffansa irti auton konepellistä, mun katsoessa sitä kulmat koholla. Oliko se oikeesti menossa ilmoittautumaan vapaaehtoiseksi? "No mitä sä töllötät? Sä oot mun läheisimpiä 'veljiä' ja Santtu on sun paras kamu. Mä todellakin käyn ilmoittautumassa vapaaehtoiseksi möyhentämään Vernerin. Mulla on muutenkin kilo paskaa hampaankolossa sitä jätkää kohtaan, saanpahan hyvän tekosyyn mättää sitä turpaan", Mikke tuhahti vähän katkerana ja lähti kuin lähtikin astelemaan kohti Oskarin toimistoa. Mä seurasin sitä katseellani ja käänsin sitten katseeni Santtuun, joka ei vaikuttanut olevan ihan yhtä hämillään kuin mä.

"Mikke on ihan jäätävän vihainen Vernerille, se pajusi tuossa mullekin sitä äsken ihan urakalla ja suorastaan puhisi raivosta. Se kertoi, että Vernerin on tehnyt jotain Mirollekin joskus.. Sitä Mikke varmaan tarkoitti sillä, että hänellä on jo ennestään kaunoja Vernerin kohtaan. Tai 'kilo paskaa hampaankolossa', niinku se sen itse ilmaisi", Santtu valaisi mua, selittäen sen, miksi Mikke oli niin innoissaan ilmoittautumassa vapaaehtoiseksi. Mä vakavoiduin heti ja nyökkäsin Santulle totisena. Mitähän Vernerin oli tehnyt Mirolle? Nehän oli kuuluneet samaan jengiinkin ja olleet tovereita..

"No, en ylläty. Vernerin on yks vitun mulkku, joka on tehnyt varmaan kaikille tän kaupungin ihmisille jotain.." mä mutisin, tuijotin hetken Santtua sen vihreisiin silmiin ja vedin sen sitten sen kummempia miettimättä syleilyyni, halaten rakasta ystävääni ja poikaystävääni lujaa. "Älä huoli, me suojellaan sua siltä.. Se ei enää ikinä koske suhun."

”Juu, niin Mikkekin lupasi. Ja Oskari. Joten, uskotaan”, Santtu lähes naurahti, vetäytyen irti minusta lämpimästi hymyillen. ”Ja mä oon ihan pirun kiitollinen siitä.”

Mä soin Santulle rakastavan hymyn ja tartuin sen käteen, puristaen sitä tiukasti. Santtu vilkaisi yhteenliitettyjä käsiämme ja kohotti sitten katseensa takaisin muhun entistä leveämpi hymy kasvoillaan.

”Lähdetäänkö kotiin, rakas? Tai siis, sun luo?” mä kysäisin, Santun hymyillessä edelleen sitä maailman söpöintä hymyään.

”Mentäiskö mieluummin sun kämpälle? Mulla.. mulla olis ehkä turvallisempi olo siellä just nyt. Kun sinne on lyhyempi matka, ja.. ja Oskari ja pojat olis lähempänä”, Santtu ehdotti, jolloin sen hymy hyytyi hieman. Mä nyökkäsin sille ja painoin rohkaisevan suukon sen poskelle, jonka jälkeen me lähdettiin kulkemaan kohti hallin ovea, mun pitäessä yhä tiukasti Santun kädestä kiinni. Mä avasin herrasmiehenä oven Santulle, kun me päästiin hallin ovelle, sen pujahtaessa kanssani käytävään, jota pitkin me marssittiin käsi kädessä ja rinnakkain vuorostaan ulko-ovelle, ohittaen jälleen kerran täpötäyden kahvihuoneen sinne päin katsomatta. Pitelin yhä Santtua kädestä, kun me astuttiin ulos korjaamolta, lähtien sen jälkeen tallustamaan kohti keskustaa ja mun lukaalia.

Me tosiaan mentiin sitten Santun kanssa vaihteen vuoksi mun asunnolle, jossa mä puhdistelin ja paikkailin ihan ekana Santun haavat parhaani mukaan, pakotin sen suloisen lämpimään suihkuun ja sen jälkeen lainaamaan mun vaatteita, jotta se saisi puhtaat kuteet ylleen. Kun Santtu oli tehnyt kaiken sen, mä istutin sen sohvalle, kävin hakemassa pakastimesta jäätelöä, jonka lykkäsin Santun kouraan, ja pistin vielä romanttisen hömppäleffankin pyörimään - viedäkseni Santun ajatukset muualle tänään tapahtuneesta - ennen kuin istahdin itse Santun viereen, ihan sen kylkeen, kietoen käteni sen harteille. Vedin Santun tiukasti kiinni itseeni, pidellen sitä kainalossani kuin suojassa pahalta maailmalta, eikä Santtu kyllä pistänyt ollenkaan vastaan. Päinvastoin. Se alkoi natustaa sitä antamaani jätskiä, painautui mun syliin kevyesti huokaisten ja keskitti mielellään katseensa ja huomionsa siihen leffaan. Hetkeen me ei puhuttukaan mitään, oltiin vain lähekkäin.

”Kiitos Henkka, sä oot kyllä valtavan ihana..” Santtu kuitenkin kuiskasi jonkin ajan kuluttua, painautuen entistä tiiviimmin iholleni sen jälkeen, kun oli laskenut jäätelökulhonsa sohvapöydälle. ”Juuri tätä mä tarvitsinkin.. Nyt mulla alkaa olla taas hyvä ja turvallinen olo. SUN lähellä mun on AINA hyvä olla. Mä niiiiiniin rakastan sua, Henri..”

”Niin mullakin sun lähelläs, ja niin minäkin sinua, Santeri”, mä kuiskutin takaisin ja painoin Santun huulille hellän suudelman, kun se kääntyi katsomaan mua, Santun hymistessä suloisesti suudellesamme. Santtu itse oli kyllä kertakaikkisen ihana..

Koska arvelin, että Santtu kaipasi extrapaljon tukea ja turvaa sekä läheisyyttä, hellyyttä ja huolenpitoa tänään, niin mä päädyin hoivaamaan ja peesaamaan Santtua koko illan ajan, Santun jo naureskellessa huvittuneena mun höösäykselle ja iilimatoilulle loppuillasta, mutta oli se silti kiitollinen ja jopa liikuttunut siitä. Santtu totesi lähtiessään illan päätteeksi iltatoimilleen, että olin piristänyt sitä valtavasti ja saanut sen unohtamaan koko Vernerin ja kokemansa pahoinpitelyn. Vaikka ne kyllä sitten muistuttivatkin itsestään heti, kun Santtu kulki vessaan mennessään eteisen peilin ohi, pysähtyen katsomaan itseään peilistä. Mä loikkasin samantien itsekin ylös sohvalta ja marssin halaaamaan Santtua tiukasti, sen halatessa mua takaisin pienesti huokaisten.

”Mua niin sattuu, kun sua on sattunut..” mä kuiskasin Santulle sitä rutistaessani.

”Ei tää kipu haittaa. Oonhan mä nyt ennenkin saanut turpaani.. Mä vihaan tätä pelkoa, joka tällaisesta seuraa”, Santtu huokaisi raskaasti, mun tiukentaessa otettani.

”Kukaan ei koske suhun enää. Ei kukaan”, mä vannoin ja vetäydyin irti Santusta, katsoen sitä totisena suoraan silmiin. ”Sulla ei oo mitään pelättävää.”

”Kiitos..” Santtu totesi, soi mulle lämpimän hymyn ja painoi suukon huulilleni, ennen kuin se pujahti sinne kylppäriin iltatoimilleen. Mä katselin hetken ajan suljettua kylppäriin ovea ja huokaisin sitten raskaasti itsekin.

Hipsin takaisin sohvalle ja lysähdin istumaan huonoon asentoon, napaten samalla puhelimeni käteeni katsoakseni, että oliko mulla aamuksi herätys valmiina. Huomasin kuitenkin heti näytön avatessani, että mulle oli tullut viesti, jonka mä päädyin avaamaan herätyskellon sijaan. Viesti oli tullut tuntemattomasta numerosta, mutta mä osasin kyllä päätellä, keneltä se oli. Siinä viestissä luki: *M pahoitteli tapahtunutta ja hoiti homman. V:tä on rangaistu, sekä meidän että M:n toimesta. V ei koske vähään aikaan enää kehenkään.*

Viesti oli ilman muuta Oskarilta. Se käytti prepaid-liittymiä jengiasioissa, ettei sitä voitaisi jäljittää niin helposti. Tämäkin oli sellainen asia, jota se ei olis voinut laittaa mulle julkisesti.. Tai olisi, mutta se olis voinut joutua siitä vaikeuksiin.

”Mennäänks jo nukkuu?” Santtu, joka oli ilmestynyt yllättäen takas eteiseen ja puhui suu täynnä vaahtoa, kysäisi hieman epäselvästi, mun kääntyessä katsomaan sitä.

”Mennään vain”, mä hymähdin ja nousin ylös sohvalta, jotta voisin itsekin pestä hampaani. Santtu hymyili mulle jatkaessaan hampaidensa pesua. Mä pysähdyin sen kohdalla ja jäin tapittamaan sitä hetkeksi pohtiessani sitä, pitäiskö mun kertoa sille, että Verneritä oli rangaistu. Santtu katsoi mua kysyvästi, kun näki mun mielteliään ilmeen, joten mä päädyin kertomaan sille asiasta. ”Verneritä on rangaistu. Se ei kuulemma koske vähään aikaan enää kehenkään. Sun ei tarvii oikeesti pelätä sitä. OLLENKAAN.”

Mä olin ehkä pelännyt, että Santtu säikähtäis mun sanoja, empaattinen ihminen kun

oli eikä tahtonut kenellekään pahaa, mutta eihän se säikähtänyt. Sen sijaan Santun kasvoille levisi ilahtunut hymy, kun se kuuli, ettei sen tarviis oikeesti pelätä.

”Luojan kiitos..” Santtu kommentoi vielä ääneenkin, ja lähti sitten sylkemään vaahtoa ulos suustaan, mun seuratessa sitä kylppäriin. Aloin rovelehtia omaa hammasharjaani kaapista, Santun kääntyessä katsomaan mua. ”Tai no, ei se kiitos taida Luojalle kuulua vaan Oskarille. Kiitä sitä mun puolesta.”

”Mä kiitän, heti huomenna”, mä hymähdin ja aloin sen jälkeen pestä omaa purukalustoani kuntoon, jotta me päästäis nukkumaan. Santtu kaipasi varmasti lepoa, ja minä puolestani unta. Mulla olis nimittäin aamuvuoro huomennakin. Yök.

Tehtyämme iltatoimet me sammuteltiin yhdessä valot ja kömmittiin sen jälkeen sänkyyn, mun kietoessa heti käteni tiukasti Santun ympärille, painautuen varovasti mutta tiiviisti sen kipeää selkää vasten. Aioin pitää sitä sylini turvassa koko yön ajan, jottei se näkis painajaisia tapahtuneesta, *ja niin mä sitten päädyinkin tekemään*. Siitä samasta paikasta mä heräsin seuraavana aamuna herätyskelloni soidessa, enkä kyllä muistanut heränneeni kertaakaan yöllä, joten ilmeisesti Santtukin oli nukkunut hyvin eikä ollut nähnyt painajaisia, kun se ei ollut herätellyt mua. Mä olin suhteellisen herkkäuninen, olisin kyllä herännyt, jos Santtu olis heräillyt. Nyt se tosin heräsi, kun vetäydyin siitä irti sammuttaakseni herätyskelloni.

”Urrrgghh, paljonko kello on..” Santtu örisi aamunkarhealla äänellään, venytellen jäseniään ja kääntyen kyljelleen, kun mä puolestani nousin istumaan.

”Seitsemän”, mä vastasin unisena ja haukottelin makeasti. ”Ei onneks sen aikaisemmin tarvinnut herätä, mutta ei kyllä jaksais nousta vielä.”

”Mun ei tarvi nousta vielä, mä meen vasta kahdeksi töihin. Joten alas painua vittuun siitä häiritsemästä mun unta”, Santtu komensi, virnistäen mulle oikein somasti, kun mä käännyin katsomaan sitä. ”Mä jäisin kyllä oikeesti mielelläni nukkumaan vielä, jos sopii.”

”Tottakai se sopii. Nuku hyvin, prinssi Ruususeni”, mä hymähdin lämpimästi, suikkasin suukon Santun unisille - ja mustelmaisille - kasvoille ja nousin sitten ylös sängyltä, hipsien keittiöön keittämään itselleni kahvia. Yritin tehdä aamutoimeni mahdollisimman hiljaa, jotta Santtu saisi oikeasti vielä unen päästä kiinni, ja kyllä se tuntui saavankin, sillä aloin jossain vaiheessa kuulla kuorsausta. Häiritsin tosin uudemman kerran Santun unta, kun kävin suukottamassa sitä vielä lähtiessäni, mutta ei Santtu pistänyt sitä pahakseen. Sen sijaan se ei meinannut päästää mua töihin ollenkaan, vaan kaappasi minut karhunhalaukseen. Heh.. Mulla oli kyllä ihana poikaystävä.

Lampsin työpaikalleni varsin hyväntuulisena, mutta hyvä tuuleni haihtui kyllä heti ja eilinen palasi erittäin vahvasti takaisin mieleeni, kun saavuin korjaamon pihaan ja näin

tupakkapaikalla pahantuulisen Miken, joka poltteli röökiään katse maassa. Se oli sanonut ilmoittautuvansa vapaaehtoiseksi menemään käymään Vernerin luona. Olikohan se käynyt murjomassa sitä? No, sehän selviäisi vain kysymällä, joten niin mä sitten lähdin astelemaan kohti Mikkeä, ja näin jo jonkun matkan päästä, että sen rystyset olivat ruhjeilla. Jep, oli se ollut mukana "moikkaamassa" Vernerinä.

"Leivoitko eilen Vernerinä turpaan?" mä kysäisin Mikeltä sen luokse päästyäni ja nyökäytin päälläni sen rystysten suuntaan, kun Mikke kohotti tumman katseensa muhun. Se vain nyökkäsi mulle vastaukseksi ja poltteli vaiteliaana röökiään. Mä istahdin sitä vastapäätä ja aloin kaivella omia tupakoitani, katse ihan jäätävän vihaisessa Mikessä. Mitähän Vernerinä oli oikeesti tehnyt Mirolle, kun Mikke oli sille NOIN vihainen.. "Mitä se on tehnyt Mirolle? Sä olit kuulemma eilen sanonut Vernerin tehneen jotain sille."

"Ei oo mun asia puhua Miron asioista yhtään enempää sen selän takana", Mikke vastasi lähes kärtyisästi, vieden tupakan huulilleen ja imaisten sitä ahnaasti. Ohhoh. Jotain helvetin pahaa Vernerin oli kyllä täytynyt tehdä, kun Mikke oli noin hiilenä. "Mutta ihan vitun paskasti Vernerinä on sille tehnyt. Vittu mä vihaan sitä jätkeä.."

"Kaikki vihaa" mä totesin, päätyen olemaan utelematta Mirosta sen enempää.

"No jep", Mikke murahti. "Kyllä Jamppakin veteli sitä aika mielellään pataan."

"No sillä onkin ollut jotain biiffiä Vernerin kaa aiemmin", mä kommentoin ja sytytin oman röökini, poltellen sitä kotvan ajan hiljaisena. En yllättynyt yhtään, että isoveljeni oli ollut yksi niistä pojista, jotka oltiin lähetetty Vernerin luo. Jamppa kun kuului yleensä niihin 'gorilloihin' joita lähetettiin uhkailemaan tyyppejä tai perimään velkoja. "Mutta hyvä, kun Vernerinä sai rangaistuksensa. Kai te varmistitte, että sille tuli enemmän mustelmia kuin Santulle?"

"Tottakai", Mikke puuskahti melkein vihaisena siitä, kun edes kysyin jotain sellaista.

"Hyvä", mä tyydyin tokaisemaan. "Seuraavalla kerralla se ei pääse niin vähällä."

"No ei todellakaan, joten parempi olis, ettei seuraavaa kertaa tuu enää. Meidän kaikkien hyväntahtoisuus alkaa olla lopussa sen idiootin suhteen", Mikke tuhahti, imaisi tupakkansa viimehenkoset ja polki sen sitten maahan, nousten jo penkiltään. Mä kohotin katseeni siihen, kun Mikke jäi kuitenkin töröttämään paikalleen, katse minussa. "Hopi hopi, laiskamoto. Poltahan se röökis loppuun niin päästään hommiin."

"Mee edeltä, jos on kiire", mä virkoin toista kulmaani kohottaen.

"En mä haluu, mä haluan mennä sun kaa. Mä en pärjää-ää-ää ilman suaa-aa-aa", Mikke jollotteli ulisten, virnistäen mulle lopuksi oikein somasti.

"Ka perkele", mä ähkäisin, vedin itse tupakkani pikapikaa loppuun ja lähdin sitten marssimaan Miken kanssa kohti korjaamorakennusta, jonka Oskari olikin jo avannut

ennen meitä, joten me päästiin lampsimaan vain suoraan ovesta sisään. Ja koska me haistettiin tuore kahvi, me saapasteltiin ihan ekana aamukahville, jolloin Oskarikin pääsi haukkumaan meitä laiskamadoiksi, jotka aloittivat lorvimisen heti aamusta. Heh.

Mä vietin seuraavat päivät tiiviisti Santun kanssa, ihan jo siksikin, että tällä kertaa Santtu oli se, joka TARVITSI mua enemmän. Kyllä mä sen Ellillekin sanoin, kun se kyseli mua luokseen oltuani kolmisen päivää Santun kanssa, mutten kertonut vielä tarkemmin syytä, että MIKSI Santtu tarvitsi mua. Onneks Elli tuntui kuitenkin hyväksyvän sen, eikä mankunut tai marissut mulle siitä, kun olin Santun seurassa samaiset viisi päivää, jotka olin aikaisemmin viettänyt Ellin kanssa. Sen viiden päivän jälkeen mä sitten kuitenkin lähdin lopulta vuorostaan Ellin luokse, ihan vain pitääkseni sen tyytyväisenä, mutta lupasin Santulle, että juoksisin tukka putkella sen luokse, jos sille tulis hätä.. Mille Santtu tietenkin nauroi katketakseen, kun se kuvitteli mua juoksemassa tukka putkella luokseen. Heh. Hulluilla on halvat hovit, idiooteilla ilmaiset. Santtu ei tosin kyllä ollut idiootti, mutta ehkä se oli vähän hullu. Niinku minäkin.

Anyway, kun mä sitten raahauduin Ellin luokse sen Santun kanssa vietetyn viiden päivän jälkeen, Elli halasi mua heti ovella lujaa. *Kuin ei aikoisi päästää musta enää koskaan irti.* Eh, sille oli tainnut tulla uhattu olo sen vuoksi, kun mä olin viettänyt niin pitkän tovin Santun luona, enkä ollut edes selittänyt kunnolla, että miksi. Ehkä Ellille oli tullut siitä sellainen olo, että Santtu oli mulle vain tärkeämpi kuin se itse. Pitäis siis varmaan selittää, että miks Santtu oli oikeesti tarvinnut mua. *Vaiikkei Santtu ollutkaan aikaisemmin vaatinut samanlaista selitystä Ellin kohdalla.*

Mä huokaisin hiljaa, kun irrottauduin Ellin otteesta ja painoin suukon sen huulille, marssien sitten suoraan sohvalle, johon mä lysähdin istumaan ihan reporankana. Ei tää kahden ihmisen välillä seilaaminen kyllä aina helppoa ollut..

”No? Mitä on tapahtunut?” Elli kysyi kulmiaan kurtistaen istahtaessaan viereeni. Mä käänsin katseeni siihen ja puntaroin hetken sanojani, ennen kuin vastasin mitään.

”Santtu pahoinpideltiin maanantaina”, mä kerroin lopulta hiljaa, sen enempiä kauenistelematta tai kiertelemättä. ”Onneks sille ei kuitenkaan ehtinyt käydä huonommin, kun mä menin väliin.. Mutta siksi siis Santtu on tarvinnut mua.”

”Okei, ymmärrän.. Onhan tuollainen pelottavaa ja aiheuttaa varmasti jopa traumoja. En mä ihmettele enää yhtään sitä, että sä oot halunnut olla sen kanssa. Tai että miks se on tarvinnut sua..” Elli totesi ymmärtäväisellä äänellä, kohottaen kätensä olalleni sitä silittäen. Se katseli mua hetken hiljaa, ja kysyi sitten: ”Miks Santun kimppuun käytiin?”

”Kai siksi, kun se on homo..” mä vastasin huokaisten ja laskin jälleen katseeni Ellistä.

Elli oli taas tovin hiljaa, pitäen kuitenkin katseensa minussa.

”Täällä asuu valitettavasti sellaisia ahdasmielisiä paskiaisia, jotka ei siedä muita kuin normaaleja ihmisiä. Sinunkin varmaan kannattaa kulkea Santun kanssa vähän varovaisemmin, ettei *sun* kimppuun käydä.. Ehkä teidän kannattaisi pitää matalampaa profiilia”, Elli kommentoi sitten vaimealla äänellä hetken hiljaisuuden jälkeen. Mä katselin yhä sylissäni lepääviä käsiäni, ja aloin purra hammasta tyhjyyteen tuijottaen. Ellin käyttämä termi ‘normaaleja ihmisiä’ oli särähtänyt mun korvaan.

”Ei mun kimppuun käydä. Enkä mä halua piilotella Santtua”, mä tokaisin vähän kiuvassti ja nousin seisomaan, seisten selin Elliin päin. Mua suututti, enkä mä pystynyt silloin pysymään aloillani. *Enkä halunnut olla Ellin lähellä juuri nyt.* ”Santtukin on normaali ihminen, vaikka se on homo. Niinku minäkin oon, vaikka oon bi.”

”Äh, älä viitsi vetää hernettä nenään ja väännellä mun sanoja. En mä tarkoittanut sitä noin”, Elli huokaisi aavistuksen kyllästyneesti ja nousi sekin seisomaan. ”Kyllä sä tiedät mitä mä tarkoitin. Tarkoitin sellaista yhteiskunnallista normia. Enemmistöä. Te poikkeatte normista ja ootte vähemmistöä. Ja valitettavasti kaikki täällä eivät hyväksy sellaisia.. Valitettavasti te joudutte vähän varomaan ja piilottelemaan, johan tää Santunkin tapaus todisti sen.”

”Vitut jouduta. Mä en suostu sellaiseen. Mä rakastan Santtua enkä mä suostu peitteleämään sitä”, mä murahdin vihaisesti, jopa vihaisemmin kuin aioin, ja käännyn katsomaan Elliä äkäisenä. Se katsoi mua takaisin vähän tummin silmin. ”No, mitä?”

”Ajattelisit edes mua.. Tiedätkö kun ei minusta tunnu hyvältä, että muut näkee teidät yhdessä. Ja sitten sinut ja minut yhdessä. Ihmiset puhuu, ihmettelee ja arvostelee”, Elli totesi hieman synkästi, entistä tummempien varjojen laskeutuessa sen silmiin.

”Puhukoon ja arvostelkoon! Meidän suhde ei oo kenenkään muun asia kuin meidän!” mä ärähdin vihaisesti, kääntäen kasvoni jälleen pois päin Ellistä, kun en kestänyt katsoa sen sinisiin silmiin, joihin laskeutuneet varjot saivat oloni niin tuhottoman syylliseksi. Syyllisyys oli jotain, mitä mun oli vaikeaa sietää. Reagoin siihen valitettavan usein vihalla, ja tulin vain vihaiseksi. Puolustusmekanismi se kai oli. Lapsuudessa syntynyt.. Koska silloin mua oltiin syytetty milloin mistäkin ihan turhaan, mikä oli ollut ihan hiton epäreilua. Tämäkin tuntui epäreilulta. Tämä, että Elli syyllisti mua, tai ainakin se tuntui minusta siltä, sekä se, että mun ja Santun olis muka pitänyt piiloutua ja salata suhteemme muiden takia. ”Ei meidän tarvii välittää vittuakaan muista.”

”Älä suutu..” Elli huokaisi hiljaa, kietoen kätensä ympärilleni takaapäin ja painaen päänsä selkääni vasten. Mä säpsähdin vähän sen kosketusta, mutten kuitenkaan siirtynyt pois Ellin ulottuvilta. ”Sä rakastat muakin, etkös? Pliis, ottaisit minunkin tunteeni

huomioon, etkä olis niin avoimesti Santun kanssa.. Musta tuntuu oikeesti pahalta kuulla ja kuunnella niitä puheita.. Kaikki ei ymmärrä tätä meidän kolmen suhdetta. Jos mä pyydän, että ette olisi niin avoimesti yhdessä, niin voisitko sä kunnioittaa mun pyyntöä..” Elli melkein aneli kasvot selkääni vasten, puhuen hieman tukahtuneella äänellä. Siitä selvästikin tuntui oikeasti tosi pahalta kuulla niitä puheita, ja muiden mielipiteet satuttivat sitä. Se välitti, mitä muut ajattelivat.. Mikä ei ollut toisaalta mikään ihme, Elli kun ei ollut yhtä yksinäinen kuin mä. Sillä oli ihmisiä, joiden mielipiteistä välittää..

Mä olin hetken hiljaa Ellin sanoja punniten, ja huokaisin lopulta vähän lannistuneesti.

”Rakastan minä sinuakin..” mä mumisin sitten hiljaisella äänellä. Elli laski otteensa minusta ja käveli eteeni, jolloin mä nostin katseeni siihen ja sen odottaviin silmiin. ”Mä puhun Santun kanssa sun toiveesta. Kai meidän pitää kunnioittaa sitä..”

”Kiitos”, Elli kiitteli pienesti hymyillen, kohottautuen sitten varpailleen suukottaakseen poskeani. Mä olin taas hetken hiljaa, ja jäin katselemaan Elliä silmiin, kun se laskeutui takaisin alas, kohdaten samalla mietteliään katseeni. Musta tuntui vähän epäreilulta, jos Santtu ja mä ei saatais olla avoimesti yhdessä, mutta mä ja Elli oltaisiin. Sitäkö Elli oli tarkoittanut? Että me kaksi oltais kuitenkin yhä avoimesti yhdessä, vai piiloteltaisko mekin suhdettamme? Jotta tää meidän kolmiosuhteemme pysyis tasavertaisena.

”Oltaisko sinä ja minä yhä avoimesti yhdessä, toisin kuin mä ja Santtu?” mä kysyinkin sitten tarkentavan kysymyksen, Ellin katsellessa mun totisia kasvoja kotvan ajan, ennen kuin se nyökkäsi mulle. ”Miksi me kaksi voidaan olla sitä, mutta minä ja Santtu ei? Eikö se ole epäreilua ja eriarvoistavaa? Entä jos se tuntuu Santusta pahalta?”

”No sun ja mun suhde on normaalimpi kuin teidän kahden, eikä siitä puhuta kylillä. Sitä ei kritisoida tai tuomita, eikä meitä kahta leimata”, Elli vastasi mulle yhtä vakavana. Mä aloin jälleen purra hammasta Ellin käytettyä taas kerran sanaa `normaali`. Vittu kun mua suututti, kun se teki niin. Kuin se arvostelis mun ja Santun suhdetta. Kuin mä ja Santtu ei oltais normaaleja, vaan meidän seksuaalisuudessamme ja suhteessamme olis jotain tuomittavaa! Kun emme olleet vittu NORMAALEJA! ”Santtu varmasti ymmärtää mun pointin, vaikka sä et tunnu ymmärtävän.. Se sai just turpaansa sen takia. Ehkä Santtukaan ei halua olla homo niin avoimesti enää. Puhu sen kanssa, jooko..”

Mä puuskahdin äkäisesti ja käänsin taas katseeni pois päin Ellistä, sulkeutuen siltä hetkeksi. Kiristelin jälleen hampaitani jonkin aikaa ja tasoittelin kiukusta kiihtynyttä sykkettäni, jotta päähäni mahtuis muutakin kuin se pelkkä kiukku, joka ikävä kyllä valtasi kohdallani aina massiivisen palan kaikesta kapasiteetistani. Olihan se sentään tosi vahva ja kokonaisvaltainen tunne.. Kun se kiukkuni sitten laantui ja pystyin jälleen ajattelemaan edes jotenkuten, mä yritin ajatella tätä asiaa sekä Ellin että Santun

näkökulmasta. Tai yritin oikeastaan astua Santun saappaisiin, kun se oli mua niin paljon ymmärtäväisempi ja empaattisempi, kysyen itseltäni, miten Santtu tässä tilanteessa toimis.. Ei se kyllä ainakaan hermostuis tälle. Mulla olis paljon parannettavaa, jos meinasin saada tän kolmiosuhteen toimimaan.

Lopulta, kun olin pohtinut asiaa jonkin aikaa vaiti, mä huokaisin raskaasti.

”No niinhän se Santtu varmasti ymmärtää..” mä myönsin hiljaisella äänellä, koska niinhän se Santtu tekis. Se ymmärtäis Ellin pointin, ja ymmärtäis Elliä muutenkin. Osais ottaa sen tunteet huomioon, toisin kuin minä idiootti, joka jumituin vain Ellin käyttämiin termeihin ja hermostuin niistä.. ”Mutta se tekee sen siksi, kun se on niin ymmärtäväinen ja empaattinen, että ottaa AINA toiset huomioon. Ei siksi, että peittelisi omaa seksuaalisuuttaan tai mua, vaan ottaakseen sut huomioon. Huomioidakseen sun tunteet..”

”No siinä sä oot kyllä täysin oikeessa.. Santtu on meistä kolmesta se kaikkein ymmärtäväisin ja empaattisin, mutta myös huomaavaisin”, Elli myötäili vuorostaan mua, jolloin mä käänsin katseeni takaisin siihen, Ellin hymyillessä mulle varovasti. Mä vastasin sen hymyyn yhtä pienesti. ”Mutta sä puhut Santun kanssa tästä..?”

”Puhun puhun..” mä huokaisin ja kiersin sitten käteni Ellin hartioiden ympärille, vetäen sen itseäni vasten. Elli painautui tiiviisti iholleni ja kietoi omat kätensä alavartaloni ympärille, meidän halaillessa toisiamme hetken vaiti. ”Sä oot osa tätä. Osa *meitä*. Totakai sinunkin tunteesi täytyy huomioida. Vaikka se sitten tarkoittaisi mun ja Santun suhteen piilottelua.. Kyllä minäkin ymmärrän sen, ettet sä voi sulkea korviasi niiltä puheilta etkä kestä sitä arvostelua. Ymmärrän, että se tuntuu pahalta.. Enkä mä halua, että susta tuntuu pahalta. En halua, että suakaan sattuu, kuten en halua, että Santtuun sattuu.. Mä lupaan puhua sille sun toiveistas ja tarpeistas..”

”Kiitos, rakas”, Elli kuiskasi ja tiukensi omaa otettaan minusta, mun tehdessä samoin. Mä painoin kasvoni sen hiuksia vasten, kun me halailtiin vielä hetki, ennen kuin irtaututtiin lopulta toisistamme ja alettiin tehdä yhdessä ruokaa, palaten normiarkeen. Jos sellaista nyt enää olikaan..

Me ei puhuttu Ellin kanssa enää mitään Santusta, Ellin toiveesta tai suhteestamme muutenkaan koko päivän aikana, vaan tehtiin ihan kaikkea muuta. Kaikkea sellaista, joka vei ajatukset pois siitä kaikesta. En tiedä, pakoiltiinko me molemmat niitä aiheita, vai pakoilinko vain minä, mutta mä kyllä ainakin myönsin tekeväni niin, sillä Ellin sanat olivat synnyttäneet möykyn, joka alkoi kasvaa rinnassani, kuristaen mua. Enkä mä halunnut puhua siitä Ellin kanssa. Tai en pystynyt, sillä se möykky oli syntynyt kaikesta siitä syyllisyydestä, jota tunsin, sekä kaikista niistä muista surkeista tunteistani, kuten pelosta, surusta ja ahdistuksesta. Mun sydäntä oikeasti särki, enkä mä pystynyt

kertomaan siitä särystä Ellille. En vain pystynyt. Pyöritin sitä kaikkea vain omassa päässäni ja sulkeuduin mahtavien muurieni taakse, kuten tuppasin tekemään. Santtu oli oikeastaan ainoa, joka silloin pääsi muurieni yli, eikä se ollut nyt täällä ylittämässä sitä muuria luokseni, vaan olin ihan yksin niiden ajatusteni kanssa..

Kun me sitten mentiin Ellin kanssa nukkumaan päivän päätteeksi, mä en saanut unta. Tuijotin vain kattoa, Ellin jo tuhistessa vieressäni, käsi rintakehäni ympärillä. Mä tunsin Ellin lämmön itseäni vasten ja olin kyllä paikalla, mutta en läsnä, vaan olin jossain ihan muualla. Ellin sanat olivat jääneet pyörimään ikävästi päähäni, ja mä tunsin verisuonieni ja kyynelkanavieni kohisevan kaikesta siitä musertavasta syyllisyydestä, ahdistuksesta ja surusta, jota tunsin. Mulla oli oikeasti julmetun paha mieli, ja kyyneleet polttelivat armottomasti silmissäni sitä kaikkea ajattellessani, Ellin sanojen ja omien surkeiden ajatusteni sekoittuessa toisiinsa.

Santtu oli juuri saanut turpaansa homoutensa takia. Sen takia, kun se oli ollut avoimesti mun kanssa. Ehkä sekään ei haluaisi olla homo niin avoimesti enää. Ehkä se ei haluaisi olla niin avoimesti mun kanssa enää.

Mä henkäisin hiljaa, kun tunsin ensimmäisen kyyneleen vierivän poskelleni. Vittu, Santtu oltiin pahoinpidelty MUN takia.. Siksi, kun se oli mun kanssa.. Se ei todellakaan tuntunut hyvältä minusta.. Ehkä mun pitäis oikeesti puhua Santun kanssa meidän suhteesta ja sen piilottelusta, ihan vain suojellakseni Santtuakin, enkä vain suojellakseni Elliä niiltä pahoilta puheilta.. En mä halunnut, että Santulle kävis toiste näin.. MUN takia.. En mä halunnut aiheuttaa Santulle yhtään enempää mustelmia.. En halunnut, että Santtu saisi enää yhtäkään haavaa, henkistä tai fyysistä, mun takia.. Mä en kestäisi, jos Santtua satutettaisiin toiste mun takia..

Elämän sateenkaaren alla olis kuulunut olla yhtä onnellista ja valoisaa kuin sen ulkopuolellakin, ja rakkauden olis kuulunut suojella meitä kaikelta pahalta, mutta sen sijaan se olikin aiheuttanut kipua, sydänsuruja ja mustelmia tällä viikolla.

Tässä paskakaupungissa rakkauskin aiheutti joskus mustelmia.

8. Yhdessä tai ei ollenkaan

En vain saanut unta. En millään. Ellin sanat olivat jääneet pyörimään mieleeni. Hittolainen.. Eihän se ollut syyttänyt mua tarkoituksella siitä, että Santtu oli loukkaantunut, mutta väkisin hän mä podin siitä syyllisyyttä. Santtu oli loukkaantunut siksi, kun oli mun kanssa. Kun oli näyttänyt avoimesti olevansa mun kanssa tän paskakaupungin kaduilla, jotka vilisivät suvaitsemattomia paskiaisia.. Ehkä mun pitäis oikeesti puhua Santun kanssa siitä, että piiloteltais meidän suhdetta muilta, ettei Santtuun enää sattuisi.. Elli tahtoi jokatapauksessa, ettei me oltais niin avoimesti yhdessä Santun kanssa, joten tulipa sitten lyötyä kaksi kärpystä yhdellä iskulla; Elli olis tyytyväinen eikä Santtuun sattuisi enää.. Vaikka jos rehellisiä ollaan, niin samaan aikaan mua ärsytti, että Elli oli edes pyytänyt mitään sellaista. Se vinoutti meidän kolmiosuhdetta. Teki siitä epätasa-arvoista. Meidän pitäis olla tässä joko yhdessä, *tai ei ollenkaan*. Joko tasa-arvoisia keskenämme, *tai ei ollenkaan*. Joko avoimesti yhdessä, *tai ei ollenkaan*.

Mä huokaisin raskaasti ja käännyn katsomaan vieressäni nukkuvaa Elliä. Katselin sitä hetken ja huokaisin uudestaan, kun käänsin katseeni takaisin kattoon ja suljin silmäni. Kai sitä pitäis edes yrittää nukahtaa.. Mutten sitten kuitenkaan saanut siihen mahdollisuutta, ainakaan vielä. Havahduin nimittäin melkein heti ja avasin silmäni jälleen kerran, kun puhelimeni piippasi. Kaivelin sen tyynyni alta ja avasin näytön, lämpimän hymyn levitessä kasvoilleni. Santtu oli laittanut mulle hyvät yöt.. Hymy kasvoillani kuitenkin hyytyi ja mä vakavoiduin sitä Santun viestiä tuijottaessani. Mun pitäis puhua sen kanssa siitä Ellin pyynnöstä. Sama mun olis tehdä se nyt. Varsinkin, kun en saanut unta niiden Ellin sanojen takia, ja halusin suojella sillä pyynnöllä Santtuakin. Joten, mä vilkaisin vieressäni tuhisevaa Elliä ja nousin sitten varovasti sen vierestä, hipsien olkkarin sohvalle näpytelläkseni hetken ajan Santun kanssa viestiä sen sijaan, että olisin toivottanut sille vain hyvät yöt takaisin.

Santtu:

Toivottavasti mä en herätä sua jos nukut jo, mutta halusin toivottaa hyvät yöt ❤️ rakastan sinua, olet mielessäni.. ❤️ kunpa olisit tuossa mun vieressä..

Minä:

En nukkunut. Enkä tiedä saanko unta ihan heti..

Minä:

Hei kuule, meidän pitää puhua. Sun ja mun.

Santtu:

O-ou. Ei kuulosta hyvältä.. No mitä? Mistä pitää puhua?

Minä:

Elli pyysi tänään, että sinä ja minä pidettäisiin matalampaa profiilia. Ei oltais avoimesti yhdessä.. Puheiden ja arvostelun takia.

Ellistä tuntuu pahalta kuulla niitä. Se haluaisi, että sinä ja minä vähän piiloteltais meidän suhdetta..

Santtu:

Ok, ymmärrän. Ei se oo mulle ongelma. Kunhan mä saan olla sun kanssa, niin kaikki käy.

Minä:

Oikeesti? 😬

Santtu:

Tietenkin. Sinä oot mulle se pääasia. Minulle on ihan sama, ollaanko me kaksi yhdessä avoimesti vai ei, kunhan me vain *olla*an yhdessä..

Santtu:

Minä ihan oikeesti rakastan sua, ja tekisin ihan mitä vain sä pyydät.. Mitä vain sun vuokses. ❤️

Minä:

Sä oot kyllä ihan vitun ihana.. Minäkin rakastan sua ❤️ kuuhun ja takaisin, ja vielä vähän sen ylikin..

Santtu:

Ja se on ainoa millä on mulle merkitystä. Ihan vitun sama tietääkö muut meidän olevan yhdessä vai ei. Se, että *minä* tiedän sun rakastavan mua, se riittää.

Minä:

Mä jäin vielä tuijottamaan Santun ja mun viestiketjua, kun me lopeteltiin viestittely. Santtu oli suostunut salaamaan suhteemme ylikuonnollisen helposti, enkä mä voinut olla ajattelematta, että ehkä Elli oli ollut oikeassa. Ehkä Santtu suhtautui suhteemme piilotteluun siksi niin hyvin, ettei se edes halunnut olla enää niin avoimesti yhdessä. Kun oli käynyt miten oli käynyt. Kun se oli saanut turpaansa sen takia.. MUN takia.. Äh, se ei kyllä todellakaan tuntunut hyvältä. Ehkä näin oli oikeasti parempi, *kaikkien* kannalta.. Ei vain Elliä säästääksemme, vaan myös Santun kannalta..

Mä huokaisin jälleen hiljaa, ja yritin ruveta sitten jahtaamaan Nukkumattia.

Seuraavat kaksi päivää mä vietin tiiviisti Ellin kanssa, viestitellen kuitenkin koko ajan Santullekin, sillä en halunnut sen jäävän kuitenkaan yksin. Elli ei ollut siitä kovin iloinen, vaan se oli suorastaan näreissään siitä, kun tuijotin koko ajan luuriani ja vaihtelin viestejä Santun kanssa, kun mun olis kuulemma pitänyt Ellin "vuorolla" keskittyä häneen eikä Santtuun. Kuten olin keskittynyt Santun vuorolla Santtuun, enkä Elliin.. Mutta en hän mä nyt voinut jumalauta jättää Santtua oman onnensa nojaan! Se oli saanut juuri turpaansa, ja suoraan sanottuna mä olin vähän huolissani siitä, jonka vuoksi sitä viestiä näpyttelinkin koko ajan enkä pystynyt keskittymään Elliin. Santtu nimittäin vaikutti vähän vaisulta. Tai sitten mä vain ylireagoin.. Mutta siltä se vaikutti ainakin viestien välityksellä. Se vastaili lyhyemmin kuin yleensä ja tuntui väistelen omasta voinnistaan ja

kuulumisistaan puhumista, jota Santtu teki silloin, jos se oli vajonnut. Kun ei halunnut huolestuttaa tai viedä mun huomiota ja aikaani esimerkiksi Elliltä. Santtu oli tehnyt sitä jo silloin, kun me oltiin oltu vain ystäviä, joten epäilin vahvasti, että se tekis niin entistäkin enemmän nyt, kun me seurusteltiin kolmestaan. Kun Santtu haluais varmistaa mun ajan jakaantuvan tasapuolisesti Ellin ja Santun kesken. Kun sellainen se nyt oli. Maailman huomaavaisin ja empaattisin ihminen.. Ja juuri siksi mä olin siitä niin huolissani. Kun se kannatteli aina kaikkia ja kaikkea, *mutta kuka kannattelisi sitä, jos maa sen alta oli sortumassa?* Oliko Santtu taas romahtamassa, vai ylireagoinko mä..

Siinä mä sitten tuijottelin taas puhelintani lounasaikaan maanantaina, istuen taukotupakalla työpaikkani röökipaikalla. Olin kysynyt taas Santulta, että oliko sillä kaikki ok, ja Santtu oli vastannut, että oli oli. Mua sen vastaus epäilytti, vaikka miten yritin vakuutella itseäni siitä, että kai Santtu nyt kertois mulle, jos sillä oli jokin hätänä. En onnistunut vakuutteluissani, sillä mä tunsin Santun ja TIESIN, että ei se hitto vie kertois hädästään, kun se oli niin empaattinen ja huomaavainen, ja asetti kaikki muut aina itsensä edelle. Tässä tapauksessa Ellin. Ja varmaan minut myös, koska tunsin Ellin ja TIESI, että Elli saattais hermostua siitä, jos menisin jo parin päivän jälkeen takaisin Santun luokse. Mikä oli täysin mahdollista. Elli saattais hermostua siitä, jos aikani ei jakaantuisi tasaisesti niiden kahden välillä, vaan "suosisin" Santtua. Vaikka ei kyse ollut mistään sellaisesta, vaan siitä, kun olin huolissani Santusta..

Mitähän hittoa mun pitäis tehdä? Suoraan sanottuna mä HALUAISIN mennä Santun luo, jos sillä vaikka oikeesti oli hätä, mutta jos mä tekisin niin, niin sitten Elli saattais suuttua. Jos olisin hänen vuorollaan Santun kanssa.. Hittolainen. Tällä hetkellä olo oli kyllä ihan kuin lapsella, jonka vanhemmat olivat eronneet riitaisissa merkeissä, ja joiden luona se lapsi kävi vuoroviikoin. Tuntui kuin olisin lapsi, jonka vanhemmat suuttuivat verisesti, jos sovitusta ei pidetty kiinni ja lapsi ei ollut tasapuolisesti molempien luona. Tuntui kuin olisin vanhempieni välissä, yrittämässä miellyttää niitä.. Ja tuntui kyllä muutenkin kuin olisin oikeesti ihan pikkulapsi, kun en tiennyt mitä tehdä. Olin ihan neuvoton ja avuton. Tuntui kuin olisin kahden tulen välissä, *ja kaikki mitä tekisin, olis väärin.*

Havahduin hereille ajatuksistani, kun kuulin askeleet, jotka marssivat korjaamolta kohti tupakkapaikkaa. En kuitenkaan kohottanut katsettani, ennen kuin luokseni tullut ihminen avasi suunsa ja pääsi yllättämään minut sekä henkilöllisyydellään että sanoillaan ihan puun takaa.

"Joteeeennn.. Santtu ja Elli on siis ne kaksi ihmistä, keiden kanssa sä oot polyamorisessa suhteessa? Ne kaksi ihmistä, joista sä puhuit silloin mulle?" OSKARIN ääni tokaisi ihan yllättäen, jolloin mä viimeinkin kohotin katseeni siihen, juuri parahiksi

nähdäkseni, kuinka se sytytti oman tupakkansa. Ohoh, itse isopomo oli tullut röökille mun seuraksi. Se oli siis selvästi huolissaan minusta. TAAS. Oskari ei nimittäin kovin usein poltellut röökiä meidän kanssa keskellä päivää, se oli liian kiireinen sellaiseen.

"Joo.." mä vastasin Oskarille nyökkäillen ja vein oman tupakkani jälleen huulilleni.

"Et sitten siitäkään ajatellut kertoa mulle? Ihan omin sanoin", Oskari virkkoi kysyvästi toinen kulma koholla, enkä mä voinut olla irvistämättä sille.

"No on ollut vähän muuta mielessä.." mä mutisin vastaukseksi ja laskin katseeni.

"Miten teillä kolmella menee sitten?" Oskari tiedusteli, pitäen katseensa tiukasti minussa, vaikka mä olin laskenut omani. "Huonostiko? Sekö mietityttää? Sä oot ollut tänään taas tosi mielteliäs."

"Ihan hyvin meillä kai menee", mä tokaisin olkiani kohauttaen.

"Meneekö? Ettei olis kuitenkin ongelmia paratiisissa?" Oskari kysäisi, istahtaen samalla penkille mua vastapäätä.

"No ei oikeastaan ehkä niitä. On tässä omat kommervenkkinsa, mutta ei ne oo tän mun synkkyyden takana, vaan mä.. äh. Oon huolissani Santusta", mä mumisin ja kohotin katseeni takaisin Oskariin, sen kurtistaessa mulle kulmiaan.

"Miks?" Oskari kysyi kulmat kurtussa.

"Mä pelkään, että se Vernerin kanssa tapahtunut herätti demoneita", mä kerroin rehellisesti, Oskarin otsaryppyjen syventyessä entisestään.

"Okei.. Eli Santtu tarviis varmaan nyt sitten tukea. Kai sä oot ollut nyt sen kanssa? Jos kerran oot huolissas? Vai miks sä oot huolissas? Eiks se puhu sulle? Sulkeutuuko se, niinku sä?" Oskari kyseli vähän ihmeissään.

"No siinäpä se onkin, kun en oo voinut olla nyt Santun kanssa pariin päivään, kun nyt on Ellin vuoro. Tai siis, mun pitää olla nyt vuorostaan Ellin kanssa.. Me ollaan sovittu, että mä jaan aikani tasaisesti niiden kahden kesken, ja nyt on Ellin vuoro olla mun kanssa.." mä lähes mutisin katsellessani Oskarin vakavia kasvoja, joiden ilmeikkäät kulmat kurtistuivat vain lisää sanojeni myötä. "Santtu on ollut vaisu, niin oon huolissani siitä. Se vastailee viesteihin normaalia lyhyemmin ja tuntuis väistelevän voinnistaan puhumista.. Mutta mä saatan kyllä ylireagoidakin, kun ei Santtu oo kuitenkaan sanonut mitään siitä, että vois huonosti, vaan päinvastoin vakuuttelee että kaikki on ok, mutta.. mä oon silti huolissani.. Varsinkin, kun en oo pystynyt olee ihan fyysisesti sen tukena nyt, kun on Ellin vuoro.."

"Vitut vuoroista", Oskari puuskahti. "Mitä sun sydän sanoo?"

"Että mun pitäis olla Santun kanssa nyt. Santun tukena, Santun luona", mä vastasin täysin rehellisesti ja hetkeäkään epäröimättä, koska niin mun *sydän* sanoi. Se ei kyllä

muuta tehnyt kuin riuhtoi mua Santun luokse, mutta velvollisuudentuntoni ja syyllisyyteni piti minut Ellin luona. Jos täysin rehellisiä oltiin..

"Mee sitten sen luokse", Oskari tokaisi yksioikoisesti.

"En mä voi", mä ähkäisin vaikeana, Oskarin kurtistaessa mulle jälleen kulmiaan.

"Miksi et? Mikä tässä on ongelmana?" Oskari penäsi kulmat kurtussa. Eh, kylläpä se kurtisteli tänään kulmiaan mulle. Mä taisin aiheuttaa jatkuvasti uusia uurteita sen komeille kasvoille. Hups.

"Mä pelkään, että Elli suuttuu, jos mä meen Santun luo sen vuorolla.." mä myönsin Oskarille hiljaisella äänellä, katsellen sitä suoraan sen hieman tuimiin harmaisiin silmiin.

"No sitten se on aikamoinen ämmä", Oskari tuhahti lähes pahantuulisesti, kuten se tapasi tuhahdella aina Millan tullessa puheeksi. Mä jäin tuijottamaan Oskaria hetkeksi vähän typeryneenä. Se oli juuri haukkunut tyttöystävääni ämmäksi.

"Oskari!" mä älähdin järkyttyneenä päästyäni yli tyrmistyksestäni.

"No mitä?? Onhan se, jos se ei ymmärrä sitä, että sun TARVII mennä Santun luokse!" Oskari älähti mulle takaisin. "Vitut vuoroista, Santtu TARVII sua. Ellin on ymmärrettävä se, että sun tarvii olla siellä missä sua tarvitaan, ja nyt se sun paikkas vain on Santun luona. Eihän se nyt uhkaa Ellin persettä mitenkään. Santtu pahoinpideltiin juuri, ja jos sillä on traumoja, jotka voi herätä sen takia, niin voi jumalauta Henkka, tottakai sä laitit silloin Santun hyvinvoinnin kaiken muun edelle. Jos Elli suuttuu, niin sitten vittu suuttuu, sitten se on ihan ämmä ja sun on ehkä hyväkin miettiä, että miks se suuttuu ja kannattaako teidän olla yhdessä, jos se suuttuu tommosta. Ellin suuttumus on jokatapauksessa pikkujuttu Santun vajoamiseen verrattuna. Mene Santun luo. Nyt heti. Tämä on käsky. Pistä viesti Ellille, että sinähän meet nyt Santun luokse, vaikka on Ellin 'vuoro', koska Santun pahoinvointi ei odota mitään vitun vuoroja. Sun täytyy olla sen luona silloin kun se oikeesti tarvii sua. Ja jos se sun huoli onkin aiheeton, niin sitten sä voit palata Ellin luokse, mutta mee nyt ees tarkistaa se Santun vointi. Santtu on saanut juuri turpaansa, ja jos on edes PIENIKIN mahdollisuus, että se on herättänyt traumoja, niin silloin sun täytyy olla sen tukena ilman mitään aikarajoja. Ja Ellin on ymmärrettävä se. Sitäpaitsi, jos *Ellillä* olis samanlainen tilanne menossa kuin Santulla, niin Santtu PATISTELIS sua olemaan Ellin kanssa. SANTTU ymmärtäis, että Elli tarviis sua. Sä voit vittu vaatia sitä samaa ymmärrystä Elliltäkin."

Mä jäin töllöttämään lähes tuohtunutta Oskaria hetkeksi ihan sanattomana. Milloin vitussa siitä oli tullut noin viisas? Joo, käyttihän se voimasanoja ja esitti asiansa vähän kovasanaisesti, mutta oikeassahan se oli ja osui suoraan asioiden ytimeen.

"Mä.." mä lähes sopersin, Oskarin tapittaessa mua yhä tuimana.

"Onks Santtu töissä?" Oskari tiedusteli totisena.

"Ei, se on.. on vapaalla.." mä änkytin, kun en saanut vieläkään oikein sanaa suustani.

"Mitä sä siinä sitten vielä änkytät? Ala soittaa sille Ellille ja ala painua sinne Santun luokse. Minähän sanoin, että se on käsky. Mä tarkoitin kyllä joka sanaani. Sun työpäivä täällä on nyt ohi. Mee Santun luokse", Oskari komensi lähes ankarin kasvoin. "Voit sanoa Ellillekin, että Oskari käski, niin se vastuu on pois sulta."

"Enkä sano.." mä mutisin ja aloin kaivella puhelintani. Etsin Ellin yhteystiedot ja kohotin sitten katseeni Oskariin, joka tumppasi juuri tupakkansa ja nousi seisomaan. "Kiitos, Oskari.. TAAS. Mitä hittoa mä tekisin ilman sua.."

"Pelkkiä typeryyksiä", Oskari virkkoi ja virnisti perään, enkä minäkään voinut olla hymähtämättä sille. Täysin mahdollista. "Sulla on Henkka sydän paikallaan, kunhan vain kuuntelet sitä.. Älä anna pelkojes rajoittaa sua. Jos Elli suuttuu, niin sitten se suuttuu. Annat sen sitten suuttua. Sun sydämes sanoo, että sun täytyis olla nyt Santun luona. Sä HALUAT olla nyt Santun kanssa ja sen tukena, kun se tarvii sua. Kuuntele sitä sydäntäs, tai sä päädyt särkemään sen.. Sen, tai jonkun muun sydämen, enkä mä ainakaan halua, että se joku on Santtu. Se on sun paras ystävä, ja se on AINA pysynyt SUN rinnalla. Älä anna syyllisyytesi ja velvollisuudentuntosi ylittää rakkauttas Santtua kohtaan, IKINÄ. Jos sun tarvii mennä sen luo niin sun on mentävä sen luo. Sitten nielet sen syyllisyytes ja meet siitä huolimatta. Sanoi Elli mitä sanoi.. Se toivois sun kuitenkin tekevän ihan samoin, jos kyse olis hänestä eikä Santusta. Muistuta siitä itteäs, kun syyllisyytes ja velvollisuudentuntos yrittää väittää muuta."

Mä nyökkäsin Oskarille vakavoituen, Oskarin puolestaan suodessa mulle lempeän hymyn, ennen kuin se lähti marssimaan kohti korjaamoja. Mä seurasin sitä hetken katseellani ja käännyin sitten takaisin puhelimeni puoleen, soittaen heti paikalla Ellille, kuten Oskari oli käskenyt tehdä. Puhelin hälytti useamman kerran, olihan Elli sentään töissä, mutta lopulta se vastasi mulle.

"No?" Elli kysyi heti vähän äkäisen ja kiireisen oloisena, ja mä purin huultani. Eeeeeh, oli tosi kiva aloittaa tämä keskustelu tällä tavalla.

"Hei, mä en kestä enää huoltani Santtuun liittyen. En vain kestä. Mä lähden nyt käymään Santun luona, ja jos se on vajonnut, niinku mä pelkään sen tehneen, niin mä jään sen luo. Santtu tarvii mua nyt mahdollisesti enemmän kuin sä.. Ei se oo sulta pois eikä uhkaa sua millään tavoin. Mä oon vain huolissani Santusta", mä aloitin rehellisen tummalla äänellä ja laskin katseeni, näpräten housujeni paikkaa, kun jatkoin oikeasti ihan vietävän huolissani: "Mua.. mua suoraan sanottuna pelottaa Santun puolesta. Mä pelkään, että se pahoinpitely herätti traumoja. Pelkään, että Santtu tekee itselleen jotain.."

Elli oli hetken hiljaa, mutta sitten mä kuulin sen huokaisevan. *Kuin luovuttaen.*

”Mee vain sinne Santun luokse. Kyllä mä ymmärrän, että se mahdollisesti tarvii sua.. Jos se pahoinpitely herätteli joitain demoneita. Käy nyt ainakin tosiaan katsomassa, että missä kunnossa se on, jos et usko sen vakuutteluja siitä, että kaikki on ok”, Elli tokaisi yllättävänkin ymmärtäväisesti. ”Täytyyhän Santunkin tunteet ja tilanne huomioida, ja mun täytyy yrittää ymmärtää sitä, kuten se jaksaa ymmärtää aina mua. Se olis jo patistellut sut mun luo, jos mun tilanne olis sama kuin sen, joten.. mee vain sinne Santun luo. En minäkään halua, että Santtu tekee itselleen jotain..”

”Kiitos rakas, kun ymmärrät”, mä sanoin Ellille huojentuneena siitä, että se ymmärsi tän tilanteen. Olin pelännyt ihan turhaan sitä, että se suuttuis.

”Ilmoittele vielä mulle, että jäätkö sä sinne Santun luo?” Elli virkkoi kysyvästi samaan aikaan, kun sen päästä puhelua kuului jotain meteliä.

”Joo, mä ilmoittelen. Rakastan sua ihan hirvittävästi!” mä melkein kiekaisin, nostaen samalla perseeni ylös pölkyltä, jonka päällä olin istunut. Kuulin Ellin hymähtävän puhe-
limen toisessa päässä.

”Minäkin sinua. Mutta nyt mun on mentävä, täällä on hirvee kaaos meneillään. Heippa!” Elli hihkaisi takaisin ja löi mulle sitten jo luurin korvaan. Sillä tosiaankin oli kiire. Kuten oli mullakin. Santun luokse nimittäin.

Mä kiiruhdin samantien sisälle hakemaan kamani, moikaten pojat ja Oskarin iloisesti, ja suuntasin sitten ripeät askeleeni Santun kämpälle. Olin siellä alta aikayksikön ja painelin jälleen kerran reteästi omilla avaimillani sisälle, jääden kuitenkin kuuntelemaan eteiseen Santun kämpän hiljaisuutta. Eiks se ollutkaan kotona? Riisuin kenkäni ihmeis-
säni ja astelin syvemmälle asuntoon, katsellen samalla ympärilleni, ja lopulta mä bongasin Santun sängyltään. Se oli kaivautunut vällyjen alle ja vaikutti nukkuvan, joten mä hipsin mahdollisimman hiljaa sen luokse ja istahdin sängylle sen viereen. Kun Santtu ei herännyt vielä siihenkään, niin mä asettauduin makuulle sen viereen, painautuen ihan tiukasti sen selkää vasten, ja päädyin sitten itsekin torkahtamaan siihen.

”*Henkka, mitä ihmettä sä siinä teet?*” mä havahduin jollain aikaa Santun kysyvään ääneen ja avasin silmäni, kohdaten suoraan Santun vihreiden ja hieman tokkuraisten silmien katseen.

”Olin huolissani susta, niin tulin tarkistamaan sun voinnin”, mä vastasin haukotellen ja hieroin silmiäni, ennen kuin katsoin jälleen Santtua suoraan silmiin. ”Miks sä olit nukkumassa? Etkä edes herännyt, kun mä tulin sun viereen. Ootko sä ottanut jotain?”

Santun ilme synkkeni heti ja mä tunsin muljahduksen vatsanpohjassani. Noni, eli se oli vajonnut yksin ollessaan. Miksei se ollut myöntänyt sitä mulle???

”Äh, en vain saanut yöllä unta, niin otin tuossa aamusta unilääkkeen ja menin takaisin sänkyyn”, Santtu mumisi, katsellen mua melkein syyllisen näköisenä. Se jätti siis jotain kertomatta. Perhanan pälli.....

”Siinäkö kaikki?” mä tivasin epäileväenä, kohottaen toista kulmaani.

”Joo”, Santtu vastasi lyhyesti, mikä herätti vain lisää epäilyksiä.

”Santeri”, mä murahdin tiukasti, tapittaen Santtua yhä silmiin. ”Nyt perkele. Älä valehtele mulle. Sulla on hätä, eikö olekin?”

”No ei oo hätä, mutta..” Santtu mutisi ja lasi katseensa tuimista kasvoistani, huokaisten hiljaa, ennen kuin se jatkoi: ”Mutta on mun päässä pyörinyt vähän ikäviä ajatuksia. Ei mitään sen kummempaa.. Ei tarvii olla huolissaan.”

”No, olen silti. Ja mä jään nyt sun luokses, ja pysyn täällä aina siihen asti, kunnes ne ajatukset kaikkoaa”, mä totesin yhä tiukkana, Santun kohottaessa katseensa takaisin muhun. ”Se on Ellillekin fine, joten voit oikeesti myöntää, että sulla on hätä. Ei tarvii ajatella nyt Ellin etua, vaan ihan vain omaas. Pistä nyt kerrankin ittes muiden edelle. TARVIITKO sä mua?”

Santtu katseli mua hetken vaiti, mutta nyökkäsi sitten pienesti. Sekin oli edistystä, kun ei Santun ollut kovin helppoa kertoa tarpeistaan.

”Haluatko sä puhua? Niistä ajatuksista?” mä kysäisin, Santun pudistellessa päätään.

”En kyllä just nyt.. Mun ajatukset on ihan puuroa sen lääkkeen takia. Ehkä myöhemmin”, Santtu tokaisi ja soi mulle perään pienen hymyn. ”Nyt mä haluaisin oikeastaan olla vain tässä, sun lähellä. Jos sopii..”

”Tietenkin sopii”, mä virkoin ja vetäisin Santun samantien tiukkaan syleilyyni, yrittäen tuoda sille turvaa ja helpottaa sen oloa edes läheisyydelläni.

Me pötköteltiin Santun kanssa oma aikamme, ihan vain saadaksemme olla lähekkäin. Tai oikeastaan sylikkään, koska Santtu halusi olla ihan ihollani. Se oli siis todellakin kaivannut lohtua.. Mun pitäis varmaan yrittää tänään kaivella Santulta vähäsen siitä, millaisia ajatuksia sen päässä oli pyörinyt. En kuitenkaan kehdannut kysellä siltä niistä heti enkä vielä kohtakaan, vaan sen sijaan mä annoin Santun määrätä tahdin. Olin vain sen kanssa ja sen lähellä, odottaen Santulta jonkinlaista signaalia siitä, että se olis valmis puhumaan siitä kaikesta. Odottaen sitä, ettei sen ajatukset olis ihan niin puuroa..

Myöhemmin, kun me istuttiin Santun kaa kylki kyljessä sohvalla, katselemassa telkkaria ihan vain lepäilläksemme, koska Santtu oli niin väsynyt huonosti nukutun yön jälkeen, mun ajatukset lähti harhailemaan. Santtu ei ollut puhunut koko päivänä niistä synkistä ajatuksistaan, enkä mä halunnut painostaa sitä puhumaan niistä, mutta sehän ei estänyt mua pohtimasta asiaa. Tai en mä pohtinut vain Santtua ja sen synkkiä ajatuksia,

vaan ajauduin pohtimaan niiden kautta Ellinkin sanoja. Mietin sitä, että häpesikö Santtu mua, tai itseään. Siksikö se oli suostunut niin helposti siihen, että me piiloteltais suhdettamme.. After all, täällä asui tosiaan valitettavan paljon sellaisia ahdasmielisiä pas-kiaisia, jotka leimasivat, tuomitsivat ja arvostelivat. Olivat suorastaan ilkeitä ja pahan-tahtoisia, ja pahimmassa tapauksessa väkivaltaisia tuomitsemiaan ihmisiä kohtaan. Eikä sellainen tuntunut varmastikaan Santusta hyvältä. Varsinkaan, kun Santulla oli aiempaakin kokemusta siitä kaikesta koulukiusattuna. Useammankin vuoden ajalta..

Niin.. Ehkä Santtu häpesi mua ja itseään. Ehkä se pelkäsi sitä arvostelua ja tuomin-taa. Ehkä se oli siksi suostunut niin helposti siihen, että salattais meidän suhde muilta. Ehkä Santtu pelkäsi joutuvansa TAAS silmätikuksi, TAAS kiusatuksi ja kaltoinkohdel-luksi, niinku silloin lapsena ja nuorena, kun se oli ollut vähän pullea, ja joutunut siksi kiusaajien silmätikuksi. Enkä minä pikkuitikka ollut mahtanut mitään niille Santun kiu-saajille silloin.. Olihan sillä varmasti traumoja siitä kaikesta, ja ne traumat olivat epäi-lemättä heränneet nyt, kun Vernerin oli pahoinpidellyt Santun. Ehkä ne traumat olivat tosiaan niiden synkkien ajatusten takana, ja syy siihenkin, että Santtu suostui siihen, ettei me oltais avoimesti yhdessä. Ehkä se ei vain halunnut kokea sitä kaikkea uudel-leen.. Ja paljon se olikin saanut kestää silloin. Santtu oli joutunut kestäämään kiusante-koa, ilkeyksiä, tönimistä ja väkivaltaa, sekä ulkopuolisuutta ja yksinäisyyttäkin..

Santtu oli ollut silloin kyllä todella yksin. Yksin koko maailmaa vastaan.. Ei Santulla ollut silloin ollut muita kuin minä, sellainen pikkuitikka, mutta minä puolestani olin kyllä seisonut tiukasti Santun rinnalla ja puolustanut sitä, vaikka olin saanut itsekin turpaani. En mä ollut välittänyt siitä, olin silti mennyt AINA väliin ja uhonnut Santun kiusaajille niin, että ne oli vaihtaneet kohteekseen minut ja jättäneet Santun rauhaan. Ainakin hetkeksi.. Ennemmin mä olin kuitenkin ne iskut, niin henkiset kuin fyysiset, ottanut vastaan, kuin antanut niiden kiusaajien häiriköidä ja pahoinpidellä Santtua. Ennemmin mä olin ollut sitten me kaksi vastaan koko muu maailma.. *Kunnes mä olin sitten liittynyt veljeni kanssa Ojalan jengiin, eikä se tilanne enää ollutkaan niin.* Silloin, VASTA silloin, Santun kiusaaminen loppui ihan kokonaan. Oli se jo siihen mennessä loiventunut pel-käksi sanalliseksi ja tönimiseksi, mutta tuntuihan sekin pahalta. Aseveljeni, nuo rakkaat toverini, päättivät kuitenkin senkin siihen paikkaan tekemällä kaikille junnuille selväksi, että Santtu oli heidän suojeluksessaan. Eikä kukaan uskaltanutkaan ruveta ryttyilemään Ojalan pojille, jonka ansiosta Santtu oli viimeinkin täysin turvassa..

Mä huokaisin hiljaa ja painoin pääni Santun olkapäälle, jatkaen telkkarin tuijotusta sen kanssa, vaikka en mä sitä telkkaria oikeesti edes katsonut. En edes nähnyt koko paskaa, kun olin niin ajatuksissani. Pyörittelin ajatuksia päässäni, pohtien uudemman

kerran sitä, että kyllähän tää Vernerin Santtuun kohdistama pahoinpitely herätti varmasti ikäviä muistoja. Muistoja niistä ajoista, kun Santtu oli joutunut pelkäämään väkivaltaa, kiusantekoa ja ilkeyksiä. Muistoja niistä ajoista, kun Santtu oli kokenut olevansa vääränlainen. Syrjitty, arvosteltu, halveksittu.. *Muistoja niistä ajoista, kun Santtu oli oppinut häpeämään itseään.* Ei helvetti, Santulla ei kyllä ollut todellakaan ollut kovin helppo elämä. Ei ollut koskaan ollut helppoa..

Oikeesti, ihan kauheeta, miten Santtu oli joutunut kestämään sitä, kun ihmiset olivat arvostelleet ja tuominneet, ja se oli joutunut kestämään sitä vieläpä MONEN vuoden ajan. Mun sydäntä oikeesti särki se, miten Santtu oli joutunut kestämään arvostelua ja tuomintaa enemmän kuin yhdelle ihmiselle soisi, eikä sitä olleet arvostelleet ja tuominneet vain samanikäiset vertaiset, vaan myös sen vanhemmat. Mä muistin vieläkin sen, miten Santtu oli monet kerrat itkenyt mulle sitä, miten paljon sen ankarat vanhemmat siltä vaati ja miten tuomitsevia paskiaisia nekin oli. Miten ne ei muuta tehneetkään kuin arvosteli Santtua. *Aina siihen saakka, kunnes Santtu yritti tappaa itsensä.*

Mä palasin todellisuuteen sieltä omasta ulottuvuudestani, jonne olin vajonnut, kääntäen ja teroittaen katseeni Santun kasvoihin, joissa näkyi vieläkin jälkiä viikon takaisesta pahoinpitelystä. Santtukin kääntyi katsomaan mua, kun tunsin katseeni kasvoiltaan, katsoen mua kysyvästi. Mä en kuitenkaan sanonut vielä mitään, katselin vain mietteliäänä Santtua, joka kumartui painamaan suudelman mun huulille. Mä tottakai vastasin siihen, mutta jäin vielä sen suudelman jälkeenkin tapittamaan Santtua ajatelllessani yhä sitä, ettei Santtu ollut vielä tähänkään päivään mennessä suostunut koskaan kertomaan mulle, miksi oli yrittänyt itsemurhaa silloin 20-vuotiaana. Ei, vaikka olin kysynyt siitä monesti.. Mä olin aina miettinyt, että kuinkahan suuri rooli sillä kaikella Santun kokemalla kiusaamisella, tuominnalla, syrjimisellä ja arvostelulla oli siinä ollut, ja nyt, kun se kaikki oli epäilemättä palautunut tän pahoinpitelyn myötä Santun mieleen, mä halusin lopultakin tietää syyn siihen, miksi Santtu oli yrittänyt tappaa itsensä. *Ettei niin kävis toiste.* Että voisin tästedes varmistaa, ettei Santtu vajoais enää ikinä niin syvälle, että tekis itselleen jotain..

Ja koska Santtu oli vajonnut nyt viime aikoina sen pahoinpitelyn vuoksi ja mä olin pelännyt sen tekevän itselleen jotain sen takia, niin mä päätin kysyä ihan suoraan tässä ja nyt, miksi Santtu yritti tappaa itsensä silloin kolmisen vuotta sitten. Mä halusin tietää sen, jotta voisin estää sitä tapahtumasta uudelleen. Halusin tietää sen, jotta osaisin tukea Santtua parhaiten. Halusin tietää, oliko se riski itsemurhaan yhä olemassa, jos ne kaikki traumat hyökysivät päälle nykypäivänä, ja kävisivät sietämättömiksi.. Mä halusin tietää, mikä sen Santun itsemurhayrityksen oli aiheuttanut, jotta siihen johtaneet

tapahtumat voitais välttää nykypäivänä. Koska mä en oikeesti kestäisi sitä, jos Santtu tappais itsensä..

”Santtu..” mä aloitin hiljaa kuiskaten, Santun silmäillessä edelleen kasvojani, kohottaen kysyvästi kulmiaan. ”Joko sä rakas nyt suostuisit kertomaan mulle, miks sä yritit tappaa itses silloin 20-vuotiaana..?”

Santtu hätkähti kysymykseni kuultuaan, vaan ihmekös tuo, kun mä kysyin asiaa näin yllättäen. Tulihan tää varmasti ihan puun takaa.

”Mistä sä nyt yhtäkkiä tuollaista keksit kysyä?” Santtu ihmettelikin kysymystäni ja kurtisti mulle kulmiaan.

”Mietin vain asioita ja tajusin, ettet sä oo koskaan suostunut kertomaan mulle, miks sä yritit itsemurhaa”, mä vastasin totisena, katsellen Santtua syvälle sen vihreisiin silmiin. ”Kerro. Mä haluan tietää. Mä rakastan sua ja mä haluan tietää. Vihdoin ja viimein.”

”Mitä sä oikein pohdiskelit, että päädyit tuollaiseen aiheeseen?” Santtu kysyi vähän kummissaan, ja nyt vuorostani mä kurtistin sille kulmiani. Se yritti väistellä kysymystäni ja ohittaa sen vaihtamalla puheenaihetta.

”Älä väistele ja vaihda puheenaihetta. Vastaa mulle. Kerro, miks sä yritit tappaa itses?” mä tokaisin Santulle tuimana, Santun sulkiessa suunsa tiukaksi viivaksi, katsellen mua hammasta purren. Miks se ei halunnut puhua siitä mulle? VIELÄKÄÄN? ”Miks sä et oo puhunut mulle siitä, ja miks se tuntuu olevan yhä ylitsepääsemättömän vaikeeta?”

”Mä en.. en..” Santtu kähisi ahtaalla äänellä ja laski katseensa, ja nyt vuorostaan mä hätkähdin. Kiedoin heti käteni tiukasti Santun ympärille ja halasin sitä lujaakin lujemmin. ”Mä en vain halunnut, enkä halua vieläkään, olla taakka. En halua rasittaa sua, mä en.. en vain pysty puhumaan siitä, mä en halua kuormittaa sua..”

”Et sinä mua rasita tai kuormita. Et ole taakka. Santtu, mä oikeesti rakastan sua, sä et vois KOSKAAN olla mulle mikään taakka. Puhuisit mulle, pliis.. Kerro..” mä pyysin hiljaa, painaen kasvoni Santun rintaa vasten. Tunsin sen sykkeen kohonneen ahdistuksesta. Voi rakas.. ”Puhu mulle, ja kerro siitä kaikesta mulle nyt.. Että mä voin jatkossa ehkäistä sen, ettei samanlaista tilannetta enää synny. Että mä voin estää sen, ettei se toistu. Ettei sulle tulis enää koskaan yhtä paha olla kuin silloin.. Mä haluan pystyä olemaan sun tukena. Sä oot aina tukenut *mua*, ja ollut *mun* tuki ja turva. Anna mun nyt olla sun. Kerro.. Miks sulla oli silloin niin paha olla, että sä yritit tappaa ittes..”

Santtu pysyi jonkin aikaa hiljaa ja liikkumatta, mutta sitten se kietoi omatkin kätensä tiukasti mun ympärille, pidellen mua hetken sylissään ihan vaiti. *Kuin keräten voimiaan, jotta voisi kertoa mulle siitä kaikesta.*

”Monta tekijää siinä oli taustalla..” Santtu aloitti lopulta käheällä äänellään, mun

tiukentaessa otettani siitä. "Kyllähän ne koko elämänmittaiset kokemukset painoi siellä taustalla, mutta oli siihen toki syynsä, miks se kaikki eskaloitui just silloin.. Kai se kaikki vain tuntui silloin niin ylivoimaiselta. KAIKKI. Kaikki ne kokemukset kiusaamisesta, väkivallasta, ilkeyksistä, arvostelusta, tuominnasta, suvaitsemattomuudesta, syrjinnästä. Kaikki ne pelon, yksinäisyyden ja ulkopuolisuuden tunteet.. Se kaikki.. Se kävi ylivoimaiseksi enkä mä kestänyt sitä enää. En jaksanut kantaa sitä kaikkee enää. Sä tiedät, ettei mun.. mun elämä oo ollut kovin helppo. Sä olit Henkka mun ainoa ystävä vuosien ja vuosien ajan.. Ainoa ihminen, joka ylipäätään seisoj mun rinnalla. Ja pysyi siinä.. Kun mun vanhemmatkin oli silloin mitä oli.."

Santun ääni särähti lopuksi ja mä painauduin entistä tiukemmin sitä vasten, puristaen silmänikin kiinni. Niin, Santtu oli oikeesti saanut kestää enemmän paskaa kuin yhdelle ihmiselle soisi. Musta tuntui ihan äärettömän pahalta sen puolesta..

"Se, miks.. miks se eskaloitui just silloin, kun mä täytin 20, niin.. niin.." Santtu kähähti vähän kangerrellen ja nielaisi hiljaa, ennen kuin jatkoi: "Niin yksi syy siihen oli Elli.."

Mä hätkähdin jälleen, räpäytin silmäni auki ja kohottauduin irti Santusta, katsoen sitä sen synkkiin vihreisiin silmiin. Elli?? *Miten niin Elli???*

"Kun Elli tuli kuvioihin, niin.. mä jäin välillä yksin. Yksin ja ulkopuoliseksi, kun teillä oli omat juttunne ja omat inside-läppänne.. Siinä missä yksinäisyys on ollut sulle aina paha paikka, niin se on ollut sitä mullekin, kuten tiedät.. Ja ulkopuolisuus vielä siihen lisäksi. Mä oon aina ollut muutenkin ulkopuolinen, ja silloin mä aloin olla sitä sun ja Ellinkin kanssa.." Santtu kähisi tukahtuneesti, mun tuijottaessa sitä suorastaan sydäntä kylmäen. *Ei vittu, mä olin laiminlyönyt Santtua silloin.* Miten mä olin saattanut tehdä niin???" "Äläkä syytä itseäsi nyt mistään! Mä itse peräännyin ja annoin teille tilaa! Tietenkin annoin, koska sä oot aina ollut ihan yhtä yksinäinen kuin mä, ja mä olin vain iloinen siitä, että sä sait uuden ystävän. Että sä löysit Ellin.. Mä olin oikeesti vain onnellinen sun puolesta, mutta samaan aikaan vajosin itse. Mutta sä et voinut tietää sitä, kun en mä kertonut siitä. En halunnut takertua, en halunnut olla mikään riippakivi. Halusin vain, että *sinä* oot onnellinen.."

"Joten sä luovuit omasta onnestas mun vuoksi?? Varjelit mun onnea itsesi kustannuksella?? Otit etäisyyttä, että MÄ olisin onnellinen??" mä kysyin itsekin käheästi, kun musta tuntui vain niin sairaan pahalta Santun puolesta. Niin järkyttävän pahalta, että kurkkuani kuristi. Miten mä olin voinut olla niin sokea silloin???"

"Niin mä taisin tehdä.." Santtu myönsi, pudottaen tumman katseensa alas. "Enkä vain siksi, vaan.. vaan myös sen vuoksi, kun mä olin rakastunut suhun. Tuntui vain niin totaalisen väärältä ja pahalta, että mä olin mennyt rakastumaan suhun.. Otin etäisyyttä

ja peruutin, että sä saat olla rauhassa Ellin kanssa, mutta myös siksi, kun minä typerys olin mennyt rakastumaan suhun. Kuten sanoin, sen itsemurhayrityksen taustalla oli silloin monta tekijää.. Mulla oli silloin ihan hiton merkityksetön ja arvoton olo, tunsin oloni turhaksi ja huonoksi, kamppailin samaan aikaan seksuaalisuuteni kanssa, ja olin hitto vielä rakastunut suhunkin. Mulle tuli siitä oikeesti ihan törkeän paska fiilis..” Santtu kertoi hiljaisella ja muistojensa samentamalla äänellä, huokaisten raskaasti perään: ”Mä.. mä pidin itseäni silloin ihan vitun vastenmielisenä, KAIKIN MAHDOLLISIN TAVOIN. Huonona ja vastenmielisenä. Musta tuntui päivä päivältä enemmän siltä, ettei kukaan välittänyt minusta, kukaan ei tykännyt musta, mulla ei ollut ketään. Enkä mä edes ihmetellyt sitä, kun mä pidin itseäni niin huonona ja kuvottavana. Kukapa minusta olis voinut edes tykätä.. Ja sitten mä olin vielä rakastunut parhaaseen ystäväänikin. HALUSIN parasta ystävääni. Hyi vittu, miten kuvottava mä olin..”

Kun Santtu vaiken hetkeksi, nieleskellen selvästi palaa kurkussaan, mä syöksyin uudestaan sitä vasten, rutistaen Santtua ihan mahdottoman lujaa. Kunpa se olis jo silloin kertonut mulle tuosta kaikesta..

”Mä.. mä tunsin välillä olevani ihan näkymätön. Ja se oli sitten ihan vain *mun* tunne, eikä johtunut susta. Sinähän seisoi edelleen mun rinnalla..” Santtu jatkoi hiljaa ääni väristen, ja mä halasin sitä taas hiukan lujempaa. ”Eihän sitä näkymättömyyden tunnetta auttanut sekään, kun mä olin sitä kotonakin. Olin näkymätön, ellen ollut JUURI sellainen kuin mun vanhemmat toivoivat mun olevan. Ja sä tiedät, etten mä IKINÄ yltänyt siihen, mitä ne toivoi ja VAATI. Sä tiedät, että mun vanhemmat vaati ihan vitusti, ja oli ihan sairaan ankaria. Tuntui, ettei mikään kelvannut tai riittänyt. Etten MINÄ kelvannut ja riittänyt. Eihän ne mitään muuta tehneetkään kuin arvosteli kaikkea mitä mä tein ja olin.. Kuten tiedät, mun suhde vanhempiini parani vasta sen jälkeen, kun mä yritin tappaa itseni. Vasta silloin ne tajus miten huonosti mä voin, ja mitä ne oli mulle tehneet. Millaisen olon olivat mulle aiheuttaneet. Kun musta tuntui niiden takia, etten kelvannut enkä riittänyt.. Ja silloin 20-vuotiaana se tunne alkoi sitten vielä levitä jo kodin ulkopuolellekin, ja mulla oli tosi riittämätön ja kelpaamaton olo minne meninkin..”

Santtu henkäisi hiljaa, kuin aloittaakseen lauseen, mutta sitten se pitikin taas pienen tauon ja vaiken joksikin aikaa. Mä annoin Santun edetä omalla painollaan ja kasata hetken itseään, silitellen vain sen selkää lohduttavasti. Yritin tuoda Santulle läheisyydelläni ja kosketuksellani turvaa ja lohtua, jotta se voisi jatkaa, ja pian se jatkoikin.

”Ja sitten kun mä olin vittu vielä homokin.. Sä tiedät, mitä tässä kaupungissa ajatellaan homoista. Suurin osa tuomitsee homot, ja mä kamppailin jo muutenkin sen suhteen, mutta sitten.. sitten mä kuulin vielä omien vanhempienikin puhuvan rumasti

homoista..” Santtu totesi tukahtuneella äänellä, ja mä hätkähdin jälleen kerran. OIKEESTI???! No voi helvetti.. *Ja Santtu oli kestänyt tän kaiken yksin.* ”Mulle tuli siitä ihan vitun paska fiilis, ja mä suoraan sanottuna häpesin itseäni. Häpesin muutenkin, kun kaikki muutkin tuomitsi minut, mutta että mun omat vanhemmatkin piti homoja.. jotenkin.. etovina.. Eikä mulla ollut ketään kenelle puhua, kun en mä uskaltanut puhua sullekaan. Pelkäsin kuollakseni, että sä kavahtaisit mua ja mä menettäisin sut, enkä mä kestänyt edes ajatusta siitä. Sä olit mun viimeinen ja AINOO tukipilari. Ainoo, joka oli vielä pystyssä.. Ja siksi mä varmaan ajauduinkin siihen tilanteeseen, etten enää vain kestänyt sitä kaikkea. En kestänyt varsinkaan *itseäni* enää.. Musta tuntui, että sinäkin olit onnellisempi Ellin kaa, ilman mua. Tai niin mä ajattelin.. Se oli *mun* totuus, ei sun. Ja se oli sitä vain silloin. Silloin, kun se kaikki eskaloitui siihen pisteeseen, etten mä vain kestänyt enää. Etten halunnut elää enää. Kun musta tuntui, ettei mulla ollut syytä elää enää. Kun mä masennuin, ja musta tuntui, että kaikkien, VARSINKIN sun, olis parempi ilman mua. Kun mä vedin teitä vain pohjaan ja olin taakka. Joten, sitten kerran kun mä jäin taas yksin, mä yritin tappaa itseni.. Ja loppu on historiaa. Kyllä mä näin myös muun totuuden sitten, kun sä pelastit minut ja me puhuttiin siellä sairaalalla..”

”Onneks sä soitit mulle silloin vielä viimeisen kerran.. Ja onneks mä kuuluin jengiin..” mä kähähdin hiljaa ja painauduin entistä tiukemmin Santtua vasten.

Santtu oli tosiaan soittanut mulle silloin. Kun oli halunnut omien sanojensa mukaan kuulla mun äänen viimeisen kerran. Oli halunnut kuulla sen viimeisenä, ennen kuin poistuisi tästä maailmasta.. Ja mä olin tajunnut *heti* Santun puheesta, ja sammalluksesta, että jotain oli vialla. Olin ollut silloin sattumalta liikenteessä Oskarin, Miken ja Jeren kanssa, ja olin pyytänyt niitä kääntämään välittömästi kokan kohti Santun kämppää, jonne Jere olikin sitten ajanut tulipalokiireellä. Perille päästyämme Mikke oli taitavimpana tiirikoinut Santun kämpän oven auki samaan aikaan, kun mä olin puhunut Santun kanssa puhelimesta ja itkenyt jo itse ihan hädissäni.

Niin me sitten oltiin löydetty Santtu sen kämpän olkkarista, makaamasta lattialta, kun se oli ottanut lääkeyliannostuksen yhdessä alkoholin kanssa. Siinä vaiheessa Mikke oli napannut minusta kiinni, kun mä olin romahtanut Santun nähdessäni, Oskari oli juossut Santun luokse ja Jere puolestaan oli soittanut heti 112. Oskari, joka tunnisti lääkemyrkytyksen oireet, oli komentanut seuraavaksi Miken hakemaan lääkehiiltä autolta, ja niin Mikke oli tehnyt laskettuaan minut ensin istumaan, mun vain vapistessa ihan hulluna tuijottaessani vielä tajuissaan olevalle Santulle lämpimällä äänellä puhuvaa Oskaria. Mä olin vain lamaantunut ihan totaalisesti eikä musta ollut silloin ollut MITÄÄN hyötyä parhaalle ystävälleni.. Mutta onneksi mun ”perheestä” oli. Niiden nopea toiminta

vissiin pelastikin Santun, jonka ambulanssi kiidätti vielä vatsahuuhteluun. Oskari oli vienyt minut vielä Santun luoksekin sinne sairaalalle ja odottanut mua siellä koko sen ajan, kun mä olin puhunut Santun kanssa, ennen kuin se vietiin psykiatriselle osastolle useamman viikon ajaksi sen itsäryityksen jälkeen..

Mä huokaisin hiljaa niitä raskaita ja PELOTTAVIA muistoja ajatellessani, ja kiedoin käteni vieläkin tiukemmin Santun ympärille, painaen taas kasvoni tiukasti sen rintaa vasten. Onneks Santtu oli jäänyt eloon.. Onneksi se oli vielä tässä, mun vieressä..

”Mä en olis kestänyt sitä, jos mä olisin menettänyt sut.. Mä en voi elää ilman sua, en oikeesti voi.. En voinut silloin, enkä voi vieläkään..” mä kähisin tukahtuneesti, Santun-kin tiukentaessa otettaan minusta. ”Onneks sä et kuollut..”

”Onneks en”, Santtu lähes kuiskasi, silittäen samalla hellästi mun selkää. ”Koska nyt mä sain kokea tän ennennäkemättömän onnen, että saan olla sun kanssas.”

Mä kohotin jälleen kasvoni Santun puoleen, jolloin se painoi heti pehmeän suudelman mun huulille, mun vastatessa Santun hellään suudelman kyyneliäni pidätellen. Vittu jos mä olisin menettänyt silloin Santun.. Mä en kestänyt edes ajatella sitä. Mutta sen mä tiesin, että jos Santtu olis lähtenyt silloin, *niin mä olisin lähtenyt heti sen perässä*. Me selvittäisiin tästä elämästä joko yhdessä, *tai ei ollenkaan*.

9. Kuumaa huumaa

Mä vietin seuraavat viisi päivää tiiviisti Santun kanssa, nostaen sen sinä aikana pinnalle sieltä pimeydestä, jonne se oli vajonnut. Ellikin ymmärsi sen, että mun tarvitsi olla nyt Santun kanssa, ja se peräti yllättikin meidät, tulemalla käymään Santun luona tuomassa sille suklaata piristykseksi ja kyselemällä samalla Santun kuulumisia. Me juteltiin sinä päivänä aika pitkäänkin ihan kolmestaan tapahtuneesta ja sen herättämistä ajatuksista, Ellin vielä halatessa Santtua, ennen kuin se lähti omaan kotiinsa. Santtu ilahtui Ellin tarjoamasta tuesta kovasti, kun taas mä puolestani olin ihan äimänä. Vaikka sitten toisaalta, kun asiaa ajatteli, niin.. ne kerrat, kun SANTTU oli kysellyt ELLIN vointia ja ollut ELLIN tukena, kuultuaan että sillä oli mieli maassa, ei olleet laskettavissa edes kahden käden sormilla. Santtu oli AINA ollut Ellille hyvä kaveri, joka piti huolta siitä. Santtu nyt vain oli sellainen. Hyväntahtoinen, empaattinen ja lämmin, aina muut edelleen laittava ja muista huolehtiva persoona.. Joten, eiköhän se ollut jo Ellin vuoro huolehtia välillä Santusta. Varsinkin, kun me kolme tosiaan seurusteltiin keskenämme. Santun etu oli myös Ellin etu.

Jokatapauksessa, sen viiden päivän aikana, jonka mä olin Santun luona, me juteltiin siitä, mitä ajatuksia se pahoinpitely oli herättänyt. Vähän mä jouduin sitä kaivelemaan, Santtu kun ei missään tapauksessa halunnut olla "taakaksi", mutta lopulta se suostui puhumaan siitä ja purkamaan sydäntään. Jolloin kävikin ilmi, että oli käynyt juuri niin kuin mä olin ajatellut: se pahoinpitely oli herättänyt muistoja menneistä. TRAUMOJA menneistä, tuoden menneisyyden kaikuja mukanaan ja herättäen vanhoja demoneita. Onneks me kuitenkin saatiin rauhoiteltua ne demonit sen viiden päivän aikana, minkä olin Santun luona.. Asiaa saattoi auttaa toki sekin, että kun mä olin maininnut Oskarille Santun demoneista ja pelostani siihen liittyen, että tää pahoinpitely oli herättänyt traumoja, Oskari kutsui meidät molemmat seuraavana iltana korjaamolle. Ei siinä vielä mitään, mutta kun VERNERIKIN ilmestyi sinne, pyytäen Santulta anteeksi ja luvaten, ettei tällainen toistuisi. Voitteko kuvitella? Vernerin pyysi Santulta anteeksi! Oskari oli kyllä todellakin tän paikan kingi, kun se sai aikaan jotain sellaista.

Oskarin onnistuikin lieventää Santun pelkoja ja helpottaa sen oloa HUOMATTAVASTI toimillaan, monellakin tapaa. Ensinnäkin; Santtu ei ollut KOSKAAN kuullut anteeksi-pyyntöä kiusaajiltaan, joten se tuntui varmasti hyvältä, ja toiseksi; Santtu huomasi Oskarin tempauksen ansiosta, että oli tosiaan turvassa, eikä *kukaan* varmastikaan enää häiriköisi sitä. Kun ei ne uskaltaneet uhmata Oskaria. Jo se, että Oskari oli saanut Vernerin pyytämään anteeksi Santulta, oli osoitus siitä. *All hail The King.*

Kun me sitten oltiin saatu helpotettua Santun pelkoja, mä otin puheeksi omani. Tai en mä tiedä pystyikö sitä peloksi kutsumaan, mutta anyway, otin puheeksi omat, lievästi synkät ajatukseni siitä, että pelkäsikö Santtu joutuvansa uudelleen pahoinpidelyksi, jos olis mun kanssa avoimesti ja häpesikö Santtu mua ja meitä, ja oli noiden edellämäinittujen asioiden vuoksi suostunut niin helposti siihen, että me kaksi salattaisiin suhteemme. No, Santtuhan suorastaan järkyttyi siitä, että mä olin ajatellut niin, tyrmäten harhaluulonani heti. Se totesi ihan VÄLITTÖMÄSTI ja hetkeäkään epäröimättä, ettei suostunut piilotteluun noiden asioiden vuoksi, vaan ihan vain Ellin oloa helpottaakseen. Santtu ei kuulemma IKINÄ häpeäisi sitä, että oli mun kanssa, eikä suostuisi piilottelemaan sitä siksi, että joku saattaisi katsoa meitä kiertoon ja käydä käsiksi. Santtu sanoi, että se vois ja HALUAISI kuuluttaa enemmän koko maailmalle, että oli kanssani, mutta jos Elli toivoi meiltä matalampaa profiilia, niin sitten meidän täytyis kuunnella ja kunnioittaa Ellin toivetta. *Santtu oli kyllä ihana..*

Oltuani tosiaan Santun kanssa viisi päivää, mä uskalsin lopulta lähteä vuorostaan Ellin luokse. Santun olemus oli siinä ajassa valaistunut huomattavasti ja se alkoi jo suorastaan patistella mua Ellin luo. Jotta tää olis tasapuolista.. Mä kuitenkin muistutin sitä siitä, että me oltiin sovittu, että jos jompikumpi, Elli tai Santtu, TARVII mua, niin mä oon sen luona, ja silloin unohdetaan tasapuolisuus. Silloin mä oon sen luona, kummalla on suurempi tarve siihen, ja nyt se vain sattui olemaan Santtu. Johon Santtu totesi - tietenkin - että se tarve oli nyt ohi ja mä voisin mennä Ellin luo turvallisesti mielin. Joten, niin mä sitten menin, jahka Santtu oli saanut minut vakuuteltua siitä, että se laittais kyllä viestiä, jos sen olo huononis taas, ja jahka mä olin vannottanut sille tuhat kertaa, että laittais sitten kans, koska viimeks se ei ollut laittanut.

Elli sattui olemaan ylitöissä sinä lauantaina - se toimi lähihoitajana - kun mä hiippailin sen kämpälle reppu selässäni. Onneks se oli käynyt viskaamassa mulle varmuuden vuoksi kämppänsä avaimet ennen töihin menoa, joten mä pääsin sisälle ilman, että mun tarvitsi murtautua sisään. Mä tosin olin ihan julmetun huono siinä. Mikke oli meidän tiirikkamestari, en minä. Mä en ollut mestari oikein missään. Paitsi ehkä suunsoitossa. Mutta siinä olinkin kyllä sitten maailmanmestaruustasoa!

Koska Elli-rukka oli joutunut jäämään ylitöihin, mä päätin romanttisena poikaystäväenä järjestää sille yllätyksen! Kävin pikaisesti naapurissa tönöttävästä kaupasta kukkia ja ruokatarvikkeita, ja aloin valmistella Ellille kunnon kynttiläillallista. Sytytin siis oikeasti oikein kynttilänkin pöydälle ja iskin kukat maljakkoon, valmistaen pöydän koristelun ja kattamisen ohella salaattia, kermaperunoita - pakaste sellaisia, ofc - ja possunpihvejä. Ja ehdinkin saada ne kaikki valmiiksi juuri ennen kuin Elli rimputteli ovikelloa,

eli yllätykseni olis täydellinen! Hihittelin tyytyväisenä itseeni, kun pesaisin äkkiä käteni, juosten sen jälkeen avaamaan Ellille ovea.

"Hei rakas!" mä hihkaisin iloisesti väsyneelle Ellille heti, kun avasin oven sen nenän edestä, Ellin naurahtaessa pienesti innolleni. "Mulla on sulle yllätys! Pistä silmät kiinni!"

"Okei", Elli hymähti ja sulki silmänsä käskystäni. Mä tarrasin sen käsiin ja vetäisin sen eteisen puolelle, sulkien ulko-oven perässämme, ennen kuin lähdin johdattelemaan silmiään kiinni pitävää Elliä olohuoneen läpi Ellin kämpän pieneen keittiöön.

"Noniin, saat avata silmäsi!" mä huikkasin, kun me päästiin keittiön ovensuulle, Ellin totellessa jälleen käskyäni, jonka jälkeen se jo henkäisikin ihastuneesti. Oujee, olin paras poikaystävä ikinä!

"Oi ihanaa, Henkka, sä oot tehnyt meille ruokaa. Ja hankkinut mulle kukkia, ja sytyttänyt vielä oikein kynttilänkin!" Elli tokaisi ilahtuneena ja hyppäsi samantien kaukaani, halaten mua lujaa. Sen jälkeen se suukotteli vielä kasvoni ihan täyteen suukkoja, mun vain hymistessä sille ihan mielissäni. "Sun poikaystäväpisteet kohosivat juuri kyllä ropisten! Herrajumala, miten ihana yllätys! Oot ihana! Ihan älyttömän ihana!"

"Halusin yllättää sinut", mä hymähdin iloisena siitä, että Elli oli oikeasti ilahtunut noin kovasti yllätyksestäni. "Ja kiittää samalla siitä, kun oot ollut niin ymmärtäväinen", mä jatkoin vielä, marssien sitten keittiön puolelle. Vedin toista pöydän ääressä olevaa tuolia hieman taaksepäin, jotta Elli voisi istua siihen. "Istukaa alas, madame. Minä tarjoilen sinulle ruokasi suoraan pöytään."

"Sä oot kyllä oikeesti ihan älyttömän ihana", Elli kikatteli, kun se hipsi luokseni, painoi pikaisen suukon huulilleni ja istui sitten tarjoamalleni paikalle. Mä hymisin jälleen ihan mielissäni ja siirryin sitten hellan luokse, alkaen kauhoa Ellille ruokaa lautaselle. Hetkuttin samalla hyväntuulisena lanteitani ja hyräilin Tapani Kansan *R-A-K-A-S* -biisiä, joka oli jäänyt soimaan eilen päähäni, kun Oskari - se vanha pieru - oli soittanut sitä korjaimolla, rallatellen sen mukana.

"*R-A-K-A-S, kulta kultasein, mä sanoin niin ja selväks tein -*", mä innostuin jollottelemaan vähän epävireisesti, kuin Ellille serenadia laulaen, sen kääntyessä katsomaan mua oikein somasti irvistäen.

"Rakas, älä laula pliiis", Elli pyysi kärsivän näköisenä, mun mutristaessa sille alahuultani. Eh, Santtu oli kyllä näistä kahdesta puoliskostani selvästi se leikkisämpi. Tai no, okei, myönnetään. Ei se mun laulu ollutkaan varmaan kuulostanut kovin hyvältä. En mä ihmeteltyt, ettei Elli jaksanut kuunnella epävireistä ulinaani raskaan työpäivän jälkeen.

"Sori, kun ulisin. Lupaen etten enää vingu kuin kissa", mä pahoittelinkin samalla kun laskin Ellille täyden lautasellisen ruokaa sen eteen, Ellin hymyillessä mulle lämpimästi.

”Kiitos rakas”, Elli hymähti, alkaen leikata pihviään samaan aikaan kun mä puolestani keräilin omalle lautaselleni tavaraa. ”Molemmista. Sekä ruuan tarjoilusta että siitä, ettet enää vinguta kissaa, eli laula. Ainakaan tuolleen epäviereisesti.”

”Laulan seuraavaksi jonkun balladin oikein kauniisti”, mä virnistelin, kun siirryin istumaan Elliä vastapäätä, Ellin virnistäessä mulle takaisin.

”Osaatko sä muka laulaa kauniisti?” Elli nauroi pilke silmäkulmassaan.

”Eh. En taida osata”, mä myönsin irvistäen ja soin vielä perään Ellille oikein ilkkurisen virnistyksen, ennen kuin hyökkäsin täpötäyteen ahdattun lautaseni kimppuun.

Kun me sitten oltiin saatu Ellin kanssa ateriamme viimeistelyä, mä tarjouduin herrasmiehenä tiskaamaan, kun Ellillä oli takanaan pitkä työpäivä. Elli otti tarjoukseni kiihtoisena vastaan ja lähti käymään suihkussa sillä välin, kun mä tiskailin tiskipöydälle kertyneitä tiskejä. Mä laitoin jamit soimaan ja hetkuttelin taas persettäni samalla kun pesin astioita, enkä edes kuullut sitä, kun Elli hipsi taakseni. Tunsin vain yhtäkkiä, kun se painoi suihkunraikkaan ja lämpimän kroppansa mun selkää vasten ja kietoi kätensä tiukasti mun ympärille, sujauttaen ne paitani alle. Tunsin samantien sykkeeni lähtevän kohoamaan silkasta halusta, ja se hypähteli vieläkin kovemmin, kun Elli alkoi hyväillä kroppaani käsillään paitani alla.

”Jaahas, mitäs sä meinaat?” mä kysyin leikkisästi, tiskaillen samalla yhä astioita.

”Haluun kiittää sua kunnolla..” Elli kuiskasi viettelevästi ja painoi suudelman niskaani.

”Mulla on tiskit kesken”, mä huomautin ja käännyn Ellin otteessa, huomaten vasta siinä vaiheessa, että sehän oli alasti. ”Rakas, sinulla ei rihmankiertämää päälläsi.”

”Ei niin, kun halusin kiittää sua kunnolla”, Elli tokaisi viekoittelevästi, vetäytyen parin askeleen päähän minusta seksikkäästi keikistellen. Voi luoja miten seksikäs se olikaan, ja miten täydelliset varsinkin sen rinnat olivat. ”No, tykkäätkö siitä mitä näet?”

”Todellakin”, mä henkäisin ja vedin Ellin takaisin syliini, ihan iholleni, suudellen sitä intohimoisesti. ”Sä oot oikeesti ihan mielettömän kuuma”, mä totesin suudelmieni välissä, painaen sen jälkeen uuden suudelman Ellin huulille ja seuraavaksi kaulalle, Ellin huokaistessa hiljaa halusta. ”Hitto nainen, mulla on tiskaaminen kesken, mutten voi jatkaa sitä, kun en saa pidettyä näppejäni erossa susta..”

”Älä sitten pidä. Anna niiden tiskien olla”, Elli kujersi, ennen kuin se suuteli mua oikein tulisesti ja alkoi vetää paitaa pois päältäni. Mä annoin Ellin tehdä niin, ja lähdin seuraavaksi kulkemaan kohti olkkaria ja Ellin sänkyä sen johdatellessa mua sinne päin, meidän suudellessa samalla kiihkeästi kerta toisensa jälkeen, mun käsien vaellellessa Ellin alastomalla kropalla ja Ellin hapuilla housujeni vyötä auki.

Voin sanoa, että ne tiskit jäi sinä iltana tiskaamatta.

Niin mä sitten vietin seuraavat päivät vuorostaan Ellin kanssa, laitellen kuitenkin vähän väliä viestiä Santulle, koska enhän mä voinut olla olematta huolissani siitä. Se oli paras ystäväni ja kumppanini. Tai toinen niistä.. Yritin kuitenkin tällä kertaa keskittyä parhaani mukaan Elliin, ettei se kokis oloaan uhatuksi, ja näpyttelin ne viestit Santulle useimmiten vähän piilossa, jos kirjoittelin niitä Ellin luona ollessani. Tiedän, se antoi vähän salakähmäisen vaikutelman. Sellaisen, kuin kähmisin jotain Ellin selän takana Santun kanssa. Kuin rajamme ei olis selvät. *Kuin mun ja Santun viestittely ei olis ok, kuin se olis pettämistä.* Mutta kun ei kyse ollut mistään sellaisesta. En vain halunnut, että Elli tuntis olonsa uhatuksi, koska ei sillä ollut mitään hätää. Mä rakastin sitäkin yhä. Kuten rakastin Santtuakin.. Rakastin niitä molempia ihan yhtä paljon. Mä vain olin huolissani Santusta, that's all. Santtu oli ollut rinnallani AINA. Tottakai mä huolehdin siitä silloin, kun en ollut sen kanssa..

Mutta, yritin siitä huolestani huolimatta kuitenkin parhaani mukaan keskittyä Elliin ne viisi päivää, jotka olin sen kanssa. Olin ollut niin pitkään Santun kanssa sen voidessa huonosti, että koin velvollisuudekseni olla vähintään yhtä kauan sitten Ellin kaa, jotta tää meidän kolmiosuhteemme pysyisi kuitenkin tasavertaisena. Yritin pysyä läsnä Ellille ja nauttia olostani sen kanssa, vaikka se oli välillä hieman vaikeaa, kahdestakin syystä. Ensinnäkin; olin tosiaan yhä huolissani Santusta - jonka luona olisin muuten ilman muuta ollut ja pysynyt, jos se olis yhä ystäväni eikä kolmiosuhteemme osapuoli - ja toiseksi; Elli tuntui kaikesta huolimatta tuntevan olonsa ja asemansa vähän uhatuksi, sillä se vaati selvästi enemmän huomiota, kosketuksia ja rakkaudentunnustuksia kuin aikaisemmin. Se kaipasi selvästi VAKUUTTELUJA siitä, että rakastin sitä yhä. Minkä mä kyllä tottakai ymmärsin, koska olihan Ellillä varmasti sopeutumista siinä, ettei se ollut enää mun ainoa, plus olisin mä itsekin saattanut kokea oloni uhatuksi, jos kumppanini alkais seurustella parhaan ystävänsä kanssa.. Kuten Ellikin oli todennut, mulla ja Santulla oli vahva henkinen yhteys keskenämme, joka varmastikin ahdisti Elliä välillä. Tein kuitenkin parhaani vakuutellakseni Ellin siitä, että se oli mulle ihan yhtä tärkeä ja arvokas kuin Santtu. Ihan yhtä rakas. Samanveroinen kumppani, eikä mikään kakkoskumppani. Ellihän oli itseasiassa mun ykköskumppani, kun mä olin ollut sen kanssa ensin. Niin mä ainakin itse ajattelin, ja sanoin sen ääneenkin, mistä Elli selvästikin kyllä ilahtui.

Sanottuani Ellille siitä, että pidin sitä "ykköskumppaninani", se rentoutui huomattavasti, eikä ollut viimeistä kahta päivää niin, hmmm, takertuva. Tosin, sitten keskiviikkona, kun mun oli aika lähteä Santun luokse, mä huomasin, ettei Elli olis malttanut päästää mua menemään. Se olis halunnut olla vielä mun kaa, tottakai olisi, mutta mä olin mennyt jo lupaamaan Santulle, että menisin sinä päivänä Santun luo.. Se oltiin

sovittu jo alkuvuikosta, kuten useimmiten sovimme. Sovimme etukäteen ne päivät, jotka olin kummankin luona, ettei sen suhteen tulis mitään puliveivauksia. Hätätilanteissa, kuten oli tapahtunut Santun kohdalla, tilanne oli toki toisin, mutta muutoin me pyrittiin jakamaan mun aika mahdollisimman tasaisesti. Mikä tarkoitti sitä, että mun pitäis lähteä tänään Santun luo, kun niin oltiin sovittu.. Eh, musta tuntui todellakin välillä, kuin olisin eronneiden vanhempien lapsi, joka oli vuoroviikoin vanhempiensa luona. Yhtä tärkeää oli ainakin pitää sovituksista kiinni, kuin erolasten kohdalla. Kun en halunnut aiheuttaa konflikteja enkä mielipahaa puolin tai toisin.

Me makoiltiin vielä Ellin kanssa kuitenkin sängyllä, ihan lähekkäin, ennen kuin mä lähtisin Santun luokse. Elli oli halunnut tankata lämpöä ja läheisyyttä ennen mun lähtöä, joten tottakai mä olin suostunut siihen ja pitelin Elliä vielä hetken aikaa kainalossani. Pötköttelin kyllä ihan mielelläni Ellin kanssa sängyllä, Ellin maatessa kyljellään, painautuneena iholleni, ja kuljetellessaan kättään mun rintakehällä, kun taas mä hipsuttelin sen olkapäätä selälläni makoillen ja silmät nautinnosta suljettuina. Koska, noh, minä nyt vain satuin nauttimaan kosketuksesta ja kaikenlaisesta hipsuttelusta itsekin rutosti. En pistänyt ollenkaan pahakseni sitä, että me käytettiin päivän viimeiset yhdessäolon hetket näin. Tämä oli juuuuuuuri täydellinen lopetus. Tällainen rento ja rauhallinen läheisyys ja hipsuttelu..

Tai rentoa ja rauhallista läheisyyttä ja pelkkää hipsuttelua se oli siihen asti, kunnes Elli alkoi kuljettaa kättään alemmas, piirrellen ensin kuvioita ylävatsalleni ja siirtyen siitä alavatsalle ja aina housujeni resorille saakka, mikä sai minut nielaisemaan kuuluvasti ja avaamaan silmäni. Elli selvästikin halusi tältä hetkeltä jotain muutakin kuin hipsutusta, sillä se pujotti kätensä housujeni sisään, kosketellen miehuuttani viettelevin ottein boksereideni päältä. Ellin signaalit olivat siis varsin selkeät, mutta mä puolestani epäröin vastata niihin. Mä en ehkä olis ihan välttämättä halunnut harrastaa seksiä Ellin kanssa JUURI NYT. Nyt, kun olin lähdössä Santun luokse. Tai siis, tottakai HALUSIN, koska intohimo on kesyttämätön tunne enkä mä mahtanut sille mitään, että kroppani syttyi heti Ellin kosketuksesta, mutta.. en mä tiedä. Tää vain tuntui vähän väärältä hetkeltä tälle. En kuitenkaan voinut estää hiljaista henkäisyäni ja säpsähdystäni, kun Elli painoi suudelman kaulalleni ja pujotti kätensä boksereihini, hyväillen kutsumatonta seisokkiani vielä kovemmaksi.

"Henkka, mä haluan sua.. Haluatko sä mua..?" Elli kuiskasi korvaani, ja näykkäisi kiu-soittelevasti korvanlehteäni, mikä sai minut taas henkäisemään hiljaa.

"Haluan.." mä vastasin lähes käheästi, halun salvatessa mun hengen. Olisin todellakin valehdellut, jos olisin väittänyt, etten halunnut Elliä. Tottakai mä halusin. Elli piti

siitä kyllä koskettelullaan ja suudelmillaan huolen.. Enkä mä sitäpaitsi olis edes voinut sanoa, etten halunnut, kun jäykkä kaluni kertoi jotain ihan muuta. *Mokomakin vietäjä vietävissä oleva petturi.*

”Ehdittäiskö me vielä..” Elli kysyi korvaani henkäisten, jättäen lauseensa kesken, mutta kyllä mä tajusin sanomattakin, mitä se tarkoitti. Varsinkin, kun Ellin käsi teki yhä töitään mun bokseiden sisällä ja se imaisi kaulaani vaativasti kuiskauksensa jälkeen.

Siinä vaiheessa viettini lopulta voittivat ja saivat haluamansa. Siinä vaiheessa mä vain luovutin ja antauduin viettieni vietäväksi. En vain yksinkertaisesti voinut itselleni enää mitään, vaan halu otti minusta täysin vallan, pulssini kohotessa ja hengitykseni muuttuessa raskaammaksi, kun mä nostin käteni Ellin poskelle ja suutelin Elliä kiihkeästi, kääntyen samalla sitä kohti ja pujottaen oman käteni vuorostaan sen housuihin ollessani puolittain sen päällä. Elli henkäisi hiljaa ja alkoi riisua mua samalla kun mä hyväilin sitä, Ellin voihkiessa ja värähdellessä nautinnosta, eikä mulla todellakaan ollut vaikeuksia liukua sen sisälle, kun me molemmat oltiin saatu riisuttua toisemme. Mä aloin heti liikkua Elliä vasten varsin kiihkeästi, koska todellakin hitto vie halusin sitä, Ellin vastatessa liikkeeseeni ihan yhtä kiihkoissaan, intohimon vetäessä meitä yhä syvemmälle kesyttömään mielihyvään. Se oli oikeesti melko kiihkeää ja kesytöntä meininkiä. Se ei todellakaan ollut mitään rakastelua, vaan ihan tyyli puhdasta paneamista. *Että semmonen lähtölaukaus Santun luokse menolle sitten.*

Täytyy myöntää, että se Ellin kanssa paneminen vei kyllä mehut. Kirjaimellisesti ja kuvaannollisesti. Olin ollut jo muutoinkin väsynyt Ellin kanssa vietetyn ajan jälkeen, kun se vaati niin paljon huomiota, kosketuksia ja vakuutteluja nykyisin, mutta tää oli kyllä imenyt loputkin mehut, ja mä lähdin sitten Santun luokse väsyneenä ja loppuunkulutettuna miehenä. Kuvaannollisesti, ja melkein kirjaimellisestikin. Tänäpä ei tulis kyllä varmasti lemmiskeltyä ollenkaan Santun kanssa. En vain hitto jaksaisi..

Suustani karkaili muutama raskas huokaus matkallani Santun luo, ja perille päästyäni, alkaessani kaivella avaimiani rapussa, minulta pääsi vuorostaan muutama ärräpää, sillä huomasin avaimieni jääneen Ellin luokse. Ihan vitun hienoa. Läiskäisin käteni naamalleni kasvojani hieroen ja huokaisin jälleen, kun soitin Santun kämpän ovikelloa ihan naattina, odottaen takanani olevaan kaiteeseen nojaillen ja katse maahan luotuna, että Santtu tulis avaa oven. Pian mä kuulinkin ovea kohti marssivat askeleet ja ovisilmän räpläily, ennen kuin ovi sitten lopulta aukesi, jolloin mä kohotin taas väsyneen katseeni, kohdaten heti Santun silkkaa lämpöä ja empatiaa heijastelevan katseen.

”Ai sellainen päivä..” Santtu totesi lempeällä ja myötätuntoisella äänellä, kaapaton minut ihan ensimmäisenä halaukseen, mua lujaa rutistaen. Kuin yrittäen saada kaikki

rikkinäiset palani lokahtamaan kohdalleen, sekä luovuttaakseen mulle omia voimiaan vetäessään minut turvalliseen syliinsä, ihan kiinni itseensä. Mä painauduin enemmän kuin kiitollisena Santtua vasten. "Tulehan muru sisälle.. Mä tein sulle pannaria."

"Oi ihanaa, kiitti. Juuri sitä mä tarvitsenkin. Jotain makeaa, mistä saa voimia", mä kiitin vetäytyessäni Santun sylistä, ja hymyilin sille pienesti. Santtu vastasi hymyyni ja kohotti kätensä poskelleni sitä silittäen, painaen pikaisen suukon huulilleni, ennen kuin se sitten laski minut kulkemaan ohitse sisälle. Mä hipsin eteisen puolelle ja aloin riisua tottuneesti vaatteitani naulakkoon samaan aikaan, kun Santtu sulki oven takanamme.

"Alkaako käydä voimille tää kolmiosuhde..?" Santtu kysäisi minulta eteisen seinään nojaillen ja mua katsellen. Mä vilkaisin sitä ja huokaisin vaimeasti. TAAS.

"Ehkä vähän.." mä myönsin hiljaa. "Lähinnä kun joutuu repeämään kahteen suuntaan. Tai repimään itsestään palasia kahdelle ihmiselle.. Äh, en mä osaa selittää."

"Eijei, kyllä mä ymmärsin sun pointin", Santtu totesi aidon ymmärtäväisenä, myötätuntoinen ilme kasvoillaan. No, Santtu kyllä aina ymmärsikin kaikkia, mutta varsinkin mua, tyyliin jo puolesta sanasta. "Mutta mun puolesta sun ei tarvii ainakaan ottaa paineita. Tai siis, semmosia paineita revetä kahteen suuntaan ei tuu mun puolelta.. Oot vain ihan rauhassa Ellin kanssa niin pitkään kuin siltä tuntuu, eikä sun tarvii miettiä, että mä kokisin oloni uhatuksi tai ajattelisin sun olevan epäreilu. En koe, enkä ajattele, en vittu ikinä. Mä oon oikeesti vain iloinen ja onnellinen siitä, että ylipäättään saan olla sun kanssas, vaikka olisitkin fyysisesti vähemmän mun kaa kuin Ellin kaa.. Jos mä saan olla edes välillä sun lähelläkin, edes pienen hetken, niin se on vain bonusta. Kunnon lottovoitto. Joten, no pressure.. Kerro tästä lähtien, jos sulla on tollaisia fiiliksiä ja tarvii jäädä Ellin luo. Ettet väsyä ittees.."

"Sä oot Santtu ihan hiton ihana", mä henkäisin Santulle ja syöksähdin suutelemaan sitä, sen sanojen helpottaessa mun oloa ihan suunnattomasti. "Ja mä kyllä HALUAN olla sun kanssas. Sun lähellä. Tulla sun luo, ja olla yhtä paljon sun kuin Ellin kanssa. Sä annat mulle aina ihan vitusti voimia.. Kyllä tää on tän arvoista", mä totesin vetäytyessäni irti Santusta, katsellen sitä sen vihreisiin ihaniin silmiin kädet sen kasvoilla. "Kiitos, kun sun kanssas on niin helppo olla. Kun et aseta mulle mitään paineita, vaan päinvastoin aina helpotat niitä. Kun oot niin ymmärtäväinen ja huomaavainen. Kun oot niin hiton ihana. Mä arvostan sua oikeesti ihan mielettömän paljon.."

"Mä tekisin rakas ihan mitä vain sun vuokses. Mä rakastan sua", Santtu lausui hellällä äänellä kohottaessaan oman kätensä taas poskelleni, suudellen mua pehmeästi silittellessään samalla kasvojani peukalolla. "Mutta, mennäänkö pannarille?"

"Jooooooooooooo", mä hymyisin ihan mielissäni, Santun hymyillessä mulle lämpimästi

tarttuessaan mua kädestä ja lähtiessään johdattamaan mua keittiöön. "Jos muuten ihmettelit, että miksen mä tullut omilla avaimillani sisälle, niin mä unohdin mun avaimet ilmeisesti Ellin luokse."

"En itseasiassa ihmetellyt, koska sä et unohtanut niitä Ellin luokse, vaan korjaamolle. Oskari kävi tuomassa ne mulle tänään, heh", Santtu naurahti, mun jäädessä töllöttämään sitä hölmistyneenä. Jaa, niinkös siinä olikin päässyt käymään? "Sä olit kuulemma nohevana poikana asetellut ne ja rökisi Oskarin toimiston pöydän kulmalle lähtiessäsi vaihtamaan vaatteita sen kanssa käymäsi juttutuokion jälkeen, ja olit sitten karannut ilman niitä ihan muina miehinä."

"Eiku niin vittu teinkin!" mä älähdin kovaan ääneen ja löin itseäni kädelläni otsaan. Halvatun lahopää! "Eh, oon ollut taas ehkä vähän ajatuksissani."

"Näköjään. Mutta nyt vaiennetaan ne sun ajatukset ja herkutellaan. Tyhjäntään vaikka vähän päätä sen jälkeen leffalla. Mun kanssa sun ei tarvii ajatella mitään turhia", Santtu hymähti lempeästi ja kääntyi leikkaamaan palaa pannarista itselleen, mun jäädessä puolestaan katselemaan sitä rakastavasti. Santtu oli kyllä ihan jumalattoman ihana. Oikeesti ihan järjettömän ihana.. "Leikkaanko mä sullekin palan?"

"Mä voin leikata itte ja valutella sille sitten vähän vaahterasiirappia, kun sä laitat sitä aina liian vähän. Ja leikkaat mulle ihan liian pienen palankin", mä virnistelin ilkkurisesti, Santun naurahtaessa ja siirtyessä pois edestäni, jotta mä pääsisin leikkaamaan itselleni sopivaa palaa. Mä loikkasin heti Santun tekemän pannarin luokse ja aloin vesi kielellä leikata siitä SUUREN SUURTA palaa itselleni, hyräillen samalla jälleen kerran sitä saamarin Tapani Kansan R-A-K-A-S:ta, joka oli jäänyt soimaan päähäni. Eikä se taaskaan siihen hyräilyyn jäänyt, vaan mä aloin jälleen hoilata sitä oikein kauniisti. "R-A-K-A-S, kulta kultasein, mä sanoin niin ja selväks tein -", mä rallattelin päässäni soivaa - helvetin Oskari! - korvamatoa, Santun kääntyessä katsomaan mua kuten Ellikin oli tehnyt.

"- me mennään maalla naimisiin, en enää lähde kaupunkiin -", Santtu kuitenkin jatkoi lauluani sen sijaan että olis kieltänyt mua laulamasta, meidän jatkaessa vielä yhdessä toisillemme virnistellen ja villisti tanssahdellen: "- sä olet kaunistunut niin, en tiedä kuinka sanoisin sen paremmin!"

Heh, Santtu oli kyllä todellakin näistä kahdesta puoliskostani selvästi se leikkisämpi.

"Mites sä tollasta klassikkobiisiä laulelet?" Santtu kysäisi huvittuneena istahtaessaan pöydän ääreen, mun valutellessa omalle pannarinpalalleni vielä reilusti vaahterasiirappia ennen kuin tein samoin.

"Oskari kuunteli sitä yks päivä, ja se jäi soimaan mun päähän. Valitettavasti", mä vastasin virnuillen ja hyökkäsin sitten pannarini kimppuun. "Oi nammm, miten hyvää.."

”Hyvä jos maistuu”, Santtu hymisi tyytyväisenä ja alkoi syödä omaa pannariaan huomattavasti rauhallisemmin ja maltillisemmin kuin minä, joka nousin kohta hakemaan jo toista palaa. Kyllä vain, olin kaamee ahmatti ja kunnan herkkuperse.

Syötyämme reilusti pannaria me siirryttiin sohvalle ja valikoitiin Netflixistä leffa, jota alettiin töllöttää. Päädyimme tällä kertaa mustaa huumoria viljelevään *Happy Death Day*-leffaan, jonka päähenkilö näytti todella paljon Eeviltä. Se sai minut ikävöimään serkkuani mutta yritin olla välittämättä siitä, koska halusin katsoa kyseisen leffan pitkästä aikaa. Se oli nimittäin tosi hauska. Mä nauroin monelle kohtaukselle siinä Santun kainalossa istuessani, Santun hymähdellessä sekä leffalle että mun hekotukselle. Jokataapauksessa, mä nautin olostani ihan suunnattomasti saadessani katsoa rakastamaani leffaa rakastamassani seurassa, Santun hipsutellessa mun käsivartta pidellessään mua kainalossaan. Ihan parasta.. *Santun* seura oli ihan parasta, ja sen kanssa oleminen oli aina niin helppoa. Me ei useimmiten tehty mitään sen kummempaa kuin oltiin vain lähellä, ja se tuntui hyvältä.. Ihan äärettömän hyvältä. Santun kanssa mulla ei ollut todellakaan samanlaisia paineita kuin Ellin kanssa, jos täysin rehellisiä oltiin. Mun ja Santun yhdessäolo oli huomattavasti rennompaa..

Aika kului aina Santun kanssa kuin siivillä, eikä tämäkään päivä ollut poikkeus, sillä pian oli jo nukkumaanmeno aika, mikä yleensä harmitti mua, kun olisin halunnut lisää tunteja päivään saadakseni olla enemmän Santun kanssa. Tällä kertaa olin kuitenkin niin väsynyt, että iltatoimien aikaan olin vain iloinen siitä, että oli aika mennä unille. Mä pesin hampaanikin suorastaan kylppäriin peilin edessä nuokkuen, ja menin sitten edeltä sänkyyn, huokaisten raskaasti kömpiessäni Santulta tuoksuviin lakanoihin ja suoraan peittoni alle. Koteloiduin tiukasti peittoni sisään ja painoin pääni tyynyyn, sulkien samantien silmäni. Huokaisin uudestaan miettiessäni, että toivottavasti Santtu ei haluaisi tänään seksiä.. Mä en nimittäin kyllä jaksaisi mitään sellaista enää, eikä mua haluttanutkaan yhtään. Mutten kuitenkaan halunnut loukatakaan Santtua torjumalla sitä..

Kuulin kotvan kuluttua, kun Santtu asteli ulos kylppäristä ja alkoi sammutella valoja. Mä makasin selkä siihen päin, naama kohti seinää, ja leikin nukkuvaa, alkaen tuhasta syvään ja rauhallisesti, jotta olisin mahdollisimman uskottava. Jos Santtu uskoisi, että mä nukuin, niin silloin se ei ainakaan yrittäis mitään eikä mun tarviis torjua sitä.. Joten jatkoin sitä esitystäni vielä silloinkin, kun Santun askeleet johtivat lopulta sängyn luokse ja tunsin sen istuvan sängylle. Se oli hetken ihan aloillaan, mutta sitten se laski kätensä olkapäälleni, silittäen olkaani pienesti.

”Henkka-rakas, mä tunnen sut. Sä et oo KOSKAAN nukahtanut noin nopeasti. Mä tiedän, että sä vain esität nukkuvaa”, Santun hiljainen ääni totesi takaani. Mä hätkähdin

pienesti ja käännyin katsomaan sitä vähän jännittyneenä, mutta Santtu vain hymyili mulle lempeästi hämärän läpi. "Ei sun tarvii leikkii nukkuvaa, mä en aio yrittää mitään. Kyllä mä rakas aistin susta milloin sä haluat ja milloin et, enkä mä muutenkaan olis tänään edes yrittänyt ehdottaa mitään, kun näin miten uupunut sä olit. Kyllä mä ymmärrän, ettei sua haluta tänään.. En ota sitä millään asteella torjuntana ja suutu, vaikka sitähän sä varmaan pelkää, kun kerran nukkuvaa esität. Älä rakkaani huoli, mä en suutu, jos sä et jaksa tai edes halua. Ei sun tarvii. Mulle riittää, että sä oot siinä. Se on KAIKKI mitä mä tarviin. Vain SULLA on merkitystä. Sulla ja sillä, että mä saan olla sun kanssa. Että saan kutsua sua rakkaakseni. Muuta mä en tarvii.."

Mä lähes huokaisin helpotuksesta, katsoen mulle lempeästi hymyilevää Santtua kiittolisena. Voi luoja, se kyllä todellakin oli maailman ihanin ihminen..

"Kiitos, kun oot niin ymmärtäväinen.." mä kiitin Santtua silmiin katsellen ja sille sydämellisesti hymyillen, kääntyen samalla selälleni, jotta pystyisin kohtaamaan Santun katseen paremmin. "En mä tosiaan jaksa tänään lemmiskellä.." mä jatkoin vielä vähän pahoittelevalla äänellä, sanoen sen ihan ääneenkin. Onneks Santtu ymmärsi mua niin hyvin, jo puolesta sanasta tai ilman sanojakin. Se teki asian myöntämisestä, ja ylipäättään puhumisesta, paljon helpompaa. Santun kanssa mun ei tarvinnut sulkeutua, vaan sen kanssa mä olin aina pystynyt puhumaan. Koska Santtu ymmärsi mua, välillä jopa paremmin kuin mä ymmärsin itseäni, eikä antanut mulle näin ollen mahdollisuutta sulkeutua, kun se näki mun läpi. Santtu ei antanut mun TUKEHTUA. Ne kerrat, kun Santun loputon ymmärrys, tarkkaavaiset huomiot ja muut empaatikon kyvyt olivat pelastaneet minut, eivät olleet laskettavissa yhden tai varmaan kahdenkaan käden sormilla. Santtu oli monella tapaa Pelastajani, kuten Oskari.

"Ja se ei tosiaan haittaa. Ei yhtään", Santtu totesi mulle hyväntahtoisella ja pehmeällä äänellä, virnistäen kuitenkin perään varsin ilkeästi. "Vai ihan lemmiskellä", se naurahti vielä huvittuneena, ennen kuin asettui kyljelleen viereeni, kasvot muhun päin.

"Niin, lemmiskellä. Kun sä oot koko maailmankaikkeuden ihanin ihminen, ja oot aina niin hellä, että se todellakin on lemmiskelyä", mä tokaisin virnuillen, suoden sitten Santulle mitä rakastavimman hymyn. "Lemmenleikkejä mun lempi-ihmisen kanssa.. *Lemmittyni* kanssa. Eli lemmiskelyä."

"Höntti", Santtu hymähti lämpimästi ja jäi katselemaan mua hetkeksi silmiin hyväntuulisesti hymyillen, esittäen sen jälkeen varovaisen kysymyksen: "Saanko.. saanko mä ottaa sut kuitenkin syliin..? Olla lähellä? Lupaan etten yritä mitään.."

"Tietenkin", mä vastasin hetkeäkään epäroimättä se rakastava hymy edelleen kasvoillani, ja käännyin sitten kyljelleni, jotta Santtu voisi tulla ihan lähelleni. Se hivuttautui

heti lähemmäs mua ja kietoi kätensä tiukasti ympärilleni, painautuen tiiviisti kiinni selkääni. Mä huokaisin hiljaa hymyillen ja suljin silmäni, Santunkin huokaistessa onnellisesti mun takana. Santun läheisyys tuntui kyllä ihan järjettömän hyvältä.. Ihan vain pelkkä läheisyys Santun kanssa. Jo pelkästään se sai aikaiseksi hyvänolon tunteen, joka lähti leviämään ympäri kehoani. Tässä oli hyvä olla. Ihan vain olla, eikä tehdä mitään sen kummoisempaa. Mulle riitti, kun sain painautua Santun turvalliseen syliin ja olla vain.. Ja olin kiitollinen siitä, että se riitti Santullekin, eikä mun tarvinnut jaksaa tehdä mitään.

Mutta sitten kuitenkin.. Kun tunsin Santun lämmön ihollani ja hengityksen niskasani, mä huumaannuin sen läheisyydestä. I'm not gonna lie; tunsin lähes välittömästi kylmät väreet ihollani ja halun sykkivän suonissani, erityisesti alapäässäni. Vaikka musta oli aikaisemmin tuntunut, etten jaksaisi mitään ja nukahtaisin samantien, niin hetken siinä Santun sylissä makoiltuani mä olinkin kuitenkin täysin hereillä. Sydämeni syke oli kohonnut kuin itsestään, kuten oli kyllä vehkeenikin, ja mä avasin silmäni vastapäistä seinää katsellen. Kuuntelin tovin ajan Santun tasaista tuhinaa, mutta sitten mä avasin suuni, kun eihän siitä päässyt yli eikä ympäri, että mä halusin Santtua. *Ihan vitusti.*

"Santtu.." mä kuiskasin hipihiljaa, selvittäen samalla, oliko Santtu vielä hereillä.

"Mmmmh?" Santtu ynähti takanani, tiukentaen samalla kuin vaistomaisesti otettaan minusta. Mä puraisin huultani ja painauduin itse ihan kiinni Santtuun, kääntäen kasvojani sen verran, että näin takanani makoilevan Santun avanneen silmänsä ja katsovan mua kysyvästi. Mä tapitin sitä hetken silmiin, ja kohotin sitten käteni irti sängystä, kurottaen sen Santun kasvoja kohti, Santun liikahtaessa vähän vastaan kohottautuessaan toisen käsivartensa varaan, siirtäen kasvojaan lähemmäs mua. Mä laskin käteni Santun poskelle sitä silittäen ja vedin sen suudelmaan, Santun vastatessa suudelmaani pehmeästi ja rauhallisesti, kuin antaen mulle hyvänyönsuukon; sen viimeisen hellän suudelman ennen nukkumaanmenoa. Mä itse kuitenkin henkäisin tukahtuneesti himosta ja suutelin Santtua huomattavasti kiihkeämmin, mikä sai Santunkin henkäisemään halusta ja sen hengityksen kiihdyttämään vauhtiaan. Se painautui taas kiinni selkääni, tiiviisti vasten ihoani, ja kohotti toisen kätensä kasvoilleni suudelllessaan mua yhtä tulisesti takaisin, meidän suudelmien vaihtuessa toisiinsa koko ajan kiihkeämpinä.

Mä kuulin jo pelkästään Santun hengityksestä, että se halusi mua ihan yhtä paljon kuin mä halusin sitä, joten mä liikahtin sitä vasten rohkaisevasti. Santtu tajusi mun signaalin, ainakin sen perusteella, kun se vastasi liikkeeseeni ja siirsi kasvoillani olevan kätensä lantiolleni, vetäen minut kiinni itseensä samalla, kun suuteli kaulaani ja niskaa, mikä sai minut hullaantumaan vain lisää, sillä erityisesti niskassani oli kohtia, joiden suutelu sai kylmät väreet juoksemaan pitkin kehoani. *Ja Santtu osui juuri niihin*

kohtiin. Se löysi joka ikisen mielihyvän pisteeni, niin huulillaan kuin käsilläänkin, ja niiden kombo - niskaani satelevat pehmeät suudelmat, ja takamustani ja etumustani hyväilevä käsi - teki minut ihan hulluksi. Halusin Santtua NYT HETI, joten vastasin sen seuraavaan huulilleni painettuun suudelmaan vieläkin kiihkeämmin kuin aikaisemmin, pistäen kieltäni peliin, yrittäen viestiä sillä Santulle, että esileikit voisi lopettaa. Ja Santtu, joka luki mua kuin avointa kirjaa, vastasi jälleen signaaliini oikein, pujottaen kätensä mun bokseiden vyötärönauhan alle alkaessaan riisua niitä hitaasti ja kiusoittelevasti. Sen jälkeen se riisui vielä omansakin, ennen kuin painautui taas kiinni muhun, jolloin mä henkäisin jälleen kerran intohimon käheyttämällä äänelläni, kun tunsin Santun kovana itseäni vasten.

Jälkeenpäin, lemmiskeltyämme oman aikamme - no okei okei, ehkä mekään ei oltu pysytty lemmiskelyn puolella vaan panemiseksihan se oli mennyt - mä makoilin Santun paljasta ihoa vasten, pää sen rinnan päällä. Kuuntelin sen nyt jo rauhoittuneita sydämenlyöntejä ja piirtelin sormellani kuvioita Santun jyrkävään rintaan.

"Että semmosta", Santtu totesi hetken hiljaisuuden jälkeen vähän huvittuneella soinnilla, mun naurahtaessa kevyesti sen toteamukselle.

"Just semmosta", mä tokaisin hyväntuulisesti hymisten, jatkaen edelleen Santun rintakehän hipsuttelua.

"Sinähän et halunnut mitään. Etkä jaksanut mitään", Santtu virkkoi aavistuksen kysyvästi, jolloin mä kohottauduin käsivarsieni varaan nähdäkseni sen kasvot, katsoen sitä silmiin ilkkurisesti virnistäen.

"En niin, mutta sitten sinä tulit mun taakse ja painauduit mun iholle, enkä mä voinut enää vastustaa sua", mä kommentoin pilke silmäkulmassa mutta kuitenkin lämpimällä ja rakastavalla äänellä, Santun hymähtäessä mulle. "Sä oot VASTUSTAMATON."

"Höntti", Santtu naurahti jo toisen kerran tunnin sisällä, mun vain virnuillessa sille.

"Itte oot", mä hymisin ja painauduin takaisin Santun kainaloon, sulkien silmäni raukeana ja onnellisena. Oloni oli kyllä huomattavasti seesteisempi, rennompi ja yksinkertaisesti *parempi*, kuin Santun luokse tullessani. Sillä oli sellainen vaikutus muhun..

"Rakastan sinua, Henri.." Santtu kuiskasi lämpimällä äänellä, huokaisten perään onnellisen kuuloisesti. Mä hymähdin sille, kun se käytti mun oikeaa nimeä. Varmaankin alleviivatakseni sitä, miten tosissaan sanojaan tarkoitti.

"Niin minäkin sinua, Santeri.." mä kuiskuttelin takaisin ja painauduin mahdollisimman tiiviisti siihen Santun kainaloon, sen lämmintä ihoa vasten. *Ja siihen mä sitten päädyin nukahtamaan. Santun lämpöiseen ja turvalliseen syliin.*

10. Lämpöä ja läheisyyttä

Seuraavana aamuna, kun herätyskelloni soi ja mä availin silmiäni, mua palelsi Santun suloisesta läheisyydestäkin huolimatta ja mulla oli vähän kumma olo. Lihaksiani ja päätäni särki, ja mua vähän etoikin jotenkin. En saanut itseäni heti ylös sängystä, vaan makoilin vain hetken aikaa paikoillani vilusta väristen, Santun iholle painautuneena, ja yritin saada itseäni hereille, vaikka se vähän vaikeaa olikin, kun mua väsyttikin jotenkin ihan törkeästi. Päätelin siinä pikkuhiljaa heräillessäni väsymykseni johtuvan varmaankin siitä, kun me oltiin valvottu turhan myöhään lemmiskellessämme, paleluni johtuvan puolestaan siitä väsymyksestäni - ei olis eka kerta kun mua palelisi silkasta väsymyksestä - ja että lihas- ja päänsärkyne taasen saattoivat johtua siitä eilisestä paneskelusta. Olihan se ollut aikamoista jörmimistä, molempien kumppaneitteni kanssa.

Tosin, kun mä sitten nousin hetken päästä istumaan, peiton valahtaessa pois päältäni ja entistä rajumpien vilunväristysten kiiriessä läpi kehoni, mä pyörsin aiemmat päätelmäni ja totesin, että mä taisin olla tulossa kipeäksi. Huokaisin hiljaa ja nousin ylös sängystä, varoen herättämästä Santtua, mutta kyllä se valitettavasti heräsi. Tottakai heräsi, kun mun päässä heitti niin pahasti heti noustuani, että tömähdin istumaan takaisin sängylle. Santtu ynähti silloin hiljaa ja availi silmiään, mun pidellessä päätäni jalkojeni välissä, kun silmissäni pyöri niin pahasti ja mua paleli niin armottomasti.

"Henkka, onko kaikki ok?" Santun huolestunut ääni kysyi ja se nousi istumaan, laskien kätensä mun olkapäälle. "Sä oot ihan tulikuuma! Sulla on varmasti kuumetta!"

"No saattaa ollakin, paleltaa ihan vitusti.." mä kähisin, sillä kurkkunikin tuntui vähän ahtaalta, ja kohotin sitten hieman sumean katseeni Santtuun, joka katseli mua tuhotoman huolissaan. "Missä sun kuumemittari on?"

"Vessan peilikaapissa. Oota, mä haen -"

"Mä haen sen itte", mä keskeytin Santun ja nousin jälleen seisomaan, lähtien lievästä keinutuksesta huolimatta hipsimään kohti vessaa. Kävin nappaamassa kuumemittarin vessan peilikaapista, jossa Santtu sanoi sen olevan, ja tökkäsin sen kainalooni, marsien sen jälkeen olohuoneen puolelle alkaakseni pukea samalla vaatteita päälleni.

"Et kai sä oo töihin menossa?" Santtu kysyi kulmiaan kurtistaen seuraillessaan pukeutumistani ja ähkimistäni vaatteiden kanssa.

"Olen", mä vastasin lyhyesti vetäessäni housujeni vetoketjun kiinni.

"No etkä mee! Sä oot kipee!" Santtu älähti suorastaan järkyttyneenä, pompaten samalla sängyltään seisomaan. Mä vain vilkaisin sitä, ja jatkoin pukeutumistani. Enhän mä nyt vois jättää menemättä töihin minkään hiton pikkufunssan takia.

"Menenpäs. Pikkuflunssa se vain kuitenkin on, sitä on nyt liikkeellä. En mä semmosen takia viitsi olla menemättä. Edikin oli alkuvuikosta töissä, vaikka oli kipeä", mä intin vastaan, vaikka päässäni heitti jälleen, kun aloin etsiä katseellani paitaani lattialta.

"Henri", Santtu puuskahti totisena ja aavistuksen ankarasti juuri, kun kainalossani tököttävä kuumemittari alkoi piipittää. "No, paljonko sulla on kuumetta?"

"37,8. Eli lämpöä vain", mä vastasin yksioikoisesti ja nakkasin mittarin viereeni sohvalle, kiskaisten lattialta nappaamani paidan päälleni istuen, kun mua heikotti hitusen. Tunsin vilunväristysten vapistuttavan jälleen kehoani.

"Se on Henkka jo kuumetta sulla, kun sun normilämpö on normaalia alhaisempi", Santtu totesi mulle melkoisen ankaralla äänellä. Mä kohotin katseeni siihen, katsoen suoraan Santun vihreisiin silmiin, joiden katse oli ihan hiton tuima normaalin lempeän sijaan. "Sä jäät kotiin. Et todellakaan mee töihin."

"Menenpäs. Mä nappaan särkylääkkeen, niin kyllä se siitä", mä tokaisin ykskantaan, vastustaen Santtua jälleen, ja lähdin sitten hipsimään keittiöön, jossa Santun lääkearsenaali, muunmuassa särkylääkkeet, oli. Muuta mä en kyllä varmaan pystyiskään syömään tänä aamuna, kuin sen särkylääkkeen. Tai oikein juomaankaan. Mulla oli tosiaan vähän huono olo ja kurkkukin oli vähän arka. Se huono olo saattoi johtua tästä pään huminasta ja keinuvasta olostani, joka puolestaan saattoi johtua kuumeestani. Eiköhän tää tosiaan tästä, kun ottaisin särkylääkkeen. Söisin ja joisin lisää sitten töissä.

"Henkka, et oikeesti mee töihin", Santun tiukka ääni kommentoi keittiön ovelta, ja mä käännyin katsomaan sitä jälleen aivosumuni läpi.

"Menenpäs. En todellakaan jätä menemättä vain siks kun on vähän huono olo", mä jatkoin vastaan inttamista ihan yhtä totisena ja tiukkana, vetäisten perään Buranan runsaan nesteen kera alas kurkustani. "Kyllä mä pärjään."

"Voi helvetti sun kanssa.." Santtu jupisi, kun mä ohitin sen mennäkseni pukemaan samantien ulkovermeitä päälleni. Tai siis, *yritin* ohittaa, koska Santtu pysäytti minut kädellään ja kohotti käden otsalleni. "Sun otsa on oikeesti ihan tulikuuma. Henkka, lupaa mulle, että jos sun olo huononee YHTÄÄN, sä lähdet töistä. Ilmoitat mulle, lähdet töistä lepäämään ja tuut tänne, niin mä hoivaan sut sitten kuntoon, kun tuun itte töistä kotiin. Onko selvä?"

"Selvä pyy, rakkaani", mä hymähdin ja painoin kuumaa - kirjaimellisesti - suukon Santun huulille, ennen kuin irtauduin sen otteesta ja lähdin pukeutumaan eteiseen. Santtu kolisteli sen aikaa keittiössä, laittaen itselleen kahvia tippumaan, ja tuli sitten antamaan mulle suukon ennen lähtöäni, vannottaen mulle vielä kerran, että mun pitäis lähteä töistä kotiin, jos oloni huononisi. Mä vain hymisin huvittuneena sen höösyäkselle

ja yritin rauhoitella sitä sanomalla, että eiköhän mun olo paranisi, kun särkkäri alkais vaikuttaa. Niin mä ainakin itse uskoin. Mun flunssat ei olleet koskaan kovin pahoja. Yleensä ne oli ihan munattomia, sellaisia kamelinpieruja. Eiköhän tämäkin ollut vain yksi niistä munattomista flunssista, johon särkylääkkeet kyllä tepsivät.

Sain tosin jo työmatkalla ja heti aamusta huomata, ettei se särkylääke tuntunut auttavan yhtään. Tällä kertaa. Mua alkoi paleltaa koko ajan enemmän ja päässäni oli ihan kumma olo. Oli semmonen ihan töhö ja höntti olo. Sinnittelin siitä huolimatta parhaani mukaan, mutta huomasin kyllä työparinani toimivan Miken vilkuilevan mua vähän väliä. Se oli varmaan pistänyt merkille hiljaisuuteni - olin ollut ylikuonnollisen hiljaa koko aamupäivän - ja vaisun olemukseni, ja lopulta se pakottikin minut tauolle. Otin kyllä sen hetken hengähdystauon kiitollisena vastaan, lähtien marssimaan Miken kanssa rökille. Mä tosin jouduin pysähtymään jo ulko-ovelle johtavassa käytävässä, kun tunsin väsyneen kehoni alkavan vapista niin pahasti ja silmissäni välähti mustia pisteitä. Nappasin nopeasti tukea seinästä, etten kaatuisi, edelläni kävelleen Mikenkin pysähtyessä ja kääntyessä puoleeni.

"Henkka, ootko sä ihan kunnossa?" Mikke kysyi vähän huolestuneella äänellä, mun kohottaessa hieman sumean katseeni siihen. "Sä oot ihan kalpee."

"Joo, oon mä.." mä vakuuttelin, mutta samassa mun päässä jo heitti pahemman kerran ja mä nappasin jälleen tukea vieressäni olevasta seinästä, laskien samalla katseeni maahan, kun päässäni keinui niin pahasti. *Hui saakeli, mä aloin nähdä tähtiä.*

"Ootko muka?" Mikke epäili sanojani ihan oikeutetusti, astuen samalla askeleen mua kohti. Mä kohotin katseeni varovasti siihen, mutta silloin koko maailma kääntyi lopullisesti ympäri ja silmissäni musteni. Viimeinen asia, jonka mä muistan kuulleen, oli se, kun Mikke huusi mun nimeä.

Kun mä seuraavan kerran nytkähdin hereille ja avasin silmäni, mä huomasin olevani pötkölläni liikkuvan auton takapenkillä.

"Hei, Henkka heräsi!" kuului samantien huudahdus vierestäni. Mä siristin silmiäni ja käänsin vähän vaikeasti päätäni nähdäkseni Miken, joka istui takapenkillä kanssani.

"Mi-miks me ollaan autossa.." mä mumisin melkein sopertaen, silmäillen samalla ympärilleni, vaikka silmiäni särki.

"Me viedään sut lääkäriin. Sä pyöräytit, ja sun otsa tuntuu tulikuimalta", kuului vastaus kuskin paikalta takapenkin sijaan, autoa ajavan Oskarin vastattua mulle.

"No ei mua nyt sentään lääkäriin tarvii kiikuttaa.." mä mutisin ja yritin nousta istumaan, mutten oikein onnistunut siinä. Mua heikotti - ja palelsi - ihan jumalattomasti ja pääni tuntui ihan tuhottoman painavalta. Kuin se painaisi tonnin, jonka lisäksi sitä jyskytti

ihan armottomasti. Tai no, ei pääni ollut ainoa, joka tuntui siltä. Koko kroppani tuntui siltä. Kaikki raajani tuntuivat ihan järjettömän painavilta ja jokaiseen soluuni sattui ja särki. Tää tauti olikin tainnut olla oletettua pahempi, ja alkoi hyökyä voimalla niskaani..

”Turpa kiinni. Turha ämpyttää vastaan. Me mennään sinne ja sillä hyvä”, Oskari murahti ja vilkaisi mua erittäin tuimana taustapeilin kautta, kun pääsin lopulta ylös makuuasennostani Miken avustamana. ”Sä oot ihan valkea kuin lakana ja sun otsa oli oikeesti ihan tulikuuma, kun mä kokeilin sitä. Mitä hittoa sä oot tullut töihin kipeänä??”

”No mä arvelin, että mulla on alkamassa vain joku pikkufunssa, niinku Edillä..” mä mumisin päätäni pidellen ja Mikkeen nojaillen.

”Paljonko sulla oli aamulla kuumetta? Mittasitko sen?” Oskari kyseli huolehtivaisesti.

”No jotain 37,8, eli hieman lämpöä vain”, mä vastasin voipuneella äänellä, Oskarin jupistessa jotain aaseista.

”Ootko sä syönyt tänään?” Oskari jatkoi minusta huolehtimista, kurvaillen samalla ennen terveysasemaa olevaan liikenneympyrään.

”En.. En saanut mitään alas aamulla, kun oli vähän ökelö olo..” mä vastasin rehellisesti, mikä sai - tietenkin - Oskarin puuskahtamaan.

”No etpä tietenkään..” Oskari murmatti, ja kysyi sen jälkeen vielä yhden huolehtivaisen kysymyksen: ”Entä ootko juonut? Vettä siis, lähinnä. Alkoholia et oo toivottavasti ainakaan juonut.”

”No täytyy myöntää, että en juurikaan.. Mitään siis”, mä myönsin hiljaa, ja nyt Oskari jo murahti mulle, naksauttaen perään kieltään ERITTÄIN moittivasti.

”Hitto sä oot urpo”, Oskari murisi kääntyessään terveysaseman pihaan, alkaen etsiä sen pihasta vapaata parkkiruutua. ”Sun pitää syödä ja juoda, että pysyt voimissas.”

”Joo joo..” mä mumisin nöyränä ja painoin pääni alas, riiputtaen sitä ihan surkeana. Olin kyllä ihan hirvee riippakivi kaikille läheisilleni. Oikeasti..

”Noniin toverini, tulehan. Me autetaan sut tonne sisälle, ettet vahingossakaan kuu- kahda tohon parkkikselle”, Miken hyväntahtoinen ääni totesi vierestäni, kun Oskari oli saanut autonsa parkkeerattua. Mä kohotin katseeni Miken lämpimästi hymyileviin kasvoihin samaan aikaan, kun Oskari jo loikkasi autosta ulos. ”Tuo meidän ’isäpappa’ taitaa olla vähän huolissaan susta, kun on noin hermona. Se oikeesti säikähti ihan pirusti, kun mä kiljaisin, että sä pyörryt.”

”Ai..” mä mutisin, alkaen sitten kömpiä ulos autosta yhdessä Miken kanssa. Oskari tuli avaamaan meille auton oven ja sieppasi samantien mun kädestä kiinni, viskaten sen harteilleen, tukeakseen mua pystyssä. Mä vilkaisin sitä aikeissani sanoa, ettei mua sentään tarvinnut kannatella terkkarin ovelle, mutta Oskarin tuima mulkaisu vaiensi

minut, ennen kuin ehdin sanoa mitään. Voi sitä ylihuolehtivaista hönttiä..

Niin mä sitten annoin Oskarin tukea mua perille asti, ja me päästiinkin itseasiassa melko nopeasti suoraan tutkimuksiinkin, koska mulla epäiltiin olevan influenssa. Sen ei haluttu tarttuvan muille odotusaulassa istuville, joista osa olikin riskiryhmäläisiä, joten minut köijjättiin lähes heti lääkärin pakeille, joka teki mulle pikatestin. Pelkkien oireiden perusteella kun influenssaa ei voitu erottaa tavallisesta flunssasta, mutta onneks nykyisin oli olemassa jos jonkinlaisia pikatestejä. Tämä otettiin nenänielunäytteellä, joka ei todellakaan ollut kovin mukava kokemus, ja sillä välin, kun odottelimme sen näytteeni tutkimustuloksia, mä laitoin Santulle ja Ellille viestiä, että olin joutunut terkkarille ja mulla epäiltiin influenssaa. Kysyin niiltä samalla, että oliko niillä kahdella oireita.

Kun se testi sitten hetken päästä valmistui, niin se kertoi juuri sen, mitä lääkärikin oli epäillyt, eli mulla oli kuin olikin influenssa. No voi perkele. Manasin mielessäni, kun kuuntelin lääkärin ohjeistusta influenssan hoidosta sun muusta, osan sen jutuista mennessä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, ja marssin sitten ulos lääkärin juttusilta ohjelappusten kanssa, Oskarin ja Miken, jotka olivat jääneet huoneen ulkopuolelle vartomaan mua, noustessa heti parempaan ryhtiin. Mä sen sijaan vilkaisin nopsaan Santun ja Ellin vastaukset, jälkimmäisen vastauksen saadessa minut kurtistamaan kulmiani.

"No?" Oskari kysyi kurtisteluni keskeyttäen, ja mä kohotin katseeni siihen, ennen kuin vain hiippailin niiden ohi ja lähdin hipsimään kohti uloskäytävää se paperinivaska kädessäni. Oskari kiihdytti heti rinnalleni ja nappasi minusta taas kiinni. Sen muhun kohdistama huolenpito oli kyllä taas jotenkin niin liikuttavaa.

"Influenssahan se.." mä mutisin, mikä sai Oskarin vain tiukentamaan otettaan.

"Eli ei mikään pikkuflunssa", Oskari puuskahti, mun irvistäessä sille.

"No ei", mä tokaisin juuri, kun me asteltiin ulos terkkarilta. En voinut olla huojattamatta viileän ulkoilman suorastaan iskiessä mua vasten ja saadessa vilunväristykset juoksentelemaan jälleen rajumpina ihollani.

"Onks Santtu tai Elli vapailla?" Oskari kysäisi marssittaessaan mua autolleen, Miken hiimaillessa hissuksiin meidän perässä, pistäen matkalla tupakaksi.

"Ei.. Molemmat on töissä.." mä mumisin jälleen vastaukseni hyvin hiljaisella äänellä, Oskarin avatessa Mersunsa ovet avaimiensa etälukituksella. "Eikä niillä kummallakaan oo vielä oireita. Mä kyselin niiltä sitä testitulosta odotellessani, että onks niistä kumpikaan kipeänä, niinku mä", mä lisäsin perään, Oskarin kiskaistessa samaan aikaan pelkääjän paikan oven auki, viittoen mulle, että mun pitäis mennä istumaan eteen. Mä tein nöyränä poikana niinku käskettiin ja kömmin etupenkille, laittaen turvavyöni vapisevin käsin kiinni sillä välin, kun Mikke ja Oskari tulivat perässäni autoon, molempien

vetäistessä omat vyönsä päälleen ja Oskarin käynnistellessä autonsa samantien. Mä itse huokaisin hiljaa ja nojasin pääni päänojaan, sulkien väsyneet ja särkevät silmäni. Mulla oli oikeasti tosi heikko ja huono olo. *Ja sen lisäksi Ellin laittama viesti oli tuntunut vähän paskalta.* Mulla oli nyt surkea olo senkin vuoksi. "Elli haluaa nyt muutenkin pitää vähän etäisyyttä muhun. Minimoidakseen riskiä sairastua.. Se oli aika käärmeissään kuultuaan, että mä olin sairastunut. Sätti mua siitä, että oon saattanut sairastuttaa senkin. Sillä ei oo kuulemma varaa sairastua ja sitä vituttaa, jos se sairastuu nyt.." mä avauduin Oskarille vielä Ellinkin viestistä juuri, kun se lähti ajelee pois terveystaseman parkista.

"No, jos Santtu ja Elli on töissä, ja Elli on tölväissyt vielä jotain tuollaistakin, niin mä en edes laske sua menee niiden luo. Sitten *minä* otan vapaata ja sä tuut mun luokse siksi aikaa, kun oot kipee", Oskari sanoa pamautti, ja mä käänsin katseeni siihen lähes tyrmistyneenä. *Että mitä??!*

"No enhän tule! Mä oon aikuinen ihminen! Ei mua tarvii holhota!" mä älähdin Oskarille kovaan ääneen, mikä sai minut yskähtelemään ja pääni jytisemään taas ihan urakalla.

"Tuletpas. Kun et selvästikään osaa huolehtia itsestä. Et osaa syödä etkä juoda, etkä levätä. Sä tulet mun luo ja sillä ripuli. Vasta kun mä voin olla satavarma, että sä pärjää, sä saat lähteä kotiin. Tästä ei neuvotella", Oskari totesi mulle ihan vakavissaan, vilkaisten mua sillä Ojaloiden tuimaakin tuimemmalla katseella kurvatessaan ulos liikenneympyrästä kohti Pappilansuoraan. Mä jäin töllöttämään sitä hetkeksi suu auki, mutta sitten mun suu kääntyi pieneen hymyyn. Pieneen ja ennen kaikkea *kiitolliseen* hymyyn.. Oskarin huolenpito oli oikeasti vaan jotain niin hiton liikuttavaa.

"Tee niinku isukki käskee", Mikke irvaili takaa, saaden minut kääntämään katseeni sen virnuileviin kasvoihin. "Muuten käy kalpaten."

"Niinpä", Oskari komppasi vierestäni, jolloin mä käänsin katseeni takaisin Oskariin, hymyillen edelleen pienesti.

"Selvä.." mä hymähdin nöyränä, mutta yhtä kaikki vähän huvittuneena. Katselin Oskaria vielä tovin ajan jotenkin tosi liikuttuneena - okei, mä taisin olla oikeesti kipeä, kun tuntui että alkaisin ihan just vetistellä - ja käänsin sitten katseeni takaisin eteen, nojaten tuhottoman painavan ja päänsärystä suorastaan jylisevän pääni jälleen päänojaan.

Oskari kävi ensimmäisenä nakkaamassa Miken takaisin korjaamolle ja sanoi sille, että se ja Jakke sais pitää nyt hetken ajan paikkaa pystyssä. Ainakin siihen saakka, kunnes Jere, jolle Oskari aikoi soittaa heti kun pystyis, ilmaantuis paikalle. Seuraavaksi Oskari ajeli sitten apteekille hakeakseen sieltä edes jonkunlaista helpotusta olooni, jonka jälkeen se suuntasi auton kokan kohti Kuohattia ja omaa kotiaan, soittaen matkalla sille Jerelle, kuten oli luvannut tekevänsä. Mä vain nuokuin koko matkan, enkä

edes kuullut, mitä Oskari puhui Jerelle, kun roikuin siinä unen ja valveen rajamailla. En ollut ihan tässä maailmassa, vaan jossain horteisessa unimaailmassa. Jonka vuoksi Oskari varmaan sijasikin kotonaan heti ekana mulle vuoteen sivuhuoneen levitettävälle sohvalle, pakottaen minut samantien petiin ja ottamaan särkylääkettä. Mä tein työtä käskettyä ja rojahdin siihen sängylle, hädintuskin tuntien sen, kun Oskari mittasi kuumeeni. Se kuului mutisevan jotain lähtiessään pois luotani, vain palatakseen hetkeä myöhemmin amstaffinsa Romeon kanssa, komentaen sen mun viereen. Romeo totteli isäntäänsä oikein mielellään ja loikkasi viereeni sänkyyn, ängeten itsensä ihan kiinni muhun. Se toi mulle jotain kummaa lohtua.. Lämpö ja läheisyys se varmaan oli se, mikä auttoi.

”Romeo, hae minut heti, jos Henkalle tulee hätä”, Oskari kuului komentavan koiransa, ennen kuin se poistui sivuhuoneesta, jättäen minut torkkumaan pedilleni.

Ja minähän torkuin. Nukahdin lähes välittömästi horteiseen uneen, heräten kuitenkin vähän väliä säpsähtäen siitä horteestani. Varmaankin kuumeestani johtuen, sillä useimmiten aloin samantien vapista kuin horkassa. Ja joka kerta Romeo - isäntänsä kaltainen ylihuolehtivainen höntti - syöksähti alas sängyltä, hakien isäntänsä luokseni, Oskarin mitatessa suurinpiirtein jokaisella kerralla minulta kuumeen. Sen mä tajusin, vaikka muuten hädintuskin rekisteröin sen, mitä ympärilläni tapahtui, niin pöhnässä olin. Niin *horkassa* olin. Olin ihan kuumehoureinen, jonka lisäksi lihas- ja päänsärkyne alkoi- vat vain yltyä yltymistään, ja kurkkuni arkuuskin lisääntyi. Ei saatana mikä tauti..

Nukuttuani tai ehkä lähinnä horrostettuani ties kuinka kauan, koska mulla ei ollut hajuakaan ajankulusta ja siitä, paljonko kello mahtoi olla, mä lopulta heräsin yskimään, enkä saanut sen jälkeen enää unta. Romeo lähti silloinkin hakemaan Oskaria taas luokseni, mun kääriytyessä tiukasti peittoni sisälle, kun palelin niin pahasti. Pian Oskari hiippaili huoneeseen vauhottava Romeo perässään ja istahti taas levitetyn sohvan kummalle, avaten yöpöytänä toimivan pienen lipaston päällä olevan lukulampun, jonka valo oli onneksi sopivan pehmeä, eikä särkenyt silmiäni.

”Täälläkö herättiin taas?” Oskari tokaisi, keskittäen katseensa mun kasvoihin laskies- saan kätensä - jälleen kerran - otsalleni.

”Joo.. Ja tuntuis vähän siltä, etten nukahda enää. Ainakaan ihan heti”, mä vastasin vaimealla äänellä peittoni uumenista, kohottaen oman sumuisen katseeni Oskarin huolehtivaisiin kasvoihin ja harmaisiin silmiin, jotka skannasivat mua tarkasti.

”Mikä olo? Ainakin sä oot nyt selvästi hereillä, toisin kuin aiemmin, kun vastailletkin jotain. Aikaisemmilla kerroilla sulla on suurinpiirtein pyörinyt vain silmät päässä..” Oskari totesi aavistuksen huolesta tummalla äänellä, enkä mä mahtanut mitään sille, että tunsin sydämeni suorastaan sulavan. Ainakin se tulvahti lämpöä. Oskarin huolenpito oli

vain niin hiton liikkistä.

”No joo, oon mä hereillä tällä kertaa. En mä edes muista, että sä olisit kysellyt multa aikaisemmin mitään.. Mutta on mulla kyllä siis edelleen ihan törkeän väsynyt ja kipeä olo..” mä kähisin vastaukseksi ja köhisin pienesti perään. Kurkkuni alkoi tosiaan muuttua koko ajan aremmaksi ja mua oli alkanut yskittää. Oskari silmäili mua hetken hiljaa, kun yskin siinä sen valvovan katseen alla, ja kaivoi sitten viereisestä laatikostosta kuumeittarin. Mä irvistin sille. ”Taasko?”

”Kyllä. Mä haluan tietää, onko sun kuume laskussa vai nousussa. Jos se nousee taas, niin mä tuon sulle särkylääkkeen. Kun sä oot nyt vihdoinkin hereillä syödäkses sen. Aikaisemmin sua olis saanut ruokkia suurinpiirtein kuin linnunpoikasta - nokka auki ja pudotetaan lääke kurkkuun - ja sä olisit vain tukehtunut siihen, kun et olis tajunnut edes sulkea suutas tai nielaista”, Oskari tokaisi vähän tuimana, puhuen yhä tummanpuhuvalla äänellä. Se oli selvästikin oikeesti tosi huolissaan musta, kun se oli noin hermona. Ei kai mun sitten muu auttanut kuin tehdä mitä Oskari pyysi, jotta se rauhoittuisi, joten mä huokaisin hiljaa ja nousin istumaan, että saisin mitattua kuumeeni. Oskari seuraili hyvin tarkkaan, kun mä tungin mittarin kainalooni. ”Siellä on sitten jauhelihakeittoa ruuaksi. Mä tuon sitä kohta sulle. Ja sä SYÖT sitä. Ja juot sen lisäksi paljon, PALJON vettä. Sä et oo juonut läheskään tarpeeksi nyt. Saati sitten syönyt.. Sun täytyy syödä ja juoda, että pysyt voimissas.”

”Selvä, isukki..” mä hymähdin tottelevaisena, Oskarin irvistäessä vuorostaan mulle.

”Santtu muuten soitti mulle”, Oskari totesi yhtäkkiä, mun jäädessä töllöttämään sitä yllättyneenä. ”Se haluais tulla yöksi tänne.”

”Mitä sä vastasit sille?” mä kysyin yhä vähän pöllähtäneenä.

”Että monelta se pitää hakea”, Oskari virkkoi varsin suoraviivaisesti, kohauttaen samalla olkiaan.

”Eli se on tulossa?” mä ikään kuin varmistin, Oskarin hymyillessä mulle lämpimästi.

”Juu, Make on varmaan juuri näillä minuuteilla sen luona”, Oskari tokaisi hymähtäen, mun töllöttäessä sitä edelleen jotenkin tosi hölmistyneenä. Yllättyneenä siitä, että Santtu oli soittanut Oskarille, ja siitä, että Oskari oli ottamassa sitä niin auliisti tänne. Tai sitten olin vain vähän kuutamolla tautini takia. ”Mä arvelin, että lämpö ja läheisyys helpottais sun oloa parhaiten, joten Santun tuleminen tänne on sun parhaaksi. Ellet sä sitten halua, että *mä* kömmin sun viereen yöksi”, Oskari kommentoi vielä, varmaankin hölmistyneen ilmeeni takia, virnistäen loppukaneettinsa kohdalla. En voinut olla naurahtamatta sille hömelöstä olostani ja taudistani huolimatta.

”Ei sussakaan mitään vikaa oo, mutta kyllä mä otan ehkä enemmän Santun viereeni

yöksi..” mä totesin lämpimästi hymyillen ja kysyin sitten vähän ihmetellen: ”Mutta millä Santtu pääsee huomenna töihin täältä mörön perseestä asti?”

”Mun autolla. Mä en mee minnekään, kun mä jään hoivaamaan sua”, Oskari virkkoi jälleen hyvin mutkattomasti. Mä en voinut olla irvistämättä sille, kun siitä oli kuoriutunut tuollainen höösääjä. Mä olin kuitenkin aikuinen ihminen, for christ’s sake.. ”Äläkä irvistele siinä”, Oskari naurahti juuri, kun kuumemittari piippasi. ”No, paljonko se näyttää?”

”Reippaat 39..” mä vastasin Oskarille melkein mutisten vilkaistuani mittaria.

”Eli särkylääkettä ja jauhelihakeittoa naamaan niinku olis jo”, Oskari tokaisi vakavoi-tuen ja nousi jo samassa ylös sohvankulmalta, lähtien marssimaan kohti ovea. ”Mä tuon ne sulle. Sä pysyt siinä. Paikka, poika, paikka.”

”Woof woof. Selvä pyy, isäntä”, mä haukahtelin vastaukseksi, Oskarin naurahtaessa mulle huvittuneena, ennen kuin se katosi ovelta. Mä jäin katselemaan sen perään, hymyn noustessa jälleen kasvoilleni. Mä olin kyllä ihan hiton onnekas, kun mulla oli Oskari elämässäni. Ja Santtu.. Ja tietenkin Romeo, The Vahtikoira, joka loikkasi samantien viereeni siihen levitetylle sohvalle ja kömpi kainalooni kovaan ääneen uristen. Tosin tällä kertaa Romeo ei jäänyt siihen köllöttelemään, kuten aikaisemmin, vaan se alkoi vouhkata vieressäni. Mä vain nauroin Romeolle ja rapsuttelin sitä, kun se örisi ja pörisi pyllä pystyssä vieressäni, mutta siinä vaiheessa, kun se päästi paukun, mä hädin sen lopulta vuoteeltani ja totesin sille, että takaisin ei olis tulemista, jos se meinais kaasutella yhtään lisää. Mä kuitenkin haistoin vielä toistaiseksi. Mitähän hittoa Oskari syötti koiralleen, kun se haisi niin pahalta. Hyi saatana!

Hetken päästä Oskari palasi sivuhuoneeseen särkylääke, vettä ja ruokani mukanaan, laskien ne yöpöydälle. Ja kysyen lähes välittömästi, että mikä vittu siellä huoneessa haisi ja minäkö siellä oli kaasutellut, jonka jälkeen se meni jo nenäänsä pidellen avaamaan ikkunan hetkeksi, ettei me kuoltais siihen paskankäryyn. Romeo, mokomakin pieruperse, luikki siinä vaiheessa karkuun sieltä huoneesta, mun todetessa Oskarille, että oikea syyllinen siihen lemuun taisi juuri paeta paikalta silkkaa syyllisyyttään, ettei sitä sätittäisi. Oskari myönsi, että juuri niin oli saattanut käydä, koska niin Romeo usein teki. Päästi pommin ja karkasi, ennen kuin Oskari ehti älähtää asiasta.

No, mutta; kurjasta olostani ja siitä karmeasta hajusta huolimatta mä söin Oskarin tuomat lääkkeet ja ruuan sekä join sen tuoman veden, hitaasti mutta varmasti, Oskarin vahdatessa vieressä, että söisin ja joisin kans. Vaikka totesin jo toisen kerran sinä päivänä, ettei mua sentään tarvinnut holhota. Johon Oskari vastasi jo toistamiseen, että kyllä tarvitsi, kun hän ei luottanut, että söisin ja joisin, jos hän ei vahtaisi vieressä. Siitä oli kyllä paljastanut ihan ihme hössöttäjä oikeesti. Olinkin naljailemassa siitä Oskarille

juuri, kun pihaan kaarsi auto, mikä sai minut sulkemaan suuni ja kurkkaamaan ikkunasta verhojen takaa, oliko Santtu pihaan ajaneen auton kyydissä, vai oliko kyseessä ihan joku muu. Sydämeni loikkasi ilosta, kun tunnistin auton välittömästi Maken autoksi ja näin Santun ja Maken nousevan ulos autosta.

”Noniin, nyt ne pojat tuli. Mä käyn juttelee hetken Maken kanssa ja ohjaan Santun tänne. Sinä; pysy täällä”, Oskari tokaisi komentavalla äänellä ja lähti jo samantien kohti sivuhuoneen ovea, marssien siitä suoraan eteiseen ja aina ulos asti. Mä seurasin ikkunasta, kun se lampsi Maken autolle, morjestaen samalla Santulle ja Makelle. ”Henkka on sivuhuoneessa potemassa sitä tautiaan. Mee vain sinne sen seuraksi, siellä se odotelee sua. Äläkä sitten päästä Henkkaa sieltä minnekään, se on nyt panttivankina siellä. Pakota se oikeesti lepäämään, kun ei se idiootti tajua tehdä sitä käskemättä”, mä kuulin Oskarin toteavan Santulle, sillä ikkuna oli yhä auki, ja näin Santun virnistävän sille, ennen kuin se nyökkäsi kuuliaisesti ja lähti sitten hipsimään kohti taloa. Siinä vaiheessa mä suljin sen ikkunan, koska mulle alkoi tulla taas ihan järjettömän kylmä, ja jäin odottelemaan Santtua saapuvaksi. Pian sivuhuoneen ovi avautui jälleen kerran, Santun kurkistaessa sisään, jolloin mun sydän tulvahti heti lämpöä.

”Hei rakas”, Santtu kuiskutteli mulle ihanan lämpimällä äänellä, astellen suoraan mun vuoteen luokse, jolla mä istuin. Mä syöksyin välittömästi sen syliin, rutistaen Santtua lujaa. ”Herrajumala sä oot kuuma.”

”Tiedän. Kunnon hottis. Kuuma kuin kiuas. Kaikki naiset ja miehet lankee mun eteen, kun oon niin kuuma. Varo, ettei tule palovammoja, kun kosket tähän kuumaan jäbään”, mä laskin leikkiä, virnistäen Santulle oikein ilkeästi, kun vetäydyin irti siitä.

”Sun olos alkaa ilmeisesti hieman helpottaa, kun pystyt jo vitsailemaan ja ilveilemään?” Santtu hymähti hieman huvittuneena.

”No ei oikeestaan, huononee vain koko ajan. Mutta sun näkeminen antaa voimia. Mä oon vain niin iloinen siitä, kun sä tulit..” mä hymisin oikeasti mielissäni siitä, kun Santtu oli tullut mun vuoksi tänne.. Eikä pitänyt edes mitään ylimääräistä etäisyyttä muhun siksi, kun olin kipeä. Päinvastoin; se hymähti jälleen sanani kuultuaan ja painoi pehmeän suudelman mun huulille, vetäisten minut sitten takaisin syliinsä.

”Ja tässä mä pysyn.. Mä hoivaan sut kuntoon yhdessä Oskarin kanssa”, Santtu kuiskasi mulle hellästi, mun painautuessa oikein auliisti sitä vasten. Lämpö ja läheisyys kyllä todellakin helpottivat oloani. Niissä oli vain jotain niin äärettömän lohdullista..

”Anteeksi kun keskeytän herkän hetkenne”, Oskarin ääni totesi yhtäkkiä ovelta, Santun laskiessa otteensa minusta kääntyessään katsomaan sitä. Minäkin kohotin katseeni Oskariin. ”Mutta ajattelin vain kertoa, että Jere on ottanut hommat täällä hallintaansa,

eli mä en tosiaankaan oo lähdössä mihinkään vaan linnoittaudun nyt sitten tänne sun kanssa. Oon täällä kotona sun kaa, kunnes voin olla varma, että sä pärjää”, Oskari tokaisi osoittaen sanansa mulle, enkä mä voinut olla - jälleen kerran - irvistämättä sille. Oskari puolestaan vain virnisti mulle takaisin, ennen kuin se kohdisti katseensa Santtuun, puhuen seuraavaksi sille: ”Hei, ootko SÄ syönyt? Siellä olis jauheliuhakeittoa. Sitteen mä vähän ajattelin, että paistaisin lettuja, että toi yks urpo pysyy voimissaan. Plus se voi uittaa ne lettunsa hunajassa, joka vois helpottaa kurkun arkuutta. Niin maistuisiko letut sullekin?”

”Kyllä kiitos, sekä jauheliuhakeitto että letut maistuis kyllä mullekin”, Santtu vastasi Oskarille kiitollisena, lämmin hymy kasvoillaan. ”Täytyy myöntää, että mulla on kyllä oikeastaan ihan hirveä nälkä. Mä en oo ehtinyt tänään oikein syödä. Oon syönyt viimeks joskus seiskan pintaan aamupalan..”

”Herrajumala! Nyt hakemaan keittoa niinku olis jo, ja ota leipääkin vielä palanpainikkeeksi!” Oskari parahti heti, alkaen patistella Santtua liikkeelle siitä sohvalta. ”Ihan samanlaisia urpoja ootte kyllä molemmat! Nyt hopihopi hakemaan sapuskaa!”

”Kyllä, kapteeni”, Santtu nauroi, lähtien Oskarin hoputtamana kohti keittiötä. Oskari katseli hetken sen perään ja käänsi sitten katseensa muhun.

”Tuu hei sinäkin. Vedä se viltti niskaas ja tuu istuu keittiöön. Mä pistän sulle teetä tulemaan ja sen semmosta, ja voisit sä kyllä syödä vähän lisää sitä keittoakin”, Oskari virkkoi mulle jälleen niin kovin huolehtivaisena, että multa meinas päästä itku. Olin kyllä selvästi kipeä, kun olin vieläkin herkempi kuin yleensä.. Pidättelin kuitenkin itkuni ja virnistin Oskarille sen sijaan, ennen kuin vedin vuoteessani olevan viltin niskaani ja nousin siitä sohvalta vähän huojahtaen, sillä päässäni heitti taas melko ankarasti heikotukseni vuoksi. Oskari tietenkin ampaisi heti luokseni ja nappasi musta kiinni, tukien minut aina keittiöön saakka, jossa se itse alkoi hääriillä ensin vedenkeitin, ja sitten muiden pelien ja vehkeiden kimpussa alkaessaan valmistaa sitä lettutaikinaa. Oikeesti, Oskari oli kyllä ihan höpsö ukko.

Oskari passasi mua ja Santtua koko loppuillan, pakottaen minut syömään ja juomaan sekä lepäämään. Tai no, ei se yksin mua pakottanut tekemään niin, vaan Santtu avusti sitä. Santtu ja Oskari hoivasivat mua koko illan, mistä mä olin kyllä vain kiitollinen, sillä voimani olivat ihan lopussa ja oloni oli ihan järkyttävän kurja. Pystyin vain rukoilemaan, että tän päivän myötä pahin olis ohi, koska yleensä kaikissa flunssissani se eka päivä oli kaikkein pahin ja sitten oloni lähti helpottumaan. Toki influenssa oli astetta pahempi tauti, että se saattoi kyllä käyttäytyä eri tavalla kuin tavan flunssat, mutta rukoilin silti, että tautini lähtisi parantumaan ekan päivän jälkeen, koska oloni oli todellakin ihan

kaamee. En ollut varmaan ikinä ollut niin sairas kuin olin nyt, ja oloni vain huononi iltaa kohti. Yskäni pysyi onneksi vielä aisoissa, mutta kuumeeni jatkoi nousuaan ja särkyeni, niin pään- kuin lihassärkyeni, lisääntyivät entisestään, ja vatsaani koski. Mulla oli myös vähän etova olo. Miten vitussa voi flunssassa koskea vatsaan ja olla etova olo??

No, jos taudistani oli jotain hyötyä, niin ainakin mä simahdin samantien kun laskin pääni tyynyyn, Santun vetäistessä minut sylinsä lämpöön. Olin oikeesti ihan voimaton, enkä olis edes jaksanut pitää silmiäni enää yhtään kauempaa auki. En tosin tiennyt, olisinko nukahtanut niin helposti, ellei Santtu olis ollut vieressäni lämmittämässä mua, koska mulla oli yhä ihan jäätävän kylmä korkean kuumeeni vuoksi. Santun läheisyyden ansiosta onnistuin kuitenkin nukahtamaan ja nukuinkin yön ihan hyvin, mutta seuraavana aamuna mä sitten heräsin ihan JÄRKYTTÄVÄÄN yskäkohtaukseen, joka pakotti minut nousemaan istumaan, jotta saisin henkeä yskäni lomasta. Mun yskä oli selvästi pahentunut, eikä vointini muutenkaan ollut kohentunut ihan hirveesti. Oloni oli edelleen kuumeinen ja joka paikkaa särki. Kurkkuunikin koski aikaisempaa enemmän ja nenäni tuntui vähän tukkoiselta. Maistoin veren ja paskan suussani yskiessäni keuhkojani pihalle, mutta ihmettelin järkystä yskäkohtauksestani huolimatta sitä, miten Santtu ei herännyt yskimiseeni. Käännyin katsomaan sitä ja huomasin sen kaivautuneen peittonsa alle niin, että sen kasvot hädintuskin pilkistivät esiin peiton alta.

Kun mä sain lopulta yskäkohtaukseni loppumaan, mä jäin tuijottamaan Santtua ja laskin vähän sen peittoa, jotta näkisin sen kasvot. Se sai Santun hätkähtämään hereille ja avaamaan silmänsä varovasti, puistatuksen kiiriessä samantien sen kehon läpi. Mä kurtistin kulmiani ja asetin käteni Santun otsalle, jolloin mä totesin, että sen otsa oli ihan tulikuuma. Sillekin oli mitä ilmeisimmin noussut yön aikana kuume, niinku mulle edellisenä yönä, joten nähtävästi mun tauti oli tarttunut sille. Tai sitten se oli saanut sen jostain muualta, koska ei kai tää mun tauti voinut tarttua näin nopeasti..

”Mikä olo?” mä kysyin Santulta yskän käheyttämällä äänelläni, Santun siirtäessä vihreiden silmiensä katseen vähän vaivalloisesti muhun. ”Ilmeisesti yhtä paska kuin mulla?”

”Ihan kauhee..” Santtu mutisi ja veti peiton taas kasvoilleen, vavahtaen jälleen silkasta kylmyydestä. Mä tunsin koko sängyn tärisevän Santun vapinan voimasta. ”Heräsin yöllä ihan jäätävään horkkaan ja oon horrostanut aamuyön.. Ihan kauhee olo..”

”Voi sua..” mä virkoin lempeällä ja myötätuntoisella äänellä, ja laskin käteni Santun hiuksiin, silitellen sitä lohduttavasti. ”Sulla taitaa olla sitten sama tauti kuin mulla..”

”Siltä vaikuttaisi.. Ei tää ihan normiflunssalta vaikuta.. En muista milloin olis viimeksi ollut näin helvetin kurja olo..” Santtu mumisi peittonsa uumenista juuri, kun mä kuulin sivuhuonetta kohti tulevat askeleet. Pian ovi raottui ja hieman unisen näköinen Oskari

kurkisti sisään huoneeseen, mun kääntäessä kasvoni sen suuntaan.

”Huomenta. Heräsin siihen, kun täällä yski elefanttilauma.. Mikä olo?” Oskari totesi makeasti haukotellen, avaten oven ihan kunnolla, jolloin Romeo syöksähti sisälle huoneeseen Oskarin ja ovenkarmin välistä, mikä sai Oskarin sadattelemaan hiljaa, sillä Romeo oli meinannut kaataa sen.

”Aika paska. Ja Santtukin on kipee”, mä vastasin edelleen yskimisestä karhealla äänelläni, joka oli myös melko kumea. Ai että miten kauniilta mun ääni kuulosti.

”Oukkei. Mä tuon sitten teille molemmille kohta särkylääkettä sun muita helpotuksia. Ja juotavaa. Ja jotain syötävää. Ja te pysytte visusti täällä ja vaaka-asennossa. Lepäämässä”, Oskari virkkoi lähes tiukasti asettaessaan kätensä puuskaan, enkä mä voinut olla hymähtämättä sille. Ihme höösiäjä ja hössöttäjä oikeesti. ”Ja Santtukin jää sitten mun luokse niin pitkäksi aikaa, kunnes alkaa parantua. Kuten sinäkin. Mä *pakotan* teidät vain lepäämään, kun musta vähän tuntuu, ettei teistä kumpikaan osaa tehdä sitä käskemättä. Tää vois olla tällainen intervention”, Oskari jatkoikin vielä höösiäystä, lausuen viimeisen sanansa enkuksi. Mä irvistin sille, ja vilkaistessani vieressäni pötkötävää Santtua mä huomasin, että niin teki sekin. ”Kolme kovaa L:ää, eli lepo, lämpö ja läheisyys, nähkääs, ne parantaa kaiken, joten tässä lyödään nyt sitten useampi kärpänen yhdellä iskulla. Plus saattepaahan samalla lisääaikaa olla kahdestaan, ilman että Ellikään voi naputtaa asiasta. Sehän ei halunnut sairastua, joten..”

”Kiitos, Oskari”, mä hymähdin vähän huvittuneena Oskarin hössötyksestä, ja yskin rajusti perään. Mun yskä oli selvästikin pahentunut eilisestä.

”Niinpä..” Santtukin totesi kiitollisella äänellä peittonsa uumenista, Oskarin hymyillessä meille molemmille lämpöisesti.

”Eipä kestä, pojat”, Oskari tokaisi ja kutsui sitten Romeon luokseen, komentaen sen eteisen puolelle, jonka jälkeen Oskari kääntyi vielä meidän puoleen, alkaen tehdä kuitenkin lähtöä ovelta. ”Ja nyt päät takaisin tyynyyn. Mä tuon kohta teille lääkettä, juotavaa ja syötävää, mutta levätkää te sinne asti ja pitäkää toisenne lämpiminä.”

”Käskystä!” mä ja Santtu lähes kiekaistiin, mikä sai minut yskimään taas ikävästi ja Santun värähtämään kylmästä. Oli se saatana, kun pelkkä mölinä oli tällä hetkellä ponnistus. Ihme tauti.. Joka kaatoi meidät kyllä sänkyyn, meidän vain pötkötellessä kylki kyljessä koko aamupäivän ajan, torkahdellen ja horrostaen, Oskarin passatessa meitä kuten se oli tehnyt eilenkin. Se tosiaan pakotti meidät lepäämään, syömään ja juomaan, ja kantoi meille jos jonkinlaista lääkettä, joiden tarkoituksena oli helpottaa oloamme edes hivenen. Oskari pesi jopa pyykkiä meidän vuoksemme, jotta saattoi tuoda ne pyykit kuivumaan huoneeseemme, sillä kostea huoneilma auttoi kuulemma hengittämään

hieman kevyemmin ja helpotti ihan pikkiriikkisen yskäämme. Ja niin se kyllä tekikin, ihme kyllä. Saimme sen ansiosta levättyä ja nukuttua edes jotenkuten, jonka ansiosta oma oloni alkoi pikkuhiljaa helpottua. Ei se vieläkään hyvä ollut, ei todellakaan, mutta ei niin pahakaan kuin eilen. Ehkä levosta, niistä kaikista Oskarin toimenpiteistä ja lääkkeistä sekä sen meille kantamasta ruuasta ja juomasta oli oikeesti apua.

Joskus päivällä mä sitten kuitenkin heräsin enkä nukahtanut heti uudestaan - kuten olin yleensä nukahtanut - sillä mulla oli järkyttävä kusihätä. Pitäis varmaan nousta, etten kuis housuun, ja kai sitä vois samalla käydä "jaloittelemassakin" jossain päin taloa, eikä pysyä karanteenissa tässä huoneessa.. Joten niin mä sitten nousin istumaan ja kurkkasin ekana kelloa yöpöydällä olevasta digitaalisesta kellosta. Herrajumala, se oli jo neljä.. Oltiinpas me nukuttu kauan. Tai no, horrostettu pikemminkin, koska ei mun uni ainakaan ollut mitään levollista syvää unta, vaan ennemminkin sellaista levotonta koiranunta. Ja Santtu varsinkin taisi nukkua samanlaista kuumeista houreunta kuin mä eilen, koska mä olin herännyt useampaankin otteeseen sen säpsähdyksiin ja siihen, että se oli sen jälkeen kääriytynyt tiukemmin peittonsa sisälle.

Seuraavaksi mä vilkaisinkin Santtua, joka tuhisi yhä täydessä unessa, posket punoittaen. Sen oireet olivat selkeästi pahemmat kuin mun. Ei minunkaan oireet olleet kyllä ihan hirveästi helpottaneet, mutta Santun olo oli selvästi samanlainen kuin mulla oli ollut eilen; ihan järkyttävän väsynyt ja horteinen. Sen olis siis hyvä nyt vain nukkua, se oli auttanut mullakin varmaan parhaiten.. *Voi rakas kultapieni..*

Mä kohotin käteni Santun poskelle ja silitin sitä pienesti, Santun ynähtäessä vaimeasti, ennen kuin se veti peittoa ylemmäs, koteloituen peittonsa sisään entistä tiukemmin. Mä hymähdin sille hiljaa ja painoin kevyen suukon sen tulikuumalle otsalle, ennen kuin nousin itse varovasti sohvalta ja lähdin hipsimään huoneen ovelle. Ajattelin, että kävisin tosiaan itse kusella ja menisin sitten ehkä syömään jotain Oskarin seuraksi, joka kuului puuhailevan juuri parhaillaan jotain keittiössä. Ei mulla kyllä siis tehnyt yhtään ruokaa mieli tai ollut nälkä, mutta Oskari pakottaisi minut kuitenkin syömään ja juomaan jotain, joten.. Sama mun olis mennä keittiöön sillä asenteella, että istuisin hetken Oskarin seurana ja napostelisin jotain maaruntäytettä, jotta saisin voimia.

Hiivin mahdollisimman hiljaa ulos sivuhuoneen ovesta ja seuraavaksi suoraan vessaan. Kuulostelin kusta lorotellessani keittiöstä kantautuvia ääniä, jotka olivat vaimenneet hitusen, mutta sieltä mä kuitenkin silti Oskarin löysin, kun siirryin vessareissuni jälkeen hissuksiin laahustaen keittiöön. Oskari luki lehteä keittiön pöydän ääressä ja sillä oli näköjään kahvia tippumassa. Huomatessaan keittiön ovensuulla liikettä Oskari käänsi katseensa muhun ja hätkähti minut nähdessään. Se nousi välittömästi tuoliltaan,

alkaen hääräillä ja höösätä mulle kaikkee syötävää ja juotavaa, kuten olin arvellut.

”Istu. Mä laitan sulle vihreetä teetä, niin saat antioksidantteja. Lorautan siihen vielä hunajaa ja sitruunaakin, niin lähtee pöpöt karkuun”, Oskari komensi, mun hymähtäessä sille, kun hiippailin istumaan keittiönpöydän ääreen. ”Lueskelin tuossa, että inkivääristä tehty juoma vois kans helpottaa oloa, ainakin kurkun arkuutta. Ajattelin tehdä sitäkin jollain aikaa teille”, Oskari höpötteli laittaessaan teevettä kiehumaan, siirtyen sitten seuraavaksi pakastimen luo, josta se alkoi kaivella jotain. Mä seurasin sen puuhia huvittuneena. Oskarista oli kyllä paljastunut ihan ihme hössöttäjä. Höpsö hössöttäjä.. *Voi luoja mä rakastin kyllä Oskariakin.* ”Tuossa, syö jäätelöä, niin saat voimia”, Oskari tokaisi lopetettuaan pakastimen kaivelun ja käännettyään mun puoleen, lykäten eteeni kokonaisen Aino-jäätelörasian. Joka oli ihan sattumalta lemppariani, vadelmasuklaata.

”Kiitti”, mä hymähdin huvittuneella soinnilla, avaten heti Oskarin mulle lykkäämän jäätelön. Sitä mä kyllä söisin ihan mielelläni, olinhan toivoton herkkuperse. Oskari virnisteli mulle tyytyväisenä, nappasi itselleen kahvia ja istahti sitten mua vastapäätä.

”Mikä olo?” Oskari kysäisi kaadellensa kahviinsa maitoa, katse kuitenkin minussa.

”No, aika huono, edelleen. Mutta parempi kuin eilen.. Tai sitten tähän alkaa jotenkin tottua tai jotain”, mä vastasin vähän käheällä äänelläni olkiani kohauttaen ja iskin samalla lusikkani herkulliseen jätskiini. ”Yritän parantua mahdollisimman nopeasti, etten olis kovin pitkään sun ristinä.”

”Pah, et oo ristinä. Nyt unohdat tuollaiset ajatukset”, Oskari puuskahti, katsoen mua tuimana. Mä vain virnistelin sille. ”Ihan oikeesti, Henri.”

”No hyi vittu”, mä yökkäsin, kun Oskari oli käyttänyt oikeaa nimeäni. ”Hyvä on, hyvä on, kunhan et kutsu mua tolla kammutuksella”, mä irvistelin, Oskarin virnuillessa vuorostaan mulle. Sen jälkeen me molemmat vaiettiin hetkeksi, mun alkaessa lappaa jäätelöä urakalla suuhuni ja Oskarin puolestaan laskiessa katseensa kahvikuppiinsa, naputtellen sitä sormillaan. Mä kohotin kasvoni Oskarin suuntaan kääntyessäni katsomaan sitä ja lopetin syöpöttelyn, kun kuulin sen naputtelun. Se oli nimittäin levottomuuden tai vähintäänkin mielteliäisyyden merkki. Oskari kyllä näyttikin mielteliäältä. Lähes synkältä jopa. Kuin sitä olis vaivannut jokin. ”No? Mikä tuli?” mä kysyin Oskarilta suoraan, jolloin se nosti oman, selvästi tummuneen katseensa takaisin muhun. Mikäs ihme sille oli tullut? ”Miksi tuollainen ilme?”

”Mä vain.. Eiku.. Äh..” Oskari mutisi jotenkin vaikeana ja pudotti sitten jälleen katseensa kahvikuppiinsa, tapittaen sitä hetken ajan vaiteliaana. ”Mua on vain ehkä jäänyt vähän vaivaamaan se, että sua PELOTTI kertoa mulle seksuaalisuudestas. Ja ennen sitä toiveestas lähteä jengistä.. Tuntuu pahalta, että sä oot pelännyt mun tuomitsevan ja

hylkäävän sut. Että oot ajatellut, että mä tuomitsisin sut ja kavahtaisin sua, jos tietäisin. Tai jopa SATUTTAISIN sua, jos tietäisin.. Täytyy myöntää, että mä oon miettinyt tätä asiaa viime aikoina melko paljonkin, koska se tuntuu oikeesti ihan helvetin pahalta”, Oskari kertoi hetken hiljaisuuden jälkeen, mun lähes hätkähtäessä sitä, miten rehellisesti se kertoi mulle jälleen kerran tuntemuksistaan. ”Kun mä en Henkka oikeesti IKINÄ tuomitsis sua mistään tai satuttaisi sua, ja vielä vähemmän kavahtaisin sua tai hylkäisin sut. Tuntuu aika pahalta, kun sä oot ajatellut, että mä voisin tehdä niin.. Kun et oo luottanut muhun..”

”No ei se susta johdu..” nyt vuorostani mä mutisin, laskien oman katseeni, kun mun teki niin paha katsoa synkkää Oskaria. SURULLISTA Oskaria.. Se särki mun sydämen.

”Miks sä pelkäsit sitä niin kovasti? Kyllä sä sen selitit jo, ja tavallaan mä kyllä ymmärrän sen, mutta.. ehkä mä vain haluaisin ymmärtää sen vielä paremmin. Ehkä mä haluaisin kuulla sun ajatuksista ja tuntemuksista enemmänkin tähän liittyen. Koska sun historiassas on selvästi paljon kaikkea, jonka vuoksi sä et luota ihmisiin. Muhunkaan. Etkä sä oo kertonut mulle siitä kaikesta vielä.. Mä haluaisin vain ymmärtää sua paremmin. Ollakseni *sun* tukena..” Oskari totesi lämpöä äänessään, jolloin mä kohotin katseeni takas siihen ja sen myötätuntoisiin kasvoihin, melkein yllättyneenä siitä kaikesta huolenpidosta, lämmöstä ja empatiasta, jota Oskari mulle juuri osoitti. *Kuin se olis oikeesti mun isä, joka halus olla kalliona jalkojeni alla.* Se turvallinen aikuinen ja tukipilari, johon voisin nojata. Kuin olisin oikeesti sen poika.. ”Sä voit Henkka oikeesti puhua mulle mistä vain, ja mä HALUAISIN kuulla sun kokemuksista. Ollakseni sun tukena.. Puhuisit mulle. Miks sä pelkäsit mun tuomintaa niin paljon? Miks sä et luottanut muhunkaan?”

”No ei se oo oikeastaan sitä, etten mä luottais *suhun*..” mä vastasin entistäkin käheämmällä äänellä, sillä kurkkuani kuristi nyt myös ikävä palanen. ”Mä vain.. en pysty luottamaan ihmisiin. En pysty luottamaan siihen, että tulen hyväksytyksi. Oon tullut aina vain tuomituksi, jos oon ollut oma itseni. En oo kelvannut oikein kenellekään.. Kai siinä vain oppi piilottamaan kaiken. En mä oo oikeesti tottunut hyväksyntään. Kenenkään suunnalta. Santtu on oikeesti AINOA, joka on ikinä hyväksynyt minut sellaisena kuin mä oon.. Mua pelottaa, että sä, ja muutkin, tuomitsee minut, koska minut on tuomittu oikeesti koko elämäni ajan. Mä oon oikeesti oppinut vain häpeämään itseäni sen vuoksi ja mun on tosi vaikeaa näyttää yhtään kenellekään mitään 'poikkeavuuksia', vikoja tai haavoja. Kun oon tullut tuomituksi ja hylätyksi, jos oon tehnyt niin. Oon jäänyt ihan vitun yksin sen takia.. Kun oon.. oon ollut vääränlainen ja.. ja jollain tavalla.. huono..” mä avauduin hiljaa, Oskarin katsellessa mua koko ajan kasvavan myötätunnon heijastuessa sen silmistä, ja se mulle osoitettu myötätunto - tuominnan sijaan - sai jyrkevän

muurini tiilet rapistumaan ja putoilemaan yksi kerrallaan, alkaen sortaa mahtavaa muuriani. Olin jo nyt yllättänyt itseni puhumalla Oskarille niin avoimesti kuin puhuin, mutta sitten mun padot vain murtuivat ihan lopullisesti siinä Oskarin lämpimän, ymmärtäväisen ja aidosti välittävän katseen alla, ja mä jatkoinkin vielä. "Mun koko elämänmittaiset kokemukset on opettaneet vain sen, että ihmiset tuomitsee eivätkä hyväksy mua sellaisena kuin oon. Ja hylkää minut sen vuoksi.. Siks mä sitä tuomintaa varmaan pelkäänkin niin kovasti, enkä avaudu asioistani. Kuten seksuaalisuudestani.. Pelkään tulevani hylätyksi, kuten oon tullut niin monta kertaa aikaisemmin.. Kai sitä siksi piilottaakin kaiken vähäisenkin erilaisuuden ja kaikki `vikansa`.. Ettei jäisi yksin.. Mä en oikeesti kestä tulla enää hylätyksi.." mä kähisin, ääneni särähdellessä siitä surusta, joka alkoi vyöryä niskaani avautuessani Oskarille viimeinkin asioistani. "Ymmärrätkö sä? KUKAAN ei oo koskaan jäänyt.. Ei kukaan.. Ei kukaan muu paitsi Santtu, ja sittemmin Elli.. Kaikki.. kaikki muut vihaa mua ja karttelee mua. Mulla ei oo vittu ketään.. Mä oon ihan vääränlainen, ja mä häpeän itseäni. VIHAAN itseäni. Ja mä pelkään, että.. että kaikki muutkin lähtee. Tekin. SINÄKIN. Siks mä.. siks mä pelkäsin kertoa sulle noista asioista.. KUKAAN muukaan ei oo koskaan jäänyt, vaan.. vaan kaikki on aina hylänneet minut, niin.. niin miks sä olisit erilainen? Ei se oikeesti sinusta johtunut, mä vaan.. mä vaan en oo voinut luottaa, että ihmiset jää. Ettei mua hylätä.. Mä en vain.. vain.."

Mä vaikenin kesken soperteluni ja henkäisin kuin kivusta, laskien katseeni Oskarista, kun hartiani, ja oikeastaan koko kroppani, alkoivat vapista itkusta, ja kuulin lähes välittömästi, kuinka Oskari työnsi tuoliaan taaksepäin ja marssi luokseni, kaapaten minut tiukkaan halaukseen. Mä henkäisin hiljaa ja suljin silmäni, kyynelten kirvellessä silmissäni, kun painoin kasvoni Oskarin rintaa vasten ja kiedoin omat käteni sen ympärille.

"Ja SUN tuomintaa varsinkin mä pelkään juuri siksi; hylkäämisen pelosta. Kun en halua menettää sua. En KESTÄ menettää sua.. Sä oot mulle ihan järjettömän tärkeä tukipilari, enkä mä kestä edes ajatusta siitä, että menettäisin sut.. Jonka vuoksi mua pelotti kertoa sulle, että oon biseksuaali. Ja että halusin pois jengistä.. Kun mä en halunnut menettää sun tukea ja pelkäsin, että niin siinä kävis, jos kertoisin noista asioista, tai vioistani muutenkaan.. Kun niin siinä on monesti käynyt.. Niin moni on hylännyt minut, jos oon kertonut olevani jotenkin.. erilainen.. Poikkeava.. Tai muutoin viallinen.."

mä melkein nyyhkin Oskarille siinä sen tiukassa syleilyssä, ääneni alkaessa särkyä jo ihan kunnolla. Oskari vain tiukensi otettaan minusta, pidellen mua turvallisessa sylissäni kuin isä kuunaan.

"Hei, sä et IKINÄ menetä mua tai mun tukea.. MIKÄÄN ei saa mua hylkäämään sua. Mä en oikeesti Henkka IKINÄ hylkää sua.." Oskari lohdutteli mua lämpimällä ja

kiintymyksentäyteisellä äänellä, mikä sai minut nyyhkäisemään hiljaa. "Etkä sä todellakaan oo millään tavalla vääränlainen tai huono, vaan hyvä juuri sellaisena kuin sä oot, ja mä välitän susta ihan vitusti juuri siksi, kun sä oot mitä oot. Mä välitän ja pidän SUSTA kokonaisuudessaan. Sä oot kertakaikkisen hieno poika, ja mä oon aina tykännyt susta ihmisenä. Aina siitä lähtien kun me tavattiin. En mä suhun kiintynyt vain siksi, kun sä oot orpo ja 'pääsin leikkii isää', niinku Mikke arveli mun tehneen teidän kohdalla, vaan mä ihan aidosti tykkään susta ihmisenä. Mä kiinnyin suhun ihan sun ittes takia. Sen vuoksi, millainen sä oot. Sussa ei oo MITÄÄN vikaa tai väärää. Mä en Henkka muuttais sussa yhtään mitään", Oskari jatkoi puhumista suurta kiintymystä ja arvostusta äänessään, silitellen samalla selkääni, ja sen sanat sekä sen lohduttava kosketus saivat minut tyrskähtämään itkuun. Oikeesti, ihan kunnon itkuun. Eh, olin ehkä vähän herkällä tautini takia tai jotain, kun vollotin tällä tavoin.. "Etkä sä oo enää ikinä yksin. Sulla aina minut. Ja meidät. Sun PERHE.. Eihän me olla mikään perinteinen ydinperhe, eikä voida korvata sun oikeaa perhettä, mutta meidän kanssa sä saat olla just sellainen kuin oot. Me hyväksytään sut ja tykätään susta sellaisena kuin sä oot, eikä koskaan hylätä sua."

"Kiitos.." mä kärisin Oskarille kiitoksen, kun en saanut mitään muuta suustani.

"Kiitos itselles, kun puhuit mulle ja luotit muhun", Oskari totesi lempeästi, silitellen jälleen selkääni. "Musta tuntuu ihan sairaan pahalta, kun sä oot ollut niin yksin.. Mutta et oo enää. Et enää ikinä. Sen mä vannon.."

"Kiitos.." mä toistin särkyneellä äänelläni, niiskuttaen perään. Ihanaa, nyt nenäni oli entistäkin tukkoisempi.. "Luojan kiitos sä oot olemassa.. Kiitos kun oot olemassa.."

"Höpöhöpö", Oskari virkkoi, ja se taputti vielä selkääni, ennen kuin vetäytyi irti minusta, hymyillen mulle oikein sydämellisesti. Mä yritin vastata sen hymyyn edes jotenkin inhimillisesti samalla, kun aloin kuivata kyyneliäni paitani hihalla. "Kiitos vain itselles. Sä oot oikeesti ihan huippu. Piristät mun päiviä rutosti. Vois melkein sanoa, että oot mulle monesti valo pimeydessä", Oskari tokaisi lämpimällä äänellä, istahtaen sitten viereiselleni paikalle, mun jäädessä töllöttämään sitä silmät ymmyrkäisinä. Oikeesti? MINÄKÖ valo pimeydessä? OSKARILLE??

"Mi-minäkö? Valo pimeydessä? Mitä sä höpötät! SINÄHÄN se oot sitä MULLE!" mä älähdin lähes tyrmistyneenä, Oskarिन naurahtaessa kevyesti ja pörröttäessä tukkaani.

"Ollaan sitä sitten toisillemme", Oskari hymähti lempeästi, jääden katselemaan mua, ja se vakavoitui pikkuhiljaa siinä mua katsellessaan. "Sä sanoit jo viimeks, ettei äitiskään ollut varauksettoman iloinen sun seksuaalisuudesta.. Hylkäskö sekin sut?"

"No, tavallaan.. Se ei puhunut mulle kahteen viikkoon.." mä mutisin ja laskin katseeni muistelllessani sitä aikaa. Silloin mä olin todellakin ollut ihan yksin.. Tai olisin ollut ilman

Santtua. "Ja sen jälkeen äiti oli kuin mitään ei olis koskaan tapahtunutkaan, eikä puhunut enää KOSKAAN mun kaa siitä aiheesta. Se vain lakaisi koko asian maton alle ja kielsi koko asian.. Joten mä annoin olla. En kestänyt olla yksin, joten annoin olla ja esitin äidin mieliksi heteroa.. Mikä nyt sinällään oli melko helppoa, kun mä oon bi.."

"Voi hemmetti.. Mä oon niin pahoillani", Oskari pahoitteli ja sieppasi minut vielä uuteen halaukseen siinä penkillään istuen. Oskarin suoma lämpö ja läheisyys tuntuivat kyllä hyviltä, ja helpottivat oloani.. Kai ne oli mulle vähän korjaava kokemuskin. "Mulle sun ei tarvii esittää mitään, ja mulle sä voit puhua ihan mistä vain, enkä mä koskaan käännytä sua pois tai kavahda sua. Enää sä et jää yksin, sen mä vannon.."

"Kiitti.." mä kiittelin jälleen, halaten Oskaria lujaa takaisin. "Oikeesti, kiitos ihan suunnattomasti. Yksinäisyys on.. mun pahimpia haavoja. Ehdottomasti.." mä kähisin jatkoksi. Oskari oli hetken hiljaa ja vetäytyi sitten irti minusta, katsellen mua suoraan silmiin.

"Senkö takia sä oot ollut välillä niin mielteliäs aloitettuasi sen polyamorisen suhteen Ellin ja Santun kanssa? Sä sanoit silloin aiemmin, että pelkääät jääväs yksin, niin.. pelkäätkö sä, ettei tää teidän suhde toimikaan ja sä jäät yksin? IHAN yksin? Sitäkö sä pyörittelet koko ajan mielessäs? Kauhukuvia siitä, että menetät molemmat ja jäät ihan yksin?" Oskari kyseli totisena. Ding ding ding, kappas kummaa, Oskari oli osannut lukea mua ihan oikein.. Jälleen kerran. Siitä oli tullut oikeasti pelottavan tarkkanäköinen.

"Joo.." mä myönsin hiljaa, huokaisten perään raskaasti. "Ellillä on ollut vähän alkuvaikeuksia, niin.. niin mua on ahdistanut ja pelottanut. Aika paljonkin. Tää on ollut välillä melko raskasta ja pelottavaa. Ja mulla on ollut vähän riittämätön olo.. Tai vähän enemmänkin kuin vain vähän riittämätön olo.." mä avauduin hieman lisää ja laskin jälleen katseeni käsiini, jotka tärisivät hienoisesti. Eeeh, olin kyllä nyt oikeasti jotenkin tosi herkillä. Siks mä varmaan Oskarille avauduinkin. Tää mun voimaton olo ja kuumeeni oli varmaan pudottanut maskin kasvoiltani ja sortanut joka ikisen kulissini, kun en vain jaksanut pitää niitä pystyssä, mikä sai minut avautumaan tällä tavoin. Vaikka ei siinä, ei se huono juttu ollut, että pystyin avautumaan asioistani Oskarille VIIMEINKIN. "Mä en.. en oikeesti kestäis menettää kumpaakaan, en Elliä enkä Santtua, ja mua.. mua pelottaa, että mä menetän molemmat.. Pelottaa niin vitusti.. Entä jos.. entä jos tää rakkaus ei riitäkään? Voiko se edes riittää? Vai onko minut tuomittu jäämään ihan yksin.. Tottakai mua pelottaa, ettei tää suhde toimikaan ja mä joudun valinnan eteen, jolloin menetän vähintään toisen. Ja ennen kaikkea mua pelottaa, että mä.. että mä menetän molemmat.. Mä en oikeesti haluu jäädä yksin.. Mä en kestä jäädä yksin.."

"Tapahtuu mitä tapahtuu, niin sulla on AINA JA IKUISESTI Santtu. Sä et koskaan jää täysin yksin. Santtu ei IKINÄ hylkää sua, kuten en minä tai pojatkaan", Oskari kommentoi

vakavalla, vuorenvarmalla ja täydellisen vakaalla äänellä. Mä kohotin katseeni takas siihen ja sen harmaisiin silmiin, joihin oli laskeutunut pohtiva sävy. "Ja rakkaudella on ihmeellinen voima, oikeesti on. Mä oon päässyt todistamaankin sitä parisen kertaa, mutta erityisesti pikkuveljeni kohdalla se osoitti voimansa.. Enkä mä tarkoita vain Valtterin ja Lauran välistä rakkautta, vaan ylipäätään Valtterin rakkautta kaikkiin. Hitto sen rakkaus ylittää helvetinmoisia vuoria. Se antoi mullekin anteeks kaiken sen paskan, mitä mä sille tein, ihan vain sen rakkauden voimalla. Rakkaudella on oikeesti ihmeellinen voima.." Oskari totesi, ja jatkoi vielä mietteliäällä äänensävyllä, katsellen mua vähän tutkivasti: "Ja mä itseasiassa mietin, että oisko sun hyvä puhua Valtterin kanssa? Se on varmaan viisain ihminen, kenet mä tunnen, ja sillä on itselläänkin kokemusta tällaisesta tilanteesta. Tavallaan ainakin. Ja Valtteri jos kuka tietää kaiken rakkaudesta.. Se vois osata rauhoitella sun mieltä."

"Voishan se olla ihan jees.." mä hymähdin, koska ei se ihan hullu tai huono idea ollut. En vain tiennyt, kuinka hyvin mä pystyisin Valtterille avautumaan, kun se ei kuulunut lähipiiriini, mutta sitten toisaalta, Oskari piti sitä niin suuressa arvossa, että kai mä voisin yrittää.. Sen mä jokatapauksessa tiesin, ettei Valtteri ainakaan tuomitsis mua ikinä mistään. Ei se tuominnut ketään. Se oli aina ollut näistä Ojaloista se kaikkein ymmärtäväisin ja empaattisin. Ja suvaitsevaisinkin..

"Mä annan sulle sitten heti Valtterin numeron, niin voit soittaa sille koska vain", Oskari tokaisi ja ojensi kätensä mua kohti, jotta voisin laskea luurini siihen. Mä tein työtä käskettyä, Oskarin lisätessä Valtterin numeron mun yhteystietoihin ihan korkeimman omakätisesti. "Nnnnoin. Puhu sille oikeesti. Se on maailman suurenmoisin ihminen."

"Eikä oo, kun sä oot.." mä virkoin lähes rakastavalla äänellä, Oskarin hymyillessä mulle lämpimästi sanani ja äänensävyäni kuullessaan. Se lykkäsi puhelimeni takas mulle ja mä puolestani laskin sen pöydälle, mutta kauaa se ei siinä ehtinyt homehtua, sillä ehkä kahden sekunnin kuluttua se piippasi viestin merkiksi. Kahdestikin. Mä käännyn katsomaan luuriani vähän hämilläni sen toisen viestin pärähdettyä siihen ja avasin OnePlussani näytön, jolloin mä huomasin Santun laittaneen mulle viestiä, enkä voinut olla naurahtamatta sen viesteille.

Santtu:

MULLA ON NIIIIIIIIIN KAMALAN KYLMÄ ILMAN SUAAAAAAA,
NIIIN KYLMÄ ETTEI SILLÄ OLE MÄÄRÄÄÄÄÄÄÄÄ 🎵🎵

Santtu:

Voitko tulla takas mun viereen.. Mulla on oikeesti ihan hiton kylmä.. Tarviisin nyt vähän lämpöä ja läheisyyttä..

”Santtu kutsuu mua luokseen”, mä hymähdin Oskarillekin ääneen vähän huvittuneena, Oskarin naurahtaessa kommentilleni.

”No ala mennä jo”, Oskari nauroi leppoisasti, nousten itse vierestäni. Se hipsi toiselle puolelle pöytää ja kurkkasi kahvikuppiinsa, jossa oleva sumppi oli jo varmasti ihan kylmää. ”Se tee jäi sulla muuten juomatta, mutta keitellään sitä myöhemmin lisää, ei se oo niin justtiinsa. Mutta hei, mä alan tehdä kohta sapuskaa. Kutsun teidät sitten murkinnalle, jahka se on valmista. Levätkää ihan rauhassa sinne asti. Sinä myös, urpo. Lepo, lämpö ja läheisyys auttaa sua parantumaan. Ne on ihan parasta lääkettä KAIKKEEN.”

”Juu juu”, mä hörähdin Oskarille ja nousin itsekin paikaltani, napaten samalla pöydällä pönöttävän Aino-rasian käteeni, viedäkseni sen takaisin pakastimeen. ”Sä oot kyllä ihan höpsö ukko, tiesitkö?”

”Tiesin. Mutta älä kerro sitä muille, se on salaisuus”, Oskari irvisteli, enkä mä voinut olla naurahtamatta sille. Oskari oli kyllä todellakin *mulle* valo pimeydessä..

”En en. Mä vien sun salaisuuden mukaanani hautaan”, mä tokaisin lykätessäni Ainoni pakkaseen, soin Oskarille vielä yhden lämpimän hymyn ja suuntasin sitten askeleeni kohti sivuhuonetta kömpiäkseni takaisin hieman mua kipeämmän Santun viereen. *Koska lämpö ja läheisyys, ne parantaa kaiken, ja rakkaudella on ihmeellinen voima.*

11. Isoveljet rinnallani

Mä ja Santtu oltiin tosiaan pahimman tautimme yli Oskarin luona, eli ensimmäiset viisi vuorokautta, joiden jälkeen Oskari lopulta uskalsi päästää meidät luotaan, luottaen siihen, että me pärjättäis. Tosin, se päästi meidät menemään vain sillä ehdolla, että me pysyttäis yhdessä ja huolehdittais toisistamme, joten niin me sitten luvattiin tehdä. Niin Oskari sitten vei meidät mun kämpälle, jolla me vietettiin vielä seuraavat kolme päivää tiiviisti yhdessä, mutta sen jälkeen Santtu lähti omalle kämpälleen ja mä jäin omalleni. En jaksanut lähteä heti Ellin luokse, vaan kaipasin itseasiassa hieman omaa tilaa, jonka vuoksi päädyin valehtelemaan Ellille, että mulla oli vielä melko paljon oireita enkä halunnut tartuttaa tautiani sille. Se oli Ellille fine. Enemmänkin kuin fine, ja vaikka ei olekaan oookoo valehdella, niin tässä tilanteessa tarkoitus pyhitti keinot. Mä nimittäin oikeesti TARVITSIN hetken yksin. Vaikken yleensä yksinäisyydestä tykännytkään. Mutta nyt tarvitsin edes pienen hetken omaa tilaa.

Tai no, jos rehellisiä ollaan, niin Santun seura ei olis haitannut mua pätkääkään, koska se tajus kyllä antaa mulle tilaa sanomattakin, jos sellaista tarvitsin, mutta mä en vain jaksanut *Ellia* vielä, kun olin yhä vähän voipunut ja ajatuksissanikin. Myönnän, olin vähän sulkeutunut juuri nyt ja tarvitsin omaa tilaa ja rauhaa, jota Elli ei osannut antaa. Enkä mä jaksanut nyt sitä sen kaivelua. Puhumaan pakottamista. En jaksanut nyt puhua. En HALUNNUT puhua. Halusin ajatella asioita hetken yksin. Tai no, kuten sanottua, Santun läsnäolo ei olis haitannut vaan olis saattanut jopa auttaakin, olihan se mun paras ystävä ja ihminen joka tunsu minut kaikkein parhaiten, mutten viitsinyt pyytää sitä jäämään luokseni sen kahdeksannen sairastamispäivän jälkeen, kun pelkäsin, että Elli sais tietää siitä, että me oltiin sairastettu yhdessä, ja loukkaantuis siitä.. Kokis olonsa uhatuksi, kun olin viettänyt niin monta päivää Santun kanssa.

Äh, mihin mä olin oikeesti pääni tunkenut? Ei tää kolmiosuhteen ylläpito kyllä todellakaan ollut mitenkään ruusuilla tanssimista, kevyttä ja helppoa.. Ei parisuhteet kyllä yleensäkään olleet, mutta tää oli vielä se kaikki kertaa kaksi. Tai ehkä jopa enemmänkin.. Vaikka ei mun kyl pitäis valittaa, kun olin saanut tän järjestelyn ansiosta pitää molemmat rakkaimpani. *Vain joutuakseni pelkäämään, että milloin menetän toisen tai jopa molemmat.* Ei helvetti, olin kyllä oikeesti onnistunut työntämään lusikkani melkoiseen soppaan, joka oli sakeanaan klimppejä, joita tunteiksi ja tunnekuohuiksikin kutsuttiin. Ei tää kyllä ollut pelkkää rauhaa ja rakkautta, vaan välillä ihan vietävän vaikeeta ja monimutkaista. Nää TUNTEET, jotka tähän liittyi, olivat monimutkaisia. Tää oli muutakin kuin onnea ja rakkautta. Tähän liittyi paljon pelkoa ja epävarmuutta, syyllisyyttä ja epäilyksiä,

riittämättömyyttä ja ahdistusta. Pelko erityisesti oli omalla kohdallani läsnä, kun pelkäsin jääväni yksin. Se oli suurin pelkoni koskaan.. Entä jos mä olinkin onnistunut tällä kaikella vain sotkemaan välini sekä Santtuun että Elliin, molempiin parhaisiin ystäviini, ja menettäisin ne lopulta? Voisiko MIKÄÄN side olla oikeesti niin vahva, että se kestäis tän kaiken? Tän MYLLYTYKSEN? *Voisiko rakkaus oikeasti riittää ja kantaa tällaisenkin harmaan kiven läpi, ja oliko sen voima niin ihmeellinen, kuin mulle koko ajan hoettiin?*

Mä huokaisin raskaasti ja lysähdin istumaan sohvalleni. Painoin hetkeksi kädet kasvoilleni, hieroen naamaani väkivaltaisesti, mutta sitten mä havahduin siihen, kun puhelimeni piippasi. Käännyin katsomaan OnePlussaani ja avasin sen näytön vain huomatakseni, että mulle oli tullut joku vitun mainosviesti. Pah.. Poistin mokoman heti äkäisesti näpytellen, jääden sen jälkeen tuijottamaan puhelimeni sammutettua näyttöä vähän lasittunein silmin, ajatuksiini vaipuneena. Hetken tyhjyyteen tuijotettuani mä kuitenkin melkein hätkähdin ja tunsin sydämeni sykkeen kiihdyttävän vauhtiaan, kun muistin, että Oskari oli antanut mulle pikkuveljensä Valtterin numeron, neuvonut soittamaan sille ja todennut, että Valtteri jos kuka tietää kaiken rakkaudesta.

Valtteri jos kuka tietää kaiken rakkaudesta. Voisinkohan, tai oikeastaan, PITÄISKÖHÄN mun soittaa nyt sille Valtterille? Oskari oli sanonut, että se osais rauhoitella mun mielen, ja mä tiesin itsekin, että Valtteri oli näistä Ojalan "sisaruksista" - Ojalan veljeskaksikko luki Venlankin enemmän siskokseen kuin serkukseen - se kaikkein viisain ja empaattisin. Se, joka löysi aina oikeat sanat ja osasi lohduttaa. Osasi rauhoitella muiden mielten myrskyt, vaikkei omiaan osannutkaan. Ehkä Valtteri tosiaan osais auttaa muakin tässä tilanteessa. Osais sanoa jotain, joka rauhoittais *mun* myrskyävää mieltä..

Niin mä sitten päätin ryhtyä tuumasta toimeen, avasin luurini näytön uudestaan, etsin Valtterin yhteystiedot ja painoin puhelimeni soittamaan sille, kohottaen OnePlussani sen jälkeen hieman tärisevin käsin korvalleni. Ei tää tulis olemaan mulle helppo puhelu ja mua hermostutti vähäsen, koska, noh, olin varsin sulkeutunut ihminen. Mun oli vaikeaa puhua ihmisille ja luottaa niihin, mutta nyt mä kuitenkin yrittäisin luottaa Valtteriin, kun Oskari oli sitä suositellut. Oskari itse luotti Valtteriin KAIKKEIN ENITEN koko maailmassa, kuten luotti Venlakin, joten Valtteri olis kyllä varmasti luottamukseni arvoinen..

"Kas hei Henkka", vastasi pian Valtterin tuttu ja ystävällinen ääni puhelimeen, mun istuessa hetken paikallani ihan tuppisuuna, kun menin niin hämilleni siitä, että Valtteri tiesi, kuka soitti. "Oskari siis kertoi, että sä saattaisit soittaa mulle lähiaikoina ja antoi sun numeron mulle siltä varalta. Jotta tiedän, kuka soittaa", Valtteri valaisi mulle ihmettelemääni asiaa nauraen, jolloin minäkin pääsin yli hämmennyksestäni, ja jotenkin rentouduinkin hieman muutoinkin. Valtteri oli kyllä ihan sairaan mukava, ystävällinen

ja lämminsydäminen ihminen, joten eiköhän tää puhelu menis ihan hyvin.. Ei Valtteri mua ainakaan tuomitsis, siitä mä olin satavarma.

”Moi Valtteri”, mä tervehdin lopulta Valtteria itsekin, hymähtäen sanani hyväntuulisesti. Jäin kuitenkin miettimään, että olikohan Oskari kertonut pikkuveljelleen jotain siitä, mistä mä halusin jutella sen kanssa, joten päätin kysyä siitä ihan suoraan: ”Mitä Oskari kertoi sulle? Syyksi mun puhelulle siis?”

”Ei mitään. Ei sillä oo tapana laverrella toisten asioista. Se vain totesi, että sä saataisit soitella”, Valtteri tokaisi hyvin mutkattomasti, kuten sen veljellä oli välillä tapana tehdä. Silleen, kuin asia olis ihan itsestäänselvyys. Ja niinhän se kyllä olikin. Oskarilla ei tosiaan ollut tapana laverrella toisten asioista. Kuten ei meilläkään, sen ’pojilla’. Se oli sääntö numero yksi. ”Joten, mitäpä sulla on mielen päällä? Ja voit sitten mennä ihan suoraan asiaan, mun kanssa ei tarvii kierrellä ja kaarrella. Sä voit puhua mulle mistä vain, mulla ei oo tapana tuomita ihmisiä. Ei kuulu toimintatapoihini.. Mutta mä kyllä neuvon parhaani mukaan, jos neuvoja kaipaat”, Valtteri totesi vielä perään lämpimällä ja huolehtivaisella äänellä, havahduttaen minut hereille ajatuksistani ja saaden aikaiseksi hymyn kasvoilleni. Ai luoja tää Ojalan veljeskaksikko oli mainio. Ihan paras.. Suurenmoisimpia tuntemiani ihmisiä.

”Mjoo.. Mä.. mä, tuota.. tai siis.. Oskari sanoi, että sä tiedät kaiken rakkaudesta..” mä aloitin kangerrellen, mutisten sanani tosi epäselvästi. Saikohan Valtteri edes mitään selvää mun puheesta..

”No Oskari on kyllä sitten PIKKASEN liioitellut, koska mä en todellakaan tiedä kaikkea rakkaudesta”, Valtteri naurahti hyväntahtoisesti, joten oli se ilmeisesti saanut selvää puheestani. Hyvä. Eipähän tarviis toistaa typerää mongerrustani. ”Mutta päättelen siis tästä, että sä haluat puhua mun kanssa rakkaudesta? Rakkaudesta ja parisuhteista?”

”Mjoo..” mä mumisin taas ja pidin pienen tauon sen jälkeen, vaieten hetkeksi. Mietin, miten asettaisin sanani tai mitä edes sanoisin, ja lopulta mä päädyin kysymään ihan ensimmäisenä kysymyksen, jolla yritin selvittää, VOISKO rakkaus edes riittää. Ja ehkä sillä kysymyksellä oli jotenkin helpointa myös aloittaa tää keskustelu muutoinkin. Kysymällä, pystyiskö Valtteri samaan kuin mä, Elli ja Santtu.. ”Mä.. mä tahtoisin kysyä sulta ehkä ihan ekana sitä, että.. että olisitko sä pystynyt jakamaan Lauran..? Olisitko pystynyt polyamoriseen suhteeseen sen ja Miron kanssa.. Tai pystyisitkö yhä, jos.. jos Laura rakastuis johonkuhun toiseenkin”, mä kysyin kysymykseni hiljaisella äänellä ja edelleen vähän takellessa, mutta sainpahan kuitenkin kysytyä kysymykseni, ja avattua seuraavaksi Valtterille vielä omaakin tilannettani. Olin oikeesti ylpeä itsestäni, kun pystyin siihen. ”Mä.. mä oon semmosessa suhteessa nyt, Santun ja Ellin kanssa itseasiassa,

ja kipuilen sen suhteen, että onks tämmönen oikeesti edes mahdollista.. Voiko toista rakastaa niin paljon, että sen pystyy jakamaan, vai.. vai voiko tää joskus hajota, ja.. ja jääkö mä ihan yksin..”

”Kyllä toista voi rakastaa niin paljon, että MIKÄ TAHANSA on mahdollista”, Valtteri vastasi heti rohkaisevalla äänellä. ”Kyllä mä olisin pystynyt ja pystyisin yhä mihin vain Lauran vuoksi. Olisin voinut jakaa sen ja olla polyamorisisessa suhteessa, olisin voinut olla sille ystävä seksillä eli friends with benefits-suhteessa, olisin voinut olla vaikka fuck-buddy, jos Laura olis sitä tarvinnut ja kaivannut. Tai sitten olisin voinut olla ihan vain ystävä, jos Laura ei olis toivonut multa sen enempää. Mä olisin voinut, ja voisin yhä, olla Lauralle ihan mitä vain maan ja taivaan väliltä.. Mä rakastan sitä, enemmän kuin elämää. Nykyisin varsinkin. Mä olisin Lauralle sitä mitä se ikinä kaipais..” Valtteri lisäsi vielä perään, tarkoittaen jokaista sanaansa vakaasti, se oikein huokui Valtterin äänestä. Se seiso i jokaisen sanansa takana. ”Mutta et sinä Henkka yksin jää. Santtu ja Elli RAKASTAA sua, Santtu varsinkin. Sen näkee tyhmempikin. Santtu ei IKINÄ hylkäis sua.. Vaikka teidän kolmen suhde kaatuis, sulle jäis satavarmasti Santtu. KAIKKI näkee, mitä te kaksi merkitsette toisillenne. Santtu ei todellakaan hylkäis sua IKINÄ.”

”Okei.. Kiitos kun vastasit mun kysymykseen ja kerroit omista ajatuksistas, ja annoit näkökulmaa. Ja kiitti noista rohkaisevista sanoista..” mä kiittelin hiljaisella äänellä, ollen sen jälkeen vaiti kotvan ajan, ennen kuin kysyin vielä: ”Sä.. sä et siis tuomitse sitä, että mä oon kahden ihmisen kanssa? Rakastunut kahteen ihmiseen..?”

”No en tietenkään”, Valtteri melkein puuskahti mulle, kun edes epäilin jotain sellaista. Oskari ja Valtteri oli kyllä kovia puuskahtelemaan. ”Olihan Laurakin. Rakastunut kahteen ihmiseen samaan aikaan. RAKASTI kahta ihmistä samaan aikaan. Se on ihan normaalia.. Tunteet on monimutkaisia ilmiöitä ja parisuhteita on erilaisia. Eikä sydäntään voi määräillä. Ei tunteilleen mitään mahda”, Valtteri totesi, puhuen jälleen sillä lempeällä ja ymmärtäväisellä äänellään, joka todellakin rauhoitti kipuilevaa sielua ja pauhaavaa sydäntä. Valtterista tulis loistava psykoterapeutti tai psykologi, jos se päättäis joskus sille tielle lähteä. Kyllähän se vissiin harkitsi sitä. ”Sitäpaitsi, sun suhde Elliin ja Santtuun on ollut aina niin läheinen, ettei tää edes muuta teidän suhdetta mun silmissä ihan hirveesti. Kuulostaa ja tuntuu itseasiassa jopa aika luonnolliseltakin jatkumolta.”

”Heh, kiitti.. Tai en mä tiedä mistä mä sua edes kiitän, mutta tuli vain sellainen fiilis, että pitää kiittää. Ymmärryksestä, ehkä”, mä hymähdin Valtterille kiitollisena, vaikken oikeasti edes tiennyt, mistä kiitin. Kiitokseni jälkeen välillemme laskeutui taas hetken hiljaisuus, jonka mä jälleen rikoin kysymykselläni: ”Pystyiskö Laura jakamaan sut..?”

”Hmmh. En oo varma. Tuskin”, Valtteri vastasi kysymykseeni pohtivaan sävyyn. ”Sillä

on omat rajoitteensa, joiden vuoksi se ei ehkä pystyis siihen. Enkä mä siis sano, että Laura olis itsekäs tai mitään sellaista, kun ei se todellakaan ole, mutta.. Laura on ehkä mustasukkaisempi luonne kuin mä, plus mitätöi itseään niin paljon, että varmaan pelkäis sen toisen olevan jotenkin 'parempi'. Pelkäis menettävänsä minut sen vuoksi, sille toiselle", Valtteri selitti mulle vielä päätelmänsä taustoja, saaden minut vakavoitumaan sanoillaan. Ellissä ja Laurassa oli nimittäin jonkun verran samaa.. "Ei se siis mullekaan mikään unelmatilanne olis, mutta.. mä tekisin IHAN MITÄ VAIN, jotta Laura olis onnellinen. Viis minusta.."

"No te Ojalat oottekin kyllä tuollaisia pällejä, jotka uhraa itsensä muiden vuoksi", mä kommentoin Valtterin viimeisiä lauseita hyväntahtoisesti naurahtaen. Kuulin Valtterinkin naurahtavan leppoisasti.

"Heh. Niin ollaan", Valtteri myönsi hymähtäen. Mä virnuilin sille hetken, vaikkei se ees nähnyt mun virnistystä, mutta sitten mä vakavoiduin jälleen. Mä arvostin Ojaloita, erityisesti Oskaria ja Valtteria, ihan suunnattomasti, ja niin teki moni muukin. Tiesin myös Oskarin arvostavan pikkuveljeään ihan äärettömän paljon, mutta.. *arvostiko Valtteri isoveljeään?* Mä olin sanonut Oskarille, että tottakai se arvosti, mutten ollut siitä täysin varma. Oskari kun oli ollut Valtteria kohtaan joskus ihan kauhea, niin mä olin ainakin ymmärtänyt. Samanlainen kuin Jamppa mua kohtaan, enkä *mä* arvostanut isoveljeäni..

"Valtteri?" mä lausuin Valtterin nimen kysyvällä äänellä, totinen ilme kasvoillani.

"No?" Valtteri kysäisi, ja mä kuulin sen äänestä, että sekin oli vakavoitunut.

"Arvostathan sä Oskaria? Ja oothan sä kertonut sen sille ääneen, jos arvostat?" mä tiedustelin sitten ihan suoraan, koska mitäpä sitä kiertelemäänkään. Valtterin kanssa oli tosiaan paras olla suora ja rehellinen, koska se kyllä kaivelis kaiken jokatapauksessa tietoonsa ja esille.

"Arvostan, ihan äärettömän paljon. Se on mun rakkaista rakkain isovelji. Tottakai arvostan. Ja RAKASTAN", Valtteri vastasi ihan välittömästi ja hyvin painokkaasti. "Ja olen kyllä kertonut sen ihan ääneenkin Oskarille. Sekä arvostukseni että rakkauteni. Monesti. Koska se pälli ei tunnu uskovan sitä muuten, ellei sitä paukuta sille koko ajan."

"Heh. Kuulostaa kyllä ihan Oskarilta", mä naurahdin Valtterin loppukaneetille. "Se hyvittelee edelleen sitä kaikkea mitä se on sulle tehnyt?"

"Khyh.. Vaikkei sen tarviis. Se kaikki on anteeksiannettu ja unohdettu. Ei mulla oo mitään kaunoja Oskaria kohtaan.." Valtteri tokaisi, pelkkää lämpöä ja kiintymystä äänessään, vailla pienintäkään hippua kaunasta. Valtteri oli kyllä oikeesti elävä todiste siitä, mihin rakkaus pystyi. Oli oikeesti ihmeellistä, miten se Valtterin rakkaus isoveljeään kohtaan ei ollut kuollut kaiken sen paskan vuoksi, mitä Oskari oli sille tehnyt, koska

olihan Oskari oikeesti kohdellut pikkuveljeään ihan hemmetin huonosti. Ja väkivaltaisesti.. Ja silti Valtteri oli rakastanut veljeään, ja rakasti edelleenkin. Mun rakkaus omaa isoveljeäni kohtaan oli kuollut jo paljon vähemmästä. Mä en todellakaan voinut sanoa rakastavani Jamppaa enää. En ollut rakastanut vuosiin. Valtteri oli huomattavasti suurempi ihminen kuin mä, ja Oskari oli onnekas, kun sillä oli Valtterin kaltainen veli. Huomattavasti mua onnekkaampi..

”Oskari on onnekas, kun sillä on sellainen veli kuin sä”, mä totesinkin Valtterille suurta arvostusta lämpimässä äänessäni, koska todellakin arvostin sitä, miten Valtteri oli jaksanut pysyä veljensä rinnalla. Miten se oli jaksanut rakastaa veljeään.. ”Kai sä tiedät, että sun rakkaus on pelastanut Oskarin monta kertaa? Että SÄ oot pelastanut sen ihan hiton monta kertaa?”

”Kai mä tiedän.. Mutta niin on Oskarikin kyllä minut. Se on oikeesti nykyisin superhyvä isovelji, ja hyvä ihminen muutoinkin. Turhaan se potee enää huonoa omaatuntoa niistä vanhoista jutuista. Se on korvannut sen kaiken jo tuhatkertaisesti”, Valtteri tokaisi mitä rakastavimmin ja lempeimmin, naurahtaen vielä perään hyväntahtoisesti: ”Ja olen kyllä sanonut senkin sille ääneen, ihan hiton monta kertaa. Mä en jätä mitään sanomatta, varsinkaan mitään hyvää, mutta en mä kyllä sulkeudu enää muutenkaan, niinku Venla ja Oskari tekee välillä. Ja sinä. Senkin sulkeutuneet tuppisuiset tollot.”

”Heehee, guilty af. Mutta mä kyllä arvostan sitä, miten avoin sä oot”, mä hymähdin leppoisasti, ja tajusin vasta siinä vaiheessa itsekin, miten paljon kevyempi olo mulla oli nyt Valtterin kanssa juteltuani. Puhuminen selvästikin auttoi. Ehkä mun täytyis oikeesti yrittää raottaa kuortani ja muuriani ihan kunnolla, ja alkaa puhua ihmisille.. Kuten Oskarikin tuntui tehneen. Kyllä se ainakin mulle puhui nykyisin huomattavasti avoimemmin kuin joskus. Olin viime aikoina hämmästeltyt useampaankin otteeseen sitä, miten avoimesti se puhui tuntemuksistaan. Ehkä se oli vihdoin ja viimein ottanut pikkuveljestään mallia? ”Tiedäks, Oskari on kyllä ottanut selvästi susta mallia viime aikoina. Se on puhunut ainakin mulle paljon avoimemmin kuin koskaan aikaisemmin. Kelaa, se on puhunut mulle TUNTEISTAANKIN.”

”Oho! Edistystä! Ihan mahtavaa, oli jo aikakin!” Valtteri kommentoi nauraen.

”Sanos muuta”, mä hymähtelin yhä selkeästi hyväntuulisempänä kuin aiemmin.

”Mites sä, helpottiko puhuminen?” Valtteri kysäisi lämpimällä äänellä.

”Joo..” mä vastasin myöntävästi, koska olisinhan mä valehdellut, jos olisin väittänyt, ettei puhuminen ollut helpottanut oloani. Tottakai se oli. Niinku AINA. Ainahan se oikeasti auttoi, jos pääsi purkamaan sydäntään ja käsittelemään ajatuksiaan ja tunteitaan jonkun kaa, yksin pohdiskellessa ne meni vain solmuun ja asiat sai ihan uskomattomiakin

mittasuhteita, pelko varsinkin.. Pitäis varmaan harrastaa tätä avautumista useammin ja yrittää oikeasti luottaa ihmisiin. "Täytyy kyllä oikeesti myöntää, että joo."

"Hyvä", Valtteri virkkoi hymähtäen, selkeästi iloisena siitä, että mun olo oli helpottunut meidän juttutuokion myötä. "Kyllä sä ehkä vaikutatkin vähän siltä, että olos keveni. Hyvä, jos minusta oli apua.. Muista Henkka, että puhuminen oikeesti auttaa. Älä sulkeudu enää. Puhu ihmisille, niin huomaat, ettet ole yksin, ja saat parhaimmillaan vertaistukea ja näkökulmia. Esimerkiksi Niklas, joka on kuitenkin sun työkaveriskin, voisi antaa sulle niitä tässä tilanteessa. Sekin rakasti Anniinaa, joka oli Samin kanssa, ja niillä oli oma 'kolmiodraamansa'. Tai no, neliödraamansa, jos Milla lasketaan mukaan.. Mutta kuitenkin. Plus Niklaksella ja Anniinallakin oli oma järjestelynsä, niinku sulla, Santulla ja Ellillä on. Sä voisit vaikka kysyä, että miten se toimi niillä, ainakin sen ajan kun se toimi. Ja mä itseasiassa veikkaan, että Niklaskin olis pystynyt jakamaan Anniinan Samin kanssa, jos sellainen ehdotus oltais heitetty pöydälle.. Niklas voisi jokatapauksessa osata sanoa jotain viisasta, tai ainakin olla sun tukena. Puhu Henkka ihmisille ja ota niiden tuki vastaan. Älä jää yksin."

"Mjoo, otan harkintaan.." mä mutisin, koska eihän tää puhuminen mulle vieläkään mitenkään helppoa ollut. Mutta ehkä mun pitäis tosiaan yrittää, ja olihan Valtterilla kyllä pointtia puheissaan. Nikke vois osata olla ainakin jossain määrin mun vertaistukena tässä mun tilanteessa. Oli sekin pelännyt menettävänsä parhaan ystävänsä Samin sen suhdesotkun vuoksi, ja olikin päätynyt menettämään sitten Anniinan, ainakin hetkeksi. Nykyisinhän ne oli taas väleissä keskenään..

"Ja Henkka.. puhu nyt edes Oskarille ainakin. Se on huolissaan susta, kun sä kampailet useimmiten yksin. Oskari haluaisi olla sun tukena.." Valtteri totesi vielä hiljaisella äänellä, mun vaietessa hetkeksi. Olinhan mä jo avautunutkin Oskarille silloin influenssassa ollessani ja ennen sitäkin, mutta.. en mä tiennyt, haluaisinko mä kaataa tätä kaikkea aina sen niskaan. Tuntui, että olin sille vain taakka ja kuormitin sitä.. Mua HÄ-VETTI, kun olin sellainen riippakivi Oskarille. Olin kuitenkin vain joku randomjätkä, jonka kanssa sen polut olivat sattuneet risteämään, ja vaikka se oli kuin isä mulle, niin eihän se oikeasti ollut sitä. Ei Oskarilla olis ollut mitään velvollisuuksia huolehtia musta ja silti se teki niin, ja mä vain kuormitin ja rasitin sitä. Mua oikeesti hävetti, kun olin Oskarille pelkkä taakka ja kivi sen kengässä. Piikki perseessä..

"Mutta kun mä en haluais olla taakka sille.. En haluais kuormittaa Oskaria, ja musta tuntuu, että niin mä koko ajan teen.. Ja tekisin vielä enemmän, jos kertoisin sille murheistani aina kun niitä on.. Sitten mä vasta rasittava riippakivi olisinkin.." mä mumisin vähän epäselvästi ihan silkkaa häpeääni, mutta kyllä mun puheesta varmaan selvää sai,

ainakin siitä päätellen, kun Valtteri vastasi mulle.

”Et sä olis Oskarille mikään taakka tai riippakivi, tai kuormittais sitä, jos puhuisit sille. Ainoa mikä Oskaria kuormittaa, on se, ettet sä puhu sille. Koska silloin Oskarin demonit pääsee ääneen ja väittää, ettet sä puhu sille, koska ajattelet, että Oskari on paha ihminen, joka tuomitsee sinut. Ja muuta sellaista roskaa.. Oskarista tuntuu oikeesti pahalta, kun sä et luota siihen”, Valtteri tokaisi vakavalla mutta samaan aikaan hyvin lempeällä ja myötätuntoisella äänellä, mun hätkähtäessä sen sanoja. ”Ja mä pystyn kyllä samaisumaan Oskariin, koska minunkin demonit pääsee samalla lailla ääneen ja väittää jotain yhtä inhottavaa silloin, jos mun läheiset ei puhu mulle. Tulee paha mieli, jos ihmiset ei luota muhun, kuten Oskarillekin tulee.. Oskari on tiedätkö ihan samanlainen ylihuolehtivainen ja ylianalysoiva paukapää kuin mä. Sekin syyllistää itseään tosi paljon, joten älä Henkka anna omille demoneilles valtaa, äläkä päästä Oskarin demoneita ääneen. Puhu sille.. Oskari välittää susta ihan suunnattomasti ja haluaa olla sun tukena. Sä oot sille kuin oma poika, oikeesti oot. Sä et koskaan vois olla sille mikään taakka.”

Mä henkäisin hiljaa ja tunsin kyynelten kirvelevän silmissäni, pudottaen katseeni maahan samalla, kun poskelleni vierähti yksi kyynel. Ihan vain hitto siitä hyvästä, kun olin niin onnellinen siitä, kun mulla oli Oskari. Ihminen, joka välitti ja huolehti minusta niin kovasti kuin se.. No okei, saattoi siihen sekoittua vähän pahaakin mieltä siitä, että olin pahoittanut Oskarin mielen sillä, etten ollut luottanut siihen. En mä todellakaan haluais päästää Oskarin demoneita ääneen, kun se vaiensi niin usein *mun* demonit..

”Mä.. mä yritän taistella niitä demoneitani vastaan ja puhua Oskarille.. Kyllä mä siihen oikeesti luotan. Heti Santun jälkeen varmaan eniten koko maailmassa..” mä kähisin silmiäni pyyhkien, ja kuulin Valtterin hymähtävän puhelimen toisessa päässä.

”Hyvä.. Ja Henkka, anna niiden kyynelten tulla vain. Ei ne pahasta oo. Kaikilla tunteilla on tarkoituksensa, älä yritä vaientaa ja tukahduttaa mitään niistä.. Itku puhdistaa. Sun kyyneleet ei tee susta millään tavoin heikkoa, eikä sun rakkaudessa Santtua ja Elliä kohtaan ole mitään väärää. Ei sydän kuuntele järkeä, eikä sitä voi määräillä. Se lyö kenelle lyö, ja sun sydän lyö nyt kahdelle ihmiselle. Ei se ole mitenkään epänormaalia.. Ja Elli ja Santtukin selvästi rakastaa *sua* kovasti, kun ne on suostuneet siihen polyamoriseen suhteeseen sun kanssas. Yritä luottaa siihen, että rakkaus kantaa. Kyllä se kantaa, jos rakastaa toista kovasti. Yksin sä et jokatapauksessa varmasti jää, koska Santtu ainakaan ei **TODELLAKAAN** hylkää sua **KOSKAAN**. Teidän välinen side on ikuinen”, Valtteri totesi äänellä, joka oikein huokui lämpöä ja empatiaa, saaden minut nyyhkäisemään ääneen. Voi jumalauta mikä herkkis mä olin, voi jumalauta miten hyvältä tuntui saada myötätuntoa ja ymmärrystä osakseen ja voi jumalauta miten mahtava Valtteri oli. Tosta

noin vain se helpotti mun kipuilevaa sydäntä sanoillaan. Onneks Oskari oli usuttanut minut soittamaan sille. "Puhu Santulle ja Ellille sun tuntemuksista ja peloista. Olkaa avoimia toisillenne. Jos sä salaat näitä asioita, niin siihen se teidän suhde voi kaatua. Sun täytyy olla rehellinen niille ja kertoa, että sua pelottaa, että menetät ne. Ei ne muuten osaa ampua sun pelkoja alas, heh. Koska niin ne varmasti tekee. Santtu ainakin. Elliä mä en tunne samalla tavoin, mutta Santtu ainakin ottaa käyttöönsä singon ja ampuu sun pelot alas sillä."

"Heh, kiitti.." mä naurahdin vähän raakkuen itkuni paksuntamalla äänellä, rykäisten perään selvittääkseni kurkkuani. "Kiitos, oikeesti. Jokaisesta rohkaisevasta sanasta. Jokaisesta neuvosta. Siitä kun kuuntelit ja puhuit mun kanssa. Ymmärryksestä. Kaikesta.. Kyllä tää oikeesti helpotti mun oloa."

"Kiva kuulla. Soittele vain toistekin, jos tarvii. Ja tukeudu siihen Oskariin. Ja muihin. Sä et Henkka oo niin yksin kuin ajattelet olevas. Sun ympärillä on paljon ihmisiä, jotka välittää susta", Valtteri virkkoi, jatkaen vielä aidosti ymmärtäväisellä äänellä: "Mä oon joskus kävellyt tuota samaa polkua ja voin sanoa, että maailman kauneuden ja kaikki ne välittävät ihmiset alkoi nähdä todella vasta silloin, kun avautui vähäsen. Tai vähän enemmänkin kuin vähäsen. Silloin sitä huomasi, ettei ole yksin ja ihmiset välittää. Avaa se muurisi lukossa oleva portti ja heitä se avain vittuun. Sä et tarvii sitä muuria enää, eikä sun tarvii selvitä enää yksin. Sä et oo enää yksin."

"Kiitos.." mä raakuin taas, sillä Valtterin mulle suoma empatia ja sen sanat saivat minut jälleen itkemään. Kai se vain tuntui niin hyvältä, ettei ollut enää yksin.. Koska Valtterihan oli oikeassa, en mä ollut. Mulla oli OIKEASTI ihmisiä, joihin nojautua ja tukeutua. "Ja mä lupaan ainakin yrittää avautua. Koska kyllähän mun on myönnettävä, että tää sullekin avautuminen helpotti. Ehkä mä yritän pitää nyt sen portin auki, kun tälläkin avautumisella oli näin hyvät lopputulokset."

"Hyvä poika. Taputtaisin sun päätäs, jos olisin siellä", Valtteri naurahti lämpöisesti, enkä minäkään voinut olla hörähtämättä.

"Ihan oot kyllä kuin Oskari. Ootte kyllä selvästi veljeksiä", mä nauroin, pyyhkien samalla silmiäni ja kasvojani kuivaksi kyynelistä. "Mutta hei, kiitti oikeesti kun juttelit mun kaa. Tää helpotti.. Mutta nyt mä ehkä voisin sanoa heipat ja siirtyä hetkeksi omaan ulottuvuuteni pohtimaan näitä asioita?"

"Juu, sopii. Kunhan lupaat kertoa sitten niistä pohdintas tuloksista Oskarille, etkä kärvistele yksin", Valtteri hymähti lempeästi, saaden minutkin hymähtämään.

"Joo joo, lupaan lupaan", mä hymisin pieni hymy kasvoillani, nojaten selkäni takanani olevaan sohvan selkänojaan alkaessani jo vajota omiin ajatuksiini. "Heippa, Valtteri. Ja

kiitos vielä kerran tästä juttutuokiosta.”

”Moikka, ja eipä mittään. Oli ilo olla avuksi. Pärjäilehän, Henkka”, Valtteri virkkoi hyväntuulisesti ja pian se jo sulki meidän puhelun. Mä laskin puhelimeni korvaltani ja jäin tuijottelemaan vastapäätäni jököttävää kirjahyllyä, jonka yksi hylly oli täynnä mun ja rakkaimpieni kuvia. Siellä oli muunmuassa mun yhteiskuvia Santun, Ellin ja Eevin kanssa, mutta myös Oskarin kaa. Noi kaikki neljä olivat kyllä todellakin korvaamattomia mulle.. Mä en kestäis yhdenkään niiden menetystä..

Valtterin kanssa jutteleminen auttoi mua peräti sen verran, että selvisin loppuviikon yksin sen kummempia ahdistumatta ja sain öisin ihan kivasti untakin sen kummempia valvomatta, ja sitten mä jo palasinkin maanantaina töihin. Puolitoista viikkoa siihen meni, että toivuin kunnolla influenssastani, mutta lopulta mä kuitenkin pääsin takaisin elävien kirjoihin ja töihin, jonne meninkin ihan hyvin fiiliksin. Vaikka jouduinkin menemään aamuvuoroon, yäk. Mutta saapastelin maanantaina kyllä siitäkin huolimatta töihin kevyin askelin ja hyvällä fiiliksellä. Olis kiva nähdä kavereita.

Työpaikan pihalle päästyäni mä huomasin Niken istuvan tupakalla ulkona, ja pysähdyin hetkeksi siihen paikoilleni parkkiksen laidalle, jääden tuijottamaan Nikkeä. Muistin heti Valtterin viime viikkoiset sanat siitä, että mun kannattais jutella Niken kanssa, ja päädyinkin sitten lähtemään kävelemään sitä kohti, kaivellen samalla omia tupakoitani taskustani. Perkele, syteen tai saveen! Ei se ota jos ei annakaan! Minähän pentele kuuntelisin nyt Valtterin neuvoa, ylittäisin itseni ja menisin juttelemaan Nikelle!

Niin mä sitten marssin suorastaan puhkuen Niken luo tupakkapaikalle ja lösähdin istumaan penkille sitä vastapäätä, Niken kohottaessa silloin mustan sänkipituisen parran reunustamat kasvonsa mun puoleen vähän kummissaan.

”No sinäpä puhkut intoa heti aamutuimaan”, Nikke naurahti huvittuneena, ennen kuin se nousi itse jo seisomaan ja tumppassi röökinsä. Eijei, Nikke ei saisi lähteä!

”Ei, älä mee!” mä parkaisin heti ääneenkin Nikelle, joka kohotti uudelleen katseensa muhun vähän kummissaan.

”Miks?” Nikke kummasteli, mutta istahti kuitenkin takaisin penkilleen. Huh.

”Mulla on sulle asiaa”, mä virkoin nopsaan, melkein yhteen putkeen, Niken kohottaessa mulle toista kulmaansa kysyvästi.

”No, anna palaa?” Nikke kysäisi ja kaiveli tupakkatoppansa taskustaan, napaten itselleen toisen röökin. Samahan sen olis tosiaan poltella toinen tupakka mun seurana.

”Mä, tuota noin..” mä mutisin vaikeena, laskien katseeni kädessäni olevaan tupakkaan. Istuin hetken tuppisuuna sanomatta mitään, koska ei tää todellakaan ollut

mulle kovin helppoa. Avautuminen meinaan.. Aikaisempi puhtini oli kuin poispyyhkäisty nyt tositilanteessa. Mä olin kyllä aika sääliittävä tän sulkeutuneisuuteni kanssa.. "Mä.. mä juttelin tossa viime viikolla Valtterin kanssa mun.. mun rakkaustilanteesta. Rakkaudesta. Parisuhteista.. Ja se vinkkas, että mun kannattais jutella ehkä sunkin kanssa."

"Vai sellaista Valtteri arveli, heh. No, anna tulla nyt sitten vain, kakista ulos. En mä pure. Oot sä mulle ennenkin avautunut. Kännissä tosin, mutta leikitään vaikka, että ollaan humalassa", Nikke hymähti hyväntahtoisella äänellä, jonka ansiosta mä pystyin nostamaan oman katseeni takaisin siihen, kohdaten sen lempeiden metsänvihreiden silmien katseen ihan suoraan. Nikke hymyili mulle kannustavasti, ja mä vastasin sen hymyyn, joskin huomattavasti pienemmin.

"Mä, tuota.. oon tällä hetkellä polyamorisessa suhteessa. Santun ja Ellin kanssa.. Polyamorinen suhde tarkoittaa siis sitä, että.. että on -"

" - rakkaussuhteessa useamman ihmisen kanssa samaan aikaan. Tiedän. En oo tynnyrissä kasvanut, vaikka täällä tuppukylässä asunkin. Jatka vain, ei tarvii selitellä sen enempää, sain kyllä kiinni, ja itseasiassa arvaankin, miks sä halusit jutella mun kanssa tästä. Sen takia, kun mulla oli se friends with benefits-suhde Anniinan kanssa?" Nikke jatkoi ensin lauseeni loppuun puolestani, puheli sen jälkeen tietäväisellä äänellä ja esitti sitten lopuksi kysymyksen, jolle mä nyökkäsin.

"Valtteri sanoi, että sä varmaan ymmärtäisit mua, ja osaisit sanoa jotain viisasta", mä tokaisin, Niken naurahtaessa leppoisasti.

"Tiedä häntä, että osaanko, mutta kyllä mä nyt ainakin ymmärrän sua.. Mutta siis, miks sä halusit jutella mun kaa tästä aiheesta?" Nikke kysyi ja vei kädessään savuavan tupakkansa huulilleen, tarkkaillen mua samalla vihreillä silmillään lippiksensä lipan alta.

"En mä tiedä, kai siksi, kun.. kun sä olit tosiaan Anniinan kaa siinä FWB-suhteessa ja rakastit sitä, jonka vuoksi varmaan suostuitkin siihen järjestelyyn. Niin kai mä.. kai mä halusin kuulla sun mielipiteen siihen, että.. että voiko rakkaus oikeesti riittää? Voiko se oikeesti kantaa ja riittää?" mä melkein mutisin asiani, laskien samalla katseeni. Olipas musta tullut melkoinen mutisija viime aikoina. "Koska mua.. mua pelottaa, että menevän Santun ja Ellin.. Pelkään, ettei rakkaus riitä.. Pelkään, ettei se kanna kovin kauas.."

"Hei. Rakkaus jos mikä kantaa ja riittää. Jos sä rakastat jotakuta, OIKEESTI rakastat, niin sä oot valmis tekee sen vuoksi IHAN MITÄ VAIN", Nikke totesi mulle heti rohkaisevalla äänellä, jolloin mä kohotin katseeni takas siihen, katsoen Nikkeä suoraan sen vakaisiin silmiin. "Niin minäkin olin Anniinan kanssa, kuten sä sanoitkin. Olin valmis tekee ihan mitä vain ja olemaan Anniinalle ihan mitä vain. Ihan vain siksi, kun rakastin sitä. Suostuin siihen järjestelyyn, pelkkään seksiin ja ystävyyteen, koska rakastin Anniinaa.

Suostuin ihan mihin vain saadakseni olla sen kanssa..”

”Riittikö se sulle..?” mä kysyin hiljaa, Niken pudistellessa heti päätään.

”Ei tietenkään. Mutta me ei oltukaan rakkaussuhteessa, vaan se oli pelkkää seksiä. Seksi ei riitä, jos rakastaa toista”, Nikke vastasi vakavana, vieden sen jälkeen röökinsä taas huultensa väliin. Se imaisi sitä vähän mielteliäs ilme kasvoillaan, tuijotellen tyhjyyteen lasittunein silmin. ”Mutta sä.. Sä oot *rakkaussuhteessa* molempiin. Te *rakastatte* toisianne. Teillä kyse ei ole pelkästä seksistä, vaan rakkaudesta.. Ja se voi riittää. Olis se riittänyt mullekin, ja minäkin olisin varmaan pystynyt sellaiseen. Olisin pystynyt jakamaan Anniinan, kunhan vain olisin saanut olla sen kanssa.. Jos se vain olis rakastanut mua takaisin.. Mutta niin. Jos sä rakastat niitä molempia, sekä Santtua että Elliä ja teet mitä vain niiden vuoksi, ja ne rakastaa sua ja tekee mitä vain sun vuokses, niin.. Voi se riittää. Rakkaudella on melkoinen voima mennä vaikka harmaan kiven läpi”, Nikke totesi mua rohkaisten ja vilkaisten muhun päin, ja mä hymyilin sille pienesti, aavistuksen verran rohkaistuneena. Kyllähän sen sanat rauhoittivat mua vähäsen.. ”Mutta teidän on oltava ehdottoman avoimia toisillenne. Puhuttava ihan kaikesta. *Kaikista* tän herättämistä tunteista”, Nikke lisäsi vielä, vetäen sen jälkeen taas tupakastaan savua keuhkoihinsa samalla, kun lasi pohdiskellevan katseensa. ”Me ei oltu. Mä en kertonut Anniinalle, että tunsin sitä kohtaan enemmän. Että rakastin sitä. Ja se oli raastavaa.. Jotta teidän kolmen suhde toimisi, teidän täytyy olla brutaalin rehellisiä kaikesta.”

Mä nyökkäsin Nikelle, kun se käänsi katseensa jälleen puoleeni.

”Kiitos.. Neuvoista. Ja omien kokemustesi jakamisesta.. Tää helpotti mua aikalailla, kuten Valtterinkin kanssa jutteleminen teki”, mä kiitin Nikkeä lämpimällä ja kiitollisella äänellä, Niken hymyillessä mulle kannustavasti. Mä jäin katselemaan sitä ja sen hymyileviä kasvoja, ja nyt vuorostaan mun katseeseen eksyi ripaus mielteliäisyyttä. ”Nikke, ootko.. ootko sä oikeesti onnellinen Millan kanssa?”

”Olen. Mä oon oikeesti onnellinen Millan kanssa ja rakastan sitä”, Nikke vastasi hetkeäkään epäröimättä, mutta jatkoi vielä perään: ”Ja rakastan silti *yhä* Anniinaakin, joten.. kyllähän mä tiedän miltä susta tuntuu. Tiedän, miltä tuntuu rakastaa kahta ihmistä, ja tiedän, miltä tuntuu rakastaa ystäväänsä. Ei se mukava paikka oo sekään..”

”Kumman sä valitsisit, jos joutuisit valitsee? Anniinan vai Millan?” mä kysyin ihan häpeilemättömästi, ja mun olis tehnyt sen jälkeen mieli lyödä itseäni otsaan. *Mitä vittua sä vitun urpo utelet ja tunkeilet.....* Onneks Nikke ei kuitenkaan ottanut uteluani pahalla, ja se peräti vastaskin kysymykseeni.

”Millan. Ehdottomasti. Kyllä mä sitä rakastan enemmän”, Nikke totesi vakaalla äänellä, jälleen ihan viipymättä ja puntaroimatta asiaa hetkeäkään, vailla minkäänlaista

epäröintiä. "Anniina oli - ON - mulle ehkä enemmän sellainen.. pakkomielle. Ehkä. En oikein tiedä. Se mun rakkaus oli, varsinkin silloin aiemmin, ihan erilaista Anniinaa kohtaan kuin se on nyt Millaa kohtaan. Se oli sellaista jotenkin.. pakkomielteisempää ja epätasapainoisempaa. Äh, en mä osaa oikein kuvailla sitä. Ei se kuitenkaan ihan tervettä rakkautta ollut, enkä mä jokatapauksessa ollut Anniinan kanssa onnellinen, enkä usko, että olisin koskaan voinut ollakaan. Millan kanssa puolestaan mä oon aidosti onnellinen ja sen kanssa mun on oikeesti hyvä olla. Meidän suhde on paljon tasapainoisempi kuin mun ja Anniinan suhde on ollut varmaan ikinä.. TASAVERTAISEMPI. Anniinalle mä olin aina jotenkin.. melkein kuin veli. Isoveli. Kannoin sitä. Mutta Milla puolestaan kannattelee muakin, ja sille mä oon puhtaasti vain rakastettu. Vain rakas, enkä mikään veljen, rakastetun ja ystävän sekoitus.. Äh, en mä oikein osaa selittää tätä, mutta kyllä Milla sopii mulle kaikin tavoin paremmin kuin Anniina, ja Millan kanssa mulla on PALJON parempi olla. Oikeesti, paaaaaaajlon parempi olla, ja mä rakastan Millaa kuuhun ja takaisin. Ja tiedän, että sekin rakastaa mua.."

"Kyllä mä sain kuule kiinni, suotta ähkit. Ja oon ihan hiton iloinen siitä, että sulla on oikeesti hyvä olla Millan kanssa.." mä hymähdin Nikelle lämpimästi, sen hymyillessä mulle aidon onnellisen näköisenä. Milla taisi kyllä *oikeesti* tehdä sen onnelliseksi.. En mä ollut koskaan nähnyt Niken hymyilevän tuolleen, en ainakaan ennen sitä, kun se alkoi seurustella Millan kanssa.. "Tiesiks muuten, että Oskari poisti Samin ja Anniinan mustalta listaltaan, mutta Millaa ei?"

"Kyyyyyllä se poisti Millankin, keskusteltuaan mun kanssa. Ei se edelleenkään tykkää Millasta, mutta poisti sen silti mustalta listaltaan", Nikke naurahti, ja mä oikeesti yllätyin asiasta. Ohhoh, Oskarihan oli ottanut viime aikoina melkoisia edistysaskelia! "Oskari on kyllä ihan viisas jätkä, kun sille perustelee asiat. Tai kun sen kanssa ylipäätään puhuu asioista. Se pystyy kyllä näkemään oman vihansa ja kaunansa ohi.. Tottakai Oskari siis kantaa edelleen kaunaa Millalle, ja kuten sanoin, ei tykkää siitä, mutta se sallii Millan tulla kuitenkin tänne, toisin kuin aikaisemmin, ja yrittää tulla sen kanssa toimeen. Oskari ei jokatapauksessa oo enää niin joustamaton ja ehdoton kuin joskus."

"Niin ei vissiin oo, näin minäkin oon ymmärtänyt.." mä tokaisin vähän mumisten, katsellen Nikkeä mietteliäänä. Niiiiiin.. Nikke tunsikin Oskarin pidemmältä aikaa kuin mä..

"Pitäiskö meidän muuten lähtee hommiin, ennen kuin Oskari hermostuu? Vaikkei se enää joustamaton ja ehdoton olekaan", Nikke irvisteli, havahduttaen minut hereille mietteistäni. Irvistin Nikelle takaisin kuin refleksinä. Peilinä, heh.

"Mjoo, vois kai sitä mennä. Ei Oskari kyllä mulle hermostu, koska oon sen lempilapsi, mutta sulle saattaakin hermostua", mä virkoin ja virnistin Nikelle ilikurisesti, kun me

molemmat noustiin seisomaan.

”Näinpä”, Nikke komppasi hyväntuulisesti nauraen, meidän lähtiessä marssimaan kohti korjaamorakennuksen ulko-ovea mennäksemme sisälle. Nikke vilkaisi kulkiessaan korjaamon suuntaan ja käänsi sitten kasvonsa takaisin mun puoleen, todeten mulle lämpöisellä ja iloisella äänellä: ”Heh, oot muuten sitten korjaamolaisista toinen joka kuulee tän, mutta.. meille - siis mulle ja Millalle - tulee perheenisäystäkin joulukuussa.”

”Eikä??!! IHANAA!!!!” mä kiekaisin ihan helvetin kovaa, ja madalsin sitten ääntäni kuiskutellessani kuin paraskin salaliittolainen: ”Odottaako Milla siis vauvaa??? Puhuthan sä nyt siis vauvasta, etkä jostain lemmikistä???!?”

”Joo, odotellaan tosiaan meidän esikoista. Ei lemmikkiä”, Nikke naurahti ikionnellisena, ja minäkin hymyilin sille ihan hiton iloisena sen puolesta, hymyillen oikeesti ihan saakelin leveästi. Niin leveästi, että poskiini alkoi sattua.

”Oikeesti, ihan mielettömän ihanaa! Onneks olkoon!” mä hymisin Nikelle mielissäni.

”Heh, kiitti”, Nikke kiitteli leveästi hymyillen. Sitten sen suu vääntyi virneeseen, kun se virkkoi naureskellen: ”Ja täytyy kyllä sanoa, että tää tuleva perheenisäys onkin varmaan se syy, miks Oskari suostui ottamaan Millan pois mustalta listaltaan, heheh.”

”Joo, voi sillä olla tekemistä asian kanssa. Lapset kun on Oskarin soft spot”, mä komppasin virnuillen, koska se oli TAKUULLA vaikuttanut asiaan. ”Eli Oskari on se toinen korjaamolainen, joka tietää?”

”Juu. Tässä tän viikon aikana ajattelin kertoa asiasta Mikelle ja Jupellekin”, Nikke tokaisi, meidän jo lähestyessä pikkuhiljaa korjaamon ovea. Me oltiin kyllä hissuteltu matkamme tupakkapaikalta korjaamolle ihan pirun hitaasti, heheh. Oltiin madeltu suorastaan kuin etanat. Tai laiskamadot, joiksi Oskari meitä joskus kutsui.

”Kiitos siis luottamuksesta, kun kerroit mulle toisena”, mä kommentoin hymyillen.

”No sä vain satuit paikalle, heheh”, Nikke irvaili, mun pukatessa sitä veljellisesti nyrkillä käsivarteen. ”No ei. Kyllä mä sulle halusin kertoa ensimmäisten joukossa. Susta on tullut kuin pikkuveli mulle näiden vuosien aikana, jos täysin rehellisiä ollaan..”

”Sustakin on tullut mulle kuin isovelii.. Te kaikki korjaamolaiset ootte mulle kuin veljiä”, mä sanoin lämpimällä äänellä ja avasin kohteliaasti Nikelle oven, jotta se vois mennä sisälle ensin. Isoveljiään kohtaan kuului olla kunnioittavia. Ainakin jos ne oli ansainneet sun kunnioituksen..

”Voin kyllä samaistua”, Nikke hymähti sydämellinen hymy kasvoillaan, marssien edelläni käytävää pitkin kohti hallin ovea. ”Siks mä teidät kaikki oon kutsunut meidän häihinkin”, Nikke jatkoi ja kääntyi vielä virnistämään mulle veikeästi: ”Oskarikin on btw tulossa. Sittenkin. Varmaan se vauvauutinen ihan tosissaan pehmitti sen.”

”Oho! Hyvä Oskari! Se on kyllä ottanut melkoisia edistysaskelia viime aikoina”, mä nauroin kepeästi, taputtaen samalla käsilläni kuin antaen Oskarille aplodit.

”Niin on. Kuten oot kyllä sinäkin. Kun pystyit avautumaan mulle tuolleen ilman känniä”, Nikke totesi hymähtäen, kääntyen sen jälkeen virnistämään mulle jälleen. Ihan hyväntahtoisesti kuitenkin. Silleen veljellisesti. Oli sen katseessa ripaus ylpeyttäkin, kun se katseli mua niillä metsänvihreillä silmillään.

”Touché. Vaan kyllä olo helpottui taas ihan julmetusti.. Täytynee yrittää pitää nyt jatkossa portti avoinna, eikä sulkeutua muurinsa taakse”, mä tokaisin ja hiihtelin Niken viereen hallin ovelle, jonka se juuri kiskaisi auki.

”Suosittelen vahvasti. Kuten huomaat, ei siitä mitään pahaakaan seuraa”, Nikke kommentoi lempeällä äänellä meidän astellessa peräkanaa käytävästä hallin puolelle, jossa mä käänsin katseeni Nikestä toimiston suuntaan, kun näin sielläpäin liikettä.

”Ei niin..” mä melkein mutisin, katse kiinnittyneenä toimistoa kohti kahvikuppi kourassaan kävelevään Oskariin. Pitäisköhän mun jutella vielä senkin kanssa.. ”Hei, olisiko ok, jos mä kävisin juttelee Oskarin kanssa? Voitko sä aloittaa hommat yksikses?”

”Ilman muuta. Mee ihmeessä juttelee Oskarille, mä pärjään kyllä. Sitäpaitsi, en mä yksin oo, kovin pitkään ainakaan. Edin ja Nipankin pitäis olla tässä vuorossa, ne tulee vain aina myöhässä, varsinkin näin aamuisin. Joten, me pärjätään kyllä ilman suakin. Mee vain juttelee Oskarille”, Nikke hymähti kannustavasti, suoden mulle vielä oikein rohkaisevan hymynkin. Mä hymyilin sille takaisin kiitollisena ja lähdin sitten kiiruhtamaan kohti toimistoa, jonka ovea Oskari raplasi parhaillaan auki.

”Jou, Oskari!” mä huikkasin lujalla äänellä, Oskarin pysähtyessä toimistonsa juuri avatulle ovelle, kääntyen katsomaan mua kummissaan. ”Mä puhuin sille Valtterille ja äsken tossa pihalla Nikellekin, ja tulin kertomaan nyt sullekin, että mä avasin mun muurini lukossa olleen portin ja heitin avaimen vittuun. Kuten Valtteri käski tekemään.”

”Ok?” Oskari totesi yhä vähän ihmeissään, hieman kysyvällä äänellä.

”Niin että jos sulla olis aikaa vähän höpötellä, niin mä voisin jutskata vielä sinunkin kanssa? Avata sitä muuriani sinunkin kanssa?” mä tarkensin, katsellen Oskaria suoraan sen harmaisiin hämmentyneisiin silmiin. Oskari töllötti mua hetken, kuin prosesoiden sanojani, mutta sitten sen kasvoille levisi lämmin ja iloinen hymy. ”Tai no, kyllä sä sen kaiken taidat jo tietää, mutta silti.. Suhun mä luotan heti Santun jälkeen kaikkein eniten, ja haluan osoittaa sen. Joten, jutellaanko hetki?”

”Luulin jo, ettet ikinä kysyisi”, Oskari virkkoi mulle tekoliikuttuneella äänellä, pyyhkien toisella kädellä olevinaan silmiään ja pitäen kahvikuppikättään rinnallaan, mutta sitten sen kasvot palautuivat hymyyn, Oskarin katsoessa mua lempeillä harmaila

silmillään suoraan omiin sinisiini. "Mulla on AINA aikaa jutella sun kaa, ja mä oon oikeesti ihan hiton iloinen siitä, että sä HALUAT jutella mun kanssa. Tuu, mennään toimiston puolelle."

"Eiks sua muuten yhtään pelota, että kaikki alkaa pitää sua ihan pehmona, kun pehmoilet aina mun kaa? Höpöttelet mun kanssa ja huolehdit minusta. Jopa hoivaat mua", mä illistelin pahanilkisesti, kun astelin Oskarin edellä toimistoon, kääntyen sitten sisään päästyäni sen puoleen.

"Ei kuule tippaakaan. Mä oon sanonut sulle jo aikaisemminkin, että mun pojat on mulle paljon tärkeämpiä kuin mun maine. Sinä varsinkin. Pitäkööt mua pehmona, aivan sama. Sä oot paljon tärkeämpi kuin mun maine kulmakunnan kovimpana jätkänä", Oskari tokaisi lämpöisellä äänellä, hymyillen mulle isällisen lempeästi. "Vaikka enpä mä kyllä sitä oo ollutkaan enää vuosiin, ainakaan teidän seurassa. Jos sä luulet, ettei noi muut pojat jo pidä mua pehmona, niin oot väärässä. Ne TIETÄÄ, että mä oon ihan pehmo. Mutta vain teille. Vain *perheelleni*.."

"Juu, sun viholliset ei kyllä todellakaan näe sua pehmona", mä irvistelin, koska vastustajilleen Oskari oli kyllä kaikkea muuta kuin lempeä ja ystävällinen. Niitä kohtaan Oskari oli kyllä edelleen kova ja kylmä. Suorastaan kylmäverinen ja armotonkin, jos tilanne niin vaati. Se oli oikeastaan aika pelottavaakin, miten eri ihmiseksi Oskari pystyi muuttumaan. Kun meille se oli mitä lempein ja ihanin isähahmo, mutta vihollisilleen kaikkea muuta kuin sitä. Meille Oskari oli suojelusenkeli, mutta vihollisilleen se oli kyllä ennemminkin Helvetin demoni, ja jos tarve vaati, niin se pystyi olemaan niitä kohtaan jopa itse Paholainen. *Armoton rankaisija ja kiirastulen veroinen tuhoava voima*. Ja mä tiesin, ettei Oskari pitänyt siitä puolesta itsessään, joten mä vaihdoin puheenaihetta ja löin leikiksi. "Mutta noi pojat tuolla alkaa kyllä pitää *mua* laiskurina, kun mä höpöttelen koko ajan ennemmin sun kaa kuin teen töitä."

"No semmonenhan sä oot, senkin laiskamato, ja ne TIETÄÄ sen", Oskari virnisteli pirullisesti, mun läpsäistessä sitä nauraen käsivarteen. "No vitsi vitsinä! Ihan ahkera poika olet! Ahkera ainakin soittamaan suutas."

"No sitä mä kyllä oon", mä hörähdin, ja tömähdin sitten istumaan Oskarin toimistossa olevalle puiselle penkille niin että se narahti uhkaavasti, Oskarin istahtaessa omalle pyörivälle tuolilleen mua vastapäätä.

"Noh, poikani, mistäs sä halusit jutella?" Oskari kysäisi hyväntahtoisesti hymähtäen, keskittäen tarkkaavaiset silmänsä - joissa oli hiven huvittuneisuuttakin - muhun. Mä hymähdin sille takaisin, ja aloin sitten selittää Oskarille ummet ja lammet viime päivien tapahtumista, käymieni keskustelujen sisällöistä sekä ajatuksista, joita olin pyöritellyt

päässäni. Siitä tulikin loppujen lopuksi melkoisen pitkä keskustelu. Niin pitkä, että Edi ja Nipa kävivät jo marisemassa mulle siitä, kun mä vain laiskottelin, heh. Jolloin mä sitten jouduinkin lähtemään lopulta hommiin, luvaten kuitenkin Oskarille jatkavani keskusteluani sen kanssa myöhemmin ja pitäväni porttini jatkossa auki. Yritin päästä pois sieltä sulkeutuneisuuden vankilasta, jonka mahtavien muurien takana olin ollut vuosia. Alunperin olosuhteiden pakosta tosin, koska eihän mulla ollut joskus edes ollut oikein ihmisiä, joille puhua. Äitini ei ollut koskaan ollut mikään avoimuuden perikuva, ja isoveljeni vielä vähemmän. Ne oli opettaneet mulle, että oli parempi vaieta kuin puhua.

Mutta nyt mulla oli ihmisiä, joille puhua. Joiden vuoksi murtautua ulos sulkeutuneisuuden muurien takaa, ja jotka auttaisivatkin mua siinä. Nyt mulla oli tää perheeni. *Veljeni*, joista erityisesti "isoveljiini" pystyin tukeutumaan, vaikken ollut pystynyt tekemään niin biologisessa perheessäni. Vaikka biologinen isoveljeni oli ihan läpipaska ja lähinnä söi maata jalkojeni alta, niin onneks mulla oli rinnallani näitä "isoveljiä", kuten Oskari, Valtteri, Nikke ja Mikke, joiden kanssa puhua. Joille avautua. Jotka olivat tukenani ja auttoivat murtamaan muuriani. *Jotka olivat se kallio jalkojeni alla, jolla saattoin seistä tukevasti.*

Olin kyllä oikeasti ihan hemmetin kiitollinen kaikista "isoveljistäni", jotka seisivat rinnallani. Ne olivat kyllä korjaava kokemus Jampankin suhteen, joka ei todellakaan ollut koskaan seissyt rinnallani ja pitänyt mua pystyssä, vaan oli ennemminkin aina vain hylännyt minut ja töninyt minut kumoon aina mahdollisuuden tullen. Se ei kyllä ollut koskaan ollut mulle hyvä isovelji, tai oikeastaan isovelji ollenkaan.. Mikä oli oikeesti ihan helvetin surullista, mutta onneks mulla oli nykyisin tää toinen perheeni ja toiset veljeni.

Onneks mulla oli nykyisin isoveljiä, joihin tukeutua ja nojata.

12. Monenlaista rakkautta

Mä päädyin sitten "isoveljeni" rohkaisemana puhumaan Ellin ja Santun kanssa tuntemuksistani ja peloistani. Ensin Santulle ja sitten Ellille. Molemmille erikseen kuitenkin. En viitsinyt kutsua kolmiotamme koolle, etten vahingossakaan "hieroisi suhdettani Santtuun Ellin naamaan" ja onnistuisi uhkaamaan sitä jotenkin. Kyllä, olin varmaan ylivarovainen, ja kyllä, kuljin vähän munankuorilla, mutta.. en vain halunnut menettää kumpaakaan.. Mutta, olin kyllä ylpeä itsestäni, kun uskalsin puhua kahdelle rakkaalleni tuntemuksistani ja ajatuksistani kolmioomme liittyen. Myönsin niille jopa sen, että kuljin vähän munankuorilla, joten olin todellakin päässyt sulkeutuneisuuden muurini takaa pois! Ainakin hivenen. Tai no, itseasiassa aika paljonkin, kun uskalsin avautua siitäkin.

Anygays, kävi niinku Valtteri oli arvellut, sillä molemmat, sekä Santtu että Elli, vain rauhoittelivat mun mieltä ja sanoivat, etteivät todellakaan olleet jättämässä mua, ja etten mä jäisi yksin, kävi tässä miten kävi. Ne molemmat lupas etten menettäisi niitä, ja että hekin tekisivät kyllä kaikkensa, että tää meidän suhde toimisi.. Santtu itseasiassa suorastaan järkyttyi siitä, että mä pelkäsin jääväni yksin, vakuutellen mua vuorevarmana, ettei niin todellakaan tulisi käymään. Santtu kuulemma ennemmin kuolisi kuin lähtis mun viereltä, joten häntä mä en ainakaan tulis koskaan menettämään, vaan hän pysyis AINA mun rinnalla.. Ja sitä mä kyllä uskoin, pelkojeni hälventyessä vähän. Elliä mä en pystynyt täysin varauksetta uskomaan, mutta Santun sanat mä uskoin, kun se lateli niitä niin vuorevarmalla äänellä, koputtaen samalla mun päätä takoessaan sinne järkeä, kun *"mitä hittoa sun päässä Henri oikein liikkuu"*. Heh, Santtu tosiaan teki juuri niinku Valtteri oli sanonut sen tekevän; se otti käyttöönsä singon ja ampui mun pelot sillä alas. Luojalle kiitos Santusta..

Joten, niin me sitten jatkettiin meidän monikossa monikkorakkauttamme yksiavioisen suhteen sijaan, arjen rullatessa omalla painollaan seuraavat viikot. Mä aloin taas viettää aikaa Ellin ja Santun kanssa, yrittäen jakaa aikani mahdollisimman tasaisesti, eli en taaskaan käynyt juurikaan omalla kämpälläni kuin kääntymässä. Ei se mua sinällään siis haitannut kyllä, kun en viihtynyt yksin. Oli oikeastaan vain kiva, että mulla oli seuraa, ja että MÄ olin haluttua seuraa. Tuli olo, että mulla oli merkitystä.. Vaikka kyllä mä myönsin, ettei tällainen kolmiosuhde mitään kevyintä kauraa ollut. Oli tässä edelleen omat kommervenkkinsa ja päänvaivansa, mutta mitäpä mä en rakkaitteni vuoksi kestäisi. Se itseasiassa päti sekä kahteen kumppaniini, että "perheeseeni" eli Oskariin ja poikiin. Mä tekisin ja kestäisin oikeesti niiden vuoksi mitä vain.

Mutta onneks suhteeni Elliin ja Santtuun ei kuitenkaan ollut pelkkää "kestämistä" eli

risukkoa ja piikkipensaassa tarpomista, vaan se sisälsi myös niitä kaikkein ihanimpia ja kauneimpia ruusujakin. Palkitsevia hetkiä. Onnenhetkiä. Hetkiä, joita en koskaan vaihtaisi pois. Hetkiä, jotka tahtoisin muistaa ikuisesti. Hetkiä, jolloin mä ajattelin, että voisin kuolla onnellisena. Hetkiä Santun ja Ellin kanssa, jolloin tunsin aidosti ja oikeasti olevani rakastettu. Jolloin mulla oli vain ihan hiton hyvä olla. *Rakkauden hetkiä*. Ja voi kuinka mä niitä rakastinkaan, molempia, sekä Santtua että Elliä.. En todellakaan haluais menettää kumpaakaan. Onneks niin ei ollut tapahtunut. *Vielä ainakaan*.

Mutta, elämä tosiaan rullasi omalla painollaan ja mä kuljin Santun ja Ellin kämpän väliä kuin erolapsi, oman kämppäni pääasiassa vain pölyttyessä ja homehtuessa ylhäisessä yksinäisyydessään. Juuri parhaillaan mä olin hipsimässä kesäkuisia, auringon jo lämmittämiä katuja pitkin Santun luo, käytyäni jälleen vain pyörähtämässä omalla asunnollani katsomassa postit ja sen sellaista. Lauleskelin - no okei okei, jollottelin epä-vireisesti - Tuure Boeliuksen Heteroa kulkiessani, sen jäätyä soimaan päähäni. Se oli ihan mahdoton korvamato. Rallattelin sitä vielä päästyäni Santun kämpällekin ja avatessani ovea, olohuoneessaan istuvan Santun naurahtaessa mulle kun astuin sisään.

"Vai että Tuuren Heteroa laulelet", Santtu nauroi huvittuneena, mun irvistäessä sille.

"Eh. En mahda sille mitään, se jäi soimaan päähän tuossa yks päivä", mä irvistelin yhä alkaessani riisua lippistäni, kenkiäni ja farkkutakkiani päältäni samaan aikaan, kun Santtu nousi ylös sohvalta ja hipsi luokseni. "Ellillä meni jo hermo siihen, kun oon jollottanut sitä koko ajan."

"No mulla ei mee ja mä ymmärrän kyllä, että lauleskelet sitä. Se on tosi tarttuva biisi", Santtu hymähti, sulki minut syleilyynsä ja rutisti mua lujaa. "Minusta on vain ihanaa, että oot niin hyväntuulinen, että rallattelet.. Siitä tulee sellainen fiilis, että oot rento ja vapautunut. Rennompi ja vapautuneempi kuin taas vähään aikaan."

"No niin mä kyllä oonkin. Teidän kanssa puhuminen auttoi. Ja tietty 'isoveljeni' kanssa puhuminen myös", mä tokaisin, kun Santtu vetäytyi irti minusta, hymyillen mulle lämpimästi kohdistuessaan katseensa heti silmiini.

"Kiva kuulla. All hail Ojalan veljekset ja Nikke siis, kun ne on onnistuneet saamaan sut avautumaan ja vapautumaan", Santtu virkkoi lempeällä äänellä, painaen vielä suukonkin huulilleni. Mä hymisin ihan mielissäni tuntiessani Santun huulet omillani ja hymyilin Santulle mitä leveimmin, kun se vetäytyi taas katseenmitan päähän minusta.

"All hail kaikki te mun läheiset, jotka jaksatte yrittää avata sitä mun suljettua porttia yhä uudestaan ja uudestaan.." mä totesin, Santun kohottaessa toisen kätensä leualleni suudellensa mua uudestaan, jääden sen jälkeen tapittamaan mua silmiin.

"Mä teen mitä tahansa sun vuokses, babe. Mutta et sä sitä porttia oo kyllä koskaan

minulta sulkenutkaan. Tai ainakin oot jättänyt takaportin auki, josta mä oon sitten pääs-
syt livahtamaan sisään”, Santtu tokaisi, pidellen yhä leuastani kiinni katsellessaan mua
syväälle silmiin, enkä mä voinut olla hymyilemättä sille.

”Sä tunnet minut melkein läpikotaisin. Turha mun on sitä porttia sulkea”, mä nau-
rahdin kevyesti, Santun virnistäessä mulle söpösti, ennen kuin se painoi vielä yhden
suudelman mun huulille. ”No sinäpä pussaillet innokkaasti tänään.”

”Mulla on ollut jätkeä ikävä”, Santtu tyytyi hymähtämään, vilkaisten sen jälkeen
taakseen olkkariin, jossa nököttävä telkkari oli päällä. ”Hei mutta, mä olin vähän aja-
tellut, että jahka sä tuut mun luo, niin mä istutan sut tohon sohvalle, isken jäätelökupin
sun eteen ja pakotan sut katsomaan mun kanssa ne viimeiset Breaking Badin jaksot.
Ihan vain siksi, jotta saadaan katsottua se sarja taas vihdoinkin loppuun ja aloitettua
uusi, sekä saadaan olla lähekkäin siinä samalla. Ihan vain olla.. Ja tietenkin jotta saa-
daan taas herkutella! Koska eihän telkkaria voi katsoa ilman herkkuja! Joten, voit laskea
sen upean takamukses jo tohon sohvalle ja pistää sen sarjan jo valmiiksi, jos tää suun-
nitelma vain sopii sulle.”

”Kyl maar se sopii!” mä hihkaisin riemukkaasti ja lösähdin samantien sohvalle istu-
maan, etsiskellen sitten seuraavaksi kaukosäätimet käsiini. ”Aijaijai, sä kyllä tuputat
mulle koko ajan herkkuja nykyisin. Yritätkö sä lihottaa mua tai jotain?”

”Todellakin yritän, kun sä oot tuollainen kuivan kesän orava. Täytyyhän sun saada
vähän lihaa luittes ympärille”, Santtu virnisteli ilkkurisesti, enkä mä voinut olla naurah-
tamatta sille, kun käännyin katsomaan sitä ja sen virnuilevaa naamaa.

”No kiitti vitusti”, mä hörähdin, Santun lähtiessä hiippailemaan mielipuolisesti heko-
tellen keittiöön hakemaan meille sitä jäätelöä. ”Eikö mussa oo sitten tarpeeks miestä
sulle, kun oon tämmönen onneton pakkasennussima kukkakeppi??? Buhuu.....”

”Sä Henkka tiedät, että mä rakastan sua JUURI sellaisena kuin sä oot”, Santtu vastasi
mulle mitä rakastavimmalla äänellä, kurkistaen keittiöstä olkkarin puolelle lämpimästi
hymyillen. Mä puolestani virnistin sille, Santun pään kadotessa pian takaisin keittiöön.

”Rakastatko sä mua vielä silloinkin, kun oon vanha ja ryppyinen?” mä kysäisin, kun
aloin valmistella Breaking Badia katsottavaksi.

”Tottakai”, Santtu vastasi vakaasti kolistellessaan ensin pakastimella ja sitten jääte-
lökippojen sekä lusikoiden kanssa.

”Entäs sitten, kun olen matoisa ruumis arkussa?” mä jatkoin kyselyä ja virnistin pe-
rään itsekseni, odotellen Santun vastausta.

”Tietenkin”, Santtu totesi hymähtäen, jonka jälkeen kilahti ensin yksi lautanen ja
hetken päästä toinen.

"Entä rakastaisitko sä mua, vaikka mä olisin mato?" mä kysyin virnuillen ja käänsin kasvoni keittiötä kohti kuullessani sieltä askeleita, Santun ilmestyessä pian keittiön ovensuulle uudemman kerran.

"Mä rakastan sua ihan millaisena vain. Vaikka olisit limainen mato", Santtu tokaisi rakastavasti ja jäi katselemaan mua silmiin, virnistäen sitten varsin ilkkurisesti. "Kunhan vain se mato mönkisi mun ruumiissa, eikä kenenkään muun."

"Tietenkin mönkisi. Mä en koskaan voisi mönkiä kenenkään muun ruumiissa", mä hörähdin huvittuneena, Santunkin naurahtaessa hyväntuulisesti.

"On meillä taas jutut. Me taidetaan oikeesti olla varsinaisia kakaroita", Santtu nauroi, ennen kuin se katosi jälleen keittiöön, palaten sieltä kohta kahden jäätelökipon kanssa.

"Niin ollaankin, mutta ollaan sitä yhdessä", mä hihittelin ottaessani vastaan sinisen jäätelökipon, jonka Santtu mulle juuri ojensi.

"Onneksi. Mä oon vain niin hiton onnellinen siitä, että me ollaan yhdessä.." Santtu totesi hellällä ja rakastavalla äänellä istahtaessaan oman keltaisen jäätelökippinsa kanssa viereeni, ihan kiinni muhun.

"Niin minäkin.." mä hymisin melkein kehräten, tapittaen samalla Santtua suoraan sen ihaniin vihreisiin silmiin, jotka tulvivat lämpöä ja rakkautta. "Mä rakastan sua Santtu ihan vitusti. Ihan äärettömän paljon, ja vielä vähän sen ylikin."

"Niin minäkin sinua, muruseni", Santtu leperteli kohottaessaan kätensä poskelleni sitä silittäen, painaen sitten vielä yhden rakastavan suudelman huulilleni, ennen kuin me molemmat käännettiin katseemme telkkariin, alettiin syödä jäätelöämme ja pistettiin Breaking Badin viimeiset jaksot pyörimään. Heheh, ties kuinka monetta kertaa. Se vain oli niin laatusarja, että me jaksettiin katsoa se läpi yhä uudestaan ja uudestaan!

Oltuani neljä yötä Santun luona mä hipsin vuorostaan Ellin luo, käyden matkalla vilkai-semassa omalla kämpälläni jälleen vain postit. Joita mulle ei kyllä juurikaan tullut, niinku ikinä, joten ei mulla ollut mikään hätä käydä asunnollani. Tosin, koska Ellin vaatteet eivät missään määrin mahtuneet saatikka sitten edes käyneet mulle, toisin kuin Santun vaatteet, niin nappasin mä omalta kämpältäni mukaani vaihtovaatteita itselleni, ennen kuin lähdin tallustelemaan kohti Ellin kämppää. Tää oli kyllä itseasiassa tän ajo-puuna ajelehtimisen huonoja puolia; kun jouduin raahaamaan mukanani vaatteita ja muita sellaisia tykötarpeita paikasta toiseen. Tai no, Santtu oli vastikään raivannut vaatekaappiinsa mulle tilaa, ihan oman hyllyn, jotta saisin tuotua sen kämpälle vaihtovaatteita - luojalle kiitos oikeasti Santusta! - mutta Ellin vaatekaapissa ei kyllä ollut MITENKÄÄN tilaa mun vaatteille, kun se repeili jo muutenkin ihan liitoksistaan. Eikä Ellillä

siltikään ollut aina sopivaa päälle pantavaa, omien sanojensa mukaan siis. Naiset.. No okei okei, myönnetään, mä olin itse ihan samanlainen. Onneks Santtu ei ollut.

Päästyäni perille Ellin luokse mä rimpautin taas ovikelloa, koska Ellin kämpän avainta mulla ei ollut, odotellen Elliä saapuvaksi iloisesti vihellellen. Santun luona oleminen oli ladannut mukavasti taas akkuni, joten olin varsin hilpeällä päällä. Kuulin viheltelyni yli ovea kohti marssivat askeleet, joten lopetin viheltelyn ja loihdin kasvoilleni oikein leveän hymyn, kun ovi avautui ja Ellin kauniit kasvot ilmestyivät oviaukkoon. Samalla nenääni kantautui suloinen lasagnen tuoksu ja mahani parahti nälissään. Onneks ruoka olis kohta valmista, niin Elli oli ainakin luvannut!

"Hei rakkaani", mä lähes hyrisin, liikahtin Elliä kohti ja sieppasin sen kasvot käsieni väliin painaessani pehmeän suudelman sen huulille.

"No hei muru. Oletpas sä ihana ja hemeä tänään", Elli naurahti mun vetäytyessä pois sen huuilta, hymyillen vuorostaan mulle aurinkoisesti.

"Ainahan mä oon", mä virnistelin astellessani Ellin perässä syvemmälle eteiseen, sulkie oven perässäni, ennen kuin aloin riisua kenkiä jaloistani ja lippistä päästäni.

"No et oo kyllä ihan aina", Elli nauroi heleästi, jolloin mä työnsin alahuultani eteenpäin ja katsoin Elliä suu mutrulla, muka pahastuneena sen sanoista. "Siis ihana oot kyllä aina, mutta hemeä et."

"No okei okei, hyväksytään", mä hymähdin hyväntuulisesti ja sieppasin Ellin vielä uuteen hellään suudelmaan. Tunsin, kuinka Elli hymyili mun suuta vasten vastatessaan suudelmaani. "Mutta sä rakastat mua silti, eiks jeh? Vaikken aina hemeilekään?"

"Tottakai", Elli hymisi, katsoen mua suoraan silmiin ihanan onnellinen pilke omissaan.

Samassa mä meinasin virnistää, mutta pidättelin virnistykseni. Joskin vaivoin. Tässä olis nimittäin hyvä sauma toistaa samat typerät kysymykset Ellille, kuin mitä olin kysellyt Santulta. Ja niin mä päätin tehdäkin. Ihan vain huvikseni. Koska olin minä, tällainen leikkimielinen - lue; lapsellinen - urpo.

"Rakastatko sä mua vielä silloinkin, kun mä oon vanha ja ryppyinen?" mä kysyin, kun me lähdettiin Ellin kanssa siirtymään eteisestä olkkarin puolelle odottelemaan ruuan valmistumista. Telkkarissa pyöri joku muotiohjelma.

"Tietty", Elli vastasi ekaan kysymykseeni hetkeäkään epäröimättä. Jessss, lupaavaa, tää alkoi samalla tavalla kuin Santun kanssa!

"Entäs sitten, kun olen matoisa ruumis arkussa?" mä jatkoin kyselyä, kuten Santunkin kohdalla. Elli kääntyi katsomaan mua vähän kummastellen istahtaessaan sohvalle.

"Kaipa.." Elli virkkoi hieman epävarmasti ja epäröiden. O-ou. Tuliko rakkauteemme ryppy jo kuoleman kohdalla?

”Entä rakastaisitko sä mua, vaikka mä olisin mato?” mä kysäisin viimeisen kysymyksen, joka saikin sitten Ellin kurtistamaan kulmiaan.

”Mitä sä Henkka oikein horiset taas? Ihan ihme kysymyksiä..” Elli mutisi ja muljautti mulle silmiään juuri, kun mä istahdin sen viereen sohvalle. Mä puolestani irvistin Ellille oikein kauniisti. Se ei selvästikään ollut yhtä leikkisä kuin Santtu. ”Sä oot kyllä välillä vähän lapsellinen.. Ja omituinen. Mutta mä rakastan sua silti. Mä rakastan sua kunnes kuolema meidät erottaa..”

”Mutta et matoisana ruumiina etkä matona?” mä kysyin virnistäen, Ellin naurahtaessa ja pyörittäessä huvittuneena päätään.

”Matoisana ruumiina kyllä jonkin aikaa, tietty, koska eihän se rakkaus kuole heti kuoleman jälkeen, mutta en ihan välttämättä matona. Koska hyi, madot on ällöjä”, Elli vastasi kevyesti hymähtäen ja värähti lopuksi inhosta. Elli ei tosiaankaan kyllä tykännyt madoista. Se ei pystynyt laittamaan ongellakaan ollessa niitä itse ongenkoukkuun, kun ne ällötti sitä niin kovasti.

”Heehee. Hyväksytään”, mä naureskelin ja painoin sen jälkeen Ellin huulille jälleen yhden suudelman. ”Mä kyllä rakastaisin sua matonakin.”

”Hah! Niin varmaan”, Elli kikatti, vetäen minut uuteen suudelmaan, jonka aikana mä tunsin sen jälleen kerran hymyilevän mun huulia vasten. ”Sä oot kyllä välillä ihan pöljä.”

”En kiellä”, mä hihittelin ja kohotin käteni Ellin poskelle suudellakseni sitä vielä yhdesti, mutta juuri silloin Ellin puhelin, joka lepäili sohvan käsinojalla, alkoi piristä.

”Ruoka olis valmista!” Elli hihkaisi riemukkaasti sulkiessaan puhelimensa ajastimen.

”Oi jesss!! Mennään syömään!! Mä kuolen nälkään!!” mä kiekaisin lujalla äänellä yhtyen Ellin intoon, saaden sen nauramaan.

”Sä kyllä kuolet AINA nälkään”, Elli naurahti huvittuneena noustessaan ylös sohvalta, enkä minäkään voinut olla hörähtämättä. True that. Mä tosiaankin tein aina nälkäkuolemaa, heehee. ”Tulehan nälkäkurkeni, niin mennään syömään.”

”Ka minäpä tulen”, mä hymähdin nostaessani omankin perseeni sohvalta, kävellen Ellin perässä keittiöön, jossa se nosti heti ekana lasagnen pois uunista. ”Nälkäkurki, kuivan kesän orava, kukkakeppi. Rakkaalla lapsella on monta nimeä.”

”Niinpä”, Elli nauroi hyväntuulisesti napatessaan seuraavaksi pöydällä olleen lautasen käteensä. ”Otahan siitä pöydältä lautanen ja lapa itselles ruokaa, niin saat lihaa luittes ympärille, rakkaani. Jälkiruuaksi olis sitten vielä banoffeetakin jääkaapissa. Eli et todellakaan pääse nääntymään, muru.”

”Sinä ja Santtu ootte kyllä viime aikoina yrittäneet koko ajan lihottaa mua”, mä tokaisin nauraen tehdessäni työtä käskettyä lautasen suhteen, ja aloin sitten Ellin käskyn

mukaisesti lappaa lautaselleni sapuskaa, jähkä Elli siirtyi keittiönpöydän ääreen oman lautasensa kanssa.

”Tottakai, kun me huolehditään susta”, Elli virnisteli söpösti, enkä mä tietenkään voinut olla virnistämättä sille takaisin. Ellin virnistys oli vain niiiiiniin söötti.

”Te ootte kyllä ihania”, mä hymisin istahtaessani Elliä vastapäätä, suoden rakkaalle tyttöystävälleni lämpimän hymyn.

”Niin sinäkin, honey”, Elli hymähti lämpöisesti hymyillen, mutta sitten sen suu kääntyi taas virneeseen, kun se totesi mulle: ”Mutta nyt suu suppuun ja syömään!”

”Yes ma’am!” mä hihkaisin ja hyökkäsin käskystä ruokani kimppuun kuin sika limppuun, alkaen suorastaan ahmia - kyllä, olin toivoton possu - ruokaani.

Ruuan jälkeen mä ja Elli pötköteltiin, ja heheh, tehtiin kyllä vähän muutakin, sängyllä. Pötköttelyn ja lemmeleikkien jälkeen Elli lähti sitten suihkuun, kun mä taasen menin odottamaan - alastomana tietty - omaa vuoroani sohvalle. Nappasin samalla sohvalle jääneen puhelimeni kouraani ja vilkaisin, että oliko mulle tullut viestejä. Nyyh, ei ollut.. No okei, kukapa muu kuin Santtu mua edes olisikaan kaipaillut, ja tuskin Santullekaan oli vielä ehtinyt ikävä tulla, joten miksipä sekään olis pistänyt mulle viestiä. Mutta mä sen sijaan päätin laittaa kyllä sille viestin, ihan vain aikani kuluksi, ja kuinka ollakaan, Santtuhan vastasi siihen heti, joten mä jäin keskustelemaan hetkeksi sen kanssa viestein ihan reaaliaikaisesti, hihitellen yksinäni mun ja Santun viesteille. Voi hyvä luoja mulla oli kyllä maailman parhaat ystävät ja kumppanit..

Minä:

Elli ei rakasta mua matona 😞

Santtu:

No höh 😞 no mutta Elli ei olekaan ikinä maistanut matoja. Se ei tiedä mistä jää paitsi!!!

Minä:

😞

Minä:

Voi apua, hyiiii, muistatko miten me syötiin matoja lapsina? 😞
Äiti tykkäs ihan hirveesti 😞

Santtu:

Voi kyllä, muistan erittäin hyvin 😞

Minä:

Me tehtiin kyllä aina gourmetruokia niistä madoista 😞😞😞
muistatko sen matopiirakan?

Santtu:

Muistan 😞 sä teit sen mulle 😞

Minä:

Ja sä söit siitä palasen 😞

Santtu:

No pitihän mun syödä palanen, kun sä olit tehnyt sen varta vasten mua varten!!! 😞

Minä:

Sä oot kyllä ihan vitun ihana 😞❤️

Santtu:

Kiitos 😊❤️

Santtu:

Vaan silloin ei kyl naurattanu yhtään, kun siitä sun tekemästä piirakasta tuli niiiiiin jäätävät vatsanpurut 😊

Minä:

Anteeks kun myrkytin sut matopiirakallani 😊

Santtu:

Ei se mitään, se oli rakkaudella tehty 😊❤️

Minä:

Pus pus, rakastan sinua 😊❤️

Santtu:

Niin minäkin sinua, vaikka yritinkin tappaa minut 😊❤️

Samassa mä kuulin suihkunoven käyvän ja hätkähdin pienesti, lopettaen välittömästi hihittelyn ja nakaten puhelimeni viereeni kuin pakonomaisena refleksinä juuri, kun Elli asteli ulos kylppäristä itseään kuivaillen. Minut nähdessään se jäi tuijottamaan mua ja kurtisti kulmiaan. Voi saatana, ei kai se vetäisi heti hernettä nenäänsä siitä, kun viestittelin Santun kanssa hänen vuorollaan?

”Henkka!!! Paljas perse pois mun beigeltä sohvalta!!!” Elli kuitenkin kiljaisikin sen sijaan, saaden minut pomppaamaan heti paikaltani oikein kauniisti irvistäen. Vilkaisin vielä taakseni, kuin varmistaen, että enhän vain ollut jättänyt jotain paskajälkeä Ellin vaaleaan sohvaan, mutta luojan kiitos en ollut. Elli olis varmaan nirhannut minut, jos olisin paskonut sen sohvan. Kirjaimellisesti *paskonut*.

”Soriiiiii haniiiiinii”, mä pahoittelin ja kiirehdin Ellin luokse, suikaten sen huulille pikaisen suukon. Elli katsoi mua tuimana kohdattuaan katseeni sen pusun jälkeen. ”Ei hätää, ei siihen jäänyt mitään jälkeä. Ja mä lupaan, ettei tää toistu!”

”No parempi olis ettei toistu”, Elli tuhahti ja lähti sitten hipsimään eteenpäin, marsien suoraan sohvan luo, kuin tarkistaakseen itse, etten varmastikaan ollut jättänyt mitään jarrujälkeä sen vaaleaan sohvaan. Mä irvistin vielä oikein somasti ennen kuin kiiruhdin suihkuun pesemään itseni - ja paskaperseeni - virheettömän puhtaaksi, etten vahingossakaan likaisi Ellin kallisarvoista sohvaan. Tai sen vaaleita lakanoita. Tai keittiön beigellä kankaalla päällystettyjä tuoleja. Miks vitussa Ellin kaikki huonekalut ja petivaatteet muuten oli niin vaaleita? Niissähän näkyis kaikki paska alta aikayksikön ja mun pitäis joka välissä varoa sotkemasta niitä.. No, onneks mun ei tarvinnut olla Santun luona yhtä varovainen. Heh, Elli ja Santtu olivatkin itseasiassa kuin shakin nappulat tässä asiassa; Ellin kämpällä kaikki oli vaaleaa ja valkoista, kun taas Santun kämpän sisustus oli tummaa. Pääasiassa tummanruskeaa ja mustaa. Ilmankos mä sen luona viihdyin. Ei tarvinnut pelätä jarrujälkiä ja muita paskatahroja, kun ei ne näkyneet sen tummissa huonekaluissa.

Käytyäni suihkussa ja vaihdettua vaatteeni mä palasin suihkunraikkaana - ja ennen kaikkea, putipuhtaana - Ellin luo, joka istuskeli sohvalla selailemassa telkkarin tarjontaa. Mä myyletin istumaan sen viereen, enkä voinut olla virnistämättä sille istahtaessani oikein näyttävästi alas, Ellin muljauttaessa mulle silmiään mutta naurahtaessa kuitenkin perään kevyesti.

”Urpo”, Elli nauroi huvittuneena, kohdistuen sitten sinisten säihkysilmiensä katseen takaisin töllöön. ”Katsotaanko jotain? Vaikka leffa? Mä tahtoisin ehkä vuokrata ja katsoa VIIMEINKIN sen Unchartedin.”

”Niinku se ah-niin-ihana Tom Holland on siinä”, mä virnuilin Ellille vain entistä ilkkurisemmin, Ellin näyttäessä mulle oikein somasti kieltään. ”Kyllä se mulle sopii. Onhan Holland melkoista silmäkarkkia, ja mä tykkään muutenkin toimintaleffoista. Pistä vain pyörimään. Mä voin jopa tarjota tän leffan. Pistän rahukit tulemaan heti huomenna.”

”Oiiiiiii, ihanaa!!! Jeee!!! Oot ihana, rakastan sinua!!!” Elli suorastaan riemastui, hyökäten kaulaani ja suukotellen naamani ihan täyteen suukkoja, mun vain naureskellessa sille. Lopulta Elli malttoi vetäytyä irti minusta, alkaen etsiä kauan mieluilemaansa leffaa Elisa Viihteen valikoimasta leveä hymy kasvoillaan ja ääneen hymisten. Mä en voinut olla naurahtamatta sille ja sen innolle, kun painoin selkäni kiinni takanani olevaan nojaan ja sieppasin Ellin kainalooni, jotta voisimme katsoa leffaa ihan kylki kyljessä. ”Oikeesti, sä oot ollut tänään kyllä ihan superihana.”

”Vaikka laskin paskaperseeni sun vaalealle sohvalle?” mä irvailin, kun en vain malttanut olla tekemättä niin. Onneks Elli ei näyttänyt panevan sitä pahakseen. Se vain naurahti ja painoi suukon poskelleni samalla, kun pisti leffan pyörimään.

”Vaikka laskit oikein soman mutta paljaan perseesi mun vaalealle sohvalle. Saat sen anteeks, kun oot niin ihana. Ja sun peppus on ihana”, Elli hymähti, mun virneen vain leventyessä. Heh, kyllä Ellilläkin oli leikkisämpi puolensa. ”Rakastan sua, Henkka..”

”Niin minäkin sinua, herkkupeppu”, mä tokaisin yhä virnistellen ja pussasin vuorostaan Elliä poskelle, ennen kuin me molemmat kohdistettiin katseemme telkkarissa pyörimään alkaneeseen leffaan, jonka katsomista Elli oli odottanut niiaiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiin pitkään.

Pitkästä aikaa kaikki tuntui olevan oikeasti hyvin. Siis OIKEASTI hyvin. Mun, Ellin ja Santun kolmiosuhde toimi oikein hyvin ja moitteetta, ja mulla oli pitkästä aikaa Ellinkin kanssa oikein rento olla. ELLI oli rennompempi kuin vielä joku aika sitten, eikä se vaatinut enää samalla tavalla vakuutteluja ja läheisyydenosoituksiakaan kuin silloin. Kun Elli olis vihdoinkin ymmärtänyt, että se merkitsi mulle oikeesti ihan suunnattomasti enkä mä halunnut menettää sitä. Etten ollut ehdottanut polyamorista suhdetta vain siksi, kun

halusin olla Santunkin kaa, vaan myös siksi, etten missään tapauksessa halunnut menettää Elliä. Puhuminen oli selkeästi auttanut, monellakin tapaa. Niin meidän kolmiosuhteen kannalta, kuin mun henkilökohtaistakin oloa. Suoraan sanottuna mä olin yksinkertaisesti vain ihan mielettömän onnellinen juuri sillä hetkellä. Leijuin sellaisessa ihanassa onnen- ja rakkaudenkuplassa, vailla murheita. Vailla tietoaakaan mistään ikävästä.

Joten tottakai universumi halusi heittää ihan vain vittuillakseen eteeni jotain ikävää heti torstaina, ollessani Ellin luona toista päivää, rikkoen sen onnellisen kuplani. Ja se rikkoutui vieläpä varsin inhottavalla tavalla, sillä sen rikkoi paskapäinen isoveljeni. Jonka kohtasin jälleen kerran töissä, vaikka Jampan ei pitänyt olla lähelläkään korjaamo silloin, kun mä olin siellä. Sinne se oli kuitenkin löytänyt TAAS tiensä samaan aikaan mun kanssa. Mä olin juuri tulossa töihin silloin torstaina, kun Jamppa oli marssimassa ulos sieltä, ja me valitettavasti törmättiin siinä kapealla käytävällä, joka johti halliin. Sananmukaisesti törmättiin, sillä paskapäveljeni törmäsi muhun tahallaan ohittaessaan minut matkallaan ulko-ovelle, tönäisten minut melkein kumoon. Niin voimalla se tuli mua päin. Mä heitin siihen heti ihan jäätävän äkäisen katseen, enkä tällä kertaa pitänyt suutani kiinni. *Vaikka olis ehkä kannattanut.*

”Varo vähän, mulkku”, mä murahdin vihaisesti, Jampan kohdistaessa kovan katseensa muhun vailla häivääkään minkäänlaisesta katumuksesta, saatikka sitten kiintymyksestä tai lämmöstä. Jamppa vihasi mua. Yhtä paljon kuin mä sitä.

”Sori, en nähnyt sua, kun oot tommonen itikka”, Jamppa tuhahti halveksuen ja oli jo kääntymässä pois päin, mutta mä pysäytin sen tarraamalla sitä hupparin hihasta kiinni. Mistä Jamppa tietenkin leimahti. Ihan vitusti. *Taas. ”NÄPIT IRTI, VITUN HINTTI! USKALLAKIN KOSKEA MUHUN!!”*

Ja samassa mä jo tunsin, kuinka mua mätkäistiin nyrkillä naamaan niin kovaa, että mä tömähdin takanani olleeseen seinään ja vajosin sitä myöten aina lattialle saakka.

”Mitä vittua, Jamppa??! Vittuako sä mua taas löit??!” mä rähähdin veri suussani maistuen ja nousin seinästä tukea ottaen pystyyn, salamoiva katseeni isoveljessäni. Havaitsin liikettä hallin suunnalla, mutten kiinnittänyt siihen sen kummempaa huomiota, kun olin niin raivoissani. Olin vittu saanut tarpeekseni Jampasta! ”Vittu mä oon niin vitun kyllästynyt siihen, miten sä kohtelet mua!! Mä oon jumalauta sun veli!!”

”Mä oon saatana sanonut sulle MONTA KERTAA, ettei sulla oo MITÄÄN vitun oikeutta koskea muhun, joten helvettiäkö sä koskit, vitun hinttari!!” Jamppa raivosi ihan yhtä raivona kuin mä, hyökäten taas mua kohti hurjistunut kiilto kivikovissa siniharmaissa silmissään. Se iski minut kipeästi päin seinää ja nosti minut sitten rinnuksistani seinälle. Mä meinasin irvistää kun selkäni sattui, mutta pidättelin irvistykseni, koska en

halunnut antaa isoveljelleni sitä tyydytystä, että se tietäisi satuttaneensa mua. Sen sijaan mä vain katsoin Jamppaa haastavasti suoraan silmiin. "Sä oot kuvottava. Oksettava. Vastenmielinen, luonnoton friikki. Hyi vittu. Tee kaikille palvelus ja tapa ittes, vitun perverssi. Kukaan ei jäis kaipaamaan sua", Jamppa sihahti mulle yhteenpuristetujen hampaidensa välistä vihasta pärisevällä äänellä, tuijottaen mua silmät silkkää vihaa ja kylmyyttä huokuen, kuin yrittäen tappaa minut katseellaan siihen paikkaan. "Sä oksetat mua. Sä et vittu todellakaan oo mun veli. Mä en halua olla sulle mitään vitun sukua, ja mulle sua ei ole vittu olemassakaan. Joten pidä ne saastaiset hinttarin näppis erossa musta, tai kuolet. Seuraavalla kerralla mä oikeesti tapan sut."

"Haista vittu. Sä oot kyllä maailman paskin veli", mä sähköhdin veljelleni takaisin ja sylkäisin verisen klimpin Jampan kasvoille, mistä se tietenkin suuttui taas ihan silmitömästi. Se karjaisi ääneen vihasta ja kohotti jo nyrkkinsä lyödäkseen mua uudestaan, mutta juuri silloin joku syöksähti väliin avoimesta ulko-ovesta ja riuhtaisi Jampan pois mun luota, ennen kuin se ehti lyödä mua. Sen sijaan se joku mätkäisi *Jamppaa* turpaan ja tönäisi sen kauemmas meistä. Mä putosin polvilleni maahan päästyäni irti isoveljeni otteesta ja käännyn heti katsomaan pelastajaani, hätkähtäen nähdessäni Miken, joka oli oikeesti varmaan puolet Jamppaa pienempi, mutta se oli silti saanut riuhtaistua Jampan pois mun kimpusta ja vielä ladattua sitä pataankin ja tönäistyä sen kauemmas.

"NÄPIT IRTI HENKASTA!!! Helvettiäkö sä taas pahoinpitelet ja kiusaat sitä??! Nyt ala vetää!!" Mikke rähähti Jampalle, joka pyyhkäisi verta vuotavaa suupieltään ja kohotautui seisomaan täyteen pituuteensa, ottaen askeleen meitä kohti kuin Mikkeä uhmaten. Mikke oli samantien valmiina puolustamaan mua uudelleen, vetäen taskustaan kääntöveitsen, jonka terän se aukaisi välittömästi. "PYSY KAUKANA HENKASTA!!!" Mikke karjaisi isoveljelleni, pitäen hyisen katseensa tiukasti siinä, vaikka ojensikin samalla käntensä mulle auttaakseen minut seisomaan. Mä tarrasin kiitollisena Miken käteen ja nousin sen avustamana pystyyn, Miken siirtyessä heti eteeni kuin suojakseni isoveljeltäni.

"Helvettiäkö sä puolustat taas tuota kuvot-"

"SAATANA SANAKIN VIELÄ, NIIN SÄ ET LÄHDE TÄÄLTÄ KÄVELLEN VAAN RUUMISAR-KUSSA!" Mikke keskeytti vastaan ämpyttävän Jampan ihan raivona juuri, kun korjaamohallinkin puolelta alkoi juosta sakkia meidän luo, nimittäin aamuvuorossa olleet Edi ja Nipa. Mikke käänsi heti katseensa niihin, kun ne ilmestyi hallin ovelelle. "Toi vitun mulkku hakkasi täällä taas Henkkaa! Miks te ette oo tulleet väliin??!"

"Me oltiin just tulossa, me haettiin vain -"

"- minut ensin paikalle", Oskarin ääni keskeytti vuorostaan Edin, joka oli ollut antamassa selitystä raivostuneelle Mikelle. En mä ihmetellyt, etteivät Edi ja Nipa olleet itse

tulleet mun apuun. Ne oli nuorempia ja pienempiä kuin Jamppa, ja pelkäsivät sitä. Ei ne olis mahtaneet sille mitään.. Ne oli tehneet oikein hakiessaan Oskarin, jonka rinnalle Jerekin yllättäen marssi. Ai sekin oli taas käymässä. "Niin, että mitä vittua sä oot käynyt TAAS Henkan kimppuun?" Oskari kysyi Jampalta ihan jäätävän hyisellä äänellä. Niin hyisellä, että jopa minä hätkähdin sitä, kääntyen katsomaan Oskaria, joka puolestaan katsoi isoveljeäni niin kovin ja kylmin silmin, että mä hätkähdin uudestaan. Mä en ollut nähnyt Oskaria varmaan KOSKAAN noin vihaisena. "Eikös me olla puhuttu jo ihan vitun monta kertaa, että sä et jumalauta koske enää Henkkaan? Henkka on sun veli, useammallakin tapaa, ja veljiään ei jumalauta satuteta."

"Henkka koski muhun ensin", Jamppa selitti hampaitaan kiristellen, jolloin mä käänsin katseeni takaisin siihen.

"Mä tartuin vain sun hihaan! Kun sä tönäisit mua ensin ja vittuilit perään, ja kehtasit sitten vain kääntää selkäs mulle!" mä puolustauduin älähtäen, vaikka ei mun olis sitä tarvinnut tehdä. Oskari oli mun puolella tässä, *ehdoitta*.

"Oli miten oli, tässä ei enää selittelyt auta. Mä sanoin sulle viimeks, että se oli viimeinen varoitus. Sitä se vittu todellakin oli. Mä oon katsonut tätä sun käytöstä ihan liian pitkään sormien läpi, nyt vittu riittää. Tää on perhe, ja perheenjäseniä ei satuteta. Tää oli viimeinen kerta, kun sä teit niin. Tuossa on ovi, ala painua. Sä et oo tervetullut tänne enää", Oskari lausui veljelleni niin ehdottomalla ja jääkylmällä äänellä, että mua puistatti, ja värähdin tahtomattanikin. Mä käännyn katsomaan Jamppaa, joka tuijotti Oskaria järkyttyneenä, mutta sitten sen järkytyksen korvasi viha.

"Mitä vittua sä puolustat aina tuota hinttiä -"

"VAROPPA SANOJAS", Oskari jyrähti ihan jumalattoman vihaisena, astuen uhkaavana askeleen Jamppaa kohti, muiden poikien sävähtäessä siitä kauemmas, kuten teki Jampakin. Näinä hetkinä mä en ihmetellyt yhtään sitä, miks kaikki kilpailijat pelkäs Oskaria. Olihan se ihan sairaan pelottava, jos se suuttui, tai oli muutoin sun vastapuolella. Meille, perheenjäsenilleen, se oli mitä lempein ja ihanin isähahmo, mutta auta armias, jos sä olit sitä vastaan..... "Mä puolustaisin KETÄ TAHANSA mun pojista, ihan ketä tahansa vastaan. Me ollaan perhe, ja me ollaan vannottu, että pidetään toistemme selkää eikä käännytä toisiamme vastaan ja satuteta toisiamme, mutta sä oot rikkonut sen valasi jo ihan vitun monta kertaa. Sä et jumalauta satuta enää KETÄÄN etkä jumalauta puhu KENESTÄKÄÄN tän perheen jäsenestä noin rumasti. Sä vittu lakkasit olemasta tätä perhettä, kun teit niin, joten ala painua, ja takaisin ei oo tulemista."

"Sä oot vitun epäreilu ja suosit -"

"Sinä olet ihan itse kaikki moitteet ja nää potkut ansainnut. Sä olet jumalauta itse

kuoppas kaivanut ja tiesi valinnut. Mä oon varoittanut sua ihan vitun monta kertaa siitä, että sun pitää jättää Henkka - ja muutkin pojat - rauhaan, tai ei hyvä heilu. Etkä sä ole saatana kuunnellut, vaan oot joka kerta rikkonut lupaukses ja toiminut toisin. Sä oot kerta toisensa jälkeen satuttanut Henkkaa, ja muitakin. Mä en jumalauta anna sun suttua enää mun perheenjäseniä. Nyt vittu riittää, Jamppa. Katso jumalauta peiliin, ennen kuin avaat seuraavan kerran suusi. Itse sä olet minusta vihollises tehnyt. Joten viimeisen kerran, lähe menee nyt kun vielä pääset lähtemään omin jaloin. Sä saat potkut nyt molemmista hommistas, etkä kuulu enää tänne, tai meihin muutenkaan. Sä et oo enää Ojala”, Oskari murahti vihaisesti, kova katseensa tiukasti Jampassa. Mä en voinut olla huomaamatta, että Oskarin ääni värisi hienoisesti vihasta, joten Jampalla olis oikeesti enää pari minuuttia aikaa lähteä, ennen kuin Oskarilla napsahtais ja se lähtisi irti kaikista henkseleistään. Eikä se olis mikään kamelinpiero se räjähdys.. Oskari oli aina puolustanut perhettään, oli sitten kyseessä verisukulaiset tai me sen ”kadonneet pojat”, ihan valtavalla raivolla. Eikä Jamppa todellakaan haluaisi jäädä sen raivon alle.

”Sun olis parempi mennä jo”, Jere komppasi viileällä äänellä Oskarin takaa huomattavasti Oskaria rauhallisemmin, Jampan kääntäessä katseensa vuorostaan siihen. ”Älä kaiva itselles enää yhtään syvempää kuoppaa, tai kohta se kuoppa on jo sun hautas. Sä oot venyttänyt meidän pinnaa jo ihan liian kauan ja ihan liikaa. Oskari on ollut sulle armollinen eikä epäreilu, mutta nyt se armo on loppunut. Ja sä olet ihan itse käyttänyt sen loppuun. Ala mennä, Jamppa, kun vielä ehdit..”

Jamppa vilkaisi vielä hammasta purren Oskaria, joka tuijotti sitä tappavalla katseellaan, ennen kuin se lopulta kääntyi kannoillaan ja lähti kävelemään ripein askelin kohti ulko-ovea, meidän kaikkien tuijottaessa sen perään. Mä olin ensimmäinen, joka käänsi katseensa pois siitä, kääntyen katsomaan Oskaria, joka tuijotti yhä ovelle hampaitaan kiristellen. Sillä menis varmaan hetki, ennen kuin se saisi itsensä rauhoittumaan, niin raivona se vaikutti olevan. *Mun vuoksi..* Jumalauta, hyvä ettei tullut tippa linssiin sen vuoksi, millä raivolla Oskari mua puolusti.. Se oli oikeesti IHAN VAUHKONA, *mun* vuoksi, puolustaen mua suorastaan leijonan raivolla. Eli se välitti minusta ihan oikeasti.. Ja se tuntui oikeasti hyvältä. KUKAAN elämäni aikuisista ei ollut koskaan aikaisemmin puolustanut mua, ei ennen kuin Oskari silloin aikoinaan, kun se otti minut siipiensä suojaan, jonka jälkeen mä olinkin aina ollut turvassa sen siipien suojassa. Olin Oskarille ihan jumalattoman kiitollinen siitä..

”Ootko sä kunnossa?” Jeren ääni havahdutti minut hereille ajatuksistani, Oskarinkin säpsähtäessä sen sanat kuullessaan ja kääntyessä heti katsomaan mua.

”Oon oon, oon mä ennenkin saanut turpaani..” mä vastasin hiljaa, enkä ehtinyt sanoa

sen enempää, ennen kuin Oskari syöksähti ihan yllättäen luokseni ja kaappasi minut mahtavaan halaukseen, rutistaen mua suurinpiirtein hengiltä. Mä menin vähän hämilleni siitä, kun se sillä tavalla halasi mua yhtäkkiä muiden nähden.

”Noniin pojat, menkääs takaisin hommiin siitä. Mikke, vaihdetaan pari sanaa”, Jere, joka puolestaan ei hämmentynyt ollenkaan, alkoi ladella käskyjä. Varmaankin antaakseen mulle ja Oskarille oman rauhan ja omaa tilaa. *Yksityisyyttä*. Mä katselin Oskarin hartian takaa Jereä ja poikia, jotka lähtivät marssimaan kohti hallia, Miken vilkaistessa vielä mua ja Oskaria, ennen kuin se katosi hallin ovesta sisään. Mä jäin tuijottamaan sen perään, enkä jotenkin osannut edes halata Oskaria takaisin. Niin hämmentynyt olin yhä sen yhtäkkisestä julkisesta halauksesta.

”Anteeksi, kun mä annoin Jampalle armoa näin pitkään. Anteeks, kun mä katsoin sen käytöstä näin pitkään läpi sormien. Anteeks, etten mä oo karkottanut Jamppaa jo aiemmin, vaan annoin sen kiusata sua näin pitkään. Mun olis pitänyt tehdä tää jo paljon aikaisemmin. Ihan vitun paljon aikaisemmin. Anteeksi, kun näin pääsi käymään.. TAAS. Anna mulle anteeks..” Oskari kähähti yhtä yllättäen kuin oli kaapannut minut halaukseenkin, alkaen ladella anteeksipyyntöjä toisensa perään ääni täristen ja ihan järjettömän pahoillaan. Niin pahoillaan, että sen äänestä kuultava syyllisyys viilsi minunkin rintaani. Eihän sillä nyt ollut mitään syytä syyttää itseään, tai pahoitellakaan sen puoleen.. ”Mä oon epäonnistunut ihan täydellisesti sun suojelijana. Mun olis pitänyt suojella sua paremmin. Anteeks, etten oo suojellut sua paremmin. Anteeksi, etten mä -”

”No älä nyt itteäs syytä! Ei sun tarvii pahoitella mitään, tai syyttää itseäs mistään!” mä keskeytin Oskarin pahoittelun lähes järkyttyneenä, kietoen samalla omat käteni lopultakin sen ympärille.

”Syytämpäs ja pahoittelenpas. Mun olis pitänyt toimia aikaisemmin ja suojella sua paremmin. Mä en olis IKINÄ saanut antaa Jampan kohdella sua näin, vaan mun olis pitänyt tehdä tälle lopullinen stoppi jo aikaisemmin. Mä en.. en ymmärrä miten mä oon voinut antaa Jampan tehdä sulle näin kerta toisensa jälkeen rankaisematta sitä kunnolla tai karkottamatta sitä jo aikaisemmin, enkä mä anna sitä kyllä jumalauta itselleni anteeks, että annoin sen tehdä sulle näin.. Kun annoin Jampan satuttaa sua, TAAS. Mun olis pitänyt suojella sua paremmin. Sä oot mulle tärkeä, oikeesti oot. Sä oot mulle kuin oma poika. Mun tehtävä on suojella sua..” Oskari kuiskasi syyllisyydestä tummalla äänellä tiukentaessaan otettaan musta vain entisestään, mun hätkähtäessä sekä Oskarin sanoja että niiden taustalla olevaa järkälemäisen suurta kiintymystä, joka kuului Oskarin puheesta. ”Jumalauta Henkka, mä RAKASTAN sua. Sä oot mulle kuin oma poika, ja mä rakastan sua, poikani.. Mun olis pitänyt suojella sua tällaiselta, ja mä epäonnistuin

surkeasti.. Mä oon maailman paskin isänkuvatus..”

”Herrajumala Oskari -”, mä henkäisin henki salpautuneena ja tarrasin samantien Oskariin aiempaa tiukemmin kiinni, rutistaen vuorostaan siitä ilmat pihalle. *’Minä rakastan sinua, poikani.’* Sanat, joita en ollut koskaan kuullut isäni suusta. *Nyt kuulin.* Ja se kirvoitti jälleen kirvelevät kyyneleet silmiini. Ihan vain se, miten jumalattoman hyvältä tuntui kuulla ne sanat. Miten hyvältä tuntui, kun oli joku isähahmo, joka lausui ne sanat mulle. ”Sä oot kaikkea muuta kuin paska isänkuvatus. Sä oot maailman PARHAIN isä, ainakin mulle. Ainahan sä oot mua suojellut ja puolustanut. Ainahan sä oot minusta huolehtinut. Eihän sua parempaa isää voi edes saada.. Älä oikeesti syyllistä itseäs yhtään mistään, ei oo syytä. Sä oot ollut mulle ja mua kohtaan aina vain hyvä, enkä mä oo mitään muuta kuin ihan suunnattoman kiitollinen sulle. Oon ihan järjettömän kiitollinen sun olemassaolosta.. Kiitos oikeesti, kun oot olemassa. Sä oot ollut mun tuki ja turva, mun peruskallio, jo pitkään. Sä oot ollut mulle vain ja ainoastaan hyvä isähahmo. Paras mahdollinen. Susta.. sustakin on tullut mulle kuin isä, ja minä.. minäkin rakastan sinua.. Ihan suunnattoman paljon..”

Oskari tiukensi otettaan minusta vielä vähän lisää kuullessaan viimeiset lauseeni, ja minäkin kiristin omaa otettani siitä, pusertaen samalla silmäni kiinni, ensimmäisen kyyneleen vierähtäessä poskelleni.

”Sä oot Henkka oikeesti kertakaikkisen hieno poika.. Ja mä oon ihan vitun ylpeä siitä, että saan olla sulle isä, tai jonkinlainen isähahmo edes. Se on mulle kunnia ja etuoikeus, oikeesti on”, Oskari kähähti tukahtuneesti, halaten mua *vieläkin* lujempaa, jos se oli enää edes mahdollista. Tunsin yläkroppani luiden suunnilleen napsuvan Oskarin rutistuksen voimasta, niin lujaa se mua halasi. ”Mä lupaan, etten anna enää kenenkään tai minkään satuttaa sua.. Enää IKINÄ..”

”Ei sillä ole väliä, jos mua sattuu välillä. Sellaista elämä on. Välillä sattuu. Sä et voi suojella mua kaikelta ja kaikilta, eikä sun edes tarviikaan. Riittää, kun et hylkää mua, niin mä selviän kyllä..” mä kähisin itse, toisen kyyneleen murtautuessa ulos suljettujen silmäluomieni takaa, vierien silmäkulmastani kasvoilleni. ”Älä hylkää mua..”

”En ikinä, koskaan enkä milloinkaan..” Oskari lupasi käheällä äänellään, pidellen minusta yhä tiukasti kiinni, kuin ei koskaan aikoisi päästää minusta irti.

Siinä me sitten halailtiin oma aikamme, välittämättä muista. Me kaksi, jotka kohtalo oli kuutisen vuotta sitten yhdistänyt, ja jotka olivat oppineet rakastamaan toisiaan kuin perheenjäseniään. *Me kaksi; isä ja poika.*

13. Valon sammussa

Oskari tosiaan potki Jampan pois jengistä ja korjaamolta, enkä mä nähnyt siitä enää vilaustakaan, vaikka olin arvellut, että se tulis vielä torstaina tai viimeistään perjantaina raivoamaan jotain joko korjaamolle tai sitten mulle esimerkiksi kämpälleni - koska pelkäsi Oskaria eikä halunnut kohdata sitä korjaamolla - mutta ei sitä näkynyt eikä kuulunut. Uskoin, että tuskin tulisin kuulemaankaan siitä niinku IKINÄ enää.. Isoveljeni tuskin tahtoi olla tekemisissä kanssani. MISSÄÄN tekemisissä. Enkä minäkään kyllä tahtonut nähdä sen naamaa enää ikinä, joten se oli fine by me, että se katosi maailmankartaltani.

Perjantai meni töissä hyvissä fiiliksissä, varsinkin kun juttelin suurimman osan päivästä Oskarin kanssa, joka halusi varmistaa, ettei mulle ollut varmasti jäänyt mitään traumoja isoveljeni torstaisesta kohtaamisesta. Anygays, lähdin viikonlopun viettoon hyvillä mielin, marssien kevyin askelin töistä suoraan Ellin luokse Porokylään. Isoveljestäni eroon pääseminen ja Oskarin kanssa juttelu olivat helpottaneet oloani niin, että olin vapautuneen fiilikseni ansiosta suorastaan hilpeä koko viikonlopun, mistä Elli oli erittäin iloinen, sillä olin sille kerrankin hyvää seuraa enkä semmonen sulkeutunut synkkä mölli, jollainen välillä valitettavasti olin. Ja normaalisti mä kyllä olisinkin ollut JUURI sellainen jouduttuani kohtaamaan Jampan, mutta onneksi Oskari oli ajanut sen pois ja pitänyt sen jälkeen vielä huolen siitäkin, ettei mulle jäänyt paska fiilis isoveljeni takia. Oskari oli kyllä oikeasti parhain isähahmo, jonka maa päällään kantoi..

No, mutta anyways, sunnuntaina mä lampsin jälleen kerran oman kämppäni kautta seuraaviksi pariiksi yöksi vuorostaan Santun luo, jonka luota mä sitten marssin hilpeänä maanantaina töihin. Hyvä fiilikseni kantoi edelleen kivasti ja menin oikeasti hyvillä mielin töihin tietäessäni, etten voisi enää KOSKAAN törmätä siellä paskapäiseen isoveljeeni ja että työpaikalla olisi Oskari, jonka kanssa pystyin juttelee nykyisin mistä vain, kuten olin pystynyt juttelee jo kauan Santun kanssa. Minusta oli ihanaa, että mä ja Oskarikin oltiin saatu rakennettua meidän suhde siihen samaan pisteeseen.. Olihan Oskari sentään mun "faija", niin oli ihan mahtavaa, kun meillekin oli rakentunut sellainen luottamussuhde ja puheyhteys, että me pystyttiin puhumaan kaikesta.. TUNTEISTAKIN, joista mä en puhunut juuri kenellekään. Heh, olin kyllä ylpeä itsestäni, kun olin onnistunut avautumaan vähän. Ehkä mä pystyisin laajentamaan sen avoimuuteni käsittämään muitakin kuin Santun ja Oskarin. Kuka tietää, ehkä Mikkekin pääsis vielä joskus "sisäpiiriini", kuten se oli joskus jo kuulunutkin.

Kun mä astelin työpaikan pihaan, niin havaitsin heti, että siellä oli omituisen hiljaista. After all, olin kuitenkin tullut välivuoroon, ja yleensä saapuessani pääsin samantien

röökille muiden poikien seuraan. Nyt tupakkapaikalla ei ollut kuitenkaan KETÄÄN. Kummastelin sitä tovin otsa kurtussa, mutta sitten mä vain kohautin harteitani ja saapastelin sisälle, pysähtyen kuitenkin heti ulko-ovella, halliin ja kahvihuoneeseen johtavalle käytävälle päästyäni. Sisälläkin oli nimittäin pahaenteisen hiljaista. Missä oli kaikki nauru ja puheensorina? Ihan kuin täällä ei olis ketään. Missä KAIKKI olivat?

Kulmani painuivat entistä syvempään kurttuun, kun mä lähdin hipsimään kohti korjaamohallin ovea, kurkistaen matkalla kahvihuoneeseen, joka oli ihan autio. Olin vain yhä enemmän hämilläni, mutta jatkoin siitä huolimatta matkaani hallin suuntaan, avaten sinne johtavan oven varovasti kurkatessani sisälle halliin, joka sekini oli ihan autio ja tyhjä. Missä vitussa kaikki olivat? Olinko mä tullut vääränä päivänä töihin? Oliko nyt sittenkin sunnuntai, tai joku arkipyhä?

"Henkka!" Jeren ääni kajahti yllättäen, jolloin mä hätkähdin ja käänsin katseeni toimiston suuntaan, jonka ovelle Jere oli ilmestynyt yhdessä Miken kanssa, joka oli kääntänyt katseensa pois päin Jerestä eikä edes vilkaissut mua päin. Mä kurtistin kulmiani entistä syvempään ryppyyn - olisin varmaan kohta ihan vaari - nähtyäni Miken olemuksen, joka oli jotenkin.. nuutunut. Apea. "Tuus käymään Henkka täällä", Jere kehotti lujalla äänellä, saaden minut hätkähtämään uudelleen ja riistämään katseeni Mikestä irvistystä pidätellen. Jaiks, olinkohan mä ongelmassa, kun varajohtajakin oli paikalla ja halusi jutella kanssani. Pitäisköhän ne Oskarin kanssa jonkun puhuttelun mulle.. Vaikka en mä kyllä ollut mielestäni - huom. MIELESTÄNI - tehnyt mitään väärää. Joten.. ehkä niiden asia liittyi Jamppaan?

Mä nyökkäsin Jerelle vähän viiveellä ja lähdin sitten hiippailemaan sitä kohti, kääntäen katseeni Mikkeen kuten teki Jerekin, laskien samalla kätensä sen olalle. Mä rypistin jälleen kulmiani ja heti seuraavassa hetkessä tunsin sydämeni muljahtavan, kun kuulin Miken henkäisevän hiljaa, katse yhä suunnattuna jonnekin ihan muualle kuin muhun tai Jereen. Sen lisäksi Mikke vapisi ihan silmin nähden, mikä sai minut melkein pysähtymään. Mitä hittoa oli tapahtunut?? Miksi Mikke oli tuollainen??

"Pidä niin pitkä loma kuin tarvii, Mikke.. Koita jaksaa.." mä kuulin Jeren sanovan Mikelle lempeällä äänellä, Miken nyökätessä sille nieleskellen. Kuin se olis nieleskellyt palaa kurkussaan. *Itkua*. Se sai minut hidastamaan vauhtiani suorastaan PELOISSANI. Mitä HELVETTIÄ oli tapahtunut?? Oliko joku Miken läheinen tai joku jengiläinen kuollut viikonlopun aikana?? Niinkin kävi välillä, koska eihän jengitoiminta ollut mitenkään erityisen turvallista hommaa.. *Siksikö täällä ei ollut ketään? Oliko joku jengiläinen tosiaan kuollut viikonloppuna, ja sen vuoksi kaikki olivat tänään poissa töistä?* "Ja muista; täällä me ollaan. Sua varten, sun tukena.. Sä saat ja voit kääntyä meidän puoleen AINA.."

"Joo.." Mikke kähisi Jerelle hetken nieleskeltyään ja jatkoi sitten ihan hulluna vapisevalla äänellä katseensa laskien: "Jere, voitko.. voitko sä tulla tänään käymään vielä mun luona.. Mulla ei.. ei oo oikein muita kuin te.. ja mä.. vittu.."

"Tottakai.." Jere lupasi myötätuntoisella ja lämpimällä äänensävyllä, puristaen samalla lohduttavasti Miken olkaa. Mä puolestani tuijotin niitä yhä enemmän kauhuissani. Mitä helvettiä oli oikeasti tapahtunut, kun Mikke oli noin surkeana?? Oliko jollekin jengiläiselle, esimerkiksi Miken isoveljelle Makelle, oikeasti käynyt huonosti?! "Muista, että Nico ja Mirokin sanoivat olevansa sun tukena tarvittaessa. Mulla menee jonkun aikaa, kun mä hoidan asioita, mutta mä tuun heti kun pääsen.. Mutta soita sille Nicolle, tai Mirolle, jooko? Varsinkin jos olo käy ylitsepääsemättömän sietämättömäksi.."

"Joo.." Mikke kähähti vastauksensa tukahtuneesti, jonka jälkeen se veti syvään henkeä ja lähti astelemaan poispäin toimistolta, ohittaen minut matkallaan. Mikke kohotti mun kohdalla katseensa muhun, ja katseeni kohdatessaan se henkäisi jälleen ääneen, ennen kuin sen poskille alkoi vierä ääniä. MITÄ VITTUA OLI TAPAHTUNUT??!!

"Henkka, tuu", Jeren ääni lausui totisena keskeyttäen mun tuijotuksen, jolloin mä riistin katseeni ihan murtuneesta Mikestä ja käänsin sen Jereen, sydän lujaa jyskyttäen. Olin pysähtynyt huomaamattani tuijottaessani Mikkeä, joten lähdin astelemaan eteenpäin kohti toimistoa kuin lumottuna kuultuani Jeren kutsun.

"Niin?" mä kysyin vähän käheästi ja nielaisin kurkkuuni nousutta palaa alemmas.

"Tuu sisälle, jutellaan mieluummin toimistossa", Jere totesi yhä haudanvakavin kasvoin ja osoitti kädellään toimistoon, jotta mä astuisin sisään. Mä tein työtä käskettyä, marssien katse yhä Jeressä edellä toimistoon, jonne päästyäni käännyin heti etsimään katseellani Oskaria saadakseni siltä tukea ja rauhoittelua tän pelottavan ilmapiirin alla. Mutta Oskari ei ollutkaan siellä. Mitä.. "Istu Henkka alas", Jere neuvoi rauhallisesti mutta yhtä kaikki totisella äänellä, ja mä tein jälleen työtä käskettyä, kohdistuen heti istumaan päästyäni katseeni Jereen, joka asteli istumaan Oskarin pyöreälle tuolille. Istahdettuaan alas Jere laski katseensa käsiinsä, joiden mä huomasin tärisevän. Se sai vatsani kääntymään ihan ympäri ja mua alkoi oksettaa. Mitä oli tapahtunut?? *Kenelle* oli tapahtunut jotain?? Oliko joku kuollut tai loukkaantunut?? Oliko OSKARI loukkaantunut, kun se ei ollut täällä?? *Vai oliko paskapäinen isoveljeni tehnyt jotain esimerkiksi Makelle, koston, ja Oskari oli jahtaamassa nyt sitä ja Mikke murtunut isoveljensä vuoksi???*

"Mitä ihmettä on tapahtunut?? Miks Mikke oli murtunut?? Onks Makelle sattunut jotain?? Ja miks Oskari ei oo täällä??" mä kyselin ääni hillittömästi täristen, tuijottaen Jereä ihan paniikissa. Jere puolestaan piti katseensa yhä laskettuna käsiinsä ja oli paenteisesti hetken vaiti. Jotain oli siis tapahtunut, *mutta mitä ja kenelle??*

"Henkka, perjantai-iltana.." Jere aloitti käheästi lähes sopertaen, nielaisten sen jälkeen pienesti, ennen kuin kykeni jatkamaan. "Perjantai-iltana tapahtui jotain. Oskarille.. Oskarille tapahtui jotain. Oskarin vihamies murtautui sen taloon, ja.." Jere jatkoi tukahtuneella äänellä, keskeyttäen jälleen lauseensa, kuin ei pystyisi sanomaan sitä loppuun. Mä tuijotin rävähtämättömin silmin Jereä, joka takelteli ennennäkemättömän pahasti. Se oli ihan hiton paha enne, koska Jere ei KOSKAAN takellellut noin. Tunsin sydämeni muljahtavan ihan järjettömän kipeästi. "Henkka, Oskari on.. Oskari on kuollut.." Jere kuiskasi lopulta hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen, ja mä lamaanuin sen sanojen voimasta ihan totaalisesti. Sydämeni pysähtyi, hengitykseni lamaantui, ja koko mun hiton kroppa lamaantui. Tuntui kuin olisin halvaantunut, enkä pystynyt tekemään mitään muuta kuin tuijottamaan Jereä hengittämättä, sydän pysähtyneenä. "Oskarin kuolema on.. on kostettu kyllä, *kaikille* osallisille.. Me ollaan viimeiset kaksi päivää jahdattu sitä tekijää sekä Oskarin olinpaikan ilmiantajaa, ja molemmille on nyt kostettu. Vaikka eihän.. eihän se tuo Oskaria takaisin, eikä herätä sitä kuolleista.. Oskari on yhä lopullisesti poissa.. Oskari.. Oskari on kuollut.."

Jeren sanat kaikuivat korvissani onttoina, kuin Jere olis puhunut mulle toisesta ulottuvuudesta käsin. Aika tuntui pysähtyneen, kuten sydämeni oli tehnyt. Olin oikeasti ihan lamaantunut ja halvaantunut, ihan shokissa. En pystynyt liikkumaan, en puhumaan, en hengittämään, eikä sydämeni lyönyt tasan tarkkaan yhtään ainutta lyöntiä. Mä vain tuijotin ihan lasittunein silmin Jereä, sen sanojen kaikuessa korvissani ja yrittäessä tavoittaa mun tietoista mieltä, vaikka miten yritin niitä väistää ja torjua.

Oskari on kuollut.

Ei, se ei voinut olla totta. Ei saanut olla totta. Oskari ei saanut olla kuollut. Se ei voinut olla mahdollista. Ei saanut olla mahdollista. Ei. *Ei Oskari.* EI.

OSKARI ON KUOLLUT.

Mä henkäisin hiljaa tuntiessani tikarin rinnassani ja ponkaisin pystyyn, tuijottaen Jereä yhä ihan shokissa. Jere nousi mun tavoin seisomaan ja yritti tavoittaa mua kädellä, astuen samalla askeleen mua kohti, mutta mä puolestani peruutin askeleen silkan järkytykseni vuoksi. Mä vain tuijotin Jereä ihan lamaantuneena, lopettaen hengitykseni pidättämisen ja alkaen hengittää vuorostaan niin kiivaasti, että se alkoi sattua. Hetkeksi pysähtynyt sydämenikin alkoi hakata tietään kipeästi ulos rinnastani ja kyyneleet alkoivat poltella silmissäni niin maan penteleesti, kun mä todella tajusin, mitä Jere oli sanonut ja mitä se tarkoitti.

OSKARI ON KUOLLUT. OSKARI ON POISSA. LOPULLISESTI. MÄ OLIN JUURI MENETTÄNYT AINOAN ISÄN, JONKA TUNSIN.

Ei vittu. Ei.. Eijeijejei.. Ei Oskari.. Mun.. mun tuki ja turva.. Mun peruskallio.. Ei.. Ei ei ei ei.. Ei Oskari voinut olla kuollut.. Ei.. Se ei saanut olla totta..

"Ei.." mä kähisin ääneenkin kun suorastaan tunsin maan jalkojeni alta romahtavan sen tiedon saavuttaessa lopullisesti mun tietoisien mielen, ja tunsin naamani vääntyvän rumasti itkusta, kun tuijotin Jereä silmissäni polttelevien kyynelten läpi, niiden alkaessa tipahdella yksitellen kasvoilleni mun pystymättä estämään niitä. "Ei Oskari voi olla kuollut.. Se ei voi olla totta.. Sä valehtelet.. Sun täytyy vain sanoa noin, koska joku uhkaa Oskaria, eikö niin? Ei Oskari voi olla kuollut, se ei.. ei saa olla kuollut.."

"Henkka.." Jere lähes kuiskasi ja yritti taas lähestyä mua, mutta mä pudistelin vain rajusti päätäni ja hapuilin kädelläni toimiston ovenkahvaa. "Henkka, älä mene. Sä et voi lähtee minnekään tuossa mielentilassa, sä et saa olla nyt yksin. Oskari oli sulle kuin isä, ja mä tiedän, että Oskarin kuolema-"

"EI!!! LOPETA!!! OSKARI EI VOI OLLA KUOLLUT!!!" mä huusin särkyneellä äänellä pystymättä hallitsemaan volyyymiani enää ollenkaan. Jeren sanat viilsivät niin kipeään, etten kestänyt vain kuulla niitä. En kestänyt kuulla, että Oskari on kuollut, enkä kestänyt olla täällä enää. *En vain yksinkertaisesti kestänyt tätä jamenin ihan shokkiin.*

Samassa mä jo painoin toimiston ovenkahvaa ja lähdin juoksemaan ulos toimistosta. Kuulin kyllä Jeren huutavan nimeäni perääni, mutten välittänyt siitä. Juoksin vain, kompuroiden käytävällä niin pahasti, että meinasin kaatua, mutta sain kuitenkin nippanappa pidettyä tasapainoni ja syöksähdin pian ulos kevätauringon paisteeseen. En mä tosin huomannut sitä aurinkoa enkä tuntenut sen lämpöä ihollani, sillä valo mun taivaalla oli juuri sammunut, olin pudonnut ihan sysipimeään ja mulla oli vain ihan järjettömän kylmä. En nähnyt tai kuullut enää yhtään mitään, kun ryntäsin vain suruni sokaisemana pois korjaamolta, hengittäen katkonaisesti ja pinnallisesti. En mä edes tajunnut minne juoksin, ennen kuin löysin itseni laivarannan leikkipuistossa olevan koivun alta itkemästä, nojaillen epätoivoisena takanani olevaan koivunrunkoon, että pysyisin pystyssä, kun murrui lopulta niin vuolaisiin kyyneliin, etten meinannut saada henkeä. Vedin polveni rintaani vasten ja painoin pääni polviini, itkien ihan lohduttomana. En tiennyt itsenkään, miksi olin juossut laivikseen. Varmaan siksi, kun koin olevani täällä turvassa kaikelta pahalta, kun mulla oli niin paljon hyviä muistoja täältä. Santun kanssa.

SANTTU. Mä tarvitsisin nyt Santtua. Ihan hiton pahasti.

Ja niin mä tartuin jälleen siihen ainoaan pelastusrenkaaseen, joka mulla oli aina ollut. Ennen kuin Oskarikin oli saapunut luokseni kuin enkelin siivin, pelastaen minut. Nyt mulla oli enää vain Santtu, ja siihen mä tarrasin, todellakin kuin hukkuva pelastusrenkaaseen. Kaivoin heti puhelimeni taskustani ja aloin etsiä Santun yhteystietoja. Vaikka

huomasin, että Jere oli yrittänyt soittaa mulle. En välittänyt siitä vaan etsin henkeni hädässä Santun numeron, soittaen sille HETI. Puhelin tuuttasi piinaavan monta kertaa, ja hetken mä jo pelkäsin, ettei Santtu vastais, olihan se sentään töissä, mutta lopulta se onneks vastasi. *Luojan kiitos.*

”Hei, mulla on vähän kiire ja nyt on muutenkin vähän paha aika -”

”Santtu, mä tarviin sua”, mä vinkaisin itkien, puhuen Santun päälle ja keskeyttäen sen lauseen. ”Oskari on.. on kuollut.. Mä tarviin sua.. Mä en vittu kestä tätä, mä kuolen..”

”Herrajumala”, Santtu henkäisi ihan ensimmäisenä järkyttyneellä soinnilla ja jatkoi sitten melkein kiihtyneellä äänellä: ”Okei, mä lähden nyt juosten pomoni luokse. Mä käyn sanomassa sille, että mun on pakko mennä, kun kumppanillani on hätä. Ei hätää rakas, mä oon tulossa. Tuun vaikka saisin potkut tän takia, ihan sama.”

”Kiitti..” mä nyyhkin puhelimeen, kiittäen oikeasti luoja siitä, että mulla oli Santtu.

”Tottakai mä tuun”, Santtu tokaisi vähän hengästyneenä ja mä kuulin sen tosiaan juoksevan siellä kaupalla, jossa se työskenteli. ”Missä sä oikein oot, kun mä kuulen lokkien kirkuvan? Mistä mä löydän sut? Oon ihan just esimieheni luona, niin mä tuun sieltä sitten suoraan sun luokse..”

Mä niiskautin hiljaa ja kohotin katseeni Pieliseen, jonka vesimassat velloivat jonkin matkan päässä musta. Totta tosiaan, Pielisen yllä lensi kirkuvia siivekkäitä. Mä en ollut edes kuullut mitään vitun lokkeja, kun olin ollut vain niin shokissa. En ollut kuullut mitään enkä nähnyt ympärilleni, olin ollut ihan kuuro ja sokea. Toivottavasti mä en ollut säikäyttänyt keitään lapsia pois tästä leikkipuistosta, kun olin rynnännyt tänne itkien..

”Mä oon laiviksessa.. Täällä leikkipuistossa..” mä niiskutin, pyyhkien kasvoilleni valtoimenaan virtaavia kyyneliä pois poskiltani, vaikka eipä siitä ollut juurikaan hyötyä, kun ne korvautuivat samantien uusilla.

”Mä tuun sinne alta vartin, mä lupaan sen. Mä juoksen sinne. Nyt mä meen juttelee pomolleni, moikka”, Santtu hyvästeli minut kiireisesti, tai oikeastaan lähes hätäisesti, ja löi sitten jo luurin korvaani. Varmaankin siksi, että pääsisi mahdollisimman pian luokseni, mistä mä kyllä olin ihan tuhottoman kiitollinen..

Mä en yhtään tiennyt, kuinka kauan Santulla meni tulla luokseni, mutta aika pian se tosiaan saapui. Mä kuulin sen juoksuaskeleet jo kaukaa ja kurkkasin sitä koivuni takaa, seuraten katseellani, kuinka Santtu juoksi aina mun luokse saakka. Se oli ihan pirun hengästynyt, eli ilmeisesti se oli oikeasti juossut koko matkan, mutta siitäkin huolimatta se pinkoi luokseni ihan jäätävää vauhtia ja syöksyi heti ekana halaamaan mua. Mä tarrasin raskaasti huohottavaan Santtuun ihan henkeni hädässä ja purskahdin jälleen kerran raikuvaan itkuun. Mä oikeesti ROMAHDIN Santtua vasten, sen pidellessä mua

pystyssä syleillessään mua siinä maassa kököttäen.

Lopulta, itkettyäni ties kuinka kauan Santtuun nojaillessa, mä vain retkahdin Santun syliin, siihen sen jalkojen väliin, maaten Santun sylissä pienenä keränä itkiessäni ihan lohduttomana Oskarin kuoleman vuoksi. Mun oli oikeesti ihan järjettömän vaikeaa kestää se tosiasia, että Oskari oli kuollut, ja mä vain vullotin ja vullotin ties kuinka kauan, pystymättä tekemään yhtään mitään muuta kuin itkemään siinä Santun sylissä. Santtu silitteli mun hiuksia koko sen ajan ja kuiski mulle lohdun sanoja, vaikka eipä ne juuri mua lohduttaneet. Olin silti enemmän kuin kiitollinen siitä, että Santtu oli paikalla ja läsnä mulle, koska mä olisin oikeesti kuollut siihen kipuun, ellei Santtu olis ollut kanssani suuren suruni hetkellä. *Jos Santtua ei olis, mä olisin lähtenyt Oskarin perässä.* Ilman Santtua mä en oikeesti olis kestänyt sen tosiasian tuottamaa kipua, että olin juuri menettänyt jo toisen isäni. AINOAN isän, jonka olin koskaan edes tuntenut.

Koko sen ajan, kun mä itkin lohduttomana Santtua vasten, siinä sen sylissä, puhelin meni soi kuin riivattu. Lopulta mulla meni hermo siihen ja mä heitin sen jorpakkoon, OnePlussani kadotessa jonnekin Pielisen syvyykseen. En välittänyt siitä vittuakaan enkä tuntenut yhtään mitään. Olin ihan turta ja puolikuollut siitä kivusta, jonka Oskarin kuolema oli aiheuttanut, ja kun vuolaat kyyneleeni ehtyivät itkettyäni ties kuinka kauan, niin mä vain tuijotin tyhjyyteen ihan lasittunein silmin, niiskuttaen Santun sylissä. Hädintuskin tunsin senkään kosketuksen, kun se silitteli mua, mutta se oli silti se ankkuri, joka piteli mua vielä tässä maailmassa. Ilman Santtua mä olisin hukkunut pimeyteeni menetettyäni Oskarin valon, joka oli niin monesti toiminut majakkana mulle..

”Hei!! Henkka on täällä!!”

Sekä mä että Santtu hätkähdettiin, kun kuultiin laivarannan parkkipaikalta kajahtanut huuto. Santtu kääntyi katsomaan ekana parkkiksen suuntaan ja minäkin kohdistin katseeni sinne, jähkä olin saanut kammettua itseni ylös Santun sylistä, jolloin mä näin huudon päästäneen Jupen sekä pari muuta jengiläistä, jotka juoksivat juuri alikulku-tunnelin suunnalta laiviksen parkkikselle. Mä niiskutin yhä hiljaa, kun seurasin, kuinka Jupe lähti astelemaan meitä kohti samaan aikaan, kun Edi kaivoi puhelimen taskustaan ja soitti jollekin, Nipan jäädessä parkkipaikalle röökille ihan siihen Edin viereen. Jupekin sytytti tupakan matkallaan meidän luo.

”Perkele Henkka, sä et voi vain rynnätä pois ja sitten jättää vielä vastaamatta puhelimeen..” Jupe jupisi mulle, puhaltaen savut äkäisesti ulos suustaan.

”Mitä te täällä teette..” mä kähisin yhä itkusta paksulla äänellä katse Jupessa, pysyen edelleen siinä Santun välittömässä läheisyydessä istuallani sen sylissä. Silmiäni kirveli kaiken itkun jäljiltä ihan tuhattomasti, vaikka olin lopettanut itkemisen jo hetki sitten.

"Jere lähetti meidät etsimään sua. Se soitteli kaikille kynnelle kykeneville, kun oli niin suunniltaan huolesta. Kun sä olit vain lähtenyt sillä tavalla ihan murtuneena pois etkä ollut vastannut edes Jeren puheluihin. Se pelkäs, että sä teet itselles jotain.. Tajuatko sinä urpo, että Oskari luotti sut Jeren käsiin? Ja kuinka pahasti Jere säikähti pettäneensä HETI Oskarin luottamuksen, syyllistäen itsensä oikeesti melkein hengiltä sen vuoksi? Se oli oikeesti ihan vitun paskana sun takia", Jupe vastasi mulle tuima ilme kasvoillaan ja lähes ankaralla äänellä, mun hätkähtäessä sen sanoja. "Kyllä me ymmärretään että sä oot murtunut, ja ihan hiton hyvin ymmärretäänkin, mutta sä et voi lähtee tuolleen vain pois. Jere säikähti oikeesti pirusti. Kuten me muutkin, kun se soitteli meille ihan hädissään. Se oli suurinpiirtein romahtamispisteessä, jota se on jo muutenkin. Jerekin on ihan paskana ja palasina Oskarin kuoleman takia, ei se kaipais vielä tällaista, Henkka.. Älä tee enää tuollaista katoamistemppua, vaan anna meidän tukea sua. Anna meidän, *veljiesi*, olla sun tukena. Me kaikki muutkin ollaan paskana.. Kuka enemmän, kuka vähemmän, mutta yhtä kaikki, me kaikki surraan Oskaria", Jupe jatkoi kuolemanvakavana, sen äänen alkaessa väristä lopuksi hienoisesti. Mä vain tuijotin Jupea kyyneleltäni läpi, niiskuttaen yhä hiljaa. "Ja ennen kaikkea, me kaikki tarvitaan nyt Jereä, joka on meidän uusi pomo ja uusi kallio meidän jalkojen alla, niin pliixxiis, älä romahduta sitä yhtään enempää. Oskarin kuolemassa on jo ihan tarpeeks.."

"Ai Jere.. Jere jatkaa Oskarin paikalla.." mä sopersin, Jupen nyökätessä mulle tupakkaansa imaisten. Se piti yhä sinisten silmiensä katseen tiukasti minussa.

"Joo, se oli ollut Oskarin toive, ja me tottakai haluttiin kunnioittaa sen toivetta. Oltais kyllä oltu muutenkin samoilla linjoilla, Jere on aina ollut Oskarin kakkosmies ja hyvä meille kaikille.." Jupe selvensi asiaa ja puhalsi sitten savut ulos suustaan, jatkaen vielä vähän tuimana: "Ja Jere olis selittänyt senkin sulle, jos olisit vain jäänyt kuuntelee. Se olis selittänyt KAIKEN sulle, jos sä olisit jäänyt kuuntelee.. Jerellä olis itseasiassa ollut aika paljonkin selitettävää sulle, esimerkiksi Oskarin testamentista ja sen sellaisista."

"Mistä testamentista.." mä mumisin, Jupen puuskahtaessa ja muljauttaessa silmiään.

"Niih. Pöljä.." Jupe jupisi, muttei kuitenkaan mitenkään pahantahtoisesti, kääntyen sen jälkeen vilkaisemaan taakseen. "Jere tulee kohta ja selittää sulle itse kaiken. Edi soittaa sille parhaillaan. Eiköhän Jere oo jo matkalla tänne.. Mun pitäis itseasiassa soittaa Nikelle, sekin on metsästävässä sua, semmonen pikkuveli kun oot sillekin. Joten, mä meen nyt tonne muiden luokse ja teen sen puhelun. Mä luotan, että sä Santtu pidät Henkasta hyvää huolta siihen asti, kunnes Jere tulee?" Jupe tokaisi, lausuen viimeisen lauseensa kysyvällä äänellä kääntyessään katsomaan Santtua.

"Tietenkin. Oon pitänyt tähänkin asti. Mä tulin tänne HETI, kun Henkka soitti mulle..

Tässä mä oon ja tähän mä jään, vaikka maailmanloppuun asti”, Santtu vastasi vakaalla äänellä ja yhtä totisena kuin Jupe, joka kuitenkin soi nyt Santulle pienen hymyn.

”Luojan kiitos Henkalla on sinut”, Jupe virkkoi, ennen kuin se käänsi meille selkensä ja lähti astelemaan takaisin parkkipaikalle, jolle oli hetki sitten saapunut, kaivellen samalla puhelinta taskustaan. Se nosti sen juuri korvalleen, kun Jere ilmestyi alikulkutunneilta parkkikselle, Jupen tervehtiessä sitä kättään nostamalla ja osoittamalla sitten sormellaan mua kohti, sanoen samalla Jerelle jotain. Mä näin kuinka Jere nyökkäsi Jupelle, ennen kuin se lähti marssimaan mua ja Santtua kohti haudanvakavana ja Jupen tavoin vähän tuiman näköisenä.

”Henkka, mä tiedän, että sä rakastit Oskaria ihan suunnattomasti ja Oskari oli sulle kuin isä, mutta sä et voi stormata noin vaan pois. Tajuatko sinä vitun idiootti, että Oskari luotti susta huolehtimisen mulle, ja miten pahalta musta tuntui, kun mä epäonnistuin siinä HETI ihan surkeasti.. Perkeleen perkele..” Jere totesi mulle hermostuneena ja jopa vähän ahdistuneen oloisena päästyään puhe-etäisyydelle meistä. ”Se tuntui oikeesti ihan törkeän pahalta. Oskarin kuolemassa on mulle jo ihan tarpeeks kestettävää, ja mä kestäin HÄDINTUSKIN senkään, mutta vittu jos mä olisin menettänyt vielä sinutkin ja pettänyt heti Oskarin.. Hemmetin hemmetti..”

”Anteeks, mä en ajatellut..” mä henkäisin tukahtuneesti, kyynelten alkaessa vierästä taas poskilleni. ”Mä en tiennyt, että Oskari.. siirsi vastuun minusta sulle..”

”No just sen takia sä et saanut osallistua siihen ajojahtiin. Kun sä et ajattele. Mutta *tietenkin* Oskari huolehti siitä, mitä tapahtuu sen jälkeen, *kun* se kuolee.. Oskari tiesi AINA, että sen aika koittaisi ennemmin pikemmin kuin myöhemmin. Se halusi varmistaa, että susta huolehditaan ja että sulla on kaikki hyvin, *kun* niin käy..” Jere huokaisi raskaasti, kaivoi tupakat taskustaan ja istahti meidän viereen siihen nurmikolle, päätään pudistellen ja hammasta purren, niiskauttaen hiljaa. Mä tuijotin Jereä, ja hätäkähdin tajutessani, että sen siniset silmät kimalsivat kyynelistä sytkärin valossa, kun se sytytti tupakkansa. ”Me kaikki, varsinkin me sisäpiiriläiset, rakastettiin Oskaria. *Rakastettiin*.. Me kaikki ollaan ihan yhtä paskana Oskarin kuoleman vuoksi kuin sinä.. Sä et oo ainoa, joka menetti Oskarin. Et oo ainoa joka suree.. Mikkekin on niin paskana, että sen oli pakko jäädä lomalle, koska se vain romahti ihan täysin. Ihan totaalisesti. Niinku sinäkin.. Ja minäkin pysyn hädintuskin tolpillani, mutta mun on valitettavasti pakko pysyä. Teidän muiden ei oo. Jos susta tuntuu, että sinäkin tarviit lomaa, niin pyydä vain niin sä saat sitä, ja me pidetään huoli siitä, että sä pärjät rahallisesti.. Et jää tyhjän päälle, ja voit olla niin pitkään lomalla kuin tarvii. Mutta jokatapauksessa, sä et oo tässä yksin. Meillä on toisemme.. Ja *ainoo* keino, jolla me selvitään tästä, on tehdä

se yhdessä. Olemalla toistemme tukena.. Tää on HIRVITTÄVÄ isku meille kaikille..”

Jere niiskautti hiljaa samaan aikaan, kun ensimmäinen kyynel vierähti sen poskelle. Se ei vaivautunut edes pyyhkäisemään sitä pois, ei peiteltyt suruaan minulta, vaan puhalsi vain savut ulos suustaan vähän katkonaisesti, toisen kyyneleen kimaltaessa sen silmäkulmassa valmiina putoamaan sen totisille ja surullisille kasvoille. Mä en osannut sanoa oikein mitään, katselin vain Jerenkin suurta surua vaiteliaana.

”Mä itseasiassa vähän toivoisin, että sä kävisit juttelemassa Miken kanssa. Toivoisin, että te olisitte toistenne tukena. Te ootte läheisimpiä keskenänne pojista, niin.. Mikke saattais puhua sulle parhaiten. Heti Nikon ja Miron jälkeen.. Mikke ei puhu juuri kenellekään, mutta sulle se vois avautua, ja se ehkä tarviis nyt ihan fyysistäkin tukea. Läsnaoloa, läheisyyttä ja lämpöä”, Jere totesi hiljaisella ja melkoisen värisevällä äänellä, vieden sitten tupakkansa taas huulilleen tärisevin käsin, toisen kyyneleen vieressä hitaasti sen poskelle. Mä katselin sitä edelleen ihan vaiti, niiskuttaen vain vaimeasti sen vieressä. ”Jokainen meistä tarvii nyt tukea, ja Mikke on nyt ihan hirvittävän yksin.. Oskari oli yks sen tärkeimmistä tukipilareista, niinku se oli sullekin. Te kaksi, sinä ja Mikke, voisitte olla nyt ehkä paras tuki toisillenne tämän musertavan surun keskellä..”

”Joo, mä käyn juttelee Miken kanssa.. Oon sen tukena nyt.. En minäkään halua, että se on nyt yksin..” mä lupasin Jerelle käheästi, pyyhkien omia kyyneleitäni farkkutakkini hihaan. Jere puolestaan nyökkäsi pienesti kuin kuitaten lupaukseni, mikä sai kolmannen kyyneleen putoamaan sen poskelle.

”Hyvä. Pääasia olis jokatapauksessa, että kukaan ei jäisi nyt yksin.. Me jaksetaan mennä tän läpi vain, jos me tehdään se yhdessä. Me selvitään tästä vain yhdessä.. Me kestetään tää vain yhdessä..” Jere lausui käheäksi särkyneellä äänellä, niiskuttaen jälleen hiljaa, ennen kuin se painoi kätensä kasvoilleen. Mä näin kuinka Jeren kädet tärisivät koko ajan enemmän, varistaen tupakasta tuhkaa Jeren kasvojen vieressä sen tärinän voimasta. Mä nieleksin kipeää palaa kurkussani, kun kuulin Jeren nyyhkäisevän ääneen ja näin, miten Jere murtui vuolaisiin kyyneliin siinä meidän vieressä.

”Jere, jaksatko ja selviätkö *sinä*? Oikeasti..?” mä kysyin lähes kuiskaten, kun jälleen kurkkuuni noussut palanen kuristi mua niin pahasti, ahtauttaen ääneni ihan hentoiseksi.

”En.. Mun paras ystävä ja sielunveli on just kuollut..” Jere henkäisi tukahtuneesti, romahtaen sen jälkeen itkemään ihan lohduttomana. Mä katselin Jereä ja sen itkusta vavahtelevaa vartaloa hetken avuttomana, vilkaisten sitten Santtua, jonka sylissä edelleen istuin. Sen vihreät silmät tulvivat myötätuntoa, sekä mua että Jereä kohtaan. Hitto, mä olisin aikaisemmin tukehtunut ja kuollut suruuni ja kipuuni ilman Santun tukea.. Ehkä Jerekin kaipasi sitä. Läsnaoloa, lämpöä ja läheisyyttä, kuten se oli sanonut Miken

kaipaavan, ja kuten mä olin kaivannut. Mun pitäis tarjota sitä Jerellekin. Oskari oli kuitenkin luultavasti juuri meille kolmelle kaikkein rakkain ja tärkein, joten myös ME kaksi, minä ja Jere, oltaisiin *toisillemme* paras tuki tässä tilanteessa..

Joten niin mä sitten siirryin pois Santun sylistä ollakseni Jeren tukena, istahtaen ihan sen viereen. Kiedoin käteni varovasti Jeren hartioille, yrittäen lohduttaa sitä edes läheisyydelläni, kun en oikein osannut sanoa mitään. Mä olin vähän huono tällaisissa tilanteissa, mutta pystyin mä sentään olemaan Jeren lähellä, lohduttaen sitä edes jotenkin, vaikka olikin ehkä vähän awkwardia osoittaa läheisyyttä Jerelle, jonka kanssa suhteeni ei ollut koskaan ollut ihan siinä pisteessä, että se olis luonnollista mulle.. Santtu puolestaan kietoi *hyvin* tottuneesti ja luonnollisesti oman kätensä mun alaselälle siirryttyään toiselle puolelleni, painaen päänsä olkapäälleni. Minäkin painoin oman pääni Santun päätä vasten samaan aikaan, kun kyyneleet alkoivat taas vieräjä minunkin poskilleni, mun ja Jeren nyyhkiessä siinä toistemme läheisyydessä toisiamme tukien ja lohduttaen, istuen tovin ajan ihan hiljaa. Vain nyyhkytyksemme rikkoi sen hiljaisuuden, kun kumpikaan ei hetkeen pystynyt sanomaan surultaan mitään. Onneksi meillä oli tosiaan kuitenkin toisemme, edes läsnä. Muuten tää tuntemamme suru ja kipu olis varmaan mursertanut meidät tän vitun julman maailman riistettyä meiltä Oskarin ja sammutettua sen valon. Mutta onneksi meillä oli vielä toisemme.. Yhdessä me selvittäisiin tästä..

”Me.. me tosiaan saatiin tekijät kyllä vastuuseen. Koko Ojalan jengin miesvahvuus osallistui siihen ajojahtiin, ja pari jengiin kuulumatontakin..” Jere kähähti hetken hiljaisuuden jälkeen, kaivellen sitten uuden röökin itselleen. Se varmastikin tarvitsi hermosavut tässä tilanteessa. USEAMMAT hermosavut. Mä käänsin kyneleistä sumean katseeni Jereen, enkä edes ihmetellyt sitä, miten avoimesti se puhui jengin asioista Santun kuullen. Jere oli tosiaan ollut Oskarin oikea käsi. Se tiesi KAIKEN sen, minkä Oskarikin. Se tiesi, että Santtu oli kyllä perillä jengin asioista, vaikkei siihen kuulunutkaan. ”Ja mä.. mä toimin nyt sitten Ojalan jengin pomona, vaikken varsinainen Ojala olekaan, verenperinnöltäni siis.. Mutta se oli sekä Oskarin toive että äänestyksen tulos, joten nyt mä sitten yritän täyttää Oskarin suuret saappaat. Mikä tarkoittaa sitäkin, että minusta tuli teidän uusi suojelija, ja mä vannon, että mä suojelen teitä kyllä.. Suakin, Santtu. Oskarilta löytyi kyllä kattava lista siitä, ketkä kaikki sen suojelukseen kuuluu. Sä oot sillä listalla”, Jere tokaisi yhä itkusta paksulla äänellään, kohdistuen hetkeksi katseensa Santtuun, joka hymyili sille lempeästi. Jere vastasi sen hymyyn ja keskitti sitten katseensa muihin. ”Me ruvetaan muuten mieltii uutta nimeä meidän jengille, jahka kaikki on toipuneet Oskarin kuolemasta.. Sinäkin voit halutessas heittää ehdotuksia..”

”No meitä on kutsuttu aika usein Kadonneiksi Pojiksi, niin miten olis se..” mä heitin

heti ehdotuksen hiljaisella äänellä, Jeren hymähtäessä sille. Sen jälkeen se käänsi katseensa järven suuntaan, jääden tuijottelemaan sen yllä lenteleviä lokkeja ja tiiroja vähän lasittunein silmin. Mä puolestani jäin tapittamaan Jereä, pureskellen sen aikaisempia sanoja. Oskari oli kuollut jo perjantaina, ja koko Ojalan jengin miesvahvuus oli ollut mukana ajojahdissa koko viikonlopun ajan, jotta tekijät saatiin vastuuseen. Pari jengiin kuulumatontakin oli osallistunut siihen jahtiin, joten.. miks MULLE oltiin kerrottu koko asiasta vasta tänään? Mä olisin halunnut tietää Oskarin kuolemasta heti perjantaina ja olisin halunnut olla mukana siinä ajojahdissakin.. "Miks.. Miks te ette kertoneet mulle Oskarin kuolemasta jo perjantaina.. Miks te kerroitte siitä vasta tänään.."

"Sä et saanut osallistua siihen ajojahtiin, niin siks sulle ei kerrottu Oskarin kuolemasta kuin vasta tänään, kun et sä olis pystynyt pysymään erossa siitä jahdistä tunnekuohultas, ja sitten sulle olis käynyt huonosti.. Se oli suora käsky Oskarilta, että sä et sais osallistua tällaisiin jahteihin", Jere vastasi totisena kohdistessaan katseensa jälleen mun, mun jäädessä töllöttämään sitä suoraan sen sinisiin silmiin. *Suora käsky.. Oskarilta?* Mitä Jere tarkoitti? "Jos Oskari oli sulle kuin isä, niin sinäkin olit sille kuin oma poika. Jo pari vuotta sitten, kun me keskusteltiin Oskarin kanssa siitä, mitä tapahtuu jos se joskus kuolee, niin se määräsi, että sua täytyy suojella tällaisilta. Oskari teki mulle silloin selväksi, että sä et saa missään tapauksessa osallistua tällaisiin ajojahteihin. Kostotoimenpiteisiin.. Se vannotti minut suojelemaan sua. Se antoi sen määräyksen suojellakseen sua, koska sä olit jo silloin sille kuin oma poika, ja nykyisinhän sä olit sitä vieläkin enemmän.. Mutta jokatapauksessa, *Oskari* kielsi sua osallistumasta tällaisiin. Se sanoi, että sä et saa osallistua sen kuoleman jälkihöyryihin, ja vannotti minut pitämään sut erossa niistä. Se ei halunnut, että sulle kävis huonosti.."

En voinut olla henkäisemättä hiljaa ja laskematta katsettani, kun kyyneleet murtautuivat jälleen kyynelkanavistani kasvoilleni. Jumalauta, Oskari oli kyllä todellakin ollut suojelija isolla S:llä.. Mun isähahmo, suojelija ja pelastaja. Kun se oli vaatinut jotain tuollaistakin pitääkseen minut turvassa.. *Miten vitussa mä selviäisin ilman Oskaria..*

"Jälkihöyryistä puheenollen, tavallaan ainakin.. Mulla on Oskarin testamentti hallussani. Oskari jätti sulle perintöä. Koska sä tosiaan olit sille kuin oma poika", Jere virkkoi, saaden minut hätkähtämään ja nostamaan kyyneleisen katseeni takaisin siihen. Herra-jumala, oliko Oskari jättänyt mulle tosiaan vielä perintöäkin?? Paljonkin???"Ensinnäkin; se Valtterin vanha kämppä on nyt sun. Kokonaan. Oskari luovutti sen testamentissaan sulle. Sen lisäksi Oskari jätti sulle ihan kiitettävän summan rahaa perinnöksi ja esitti sen yhteydessä toiveen, mihin käyttäisit ainakin osan siitä.. Oskari toivoi, että sä opiskelisit itselles ammatin, josta sä OIKEASTI nauttisit ja jonka sä ansaitsisit, koska

autonrassaus ei kuulemma oo sun juttus eikä sun arvoinen jobi, vaan sä ansaitsisit parempaa.. Se heitti ehdotukseksi tulkin tai kääntäjän hommat, koska sä RAKASTAT kielten opiskelua. Rakastat kieliä.. Ja oot hyvä niissä.”

Mä jäin töllöttämään Jereä ja niin jäi kyllä Santtukin, sillä tulkin tai kääntäjän hommat oli AINA olleet mun unelma, mutta en mä ollut koskaan kertonut sitä Oskarille. Olin mä kertonut sille että rakastin kieliä ja nautin niiden opiskelusta, mutten ollut maininnut mitään siitä, että olisin ollut tyytymätön nykyisessä hommassani, vaikka tottakai mä olin välillä miettinyt sitä, että olis kiva opiskella joskus ammatti, joka liittyis kieliin.. *Ja nyt se olis joskus ehkä mahdollista, kiitos Oskarin.*

”Mä.. Herrajumala..” mä onnistuin änkyttämään, kyynelten tulvahtaessa jälleen silmiini. Herrajumala, miten ihana isähahmo Oskari oikeasti oli. Tai oli ollut.. Se oli oikeasti maailman parhain isä. *Joka huolehti minusta vielä Taivaastakin käsin..* ”Mä.. mä ehdottomasti harkitsen sitä..”

”Hyvä”, Jere hymähti, vieden tupakanjämänsä huulilleen. ”Mutta semmosta.. Äh, mun täytyis varmaan lähtee kohta selvittelee asioita ja juttelee vielä muutaman muunkin pojan kanssa. Nää Oskarin saappaat ei tosiaankaan oo kovin kevyet, ja tää surutyö tekee tästä vain entistäkin raskaampaa.. Mutta pärjäätkö sä nyt? Voinks mä mennä?”

”Pärjään pärjään, mulla on Santtu. Ja se Mikke..” mä vastasin Jereä rauhoitellen, yrittäen väläyttää sille pienen hymyn. Joka tosin saattoi näyttää irvistykseltä.

”Meetkö sä nyt sitten sinne Miken luokse?” Jere kysäisi, ja mä nyökkäsin sille vastaukseksi, havahtuen kuitenkin heti perään erääseen ajatukseen. *Santtu ei tiennyt mun ja Miken historiasta.* Mun täytyis ehkä kysyä ensin siltä, olisko se ylipäätään ok, että mä menisin Miken luo.. After all, se oli mun exä..

”Tai.. tai pitää mun jutella ensin Santun kanssa yhdestä asiasta..” mä kommentoinkin sitten vähän käheästi, vilkaisten pikaisesti Santtua, joka katsoi mua kysyvä ilme kasvoillaan, vähän ihmeissään.

”Okei.. No, jos me poikien kanssa sitten lähdetään nyt tästä, niin te saatte jutella ihan rauhassa. Nyt mä ehkä uskallankin luottaa siihen, että sä pysyt hengissä..” Jere tokaisi vakavailmeisenä, nousten sitten jo seisomaan. ”Viitsisitkö sitten ilmoitella mulle, miten Mikke voi. Tai varsinkin siitä, jos et voikaan mennä sen luokse”, Jere pyysi minulta housujaan puistellen, kuin arvaten, mitä asiani Santulle koski. Eäääh, Jere oli kyllä lähes yhtä tarkkanäköinen ja teräväpäinen kuin Ojalan ‘sisarukset’.

”Joo”, mä lupasin nyökäten, kunnes muistin, mitä olin tehnyt puhelimelleni. ”Tai siis, en mä voikaan. Mä heitin puhelimeni jorpakkoon.”

”No voi jesus sun kanssa.. Tonne järveenkö?” Jere puuskahti silmiään muljauttaen,

vilkaisten perään lähellämme vellovan Pielisen suuntaan.

”Niin”, mä vastasin lyhyesti, pidätellen irvistystä. Ehkä oli tosiaan hyvä, ettei mun oltu annettu osallistua siihen jahtiin. Mä olin tosiaan tunnekuohujeni aikana kaikkea muuta kuin terävapäinen. Tein suorastaan ihan typeryyksiä.

”Sä tuut kyllä niiiiiniin olemaan piikki mun perseessä.. No hei, mä hommaan sulle jo tän päivän aikana uuden puhelimen, tai ihan viimeistäänkin huomisaamuun mennessä, ja yritän hommata siihen saman puhelinumeronkin, ettei numeros vaihtuis. Onneks meillä on suhteita.. Tai sitten mä pistän jonkun sukeltamaan sun vanhan puhelimen tuolta Pielisestä ja yritän saada herätettyä edes sun Sim-kortin henkiin..” Jere mutisi ja huokaisi raskaasti perään, väläyttäen sitten kuitenkin myötätuntoisen ja lämpimän hymyn mulle. ”Mä tuon sen sun uuden puhelimen sitten huomenna aamusta sulle. Jos pyydät Mikkeä tai Santtua ilmoittamaan, että mistähän mä mahdollisesti löydän sut.”

”Joo”, mä kommentoin jälleen hyvin lyhykäisesti.

”Okke oolrait.. Hei, ota muuten tää Miken vara-avain haltuusi, niin pääset sisälle sen kämppään. Jos se ei vaikka pääse avaa ovea, etkä saa soitettuakaan sille nyt, kun luuris on mennyttä”, Jere virkkoi ja alkoi kaivella taskujaan, ojentaen mulle pian melko massiivisesta avainnipustaan mustalla lätkällä merkityn avaimen, jossa roikkui avaimenperä, missä luki *’Älä huoli, vituiks se menee kuitenkin’*. Mä melkein virnistin nähdessäni sen avaimenperän. Se oli jotenkin niin mikkemäinen. Mä otin sen avaimen vastaan, tai olisin ottanut, jos Jere olis päästänyt siitä irti. ”Ja hei, ilmoita HETI, jos SUN olo käy sietämättömäksi. Tuetaan toisiamme tän suuren surun keskellä..”

”Joo”, mä vastasin taas yhdellä sanalla, hymyillen Jerelle pienesti. ”Kiitos. Kaikesta..”

”Eipä kestä. Mutta me mennään nyt, niin te saatte jutella rauhassa. Voimia, Henkka. Koita jaksaa..” Jere tokaisi vielä myötätuntoisella äänellä, taputtaen pikaisesti olkaani, ennen kuin se käänsi meille selkänsä ja lähti marssimaan kohti parkkiksella töröttäviä poikia. Mä seurasin sitä katseellani, kunnes ne kaikki lähti kohti alikulkutunnelia, ja kohdistin vasta sitten katseeni Santtuun, joka katseli mua vähän kummissaan.

”Mistä sä oikein haluat jutella mun kanssa? Ja ennen kaikkea, miksi juuri nyt, ennen sitä, kun meet Miken luokse? Liittyykö se asia Mikkeen?” Santtu kyseli hämmentyneenä, mun onnistuessa jälleen pidättelemään irvistykseni vain vaivoin. *Santtukin* oli kyllä varsin tarkkanäköinen.

”Liittyy..” mä sanoi hiljaa, laskien samalla katseeni. ”Kun siis.. tuota.. Mikke on mun exä. Meillä oli vuoden mittainen suhde, joka päättyi noin vuosi sitten.. Ei meillä mitään vakavaa siis ollut, ei ollut edes varsinaista romanssia. Me vain.. kaivattiin läheisyyttä, molemmat, ja tarjottiin sitä toisillemme. Kai me oltiin vähän niinku Friends with benefits

suhteessa keskenämme.. Lämmitettiin vain toisiamme. Täytettiin vain toistemme kanssa sisällämme olleet aukot. Mä sen aukon, kun en voinut saada sua, ja.. ja Mikke sen aukon, jonka Miro oli jättänyt. Mikke ja Miro oli siis joskus yhdessä, mutta erosivat.. Eikä Mikke siis oo koskaan myöntänyt sitä mulle ääneen, miten paljon se ero Mirosta oli sattunut, mutta kyllähän mä sen näin, joten halusin helpottaa sen oloa. Mikke puolestaan kyllä *tiesi* mun tunteista sua kohtaan, ja halusi vastavuoroisesti auttaa mua.. Joten, me oltiin noin vuoden ajan suhteessa toistemme kanssa. Ystäviä, jotka harrastaa seksiä. Joka tekee Mikestä mun exän”, mä kerroin Santulle lähes kuiskaten, vaieten sitten hetkeksi. Näin Santun katselevan mua, mutta omaa katsettani mä en pystynyt kääntämään siihen. En uskaltanut.. ”N-nyt, kun sä.. kun sä tiedät tän kaiken, niin.. niin saanko mä silti mennä Miken luokse.. Todennäköisesti ihan yöksikin. HALUAISIN ehkä jäädä yöksi, Miken tueksi.. Joten, annatko sä mun mennä Miken luokse, ihan yöksi, vaikka se on mun exä..”

Esitettyäni tärisevällä äänellä kysytyt kysymykseni mä käänsin lopulta katseeni takaisin Santtuun, joka tuijotti mua tyrmistyneenä. Mä tunsin sydämeni jättävän heti lyönnin väliin ja vatsassani ikävän muljahduksen säikähtäessäni sitä, että Santtu varmaan kieltäisi mua menemästä Miken luo. Järkytyksestään päätellen ainakin..

”Miten sä voit edes kysyä tuollaista..” Santtu henkäisi mulle järkyttyneenä, mun tuntiessa välittömästi ikävän repäisyn rinnassani. Vittu, kyllä se kieltäisi mua menemästä Miken luo.. ”Tottakai sä voit mennä. Mene.”

Aivoni nyrjähtivät Santun sanojen vuoksi ja mä jäin vain tuijottamaan sitä hetkeksi ihan typeryneenä. *Että mitä???* Eiks Santtu kieltäisikään mua menemästä Miken luo??

”O-oikeesti?? Vaikka Mikke on -”

”Ihan hiton sama, vaikka Mikke on sun exä. Vaikka se olis ollut sun elämäsi rakkaus, niin mä en silti kieltäisi sua menemästä. Ei mulla oo ensinnäkään mitään oikeuttakaan rajoittaa sua, mutta en mä edes haluaisi tehdä niin. *Teidän isähahmo on just kuollut.* Mulle ei tulis mieleenkään kieltää sua menemästä. Teidän *täytyy* saada lohduttaa toisianne..” Santtu totesi järkyttyneenä, keskeyttäen mun hämmästelyt. Mä jäin taas tuijottamaan sitä kyynelten tulvahtaessa jälleen kerran silmiini, kun tajusin, että Santtu olikin järkyttynyt siitä, kun olin pelännyt sen kieltävän mua menemästä Miken luokse, eikä siitä, että Mikke oli mun exä. Herrajumala Santtu oli oikeesti ihan hiton ihana.. Niin ihana, että se sai minut itkemään. ”Se on mennyttä. Se sun ja Miken suhde. Mä luotan suhun. Ja vaikka jotain tapahtuisikin, niin.. oothan sä nytkin Ellinkin kanssa ja mä jaan sut jo sen kanssa. Ei tää nyt siitä tilanteesta eroa kovin paljoa. Tottakai mä oon vähän mustasukkainen, mutta jumalauta, te ootte surun murtamia molemmat, sinä ja Mikke.

Vaikka jotain tapahtuisikin, niin mä pystyisin kyllä antamaan sen anteeksi. Mä ihan oikeesti rakastan sua enemmän kuin mitään tai ketään muuta, ja mä haluan vain, että *sinä* oot onnellinen. Mä haluan, että *SINULLA* on kaikki hyvin.. Kaikki mitä mä teen, mä teen sun parhaaksi. Ja *Mikke* on nyt sun parhaaksi.. Jere on oikeessa, Mikke on tällä hetkellä paras tuki sulle tässä tilanteessa. Kun te ootte samassa musertavassa tilanteessa. Mä en voi edes kuvitella, miten pahalta teistä tuntuu tällä hetkellä. Mä en oo menettänyt mun vanhempia, niinku te.. Te oikeesti *tarvitsette* nyt toisianne."

Mä vain tuijotin edelleen Santtua hetken ajan kyneleet silmissä ihan sanattomana, mutta sitten mä syöksähdin sitä vasten ja kiedoin käteni tiukasti sen ympärille, rutistaen Santun suurinpiirtein hengiltä.

"Jumalauta.. Sä oot kyllä ihan hiton ihana.." mä henkäisin tukahtuneesti ja kiristin otettani Santusta vain entisestään, Santun kietoessa omat kätensä hellästi mun ympärille. "Mä.. mä lupaan, että mitään ei tapahdu. Mikke on vain ystävä.. *Veli*.."

"Kyllä mä suhun luotan, johan mä sanoin", Santtu tokaisi lempeällä äänellä, halaten mua tiukasti takaisin. "Ja kuten sä itte sanoit, Mikke on sun veli. Teidän isä on just kuollut. Mene Miken luokse ja lohduttakaa toisianne.."

Mä irtauduin Santusta ja kaappasin sen kasvot käsieni väliin, painaen seuraavaksi kiihkeän suudelman sen huulille.

"Hitto että mä rakastan sua.." mä lausuin käheästi ja suutelin Santtua uudestaan, sen hymähtäessä lämpimästi vastatessaan mun suudelmaan. Suudelmamme jälkeen mä painoin vielä otsani silmät suljettuina Santun otsaa vasten, käsi yhä Santun poskella. "Kiitos kun oot olemassa.."

"Kiitos itselles.." Santtu kuiskasi, ja pian mä tunsin sen huulet jälleen omillani Santun suudellessa mua pehmoisesti. Mä vastasin tietenkin sen suudelmaan ja avasin silmäni, kun se vetäytyi lopulta pois huuliltani.

"Sopiiko.. sopiiko sulle, että mä.. mä tuun sitten huomenna taas sun luo, ja.. ja oon sun luonas ennaltamäärittämättömän ajan, joka voi olla aika pitkäkin.. Mä en.. en halua olla yksin, enkä mä.. enkä mä ehkä kestä olla nyt omalla kämpälläni.. Mä haluaisin olla sun luona nyt.." mä kysyin tukahtuneella äänellä, katsoen Santtua suoraan sen vihreisiin rakastaviin ja myötätuntoisiin silmiin omilla sinisilläni. "Mä.. mä haluan olla nyt *SUN* kanssa.. Vain sä voit pitää minut kasassa.. Vain sä saat mun kipuilevan sydämen hetkeksi vaikenemaan.. Vain sä saat mun.. mun särkyneen sydämen kuntoon.. Sä oot mun paras ystävä ja sä.. sä tunnet minut parhaiten, niin.. niin sä osaat auttaa mua parhaiten.. Tiedät mitä mä tarviin.. Joten voinko.. voinko mä tulla sun luokse toipumaan, ja voitko sä.. voitko sä ilmoittaa Ellille mun puolesta, etten mä taida päästä sen luokse

vähään aikaan.. Mä tarviin nyt SUA.. Mä en.. en muuten kestä tätä kaikkea..”

”Tottakai, rakas”, Santtu vastasi mulle hellällä äänellä, kohottaen kätensä poskelleni sitä silittäen. ”Mä teen mitä vain sun vuokses, ja tietenkin sä saat olla mun luona niin kauan kuin tarvii, ei sitä tarvii edes kysyä. Tai jos vaikka haluaisitkin olla vain Ellin kanssa nyt, niin sekin olis ok. Mitä vain sä tarviit. Minulta sun ei tarvii edes kysyä näitä, pyydät vain, niin sä saat mitä vain ja mä teen sun puolesta mitä vain..”

”Kiitos..” mä kähähdin hentoisesti, parin kyyneleen vierähtäessä samalla poskelleni. Santtu pyyhkäisi ne heti pois, hyvinhyvin hellästi ja rakastavasti. ”Ja en mä halua Ellin luokse, mä haluan olla sun luona.. Toivon vain, että Elli ymmärtää sen..”

”Mä laitan sen ymmärtämään. Sä oot juuri menettänyt isäs, Ellin on pakko ymmärtää, että meidän pitää tarjota sulle se, mitä SÄ tarviit nyt. Jos se on aikaa mun luona niin sitten se on aikaa mun luona. Piste..” Santtu totesi lähes tuimana ja ankarana, silittellen kuitenkin mun poskea koko ajan hellin ottein. Voi luoja mä olin kiitollinen siitä, kun mulla oli Santtu..

Vaikka Oskarin valo oltiin julmasti sammutettu ja riistetty minulta, niin onneks mulla oli vielä Santun valo, joka piti minut poissa pimeydestä. Ilman Santtua mä olisin kyllä jäänyt sinne pimeään ja kylmään paikkaan, minne Oskarin kuolema oli minut tyrkännyt. Mä todellakin haluaisin olla nyt Santun kanssa, sen parantavassa läheisyydessä. *Sen valon lähetyvillä, etten eksyisi pimeään menetettyäni Oskarin valon, joka oli sammunut nyt lopullisesti.*

14. Lohtu

Olin kerännyt vielä hetken voimiani Santun lohduttavassa läheisyydessä ja kävellyt sitten Santun kanssa Miken kämpälle, joka sijaitsi Lehtovaarankadulla itäkaupungissa. Sinne oli jonkun verran matkaa, suurinpiirtein 2,5 kilometriä, mutta Santtu oli silti halunnut saatella minut ihan perille asti. Mä suukottelin sen naaman täyteen suukkoja ja rutistin Santun vielä hengiltä, ennen kuin päästin sen paluumatkalle kotiinsa, seuraten rakkaani kulkua niin kauan kuin vain näin sen. Sen jälkeen mä riistin lopulta katseeni siitä ja huokaisin raskaasti, marssien Miken kotitalon alaovelle. Mikke asui - kuinkas muutenkaan kuin - ylimmässä kerroksessa ja mä raahustin portaat ylös raskain jaloin. Tuntui kuin Oskarin kuolema olis vienyt kaikki voimani. Ja niinhän se varmaan olikin.. Olin ihan rikki, paskana ja palasina. Ihan murtunut. Tuntui kuin mulla ei olis voimia edes hengittää, tai ehkä juuri ja juuri siihen.. Joten portaiden nousu Miken kämpälle oli todellakin ponnistus ja melkoinen saavutus.

Kolmanteen kerrokseen ja Miken kotiovelle päästyäni mä rimpautin ovikelloa ja jäin odottelemaan jalkojani tuijotellen, että Mikke tulis avaamaan ovea. Sitä ei kuitenkaan kuulunut eikä näkynyt, vaikka odottelin parisen minuuttia. Ehkä Jere oli ollut oikeasti oikeassa ollessaan huolissaan Mikestä, jos se ei kerta päässyt edes ovea avaamaan.. No, onneks mulla oli ne Jeren antamat vara-avaimet. Aloinkin kaivella niitä taskustani odotettuani mielestäni tarpeeksi, ja avasin hetken päästä Miken asunnon oven varovasti. Sen kämpässä oli ihan hämärää, kun kaikki sälekaihtimet oli kiinni, joten mä avasin ensimmäisenä eteisen valon silmäilläkseni ympärilleni. Mikkeä ei näkynyt missään eikä koko kämpästä kuulunut hiiskahdustakaan. Olikohan Mikke edes täällä..

Mä potkin kengät jalastani sulkiessani ulko-oven perässäni ja astelin sukkasillani syvemmälle Miken asuntoon, vilkuillen samalla ympärilleni. Olohuoneeseen päästyäni mä kuulin niiskautuksen takaani, syvennyksestä, jossa tiesin Miken sängyn olevan. Käännyin katsomaan taakseni, jolloin mä lopultakin näin Miken, makaamassa sängyllään kylkiasennossa selkä muhun päin, täysi vaatetus päällä, ja se nyyhki hiljaa, koko kroppa vapisten. Tunsin kipeän vihlaisun rinnassani nähtyäni Miken nykytilan. Se oli tosiaan tainnut ottaa Oskarin kuoleman raskaasti ja romahtanut.. *Niinku minäkin.*

Riisuin farkkutakkini vaiteliaana ja laskin sen sohvalle, ennen kuin hipsin hiljaa alko-viin, istahtaen sängynlaidalle Miken viereen. Laskin käteni varovasti Miken selälle, sen säpsähtäessä mun kosketusta.

"Mikke, minä tässä.. Ootko.. ootko sä kunnossa.." mä kuiskasin myötätuntoisella äänellä, ja tunsin Miken säpsähtävän uudestaan ääneni kuultuaan. Se kääntyi nopeasti

katsomaan mua, jolloin mä näin, kuinka sen kasvot kimalsivat kyynelistä.

”Henkka..” Mikke kähähti ääni särähtäen, syöksähtäen sitten samantien pystyyn ja mua vasten. Mä kiedoin omat käteni tiukkaakin tiukemmin Miken ympärille tuntiessani sen alkavan vavahdella heti itkun voimasta, ja tunsin itsekin palan nousevan jälleen kurkkuuni. Henkäisin tukahtuneesti, kun kyyneleet alkoivat putoilla taas kasvoilleni yksi toisensa jälkeen. ”Mä vittu kuolen tähän kipuun..”

”Mä tiedän että se tuntuu siltä, mutta et sinä kuole.. Se sattuu ihan sairaan paljon, menettää joku niin tärkeä ihminen, mutta kyllä siitä voi selvitä.. Minäkin selvisin äidin kuolemasta, teidän avulla ja teidän ansiosta. Ja selviän tästäkin, kuten sinäkin.. Sä et oo Mikke yksin, sulla on minut.. Ja *meidät*, sun kaikki veljet..” mä lausuin Mikelle lohduttavalla mutta myös erittäin ahtaalla äänellä, ja nielaisin hiljaa, että pystyin jatkaamaan. ”Sinä selviät tästä kyllä, rakas ystäväni.. ME selvitään tästä, yhdessä, mä lupaan sen.. Ollaan toistemme tukena ja lohtuna..”

”Joo..” Mikke käräsi itkien, ja mä tunsin sen otteen tiukentuvan, kun se romahti itkemään mua vasten ihan kunnolla, koko kroppa hulluna täristen ja henkeä haukkoen. Mikke kuulosti siltä, kuin se ei saisi kunnolla happea, ja vaikka mä itsekin itkin vuolaasti, niin mä yritin tosiaan lohduttaa Mikkeä läsnäolollani ja kosketuksellani, silitellen lohdullisesti sen selkää antaessani sen itkeä mua vasten kuin pieni lapsi itkee äitiään vasten. Ja siinä me sitten itkettiin yhdessä kotvan ajan, toisiimme kietoutuneina ja toisiimme tukeutuen. Pystymättä sanomaan mitään, mutta ollen kuitenkin läsnä toisillemme. Mun kyyneleet tyrehtyi ensin, mutta Mikke oli se, joka sai sanottua ekana jotain. ”Meetkö.. meetkö sä tänään Santun tai Ellin luo..” Mikke kysyi minulta itkusta paksulla äänellä, niiskuttaen edelleen melko rajusti siinä mun syleilyssä. ”Jos mä.. jos mä pyytäisin, että.. että jäisit mun luokse, niin.. niin jäisitkö.. Älä jätä mua yksin, pliis..”

”En mä oo menossa mihinkään. En jätä.. Mä itseasiassa vähän ajattelin, että jäisin yöksi. Sun luokse siis.. Me *molemmat* tarvitaan ehkä nyt toisiamme..” mä vastasin yhä Mikkeä syleillen, Miken henkäistessä ääneen lupaukseni kuullessaan. Kuin helpottuneena siitä, ettei sen tosiaan tarviis kestää tätä Oskarin menetyksen aiheuttamaa kipua yksin. Etten mä jättäis sitä. *Ettei se jäisi nyt yksin..* Ei mulle kyllä olis tullut mieleenkään jättää Mikkeä nyt yksin, se oli mun ystävä ja yksi läheisimmistä veljistäni. Ja mä ja Mikke oltais oikeasti tällä hetkellä varmaan paras lohtu toisillemme. Oskari kun oli ollut nimenomaan meille kahdelle kaikkein eniten isän roolissa.. ”Ootko sä hei syönyt tänään?”

”Mä en oo syönyt *kolmeen päivään* juuri mitään..” Mikke vastasi käheästi, saaden minut hätkähtämään melko rajusti vastauksellaan. *KOLMEEN päivään???* Eikö Mikke ollut syönyt *KOLMEEN päivään* juuri mitään???” ”Ei oo ollut syöminen ekana mielessä..”

Mä olin hetken hiljaa, prosessoiden Miken sanoja. Eli Mikkekö oli ollut..

”Säkö olit mukana siinä ajojahdissa?” mä kysyin sitten hiljaa, kun olin saanut prosessointini tehtyä, Miken nyökätessä hartiaani vasten. ”Miten sä pysyit kasassa ja pystyssä sen ajan.. Varsinkin, jos et oo edes syönyt kunnolla.”

”Varmaan pyhällä hengellä. Pyhällä raivolla vähintään..” Mikke vastasi vähän mumisten, jatkaen sitten hieman selkeämmin, mutta ääni yhä hienoisesti värähdellen: ”No rehellisyyden nimissä varmaan ihan sillä, että keskityin vain tehtävään. Vasta sen jälkeen oli varaa romahtaa. Niinku mä sitten romahdinkin..”

Nyt vuorostani mä nyökkäsin Miken hartiaa vasten, pystymättä sanomaan hetkeen ääneen mitään, kun tunsin surun kuristavan jälleen kerran kurkkuani tajutessani - ja sisäistäessäni - taas, mitä oli tapahtunut. Tää tuntui tulevan aalloissa. Mun oli taas vaikeaa hengittää, kun itku kuristi kurkkuani ja puristi rintaani. Ai saakutti kuinka paljon tää sattui.. Kuinka paljon Oskarin menetys sattui.. Tää oli oikeesti vaikeaa kestää..

”Tilataanko pizzat..” mä kähisin hetken hiljaisuuden jälkeen huolehtiessani Mikestä ja sen hyvinvoinnista, Miken vetäytyessä irti minusta käheän ääneni kuullessaan, katsoen mua tiukasti kyynelisiin silmiini omien kyyneltensä läpi.

”Tilataan vaan, ja mä sitten tarjoon ne, mutta ensin.. pystykö *sinä* Henkka pystyssä ja kasassa..? Oskari merkitsi sulle vielä enemmän kuin mulle..” Mikke kysyi myötätuntoisella, joskin edelleen kovin rikkinäisellä äänellä, huolehtien vuorostaan minusta. Mä henkäisin hiljaa ja laskin oman katseeni, kyynelten alkaessa vieräi taas poskilleni.

”En..” mä vastasin ääni sortuen, kyynelten tipahdellessa yhä vuolaampana virtana poskilleni. Mikke kohotti kätensä olkapäälleni, silitellen vuorostaan mua lohduttaen, kuten mä olin tehnyt aiemmin sille. ”En yksin, mutta enköhän mä selviä tästä, kun mulla on sut.. Ja muut pojat, tottakai, mutta varsinkin sut.. Oskari oli kuitenkin meille kahdelle kaikkein eniten siinä sellaisessa isän roolissa. Läheisin meille.. Siksi mä sanoin, että me tarvitaan nyt toisiamme, sinä ja minä. Jaetaan tää suru isämme menetyksestä.. Mutta syödä sun pitää. Niinku minunkin. Tilataan kohta vaikka sitä pizzaa, kunhan mä.. mä..”

”Joo..” Mikke totesi käheästi silkkaa ymmärrystä äänessään, kun mä aloin takellella surun kuristaessa kurkkuani niin vietävän pahasti, etten meinannut saada henkeä. Seuraavaksi Mikke jo kietoiakin kätensä tiukasti ja lohduttavasti mun ympärille, vetäen minut syliinsä. ”Kiitos kun tulit. Kiitos kun oot siinä. Anna mun olla tässä myös sulle, jooko..”

Mä pusersin silmäni kiinni ja nyökkäsin kun en pystynyt sanomaan ääneen mitään, alkaen vapista vuorostaan Miken sylissä ihan hulluna sen itkuni voimasta, joka purkautui massiivisena romahduksena siinä Miken syleilyssä, mun vain retkahtaessa itkemään ihan lohduttomana Mikkeä vasten. Jumalauta että tää sattui.. Oskarin menetys sattui

oikeasti ihan järjettömästi. Lähes yhtä paljon, kuin äidin menetys oli sattunut.. Tai jos täysin rehellisiä oltiin, niin Oskarin menetys saattoi sattua enemmänkin kuin äidin menetys, niin kauheaa kuin se olikin myöntää. Kun äiti oli kuitenkin äiti, ja Oskari oli vain joku random-äijä, joka oli ottanut isäni paikan kuutisen vuotta sitten.. Mutta se kyllä olikin ollut maailman parhain isä sen kuuden vuoden ajan, joten tottakai mä sitä surin, ja surinkin ihan suunnattomasti. Mun maailma oli oikeasti romahtanut tänään, kun olin saanut kuulla Oskarin kuolleen. Ainakin maa jalkojeni alta oli romahtanut, kun mulla ei ollut enää Oskaria, joka oli ollut kallioni..

Mun ja Miken ajantaju melko lailla katosi siinä itkiessä, mutta jossain viiden paikkeilla me havahduttiin lopulta siihen, ettei oltu vielääkään tilattu sitä pizzaa ja molemmilla oli ihan kaamea nälkä. Niinpä mä soitin Iboon, josta sai tilattua sapuskaa kotiinkuljetuksella, raakkuen meidän pizzatilauksen varsin kauniilla äänellä, mutta onneks se puheli-meen vastannut tyyppi sai kuitenkin vissiin selvää puheestani. Ehkä. Jos ei, niin me saatais varmaan ihan omituiset pizzat. Oh well, ihan sama. Kunhan saatais murkinaa, ihan kotiovelle saakka, koska minähän en lähtis kauppaan saatikka sitten tekis mitään itte tässä mielen- ja olotilassa.. Eikä Mikkekään kyllä pystyis siihen.

Kun meidän pizzat sitten saapuivat, mä hain ne arskat päässä - koska olin karmean näköinen itkuisine ja punaisine silmineni - ja me syötiin ne hiljaisuuden vallitessa. Kumpikaan ei sanonut sanaakaan, kuten ei ollut sanonut oikein koko aikana. Me oltiin vain itketty ja itketty, kuiskien väliin vain muutaman lohdunsanan. Ei tässä tilanteessa mitkään lohduttanut, mitkään sanat ainakaan. Läheisyys ja lämpö lohdutti.. Joten me oltiin pääasiassa vain halailtu ja silitelty toisiamme, lohduttaen toisiamme läsnäololla ja kosketuksella. Jonka ansiosta kyyneleemme tyrehtyivät ruokaan mennessä ja pystyimme sentään syömään pizzamme, vaikkakin tuppisuina ja tyhjyyteen tuijotellen, mutta sentään pystyimme. Ruokailun jälkeen me siirryttiin hetkeksi Miken kämpän sohvalle, istuen siinä oma aikamme lähekkäin, toisiimme nojailten, mutta ei me sanottu vielääkään mitään. Istuttiin vain ja niiskuteltiin, ja aina jos jompikumpi purskahti itkuun, niin toinen kaappasi sen kainaloonsa ja sitä rataa.. Jatkoimme toistemme lohduttamista sanattomasti, ja mun täytyy kyllä myöntää, että lohduttihan se.. Juuri *Miken* läsnäolo ja läheisyys lohdutti, koska se tosiaan oli mun "veli" ja oli menettänyt mun tavoin "isänsä".

"Hei, tää saattaa olla outo ehdotus, mutta.." Mikke rikkoi jossain välissä hiljaisuuden kaikesta siitä itkemisestä rosoisella ja rouhealla äänellään, mun kääntyessä katsomaan sitä, kohdistuen katseeni suoraan sen itkusta punaisiin silmiin. "Mutta mentäiskö jo nukkumaan.. Mä tiiän, että kello on vasta kahdeksan, mutta.. mutta mä en oo oikein nukkunutkaan kolmeen päivään ja.. ja mua väsyttää muutenkin.. Mä oon ihan loppu

kaikesta tästä itkemisestä ja kaikesta tästä kivusta, joka repii ja raastaa mua.. Mä tah-
toisin ehkä painua jo pehkuihin ja yrittää nukkua.. Paino sanalla *yrittää..*”

”Mennään vain, kyllä muakin väsyttää”, mä totesin ymmärtäväisenä, ja pystyin kyllä
samaistumaan Miken fiilikseen, vaikken ollut valvonut kuten se. Oskarin kuoleman kan-
tamisessa oli mulle jo tarpeeksi taakkaa, että olin ihan naatti.. ”Sulla ei oo varmaan
hammasharjaa mulle?”

”Itseasiassa on, ostin joku aika sitten paketin tavallisiakin hammasharjoja varastoon,
kun mun sähköhammasharja teki yks ilta tenän ja jouduin ostamaan uuden. En halun-
nut joutua toiste pesemään hampaitani sormellani”, Mikke vastasi lähes hymähtäen,
pientä huvittuneisuutta äänessään.

”Mikset sä pessyt hampaita sillä rikkinäisellä sähköksellä?” mä puolestani kysyin vä-
hän kummissani, kun me noustiin sohvalta mennäksemme kylppäriin pesemään puru-
kalustomme kuntoon.

”Koska mä heitin sen vihapäissäni seinään ja se putosi vessanpönttöön siinä rytä-
kässä. En ehkä ruvennut pesee hampaitani vessanpöntössä uineella hammasharjalla”,
Mikke vastasi yhä huvittuneella soinnilla, virnistäen mulle pienesti lopuksi, enkä mä
voinut olla naurahtamatta sille ja sen tempauksille. Voi hyvä luoja Miken ja sen vihan-
hallintaongelmien kanssa. ”Halusin siis varautua kaikkeen ja ostin seuraavaa kertaa
ajatellen tavallisiakin hammasharjoja, kun ei ne mee miksikään tuolla kaapissa. Säilyy
siellä vaikka ikuisuuden. Saan sitten paiskoa ihan rauhassa sähköhammasharjaani.”

”Voi hyvä luoja sun kanssas”, mä naurahdin, kun me marssittiin peräkanaa kylppäriin.

Saatuamme pestyä hampaamme me ruvettiin valmistautumaan nukkumaanmenoon,
Miken sammutellessa valot kämpästäään samalla, kun mä aloin riisuutua. Mikke itse rii-
sui vaatteensa vasta sitten, kun oli saanut sammutettua kaikki valot, astellen kuitenkin
edeltä sänkyynsä, jota mä jäin tuijottelemaan hetkeksi, kun mieleeni nousi muistoja
siitä. *Yhteisiä muistoja*. Olimme jakaneet tuon sängyn monesti silloin aikoinaan, vähän
eri merkeissä kuin nyt, ja kaikki ne muistot hyökyivät nyt mieleeni.

”Me ei muuten edes keskusteltu siitä, että miten me nukutaan”, Miken ääni totesi
sängystä, mun havahtuessa hereille toisesta todellisuudestani, jonne olin hetkeksi va-
jonnut upotessani kaikkiin niihin yhteisiin muistoihin. ”Mutta.. mutta jos se ei vain susta
tunnu pahalta, niin.. mä ehkä toivoisin, että sä tulisit mun viereen.. Jos se olis sulle ok..
Ja toki Ellille ja Santullekin.. Äh, ehkä mä sijaan sulle sängyn siihen sohvalle -”

”Höpöhöpö, mä tuun sun viereen”, mä keskeytin Miken melkein puuskahtaen, kun se
oli alkanut perua pyyntöään, varmaankin Santun ja Ellin takia. ”Sä oot mun ystävä. Tai
oikeastaan VELI. Tottakai me voidaan nukkua siskonpedissä. Veljenpedissä. Whatevö”,

mä tokaisin vakaalla äänellä ja marssin täysin varmoin askelin Miken sängyn luo, kömpien sen viereen reunapaikalle, jossa Mikke piti AINA varapeittoa ja tyynyä pedattuina, vähän hupsu kun oli. Sille nimittäin tuli siitä kuulemma turvallisempi olo, sillä siitä tuli tunne, että joku nukkui hänen vieressään vaikkei oikeasti nukkunutkaan. Mikke oli joskus selittänyt sen mulle, kun mä olin vähän ihmetellyt sitä. "Öitä Mikke. Toivottavasti sä saat nukutuksi ja näet kauniita unia.." mä kuiskasin Mikelle hyvänyön toivotukset asetuttuani pötkölleen sen viereen, kääntyen sitten vielä kyljelleni selkä Mikkeä päin.

"Öitä.." Mikke kuiskutti yhtä hiljaa, lisäten vielä perään: "Ja kiitos kaikesta.."

"Höpöhöpö", mä virkoin, sulkien silmäni ja haukotellen makeasti perään. Olin ihan uskomattoman väsynyt siihen nähden, että kello oli vasta vähän päälle kahdeksan.

"Ei kun oikeesti. Kiitos. Kaikesta. Sä olit mulle ihan hiton iso lohtu tänään.." Mikke sanoi hiljaisella äänellä, joka värähteli hitusen. Voi ystävä kallis..

"Samat sanat, joten höpöhöpö", mä toistin lempeästi. "Ollaan lohtuna toisillemme.."

Sanojeni jälkeen välillemme laskeutui joksikin aikaa hiljaisuus, jonka rikkoi vain meidän hengitysten äänet. Mä hengittelin silmät suljettuina ihan rauhallisesti, mutta Miken hengitys kuulosti vähän pinnalliselta ja katkonaiselta.

"Henkka.." Mikke lausui kotvan kuluttua nimeni ääni särähtäen.

"Niin?" mä kuiskasin kysyvästi ja avasin silmäni, vilkaisten takanani makoilevaa Mikkeä, joka katseli mua pimeyden läpi maatessaan kyljellään kasvot suuntaani.

"Saisinko mä tulla lähemmäs.." Mikke kysyi syvää epävarmuutta mutta myös surua äänessään. Kuin se olis kamppaillut sen suhteen, että kysyisikö edes minulta sitä, saisko tulla lähemmäs, mutta oli päätynyt kysymään, koska *tarvitsi* sitä. Läheisyyttä..

"Tuu vaan", mä vastasin hetkeäkään epäröimättä, jälleen täysin vakaalla äänellä. Mikellä oli paha olla, jonka vuoksi se kaipasi lämpöä ja läheisyyttä, joten mä en todellakaan kieltäisi sitä tulemasta lähemmäs..

Kuulin kahinaa, kun Mikke hivuttautui lähelleni lupani saatuaan, ja pian mä tunsin Miken käden kietoutuvan ympärilleni sen painautuessa kiinni selkääni. *Niinku ennen vanhaan, kun se oli kaivannut lämpöä ja läheisyyttä, ja mä olin tarjonnut sen sille.* Eri merkeissä vaan..

"Saanko olla tässä.." Mikke varmisti kuiskaten, sen äänen väristessä hiukan.

"Oo vaan", mä totesin lämpimällä ja myötätuntoisella äänellä, laskien oman käteni Miken kädelle, joka piteli mua sylissään.

"Mulla on vaan niin saakelin kylmä.." Mikke kähähti, ja mä tunsin sen vavahtavan, kuin sanojensa vakuudeksi. Pystyin kyllä samaistumaan Miken tuntemuksiin, sillä suru varasti aina kaiken lämmön minultakin, ja mullekin tuli aina ihan jäätävän kylmä, kun

olin surullinen. Niin tapahtui nytkin, kun kuva Oskarin hymyilevistä kasvoista välähti mielessäni ja tunsin palan nousevan jälleen kurkkuuni kun muistin, mitä olin saanut tänään kuulla. Kun tajusin, että tuo lämmin hymy oli pyyhkäisty ikuisiksi ajoiksi pois..

”Tiedän.. Niin mullakin..” mä kuiskasin Mikelle ihan yhtä käheästi surun kuristaessa kurkkuani jälleen kerran, kun kaikki hyvät ja lämpimät muistot Oskarista hyökkivät ylitseni ja pusersivat särkyneen sydämeni ihan kasaan. Mun oli oikeasti vaikeaa kestää Oskarin menetyksen aiheuttama kipu, mutta onneks mun ei tarvinnut kestää sitä yksin, vaan mulla oli veljeni, jotka jakoivat saman taakan.. Ja noista veljistäni juuri Mikke oli ollut läheisin sekä mun että Oskarin kanssa, ja se ymmärsi sen, kuinka paljon muhun sattui, jonka ansiosta se osasi olla lohtunani, lohduttaen mua jo silkalla läheisyydellään. Mä tunsin, kuinka Mikke painoi kasvonsa niskaani vasten kuultuaan ääneni kuristuneen soinnin, ja se veti minut tiukasti syliinsä, kuin turvaan siltä kivulta ja surulta. Tarjosi mulle turvaa, lämpöä ja läheisyyttä, jota juuri nyt kaipasin. *Ihan niinku ennen vanhaan.*

Ja siihen me sitten lopulta nukahdettiin, toistemme lähelle ja sylikkäin, ihan niinku silloin ennen vanhaan. Jälleen kerran me oltiin toistemme lähellä, kun kaivattiin läheisyyttä. Jälleen kerran me täytettiin toistemme kanssa aukko, jonka joku oli jättänyt. Tällä kertaa se vain oli Oskarin jättämä aukko. Isämme jättämä aukko. *Aukko, joka ei tulis saamaan enää koskaan täyttymystä, koska mikään mahti ei toisi Oskaria takaisin eikä kukaan voisi ikinä korvata sitä.* Ja se tosiasia teki ihan helvetin kipeää, mutta sen kivun jakaminen veljeni kanssa teki kuitenkin sen kestämisestä edes himpun verran helpompaa. Sen ansiosta, että mulla oli yhä veljeni vaikkei isää enää ollutkaan, mä pystyin kuitenkin edes hengittämään. Veljeni läheisyys helpotti oloani edes sen verran, että pystyin jatkamaan elämääni ilman isääni, vaikka se ihan sairaan kipeää tekikin..

Niin. Kyllähän Jere ja Santtu olivat varmaan olleet oikeassa. Juuri tällä hetkellä minä ja Mikke tarvittiin taas toisiamme. Ihana kun Santtukin oli ymmärtänyt sen, ja oli antanut mulle luvan tulla Miken luokse yöksi. Onneksi Santtu oli niin ymmärtäväinen.. Joku toinen ei olisi ymmärtänyt tätä, eikä olisi antanut mun tulla Miken tueksi Miken luo, kun se oli exäni. Itseasiassa, Elli ei varmaan ymmärtäisi tai sulattaisi tätä, jos tietäisi tästä.. Sille mun ei ehkä kannattaisi kertoa tästä. Ollenkaan. Ei siitä, että olin tullut yöksi Miken luokse, mutta vieläkin vähemmän siitä, että olin nukkunut yöni sen sylissä. Santulle mä kyllä kertoisin senkin, koska mä tiesin, että se ymmärtäisi.. Se tiesi, että Mikke oli mulle kuin veli, ei yhtään sen vähempää eikä mitään sen enempää, eikä tää ollut muuta kuin halailua veljen kanssa. Veljen lohduttamista suuren surun keskellä..

Seuraavana aamuna mä heräsin Miken sängystä, sen vierestä, Miken tuhistessa hiljaa

nukkuessaan edelleen täyttää päätä. Se oli yöllä siirtynyt vähän kauemmas minusta, tai no, ainakin se oli vetänyt kätensä ympäriltäni. Kyllä se nukkui yhä lähelläni, ihan iholani, käsivarsi kiinni selässäni maatessaan selällään takanani. Mä hymähdin pienesti ja käännynin katsomaan sitä, joka sai Miken säpsähtämään ja ähkäisemään, jonka jälkeen se alkoi avalla silmiään varovasti.

”Sori, herätinkö mä sut?” mä kysyin irvistäen, Miken kääntäessä unisen katseensa muhun. Aish, se näytti kyllä melko, eh, hyvältä tummine ja turvonneine silmäanalusiineen. Eilinen itkeminen oli jättänyt jälkensä sen kasvoihin. Kuten oli varmasti minunkin.

”Et. Tai ehkä. En mä tiedä. Mä heräsin joku aika sitten, mutta suljin vielä silmäni hetkeksi. Taisin torkahtaa vielä..” Mikke mumisi silmiään hieroen ja haukotellen sitten suureen ääneen, korahtaen kauniisti lopuksi. ”Hitto kun väsyttää.. Ja silmät tuntuu kauheilta. Turvonneilta ja kirveleviltä.”

”Voin kyllä samaistua”, mä tokaisin ja venyttelin raajojani, öristen sitä tehdessäni.

”Sä oot kyllä aina ollut ihme örisijä aamuisin”, Mikke naurahti mulle huvittuneena, ennen kuin se nousi istumaan, kääntäen katseensa sälekaihtimien peittämään ikkunaan. Se jäi tapittamaan hieman lasittunein silmin sälekaihtimien välistä siivilöityvää hentoa valoa.

”Paljonkohan kello mahtaa olla, voisitko vilkaista vaikka puhelimestas?” mä kysäisin noustessani itsekin istumaan, havahduttaen Miken hereille koomastaan. Se kääntyi katsomaan mua toinen kulma koholla.

”Mikset sä katso itte omastas?” Mikke kysyi kummastellen.

”En mä voi. Mä heitin sen eilen Pieliseen. Jere lupas hommata mulle uuden täksi päiväksi”, mä virnuilin pahanilkisesti Mikelle, joka puuskahti ensin edesottamuksilleni, mutta hymähti sitten kuitenkin perään huvittuneena.

”Voi hyvä luoja sun kanssa”, Mikke naurahti melkein kevyesti ja kaiveli sitten puhelimensa petarin alta, jossa se piti sitä aina öisin. Kummallinen tapa, mutta tapansa kullakin! ”Se on jo kymmenen. Eiköhän aleta raapiutua ylös”, Mikke totesi puhelintansa vilkaistuaan, jonka jälkeen se jo nousikin itse sängystä, kömpien mun yli.

”Joooooooo”, mä myötäilin Mikkeä venyttelevästi, ja loikkasin samantien itsekin jaloilteni, alkaen keräillä vaatteitani kasaan, jotta voisin pukea ne. Mikke teki samoin, syvän hiljaisuuden laskeutuessa välillemme, ja se hiljaisuus venyi kestäämään koko sen ajan, kun me pukeuduttiin. Mä kyllä vilkuilin Mikkeä koko ajan, koska se vaikutti vähän mieteliäältä pukeutuessaan selkä muhun päin, tuijotellen samalla lasittunein silmin suljettuja sälekaihtimia. Mitähän se pohdiskeli?

”Anteeksi kun lähentelin sua illalla nukkumaan mennessä..” Mikke pahoitteli yllättäen

vähän epävarmalla äänellä, paljastaen samalla sen, mikä sen oli saanut mietteliääksi.

”Höpöhöpö. Sä kaipasit vain läheisyyttä. Et sinä lähennellyt”, mä tokaisin Mikkeä rauhoitellen samalla, kun kiskaisin viimeisen vaatekappaleen eli paidan päälleni. ”Eihän siinä muuta tapahtunut kuin että me vähän halailtiin”, mä jatkoin vielä olkiani kohauttaen. Sen jälkeen välillemme laskeutui taas hetken hiljaisuus, jonka Mikke jälleen rikkoi.

”Tietääks Santtukin jo meistä? Vai jätitkö eilen kertomatta, että tuut exäs luo yöksi”, Mikke tiedusteli hiljaisella äänellä, mun kohottaessa sille toista kulmaani, vaikkei se sitä nähnyt, kun se seisoskeli edelleen selkä muhun päin.

”Tietää. Tottakai mä kerroin sille eilen meistä, ja se oli Santulle ok että mä tuun”, mä vastasin totisena, tapittaen edelleen Miken selkää. Mikke puolestaan ei vielääkään kääntynyt katsomaan mua. ”Hei, kaikki ok. Oikeesti”, mä vakuuttelin vakaalla äänellä, jotta saisin Miken rauhoittumaan, mutta sanani eivät vaikuttaneet tehoavan. Ainakaan siitä päätellen, kun huoneeseen lankesi jälleen hetkeksi syvä hiljaisuus, jonka aikana mä tuijotin Mikkeä ja Mikke tuijotti suljettuja sälekaihtimia.

”Mitä Santtu tai Elli sanois tuosta meidän.. halailusta, jos ne tietäis”, Mikke kysyi yhä epävarmuutta äänessään, mikä sai minut muljauttamaan silmiäni. Äyh, miks Mikke ei uskonut, että kaikki oli ok? ”Hyväksyiskö ne tuon.. Mä oon kuitenkin sun exä.. Olisko ne samaa mieltä kuin sä, että se oli vain halailua..”

”No sitähan se vain oli. Halailua. Vaikka sä mun exä nyt satut olemaankin. Sä oot nykyisin mun ystävä, ja ystävät osoittaa toisilleen läheisyyttä. Tai oikeastaan sä oot mulle *perhettä*, mun veli, ja perheessä nyt varsinkin osoitetaan läheisyyttä. Halailtaan ja sen sellaista, nukutaan joskus toistensa lähelläkin. Siinä ei ollut mitään väärää, että me nukuttiin lähekkäin”, mä totesin Mikelle lähes tuimana, laskien sitten katseeni maahan, kun pohdiskelin, miten kaksi kumppaniani reagoisivat siihen, jos saisivat tietää meidän nukkuneen samassa sängyssä ja vieläpä hyvin lähekkäin. Jäin tuijottamaan vähän lasittunein silmin maata, kun jatkoin aavistuksen mietteliäästi: ”Santtu ei pistä sitä pahakseen, että me nukuttiin lähekkäin ja halailtiin, sen mä TIEDÄN. Se kyllä ymmärtää sen, että me molemmat tarvittiin sitä, koska menetettiin juuri `isämme`. Se ymmärtää, että se oli vain veljellistä läheisyyttä.. Ellistä puolestaan mä en tiedä, se osaa olla aika mustis. Ei silläkään kyllä oo oikeutta rajoittaa mun ystävyysuhteita tai perhesuhteita, ei siinä, joten ihan sama mitä mieltä se on. Jokatapauksessa, SUN ei tarvii huolehtia MUN parisuhteesta, tai ihmissuhteista ylipäätään. Joten lopeta se mökötyks. Sulla ei oo mitään syytä huolehtia tai olla epävarma.”

”Henkka”, Mikke lausui nimeni vakavalla äänellä kääntyessään lopultakin katsomaan mua, ja minäkin nostin oman katseeni takas siihen, lukiten sen Miken sinisiin, totisiin

silmiin. "Tapahtuu mitä tapahtuu, niin pidä kiinni Santusta. Älä päästä siitä koskaan irti.."

"En tietenkään", mä tokaisin yksioikoisesti, koska mulle se oli itsestäänselvyys, etten todellakaan päästäis ikinä Santusta irti. En ikinä, koskaan enkä milloinkaan. "Me ollaan oltu kakarasta asti ystäviä.. Ei meistä kumpikaan anna MINKÄÄN tulla meidän väliin."

Sanani kuultuaan Mikke hymyili mulle pienesti, ennen kuin se lähti sanaakaan sanomatta marssimaan kylppäriin, varmaankin mennäkseen pesemään hampaansa. Mä hiippailin kylppäriin sen perässä, mutta jäin töröttämään kylppäriin ovelle sinne menemisen sijaan, silmäillen siitä käsin Mikkeä, joka alkoi pestä tosiaan hampaitaan. Mä en haluais jättää sitä yksin nyt, mutta mun pitäis varmaan lähtee käymään kotona tässä aamupäivällä.. Käydäkseni suihkussa ja vaatteita vaihtamassa, ennen kuin menisin Santun luokse, kuten me oltiin eilen sovittu. Oliskohan se Santulle ok, jos Mikkekin tulis sen luo? Kyllä se varmaan olis, empaattinen Santtu haluais varmasti olla Mikenkin tukena. Ja Santtu osais lohduttaa Mikkeä TAATUSTI mua paremmin. Mä olin vähän urpo ja huono näissä hommissa..

"Hei, haluuks tulla käymään mun luona tässä aamupäivästä? Mun pitää käydä suihkussa, vaihtaa vaatteet ja sen semmosta. Mä voin keittää sulle vaikka kahvit samalla..? Ja mä mietin kans semmosta, että haluaisitko sä tulla kahden jälkeen mun kaa Santun luo, kun se pääsee töistä? Mä en haluaisi että sä oot yksin nyt.." mä tiedustelin sitten ihan Mikeltä itseltään, Miken hätkähtäessä, sammuttaessa sähköhammasharjansa ja kääntyessä katsomaan mua, tuijottaen mua silmät ihan lautasina.

"Enhän mä nyt voi tuppautua Santun luokse! Mitä Santtukin siitä sanois, että sä kutsut exäs -"

"Santtu itse patisti minut eilenkin tänne sun luo. PATISTI. Suorastaan hätyytteli tulemaan. Sille sopii varmasti sekin, että sä tulisit tänään sen luokse. Santtukaan ei varmasti halua, että sä olisit yksin. Sekin tahtoo ihan varmasti olla sun tukena. Ja Santtu on ihan uskomaton, se kans OSAA olla sun tukena paremmin kuin mä. Santtu osaa valita juuri oikeat sanat, jotka helpottaa oloa ja hoivaa särkynyttä sydäntä", mä keskeytin Miken suu vaahdossa - kirjaimellisesti - huudetun vastalauseen, katsoen sitä lähes tuimana sen sinisiin silmiin, joihin laskeutui jälleen syvä epävarmuus.

"En mä oikein tiä.." Mikke mumisi vähän vaikeana, sylkien sen jälkeen hammastahnan ulos suustaan. Hitto sen oli kyllä vaikeaa ottaa apua ja tukea vastaan.. Ei ollut kyllä mikään ihme, että Jere oli ollut niin huolissaan siitä. Mikke kun oli samanlainen sulkeutunut pälli kuin minä.

"Mä voin kyllä kysyä Santulta ja varmistaa, että sopiihan se sille? Haluatko, että mä teen niin? Tulisitko sä sitten, jos se sopii?" mä kyselin, sillä en aikonut antaa piiruakaan

periksi. Mikkehän TULIS Santun luo, jotta Santtu vois hoivata sen sielua ja särkynyttä sydäntä, jota mä en osannut tehdä.. Mikke kohdisti jälleen katseensa muhun kysymyksen kuultuaan, tuijotti mua hetken ajan ja nyökkäsi sitten pienesti, vaikkakin edelleen vähän epävarmasti. "Anna mulle sun puhelin niin mä laitan heti Santulle viestin."

"Ai niin kun sä heitit omas jorpakkoon", Mikke hymähti vähän huvittuneena, jonka jälkeen se kaivoi taskustaan luurinsa, ojentaen sen mulle sen kummempia vastaan väitämättä. Mä soin Mikelle hymyn, johon se vastasi, ennen kuin se kääntyi takaisin kylppäriin peilikaapin puoleen, alkaen viimeistellä hammaspesuaan. Mä puolestani livahdin siinä vaiheessa olkkarin puolelle laittaakseni Santulle sen lupaamani viestin. Onneks mä muistin Santun puhelinnumeron ulkoa. Sen ja Oskarin numerot oli itseasiassa ainoat, jotka muistin ulkoa.

Oskari..

Ravistelin päätäni, kun kyyneleet meinasivat alkaa kirvellä silmissäni, ja keskityin sitten näpyttelemään ensin Santun numeron Miken luuriin, jonka jälkeen kirjoittelin sille viestin WhatsAppissa. Santtu tulikin sopivasti heti linjoille - se oli varmaan huolissaan musta ja vilkuili siksi puhelintaan töissäkin - ja vastasi mulle välittömästi, meidän keskustellessa asiasta muutaman reaaliaikaisen viestin verran.

Minä:

Hei! Saako Mikke tulla tänään sinne sun luo kans? Mä en haluaisi, että se jäisi yksin nyt. T. Henkka (Miken puhelimesta)

Santtu:

Hei rakas ❤️ Ja tottakai saa! Höh, miks sä edes kysyt?

Minä:

Mikke epäili, ettei se sovi.

Santtu:

Sano sille, ettei me edes kysytä tuleeko se mun luo, vaan me PAKOTETAAN se tulemaan.

Minä:

Minäpä sanon! 😊 oot ihana ❤️

Mä hymähdin ääneen Santun viimeiselle viestille ja marssin sitten takaisin kylppäriin, jossa mä työnsin Miken puhelimen ja sen näytössä avoimena olevan viestiketjun lähes Miken naamalle saakka, omilla kasvoillani ilme joka viesti että "mitäs mä sanoin".

"Eli sä tuut?" mä illistelin ilkeästi, kun Mikke tavasi mun ja Santun viestiketjua, joka pojotti sen naaman eteen työnnetyn Samsungin näytössä.

"Kai mä sitten tuun.." Mikke hymähti pienesti, ottaen ojentamani puhelimen takaisin itselleen juuri, kun se piippasi uudestaan. Mä yritin napata sen takas omaan käteeni, jos se vaikka olis Santtu, mutta Mikke piti luurinsa itsepäisästi itsellään, vilkaisten juuri

tulleen viestin korkeimman omakätisesti. "Se viesti tuli Jereltä. Se kyselee, että missä sä meet, jotta se sais toimitettua sen uuden puhelimen sulle. Mä sanon, että sä oot täällä, ainakin toistaiseksi?"

"Joo, me voidaan odotella se Jere, ennen kuin lähdetään mun kämpälle", mä myötäilin ja virnistin Mikelle vielä pikaisesti saatuani tahtoni läpi, ennen kuin vuorostani mä marssin pesemään hampaitani.

Aamutoimien jälkeen mä ja Mikke siirryttiin aamupalapöytään, ja me oltiin juuri juomassa aamukahvejamme, kun ovikello soi Jeren tulon merkiksi. Me noustiin molemmat pöydästä mennäksemme Jereä vastaan, ja kun ovi sitten avautui maata katselevan Jeren edessä, se kohotti heti katseensa meihin, soi meille molemmille myötätuntoisen hymyn ja astui sitten sisälle eteiseen, kietoen kätensä ensin mun ja seuraavaksi Miken ympärille, meidän vähän hämmentyessä Jeren yllättävästä läheisyydenosoituksesta.

"Näytätte ihan karmeilta, pojat", Jere kommentoi laskiessaan otteensa irti Mikestä, meidän molempien irvistäessä sille. "No nyt ainakin", Jere irvaili, yrittäen selvästikin keventää tunnelmaa. Eikä me kyllä voitukaan olla hymähtämättä Miken kaa. "Hei, tossa se sun uusi puhelin. Koita olla heittävästä sillä vesilintua", Jere tokaisi keskittäessään katseensa muhun, kaivellen takkinsa taskusta uutuuttaan kiiltelevän sinisen puhelimen, jonka se ojensi mulle. Mä otin sen vastaan, ilahtuneen hymyn piirtyessä kasvoilleni.

"Ooh, se on OnePlus!" mä hihkaisin iloisena siitä, että sain samanmerkkisen puhelimen kuin mitä se edellinen oli ollut. Olin nimittäin tykästynyt OnePlussaan. En ikimaa-ilmassa suostuisi ottamaan esimerkiksi Samsungia, jollainen Mikellä oli.

"No eiks se sun edellinenkin ollut", Jere virkkoi toinen kulma koholla, mun yllättyessä siitä, että se oli perillä mun edellisen puhelimen merkistä. "Ja se on btw täysin toimintakunnossa. WhatsApp-keskustelut sun muut saat itte päivittää ja asetukset laittaa kohdilleen, mutta kaikki muu on tehty valmiiksi."

"Voi kiitos kiitos kiitos", mä kiittelin vuolaasti, alkaen heti räplätä uutta puhelintani.

"Mites te pojat voitte?" Jere kysäisi meiltä, katsoen meitä vuoronperään.

"Tilanteeseen nähden varmaan ihan hyvin", Mikke vastasi meidän molempien puolesta.

"Ja kohta vielä paremmin, kun me mennään kahden jälkeen Santun luo", mä kommentoin katse puhelimestani, pistäen sen asetuksia sun muita kuntoon.

"Se on kyllä oikein hyvä idea. Santtu kun kuuluu samaan lahkoon Valtterin kanssa, eli niihin ihmisiin, jotka osaa parantaa haavan kuin haavan ja osaa hoivata sielun kuntoon ja särkyneen sydämen ehjäksi.." Jere totesi äänellä, joka huokui suunnatonta arvostusta, mun kohottaessa yllättyneen katseeni jälleen siihen. "Olette siis oikein hyvissä käsissä, joten mä voin poistua tästä takavasemmalle rauhallisin mielin. Mulla on vielä

paaaaaljon hoidettavaa”, Jere lisäsi vielä, kääntäen sitten meille jo selkensä.

”Hei!!! Mutta miten SÄ voit ja pärjäätkö SÄ???” mä kiekaisin Jeren perään, joka lähti vain laskeutumaan portaita alas.

”Älä sä musta huolehdi, kyllä mä pystyssä pysyn, kun on pakko! Mutta laitelkaa TE viestiä, jos ette pärjää! Mutta nyt, moro pojat!” Jere huudahti vastauksensa meitä päin katsomatta, kohottaen samalla toisen kätensä ilmaan meidät moikatakseen. Mä ja Mikke seurattiin sen menoa ihan hölmistyneinä ja käännettiin sitten toistemme puoleen.

”Mitäs sanot ystäväiseni, lähdetäänkö me nyt sinne mun kämpälle? Mun on pakko päästä suihkuun ja vaihtamaan vaatteita. Mulla on aika paskainen olo”, mä tiedustelin Mikeltä kysyvä ilme kasvoillani, Miken nyökätessä mulle yhtään vastustelematta. Hieno, se oli siis lakannut panemasta kamppoihin. ”Ota sä kans vaihtovaatteita, niin pääset suihkuun sinäkin. Meidän vaatteet kun ei taida oikein istua päikseen, niin et voi lainata mun vaatteita. Enkä mä sun, eli mä puolestani en voi käydä täällä suihkussa.”

”Oukkelis doukkelis, tehdään niin. Ehkä mun tosiaan olis ihan hyvä käydä suihkussa, kun en oo käynyt pesullakaan yli kolmeen päivään”, Mikke totesi melkoisen koruttomasti ja lähti siltä seisomalta hakemaan itselleen vaihtovaatteita mukaan, mun puolestaan jäädessä tuijottamaan sen perään. Aish, mitähän kaikkea Mikeltä oli jäänyt tekemättä sen kolmen päivän aikana..

Kun Mikke oli sitten saanut pakattua vaadittavat vehkeet mukaan luokseni, me lähettiin taapertamaan kohti mun kämppää. Oltais me toki voitu mennä Miken autollakin, mutta me todettiin, ettei kumpikaan meistä ollut oikein ajokunnossa, jonka lisäksi me ajateltiin, ettei kävely tekis kummallekaan pahaa. Joten niin me sitten käveltiin mun lokaalille, jossa mä laitoin kahvit tulille, ennen kuin menin itte suihkuun, jossa vietin jälleen kerran kiitettävän paljon aikaa. Tällä kertaa tosin siksikin, kun romahdin itkemään kyykkyyyn kylppäriin lattialle kesken suihkuttelun.. Ja kun mä sitten lopulta laahustin ulos suihkusta, mä kohtasin eteisessä Miken, joka oli varmaan kuullut nyyhkytykseni ja tullut päivystämään kylppäriin ovelle, mutta jonka kasvot kimalsivat myöskin kyynelistä. Toistemme murtuneen olemuksen nähtyämme me molemmat suorastaan syöksyttiin toisiamme vasten ja purskahdettiin massiiviseen itkuun, itkien oma aikamme siinä eteisessä toisiamme syleillen.

Saatuamme pahimman itkun loppumaan Mikke siirtyi vuorostaan kylppäriin mun annettua sille pyyhkeen ja mä itse siirryin vaatekaapilleni, etsien sieltä sopivat kuteet, jotka mä sitten puin hiljaa nikotellen. Nää surun aallot olivat kyllä musertavia ja mä toivoin, todellakin toivoin, että Santtu vois auttaa sekä mua että Mikkeä kestäämään ne.. Koska tää teki oikeesti niin kipeää, etten mä meinannut saada happee, varsinkaan

täällä, tässä kämpässä, joka oli täynnä muistoja Oskarista, ja muistutti mua Oskarista muutoinkin.. Ne oli mulle rakkaita muistoja kaikki, tietenkin, enkä mä todellakaan halunnut KOSKAAN luopua niistä, kuten en tästä kämpästäkään, mutta.. juuri nyt mä en ehkä kestänyt olla täällä. En, ennen kuin se kivun pahin terä olis ohi. Sen jälkeen mä pystyisin vaalimaan niitä muistoja enkä vain sortuisi joka kerta niiden vuoksi, mutta juuri nyt mun oli vaikeaa sietää sitä kaikkea kipua ja olla täällä.

Ja onneks Mikke oli samoilla linjoilla. Se kertoi romahtaneensa itkuun nähdessään Oskarin, mun ja itsensä kuvan kirjahyllyssäni, ja sanoi haluavansa mahdollisimman pian pois kämpältäni. Jonnekin, missä ei ollut Oskarin kuvia eikä muistoja Oskarista, joten me päädyttiin lähtemään vaatteet vaihdettuumme pikapikaa Santun kämpälle, jossa me oleskeltiin - ja itkettiin - aina siihen saakka, kunnes Santun työpäivän päättymiseen oli joku 45 minuuttia. Siinä vaiheessa me ryhdistäydyttiin ja lähdettiin hipsimään kohti Porokylää, mennäksemme Santtua vastaan. Koska kävely, raikas ilma, auringonpaiste ja pääntuuletus ulkona ei tosiaankaan tehnyt kummallekaan meistä pahaa, ja mä henkilökohtaisesti halusin HETI Santun syliin kuin vain mahdollista..

Me oltiin perillä Porokylässä ja Santun työpaikan luona kymmenen minuuttia ennen sen töiden päättymistä, norkoillen se aika pyörätelineillä, jossa Santun harmaa pyörä oli parkissa. Mä odotin Santtua saapuvaksi malttamattomana, palaen halusta syöksyä sen syliin, kun taas Mikke puolestaan seisoskeli mun vieressä kädet taskussa vähän hermostuneen oloisena. Ja kun Santtu sitten asteli lopulta ulos S-marketin ovesta, mä huomasin Miken jännittyvän, siinä missä mä itse ampaisin kuin raketti Santun luokse, suorastaan heittäytyen sitä vasten. Santtukin kietoi heti omat kätensä tiukkaakin tiukemmin mun ympärille, rutistaen mua niin, että yläkroppani luut vain napsuivat.

"Hei rakas, ihana nähdä suakin.. Ihanaa, että sä oot pystyssä ja tulit mua vastaan, vaikket selkeesti ihan kunnossa olekaan.. Älä huoli, mä hoivaan sut kyllä kuntoon.. Ei rakas mitään hätää, mä oon tässä.." Santtu kuiskaili mulle hellästi, jokaisen sen rakastavan sanan viedessä pienen palan kipuani pois ja sen läsnäolon helpottaessa muutenkin kipuilevaa sieluani ja rikkinäistä sydäntäni. Santtu silitti vielä lohduttavasti selkääni, ennen kuin se vetäytyi irti minusta, soi mulle myötätuntoisen hymyn ja kohdisti sitten katseensa vuorostaan jännittyneeseen Mikkeen, hymyillen sillekin yhtä sydämellisesti kuin aina. "Mikke, mitä mies!" Santtu naurahti lämpöinen ja lempeä katse Mikessä, joka puolestaan katseli Santtua yhä hieman epäluuloisena ja epävarmana. Ehkä vähän hermostuneenakin. Sen oli varmaan vähän vaikeaa uskoa ja luottaa siihen, että Santtu oli sille aidosti ystävällinen. Eikä se varmaan ihan tavallista ollutkaan, että nykyiset sietivät exiä näin hyvin. Tai Santtu kyllä enemmänkin kuin vain sieti Mikkeä, koska se oli aidon

lämmin sitä kohtaan, naurahtaen sille huvittuneena: "Mitä sä luimuilet?"

Mä näin, kuinka Mikke hätkähti ihan silminnähden Santun viimeistä naurahdusta, Miken hermostuneen ilmeen pehmetessä vähäsen, kun se hymyili Santulle pienesti.

"Sitä vaan, kun sä käsittääkseni tiedät, että mä ja Henkka.." Mikke mutisi kuitenkin edelleen aavistuksen epävarmana, silmäillen samalla Santtua arvioivasti. Se varmaan etsi Santusta merkkejä siitä, ettei Santtu oikeasti halunnut Miken olevan mun tai meidän seurassa. Se ei kyllä tulisi semmosia merkkejä löytämään.

"Juu, Henkka kerto eilen. Että te olitte joskus pari, tai jotain semmosta", Santtu hymähti hyväntahtoisesti, vailla pisaraakaan minkäänlaisesta varauksesta Mikkeä kohtaan, hymyillen sille edelleen lämpimästi. Mikke puolestaan vakavoitui nyökätessään Santulle. "Hölmö. Lopeta tuo luimuilu. Mulla ei oo MITÄÄN sua vastaan. Ihan turhaan sä etsit mitään sellaisia merkkejä musta. Sä oot Henkan ystävä ja VELI. Mä en IKINÄ rajoittaisi Henkkaa olemasta ystäviensä ja *perheensä* kanssa, vaikka joku niistä sattuisikin olemaan sen exä. Se on sitäpaitsi mennyttä, eikä sillä oo mitään hevonvitun väliä. Mä oon kuule vain iloinen siitä, jos sun ja Henkan välit lämpiäis taas ihan reippaasti, ja jos te pystytte olemaan nyt toistenne lohtuna ja tukena tän suuren surun keskellä. Ja kyllä muutenkin.. Henkka kun on kovin yksinäinen, eikä sillä oo ihan hirveesti ystäviä, niin mä oon vain iloinen jokaisesta ystävästä, jonka se saa. Ja olithan sä sitäpaitsi joskus minunkin kaveri. Tottakai sä oot tervetullut meidän seuraan, joten lopeta vain toi hölmö luimuilu ja rentoudu. Kaikki hyvin. Oikeesti."

Mikke tuijotti sille aidon lämpimästi hymyilevää Santtua hetken, ennen kuin sen omille kasvoille levisi aiempaa rennompia ja leveämpiä hymyjä.

"Kiitti.." Mikke tokaisi Santulle lähes huojentuneen kuuloisena, ennen kuin se vilkaisi mua merkitsevästi. "Ihan tosi. Muista se, mitä mä tänä aamuna sulle sanoin."

"Sanomatta selvää", mä hymähdin rakastavasti samaan aikaan, kun Santtu alkoi irrotella ähkien pyöräänsä telineestä, keskeyttäen kuitenkin toimensa kääntyessään katsomaan meitä kysyvästi.

"Mitääääääää?? Kertokaa mullekin!" Santtu tivasi uteliaana, mun naurahtaessa sille.

"Mikke vain käski mua aamulla pitämään kiinni susta, tapahtui mitä tapahtui.." mä vastasin Santulle rakastavalla äänellä, kiertäen samalla käteni sen alaselälle.

"Vai että semmosta", Santtu tokaisi lämpimästi naurahtaen, ja kietoi oman kätensä mun hartioille, painaen päänsäkin hetkeksi mun olkapäälle. Ihan hiton sama, vaikka joku näkis meidät ja Elli vetäisi tästä herneen nenään. Tässä oli hyvä olla, ja mä halusin olla tässä juuri nyt.. Mä halusin tehdä niinku Mikke oli käskenyt tekemään. Halusin pitää Santusta kiinni enkä päästää ikinä irti.. "Mistäs semmonen tuli mieleen?" Santtu kysäisi,

osoittaen kysymyksensä Mikelle, joka asteli juuri luoksemme, ojensi kätensä Santun pyöränavaimia pitelevää kättä kohti ja tarrasi niihin avaimiin, alkaen sen jälkeen irrotella Santun pyörää telineestä sen puolesta.

”Siitä, kun sä teet Henkalle oikeesti ihan vietävän hyvää. Oot hyväksi sille. Oot aina ollut.. Mä oon oikeesti ihan helvetin iloinen siitä, että Henkka sai sut viimeinkin, oikeesti oon. Oon iloinen siitä, että *juuri sinä* oot Henkan kanssa..” Mikke vastasi Santulle, pujoittaen seuraavaksi Santun pyörän U-lukon pyörän sarveen, ennen kuin se lähti työntelemään Santun pyörää kohti keskustaa. Me lähdettiin Santun kanssa ripein askelin Miken perään, ottaen sen muutamalla harppauksella kiinni, jolloin se kääntyi katsomaan meitä. Mikke soi mulle lämpöisen hymyn, jonka jälkeen se kohdisti katseensa vuorostaan Santtuun. ”Ja oothan sä nyt hyvä äijä muutenkin!”

”No kiitos!” Santtu hihkaisi yhtä iloisesti kuin Mikke oli hihkaissut loppukaneettinsa, painaen sitten päänsä mun päätä vasten kävellessään vieressäni, käsi hartioillani. Mä hymyilin kiitollisena Mikelle, joka oli mahdollistanut sen ottaessaan Santun pyörän talutukseensa, koska ilman sitä Santtu ja mä ei oltais voitu kävellä lähekkäin. Santtukin hymyili Mikelle lämpimästi ja kiitollisesti, mutta sitten sen suu vääntyi virneeseen, kun se totesi Mikelle: ”Harmi kun sä oot yksin. Kenellekkäs me sut naitettaisiin!”

”Vai ihan naittaisitte”, Mikke nauroi vapautuneesti, surun merkkien väistyessä hie- man sen kasvoilta. ”Eh, täällä ei kyllä taida olla ihan hirveesti vaihtoehtoja.”

”No ei valitettavasti..” Santtu irvisti, kohauttaen perään kuitenkin olkiaan: ”Tai mistäs sitä tietää, kun suurin osa on kaapissa.”

”Mniin..” Mikke myötäili mumisten ja lasi katseensa jalkojensa edessä pyörivään polkimeen, tuijotellen sitä hetken ajan lasittunein silmin. ”Minä mukaanluettuna..”

”Niih”, Santtu virkkoi lyhyesti, jääden sen jälkeen katselemaan pyörää taluttavaa Mikkeä hieman tutkivasti ja arvioivasti. Santtukin varmaan näki sen surun pikimustan pilven, joka alkoi pikkuhiljaa laskeutua jälleen kerran Miken ylle. Jos minä näin sen, niin näki varmasti Santtukin, joka oli huomattavasti mua empaattisempi ja tarkkanäköisempi. ”No, mutta asiasta kukkaruukkuun, montas yötä sä ajattelit olla mun luona, Mikke?” Santtu kysäisi hyvin arkisesti, saaden Miken hätkähtämään ihan näkyvästi kysymyksellään, ennen kuin se kääntyi katsomaan Santtua hämmentyneenä.

”No en yhtään yötä, enhän mä nyt voi -”

”Kylläpä ja voitpas. Me ei todellakaan jätetä sua nyt yksin eikä anneta sun vetäytyä ylhäiseen yksinäisyytees. Se ei tee sulle hyvää nyt”, Santtu tokaisi sataprosenttisen vakaalla äänellä, lempeä taustavire äänessään kuten aina, keskeyttäen Miken epävarman vastalauseen. ”Ja voit kato samalla pitää Henkallekin seuraa sillä välin, kun mä

oon töissä. Joten ei vastaväitteitä, tässä neuvotellaan enää vain siitä, kuinka kauan sä viivyt mun luona. Henkka nyt jää varmaan suorastaan asumaan mun luokse - heheh - mutta kuinkas kauan me saatais sut viipymään?”

Mä pukkasin Santtua käsivarteen sen irvailtua mulle, Santun vain virnuillessa ilkkurisesti, kun taas Mikke puolestaan katseli meitä koko ajan kasvavan liikutuksen vallassa. Tai sitten sitä itketti Oskarin vuoksi, mutta jokatapauksessa sen silmät kiittelivät vähäsen kyynelistä.

”Korkeintaan pari yötä..” Mikke kähisi lopulta, pyyhkäisten samalla nopeasti silmiään.

”Ainakin viikon”, Santtu vaati lempeän tiukasti, enkä mä voinut olla hymyilemättä sille rakastavasti. Voi luoja Santtu oli ihana.

”No enhän -”

”No kyllähän”, Santtu intti vastaan jämerästi, keskeyttäen Miken vastalauseen jälleen kerran. ”Ja senkin jälkeen mä haluan olla varma, että sulla on seuraa ja tukea, ennen kuin mä lasken sut menemään.”

”Voi jumalauta”, Mikke henkäisi käheästi ja syöksähti yllättäen halaamaan Santtua, joka vain nauroi lämpimällä äänellään ja halasi Mikkeä takaisin, vaikka sen pyörä kaatui siinä rytäkässä maahan. Santtu ei välittänyt siitä tuon taivaallista. ”Sä oot kyllä Santtu ihan hiton ihana ihminen.. Hyvä on, KORKEINTAAN viikon. Sen kauempaa mä en oikeesti kehtaa olla teidän ristinä. Mä voin mennä sen jälkeen vaikka Maken luokse..”

”Meetkin sitten, tai mä en laske sua minnekään”, Santtu vannotti melkein tuimana, taputtaen samalla Miken selkää sitä rohkaisten ja lohduttaen.

”Joo..” Mikke lupasi surusta - ja varmaan myös liikutuksesta - paksulla äänellään, ennen kuin se vetäytyi irti Santusta, kohdistuen aavistuksen kyyneleisen katseensa muihin. ”Pidä todellakin tästä jätkästä kiinni. Sulla on ihan aarre tässä.”

”Tiedän.. Ja ihan satavarmasti pidänkin. Mä en todellakaan päästä KOSKAAN Santusta irti”, mä tokaisin hellästi, kääntyen hymyilemään vieressäni seisovalle Santulle rakastavasti. Se vastasi hymyyni ihan yhtä suurella rakkaudella.

”Hyvä”, Mikke kommentoi vielä, ennen kuin se asteli Santun pyörän luokse ja nosti sen pystyyn, meidän lähtiessä jatkamaan matkaamme kohti Santun kämppää.

Ja sinne me tosiaan pesiydyttiin joksikin aikaa Miken kanssa. Santun kämpälle, sen hellään huomaa, Santun hoivatessa meidän sielujamme ja korjatessa rikkinäisiä sydämiämme. Santtu oli aina ollut mulle ihan äärettömän tärkeä tukipilari, ihan suunnaton lohtu, ja mä olin ihan äärimmäisen iloinen siitä, että se oli sitä nyt Mikellekin. Ajatella, että Santtu pystyi olemaan lohtuna myös mun EXÄLLE.. Elli ei olis pystynyt samaan.

Santtu oli kyllä ihan uskomaton. Maailman ihanin ihminen.

15. Kai olet siellä jossain

Minä ja Mikke tosiaan jäätiin kämppimään Santun nurkkiin viikoksi, Santun hoivatessa meitä ja särkyneitä sydämiämme sekä kipuilevia sielujamme koko sen viikon ajan. Tai siis, mä jäin Santun luokse, sen parantavaan läheisyyteen, vielä sen jälkeenkin, mutta Mikke asusteli Santun luona sen lupaamansa viikon, jonka jälkeen se tosiaan meni isoveljensä Maken luo, kuten oli sanonut menevänsä. Santtu ja mä kyllä yritettiin maanitella sitä jäämään vielä, vakuutellen sille tuhat ja yksi kertaa, ettei se ollut ristinä tai mitään, mutta Mikke piti päänsä. Jääräpää kun oli..

No, mutta kun me ei kerta oltu saatu Mikkeä jäämään Santun hellään huomaan, niin me mentiin Santun kanssa varmistamaan ja vahtimaan ihan parkkikselle saakka, että Mikke ihan OIKEASTI menisi isoveljensä tykö. Mikke sai siitä naurunaihetta, surun merkkien väistyessä taas hetkeksi, kun se nauroi meidän kyttäyksellemme, vakuutellen meitä naurunsa lomasta, ettei meidän tarteis olla huolissaan, vaan kyllä Make olis ihan oikeesti tulossa hakemaan hänet luokseen. Ja niinhän se tulikin, Miken naureskellessa meille yhä, kun me siirryttiin Santun kanssa tuimina ja totisina Maken luo autolle, varmistamaan vuorostaan siltä, että se kans PITÄISI Mikestä huolta. Me oikein VANNOTETTIIIN se pitämään huolta pikkuveljestään, ihan käsi sydämellä. Yhtään vähempi ei riittänyt meille, mutta se ei Makea haitannut. Se kyllä vannoi sen valan ihan mielellään ja täydestä sydämestään, olihan kyse sentään hänen rakkaasta pikkuveljestään, mutta kyllä Makekin hymähteli meille vähän huvittuneena. Mitä se ei yleensä tehnyt, Make kun oli melko juro tyyppi. Vain Mikke sai sen kovan kuoren yleensä rakoilemaan. Hee-hee, nyt joku muukin oli onnistunut siinä!

Vaan kyllähän meidän kaikkien naamat palas pian peruslukemille, kun Make kertoi, ettei Mikke ollut ainoa, joka sen luona tulisi punkkaamaan jonkun aikaa, sillä kuulemma muutama muukin sen "pikkuveli" eli nuorempi jengiläinen oli pesiytynyt sen nurkkiin. Jengiläiset tosiaankin pitivät toisistaan huolta, ja vaikka muut eivät olleet ottaneet Maken kertoman mukaan Oskarin kuolemaa ihan yhtä raskaasti kuin minä ja Mikke, niin kaikki suri silti Oskaria. Toiset enemmän, toiset vähemmän. Pari niistä pojista, jotka surivat enemmän, olivat sitten päätyneet punkkaamaan "isoveljiensä" luokse joksikin aikaa, koska tarvitsivat tukea. Ne jaksoi kyllä käydä esimerkiksi töissä, toisin kuin minä ja Mikke, mutta ne tarvitsi kuitenkin jonkin verran ylimääräistä tukea ja huolenpitoa, joten jengiläiset olivat yhdessä sopineet, että tukea tarvitsevat saisivat asustella jonkin aikaa jonkun toisen, yleensä vanhemman jengiläisen, nurkissa. Edi ja Nipa olivat esimerkiksi päätyneet menemään Jeren luokse sen Nurmeksessa sijaitsevalle kämpälle,

jonne Jerekin oli nyt muuttanut pysyvästi, ja Maken luona taas kämppivät Kappe ja Are, joiden "mentori" Make oli joskus ollut. Tosin nyt, kun Mikke muuttaisi joksikin aikaa Maken luo, niin Kapen ja Aren pitäis varmaan lähteä kämppimään jonkun toisen luokse, mutta sekin oli kuulemma jo hoidettu. Jengiläiset todellakin pitivät toistensa selkää ja olivat toistensa tukena tän suuren surun keskellä..

Kun Mikke ja Make sitten lopulta lähtivät ajelemaan pois Santun kämpän pihasta, mä jäin tuijottamaan lasittunein silmin niiden perään. Tunsin heti kylmyyden hiipivän ihoni alle, leviten rinnastani joka soluuni, ja mä kiedoin käteni ympärilleni kuin haarniskaksi. Kuin ne muka lämmittäisivät mua tän kylmyyden keskellä, joka valtasi minut jälleen, kun Oskarin lämpimästi hymyilevät kasvat välähtivät mielessäni muistaessani syyn siihen, miks me kaikki "veljekset" oltiin niin paskana, että tarvittiin toistemme tukea. *Me tarvittiin sitä siksi, kun meillä ei ollut enää tukipilariamme Oskaria kannattelemassa meitä.* Nyt meillä oli vain toisemme. Nyt meidän täytyi kannatella toinen toisiamme ja auttaa toisemme pimeydestä uuteen huomiseen, kun meillä ei ollut enää Oskaria sitä tekemässä. Kun maa jalkojemme alta oltiin sorrettu ja Oskarin valo oltiin riistetty meiltä.

Mutta onneks meidän ei tarvinnut kannatella itseämme sentään yksin. Onneks meillä oli toisemme. Ja onneks mulla oli Santtu, joka huomasi heti alakuloni ja sen pikimustan surun pilven joka leijui ylläni, kaapaten minut ensin kainaloonsa ja sitten syliinsä, kantaa minut aina omalle kämpälleen saakka. Ja hyvä niin, sillä mun jalat kantoivat juuri sillä hetkellä vähän huonosti. Olin ihan surun musertama ja kaikki voimani pakenivat jälleen minusta, mun pystymättä estämään sitä mitenkään. Onneks Santtu tajusi sen ja kannatteli mua pystyssä.. Jopa kirjaimellisesti KANTOI mua, kun mun omat jalat pettivät alta. Kantoi Santtu mua kyllä muutenkin, niin monella tapaa.. Se jaksoi lohduttaa mua päivä toisensa jälkeen, jaksoi kuunnella mun itkua ja silitellä mua, jaksoi kuiskea mulle lohdun sanoja, jaksoi hoivata mua ja huolehtia musta, ja jaksoi katsella mun naamaa silloinkin, kun en ollut mitenkään mukavaa katseltavaa. Kun olin vajonnut ihan varjoihin enkä muistuttanut tippaakaan iloista itseäni, vaan olin vain yks vitun synkkä pilvi. Tai kun olin niin syvällä surun ja masennuksen alhossa, että kaivauduin vain vällyjen alle ja kietouduin peittoni sisään ihan burritoksi, joka vain makasi paikoillaan eikä tehnyt mitään. Josta ei saanut mitään irti. *Joka vaikutti ihan kuolleelta.*

Ja sellainen mä kyllä sillä hetkellä olinkin. *Kuollut.* Elävä kuollut, joka sinnitteli juuri ja juuri elämässä kiinni, kuolaten vain tyynylleen itkiessään päivät pääksytysten sängyssä. Sellaista Santtu joutui katselemaan ja kestämään, *eikä se valittanut kertakaan.* Se vain rakasti, hoivasi ja lämmitti mua, helpottaen oloani ainakin pikkiriikkisen lämmöllään, läsnäolollaan ja lohduttavilla sanoillaan, joita se mulle kuiski. *Ja*

ystävyydellään. Koska sitä me sillä hetkellä ehkä oltiin ennemmin; ystäviä, eikä rakastavaisia. Ihan vain siksi, kun en mä pystynyt antamaan mitään takaisin tai olemaan ketään kenellekään sillä hetkellä. Olin vain tyhjä kuori, josta sielu oli paennut. Tyhjä ja *kylmä* kuori, joka ei pystynyt vastaamaan rakkaudenosoituksiin sillä hetkellä. Santtu kesti senkin, eikä pakottanut mua mihinkään. Se vain pysyi rinnallani, läsnä ja olemassa mulle JUURI SELLAISENA, kuin mä tarvitsin, eli tällä hetkellä parhaana ystävänäni Santtuna, joka kannatteli mua ja oli valo pimeydessäni, kuten aina.. *Hädässä ystävä tunnetaan*. Se sanonta todellakin piti paikkaansa. Santtu oli JUURI sellainen ystävä, joka oli aina paikalla, kun sitä tarvittiin..

Ja olinhan mä oikeesti ihan SUUNNATTOMAN kiitollinen siitä, että Santtu se vain jaksoi pysyä mun rinnalla ja tukenani, vannoten pysyvänsä siinä jatkossakin, vaikka mulla menis kuinka kauan toipua tästä valmiiksi rikkinäisen sydämeni saamasta iskusta. Se lupasi pysyvänsä rinnallani AINA, no matter what. *Kuten oli aina pysynytkin*. Voi luoja mä olin kyllä oikeesti onnekas, kun mulla oli Santun kaltainen ystävä.. Sen avulla mä ehkä selviäisinkin tästä, Oskarin menettämisen aiheuttamasta kivusta ja surusta..

Sitä sanotaan, että aika parantaa haavat, mutta Oskarin menetys oli kyllä niin saakelin syvä viilto, että mulla menis aikaa parantua siitä. Oli kulunut jo reilut kaksi viikkoa Oskarin kuolemasta, enkä mä ollut LÄHELLÄKÄÄN toipumista, vaan lähinnä sinnittelin elämässä kiinni ja asuin edelleen Santun luona. En ollut poistunut sieltä *mihinkään*, edes tupakalle ulos, vaan olin pysynyt visusti neljän seinän sisällä. Pääsin rehellisesti sanottuna hädintuskin sängystä ylös, joten en jaksanut raahautua oikeesti edes röökille Santun kämpän parvekkeelle, jonka ansiosta olinkin hyvää vauhtia lopettamassa koko tupakanpolton. Sai Santtu sentään pakotettua minut syömään, suihkuun ja vessaan aina välillä, mutta mitään muuta mä en jaksanutkaan tehdä kuin ne pakolliset tarpeeni, eli syödä, peseytyä, kusta ja ulostaa sekä nukkua. Siinä oli kaikki mitä käytännössä tein. Nekin lähinnä Santun pakottamana. Toki noiden edellämäinittujen toimintojen lisäksi mä juttelin ERITTÄIN paljon Santun kanssa ja itkin sille vielä sitäkin enemmän, mutta se kaikki tehtiinkin sängyllä, eli mun ei tarvinnut nousta ylös sieltä. Häähää.

Mutta anyway, olin ihan voimaton ja eloton, enkä jaksanut liikkua Santun luota minnekään. En edes Ellin luokse, mistä Elli ei erityisemmin pitänyt, vaikka ei se sitä suoraan sanonut, ei edes piiloisesti tai epäsuoraan. Mutta kyllähän sen tunnisti siitä, miten Elli rankutti mua tulemaan luokseen, ja oh boy, miten paljon se siitä rankuttikin. Se laittoi mulle melkein joka päivä viestiä, josko voisin jo tulla vuorostaan hänen luoksensa. Kylähän mä siis tavallaan ymmärsin sen, että Elli varmaan tunsu olonsa hieman uhatuksi,

kun olin vain Santun luona, mutten olis juuri nyt jaksanut huolehtia vielä siitäkin tän kaiken muun pimeyden keskellä. En olis jaksanut huolehtia nyt parisuhteestani Elliin ja huoltaa parisuhdettani. Enkä kyllä huolehtinut tai huoltanutkaan, koska en vain jaksanut, vaan annoin Ellin rankuttaa ja pysyin sitkeästi Santun luona, vaikka Ellin jatkuva rankutus alkoi käydä raskaaksi.. En olis kyllä oikeesti jaksanut sitä rankutusta nyt, mutta pakkohan mun oli kerta toisensa jälkeen vastata Ellille edes jotain..

Useimmiten, kun puhelimeni nykyisin piippasi, ei ollut vaikeaa arvata, kuka mulle viestiä laittoi. Ei Elli siis ollut ainoa, joka mulle viestitteli, sillä Mikke ja minäkin laiteltiin jonkun verran viestiä toisistamme huolehtien. Sen lisäksi muutama muukin Kadonnut Poika - heh, siitä oli todellakin tullut jengin uusi nimi - piti yhteyttä mun kanssa, Edi, Nipa ja Jupe etunenässä. Mutta silti. Vaikka viestittelin jonkun verran muidenkin kanssa, niin useimmiten se viestin laittaja oli kuitenkin Elli, joka kyseli mua luokseen. Elli, jonka jouduin joka kerta torjumaan, kun en jaksanut liikkua Santun luota minnekään. Enkä toisaalta halunnutkaan.. Santun luona mä pystyin sentään hengittämään ja täällä mulla oli hyvä olla. Kun täällä mulla ei ollut velvollisuuksia, eikä mulle asetettu vaatimuksia. *Kun täällä mä sain olla rikki, paskana ja palasina, ja vain ja ainoastaan sitä.* Sain vain olla ja mötköttää, Santun ollessa mulle läsnä ja silitellessä mua, kun surun aallot hukuttivat minut, vajottaen minut sängyn pohjalle. Niin kävi yhä melko usein..

Niin kuin kävi sinä sunnuntainakin, kun Oskarin kuolemasta oli kulunut kaksi viikkoa ja risat. Mä olin romahtanut taas ihan kunnolla ja makoilin jälleen sängyllä peiton sisälle kääriytyneenä. Ihan peittoburritona. Santtu oli lohdutellut mua aina siihen saakka, kunnes sen oli pitänyt mennä tekee ruokaa, jonka parissa se yhä hääräili keittiössä, laittaen juuri lasagnevuonan - ihana Santtu, se teki lasagnea koska tiesi sen kuuluvan lempiruokiini - uuniin kovaa kolistellen. Se sadatteli jotain sen jälkeen, alkaen valuttaa pian vettä keittiön hanasta, joten se oli varmaan polttanut kätensä tai jotain. Voi rakas..

Sen kaiken sadattelun ja veden pauhun ylikin mä kuulin kuitenkin puhelimeni piippaavan takanani sängyllä. Avasin kirvelevät ja hyvin turvonneilta tuntuvat silmäni hitaasti ja jäin tuijottamaan lasittunein silmin seinää, keräten voimiani hetken ajan, jotta jaksaisin kääntyä puhelimeni puoleen katsoakseni, keneltä olin saanut viestin. Elliltä, arvatenkin, mutta pitäishän se tarkistaa. Jos se olis joku muu, niin mä tuskin jaksaisin vastata siihen juuri nyt. En mä kyllä jaksaisi vastata Ellillekään, mutta sille mun olis varmaan PAKKO vastata..

Lopulta mä sitten huokaisin raskaasti ja käännysin vilkaisemaan puhelintani, huomaten heti Ellin nimen pojottavan puhelimeni näytössä. Eli mun täytyisi jaksaa vastata. Perhana.. Huuliltani livahti toinenkin raskas huokaus, ennen kuin avasin WhatsAppin ja

aloin näpytellä Ellille vastausta, kirjoittaen melko hitaasti, kun silmäni olivat niin sumeat ja ajatukseni takkuilivat. Olin vähän heikossa hapessa taas..

Elli:

Tulisitko sä tänään vihdoinkin mun luokse..?

Elli:

Voin minäkin hoivata sua, kuten Santtu.. HALUAISIN hoivata sua.. Haluaisin olla sun kanssa..

Minä:

Mä pääsen hädintuskin ylös sängystä, niin en todellakaan jaksa lähteä Santun luota minnekään.. En jaksa siis raahautua vieläkään sinne sun luo, sori.. En vain jaksa yhtään mitään..

Mä nappasin ja lähetin Ellille vielä kuvankin itsestäni makaamassa sängyllä, todistaakseni sille sen, etten oikeasti ollut hyvässä hapessa ja toimintakunnossa. Irvistin itsekin nähdessäni kuvani, sillä näytin oikeesti ihan karmealta. Suorastaan elävältä kuolleelta, joka oli pöhöttynyt ja mädäntynyt haudanlevossa parisataa vuotta ja nousut sitten haudastaan. Mun synkät silmät olivat syvällä päässä, silmäanaluseni turvonneet ja ERITÄIN tummat ja kasvoni olivat itkusta melkoisen pöhöttyneet. Näytin oikeasti IHAN kauhealta. Hädintuskin elävältä. Nyt jos Elli ei jättäisi mua rauhaan, niin ei ikinä..

Mutta eihän se jättänyt, ja puhelimeeni seuraavaksi kilahtava viesti ei ollut lainkaan ymmärtävä ja minut huomioon ottava, saaticka sitten huolehtivainen, vaan se sisälsi sitä samaa ymmärtämätöntä jankutusta, jota olin saanut kuunnella jo yli kaksi viikkoa.

Elli:

Mutta kun sä oot ollut siellä ja Santun kaa jo kaksi VIIKKOA..

Sisälläni kuohahti Ellin viestin luettuani, kun se oli ignorannut KOKONAAN laittamani kuvan ja sen tosiasian, etten ollut kunnossa ja se näkyi hitto ulospäinkin. Näytin oikeasti ihan karmealta. Ihan kuolleelta, mutta Elli oli ignorannut sen täysin, kuten sananikin siitä, etten jaksanut liikauttaa eväänikään. Etten jaksanut nyt YHTÄÄN MITÄÄN. *Varsinkin vittu tapella jatkuvasti Ellin kanssa tästä samasta vitun asiasta.* Mulla alkoi pikkuhiljaa palaa käpy Ellin jatkuvaan jankutukseen ja ymmärtämättömyyteen, jonka vuoksi varmaan vastasinkin sille seuraavaksi varsin tulikivenkatkuisesti. Suorastaan räjähdin Ellin silmille. Mulla vain paloi lopultakin päreet.

Minä:

No niin vittu oonkin. Mun ISÄ kuoli kaksi viikkoa sitten. Mä oon ihan paskana ja palasina sen takia, enkä oikeesti vittu JAKSA lähteä täältä Santun luota minnekään. Mä pystyn hädintuskin hengittämään ja pääsen oikeesti hädintuskin sängystä ylös.

Kysy vittu vaikka Santulta. Se on joutunut oikeesti HOITAMAAN mua ja pakottamaan minut syömään, menemään suihkuun ja vessaan, ja vittu suurinpiirtein pyyhkimään mun perseenkin, kun en jaksa tehdä sitä itse. Mä teen oikeesti KUOLEMAA Oskarin menetyksen takia, enkä ole mukavaa ja helppoa seuraa. En oo oikeestaan minkäänlaista seuraa tällä hetkellä, oon ihan kuollut. Joten oo vittu kiitollinen siitä ettei sun tarvii kestää mua nyt, vaan Santtu joutuu kestämään mua.

Elli:

Okei okei, ei tarvii hermostua..

Minä:

Vittu tarviipa, kun sä et tunnu ymmärtävän sitä, miten paskana mä oikeesti oon, vaan jankkaat koko ajan siitä, että mun pitäis tulla sun luokse

Elli:

Niin koska *minäkin* haluaisin olla sun kanssas.. Sinä oot myös mun poikaystävä etkä vain Santun..

Minä:

Mutta yritä nyt hyvä nainen ymmärtää, etten MINÄ vittu jaksa nyt seurustella yhtään KENENKÄÄN kanssa. Santtukin on tällä hetkellä ihan vain mun ystävä, eikä mitään muuta. Ystävä, joka pitää musta huolta ja on mun tukena. Se ei siis oo millään tavalla uhka sulle. Me ei olla edes pussailtu koko tänä aikana tai mitään, vaan Santtu on ollut mun tukena ihan vain ystävä ominaisuudessa. Enkä mä suoraan sanottuna usko, että sä pystyisit samaan tai kestäisit sen, etten mä pysty tällä hetkellä antamaan vastakaikua sun tunteille. Ollenkoan. Mä en oikeesti pysty antamaan tällä hetkellä YHTÄÄN MITÄÄN vittu KENELLEKÄÄN, ja mä tarviin nyt ihmistä, joka ymmärtää sen. Tarviin Santtua. Mä oon tällä hetkellä oikeesti vain tyhjä kuori, jota Santtu joutuu kantamaan. Kuten sanoin, ole kiitollinen siitä, ettei sun tarvii kestää mua tällä hetkellä, koska mä oon oikeesti ihan vitun raskas juuri nyt.

Elli:

Ettekö te muka oo edes pussailleet?

Minä:

No ei vittu olla. Mä oon maannut nää kaksi viikkoa sängyssä, itkenyt silmät päästäni ja ollut yks vitun peittoburrito. Ei oo ollut pussailut ekana mielessä, tai mikään muukaan sellainen sen puoleen. Halailtu me kyllä ollaan, mutta kuten sanoin, ystävyyden merkeissä, ilman minkäänlaista romanttista vivahdetta. Santtu on vain lämmittänyt mua ja ollut mun tukena parhaana ystäväni. Tukenut myös läheisyydellään silkkana ystäväni.

Minä:

Jos et usko mua, niin kysy Santulta.

Elli vaikenä ehkä sekunniksi viimeisimmän viestini jälkeen, mutta sitten mun puhelin piippas uudestaan. Ja niin piippas Santunkin. Santtu lopetti silloin hääräilynsä keittiössä ja asteli olohuoneeseen, vilkaisten sohvan nojalla olevaa puhelintaan. Mä näin kuinka se kurtisti kummastuneena kulmiaan huomattessaan saman kuin mä, eli Ellin laittaneen

viestiä meidän "Sydämenpuolikkaat" WhatsApp-ryhmään, käyttäen sitten katseensa pikaisesti minussa, ennen kuin luki sen Ellin viestin, kuten tein minäkin. Mä huokaisin raskaasti luettuani sen, mutta Santtu sen sijaan puuskahti vähän äkäisesti.

"Jankkaako se sulle TAAS siitä sinne menemisestä ja siitä, kun oot ollut nyt niin pitkään mun luona?" Santtu kysyi minulta pahantuulinen sävy äänessään, kohottaen katseensa takas muhun. Mä nyökkäsin sille äänettömästi, saaden Santun muljauttamaan silmiään ja puuskahtamaan uudestaan. "No voi vittu.. Antais asian olla ja jättäis sut rauhaan, että sä saisit toipua rauhassa, etkä joutuis huolehtimaan vielä Ellistäkin ja teidän parisuhteesta. Ellin pitäis niellä nyt oma epävarmuutensa eikä kaataa vielä sitäkin sun niskaan. Oskarin kuolemassa on jo ihan tarpeeks kannettavaa.."

"Niinpä.." mä kommentoin hiljaisella ja lähes lannistuneella äänellä, Santun jäädessä katselemaan mua hetkeksi, ennen kuin se pudisteli vähän vihaisesti päätään ja alkoi sitten kirjoittaa kiivain ottein viestiä. Kotvan kuluttua mun puhelin piippas jälleen kerran, jolloin mä käännyin takaisin sen puoleen, vain seuraten Santun ja Ellin viestinvaihtoa sivusta, kun en oikein jaksanut kommentoida siihen mitään.

Elli:

Ettekö te muka oo oikeesti ees pussailleet koko tämän kahden viikon aikana, jonka Henkka on ollut sun luona, Santtu?

Santtu:

Ikävää kun epäilet tolleen Henkan sanoja, mutta ei olla. Meidän huomio on ollu ihan muussa kuin meidän parisuhteessa ja sen huoltamisessa. Nimittäin siinä että ollaan yritetty saada Henkka selviämään päivästä toiseen. Kyllä meidän suhde on varmaan muistuttanu enemmän ystävyyttä kuin parisuhdetta nää kaksi viikkoa, mikä on ymmärrettävää koska sitä Henkka nyt kaipaa. YSTÄVYYTTÄ. Läheisyyttä ja lämpöä ilman vaatimuksia. Pitkiä halauksia suukkojen sijaan. Ystävällisiä kasvoja tän pikimustan pimeyden keskellä..

Elli:

Eikö se muka haittaa sua *yhtään*? Olla vain ystävä Henkalle? Olla saamatta siltä mitään vastakaikua?

Santtu:

Ei. Mä tuen Henkkaa siten, miten se tarvii. Annan sille sen, mitä se tarvii. Teen kaiken Henkan vuoksi, en itteni. Ja koska Henkka kaipaa nyt enemmän ystävänsä Santtua kuin poikaystävänsä Santtua, niin mä oon ollut sitten Henkalle sitä, mitä se kaipaa. Ystävä. Johon voi luottaa hädän hetkellä.

Santtu:

Henkka tarvii nyt tukea, eikä vaatimuksia.

Elli:

No kyllä mä sen nyt tiedän..

Santtu:

Et tunnu tietävän, kun jankkaat Henkalle koko ajan siitä, että

sen pitäis tulla sun luokse. Se on kaikkea muuta kuin Henkan ajattelemista, sä ajattelet siinä vain itteäs. Tuntuu että sä et kuuntele Henkkaa niinku OLLENKAAN.

Mä vilkaisin Santtua, kun meidän puhelimet vaikeni pieneksi hetkeksi. Oho. Olipas se ladannut Ellille tiukkaa tekstiä.. Santtu oli selvästi jopa hieman käärmeissään Ellille mun puolesta, ainakin siitä päätellen, miten tiukkaa settiä se kirjoitti Ellille mua puolustaen, ja miten kovasti se kiristeli hampaitaan tuijottaessaan kädessään olevaa luuria, odottaen Ellin vastausta. Mä melkein kuulin Santun hampaiden narskuvan, vaikka se seisoi olkkarissa ja mä makasin sängyllä alkovissa. Niin vihaisena se niitä hampaitaan kiristeli.

Samassa puhelimeni piippasi jälleen havahduttaen minut hereille ajatuksistani, ja mä käännyin katsomaan sitä, kuullen samaan aikaan Santun murahtavan ääneen, kun se luki Ellin viestin. Mä odottelin ja luin vielä Santun vastaukset Ellille, ennen kuin osallistuin lopulta itsekin keskusteluun, kompaten Santun sanoja.

Elli:

Mutta kun minäkin haluaisin olla Henkan kaa. Se on minunkin poikaystävä. Tuntuu että minut on unohdettu ihan kokonaan.

Santtu:

Mutta kun HENKKA ei jaksa olla KENENKÄÄN kanssa nyt, ei se seurustele minunkaan kanssa. Henkka ei pysty olemaan nyt kenenkään poikaystävä, eikä se jaksa nyt MITÄÄN ylimääräistä. Se pääsee oikeesti hädintuskin sängystä ylös. Mä oon pahimpina päivinä joutunut pakottaa sen syömään, sekä menee suihkuun ja vessaan, lähes kantamaankin sen sinne. Henkka on oikeesti ihan rikki just nyt. Oskarin menetys oli ihan hirvittävä isku. Niin hirvittävä, että sitä sun tuntemaa Henkkaa ei oo tällä hetkellä. Henkka suojelee tällä suakin, että on enemmän mun luona. Mä kestäen ton aaveen, joka Henkka parhaillaan on, mutta Henkka pelkää, että sä et kestäis.

Santtu:

Ei sua oo unohdettu. Henkka ei vain jaksa olla nyt kenellekään mitään eikä jaksa muutoinkaan mitään. YHTÄÄN MITÄÄN. Siks se ei tuu sinne sun luo eikä pidä varmaan yhteyttäkään. Se ei vain jaksa. Kaikessa yksinkertaisuudessaan.

Minä:

Santtu puhuu kyllä ihan asiaa.. Sä et oikeesti halua olla mun kanssa just nyt, koska kuten sanoin jo aikaisemmin, oon ihan vitun raskas just nyt.. Kivi kengässä ja kannateltava taakka.. Varjo joka lankeaa kaikkien ylle, joiden kanssa oon..

Santtu:

Et oo raskas, mikään kivi kengässä tai taakka, saatikka sitten mikään muiden ylle lankeava varjo ❤️ sä olet vain rikki.. Eikä sun tarvitse nyt jaksaa olla mitään kellekään. Saat olla rikki ja vain keräillä voimias.

Santtu:

Joten Elli, oo kiltti, anna Henkan toipua rauhassa. Jos se sanoo ettei jaksa tulla sun luokse, niin se ei jaksa tulla sun luokse. Ei se oo täällä mun luona siksi, että mä olisin jotenkin "parempi", vaan siksi, kun se ei jaksa lähteä täältä minnekään. Ei jaksa mitään. Ei jaksa ketään. Ei jaksa olla nyt kenellekään mitään. Henkan tarvii nyt levätä ja olla vain, ja täällä mun luona se saa tehdä sen. Saa olla se tyhjä kuori, pelkkä aave, joka on, ilman vaatimuksia.. Anna sen olla täällä mun kaa. Ihan vain ystävinä, mitään muuta me ei kyllä tällä hetkellä olla. Anna mä hoivaan Henkan kuntoon. Sitten se tulee kyllä sun luo. Sitten kun jaksaa ja pystyy. Nyt se ei jaksa tai pysty. Ei Henkka tee sitä tahallaan, eikä varsinkaan pahalla *sua* kohtaan. Se ei vain jaksa..

Elli:

Hyvä on.. Ilmoitelkaa sitten, kun Henkka jaksaa tulla taas mun luo ja olla minunkin poikaystävä..

Sitten puhelimmemme vaikenivat lopullisesti ja Elli poistui linjoilta. Mä kohotin katseeni luuristani Santtuun, joka katseli edelleen omaa puhelintaan hammasta purren, istah- taen tömähtäen takanaan olevalle sohvalle. Se vaikutti yhä vähän kireältä. Mun takia, jouduttuaan puolustamaan mua.. Tai no, oikeastaan Ellin takia. Mutta mä se olin usut- tanut Ellin kysymään Santulta siitä pusuasiasta, ja sotkenut sillä tavoin Santun mukaan koko soppaan. Se tuntui vähän pahalta.. Vaikka olinhan mä samaan aikaan ihan SUUN- NATTOMAN kiitollinen siitä, että Santtu oli puolustanut mua, ja melkein liikuttunutkin sen vuoksi, kun se oli tehnyt sen niin kiivaasti. Kun se oli puolustanut ja suojellut mua kuin karhuemo poikastaan..

"Kiitos.." mä kähähdin Santulle hiirenhiljaa, nousten samalla istuma-asentoon sän- gylle. Santtu säpsähti hentoisen kuiskaukseni kuultuaan ja nosti katseensa muhun, ir- rottaen sen vasta silloin puhelimestaan. "Kiitos loputtomasta ymmärryksestä, ja kiitos kun puolustit mua.. Kiitos kun pidät mun puolia ja ajattelet aina vain mun parasta.."

"Tottakai pidän ja tottakai ajattelen, sä oot mulle rakas", Santtu kommentoi rakas- tavalla äänellä ja viskasi sitten puhelimensa viereensä, vilkaisten sitä vähän ärsyynty- neen näköisenä. "Ja mua vituttaa, kun Elli ei osaa ajatella tätä sun kannalta. Niinku OLLENKAAN. Tai siltä se vaikuttaa. Ärsyttää, kun se näkee vain itensä.. Kyllä mä siis ymmärrän, että sitä pelottaa, mutta vittu silti.. Sä tarviit nyt tukea etkä vaatimuksia.."

"Hitto mä oikeesti rakastan sua, Santeri", mä henkäisin tukahtuneesti, kyynelten tul- vahtaessa silmiini. Niin hyvältä musta tuntui, kun joku oli puolellani. Kun sain ymmär- rystä osakseni ja mun puolesta oltiin vihaisia. Siitä tuli sellainen olo, että mulla oli oi- keesti väliäkin.. "Sä oot todellakin mun paras ystävä, ja mä hitto todellakin rakastan sua.."

"Samoin, Henri", Santtu tokaisi lämpimästi. "MIKÄÄN ei KOSKAAN muuta sitä."

"Eikö.. eikö edes se, jos.. jos mä jäisin *pysyvästi* tällaiseksi.. Pelkäksi taakaksi.. Surulliseksi ja sääliittäväksi ihmisenkuvatukseksi, joka ei pääse edes sängystä ylös.." mä kysyin hiljaa ääni värähdellen, pystymättä peittämään epävarmuuttani, jonka kumpusi sisältäni. Tottakai mä pelkäsin Santunkin hylkäävän minut, jos mä jäisin pysyvästi tällaiseksi.. Kuka nyt tällaista jaksaisi katsella..

"Ei vittu todellakaan. Sitten mä rakastaisin sua vain kahta kauheammin", Santtu vastasi mulle hetkeäkään epäröimättä ja täysin vakaalla äänellä, ennen kuin se nousi sohvaltaan, käveli mun luo sängyn viereen, kumartui tasolleni ja otti kasvoni käsiensä väliin, painaen kevyen suukon mun huulille. OIKEASTI ekaa kertaa kahteen viikkoon. Me ei nimittäin oltu todellakaan puhuttu Ellille paskaa, vaikka tuskin se uskoi sitä.. "Niinhän sinäkin rakastit mua, kun mä masennuin. Kun mä olin *'Pelkkä taakka. Surullinen ja sääliittävä ihmisenkuvatus, joka ei päässyt edes sängystä ylös'*.. Hei, älä rakas puhu itsestäs noin rumasti, tuollaisella alentuvalla äänensävyllä. Et sä puhuis koskaan minustakaanniin, ethän.. Henkka-rakas, sä oot vain rikki. Eikä mikään hiton ihme että oot, sä oot juuri menettänyt isäs. Sulla on lupa olla rikki, paskana ja palasina. Sulla on lupa vain olla ja kerätä voimia. Ja vaikka sä jäisit pysyvästi tuollaiseksi, mä rakastaisin sua silti. Koska mä rakastan SUA. Ihan millaisena vain. Sä oot jumalauta mun koko maailma.." Santtu lausui mulle rakastavasti mua silmiin tapittaen, painaen sitten toisen suudelman mun huulille samaan aikaan, kun poskelleni vierähti kyynel. "Ja SUN maailmas on nyt palasina. Mä *haluan* auttaa sua korjaamaan sitä. *Haluan* kannatella sua nyt, kun maa sun jalkojen alta on sortunut. Ja vaikka mä joutuisin kannattelemaan sua koko meidän loppuelämän ajan, niin mä todellakin sitten tekisin niin. Eikä se vähentäis mun rakkautta sua kohtaan yhtään.. Etkä sä silti olis mikään helvetin taakka mulle, sä oot MUN koko maailma. Sä et koskaan vois olla mikään taakka, sä oot mun kaikkeni."

"Santtu.." mä kähisin tukahtuneesti ja syöksähdin Santtua vasten, painaen kiivaan suudelman sen huulille kuin hengenhädässä, ripustautuen jälleen kerran Santtuun kuin hukkuva pelastusrenkaaseen. Kyyneleet valuivat mun poskille ihan valtoimenaan, kun mä suutelin Santtua pitkästä aikaa, antaen sen suudelmamme vain venyä ja venyä, kuin elämäni olis kiinni siitä. *Kuin Santun suuteleminen olis tekohengitystä, jonka avulla mä pystyin hengittämään ja pysymään elämässä kiinni.* "Jumalauta mä rakastan sua.. Sä oot oikeesti ihan hiton ihana, ja jumalauta että mä rakastan sua.. Sä toit juuri ihan vietävästi valoa mun pimeyteen noilla sanoillas.."

"Hei, suurin osa tosta oli sellaista, mitä sinäkin oot mulle sanonut. Eri sanoin ehkä, mutta kuitenkin, tarkoitus on ollut sama.." Santtu totesi hellästi ja sulki kasvoni jälleen käsiensä väliin, katsellen mua suoraan kyyneleisiin silmiini omilla vihreillään. "Me ollaan

tässä yhdessä. Niinku aina. Kaksi rikkiäistä sielua, jotka ei anna toistensa eksyä ja hukkaa pimeyteen.. Mä oon tässä, enkä lähde minnekään. IKINÄ. Mä lupaan ja vannon, etten mä KOSKAAN jätä sua, niinku sä et oo koskaan jättänyt mua. Me selvittäään tästä, yhdessä. Niinku kaikesta muustakin. Me ollaan tässä yhdessä. Niinku aina.”

”Joo.. Niinku aina..” mä kärisin ahtaalla äänelläni, kun painoin vielä yhden suudelman Santun huulille, vaikka se varmasti maistuikin hyvin suolaiselta Santusta, kun kasvoni olivat huuliani myöten ihan kyynelissä. ”Kiitos, kun oot olemassa..”

”Kiitos itselles. Sä et oo koskaan antanut mun hukkaa pimeyteeni. Mä en todellakaan anna sun hukkaa omaasi. Muista, *vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi..*” Santtu sanoi mitä lempeimmällä äänellä poskeani silittäen, jonka jälkeen se kietoi kätensä tiukasti ympärilleni, halaten mua niin lujaa, että suorastaan tunsin, kuinka hajanaiset palaseni ja sydämeni sirpaleet alkoivat pikkuhiljaa palautua kohdilleen. Santun lohduttava läheisyys ja seura oli todellakin sitä, mitä juuri nyt tarvitsin. Vain Santtu pystyi pitämään minut kasassa ja korjaamaan rikkiäisen sydämeni, tuomaan kuolleeseen sieluuni eloa ja valaisemaan pikimustaa pimeyttäni..

Samassa ovikello soi keskeyttäen hellän hetkemme, sekä mun että Santun hätkähtäessä sen soitua niin yllättäen. Santtu vetäytyi heti irti minusta, kääntäen katseensa irvistäen ovelle, kuten tein minäkin. Älä vain saakeli sano, että se oli Elli, joka ei suostunut luovuttamaan ja jättämään mua rauhaan.....

”Anteeks Henkka”, Santtu kuitenkin yllätti minut pahoittelemalla, mun kääntyessä katsomaan sitä hämmentyneenä. ”Mä kutsuin tänne vieraan”, Santtu selvensi pahoittelunsa syytä, ennen kuin se nousi seisomaan ja lähti avaamaan ovea. Huh, tulija ei siis ollut ainakaan Elli.. *Mutta kuka se sitten oli?*

Mä tapitin sängyltä käsin eteisen suuntaan ja kuulostelin tarkkana ääniä, kun Santtu laski mysteerivieraansa sisälle. Kun tuo vieras sitten marssi kenkensä riisuttuaan olohuoneeseen, mä säpsähdin rajusti ja jäin tuijottamaan tulijaa silmät pyöreinä.

”EEVI!!!” mä huudahdin jälleen kerran ihan holtittomalla volyymilla ja nousin ekaa kertaa koko päivänä sängystä, syöksyen halaamaan rakasta serkkuani, joka olohuoneeseen oli ilmestynyt. Eevi halasi mua takaisin ihan yhtä lujaa, tiukentaen vain otetaan entisestään, kun mä nyyhkäisin tukahtuneesti sen syleilyssä.

”Mä ajattelin, että Eevin läsnäolo saattaisi piristää sua.. Ja vaikkei piristäisikään, koska ei sun siis todellakaan tarvii piristyä, niin olis siitä sulle ainakin seuraa sinä aikana, kun mä oon töissä”, Eevin selän takana seisova Santtu totesi lempeällä äänellään, mun kohottaessa kyynelistä sumentuneen katseeni siihen. ”Eevi asuu täällä mun luona sun ja mun kanssa seuraavat kaksi viikkoa. Oskarin hautajaisiin saakka..”

"Kiitos.." mä kähisin ihan hiton ahtaasti, vetäytyen irti Eevistä katsoakseni serkkuuni silmiin. Se hymyili mulle pienesti, ja mä huomasin, että senkin silmät kimaltelivat hienoisesti. "Kiitos sullekin, kun sä tulit mun tueksi.."

"Hei, et sä oo ainoa joka tarvii tukea.." Eevi virkkoi itselleen epäominaisella tavalla hiljaisesti, ääni hitusen värähdellen. "On mulla tässä omakin lehmä ojassa.."

"Jonka vuoksi mä osittain Eevin kutsuinkin. Kun ei sillä oo Joensuussa oikein ketään, kuka tukis sitä.." Santtu kommentoi huolehtivaisella ja myötätuntoisella äänellä, meidän molempien kääntyessä katsomaan sitä. Huomasin Eevin hymyilevän sille kiitollisesti. "Joten ollaan *toistemme* tukena tää kaksi viikkoa, eiks jeh?"

"Joo", mä ja Eevi vastattiin Santulle yhteen ääneen, hymähtäen sitten toisillemme, kun olimme onnistuneet puhumaan TASAN samaan aikaan. Eevin läsnäolo kyllä todellakin piristi mua.. Santtu oli tehnyt oikein kutsuessaan sen tänne. *Kuten Oskarikin oli tehnyt aikaisemmin.*

Voi Oskari.. Kuinka mä sua kaipasinkaan..

Niin se Eevi sitten tosiaan asui Santun luona mun tavoin seuraavat kaksi viikkoa, aina Oskarin hautajaisin saakka, jotka olivat kuukauden päästä Oskarin kuolemasta. Mä aloin siinä ajassa toipua - varmaankin Santun ja Eevin yhteispanostuksen ansiosta - jo sen verran, että pääsin sentään sängystä ylös, kävin itsenäisesti suihkussa ja vessassa ja söinkin vähän, mutta kyllä mä olin vieläkin ihan paskana Oskarin menetyksen vuoksi. Nuo tuollaiset perustoiminnot olivat yhä ainoita, joihin kykenin, enkä edelleenkään jaksanut siirtyä Santun luota minnekään. En edes halunnut.. Joten Elli sai luvan kestää sen, että olin Santun luona. Kyllä me sentään huomioitiin Ellikin ja sen tunteet, ja päätettiin jättää kaikki romanttinen, parisuhteisiin kuuluva tekemättä, käyttäytyen ennemmin kuin ystävät. Periaatteessa - muttei kuitenkaan kirjaimellisesti - me erottiin Santun kanssa hetkeksi ja sovittiin olevamme ystäviä. Ihan vain siksi, ettei Elli tuntis oloaan uhatuksi. Vaikka en mä tiedä uskoiko se, kun me kerrottiin siitä päätöksestämme, mutta olimme ainakin tehneet voitavamme Ellin hyväksi..

Kuukauden päästä Oskarin kuolemasta, eli heinäkuun loppupuolella, sen hautajaiset sitten lopulta saapuivat, ja me mentiin sinne yhdessä Santun ja Eevin kanssa. Onneks ne oli mun kaa, koska kuljin itse vähän sumussa ja sokkona Oskarin hautajaisten isettyä mua taas moukarinvoimalla päin pläsiä sillä tiedolla, että Oskari oli tosiaan kuollut. Jotenkin se konkretisoitui taas niin voimakkaasti, etten meinannut saada henkeä ja vajosin ihan sumuun, jonnekin pimeään paikkaan, itkien jälleen kerran silmät päästäni, kyynelieni sokaistessa minut vain entistä pahemmin. Eevi ja Santtu joutuivat

suurinpiirtein taluttamaan mua paikasta toiseen. Kappelillakin, jossa siunaustilaisuus aloitettiin, mä hädintuskin rekisteröin, keitä kaikkia siellä oli, vaikka suurin osa niistä kävi juttelemassa mulle ennen siunaustilaisuuden alkua, ja vielä vähemmän mä tajusin, miten koko tilaisuus eteni ja mitä kussakin vaiheessa olis pitänyt tehdä. Onneks mulla oli kuitenkin Santtu ja Eevi oppainani ohjaamassa - ja tökkimässä - mua, jos piti esimerkiksi nousta seisomaan ja sen semmosta.

Vasta siinä vaiheessa, kun hautausaattue lähti liikkeelle, kantajien asetuttua Oskarin arkun molemmin puolin ja lähtiessä kantamaan sitä, mä havahduin taas kunnolla hereille, kohdistuen katseeni edelläni kulkeviin ihmisiin lähtiessämme Oskarin arkun perään saattomusiikin alkaessa soida kappelissa. Kuljin itse Santtu ja Eevi rinnallani melkein viimeisenä, joten mulla oli hyvät näkymät muihin hautajaisvieraisiin, joita oli melkoisesti, ja joita mä tunnistelin oikeastaan vasta siinä hetkessä. Silmäilin niitä kaikkia ihmisiä, pistäen ekana merkille, että Valtteri, Jere, Jakke, Venla, Iikka ja Anders olivat näköjään valikoituneet arkunkantajiksi, muiden seuratessa niiden perässä kohti hautapaikkaa, jonne Oskari haudattaisiin. Noiden edellämainittujen lisäksi paikalla oli tietenkin pappi, Valtterin perhe eli sen vaimo Laura ja kaksi vanhinta lasta (Aada ja Ossi, joista Oskari oli aina puhunut ihan HEMMETISTI), Nico ja Miro, Nikke ja Milla (jolla oli jo selvästi havaittava vauvakumpu) sekä ihan hitosti Ojalan jengiin kuuluvaa porukkaa. KAIKKI nurmeslaiset jengiläiset olivat ofc paikalla, mutta niiden lisäksi porukkaa oli saapunut muualtakin päin Suomea, ja niitä oli oikeesti PALJON. Koko hautausmaa kuhisi niitä kuin muurahaispesä kuunaan.

Kun hautausaattueemme saapui Oskarille varatun paikan luokse, sen äidin haudan viereen, Mikke hakeutui luoksemme. Tai oikeastaan *mun* luokse, Eevin tehdessä silloin taktisen siirron siirtymällä Santun toiselle puolelle. Santtu, joka piteli jo mua kainalossaan, kiersi toisen kätensä Eevin alaselälle, vetäisten sen ihan lähelleen sitä tukien. Mä vilkaisin serkkuani ja Santtua, ennen kuin kohdistin katseeni Mikkeen, joka hivuttautui ihan lähelleni, kasvot kyynelistä kimaltaen. En voinut Miken kasvot nähtyäni olla itsekkään henkäisemättä ääneen, kun kyyneleet alkoivat kirvellä - taas kerran - minunkin silmissäni, ennen kuin ne alkoivat putoille poskilleni.

"Mikke, me selvittää tänä. Yhdessä", mä kähisin kuiskaten ja sieppasin Mikkeä kädestä kiinni. Puristin sen kättä lujaa, pitäen katseeni Oskarin arkussa, jota Valtteri, Jere, Jakke, Venla, Iikka ja Anders laskivat parhaillaan alas mustan maan uumeniin, monien meistä kyynelehtiessä sitä seuratessaan. Kuulin esimerkiksi Nicon nyyhkivän Miron kainalossa jonkun matkan päässä meistä, kuten teki Laurakin, joka seiso yksin lastensa kanssa seuraamassa Oskarin hautaanlaskua. Ei sen onneks tarvinnut seisoa pitkään

yksin, kun Nikke ja Milla meni sen tueksi siksi aikaa, kun Valtteri oli laskemassa isoveljeään haudan lepoon..

”Joo..” Mikke kuiskutteli mulle takaisin omalla ahtaalla äänellään, puristaen vuorostaan mun kättä, kuin vastaten puristukseeni. ”Henkka, sä.. sä oot tärkeä mulle, oikeesti oot.. Ja mä.. mä kaipasin sua koko sen ajan, kun me ei oltu oikein väleissä. Koska sä oot oikeesti tärkeä mulle. Tärkeä ystävä.. Yksi ainoista ystäväistäni.. Sä oot.. oot yksi niitä harvoja ihmisiä, jotka mä haluan pitää elämässäni, mieluiten aina.. Sä oot mulle ihan oikeesti tärkeä.. Halusin vain sanoa sen.. Sitä ei tullut sanottua Oskarille tarpeeksi usein, niin.. niin en halua jättää sanomatta sitä enää..”

”Samat sanat, rakas ystäväni, samat sanat..” mä kuiskin hiljaa mutta lämpimästi, ja puristin Miken kättä vieläkin lujempaa, kääntyen katsomaan sitä, Miken kohdatessa katseeni silmät kyyneliä ja kipua tulvien.

”Eihän etäännytä enää ikinä.. Eihän anneta sellaisen kuilun kasvaa välillemme, eihän..” Mikke kähisi, mun pudistellessa sille hetkeäkään epäroimättä päätäni. Mikke hymyili mulle pienesti lupaukseni saatuaan, jonka jälkeen se käänsi katseensa takas Oskarin hautaan, jonne Oskarin arkku oltiin juuri saatu laskettua. Mä puolestani jäin katsomaan Mikkeä, puristaen jälleen sen kättä kevyesti. Niin.. Jos tästä kauheasta tragediasta oli seurannut jotain hyvääkin, niin tämä, että minusta ja Mikestä oli tullut jälleen läheisempiä. Tämä yhteinen suuri suru oli yhdistänyt meidät ja kuronut välillemme kasvaneen kuilun kokonaan umpeen, enkä mä ollut sen ansiosta enää niin yksin. Nyt mulla oli Mikkekin, ihan tässä lähelläni. Niinku se oli jo joskus ollut.. Kyllähän se oli pienempi valonpisara kaiken tän pimeyden keskellä..

Olimme - tai siis, Valtteri, Venla ja Jere olivat - ilmeisesti valinneet jättää hyvästimme Oskarille hautausmaalla sen haudan luona sen sijaan, että olisimme tehneet sen kappelissa Oskarin arkun ympärillä, sillä emme olleet tehneet sitä sisällä ja kaikkien tarpeellisten valmistelujen jälkeen Venla ja Valtteri astelivat Oskarin haudan reunalle kukkiensa kanssa, alkaen puhua hiljaisella ja surullisella äänellä. Mikäs siinä ja mikäpä sitä oli pihalla tehdessä, sää oli oikein mainio, suorastaan kaunis, ja aurinko paistoi täydeltä taivaalta. Vaikka se toisaalta tuntuikin minusta epärealistiselta, että mokoma kultainen kehrä edes möllötti taivaalla kuin mitään ei olis tapahtunut. Tuntui epärealistiselta, että aurinko jatkoi vain paistamistaan, maapallo pyörimistään ja elämä kulkuaan, vaikka Oskari oli kuollut ja sen kirkas valo oltiin riistetty meiltä.. Kaikki tuntui vain niin kylmältä ja tyhjältä nyt.

Mä vajosin taas ihan omiin ajatuksiini Venlan ja Valtterin jättäessä hyvästinsä. Venla puhui ensin, hyvin lyhyesti, ja sen puheenvuorosta mä peräti kuulinkin jotain, mutta

Valtteriin puhe jäi vähän pimentoon. En kuunnellut sitä oikeastaan juuri ollenkaan, koomasin vain Oskarin hautaa lasittuneesti tuijotellen, ihan poissaolevana. Seisoin vain paikallani vajonneena jonnekin omaan sysipimeään ja jääkylmään ulottuvuuteeni. Kyllä mä siis kuulin Valtteriin puhuvan, mutta sen sanat eivät tavoittaneet mua. En saanut selvää sen puheesta. Tunsin hädintuskin Santun ja Miken kosketuksenkaan, vaikka seisoin toisen kainalossa ja toinen piti mua kädestä kiinni. En todellakaan ollut läsnä, olin hädintuskin edes paikalla. *Olin hädintuskin edes elossa.*

”Henkka, haluatko sä sanoa seuraavaksi jotain?”

Mä havahduin hereille koomastani, kun kuulin nimeni lausuttavan, säpsähtäen hienoisesti. No voi vittu, mulla oli sitten mennyt KOKO Valtteriin puhe ihan ohi korvien, enkä ollut kuunnellut niinku OLLENKAAN, mitä Valtteri oli sanonut isoveljelleen. Olinpas mä kohtelias.. Mä kohotinkin katseeni Valtteriin vähän syrjäkarein, koska pelkäsin sen loukkaantuneen tai närkästyneen siitä, etten ollut kuunnellut, mutta mitä vielä. Se vain hymyili mulle lämpimästi ja empaattisesti, pelkkää ymmärrystä katseessaan.

”Hei, mä ymmärrän, ei hätää. Ei tarvii luimuilla. Puhu vain..” Valtteri totesi mulle vielä ääneenkin mitä myötätuntoisimmin, mun suodessa sille pikkiriikkisen kiitollisen hymyn, ennen kuin käännysin katsomaan Oskarin hautaa ja otin yhden askeleen lähemmäs sitä. Eevi ojensi mulle samalla meidän yhteisesti hankkimat kukat, jotka mä sitten laskin Oskarin haudalle, jääden tuijottamaan niitä hetkeksi lasittunein silmin.

”Mä.. mä en oikein tiedä mitä sanoa.. Mä en oo hyvä puhumaan, sä tiedät sen.. Onneks sä tiedät sen..” mä aloitin ihan vietävän ahtaalla äänellä, tuntien kipeän palan nousevan heti kurkkuuni ja kyynelten tulvahtavan silmiini, jonka jälkeen pihisin ja nyyhkin ainoat sanat, jotka sain tulemaan ulos suustani, vaikka mulla olis ollut niin paljon kaikkea muutakin, mitä olisin halunnut sanoa. Mutten vain saanut sanotuksi sen enempiä, kuin sen kaikkein tärkeimmän. Ehkä se riittäisi.. ”Mutta sen mä.. sen mä ainakin haluan sanoa, mitä sä mulle merkitsit. Miten PALJON sä mulle merkitsit. Ja merkitset edelleen.. Oskari, kai sä.. kai sä olet siellä jossain ja.. ja kuulet tän.. Toivottavasti sä kuulet tän.. Mutta mä.. mä haluan jokatapauksessa sanoa vielä kerran, että mä todellakin rakastin sua. Oikeesti rakastin, ihan järjettömän paljon. Susta tuli mulle kuin isä, ja mä rakastin sua.. Rakastan edelleen.. Mulla on sua ihan hirveä ikävä..”

”Me *kaikki* rakastettiin sua.. Ja ikävöidään sua..” Mikke kähähti ääni väristen takaoikealtani itkusta paksulla äänellä, astuen askeleen viereeni. Se laski kätensä mun selälle, kun asetteli omat kukkansa Oskarin haudalle.

”Niin rakastettiin ja ikävöidään..” Edikin komppasi meitä käheästi, hipsien haudalle yhdessä Nipan kanssa, niiden laskiessa valkoiset kallaliljansa Miken kukkien viereen.

"Todellakin.." Nipa totesi hiljaa, hienoinen särö äänessään, kaapaton samalla Edin kainaloonsa. Mä vilkaisin niitä ja näin Edin kyynelehtivän, eikä Nipankaan silmät kyllä ihan kuivat olleet. "Sä opetit meille, mitä on lähimmäisenrakkaus. Mitä on PERHE.."

"Ja sä pelastit monet meistä. Minutkin, vaikka.. vaikka mä en ikinä kuulunutkaan tähän perheeseen", Eevi lausui surullisella äänellä takavasemmaltani, jolloin mä käänsin oman kyyneleisen katseeni siihen vähän hämmentyneenä. Mä en ollut tiennyt, että Oskari oli *pelastanut* senkin. Mitenhän Oskari oli pelastanut sen.. Auttamalla Eevyä ottamaan etäisyyttä äitiinsä? Senhän vuoksi Eevi oli muuttanut Joensuuhun, päästäkseen kauemmas äidistään. Ja Oskari oli auttanut siinä, palkkaamalla Eevin siellä toimivalle korjaimolle ja auttamalla serkkua etsimään sen nykyisen kämpänkin. "Kiitos, kun autoit mua ja.. ja kiitos kun olit olemassa.. Oon oikeesti ikuisessa kiitollisuudenvelassa sulle.."

"Moni meistä on", nyt vuorostaan Miro tokaisi, myötäillen Eevin viimeisintä lausetta, valtoimenaan itkevän Nikon pystyessä vain nyökkäilemään Miron kainalossa, kompaten sillä tavoin Miron sanoja, kun ei pystynyt sanomaan mitään ääneen itkultaan. "Oskari oli ihan hiton suurenmoinen mies. Moni meistä on sille ikuisessa kiitollisuudenvelassa.."

"Niinpä.." Anders puolestaan komppasi ihan ääneenkin, toisin kuin Nico, ennen kuin se asteli Oskarin haudalle ja laski yhden valkoisen ruusun sille, lähes kuiskaten hyvästinsä Oskarille: "Kiitos Oskari, kun pelastit meidät ja.. ja teit meistä perheen.. Kun opetit meille, mitä on perhe.. Sun perintös jää elämään meissä, eikä kuole IKINÄ.. Ja me todellakin jäädään kaipaamaan sua. Sä olit monelle meistä Pelastaja.."

"Ja sä väitit mulle joskus, että sä oot pimeys. Varjo, joka nielaisee kaiken alleen. Jumalauta Oskari, sä olit VALO. Kirkkain mahdollinen valo. Majakka, joka veti MEIDÄT KAIKKI pois pimeydestä. Mä toivon, todellakin toivon, että sä vihdoinkin näet sen, siellä missä sä nyt ootkin. Kato nyt meitä, Oskari.. Kaikki suree ihan valtavasti sun lähtös vuoksi. Sun perhees rakasti sua, ihan äärettömän paljon. Niin sun verisukulaises kuin mekin, sun itsemuodostettu perhe. Sä todellakin olit vittu valo, etkä pimeys.." Jere kähisi hyvin tukahtuneesti ja ääni särähdellen, laskeutuen kyykkyyyn Oskarin haudan äärelle kyynelehtien silmissään, kun se laski kauniin ja suuren sinivalkoisen hautajaiskimppun haudalle. "Tää kimppu on meiltä kaikilta. Ojalan pojilta. Sun Kadonneilta Pojilta ja meiltä, sun veljiltä. Sun perheeltä.. Suurin osa meistä toi toki vielä yksittäisiäkin kukkia, mutta.. niin paljon me sua rakastettiin. Mikään määrä kukkia ei riitä, kun on kyse susta.. Sä ansaitsit kyllä kaiken sen rakkauden, jota me sua kohtaan tunnettiin. Tunnetaan yhä.. Jumalauta, miten paljon sua oikeesti rakastettiin ja rakastetaan yhä. Sä olit rakastettu. Olet edelleen. Ja mä.. mä jään oikeesti kaipaamaan sua ihan VITUSTI, ja mä tiedän, ettei sitä tullut sanottua tarpeeksi usein ääneen, mutta jumalauta mä oikeesti

rakastin sua, veljeni. Ihan julmetun paljon.. Ja mä toivon, että sä kuulet tän siellä, missä oot.. Ettei ole liian myöhäistä sanoa sitä ääneen, miten vitusti mä sua rakastin.. Rakastan yhä. Kuulitko Oskari; minä rakastan sinua.”

”Minä rakastan sinua, Oskari..” mä toistin Jeren sanat kuin kaikuna, vuolaiden kyynelvirtojen virratessa poskillani. Toivoen, että ne sanat tavoittaisivat Oskarin siellä, missä se sitten olikin.

”Minä rakastan sinua, rakas isoveljeni, sä tiedät sen..” Valtterikin lausui särkyneellä äänellä, eikä se jäänyt suinkaan viimeiseksi, joka ne sanat lausui, sillä meidän esimerkkiä seurasivat melkein kaikki. Tuntui melkein siltä kuin kaikki yrittäisivät varmistaa, että Oskari kuulisi ne sanat. Kuin kaikki toivoisivat, että jos tarpeeksi moni lausuisi ne, niin ne kantautuisivat sinne, missä Oskari nyt oli..

”Meidän koko perhe rakastaa sua ihan suunnattomasti, Oskari..” Laura sanoi seuraavaksi tukahtuneesti, sen äänen säröillä melko pahasti, 7-vuotiaan Aadan ja 4-vuotiaan Ossin itkiessä sen helmoissa. Lauran ja Valtterin pienin lapsi, 1-vuotias Eevi - jolla oli sama nimi kuin mun serkulla, heh - oli varmaan Lauran äidin hoteissa Pikkaraisilla..

”Minä rakastan sinua, setä..” Aada nyyhkytti hiljaa Lauran jälkeen, painaen sitten kasvonsa äitinsä mustan mekon helmaan. Laura silitteli tyttärensä vaaleita hiuksia lohduttavasti, kun Aada purskahti kunnon itkuun. Se ihan tärisi sen itkunsa voimasta.

”Minä.. minä rakastan.. rakastan sinua, Oskari..” Venlakin toisti Jeren sanat ihan murtuneella äänellä ja melkoisesti takellessa, Venlan vieressä seisovan Nicon kietoessa kätensä sen alaselälle samaan aikaan, kun Venlan toisella puolella oleva Anders kiersi oman kätensä puolestaan Venlan harteille. Mun teki ihan hiton paha katsoa Venlan surua ja kipua, joka sen kyynelaisista silmistä heijastui. Se oli oikeesti IHAN murskana. Ihan täydellisen palasina. Venla oli nimittäin kepeästi kovanaamaisimpia tuntemiani ihmisiä, ja jos SEN muurit ja kulissit säröili noin, että se pystyi hädintuskin puhumaan ja itki ihan valtoimenaan, niin.. sen täytyi olla IHAN säpäleinä. Onneks Venlalla oli kuitenkin ihmisiä, jotka olivat sen tukena.. *Muuten se olis varmana kuollut kipuunsa ja suruunsa, kuten minäkin olisin kuollut ilman tukea.* ”Ihan.. ihan vitusti.. Mä rakastan sua oikeesti ihan vitusti, enkä mä.. enkä mä vittu kestä sitä, että sä.. sä oot poissa.. Mä vittu rakastin sua niin äärettömän paljon.. Tää on.. on.. on vain niin vitun epäreilua..”

”Ja Oskari kyllä tiesi sen, että sä rakastit sitä. Sä sanoit sen sille kyllä ääneen. Monesti. Se tiesi, että sä rakastit sitä. Se tiesi olevansa sulle tärkeä”, Anders lohdutteli itkemään romahtanutta Venlaa mitä myötätuntoisimmalla äänellä, puristaen lohduttomasti itkevää ystävänsä tiukasti itseään vasten pidellessään sitä kainalossaan, kääntäen samalla kasvonsa haudan puoleen. ”Mä sen sijaan en sanonut sitä ääneen, mutta

tottakai mä rakastin sua, Oskari.. Rakastan edelleen. Sä PELASTIT minut. Olit se veli, jota mä tarvitsin. Se PERHE, jota mä tarvitsin.. Totta helvetissä minä rakastan sinua..”

”Minäkin rakastan sinua, Oskari.. Sie olit ihan järjettömän ihana ihminen.. Kiitos kaikesta..” Nicokin kähähti, vieden oman - tai sen ja Miron - pienen kukkakimppunsa Oskarin haudalle, Miron tiukentaessa otettaan Nicon hartioista, kun se palasi Miron kainaloon. Ne molemmat vilkaisi varsin kovaäänisesti nyyhkivää - suorastaan parkuvaa - Venlaa huolissaan, siirtyen sitten lähemmäs Andersia ja Venlaa sulkiessaan ne tiukkaan ryhmähaliin. Tai oikeastaan; niiden kaikkien kolmen sulkiessa VENLAN syleilyynsä tiiviin kaveriporukansa keskelle. Onneks Venlalla oli tosiaan ystäviä, jotka tuki sitä..

”Minä rakastan sinua, Oskari.. Sä olit mulle oikeesti korvaamaton..” Mikke toisti seuraavana Jeren sanat ja lisäsi omansa perään, aloittaen omalla puheenvuorollaan Kadonneiden Poikien suoranaisten rakkausvyöryn.

”*Minä rakastan sinua, Oskari*”, sanat toistivat niin Edi, Nipa, Kappe, Are, Make, Jupe kuin Iikkakin, joka ikinen nurmeslainen Kadonnut Poika ja sen jälkeen vielä useat niistäkin jengiläisistä, joita mä en edes tuntenut. Ja kun kaikki Kadonneet Pojat olivat sanoneet rakastavansa Oskaria, Jakke - joka ei ollut Kadonnut poika vaan Oskarin ”upseeri”, turvamies, johtoryhmäläinen ja ”veli” - astui esiin.

”Mä vittu todellakin rakastan sua, Oskari..” Jakke totesi vakavin kasvoin ja kyyneleet silmissään, laskien samalla kauniin valkoisen liljan Oskarin haudalle. ”Onneks se tuli sanottua ääneenkin silloin, kun sä olit hengissä, joskin useimmiten humalassa, mutta.. mutta sanotaan se nyt vielä uudestaankin; veljeni, MINÄ RAKASTAN SINUA.”

”Kyllä minäkin rakastan sua..” Eevi lähes kuiskasi viimeisenä meistä, Oskarin itsemuodostetusta perheestä, johon en ollut edes tiennyt Eevinkin kuuluneen. En ollut tajunnut sen olevan *näin* läheinen Oskarin kanssa. ”Kiitos kun pidit meistä aina niin hyvää huolta.. Me jäädään oikeesti kaipaamaan sua.. ”

”Kato vittu tätä rakkauden määrää.. Sä todellakin olit valo, etkä pimeys..” Jere kähisi kasvot Oskarin hautaa kohti, puhuen sille, mutta sitten se hätkähti pienesti ja kääntyi papin puoleen. ”Ah, anteeksi, me taisimme, tuota, kiroilla melkoisesti ja sen sellaista..”

”Ei se mitään, älä siitä huoli”, pappi virkkoi, huitaisten samalla kädellään ilmaa.

”Me saatiin muutoinkin jonkin verran omia vapauksia”, Valtteri kommentoi, Jeren kääntäessä katseensa siihen. Minäkin kohdistin katseeni vaimonsa vieressä seisovaan Valtteriin, silmäillen sitä hetken pohtivasti. Olikohan sillä samalla tavalla tukea kuin Venlalla, muita kuin Laura, ja miten ihmeessä se oikein pysyi pystyssä.. Koska Valtterinkin täytyi olla ihan palasina isoveljensä kuoleman takia. Ja niin se varmasti olikin, mutta se ei vain näyttänyt sitä hirveämmin ulospäin, kun piteli itseään väkisin pystyssä

kaikkien muiden vuoksi.. Olihan se sentään samanlainen suojelija ja uhrautuja kuin isoveljensä. Ajatteli aina muiden parasta ennen omaansa. Laittoi kaikki muut itsensä edelle.. "Hän on perhetuttuja, ja oli muutenkin hyvä pataa Oskarin kanssa.."

"Oskari on auttanut kirkkoamme paljon, vielä nyt kuolemansa jälkeenkin. Se oli vähintään, mitä saatoimme tehdä hänen hyväkseen", pappi totesi lämpimästi hymyillen, mun yllättyessä melkoisesti sen toteamuksesta. Mä en ollut tiennyt Oskarin kuuluneen edes kirkkoon, saatikka sitten tukeneen sen toimintaa. "Mutta hei, jos te kaikki olette jättäneet nyt hyvästinne, niin minä voisin siirtyä takaisin kappelille? Te puolestanne varmaan siirrytte kohta Oskarin muistotilaisuuteen rukoushuoneelle?" pappi kysäisi Valtterilta, joka nyökkäsi sille vastaukseksi. "Vielä kerran; otan osaa suureen suruunne. Voimia ja siunausta teille kaikille. Ja jos tarvitsette minua, tiedätte mistä löydätte minut", pappi tokaisi vielä myötätuntoisella äänellä, pyyhkäisten meidät kaikki läpi katseellaan, ennen kuin se lähti hiippailemaan pois Oskarin haudalta kohti kappelia. Valtteri seurasi sitä hetken katseellaan ja kääntyi sitten meidän muiden puoleen.

"Voisimme tosiaan lähteä kohta siirtymään rukoushuoneelle, jossa Oskarin muistotilaisuus pidetään. Kaikki sinne kutsutut tietävät osoitteen.." Valtteri virkkoi meille hiljaisella äänellä, keskittäen sen jälkeen katseensa jengiläisiin, jotka seisoivat sankoin joukoin Oskarin läheisten takana. "Sinne on kutsuttu valitettavasti vain lähipiiri. Ne kaikkien läheisimmät ihmiset ja heidän seuralaisensa.. Olen pahoillani.."

"Ei se mitään, me ymmärretään se kyllä", joku mulle tuikituntematon jengiläinen vastasi Valtterille, joka soi sille lämpimän hymyn. Valtteri se kyllä jaksoi olla niin sydämellinen ihan kaikille.. "Ja me poistutaan täältä kyllä omiin 'pippaloihimme' hyvässä järjestyksessä, eikä aiheuteta häiriötä. Minä, Pete ja Sale pidetään siitä kyllä huoli."

"Kiitos, Masa", Valtteri kiitti lämpöisellä äänellä, sen tuntemattoman tyyppin - jonka nimi oli ilmeisesti Masa, kutsumanimi ainakin - nyökätessä sille ystävällinen hymy kasvoillaan ja kääntyessä sitten katsomaan Jereä, jolloin sen kasvot vakavoituivat.

"Me lähdetään varmaankin sitten nyt menemään, pomo. Te jäätte vielä tänne?" Masa kysyi Jereltä kohteliaasti, Jeren kuitatessa sekä sen toteamuksen että kysymyksen nyökkäämällä. "Soitellaan - ja nähdään - sitten myöhemmin?"

"Jep. Mä soittelen sulle päin, jahka Oskarin muistotilaisuus on ohi", Jere tokaisi Masalle, joka nyökkäsi vuorostaan sille, ennen kuin se ja kaikki muut jengiläiset - muutamaa poikkeusta lukuunottamatta - ja pari muutakin ihmistä, esimerkiksi Nikke ja Milla, lähtivät pikkuhiljaa hipsimään pois hautausmaalta, Jeren ja Valtterin jäädessä katselemaan niiden perään. Mä puolestani käännyn silmäilemään hautausmaalle jäävää porukkaa, jotka olivat ilmeisesti tulossa sinne muistotilaisuuteen. Oli meitäkin ihan

mukava määrä, sillä hautausmaalla töröttivät edelleen minä, Santtu ja Eevi, Valtteri perheineen, Venla, Nico, Miro, Anders, Jere, Iikka, Mikke, Make ja Jakke.

”Jäätäiskö vielä hetkeksi tänne?” Valtteri havahdutti minut hereille ajatuksistani käheällä äänellään, ja mä keskitin katseeni jälleen siihen. Näin kuinka Laura vilkaisi miestänsä, ennen kuin kietoi kätensä sen alaselälle ja painoi päänsä sen rinnalle, kuin lohduttaakseen Valtteria läheisyydellään. ”Mä en.. en haluaisi jättää Oskaria vielä yksin..”

”Jäädään vain”, Jere totesi ääni särähtäen, jonka jälkeen se marssi Valtterin luokse, halaten sitä ihan yllättäen lujaa. Tai mistä minä tiesin, harrastiko ne sitä useinkin, joten ehkä se ei ollut Valtterille yllätys. ”En minäkään halua jättää sitä vielä yksin..”

”Enkä minä”, Venlakin komppasi lähes kärysten, pidätellen selvästi itkuja. Vähän huonolla menestyksellä tosin, sillä samassa se jo purskahti uudelleen itkuun. Nico, Miro ja Anders sieppasivat Venlan heti uuteen tiukkaan ryhmähaliin ollakseen sen lohtuna.

”Heiiii, Oskari ei oo KOSKAAN yksin. Sillä on AINA meidät.. On aina ollut ja tulee aina olemaan. Siellä pilven päälläkin, nyt kuoleman jälkeenkin. Se ei oo koskaan ollut eikä ole vieläkään yksin.. Ja Oskari kyllä tiesi sen. Se tiesi olevansa rakastettu. Se tiesi, että sillä on meidät, sen perhe”, Laura lohdutteli kaikkia kolmea hiljaisella, mutta yhtä kaikki mitä lempeimmällä ja lämpimimmällä äänellä, kohottaen sitten kätensä Valtterin poskelle sitä silittäen, osoittaen seuraavat sanansa vain miehelleen: ”Rakas, sä et oo KOSKAAN hylännyt Oskaria, et IKINÄ, ja Oskari oli siitä ihan helvetin kiitollinen. Ei se ajattelis nytkään, että sä hylkää sen yksin, vaikka me lähdettäisikin. Sun ei tarviis potea minkäänlaista syyllisyyttä. Sä et jättäis Oskaria yksin. Se on aina ollut ja PYSYY meidän mukana, meidän ajatuksissa ja sydämessä, aina meille rakkaana. Oskari kulkee meidän mukana sinne minne me mennäänkin, ei se jää eikä ole koskaan yksin. Sillä on AINA meidät.. Aina ja ikuisesti. Täältä ikuisuuteen.. Vaikka Oskarin maallinen leposija onkin täällä hautausmaalla, niin sen sielu ei jää tänne eikä se jää yksin, vaan se kulkee aina meidän mukana. AINA. Ei se jää yksin.. Ikinä..”

”Laura..” Valtteri lausui vaimonsa nimen ääni sortuen, sieppasi Luran tiukkaan halaukseen ja romahti massiiviseen itkuun siinä kaikkien meidän nähden, ja voin sanoa, ettei siinä jäänyt kyllä kenenkään kasvot enää kuiviksi sen jälkeen, vaan Valtterin itku sai dominoefektin tavoin itse kunkin itkemään. Minäkin nyyhkäisin hiljaa ja riistin sitten katseeni itkevästä Valtterista, kääntäen sen Oskarin hautaan samaan aikaan, kun Santtu kietoi kätensä hartioilleni, Mikke alaselälleni ja vielä Eevikin sekä mun että Santtun yläselälle, meidän nojaillessa toisiimme tiiviinä pakettina, kuten Miro, Nico, Anders ja Venlakin tekivät. Tässä sysimustassa pimeydessä, tämän rikkirepivän kivun ja kai-puun vallassa ja jääkauden veroisen kylmyyden keskellä, ystävien ja veljien tuki - ja

muiden ihmisten tuki ylipäättäänkin - oli kyllä todellakin kullanarvoista ja korvaamattonta. Se oli suorastaan elinehto.. *Kuten Oskarin tuki oli ollut mulle aikaisemmin.*

Ennen Oskari oli ollut se valo, joka oli vetänyt meidät pois pimeydestä majakan lailla. Nyt se oli enää vain kuoleva tähti yötaivaalla, mutta onneks meillä oli vielä tää, valonsäde kaiken tän pimeyden keskellä. Onneks meillä oli toisemme. *Tää* oli se Oskarin jättämä todellinen perintö. *Perhe*. Perhe, jota mulla ei ollut koskaan oikein ollut ennen Oskaria. *Perhe; mikä ihana kirosana..* Ja onneks *mulla* oli vielä Santtu, Eevi ja Mikke, vaikka olin menettänyt isähahmoni ja kallioni. Onneksi en ollut kuitenkaan yksin, vaan mulla oli yhä ihmisiä, jotka eivät antaneet jalkojeni alla olevan maan sortua. Onneksi mulla oli vielä nää loput perheenjäseneni tukenani. Onneksi mulla oli yhä sielunveljeni ja rakkaista rakkain serkkuni. Tän perheeni avulla mä ehkä selviäisinkin tästä..

Mä henkäisin hiljaa tarttuessani tiukasti kiinni loppuperheeseeni, kietoen omat käteni kahden sielunveljeni ja serkkuni ympärille. Kyyneleisen katseeni mä kohotin kuitenkin taivaaseen, sinne missä isäkseni muodostunut Oskari nyt oli, tuijottaen sinistä taivasta ja sen sinessä lenteleviä lintuja lasittunein silmin.

Kai sä olet siellä jossain ja kuulet tän: mä rakastin sua oikeesti ihan suunnattomasti, ja sä olit maailman parhain isä mulle. Oikeesti olit. Vaikken mä sun oikee poika ollutkaan, niin siitäkin huolimatta sä olit mulle parhain mahdollinen isä ja kohtelit mua kuin omaa poikaasi.. Mä oon sulle ikuisesti kiitollinen siitä. Ja kaikesta muustakin.. Hitto vaan mä oon oikeesti kiitollinen sulle kaikesta. Olen kiitollinen sulle siitä, kun pelastit minut, suojelit mua ja huolehdit musta. Kun näytit, mitä on isänrakkaus. Kun näytit ja opetit, mitä on PERHE. Kiitos Oskari, kun annoit mulle perheen. Sen perheen, jota aina kaipasin.. Kiitos kun SÄ olit mulle se perhe, jota tarvitsin. Se isä, jota kaipasin ja tarvitsin..

Kai sä oot siellä jossain, ja näet, kuinka paljon sua rakastettiin ja kuinka paljon me kaivataan sua. Kuinka paljon sä meille merkitsit.. Sä todellakin olit valo, etkä pimeys. Muista se täältä ikuisuuteen. Se on se perintö, jonka sä jätit jälkeesi. Sä et jättänyt jälkeesi pimeyttä, niinku sä aina pelkäsit jättäväsi, vaan valoa ja rakkautta. Toivottavasti sä näet sen siellä, missä ikinä nyt ootkin..

Hyvästi, Oskari.. Mä jään kaipaamaan sua ihan suunnattomasti.. Sä merkitsit mulle oikeesti ihan vitusti ja mä rakastin sua oikeesti ihan äärettömän paljon.. Niin paljon, etten mä kestä sitä, jos me ei enää ikinä kohdata.. Kai sä oot siellä jossain, sulkemassa minut jälleen isälliseen syliisi, kun mä aikanaan seuraan sun jalanjäljissä sinne, missä sä nyt ootkin.. Toivottavasti nämä eivät ole lopulliset hyvästit.. Toivottavasti sä oot siellä jossain, ja toivottavasti me kohdataan vielä, rakas isäni..

16. Vaikka maailma meidät hajottaisi

Kun Oskarin hautajaiset oli ohi ja Eevikin oli lähtenyt takaisin Joensuuhun, jo hieman ehjiksi korjaantuneet siipeni alkoivat taas pudotella höyheniään. Kai ne Oskarin hautajaiset vain konkretisoivat sen kuoleman ja lopullisen poissaolon niin selkeästi, että se vajotti mua taas vähäsen. Kun tajusin, täysin kristallinkirkkaasti, että olin oikeasti menettänyt ainoan isän, joka oli koskaan kuulunut elämäni. Ainoan isän, joka oli koskaan ollut tukenani. Sen viimeisenkin turvallisen aikuisen, joka oli toiminut tukipilarinani ja ollut kallioni.. Kallio allani oli oikeasti ihan murskana ilman Oskaria. Ilman minkäänlaisia vanhempia, ilman minkäänlaista turvasatamaa, jollainen Oskarista oli mulle vuosien saatossa tullut.. Joten mulla meni taas hetki, ennen kuin sain sementoitua maaperän allani kuntoon ja kestäväksi, ja pääsin jaloilleni.

Ja se hetki oli ilmeisesti liikaa Ellille. Se nimittäin laittoi viikko Oskarin hautajaisten jälkeen "Sydämenpuolikkaat"-ryhmäämme kaksi viestiä, jotka säikäyttivät minulta paskat housuun ja saivat Santun kurtistamaan tuimana kulmiaan, meidän molempien tuijottaessa niitä Ellin viestejä kotvan ajan ihan vaiti. Mä olin oikeesti lähes lamaantunut.

Elli:

Meidän pitää puhua

Elli:

Mä tuun sinne Santun luo tänään töiden jälkeen, joskus klo 17 aikaan, niin jutellaan

Mä henkäisin hiljaa ääneen, kun ahdistus alkoi ihan tosissaan painaa rintaani, puristaen keuhkojani kasaan. Voi kyrpäjooseppi ja paskamaakari sentään. Tää ei tiennyt hyvää.. Hemmetin hemmetti, tämäkin vielä! Mä jaksoin hädintuskin kantaa Oskarin kuoleman, niin tää sen päälle oli kyllä ihan liikaa, koska olin varma, että Elli oli mulle vihainen ja haluaisi puhua siitä, kun olin ollut niin kauan Santun luona enkä ollut nähnyt häntä kertaakaan tai huomioinut häntä ollenkaan tän reippaan kuukauden aikana. Joo, kyllä mä siis ymmärsin Elliä, tottakai ymmärsin, sillä en tosiaan ollut nähnyt sitä edes vilaukselta, kun en ollut vain jaksanut liikkua Santun luota minnekään..

Tosin, ei Ellikään kyllä ollut edes yrittänyt tulla käymään Santun luona mun vuoksi, ollakseen mun tukena, että ei siinä. Se oli vain rankuttanut mua tulemaan luokseen. Joten turha Ellin oli valittaa siitä, etten ollut tullut sen luo, kun *hän itse* ei ollut kyllä ollut LAISINKAAN, ei niin MILLÄÄN TAVOIN mun tukena, toisin kuin Santtu oli ollut. Miksi mä siis olisin edes halunnut mennä Ellin luokse, jossa en sais tukea? Ainakaan samassa mittakaavassa kuin sain Santulta, jos Elli nyt osais tukea mua ollenkaan tai

mitenkään. Ikävästi tää ainakin vaikutti siltä, ettei se nähnyt tätä lainkaan mun kannalta, vaan vain itsensä. Toki, suru saattoi sokaista minut ja saatoin nähdä Ellin itsekkäämpänä kuin se todellisuudessa oli, ja kyllä, olihan tää epäreilua Elliä kohtaan että olin vain Santun luona, mutta.. Tottakai mä olin pysytellyt tän musertavan suruni ajan ennemmin Santun luona, joka tuki mua ehdoitta ja huomioi sen, etten oikeasti jaksanut yhtään mitään. Joka YMMÄRSI sen, etten jaksanut mitään. Ymmärsi, mitä kävin parhaillaan läpi ja minkä takia olin niin säpäleinä. Ymmärsi mua muutoinkin parhaiten koko maailmassa, olihan se sentään mun paras ystävä. Tottakai mä halusin pysyä sen ihmisen luona, joka näki asiat minun kannaltani paremmin ja oli puolellani.. Tottakai mä halusin pysyä parhaan *ystäväni* luona, en parhaan kumppanini luona.. Mitä Elli ei vain tuntunut ymmärtävän..

Ja koska se ei ymmärtänyt sitä, se oli varmaan ihan vitun vihainen tällä hetkellä. Vihainen ja loukkaantunut. Syystäkin ja ihan oikeutetusti, en mä sitä kiellä, mutta.. Ei vittu, miten mä kestäisin kohdata Ellin ja sen vihan tänään.. Olin jo muutenkin ihan palasina.. Ellin viha, ja oma syyllisyyteni, vain särkis mua lisää.. *Juuri* kun olin saanut jalkani kantamaan taas, matto jalkojeni alta saatettaisiin vetää jälleen pois.. Ei hemmetti.. Mä en kyllä oikeesti jaksaisi tapella Ellin kanssa, en jaksaisi..

"Hei, Henkka", Santun lämpöinen ääni totesi keittiön ovelta, jonka karmia vasten se nojaili, ja mä kohotin ahdistuneen katseeni siihen istuessani itse sängyllä hienoisesti täristen. "Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi.."

"Niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi.." mä kähisin hiljaisella äänellä, nielaisin perään pienesti ja nyökkäsin Santulle. Vaikka mä hajoaisin tänään, niin en olisi kuitenkaan yksin.. Kyllähän se lohdutti vähäsen..

"Niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi. AINA", Santtukin toisti ne sanat mulle vanhoen, puhuen vakaalla ja rohkaisevalla äänellä ja katsellen mua silmiin rakastava sävy omissa vihreissään. "Me ollaan tässä yhdessä. Tapahtuu mitä tapahtuu, niin mä oon sun rinnalla ja tukena. Mä kyllä puolustan sua, jos Elli päättää kivittää sua siitä, kun oot ollut vain mun luona tän kuluneen kuukauden.. Ei hätää, mä oon sun puolella."

"Kiitos.." mä kiitin hiljaa, jääden katselemaan Santtua hetkeksi, ennen kuin kysyin ääni värähtäen: "Mutta se siis vaikuttaa sinustakin vihaiselta?"

"No joo.." Santtu myönsi irvistäen, irrottautuen samalla ovenkarmista. "Kyllä mä siis ymmärrän Elliä, ei siinä, mutta en kyllä silti anna sen jumalauta tyylyttää ja lynkata sua. Se olis jo ihan kohtuutonta Elliltä, pitäähän SEN nyt ymmärtää SUA tässä tilanteessa.. Sulla on ollut ihan hiton painava syy olla mun luona tää reilu kuukausi. Sä oot ollut ja

olet yhä IHAN hajalla ja voimaton, ihan pohjalla, eikä Ellin todellakaan tarvii vajottaa sua nyt yhtään alemmas. Ellin TÄYTYY oikeesti ymmärtää sua tässä tilanteessa. Suoda sulle ymmärrystä ja myötätuntoa eikä vaatimuksia, tai varsinkaan syytää sun niskaan mitään haukkuja tai muuta paskaa”, Santtu lisäsi vakavin kasvoin ja asteli sitten sängyn luo, istahtaen viereeni. Se kietoi kätensä lohduttavasti hartioilleni ja katsoi mua syvälle silmiin jatkaessaan vielä jopa hieman tuimana: ”Mä PAKOTAN sen ymmärtämään sua, jos muu ei auta.. Pakotan Ellin ymmärtämään, ettei tässä ole kyse mistään muusta kuin siitä, ettet sä vain jaksa nyt mitään. Pakotan sen näkemään tän *sun* näkökulmasta ja irrottamaan katseensa omasta navastaan. Pakotan sen näkemään sun hädän, ja nielemään oman epävarmuutensa.. Vittu oikeesti, sulla on HÄTÄ. Ellin täytyy pystyä nyt siirtämään oma epävarmuutensa syrjään ja antaa sulle aikaa toipua rauhassa. Tää ei nyt jumalauta ainakaan auta siinä.. Ja mä pakotan Ellin ymmärtämään sen. Pakotan sen oikeesti ymmärtämään sua.. Mä lupaan, etten anna sen tyylyttää sua.”

”Kiitos..” mä kiittelin taas, ihan äärettömän kiitollisena Santun loputtomasta tuesta. Kyyneleet tulvahtivat jälleen kerran silmiini ja yksi karkasi poskellenikin, Santun pyyhkäistessä sen hellästi pois. Luojan kiitos mulla oli Santtu..

Mä ja Santtu odoteltiin jännityksellä, mitä tuleman pitäisi. Mun vatsassa kiersi koko päivän ajan ahdistukseni takia, enkä päässyt oikein ylös sängystäkään. Taaskaan. Makasin vain sikiöasennossa sängyllä, odottaen Ellin tuloa kauhulla. Santtu puolestaan puuhaili aamupäivän ympäri asuntoa, siivoillen sitä ”vieraskuntoon” - mua ei laskettu vieraaksi, joten mun vuoksi ei tarvinnut siivota, heh - ja iltapäivän se istui tiiviisti mun tukena sängyllä, yrittäen rauhoitella mun mieltä. Se sanoi mulle muunmuassa, että tuli mitä tuli, se kohdattaisiin yhdessä ja että hän kyllä tosiaan puolustaisi mua, jos Elli alkaisi kiukuta mulle siitä, etten ollut mennyt käymään sen luona koko kuukauden aikana, ja lupasi mulle sillä kaikkein lempeimmällä ja pehmeimmällä äänellä, että kaikki järjestyisi kyllä.. Mä yritin luottaa siihen, vaikka pelkäsin Ellin vihaa. Pelkäsin sitä, mitä sillä olis sanottavanaan..

Kun Elli sitten lopulta saapui viiden jälkeen, mä könysin viimeinkin ylös sängystä. Tai no, pikemminkin könysin istumaan sängylle, keräten vielä hetken voimia, jotta jaksaisin nousta seisomaan. Jotta PYSTYISIN nousemaan täriseville jaloilleni. Mua nimittäin ahdisti ja pelotti, *rankasti*, jonka vuoksi jalkani olivat vähän vetelät. Santtu huomasi sen, tietenkin, hymyillen mulle rohkaisevasti taputtaessaan samalla mun selkää, ennen kuin se itse nousi vuoteelta mennäkseen avaamaan oven Ellille.

”Moi”, mä kuulin Santun tervehtivän Elliä tuttuun tapaansa lämpöisesti heti oven avattuaan, mutta Elli sen sijaan ei tervehtinyt sitä yhtä ystävällisesti. Päinvastoin.

"Mmh", Elli vain mumisi, kuulostaen kaikkea muuta kuin iloiselta jälleennäkemisestä. Se sai rinnassani ahdistuksesta paukuttavan sydämeni muljahtamaan ikävästi. *Elli tosiaankin oli vihainen. Ihan VITUN vihainen. "Missä Henkka on?"*

"Täällä", mä melkein kähähdin ääni ihan pirusti väristen, keskittäen sen jälkeen kaikki voimani siihen, että pääsin ylös sängystä. Marssin alkovin verhon takaa esille, olohuoneeseen astelevan Ellin kohdistaessa katseensa välittömästi muhun. Se silmäili mua hetken vaiti, Santun hipsiessä samalla mun viereen, kuin ottaakseen musta kiinni, jos jalkani pettäisivät altani, *tai ollakseen 'me vastaan Elli', jos niikseen tulisi. "Mi-mitä asiaa s-sulla oli? Mistä.. mistä meidän tarvii puhua.."* mä kysyin vähän kangerrellen, kun olin vain niin törkeän jännittynyt, peloissani ja ahdistunut. Suorastaan kauhusta kankea, jos rehellisiä oltiin. Mä pelkäsin ihan hitosti Ellin vastausta. Pelkäsin *kuollakseni*.

Eikä Ellin vastaus sitten ollutkaan sitä, mitä me oltiin Santun kanssa odotettu. *Se oli jotain vielä pahempaa.*

"Mä en enää pysty tähän. Mä en kestä sitä, että sä oot koko ajan Santun luona. En kestä sitä, että oot koko ajan Santun kanssa. Se ei oo sun ainoa kumppani, minäkin oon. Mä en oikeesti kestä enää tätä, ettet sä oo mun kanssa ollenkaan. En kestä sitä, että sä suosit Santtua. Mä oon ollut ihan hemmetin mustasukkainen, solmussa ja paskana sen takia, enkä mä kestä tätä enää. Mulla on ollut ihan hiton hylätty olo. Musta tuntuu oikeesti ihan hiton paskalta, ettei mun tunteita oteta huomioon. Ettei MUA oteta huomioon. OLLENKAAN. Kuin mua ei olis olemassakaan. Mä en vain pysty tähän enää", Elli pamautti päin näköä ihan puun takaa, mun hengen salpaantuessa, kun jäin tuijottamaan Elliä ihan lamaantuneena. EI HELVETTI. TÄÄ OLII PALJON PAHEMPAA KUIN MÄ OLIN ODOTTANUT. Mä olin odottanut Ellin vihaa, en TÄTÄ! Koska päivänselvästihän tää oli menossa kohti sitä, että Elli pakottaisi minut valitsemaan sen ja Santun väliltä! VITTU!!! Kyllä mä ymmärsin, että Elli oli vihainen, mutta se ei voinut tehdä mulle näin!! Ei NYT!!! Mä en kestäisi tätä JUURI NYT!!!

"En mä suosi ketään, mä oon vain paskana Oskarin kuoleman takia, enkä oikeesti vain jaksu mitään.. Santtu on vain kannatellut mua tän ajan, en mä oo ollut sen *kanssa..*" mä mumisin hiljaa, yrittäen vielä kääntää tän keskustelun suunnan. Yrittäen selittää Ellille oman tilanteeni ja näkökulmani vielä kerran. Yrittäen saada Ellin ymmärtämään, ettei tässä ollut kyse mistään suosimisesta, vaan ihan vain siitä, kun olin niin romuna. *Yrittäen vielä estää sen, että joutuisin valitsemaan Ellin ja Santun väliltä.* Koska mä en oikeesti vittu pystyisi tekemään sitä valintaa enkä kestäisi tätä juuri nyt.

"Mä kuulin huhuja, että MIKKEKIN olis ollut täällä jossain vaiheessa", Elli kuitenkin totesi mulle lähes viileästi, vailla minkäänlaista myötätuntoa. Ymmärtämättä mun osaa

tässä. Ymmärtämättä ja ottamatta huomioon sitä, miten paskana oikeesti olin. *Ottamatta kuuleviin korviinsa sitä, että kaikki johtui VAIN siitä.* "Tuntuu oikeesti ihan järjetömän pahalta, että sä oot ollut enemmän EXÄSKIN kanssa kuin mun."

"Mä oon ollut VELJENI kanssa, enkä exäni", mä puolustauduin ääni särähtäen, tuntien jälleen kyynelten polttelevan silmissäni. Oli epäreilua syyttää mua siitä, että olin ollut Miken kanssa. Se oli mun veli ja me oltiin oltu vain toistemme lohtuna, kun meidän isähahmo oli kuollut. Me oltiin oikeesti TARVITTU toisiamme silloin.. "Meidän isähahmo kuoli. Tottakai me molemmat tarvittiin lohdutusta.. Tarvittiin toistemme tukea.."

"Hei. Ei Henkka oo hylännyt sua, tai valinnut nyt ketään. Ei se suosi mua. Se on ollut vain niin paskana, että makaa oikeesti vain ihan kuolleena sängyllä. Kuten Henkka sanoi, ei se oo ollut mun KANSSA. Se on vain *ollut* mun luona. Koomaamassa puolikuolleena ja yrittämässä palata elämään. Ei se pysty ottamaan nyt *ketään* huomioon", Santtukin vakuutteli ja puolusteli toivuttuaan omasta lamaannuksestaan, jonka Ellin sanat olivat aiheuttaneet. Sekin varmasti aavisti, mihin tää oli menossa, peläten mun tavoin sitä, että Elli pakottaisi minut valitsemaan niiden kahden väliltä. Eikä Santtukaan varmasti halunnut niin tapahtuvan.. "Enkä mä ole sulle edelleenkään uhka. Mä en uhkaa sun asemaa Henkan tyttöystävänä. Se rakastaa yhä suakin."

"Ihan sama.." Elli mutisi vähän etäisesti, vain vilkaisten Santtua ennen kuin kohdisti katseensa takas muhun. "Mä en silti pysty tähän enää. En vain pysty. En kestä tätä enää, en vain kestä. Henkka, sun täytyy valita meidän kahden väliltä. Sun täytyy valita, kumman kanssa haluat olla."

"Hei, Henkka ei kyllä tarviis nyt yhtään mitään tällaista lisätaakkaa, vaan ymmärrystä!! Sä oot epäreilu!!" Santtu älähti Ellille, puolustaen mua nyt jo huomattavasti voimallisemmin. Suorastaan *vihaisesti*. Santtu ei selvästikään pitänyt siitä, että Elli asetti mulle tällaisia vaatimuksia tässä tilanteessa eikä ymmärtänyt mua niinku YHTÄÄN, mikä sai sen tulistumaan puolestani noin. En ollutkaan varmaan KOSKAAN kuulut Santun huutavan kenellekään tällä tavoin.

"Ai *minä* oon epäreilu??? Mun poikaystävä ei oo ollut mun kanssa yli kuukauteen! Eikö SE oo epäreilua??!" Elli huusi Santulle takaisin, keskittäen oman vihastuneen ja loukkaantuneen katseensa vuorostaan siihen. "Eikö se oo epäreilua, ettei mun tunteita ja mua huomioida ollenkaan?? Se on tuntunut minusta ihan sairaan pahalta, enkä mä oikeesti kestä sitä enää. Henkan täytyy valita, mä en vain pysty tähän enää. En oikeesti kestä tätä enää", Elli jatkoi vielä äänellä, joka tärisi hitusen, joko vihan tai sitten jonkin muun voimakkaan tunteen tärisyttämänä, kohdistuen sen jälkeen sen tunnemylläkkänsä tummentaman katseen jälleen muhun. "Mä oon pahoillani, mutta mä en vain

pysty tähän enää, Henkka. Tää ei toimi. Sun täytyy valita. Sä et voi saada molempia. Kumman meistä sä haluat? Kumman sä valitset, kumman kanssa sä haluat olla?”

”Elli, sä oot oikeesti ihan kohtuuton nyt. Henkka on ihan säpäleinä, ei sen tarviis kestää vielä tällaista. Anna sille aikaa toipua rauhassa. Tää ei auta nyt yhtään, tää vain hajottaa Henkkaa lisää, ja se jaksaa kantaa hädintuskin nytkään taakkansa. Sä TAPAT Henkan tällä”, Santtu yritti vielä vedota Elliin, ja sen äänestä kuuli, että se oli ihan aidosti huolissaan minusta ja jaksamisestani kaiken tän keskellä, mutta Elli vain pudisteli Santulle päätään. Se ei vain suostunut kuuntelemaan meitä. *Se ei vain suosunut näkemään mun hätää, vaan piti itsepäisesti päänsä.*

”Ei, kun nyt mulle riittää. Mä en Santtu oikeesti jaksa tätä enää. Mä en jaksa kilpailla koko ajan Henkan huomiosta sun kanssas, enkä mä kestä enää sitä, että mä tuun aina toiseksi. En kestä enää sitä, että Henkka valitsee aina sinut, kuin sä olisit se ykkös-kumppani tässä. Tää on oikeesti epäreilua, Henkka oli mun kanssa ensin, ja nyt se ei oo mun kanssa ollenkaan. Tää ei vain toimi. Mulla on oikeesti tosi paska fiilis tästä kaikesta”, Elli totesi Santulle vakavin kasvoin, loukkaantunut taustavire äänessään. Ellistä oikein huokui se, miten sydämistynyt, loukkaantunut ja pettynyt - sekä myös toisaalta haavoittunut - se tällä hetkellä oli, eikä se pystynyt sen vuoksi näkemään ollenkaan mun osaa tässä. Eikä kyllä Santunkaan. Kaikki ne sen omat voimakkaat negatiiviset tunteet ja sen oma tunnemylläkkä oli sokaisseet sen täysin niin, ettei se kyennyt ymmärtämään mun näkökulmaa ja tilannetta tällä hetkellä OLLENKAAN.

”Ei Henkka oo valinnut nyt ketään! Henkka on vain ihan rikki eikä -”

”Santtu, nyt oikeesti riittää, mä en enää kuuntele noita teidän selityksiä enkä katsele enää hetkeäkään sitä, miten te kähmitte mun selän takana, viettäen kaiken ajan kahdestaan. Unohtaen minut vittu ihan KOKONAAN. Tää on ollut varsinkin viimeisen reilun kuukauden ajan ihan törkeän epätasa-arvoista, kaukana tasapuolisesta polysuhteesta. Mä en oikeesti jaksa tätä enää, en vain vittu jaksa. Henkan on valittava”, Elli keskeytti Santun melko tylästi, keskittäen sen jälkeen sinisten silmiensä tiukan, vaativan ja jopa ehdottoman katseen muhun. Sen katse teki kyllä hyvin selväksi, ettei Elli tulisi antamaan tuumaakaan periksi. ”Henkka, valitse. Minä vai Santtu?”

Nyt se kammoamani hetki oli sitten oikeesti koittanut. Nyt mun täytyisi oikeesti valita Ellin ja Santun väliltä. Ellin vaatimus sai valehtelematta ja yhtään liioittelematta sydämeni pysähtymään hetkeksi, mun vain tuijottaessa tuon hetken ajan tuimaa, jyrkkää ja totista Elliä ihan lamaantuneena, kääntäen sitten neuvottoman katseeni vuorostaan Santtuun, jonka silmistä heijastui puolestaan kipua ja jopa hätää ja ahdistusta. Siitäkin tuntui selvästi yhtä pahalta kuin minusta, ja sitä selkeästikin pelotti. Pelotti, mihin tää

johtaisi. *Pelotti, etten mä valitsis sitä.* Mä nielaisin pienesti katsellessani Santtua sen pelokkaiseen vihreisiin silmiin ja käänsin sitten katseeni takaisin Elliin, sydämeni alkaessa lyödä jälleen hetkellisen pysähdyksensä jälkeen. Katsoin vuorotellen kahta rakastani aivot ja sydän ihan ylikierroksilla, vanteen puristuessa rintani ympärille vaikeuttamaan hengitystäni samaan aikaan, kun sydämeni takoi rinnassani niin päätähuimaavan lujaa, että mä pelkäsin sen räjähtävän ja saavani sydänkohtauksen. Mun rintaa oikeesti puristi ja ihan saakelin kovaa puristikin, niin koville sydämeni joutui tän valinnan edessä.

Kumpi, Santtu vai Elli?

Mä olin ollut Ellin kanssa ensin, niinku se oli itsekin tuonut esille. Eiks mun pitäis valita se, koska se oli ns. ykköskumppanini? Se, jonka kanssa olin ollut ensin. Eikö se siis olis niin sanotusti oikein ja reilua, että mä valitsisin sen.. Ja jos mä valitsisin Ellin, niin Santtu ja mä pysyttäisiin varmaan ystävinä. Mä ainakin haluaisin pysyä sen ystäväenä, ja olin aika varma, että Santtukin haluais olla yhä mun ystävä. Me oltiin oltu kakarasta lähtien ystäviä, eikä tällainen erottaisi meitä.. Joten, jos mä valitsisin Ellin, mä en jäisi niin yksin. Silloin mulla olis edelleen sekä Santtu että Elli. Elli kumppaninani ja Santtu ystävänenäni.. *Mutta jos mä valitsisin puolestaan Santun, mä menettäisin Ellin.* Siitä mä olin satavarma. Elli ei pystyisi olemaan mun ystävä enää tän jälkeen. Ei pystyisi eikä varmaan edes haluaisi.. Sitten mulla olis VAIN Santtu. Ei Elliä enää, *ollenkaan*.. Silloin mä olisin taas astetta yksinäisempi..

Mutta kumman minä oikeasti HALUSIN? Jos en järkeilisi tätä ja ajattelisi, mikä olisi *järkevin* valinta, esimerkiksi sen suhteen, etten jäisi niin yksin, niin kumman mun SYDÄN *haluaisi*, kumman se valitsisi, jos kuuntelisin sitä, enkä järkeäni? *Jos en tekisi päätöstäni pelkojeni ajamana.* Koska enhän mä voisi tehdä tätä valintaa yksinjäämisen pelkoani kuunnellen, sen mukaan, miten parhaiten välttäisin yksinäisyyden, vaan mun pitäisi kuunnella sydäntäni ja valita se, kumman mä oikeasti HALUSIN.. Ja pystyisinkö MINÄ tosiasiaassa olemaankaan enää vain ystävä kummankaan kanssa? Kun olin rakastunut kumpaankin, rakastin molempia enemmän kuin ystäväenä, olin ollut *yhdessä* kummankin kanssa ja olin saanut molemmilta enemmän kuin ystävyyttä.. Kun olin saanut molemmilta vastakaikua tunteilleni. Kun olin saanut vastaRAKKAUTTA, joka oli vain vahvistanut omia tunteitani. Pystyisinkö mä OIKEESTI enää palaamaan vain ystäviksi, kummankaan kanssa? Kun enhän mä voisi mun tunteita kuolettaa..

Hitto miten vaikeeta tää oli, ja Elli edessäni painosti mua tuijottamalla minua odottavasti ja vaativasti. Se ahdisti mua, eikä tehnyt tästä kyllä yhtään helpompaa. Mä katsoin Elliä takaisin sen tuimiin ja tummiin sinisiin silmiin ahdistuneesti nielaisten ja vilkaisin sitten vieressäni seisovaa Santtua, joka puolestaan katseli maata, vaatimatta

minulta yhtään mitään. Antaen mulle aikaa ja tilaa miettiä ja päättää, painostamatta mua yhtään mitenkään. Mutta miten mä voisin tällaista päättää, kun mun sydän kuului kummallekin! Miten mä voisin päättää, kumman halusin, kun rakastin kumpaakin niin syvästi!!! MITÄ MÄ VITTU TEKISIN??!! Helveti soikoon, tein mitä tein, niin mun sydän halkeaisi kahtia ja särkyisi! *Ja se oikeesti tappaisi minut.*

Vasta siinä hetkessä mä käsitin kunnolla sen, kuinka syvät ja vahvat mun tunteet oikeesti oli molempia kohtaan. Ja sen myötä mä ymmärsin, etten mä varmaan voisi palata kummankaan kanssa vain ystäviksi enää. En pystyisi olemaan enää *vain ystävä* kummallekaan. Ja se tarkoitti, että mä menettäisin nyt jommankumman. Mä menettäisin sen, kumpaa en valitsisi. Oli se sitten Santtu tai Elli. Me ei voitais palata ystäviksi, ei voitais palata entiseen. Se ei vain olis mahdollista, kun oli näin vahvoja tunteita toista kohtaan.. Vittu.. Mutta miten mä pystyisin valitsemaan Ellin ja Santun väliltä, kun rakastin niitä kumpaakin, sekä ystäväenä että rakkaana, ja mun sydän hajoaisi ihan oikeasti tuhannen pillun päreiksi, jos mä nyt menettäisin jommankumman niistä? Mä en oikeesti kestäisi kummankaan menetystä, kun rakastin kumpaakin niin syvästi.. Mä olin menettänyt jo Oskarin, mä en oikeesti kestäisi sitä, jos menettäisin Ellin tai Santun, mutta.. mutta pakkohan mun olis valita, kun Elli niin vaati, ja väkisin hän mä nyt menettäisin jommankumman niistä.. *Mitä hittoa mä tekisin, mitä hittoa mä tekisin, mitä hittoa mä tekisin..* Mua sattuisi menettää kumpi tahansa ja ihan törkeästi sattuisikin. Mutta kumpi sattuisi *enemmän?* Kumpi olisi se, jota ilman mä oikeesti *kuolisin?* Jota ilman en pystyisi elämään..

Ja silloin mä tajusin, että se valinta oli ollut alusta asti täysin päivänselvä. Mä en ikinä voisi valita toisin, en missään tilanteessa, en ketään toista vastaankaan enkä missään toisessa todellisuudessakaan. Tää valinta olis ja pysyis samana joka ikisessä tilanteessa, joka ikistä ihmistä vastaan ja joka ikisessä mahdollisessa universumissa. Vaikka olisin sen seurauksena jälleen yhtä ihmistä yksinäisempi, ja yksinäisyys oli pahin haavani, pelkoni ja syvänteeni, niin mä en koskaan, ikinä enkä milloinkaan voisi valita toisin. En ikimaailmassa, en vaikka särkyisin itse korjaamattomasti valintani takia. *Koska vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi..*

"Santtu", mä annoin lopulta vastaukseni käheällä äänellä, ja näin rinnallani seisovan Santun hätkähtävän ja kohottavan katseensa muhun. Mä itse pidin kuitenkin katseeni Ellissä ja nielaisin pienesti samalla, kun siirryin lähemmäs Santtua, kuin merkkinä valinnastani. "Jos mun on pakko valita, niin mä valitsen Santun. Mä kuolisin ilman Santtua. Mä en pysty elämään ilman sitä. Mä en kestäisi menettää Santtua, joten Santtu.. Tottakai mä toivon, että sinä ja minäkin voitais pysyä ystävinä, mutta.. mutta jos mun

täytyy valita, että kumman mä haluan pitää, niin se on ehdottomasti Santtu.. Santtu on mun paras ystävä. Mun sielunveli. Mun.. mun *sielunkumppani*. Toinen puoliskoni.. Mä en olis kokonainen ilman sitä.. Jos mä menettäisin nyt Santun, niin mä kuolisin. Joten Santtu. Aina ja ikuisesti Santtu..”

Välillemme laskeutui vastaukseni jälkeen hetkeksi soiva hiljaisuus, Santun tarratessa tiukasti käteeni ja Ellin tuijottaessa mua rävähtämättömin silmin ihan tyrmistyneenä prosessoidessaan vastaustani, mutta pian sen tyrmistyksen korvasi kuitenkin VIHA. Kaiken korventava, kiirastulen veroinen viha. *Ja sitten olikin jo Helvetti irti.*

”Oikeesti??? Valitsetko sä Santun??? Sä olit mun kanssa ekana!! Me ollaan oltu kauemmin yhdessä!! Sun pitäis valita MINUT!! Mä olin sun YKKÖSKUMPPANI!!” Elli suorastaan kirkkaisi ihan kuohuksissaan, syyllistävä taustavire kiivaassa äänessään, ja se sävy vain voimistui, kun Elli jatkoi mulle huutamista hyvin kiihtyneenä: ”AINA sä vittu suosit Santtua!! Ihan sama mitä teen, vaikka päälläni seisaisin, niin sä et koskaan valitse mua ennen Santtua!! Sä oot ihan vitun epäreilu!! Tää on niin vitun epäreilua!! Mä suostuin vittu tähänkin helvetin polyamoriseen suhteeseen sun vuokses, ja mitä mä sain palkkioksi??? Sen, että sä vittu jätät minut!!! Kuinka sä voit tehdä mulle näin??? Kuinka sä saatat tehdä mulle näin, vitun itsekäs paskiainen??? Tajuatko sä ollenkaan, miten paskalta tää musta tuntuu??? TÄÄ ON OIKEESTI IHAN PASKAA JA SÄ OOT IHAN PASKA!!!”

Santtu liikahti jo eteenpäin ja avasi suunsa, aikeinaan varmaankin puolustaa mua, mutta mä estin sen tarraamalla toisella kädelläni kiinni Santun käsivarresta, jolloin se kääntyi takaisin mun puoleen. Mä vilkaisin sitä suoraan sen vihreisiin silmiin, joista heijastui sekä vihaa puolestani että kova huoli minusta, ennen kuin kohdistin katseeni takaisin Elliin, joka katsoi mua hyvin syyttävästi. Se vaiens ja lamaannutti minut hetkeksi, mutta sitten mä nielaisin kurkkuani kuristavan palan sitkeästi alemmas, jotta pystyisin puhumaan. Mun *täytyisi* puhua itse puolestani ja taistella itse taisteluni. Santtu ei todellakaan ansaitsisi sitä vihaa, jonka Elli sylkisi sen naamalle, jos Santtu puuttuisi nyt tähän. Mun ne iskut pitäis ottaa itse vastaan..

”Mä ymmärrän kyllä, että tää tuntuu susta epäreilulta, mutta Santtu on mun paras ystävä. Se on ollut mun rinnalla AINA, en mä pystyis elämään ilman sitä, en vain pystyis.. Mä kuolisin ilman sitä, olisin kuollut jo. Mä en edes olis tässä enää ilman Santtua, mä oon sille elämäni velkaa.. Eikä tässä ole loppujen lopuksi kyse vain susta ja Santtusta, vaan mä.. mä valitsisin Santun KENEN TAHANSA yli. Santtu on mun paras ystävä, mun veriveli, mun sielunveli.. Mä en suostuisi luopumaan Santusta *missään* tilanteessa tai *ketään* vastaan.. Eli se vika ei ole millään tavoin sussa, mä vain.. mä vain TARVITSEN Santun rinnalleni. Mä oon pahoillani, mutta mä en vain voi valita sua, tai ketään

muutakaan, Santun yli.. Älä ota sitä pahalla, en mä.. en mä sitä pahalla tarkoita.. Mä en vain selviä ilman Santtua..” mä kähisin Ellille hädintuskin kuuluvasti syyllisyyden kuristaessa yhä armottomasti kurkkuani katsoessani suoraan niihin Ellin loukkaantuneisiin ja syyttäviin silmiin. Mä olisin kestänyt vielä jotenkuten Ellin vihan, koska se oli samanlainen tuittupää kuin minä ja kuohahti hyvin herkästi tunnekuohujensa vuoksi eikä aina näin ollen tarkoittanut sanojaan, mutta sen sijaan se Ellin puheen ja katseen syyllistävä sävy mun oli hyvin vaikeaa kestää. Varsinkin, kun niitä sanojaan Elli selvästikin kyllä tarkoitti, ja ne sanat sivalsivat mua oikeesti ihan hiton ilkeästi, koska pitihän ne paikkaansa, mikä sai syyllisyyteni paisumaan tonnin kokoiseksi taakaksi harteilleni, painaen mua kasaan. *Musta tuntui, että olin paskin ihminen, jonka maa päällään kantoi..*

”Tää.. tää.. tää on oikeesti vain niin vitun epäreilua!!!” Elli kiljui yhä vihaisena, jonka jälkeen se syöksähti mua kohti, tönäisten mua rintaan, jolloin mä horjahdin vähän taaksepäin. Olisin varmaan ihan kaatunutkin, ellei Santtu olis estänyt sitä kädellään. Valintani oli kyllä oikeesti saanut Ellin menettämään malttinsa ihan totaalisesti, kun se heittäytyi jo väkivaltaiseksikin, *ja se tuntui minusta ihan järjettömän pahalta. Se, että olin ajanut Ellin tällä tavoin reunan yli, saaden sen ihan suunniltaan. Se tuntui niin pahalta, että jouduin jo nielemään kyyneliä, kun kuuntelin Ellin raivoamista. En mä todellakaan olis halunnut satuttaa sitä näin..* ”Ihan vitun epäreilua!!! Tottakai sä valitset nyt Santun, kun te ootte viettäneet enemmän aikaa viime aikoina, oikein kietoutuneina toisiinne viimeisen kuukauden ajan!!! Enhän mä oo saanut edes mahdollisuutta olla sulle yhtä tärkeä ja yhtä paljon sun kanssas kuin Santtu!!! En oo muutenkaan saanut mahdollisuutta, kun sä oot suosinut koko ajan Santtua!!! Kai sä tajuat, miten vitun epäreilua se on, että sä oot ollut koko viimeisen kuukauden Santun kanssa!!!”

”Hei! Henkka ei oo MISSÄÄN VAIHEESSA suosinut mua! Se oli silloin aikaisemmin vain mun tukena, kun mä TARVITSIN sitä, ei muuta! Ja usko jo, Henkka oli mun luona tän kuukauden VAIN JA AINOASTAAN siksi, kun se oli niin paskana, ettei jaksanut yhtään mitään tai yhtään ketään, eikä jaksanut olla kenellekään yhtään mitään, kun Oskarin kuolema mursi ja murskasi sen niin pahasti!” Santtu älähti jälleen mua puolustaen, korottaen sekin jo ihan reippaasti volyymiaan, selvästi vihastuneena siitä, miten Elli syyllisti mua ja jatkoi samoista hiton asioista jankuttamista.

”Seli seli ja haista jo paska!! Oskarin kuolema oli vain hyvä tekosyy viettää aikaa sun kanssas ja suosia sua!!!” Elli rähähti Santulle kimpaantuneena ja keskitti sitten kiivaan katseensa mun, huutaen mulle seuraavaksi sanat, jotka todistivat mun tehneen oikean valinnan ja Ellin olleen kaikkea muuta kuin hyvä kumppani mulle. Sanat, jotka olivat niin monella tasolla niin hiton väärin ja niin hiton ymmärtämättömiä, ettei mitään

järkeä. "Vittu Henkka, Oskari oli vain joku vitun random-äijä eikä sun isäs!!"

Mä henkäisin terävästi ja huojahdin järkytyksestä Ellin sylkäistyä ne sanat kasvoilteni, ottaen tukea vieressäni seisovasta Santusta. Santtu, joka sieppasi minusta heti tiukasti kiinni, vilkaisi mua huolissaan, ennen kuin se kohdisti katseensa Elliin, jolloin Santun katse muuttui ihan toisenlaiseksi. Silloin sen silmistä heijastuvan huolen korvasi viha, enkä mä ollut valehtelematta nähnyt Santun silmissä KOSKAAN niin vihaista ja suorastaan kovaa ja TAPPAVAA katsetta, kuin niissä oli nyt.

"NYT JUMALAUTA ELLI!!! NYT SÄ MENIT LIIAN PITKÄLLE!!! NYT SE HELVETIN SUU SUPPUUN, PAINU VITTUUN JA MENE VITTU ITTEES!!!" Santtu ärjäisi Ellille niin vihaisesti ja voimallisesti, että minäkin ihan hätkähdin, koska en ollut IKINÄ kuullut Santun karjuvan sillä tavoin yhtään kenellekään. Santtu ei kertakaikkiaan hermostunut KOSKAAN kenellekään, kun se oli niin empaattinen, ymmärtäväinen ja kiltti ihminen, joten Elli oli todellakin ylittänyt nyt rajan sanoillaan ja ollut niin ymmärtämätön mua kohtaan, ettei Santtukaan jaksanut enää ymmärtää sitä. "Vittu oikeesti, JUST TÄN TAKIA Henkka oli mun luona eikä sun luona Oskarin kuoltua!! Koska mä ymmärrän sitä, toisin kuin sinä!! Miks vitussa Henkka olis edes halunnut olla sun luona, kun sä ajattelet noin, etkä ymmärrä, kuinka äärettömän tärkeä Oskari oli Henkalle??!! Oskari ei ollut sille mikään vitun random-äijä, vaan se oli Henkalle oikeesti kuin isä, jonka menetys MURSKASI Henkan ihan palasiksi!! Oskari oli jumalauta AINOA ISÄ, joka Henkalla on KOSKAAN ollut!! Kehtaatkin vähätellä Oskarin merkitystä Henkalle noin!! Ethän sä vittu ymmärrä Henkkaa yhtään, jos et tajua, miten tärkeä Oskari oli Henkalle!! Oskari PELASTI Henkan, suojeli ja huolehti siitä kaikki nää vuodet, oli Henkalle ELINTÄRKEÄ JA KORVAAMATON tukipilari ja kallio Henkan jalkojen alla! Ja nyt se kallio on poissa ja maa Henkan jalkojen alta sortunut!! Totta vitussa Henkka on ihan paskana ja palasina!! Totta vitussa Henkka suree sitä ainoaa ISÄÄNSÄ, jonka se on koskaan tuntenut!! Henkalla on TODELLAKIN ihan vitusti syitä surra Oskaria!! Henkka RAKASTI Oskaria kuin isäänsä, tottakai se suree sen menetystä!! Häpeäisit Elli, miten vitussa sä voit puhua Oskarista noin ja vähätellä Henkan surua???!!"

Elli vain tuijotti sille raivoavaa Santtua silmät lautasina ja monttu auki, aukoen suutaan ihan mykkänä ja järkyttyneenä, kun taas mä tapitin Santtua sitä kohtaan tuntemani rakkauden vain kasvaessa. Olin melkein liikuttunut siitä, miten voimallisesti se mua puolusti, ja kuinka hyvin se mua ymmärsi. Kyllähän jo pelkästään se Santun ymmärrys mua kohtaan tuntui niin saakelin hyvältä, että meinasin itkeä.. Se TODELLAKIN ymmärsi mua paremmin kuin Elli ja se TODELLAKIN oli ollut oikea valinta, enkä mä TODELLAKAAN voisi KOSKAAN valita toisin. Santtu ei ollut mikään vaihtoehto, vaan se

oli AINOA mahdollinen valinta, oikeasti oli..

”Mee Elli pois, mä en.. en halua olla sun kanssas enää missään tekemisissä tän jälkeen.. En halua olla enää sun ystäväskään, kun sä kerran ajattelet noin.. Miten sä voit oikeesti ajatella ja sanoo mulle noin.. Mee pois, ja anna mun toipua rauhassa..” mä kähähdin kuristuneella äänellä, Ellin kohdistuessa silloin järkyttyneen katseensa muhun ja Santun kiertäessä kätensä alaselälleni entistäkin tiukemmin, kuin pitääkseen mua pystyssä ja turvassa kaikelta pahalta. Mä kohtasin Ellin katseen ihan rikkinäisenä ja minusta tuntui oikeesti ihan sairaan pahalta pyytää sitä lähtemään kaiken tän jälkeen, mutta jos se kerran ajatteli noin, eikä ymmärtänyt mua oikeesti niinku yhtään, niin se ei kyllä ollut edes mun oikee ystävä.. *Vielä vähemmän Se Oikea mulle.*

”Kuinka sä kehtaat pyytää mua lähtee kaiken tän jälkeen -”

”Nyt ulos täältä, ennen kuin mä viskaan sut pihalle! Mä en jumalauta kuuntele enää hetkeäkään sitä, miten sä tylytät ja satutat Henkkaa! Painu nyt jo helvettiin, Elli!” Santtu keskeytti järkytyksestään toenneen Ellin sähköhdyksen vihaisesti. Eihän Elli tietenkään voinut kuunnella ja ymmärtää mua edes tässä.. Kyllä mä sen siis edelleenkin ymmärsin, koska Elli oli yhä tunnekuohunsa kourissa, ihan helvetin loukkaantunut ja pettynyt, mutta sitä suuremmalla syyllä sen pitäis lähteä, ennen kuin tää meidän välinen silta palais ihan lopullisesti. Jos siitä nyt oli enää mitään jäljellä.. Mutta kohta ainakaan ei olisi, ellei Elli antaisi asioiden olla ja lähtisi. Nyt se kaivoi vain koko ajan syvempää kuoppaa suhteellemme. ”NYT, ELLI. OVI ON TUOSSA. MENE”, Santtu komensi ihan törkeän vihaisena ja ankarana, Ellin sulkiessa suunsa tiukaksi viivaksi ja tuhahtaessa äkäisesti, ennen kuin se käänsi kuin käänsikin selkänsä, lähti harppomaan ulko-ovelle ja poistui Santun asunnosta ovet paukkuen. Sekä mä että Santtu tuijotettiin hetken ajan sen perään, kääntyen sitten katsomaan toisiamme, *ja siinä samassa mä jo romahdinkin.* Mä vain purskahdin itkuun, Santun kietoessa heti kätensä vapisevan kehoni ympärille, vetäen minut tiukasti itseään vasten.

”Älä päästä Elliä ihos alle.. Sillä ei ollut MITÄÄN oikeutta tylyttää ja syyllistää sua noin.. Varsinkaan kun se itte on noin vitun ymmärtämätön.. Kuinka vitussa se kehtaskin vähätellä sun surua niin..” Santtu kuiskutteli korvaani, puhuen ensin mitä lohduttavimmalla äänellä, mutta sitten melkein muristen viimeiset lauseensa, edelleen ihan julmetun vihaisena mun puolesta. Sen jälkeen se rutisti mua lujaa syleilyssään ja mä rutistin sitä takaisin, painautuen auliisti Santtua vasten koko kroppa täristen. Me vain halailtiin toisiamme tovin ajan ihan hiljaa, mutta sitten Santtu rikkoi sen hiljaisuuden henkäisemällä vähän tukahtuneesti: ”Henkka, mä.. KIITOS. Kiitos, kun valitsit minut..”

”Mä en olis ikinä voinut valita toisin..” mä kähisin huomattavasti Santtua ahtaammin,

ennen kuin hillittömästi tärisevät jalkani pettivät alta, kun tajusin, mitä juuri oli tapahtunut. *Mä olin joutunut valitsemaan, jonka seurauksena mun ja Ellin parisuhde, ja varmaan ystävyyskin, oli päättynyt tähän.* Tässä oli käynyt juuri niin kuin olin pelännyt käyvän, ja mä suoraan sanottuna pelkäsin, ettei Santtukaan jaksais katsella mua, tällaista surkeaa ihmisenkuvatusta, joka itkee exänsä perään ja itkee muutenkin koko ajan, kovin kauaa.. Kukapa jaksaisi.. Mä pelkäsin yhä, että menettäisin vielä Santunkin tän kaiken seurauksena.. *Ja sitten mulla ei olisi enää ketään..*

Vaikka huterat jalkani eivät kantaneetkaan mua, niin onneksi Santtu kantoi. Se kannatteli mua - taas kerran - pystyssä ja nappasi minut syliinsä, kantaen minut tuttuun tapaan sängylle keräämään voimia. Mä nyyhkäisin hiljaa vetäytyessäni tuttuun sikiö-asentoon, Santun silitellessä hiuksiani ja kasvojani lohduttavasti.

"Anteeksi, kun reagoin näin.. Mun pitäis olla onnellinen susta, eikä romahtaa Ellin -"

"Hei, höpöhöpö. Tottakai suhun sattuu ja sä oot paskana. Sä menetit just Ellin.. *Mun* takia. Ei se tunnu minustakaan kovin hyvältä.." Santtu kuiskaili yhä mitä lempeimmällä ja myötätuntoisimmalla äänellä, hennon tummuuden eksyessä kuitenkin sen puheeseen lopuksi, jonka vuoksi mä kohotinkin kyöneleisen katseeni siihen. Mä näin varjot Santun silmissä, ja päättelin siitä, että siinä missä mulla oli ihan järjettömän syyllinen olo kaikesta, erityisesti siitä, kuinka mun ja Ellin suhde oli lopulta päättynyt, niin oli kyllä Santullakin.. "Mutta mä oon silti kiitollinen ja onnellinen siitä, että sä valitsit minut. Mä rakastan sua oikeesti kuuhun ja takaisin, ja mä.. mä olisin kuollut, jos sä olisit valinnut Ellin.. Joten, kyllä mä tän syyllisyyden kestäen. Ennemmin tän kuin sun menetyksen.."

"Samoin.." mä henkäisin ääni särähtäen, ensimmäisen kyöneleen vierieissä silmäkulmastani kasvoilleni. Santtu kohotti heti kätensä poskelleni ja pyyhkäisi sen hellästi pois.

"Rakas, sä saat silti olla paskana ja palasina sun ja Ellin eron takia. En mä siitä ota itteeni tai suutu, jos sä sitä pelkää. Tottakai sua sattuu nyt ja tottakai tää vajottaa. Sä menetit just kumppanis ja ystäväs, tottakai se hajottaa ja vajottaa.. Ei hätää, mä ymmärrän sen, enkä oo menossa minnekään. Sä et koskaan tuu menettää mua, mä lupaan sen. Mä oon tässä ja tässä mä pysyn.." Santtu lohdutteli mua kasvojani silitellen, kuin lukien aikaisemmat ajatukseni siitä, että pelkäsin menettäväni senkin, suoden mulle perään vielä lohduttavan ja rakastavan hymynkin, joka kyllä helpotti jälleen kerran kipulevaa sieluani ja särkynyttä sydäntäni.. "Muista; vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi, niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi.."

"Kiitos", mä nyyhkäisin ihan särkyneellä mutta kuitenkin kiitollisella äänellä, kiedoin käteni tiukasti Santun ympärille ja vedin sen ylleni, meidän syleillessä toisiamme lujaa siinä sängyllä maaten, toisiimme kietoutuneina. Luojan kiitos mulla oli Santtu, ja luojan

kiitos se ymmärsi mua niin hyvin. Joku toinen, kuten Elli, ei olis ymmärtänyt.. En mä kyllä olis oikeesti voinut koskaan, ikinä enkä milloinkaan valita toisin. En, vaikka olin jälleen yksinäisempi kuin aikoihin. En, vaikka tää valinta olikin tehnyt ihan sairaan kipeää, ja tulisi ihan varmasti vajottamaan mua jonkin aikaa, kuten Santtukin oli todennut.. Silti. Santtu oli ainoa mahdollinen valinta. *Aina ja ikuisesti.*

Niinhän siinä sitten tosiaan kävi, että Ellin ja mun ero vajotti mua, romahduttaen minut useammaksi päiväksi taas sängyn pohjalle, koska kyllähän mua oikeesti sattui, ja ihan pirusti sattuikin, kun menetin Ellin, sekä rakkaana että ystävänä.. Ja mä olin todellakin menettänyt Ellin myös ystävänä. Se ei nimittäin vastannut enää viesteihini eikä suostunut puhumaan kanssani ollenkaan. Se särki oikeasti sydämeni, tottakai särki, kun olin menettänyt sekä toisen parhaista ystävistäni, että sydämenpuolikkaani. Olin ihan murheen murtama, ja mulla oli tosi tyhjä ja surkea olo mun ja Ellin välirikon takia, jonka vuoksi vajosin hetkeksi ihan pohjalle. Ja jo tutuksi tulleen Santun sängyn pohjalle myös..

Mutta siellä sängynpohjalla oli ihan hyvä olla ja pohtia asioita, sillä Santun sänky - ja Santtu - kannatteli mua, kun en itse pysynyt pystyssä ja kasassa. Enpähän ainakaan kaatuillut koko ajan turvalleni käydessäni sitä kaikkea läpi pimeydessä kompuroiden.. Hitto soikoon, ihan kuin Oskarin kuolemassa ei olis ollut tarpeeksi käsiteltävää ja kannettavaa, niin sitten mun piti tarpoa vielä tällaisenkin pimeyden läpi.. No, ei mahtanut mitään, kun paska oli jo osunut tuulettimeen. Sen läpi oli sitten vain rämmittävä.. Ja niin mä tein, rämpien kuvainnollisesti kaulaa myöten ulottuvassa paskassa kohti valoa, käyden mun ja Ellin suhdetta läpi samaan aikaan, kun tein surutyötä vielä Oskarinkin kohdalla. Onneks mulla oli se sänky, se turvasatamani, ja Santtu tukenani. Koska muuten olisin varmaan kuollut kipuuni.. Niin Ellin kuin Oskarinkin aiheuttamaan..

Vaikka Oskarin kuoleman aiheuttama kipu oli huomattavasti suurempi kuin Ellin ja mun välirikon aiheuttama, niin kyllä se jälkimmäinenkin silti sattui ihan saamaristi. Vaikka Elli olikin ollut viimeisen kerran puhuessamme oikeasti todella ilkeä ja inhottava, ja jopa törkeä, osoittaen olevansa kaikkea muuta kuin oikea valinta.. Vaikka eihän Elli ollut todellakaan ollut mulle aina hyvä, tai edes hyväksi.. Ja vaikken ollut aina ollut onnellinen Ellin kanssa.. Mutta silti, tottakai mua oli sattunut menettää Elli, kaikesta huolimatta, minähän rakastin sitä. Sitäpaitsi, kaikissa parisuhteissa oli omat ongelmansa.. Sen rakkauteni vuoksihan mä olin ne ongelmat ja Ellin oikut kestänytkin, ja sen rakkauteni vuoksi mä olin nyt ihan hajalla, kun meidät välit oli menny kokonaan poikki..

Vai olinko mä ollut vain läheisriippuvainen? Olinko mä vain roikkunut Ellissä silkkää yksinäisyyttäni, vaikken ollut sen kanssa onnellinen..? Olinkohan mä tosiasiasa ollut

Ellin kanssa, ja halunnut kokeilla tätä polyamorista suhdettakin, ihan silkasta yksinjäämisen pelosta.. *Silkkaa yksinäisyyttäni*. Fakta kuitenkin oli, että ihmiset jäivät USEIN huonoihinkin suhteisiin yksinjäämisen pelosta, ja pelkojensa vuoksi ylipäättäänkin. Kylähän mun oli myönnettävä, että sillä saattoi olla osuutensa minunkin kohdallani, ja se osuus saattoi olla jopa leijonanosuus, se kaikkein suurin tekijä.. Koska olihan yksinjäämisen pelkoni ihan JÄRJETTÖMÄN massiivinen. Kyllä se oli varmasti vaikuttanut vähintäänkin siihen, että olin pysynyt Ellin kanssa, vaikkei suhteemme ollutkaan ollut mikään kaikkein parhain. Vaikka suhteemme oli ollut välistä oikeasti jopa melko huono, kun Elli ei vain kyennyt ymmärtämään mua.

Ja olihan se yksinjäämisen ja *menettämisen* - ja sitä kautta myös hylkäämisen - pelkoni nyt jumalauta vaikuttanut siihenkin, että olin ryhtynyt siihen polyamoriseen suhteeseen Ellin ja Santun kanssa, pakkohan mun oli se myöntää, vaikka se olikin vaikeaa, enkä olis halunnut sitä tehdä.. Mutta olinhan mä pelännyt, että jäisin yksin, jos en ryhtyisi siihen. Olinhan mä pelännyt, että menettäisin jommankumman, tai jopa molemmat, ilman sitä. Olinhan mä pelännyt tulevani hylätyksi sotkettuani asiat ja ollessani ihan viallinen, TAAS KERRAN. Kun en ollut kyennyt valitsemaan kahden rakkaani väliltä, vaikka senhän pitäisi olla ihan helppoa ja yksinkertaista. Kuka muu nyt muka saakeli vatuloisi niinku mä olin tehnyt.. Minähän olin ollut ihan epäonnistunut paska.. *Ja koko sen suhteen ajan mä olin sitten vain pelännyt jääväni yksin, jos kaikki kaatuis.*

Joten kyllä. Järjettömän suurilla yksinjäämisen, menettämisen ja hylkäämisen peloillani oli TODELLAKIN ollut näppinsä pelissä ja tekemistä asian kanssa. Niin Ellin kuin sen polyamoriankin suhteen.. Kyllä se pelko yksinäisyydestä oli ollut se SUURIN syy kaikkeen. Mä en ollut vain kestänyt ajatusta, että jäisin yksin, enkä ollut halunnut luopua ainoista ystäväistäni. Ainoista ystäväistä, jotka olivat pysyneet aina rinnallani. En ollut vain halunnut menettää kumpaakaan, kun molemmat olivat olleet mulle niin elintärkeitä ystäviä.. Ja siksi se oli ollut jopa sairaan *pelottavaa*, kun mä olin tajunnut, etten voisi palata ystäviksi enää kummankaan kanssa. Se oli säikäyttänyt mua vain lisää ja ajanut minut harkitsemaan sitä polyamorista suhdetta, ja ryhtymäänkin siihen. *Koska mä olin ajatellut, etteivät Santtu tai Ellikään olis pystyneet enää siihen, palaamaan ystäviksi, mikä tarkoitti jommankumman menettämistä.* Ja niinhän tässä lopulta oli käynyt. Olin menettänyt toisen ystäväistäni..

No, ehkä mä selviäisin tästä, kun mulle oli jäänyt edes toinen niistä, ja kun se toinen oli Santtu, joka oli korjannut mun siivet ennenkin. Santtu, joka ei ollut KOSKAAN hylännyt mua yksin.. Vaikka tottakai se joutui käymään töissä ja lähtemään välillä asunoltaan, jolloin jäin yksin, mutta en mä silti kokenut sen hylkäävän mua. Varsinkaan,

kun Santtu tykitti mulle koko päivän ajan aina viestiä, huolehtien minusta poissaolostaan huolimatta, heh.. Mutta kyllähän mä myönsin, että niinä hetkinä mä kaipasin kotiin, omalle asunnolleni, jossa.. *jossa olisin tavallaan lähempänä Oskaria*. Jossa pystyin ajattelemaan, että Oskari oli siellä kanssani.. Jonka ansiosta en ehkä kokisikaan olevani niin yksin edes silloin, kun Santtu ei ollut paikalla..

Samassa mä hätkähdin hereille ajatuksistani, kun avain työnnettiin lukkoon ja ovi raplattiin auki, Santun tullessa juuri kotiin töistä. Mä kuulin sen laskevan jotain eteisen lattialle ja sulkevan oven, ennen kuin se asteli hiljaisena ja mietteliään näköisenä olohuoneeseen, kohdistuen heti pohtivaisen katseensa muhun. Mä soin sille pienen hymyn iloisena jälleennäkemisestä ja nousin sitten istumaan siihen Santun sängylle, jonka luokse sekin hipsi, istahtaen viereeni mua tapittaen. Mä katsoin itse Santtua vähän kysyvästi, ihmetellen sitä, mikse se tapitti mua sillä tavoin.

”Mä oon tässä miettinyt koko päivän sellaista, että.. haluaisitko sä rakas jo kotiin..?” Santtu kysyi minulta hiljaisella äänellä, jatkaen vielä pohdintojaan selventäen: ”Omalle kämpälles siis. Jossa Oskari olis tavallaan lähempänä sua.. Olisko sulla siellä vähemmän yksinäinen olo silloin, kun mä oon töissä? Kun mä oon vähän huolissani siitä, kun sä joudut olee yksin ne ajat, kun mä oon töissä, niin helpottaisko kotiinpaluu sun yksinäisyyttä..? Koska siellä sä et olis yksin, vaan Oskari olis tavallaan siellä sun kaa..”

Mä hätkähdin melko rajusti ja jäin vain tuijottamaan Santtua hetkeksi, lähes typeryneenä siitä, kun se tunsu minut niin hyvin. Herrajumala, lukiko se mun ajatuksia?? Vai miten se kykeni ymmärtämään sielunmaisemaani oikeesti noin hyvin??

”Ehkä..” mä mutisin lyhyesti, kun en saanut aluksi hämmennykseltäni ja ihmetykseltäni muuta ulos suustani. ”Jos jaksaisin vain siirtyä sinne, siis..”

”Mä tietenkkin auttaisin. Voin vaikka kantaa sut”, Santtu virkkoi, hymyillen mulle lämpimästi kohottaessaan kätensä silittämään poskeani. ”Mä oon vain ajatellut, jo jonkun aikaa itseasiassa, että ehkä sun olis hyvä palata kotiin. Koska sä ehkä *kaipaisit* sitä..? Kaipaisit sitä kodin tuomaa turvallisuudentunnetta, mutta myös Oskarin läsnäoloa. Kaipaisit sitä turvasatamaa, jollaiseksi Oskari sen sun kämpän loi, ja jossa se itse olis tavallaan edelleen läsnä..” Santtu jatkoi vielä varovasti, mun nyökätessä hitaasti sen sanoille. Oikeassahan se oli.. Kyllä mä kaipasin kotiin. *Kotiin Oskarin luokse*. Kaipasin paikkaan, jossa mulla oli muistoja Oskarista. Kaipasin paikkaan, joka muistutti mua Oskarista. Jossa se tosiaan olis lähempänä mua ja tavallaan läsnä.. En vain olis samalla halunnut luopua tästä Santun turvallisesta tuoksusta, joka täällä sen luona vallitsi. Ei mun koti tuoksunut Santulta.. ”Sä et aluksi pystynyt olemaan siellä, mutta ehkä sä pystyisit jo palaamaan sinne..? Ehkä sulla olis *tarvekin* palata sinne, kotiin, Oskarin luo..”

"Kyllä mä sinne rehellisyyden nimissä jo kaipaen. Kaipaen *Oskaria*, ja kotiinpaluu voisi tosiaan auttaa siihen ikävään, kun Oskari olis siellä ihan eri tavalla läsnä kuin täällä. En tosiaan kokis olevani siellä niin yksinkään, mikä olis vain plussaa.." mä tokaisin vaimealla äänellä, katsellen hetken ajan Santtua sen vihreisiin lempeisiin silmiin, ennen kuin lisäsin ääni hienoisesti väristen: "Mutta siellä ei tuoksu sinulta, kun se ei oo sun koti.. Mä en haluaisi luopua sinunkaan turvallisesta tuoksusta ja tästä kodista.. Tästä turvasatamasta.."

"Ehkä se voisi olla minunkin koti?" Santtu ennemmin kysyi kuin ehdotti, jälleen vähän varoen. Mä jäin taas töllöttämään sitä yrittäessäni prosessoida sen sanoja. Mitä se tarkoiteen ottaen tarkoitti..? "Ehkä se voisi tuoksua minulta, ja olla minunkin koti. Entä jos mä muuttaisin sinne sun kanssa?"

"Ai että sä luopuisit omasta kämpästä kokonaan ja asuisit mun luona?" mä henkäisin Santulle, tapittaen sitä edelleen hyvin kiinteästi silmiin. Ehdottiko se juuri yhteenmuuttoa? Sehän olis parasta ikinä! Tottakai mä haluaisin asua Santun kanssa!

"Niin.. Mä haluaisin olla KOKO AJAN sun kanssa.. Jos se vain sulle sopii, niin mä haluaisin asua sun kanssa saman katon alla.. Haluaisin muuttaa yhteen.." Santtu vastasi hiljaisella äänellä, katsellen mua vähän epävarmana. Kuin se olis alkanut epäröidä sen suhteen, että oliko sen kannattanut ehdottaa yhteenmuuttoa mulle. Luuliks se, etten *mä* haluais asua *sen* kaa?? Sitten se oli kyllä ihan pöljä! Tottakai mä haluaisin asua saman katon alla Santun kanssa! Ihan virallisestikin! Tottakai mä tahtoisin, että Santusta tulis mun avopuoliso! Sehän olis suorastaan unelmien täyttymys! Tai no, ehkä kuitenkin se olis, että siitä tulis mun AVIOpuoliso, mutta eipäs mennä nyt asioiden edelle..

"Hölmö, ei sun tarvii luimuilla! Totta vitussa se sopii ja se tekis minut itseasiassa ihan helvetin onnelliseksikin! Totta vitussa minäkin haluaisin asua saman katon alla sun kanssa!" mä rauhoittelin heti Santun mieltä rakastavalla ja aidosti innokkaalla äänellä, silmät oikein tuikkien innosta, jotta se varmasti näkisi, että *minä* TODELLAKIN haluaisin muuttaa sen kanssa yhteen, eikä sillä siis olis mitään luimisteltavaa. Ihan turhaan se oli epävarma mun puolesta! "Mutta ootko SÄ varma, että sä haluaisit muuttaa nimenomaan MUN luo? Ootko sä varma, että haluat luopua tästä, omasta kodistas?"

"Kyllä, olen satavarma, ja kyllä, nimenomaan sun luo, en ole edes harkinnut sitä, en sekuntiakaan, että me jäätäs tähän. Koska se sun kämppä on sulle muisto Oskarista. Mä ymmärrän, ettet sä varmasti halua luopua siitä. Mua puolestaan ei haittais PÄTKÄÄ-KÄÄN luopua tästä asunnosta ja muuttaa sun luo. Mun koti on siellä missä sä oot.. On aina ollut", Santtu vakuutteli hellästi hymyillen, kohottaen samalla kätensä poskelleni. Kylmät väreet kulki selkäpiitäni pitkin, kun Santtu silitti poskeani peukalolla ja katsoi

mua rakastavasti syvemmälle silmiin kuin kukaan muu oli koskaan katsonut. Mä oikein TUNSIN Santun rakkauden sillä hetkellä, sen levitessä Santun sormenpäistä ja sen katseen kautta koko kehooni, lämpimän tunteen täyttäessä joka soluni ja pakahduttaessa sydämeni päästessään aina sydänalaani asti. Sydämeni tulvi lämpöä, saaden minut henkäisemään ääneen, kun ONNENkyyneleet tulvahtivat silmiini. Sillä hetkellä mä todellakin tunsin olevani rakastettu. *Sillä hetkellä mulla oli hyvä olla.* Vaikka maailma oli yrittänyt murtaa ja murskata minut, hajottaen minut ihan maan tasalle, niin Santun rakkaus korjasi mua hetki hetkeltä ehjemmäksi, ja siinä hetkessä musta tuntui aidosti siltä, ekaa kertaa pitkään aikaan, että mä oikeesti VOISINKIN tulla ehjäksi. Ekaa kertaa aikoihin musta todella tuntui, että mä selviäisin elämästäni. *Santun ansiosta ja Santun kanssa, Santtu rinnallani.* "Mä rakastan sua, eniten koko maailmassa. Sä OLET mun koko maailma, mä en tarvii mitään muuta kuin sut. Mun koti todellakin on siellä, missä sä oot.. Mulle on tärkeintä, että mä saan olla sun kanssas. Se on ainoa mitä mä tarviin. Ainoa mitä mä kaipaan. Kunhan mä vain saan olla sun kanssas, niin mulla on kaikki hyvin.."

"Voi luoja sä oot ihana ja voi luoja miten paljon mä rakastan sua", mä henkäisin käheästi ainoat sanat jotka sain siinä hetkessä tulemaan ulos suustani, ja syöksähdin sitten voimalla suutelemaan Santtua. En osannut puhua yhtä kauniisti kuin Santtu, joten mä osoitin ylitsevuotavaisen rakkauteni sitten toisin. Osoitin sen teoin, tällä kertaa pitkällä ja rakastavalla suudelmalla, josta en meinannut laskea Santtua ollenkaan pois.

"Itse olet.." Santtu hymähti mulle lämpimästi päästäessäni sen lopulta pois huuliltani, kun mun oli vain ihan pakko vetää henkeä. Mulla nimittäin meinasi happi loppua. Niin intensiivinen se rakastava suudelmamme oli ollut. "Pitäiskö mun nyt sitten soittaa Jerelle ja pyytää muuttoapua mahdollisimman pian, jotta sä pääsisit kotiin..?"

"Joo.." mä kähisin vastaukseksi ja syöksyin uudestaan Santtua vasten, painaen suudelman toisensa jälkeen sen huulille kaataessani sen alleni sängylle. "Kunhan mä oon ensin pussaillut ja rutistanut ja kosketellut ja rakastellut sut kuoliaaksi", mä henkäilin suudelmien välissä Santun huulia vasten, saaden sen hymähtämään uudelleen. Sain mä sen kyllä henkäilemäänkin ja värähtelemään kosketuksillani, jotka etenivät pitkin sen kroppaa kaikilla niillä hyvänolon pisteillä, jotka tiesin, ja lopulta me tosiaan päädyttiin kiipeämään ne mielihyvän tikkaat yhdessä ylös Seitsemänten Taivaaseen. Pariinkin otteeseen. *Koska hyvä olo ajoi aina pahan olon pois,* ja Santun kanssa mulla oli vain niin järjettömän hyvä olla. Huisin hyvä. "Kohti ääretöntä ja sen yli" tyyppisen hyvä..

Mjoo. Saattoi olla, että se puhelu Jerelle jäi sinä päivänä tekemättä, mutta Santtu soitti sille heti seuraavana päivänä. Ja itse muutto käynnistyi jo kahden päivän päästä siitä!

Muuttoavuksi ilmoittautuneet Pojat, eli Mikke, Make, Jupe, Edi ja Nipa, sekä jengin ulkopuolisista korjaamolaisista Nikke (joka oli kuullut Poikien puhuvan yhteenmuutos-tamme), auttoivat Santtua pakkaamaankin silloin muuttopäivänä ihan lennosta, joten koko paska eteni ja sujui hyvin sutjakasti, lennokkaasti ja saumattomasti. Suorastaan suitsait sukkelaan. Aloitimme koko höskän aamulla ja jo neljään mennessä koko muutto oli tehty, kun ei Santulla ollut ihan hirveästi sellaista tavaraa, jotka se säilytti ja kulje-tutti pojilla mun asunnolle. Se ei ensinnäkään halunnut, että meidän yhteinen koti pul-listelisi tavaraa heti alkajaiseksi niin, että se nitisisi liitoksistaan, mutta siksi toisekseen se ei myöskään TARVINNUT suurinta osaa kamoistaan, koska mulla oli jo kyseiset ta-varat. Kuten esimerkiksi sänky, keittiönpöytä ja sohva. Ynnä muuta shaissee.

Santtu muutti mun luo siis vain kaikkein tarpeellisimmat ja välttämättömimmät, tai sellaiset kamat, joilla oli sille tunnearvoa. Loput eli ne niin sanotut ylimääräiset tavarat Pojat - tai siis, osa Pojista - veivät mukanaan myydäkseen ne, jotta mä ja Santtu saatais vähän pesämunaa. Ihan ku me ei oltais saatu munaa jo ihan tarpeeks muutenkin, hee-hee. *Voi hyvä luoja Henkka taas sun juttuja..* No, toisaalta, ehkä tää oli vain hyvä merkki. Merkki siitä, että olin alkamassa toipua saamistani iskuista. Kun pystyin taas lyömään leikkiä.. Mutta jooooooooo, anyway, palataan asiaan. Osa Pojista, eli suomeksi sanottuna Jupe ja Make, lähtivät tosiaan kantohommat tehtyämme Santun ylimääräiset romut mukanaan, ööööö, ties minne, kun taasen Mikke (joka oli repinyt itsensä ylös sängystä ihan vain meidän vuoksemme, yhyyyy), Edi, Nipa ja Nikke jäivät vielä kahville mun kämpälle, joka oli edelleen yllättävän tilava. Mikke kertoili siinä samalla, että ne menis seuraavaksi Edin ja Nipan kanssa siivoamaan Santun vanhan kämpän, ja lisäsi vielä, että Jerekin olis by the way halunnut olla auttamassa muutossamme, mutta ei ollut päässyt kiireidensä vuoksi. Ei tietenkään, sehän oli The Boss nyt. Se oli varmasti ihan pirun kiireinen.. Olimme silti iloisia siitä, että se olis kuitenkin HALUNNUT olla auttamassa meitä. Ihan hyvin se siis hoiti Oskarin tonttia..

Poikien ansiosta mun ja Santun ei tarvinnutkaan liikauttaa sitten enää eväämmekään sen jälkeen, kun Mikke, Edi, Nipa ja Nikke lähtivät minut halattuaan luotamme. Kun ne hoitais sen loppusiivouksenkin puolestamme.. Mutta päätimme kuitenkin liikauttaa eviämme ja tehdä sen loppusiivouksen sijaan jotain muuta. Älkää nyt innostuko, emme sentään intoutuneet lemmenleikkeihin, vaan päätimme lähteä käymään Oskarin hau-dalla. Mä halusin kertoa sille, mitä viime aikoina oli tapahtunut. Halusin kertoa, kuinka mun, Ellin ja Santun polyamorinen suhde oli lopulta päättynyt, kuinka mä ja Santtu oltiin muutettu juuri yhteen ja kuinka onnellinen olin kaikesta huolimatta juuri nyt. Kuinka onnellinen olin Santun kanssa.. Halusin kertoa Oskarille yksinkertaisesti KAIKEN.

Olin oppinut avautumaan sillekin *juuri* ennen kuin se kuoli, joten halusin päästä puhumaan sille pitkästä aikaa. Mun TARVITSI päästä puhumaan Oskarille pitkästä aikaa.. Eihän se pystyis vastaamaan, mutta saisinpa ainakin itse sen kaiken pois sydämeltäni. Niinku Oskari olis toivonut mun saavan.. *Voi Oskari..*

Ja oma aikani mulla menikin selittää Oskarille sitä kaikkea, Santun töröttäessä koko sen ajan vieressäni tukenani, silitellen selkääni lohduttavasti, kun mä puhkesin välillä kyyneliin kaivatessani Oskaria niin kovasti. Se itkeminenkin toki pitkitti sitä hautausmaareissuamme, kun lauseeni katkeilivat välillä niin pahasti, mutta kyllä mulla olis mennyt aikaa ilman sitäkin. Kun mulla oli niin paljon kerrottavaa Oskarille, kun en ollut päässyt puhumaan sille yli kuukauteen.. Meillä meni reippaasti parikin tuntia siihen reissuumme, ellei jopa enemmänkin - en tiedä, kun kadotin ajantajuni - ja kun lähdimme palaamaan kotia kohti, hieman raskain ja ennen kaikkea hitain askelin, alkoi olla jo ilta. Aurinkokin alkoi jo käytännössä laskea, kun pääsimme lopulta kotimme alaovelle Raatihuoneenkadulle, eli kello alkoi olla jo yli yhdeksän. Olihan meillä näköjään mennyt ihan mukavasti aikaa.. Oli jo siis aikakin palata kotiin. Santulla olis huomenna työpäivä..

Juuri, kun odottelin Santun avaavan meille alaoven omalla avaimellaan, mä huomasin liikettä silmäkulmastani. Olisin voinut vaikka vanhoa, että näin jonkun mustan ihmishahmon, mikä sai minut kääntymään refleksinomaisesti - koska jengitausta - katsomaan varuillani takaoikealleni, jolloin mä näinkin ihmisen sijaan varpusen, joka pyrähti lentoon ihan vierestäni. Jäin tuijottamaan sitä rävähtämättömin silmin, pidätellen suurinpiirtein hengitystäni, kun sydämeni alkoi lyödä kiivaaseen tahtiin rinnassani.

Ihmishahmoinen varjo. Varpunen. Varpunen jouluaamuna. Veljen sielu, joka eli tuossa varpusessa.

Ennen vanhaan uskottiin sielulintuihin. Uskottiin, että kun ihmisen hengitys lakkasi, tämän sielu pakeni pikkulinnun hahmossa. Sielulintuna. Ja täällä Karjalan suunnalla esimerkiksi uskottiin vainajien näyttäytyvän muunmuassa pikkulintujen muodossa. Kuten se pikkutytön veli näyttäytyi siinä Topeliuksen kirjoittamassa joululaulussa. *Juurikin varpusena.*

Oskari..?

Mä henkäisin hiljaa, tuijottaen kyöneleet silmissä varpusta, joka pyrähteli hetken ilmassa jonkin matkan päässä meistä, ennen kuin se lennähti luoksemme ja kiersi meidät pari kertaa. Sen jälkeen se pieni varpunen jatkoi matkaansa kohti laivarantaa ja sen punertamaan alkanutta taivasta, sirkuttaen iloisesti mennessään, kuin oikein haluten vetää huomioni puoleensa. Ja kyllä se siinä onnistuikin. Mä vain seurasin sen lentoa kyöneleideni läpi ihan mykistyneenä. Voisiko olla, että.. että Oskari oli käynyt

tervehtimässä mua viimeisen kerran, ja halusi mun seuraavan sitä laivikseen, jonka yllä taivas punersi kuin rakkauden maalaamana.. Halusko se, että mä tuntisin sen rakkauden ja näkisin maailman kauneuden, jotka eivät olleet poissa, vaikka Oskari itse olikin..

”Mentäiskö.. mentäiskö vähäks aikaa laivikseen.. Ihailemaan auringonlaskua ja punaista taivasta..” mä ehdotin Santulle hiljaisella ja hyvin säröilevällä äänellä kääntäessäni kyyneleisen katseeni siihen, riistäen sen lopultakin siitä varpusesta.

”Mennään vain”, Santtu hymähti vastauksensa lämpimästi, tarrasi samantien käteeni ja lähti johdattelemaan askeleitamme kohti laivista, katsellen kulkiessaan mietteliäänä taivasta. ”Ihanan punainen taivas. Kuin rakkauden maalaama.”

”Mä mietin ihan samaa äsken..” mä virkoin hiljaa ja kiinnitin itsekin katseeni punaiseen taivaaseen kulkiessani Santun rinnalla käsi sen kädessä. ”Mä.. Tai siis.. Äh..” mä takeltelin mutisten ja keräsin sitten hetken itseäni, ennen kuin jatkoin, puhuen tällä kertaa vähän selkeämmin: ”Sä pidät mua varmaan outona, mutta mä.. mä kuvittelin, että se äskeinen varpunen oli Oskari.. Tai siis, Oskarin sielu varpusen ruumiissa.. Niinku siinä Topeliuksen laulussa, you know..”

”No mä katoin sitä jo siellä hautausmaalla ja mietin samaa, kun se tapitti meitä niin kiinteästi istuessaan Oskarin haudan lähellä olevassa puussa. Ja kun se seurasi meitä tänne, tai ainakin mä näin useaan otteeseen varpusen tossa kotimatalla.. Enhän mä toki tiedä, oliko se sama varpunen vai onko kaikki vain sattumaa”, Santtu tokaisi pohdittava sävy äänessään, hätkähtämättä ja tuomitsematta mua ja ajatuksiani lainkaan, päinvastoin. Mä sen sijaan kyllä hätkähdin, kääntyen katsomaan Santtua ihan pyörein silmin. ”Ehkä se tosiaan oli Oskari. Ehkä se halus näyttää sulle tän, punaisen taivaan, ja muistuttaa sen avulla, että se rakastaa sua aina, kuolemanrajan toiselta puoleltakin. Ehkä Oskari halus muistuttaa, että se toimii aina siipinäsi, vaikka on poissa..”

”Ainakin mä haluaisin ajatella niin..” mä kähisin tukahtuneesti, nieleskellen silmiini tulvahtaneita kyyneliä. Olishan se oikeesti lohdullista tietää, että Oskari oli yhä tuolla jossain, ja ajatteli mua.. Kulki yhä rinnallani ja toimi siipinäni..

”Ja sä saat ajatella niin”, Santtu totesi lempeällä äänellä, puristaen kättäni lohduttavasti samalla, kun se vetäisi minut pehmeäkin pehmeämpään suudelmaan, jonka ansiosta lämpö palasi hetkeksi kylmettyneeseen kehooni ja sydämeeni. Mä hymyilin Santulle rakastavasti, kun se vetäytyi irti minusta, meidän lähtiessä sen jälkeen jatkamaan matkaamme laivikseen.

Laivarantaan päästyämme me etsiydyttiin sen saman pöydän luo, jonka ääressä olimme viettäneet iltaa keväällä, istahtaen tällä kertaa samalle penkille vierekkäin, kasvot kohti auringonlaskua. Katselimme sitä hetken vaitonaisuina, kylki kyljessä ja käsi

kädessä istuen, illan seesteisen tunnelman kietoessa meidät vaippaansa. Jonkin aikaa punaista taivasta ja järven hypnoottisia taivaan punertamia aaltoja tapitettuani mä kuitenkin käänsin katseeni Santtuun, kohdaten Santun vihreiden silmien katseen, kun sekin kääntyi katsomaan mua. Kaikki ne muistot niistä hetkistä, kun olin kohdannut noiden ihanien ja aina niin lempeiden vihreiden silmien katseen, vilisivät silmissäni, ja niitä muistoja oli oikeesti valehtelematta tuhansia. VÄHINTÄÄNKIN tuhansia. Niin kauan me oltiin tallattu tätä elämänpolkua yhdessä.

Niin.. Me oltiin jaettu elämämme toistemme kanssa AINA. Oltu AINA yhdessä. Oikeesti *AINA*. Aina me vastaan muu maailma, jos niikseen tuli. Ihan kakarasta lähtien. Santun käsi oli käsi, josta en ollut koskaan päästänyt irti, *enkä koskaan päästäisi-kään*. Santun eteen mä tekisin mitä vain, kävelisin vaikka läpi Helvetin tai sukeltaisin valtameren syvimpään ja pimeimpään syvänteeseen, ja taistelisin läpi kaikkein hurjimpienkin myrskyjen. Vaikka koko muu maailma kaatuisi ympäriltämme, *me* ei kaaduttaisi. Ei oltu koskaan kaaduttu eikä tultais koskaan kaatumaankaan. Ei, vaikka maailma oli yrittänyt hajottaa meidät molemmat. Me oltiin silti pysytty yhdessä ja oltiin yhä tässä, toistemme rinnalla. *Verivalamme sanoin..*

”Vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi..” mä lähes kuiskasin, Santun hymyillessä mulle hellästi sanani kuullessaan.

”Niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi”, Santtu jatkoi valaamme se hellä ja rakastava hymy kasvoillaan, kohottaen samalla kätensä poskelleni. Mä vastasin sen hymyyn ihan yhtä rakastavasti, ennen kuin Santtu siirsi kasvonsa lähemmäs omiani, suudellen mua jälleen ihanan pehmeästi. Niin ihanasti, etten voinut olla hymyilemättä sen huulia vasten. Jos Santulla oli maailman ihanin hymy, joka lämmitti aina sydäntä, niin oli se kyllä maailman ihanin ja parhain suutelijakin. For real. Sukkani suurinpiirtein pyörivät jaloissani aina kun se suuteli mua. ”Mä pysyn aina vierelläsi.. Sä et oo koskaan yksin. Et koskaan, ikinä etkä milloinkaan. Mä lupaan, ettei tää side sun ja mun välillä hajoa KOSKAAN”, Santtu jatkoi kuiskaten, kun se irrottautui huuliltani ja painoi hetkeksi otsansa omaani vasten.

Hetken päästä me vetäydyttiin irti toisistamme, kääntäen taas katseemme ihan tulipunaiseen auringonlaskuun. Se oli kyllä oikeesti upea näky, ja minusta oli ihan sairaan ihanaa, että sain nauttia siitä juuri Santun kanssa, istuen ihan lähekkäin ja käsikkäin sen kanssa. Mä painoin vielä päänikin Santun olkapäälle, Santun puristaessa kevyesti kättäni, ennen kuin se painoi oman päänsä mun päätä vasten.

”Tiedäthän sä, että mä rakastan sua ylivoimaisesti eniten koko maailmassa.. Koko *maailmankaikkeudessa..*” mä kuiskuttelin Santulle hiljaa, kuin yrittäen olla rikkomatta

sen hetken maagista tunnelmaa, Santun silitellessä peukalollaan mun kämmenselkää pidellessään mua kädestä.

”Kai mä tiedän”, Santtu hymähti lämpimästi, kääntäen kasvonsa jälleen mun puoleen. Minäkin käänsin omani kohti Santtua, joka hymyili mulle rakastavasti kohdatessaan katseeni. ”Minäkin rakastan sua. Oon aina rakastanut, ja tuun aina rakastamaan..”

Mä jäin taas katselemaan Santtua, miettien sen sanojen taakse kätkeytyvää totuutta, sekä muistelemaan sitä edellistä kertaa, kun olimme istuneet yhdessä iltaa täällä laivarannassa, todistaen silloinkin varsin upean auringonlaskun. Olimme päätyneet sen illan päätteeksi ekaa kertaa yhteen - tai no, sänkyyn, mutta eipäs nyt takerruta pikkuseikkoihin - ja Santtu oli seuraavana aamuna kertonut rakastavansa mua. *Oli kertonut rakastaneensa mua AINA, kuten se nyttienkin totesi tehneensä.* Eikä se lakannut hämmästyttämästä mua.. Kun enhän mä ollut mitenkään erityisen rakastettava ihminen. Oliko Santtu oikeesti rakastanut mua *aina*?

”Ootko sä oikeesti rakastanut mua.. *aina*?” mä kysyinkin sitten Santulta ihan ääneenkin, hyvin hiljaisella äänellä, ja Santtu nyökkäsi mulle hetkeäkään epäröimättä.

”Kyllä, AINA. Niinhän mä sanoin sulle jo silloin, kun me päädyttiin ekaa kertaa ’yhteen’. Sen ekan yön jälkeen.. Sä oot mun paras ystävä ja maailman rakastettavin ihminen, tottakai mä oon aina rakastanut sua. AINA”, Santtu vastasi mulle vielä ihan sanallisestikin, katsoen mua koko ajan syvälle silmiin, ja Santun omista silmistä sekä sen puheesta heijastui niin voimakas ja syvä rakkaus mua kohtaan, että mä meinasin oikeesti ihan häkeltyä. ”Kuten sanottua, en aina romanttisessa mielessä, mutta oon mä aina rakastanut sua. Ihan aina.. Mä voin ihan oikeesti sanoa, että vaikka mä itse hajoaisin, niin mun rakkaus sua kohtaan on ikuista, ja sun ja mun välinen side on aidosti särkymätön. Mä en jättäisi sua MISTÄÄN hinnasta. En lähtisi sun viereltä vaikka koko maailma tai mä itse romahtaisin.. Sä oot mun koko maailma, ja merkitset mulle enemmän kuin elämä. Mä en luovu susta IKINÄ..”

Mä katselin Santun hellästi hymyileviä kasvoja kyyneleet silmissäni kirvellen, niellen kipeää palaa kurkussani. Siinä hetkessä mä tajusin jotenkin vain niin kristallinkirkkaasti, että Santtu oli suostunut siihen polyamoriseen järjestelyyn Ellin kanssa ihan vain siksi, kun rakasti mua niin paljon, että oli ennemmin jakanut minut kuin luopunut musta. *Oli suostunut jakamaan minut, jottei sen tarviis luopua musta, tinkien sen sijaan omista tarpeistaan.* Mä olin suostunut siihen järjestelyyn lähinnä PELKOJENI vuoksi, mutta Santtu oli suostunut siihen oikeesti puhtaasta RAKKAUDESTA. Se oli tehnyt sen siksi, kun oli AINA rakastanut mua, jonka se oli kyllä todistanutkin valitsemalla minut aina muiden yli, itsensäkin, ja musta tuntui siinä hetkessä vain niin hiton pahalta, *kun mä*

en ollut tehnyt samoin. Se tuntui oikeesti niin pahalta, että meinasin purskahtaa itkuun.. Mun olis AINA pitänyt valita Santtu. Aina. Ihan kaikkien ja kaiken muun yli. Yksinäisyydestä viis. Mun olis pitänyt valita Santtu. Sen olis pitänyt olla selviö alusta asti..

”Voi luoja miten paljon mä rakastan sua”, mä henkäisin käheästi, kun laskin otteeni Santun kädestä kietoakseni molemmat käteni sen ympärille, halaten Santtua lujaa painautuessani tiiviisti sitä vasten. Santtu sulki minut omaankin syleilyynsä, ja mä tunsin sen suloisen lämmön ihollani, kun puristin silmäni kiinni, ensimmäisen kyyneleen tipah- taessa poskelleni. ”Mä en ikinä päästä irti susta. En vittu ikinä. Sä oot mulle oikeesti tärkeintä koko hiton maailmassa. Mä en tarvii ketään muuta, kunhan mulla on vain sinut.. Santtu, anna.. anna mulle anteeks se koko sotku Ellin kanssa, mun.. mun olis pitänyt valita aina sinut.. *Sua* mä rakastan kaikkein eniten koko maailmassa.. Älä kos- kaan jätä mua, ethän..”

”En jätä, en ikinä.. En tietenkään..” Santtu lupasi lämpimällä äänellä, rutistaen mua tiukasti sylissään. ”Eikä sun tarvii pyytää mitään anteeks. Ei mulla oo mitään anteeksi- annettavaa. Oli epäreilua, että sä ylipäätään jouduit valitsemaan meidän kahden väliltä. Kahden parhaan ystäväsi väliltä.. Mä tiesin, että se särkisi sun sydämen, enkä mä ha- lunnut, että niin kävisi. Mä suostuin siihen järjestelyyn Ellin kanssa ihan omasta va- paasta tahdostani, minähän sitä alunperin ehdotinkin. Sulla ei oo rakas oikeesti mitään anteeksipyydettävää..”

”Santtu..” mä kähähdin ääni särkyen, enkä pystynykään sanomaan enää sen enem- pää, kun purskahdin itkuun, kiristäen otettani Santusta kuin peläten, että se katoaisi, ellen pitelisi siitä kiinni kuin hengenhäädässä. ”Älä oikeesti mee koskaan pois, mä en kestä jos menetän sut.. Kaiken muun mä kestä, mutten sitä..”

”Hei rakas, rauhoitu..” Santtu kuiskaili korvaani selkääni silitellen, rauhoitellen mua sekä kosketuksellaan että hellästi lausutuilla sanoillaan. ”Mä en oo menossa minnekään. En ikinä. Muista, vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi -”

”- niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi”, mä jatkoin särkyneellä äänelläni, kohottaen kyyneleiset kasvoni Santtua kohti, ja tunsin heti San- tun huulet omillani, sen suudellessa mua jälleen kerran niin ihanan pehmeästi. Mä vas- tasin Santun suudelmaan, hymyillen samalla läpi kyynelten. *Vaikka maailma meidät mo- lemmat hajottaisi, niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi.*

Ja siinä sä yhä olit.

Epilogi: Kadonneet pojat

Oskarin kuolemasta oli vähän päälle vuosi, kun mä odottelin korjaamon kahvihuoneessa yhdessä Jeren kanssa Oskarin pikkuveljeä Valtteria saapuvaksi, seisoen kädet puuskassa kahvipöytään nojaillen. Olin hyvin, HYVIN miettelias, ja hieman tuimakasvoinenkin, sillä Valtteri ei saapuisi yksin, enkä mä ollut ihan varma, mitä mä ajattelin sen seuralaisesta. Valtterin mukana olis nimittäin 18-vuotias Leo-niminen nuorukainen, jonka väitettiin olevan Oskarin biologinen poika, josta kaikki muut paitsi Jere olivat saaneet kuulla vasta pari kuukautta sitten. Oskarin biologisen pojan ilmestyminen kuin tyhjästä silloin muutama kuukausi takaperin oli ollut meille kaikille shokki, erityisesti mulle, joten suhtauduin itse vähän varauksella sen Leon tapaamiseen ja koko poikaan. Myönsin, että epäilin sen pojan syntyperän ja koko tarinan todenperäisyyttä, mutta olin silti suostunut tapaamiseen, kun Valtteri oli sitä varta vasten minulta pyytänyt.

Vaikka olihan sekin nyt ihan hemmetin hämmentävää ja veti minut vakavaksi. Se, että se Leo tahtoi tavata *minut*. NIMENOMAAN minut, ja että se tahtoi tehdä sen siksi, kun Oskari oli ollut mulle kuin isä. Mä oikeesti ihmettelin sitä, SUURESTI, että miks se Leo tahtoi puhua *mun* kanssa isästään. Eiks se olis veitsen kääntämistä haavassa, kun se ei ollut itse saanut tuntoa, tai edes tavata, ikinä isäänsä, eikä Oskari ollut koskaan ollut sille isä, niinku mulle? Eiks Leosta tuntuis pahalta puhua mun kanssa isästään, kun sen isä oli toiminut mulle isänä, mutta sille itselleen ei? Eiks hierois vain suolaa Leon haavoihin kuulla, miten Oskari oli huolehtinut minusta, jostain randomjätkästä, muttei hänestä, omasta pojastaan? En vain kyennyt ymmärtämään sen pojan logiikkaa. En kyennyt ymmärtämään sitä, miks se haluais jutella mun kanssa. *Sellaisen ihmisen kanssa, joka oli vienyt sen paikan isänsä rinnalla.*

Tosin, virallinen tarinahan oli, että Leo oli *Valtterin* - joka oli ottanut sen heti omalle vastuulleen - poika, Valtterin villin nuoruuden vahinko. Valhettahan se oli, mutta Valtteri toimi nyt Leon isänä ja oli ottanut sen luokseen asumaan, väittäen sitä omaksi pojakseen. Se, että Oskari oli Leon oikea isä, ei ollut yleistä tietoa eikä sitä tiennyt kukaan muu kuin Jere sekä harvat ja valitut sisäpiirin Kadonneet Pojat, kuten Mikke, Jakke ja Make. Ja minä.. Kaikille muille Valtteri oli Leon isä. Se oli peitetarina, jolla Leon todellisen isän identiteetti salattiin. Ettei Leo varmasti joutuisi vaaraan oikean isänsä takia.. Jos Oskari nyt ihan oikeesti oli sen isä. Mitä mä kyllä epäilin.

Säpsähdin hereille jokseenkin synkistä ajatuksistani, kun korjaamon ulko-ovi kävi, jännittyen kireäksi ja varautuneeksi kuin viulunkieli jäädessäni tuijottamaan kahvihuoneen ovea. Kuulin kahdet askeleet, jotka lähestyivät kahvihuonetta, ja pian oviaukolle

ilmestyi Valtteri ja sen perässä poika, jonka nähdessäni mä hätkähdin rajusti ja jäin tuijottamaan sitä poikaa lähes lamaantuneena. Sen silmät olivat ruskeat ja keltaisen lippiksen alta kurkistava tukka kullanuskea, joten noilta osiltaan se erosi hyvin paljon Oskarista, mutta muutoin.. Voi jumalauta, se näytti IHAN Oskarilta. Sen kasvopiirteissä oli hyvin paljon samaa kuin Oskarilla, samoin ruumiinrakenteessa, sillä tää poikakin oli Oskarin tavoin roteva, harteikas ja lihaksikas, sekä hieman kovan näköinen kasvoiltaan. Tosin, se oli huomattavasti Oskaria pidempi, suurinpiirtein samanmittainen kuin Valtteri, joka oli ollut melkein päätä pidempi kuin isoveljensä. *Mutta voi jumalauta miten paljon tää poika oikeesti näytti Oskarilta, ja muistutti koko olemukseltaankin sitä.* Enää siitä ei ollut kyllä epäilystäkään, että Oskari oli sen isä..

"Hei taas, Henkka. Pitkästä aikaa.." Valtteri tokaisi mulle, herättäen minut koomastani. Mä riistin säpsähtäen katseeni siitä Leosta ja käänsin sen Valtteriin, kohdaten sen harmaiden - niin veljensä kaltaisten - hyväntahtoisten silmien katseen. Valtterin suklaanruskean puolen sentin mittaisen parran ja viiksien reunustama suu kääntyi lempeään hymyyn, jonka se osoitti mulle, ja mä yritin vastata siihen hymyyn edes jotenkin inhimillisesti. Saattoi olla, että hymyni muistutti silti enemmän irvistystä kuin hymyä. Olin yhä vain niin shokissa.

"Moi.." mä mumisin oman tervehdykseni Valtterille shokkitilani puurouttaessa edelleen puheeni, kääntäen sitten katseeni takaisin siihen Leoon, joka silmäili mua tarkkaavaisena niillä ruskeilla silmillään. Toi tutuksi tullut, Ojaloiden kaiken lävistävä katse oli ainoa asia, joka sen erotti *selkeästi* Oskarista. Oskarilta tuo tutkiskeleva katse oli puuttunut, mutta Venlan ja Valtterin mä olin puolestaan nähnyt sitä käyttävän, minuunkin. Mutta muutoin.. muutoin tuo Leo oli olemukseltaan ja eleiltään tosi samanlainen kuin isänsä. Niin samanlainen, etten vain meinannut päästä yli järkytyksestäni. *Oskarilla oli oikeasti ollut poika kaikki nää vuodet.* "Te.. te halusitte tavata minut?" mä kysyin hetken hiljaisuuden jälkeen hieman kangerrellen, kun kieleni oli vieläkin vähän solmussa. Mutta sainpas sentään kysytyä kysymykseni.

"Leo halusi tavata sinut", Valtteri totesi ja kääntyi katsomaan Leoa, joka kohtasi Valtterin katseen kääntäessään omansa setäänsä, joka hymyili sille rohkaisevasti, ennen kuin käänsi katseensa takas mun. "Tämä on siis Leo, Oskarin poika."

Valtterin esittelemä Leo nyökkäsi pienesti kuin tervehtiäkseen kääntäessään tutkiskelevan katseensa jälleen mun, mun vilkaistessa sitä vain nopeasti, ennen kuin keskitin oman katseeni takaisin Valtteriin.

"Leo haluaisi siis tutustua suhun, kun sä olit Oskarille kuin oma poika, varsinkin viimeiset vuodet", Valtteri selitti Leon puolesta, mun nyökätessä sille ja kohdistuessa

sitten katseeni taas Leoon. *Joka katseli mua yhä.* "Ja kyllä minäkin uskon, että teidän kahden on hyvä tutustua toisiinne ja keskustella keskenänne.. Mä itseasiassa mietin, että teidän olis varmaan paras puhua *ihan kahdestaan?* Jos me Jeren kanssa mentäis siksi aikaa vaikka toimistoon juttelemaan Leon perinnöstä sun muusta."

Mä nyökkäsin Valtterille jälleen, pitäen kuitenkin katseeni Leossa ja sen ruskeissa silmissä, kohdaten sen tutkiskelevan katseen täysin suoraan sitä väistämättä.

"Leo, pärjäätkö sä?" Valtteri kysyi vielä - tuttuun tapaansa - huolehtivaisena Leolta, joka kääntyi katsomaan setäänsä sen kysymyksen kuultuaan.

"Pärjään pärjään. Mee vaan", Leo, jonka mä kuulin puhuvan ekaa kertaa vasta nyt, vakuutteli Valtterille täysin varmallalla äänellä. Sen puheesta ja koko olemuksesta huokui samankaltainen vahvuus, joka oli ollut ominaista Oskarillekin. *Vahvuus, joka ei ollut aina ihan todellista, vaan kulissia.* Jonka vuoksi Valtteri varmaan jäikin katselemaan Leoa vähän arvioiden. "Hei, oikeesti, mee vaan. Kyllä mä pärjään. Mieluiten mä puhuisin Henkan kanssa jokatapauksessa ihan kahdestaan. Haluaisin tutustua 'veljeeni' ihan kahden kesken, jos se vain sopii. Isä oli kuitenkin.. *meidän* isä, ja mä haluaisin kuulla millainen se oli Henkkaa kohtaan. Haluaisin puhua Henkan kanssa *meidän* isästä ihan kahden kesken. Me ei tarvita teitä siihen keskusteluun.."

"Niin mä vähän arvelinkin", Valtteri totesi ymmärtäväisenä ja soi Leolle vielä mitä lempeimmän hymyn, ennen kuin kohdisti katseensa vuorostaan Jereen. "Mennäänkös me sitten sinne toimistoon hoitamaan ne Leoon liittyvät käytännönjärjestelyt, ja annetaan poikien jutella keskenään?"

Jere nyökkäsi Valtterille ja nousi sen jälkeen tuoliltaan, astellen ohitseni kohti kahvihuoneen ovea. Mun kohdalla se pysähtyi hetkeksi, laski kätensä olalleni ja hymyili mulle rohkaisevasti, ennen kuin se poistui Valtterin kanssa takavasemmalle. Leo seurasi niitä katseellaan, kunnes ne katosi, ja kääntyi sitten katsomaan taas mua tuima ilme kasvoillaan. Hitto kun tuo ilmekin oli kuin suoraan Oskarilta..

"Sä oot vähän pelottava, kun tuijotat noin", mä virkoin Leolle totisena, pitäen käteni yhä puuskassa. Leo hätkähti mun sanoja ja naurahti pienesti, jolloin sen tuima ilme pehmeni huomattavasti. "Toi kaiken lävistävä katse sun isältäs puuttui, mutta Venlan ja Valtterin kautta se on tullut kyllä varsin tutuksi. Enkä mä oo koskaan erityisemmin pitänyt siitä, kun joku penkoo mun sielua noin.."

"Sori, pinttynyt tapa", Leo pahoitteli hymähtäen ja astui sitten askeleen mua kohti käsi ojossa. Mä kummastelin sen kättä, mutta tartuin siihen kuitenkin. "Tehdään tää nyt ihan tälleen kunnolla. Mä oon siis Leo Kinnunen, Oskari Ojalan poika. Mä sain kuulla isästäni vasta ihan vastikään.. Enkä ehtinyt koskaan tavata sitä."

"Näin olen kuullut.. Jere on siis kyllä saatellut minut ajan tasalle tästä", mä tokaisin ja soin Leolle pienen ystävällisen hymyn ravistelllessani sen kättä reippain ottein. Jännite meidän väliltämme oli jo mukavasti hälventynyt eikä kumpikaan ollut enää niin varautunut, Leo varsinkaan. Se vaikutti siltä, että tahtoi ihan aidosti tutustua muhun, joten yritin itsekin antaa sille ihan tosissani mahdollisuuden. "No, esittelenpä sitten itsekin itseni, kuten sä teit. Mä oon Henri Martikainen, mutta Henkaks mua kutsutaan eikä kukaan käytä tuota Henri-nimeä, heh. Älä pliiis sinäkään koskaan käytä sitä nimeä, mä vihaan sitä.. Mutta jokatapauksessa, mä kuuluin vuosia sun isäs jengiin, ja sun isäs.. sun isäs oli tosiaan kuin isä mullekin. Ainoo isä, jonka mä itseasiassa tunsin ja tunnen, koska biologista isääni mä en tunne.."

"Ehkä sä tunnet vielä joskus? Kuten sanottua, minäkin sain kuulla vasta omastani.."

Leo kommentoi hyväntahtoisesti hymyillen. Okei, tää Leo vaikutti kyllä olevan jo tän lyhyen tutustumisen perusteella ihan jees tyyppi. Enemmänkin kuin vain ihan jees, koska siinä oli jotenkin hyvin paljon samaa kuin Valtterissakin, ja Valtteri oli ihan huipputyyppi. Kuten sen isovelikin oli ollut.. *Ehkä tää Leokin olis?*

"Ehkäpä.. Vaikka en mä kyllä välttämättä edes halua kuulla omasta biologisesta isästäni, niinku *ikinä*", mä totesin irvistäen, ja päästin sitten otteeni irti Leon kädestä. Sen jälkeen mä laskin perseeni uudestaan takanani olevalle pöydälle siihen nojaillessa ja vedin käteni puuskaan, seuraten samalla katseellani, kuinka Leo astui askeleen sivuun ja nojasi oman takamuksensa mua vastapäätä olevaan tiskipöytään. Välillemme laskeutui ihan pienen hetken hiljaisuus, joka ei kuitenkaan ollut mitenkään epämukava tai kiusallinen sellainen. Molemmat vain selvästi järjestyivät ajatuksiinsa tovin, that's all.

"Sä kuulut siis Kadonneisiin Poikiin?" Leo tiedusteli minulta sen hetken hiljaisuuden jälkeen, katsellen mua jälleen vähän tutkivasti.

"*Kuuluin*. En kuulu enää. Erosin vuosi sitten, Oskarın suosiollisella avustuksella ja sen suostumuksella", mä vastasin ihan avoimesti, ja naurahdin perään kevyesti: "Sä oot siis Oskarın kadonnut poika?"

"Niin mä taidan olla", Leo hymähti, enkä mä malttanut olla virnuilematta sille. Olihan se nyt ihan hulvaton yhteensattuma, että Oskarilla oli ollut OIKEASTI kadonnut poika, kun meitä jengiläisiäkin oltiin kutsuttu aina Kadonneiksi Pojiksi ja nykyisinhän se oli Ojalan jengin uusi virallinen nimikin.

"Heeheehee", mä nauraa hykertelin, mutta vakavoiduin sitten vähän ja totesin Leolle kysyvällä äänellä: "Mutta joo, sä halusit jutella mun kaa?"

"Joo", Leo vastasi lyhyesti, vakavoituen sekin hitusen.

"Ihan ensimmäiseksi; miksi? Mistä sä edes tiedät, kuka mä olin Oskarille? Ei kai Valtteri

sentään oo ollut niin hölmö, että olis hieronut suolaa sun haavoihin kertomalla minusta?” mä kyselin Leolta ihan suoraan, asetellen ehkä kysymykseni vähän idioottimaisesti. Mutta sellainen mä välillä olin. Ihan idiootti. Suorastaan ääliö.

”Isä kertoi susta kirjeessään”, Leo kuitenkin vastasi kysymykseeni ihan asiallisesti, välittämättä idioottimaisuudestani. Okei, ehkä se oli oikeesti hyvä tyyppi, kun se kesti typeriä kysymyksiäni ja hölmöjä juttujani. ”Tai no, *toisessa* kirjeessään.. Jonka Jere antoi sen jälkeen, kun olin itkenyt silmät päästäni isän ekan kirjeen takia. Isä oli siis tienynyt minusta viimeiset viitisen vuotta, ja.. ja se oli kirjoittanut mulle pari kirjettä, jotka Jere sitten toi mulle..” Leo jatkoi vielä hieman värisevällä äänellä, pudottaen samalla katseensa maahan. Mun olis tehnyt melkein mieli sykäistä halaamaan sitä. Kummallinen mielihalu.. ”Sen.. sen toisen kirjeen isä oli kai kirjoittanut juuri ennen kuolemaansa. Onni sinällään, että se oli ehtinyt kirjoittaa sen.. Mutta jokatapauksessa, isä kertoi siinä susta. Kertoi, että sä olit sille kuin oma poika, ja että sä.. että sä helpotit vähän isän oloa sen suhteen, kun se ei koskaan saanut tavata mua ja olla *mulle* isä.. Ja se halusi, että me tavattais. Halusi poikiensa tapaavan. Joten tässä mä oon..”

”Eliiii.. mistä sä haluat puhua?” mä kysyin vähän ähkäisten, ollen lievästi pyörryksissä siitä, että Oskari itse oli kertonut minusta pojalleen. Vaikka no, se ei ehkä ollutkaan koskaan ollut yhtä hienotunteinen kuin Valtteri.

”Voitko.. voitko sä kertoo mulle isästä..? Siitä, millainen se oli sun kanssa ja sua kohtaan.. Siitä, millainen isä se oli.. Ja siitä, miten sä päädyit yhdeksi isän ‘pojista’ ja kuinka susta tuli mun isälle kuin oma poika..?” Leo vastasi, tai oikeastaan pyysi, esittäen pyyntönsä kovin hiljaisella äänellä. Katseensa se piti yhä käsissään, ja mun olis edelleen tehnyt mieli halata sitä. *Veljeäni*. Jota meidän isä ei ollut koskaan halannut, toisin kuin mua.. ”Mä en koskaan saanut tuntea isääni, niin.. kai mä vain haluaisin kuulla, millainen se olis ehkä ollut mua kohtaan, jos se olis elossa.. Haluaisin kuulla, millainen se olis ollut isänä, ja sä varmaan osaat kertoa siitä kaikkein parhaiten, ainakin niinku.. pojan näkökulmasta.. Siks mä varmaan haluan kuulla sun kokemuksista isän kanssa. *Veljeni* kokemuksista.. Muodostaakseni oman kuvani isästä..”

Mä jäin katselemaan apean oloista Leoa, joka ei vielääkään kohottanut omaa katsetaan muhun. *Perhe ja veljeys*. Ne olivat asioita, joita olin oppinut Oskarilta ja Ojalan jengin kautta. Oskari oli opettanut meille, pojilleen, että perhe oli tärkeintä ja perhe piti yhtä, perheessä ketään ei hylätty ja perheessä suojeltiin ja puolustettiin toisiaan. Veljet pitivät toistensa selkää ja Oskariin oli aina saanut tukeutua, eikä se ollut MILLOINKAAN hylännyt meitä oman onnemme nojaan. Se oli ollut kalliomme, kuin isä kuunaan. Leolta se kokemus puuttui varmaan ihan kokonaan.. Se ei ollut koskaan saanut kokea sitä isän

rakkautta, eikä veljeyttä, joka meidän Oskarin "poikien" välillä vallitsi.

"Tottakai mä voin kertoa sulle Oskarista, ja mun ja Oskarin suhteesta.. Vaan eihän se Oskarin suhde muhun ollut varmasti niin läheinen kuin se olis ollut suhun, sen omaan biologiseen poikaan. Sä oot samaa verta, ja Oskarille perhe oli kaikki kaikessa. *Sinä*, Leo, olisit ollut isälles kaikki kaikessa. Se varmasti rakasti SUA kaikkein eniten koko maailmassa, sä oot sen poika.." mä totesin Leolle veljellisen lämpimästi, hakien ääneeni lohduttavaa virettä yrittäessäni suoda sille edes jonkunlaista lohtua, Leon kohottaessa surumielisen - no okei okei, SURULLISEN - katseensa takaisin muhun, hymyillen mulle vähän haikeasti. Mä vastasin sen hymyyn myötätuntoisella hymyllä ja silmäilin Leoa hetken, vilkaisten sitten kahvihuoneen ikkunasta ulos, kun kuulin auton huristavan ohi läheisellä kadulla. "Hei, mitäs sanoisit, jos lähdetäisiin ulos? Kävelemään pitkin Nurmesta samalla, kun jutellaan? Oppisit tuntemaan sen kaupunginkin, jossa isäs asui koko elämänsä", mä ehdotin, kääntäen katseeni Leoon, joka hymyili mulle jälleen pienesti.

"Sopii", Leo vastasi lyhyesti ja mä nyökkäsin sille kuin kuitaten sen vastauksen, ennen kuin nostin jo perseeni pöydältä ja lähdin astelemaan Leo rinnallani pois korjaamolta, aloittaen keskustelun Oskarista jo käytävällä.

Me kuljeskeltiin Leon kanssa ympäri Nurmesta, pääasiassa keskustassa tho, mun kertoillessa Leolle samalla kaiken mahdollisen Oskarista ja kaikesta siihen liittyvästä. Leo lähinnä vain kuunteli mua, kommentoiden korkeintaan lyhyesti jotain väliin tai kysyen lisäkysymyksiä, joihin mä vastailin parhaani mukaan. Uskoin kuitenkin, että mä onnistuin siinä parissa tunnissa luomaan Leolle melko hyvän kuvan isästään ja siitä, millainen se oli ollut mua kohtaan, ja ylipäätäänkin. Ainakin siitä päätellen, kun lopulta Leon kysymykset loppuivat. Joten eiköhän sen tiedonjano ollut sammunut..

Kun Leo sitten vaikenä, mä suuntasin meidän askeleet laivarantaan, koska ajattelin, että Leo kaipaisi aikaa sulatella kaikkea eikä haluaisi palata vielä korjaamolle. Laiviksessä me saatais olla suhteellisen rauhassa, tyyni järvi saattaisi olla mukavan rauhoittava elementti ja kaiken muun hyvän lisäksi korjaamo olis kuitenkin lähellä. Laivis olis siis ihan muy bueno paikka mennä rauhoittumaan ja mietiskelemään tässä kohtaa. Eikä Leo kyllä pistänytkään sitä pahakseen, vaan se seurasi mua kiltisti sen samaisen hirsistä tehdyn pöytäryhmän ääreen, jonka ääressä mä ja Santtu oltiin monesti istuttu. Mä lösähdin heti istumaan toiselle penkeistä takanani olevaan pöytään nojailien ja arvelin että Leo menis toiselle, mutta se tulikin viereeni samalle penkille, alkaen kaivella taskuaan ja vetäisten sieltä pian tupakka-askin. Aijajai, vai että sekin poltti..

"Palaako.." Leo kysyi minulta, tarjoten askiaan mulle, kun oli ensin napannut sieltä röökkin omien huultensa väliin. Mä nyökkäsin Leolle ja otin sen tarjoaman askin vastaan,

kaivellen itselleni yhden tupakan ja laskien sitten Leon tupakkatopan pöydälle sillä välin, kun Leo sytytti oman röökinsä. Se tarjosi huomaavaisena mullekin tulta, vetäytyi sitten vähän kauemmas minusta ja vajosi omiin ajatuksiinsa, tuijotellen lasittunein silmin jalkojaan poltellessaan tupakkaansa hiljaisena. Mä puolestani jäin tapittamaan Leoa. Koko sen olemuksesta huokui suru, enkä mä kyllä ihmetellyt sitä. Leon kohtalo oli oikeesti ihan hirveän surullinen.. *Minäkin* olin surullinen sen puolesta. Musta tuntui oikeesti ihan sairaan pahalta Leon puolesta, kun se ei ollut koskaan saanut tavata isäänsä. Ei saanut koskaan tuntea sitä, eikä saanut ikinä halata isäänsä eikä kuulla edes sen ääntä. *Sai nähdäkin isänsä vain kuvissa..* Kai Leo oli kuitenkin niitä sentään nähnyt, ja saanut itselleenkin? Edes jotain muistoksi isästään..?

”Ootko sä saanut kuvia isästäs?” mä kysäisinkin sitten Leolta, joka hätkähti hereille ajatuksistaan ja käänsi katseensa muhun, nyökäten vaiteliaana. ”Mullakin on muutama, haluatko sä nekin..?”

”Mikäs siinä..” Leo vastasi hiljaisella äänellä ja hymyili mulle pienesti.

”Saan samalla hyvän tekosyyn ottaa sun yhteystiedotkin. Niin voin pitää suhun jatkosakin yhteyttä”, mä hymähdin kevyesti, jolloin Leon kasvoilla oleva hymy leveni vähäsen. ”Luetteleppa se mulle nyt samantien, puhelinnumeros siis. Mä otan sen heti talteen..”

Leo luetteli mulle numeronsa ja mä tallensin sen nimellä ”*Leo (bro)*”, jonka jälkeen aloin sitten selata puhelimeni galleriaa, merkkailen Oskarin kuvia suosikeikseni, jotta voisin lähettää ne kaikki kerralla Leolle. Mun ollessa syventyneenä puhelimeni pariin Leo vain istuskeli vieressäni hiljaisena ja mietteliäänä, tuijotellen järven ulappaa. Ei se varmaan edes nähnyt koko horisonttia, vaan oli oikeesti uponneena jonnekin syvälle omiin ajatuksiinsa, prosessoiden ja sulatellen kaikkea.. Mä vilkaisin sitä vähän huolisani oman hommani lomasta, mutta palasin sitten luurini syvyyksiin, törmäten lopulta pariin videoonkin, jotka mulla oli yhä tallessa.

”Ainiin. On mulla pari videotakin Oskarista. Haluatko sä nekin?” mä tiedustelin Leolta ne bongattuani, Leon hätkähtäessä ja kääntyessä katsomaan mua vähän jännittyneenä, silmät ihan lautasina. Minäkin hätkähdin hienoisesti sen ilmeen nähtyäni ja kurtistin sille sitten kulmiani. Eikö Leo ollut nähnyt videoita isästään? ”Ootko sä kertaakaan nähnyt videoita isästäs?” mä kysyinkin sitten ihan ääneen, Leon pudistaessa mulle päätään. ”Haluatko nähdä? Haluatko sä nämä videotkin?” mä kysäisin, jolloin vaitelias Leo vuorostaan nyökkäsi mulle. ”Mä lähetän sitten nämäkin sulle.. Haluaisitko sä katsoa jonkun niistä *nyt*, mun kanssa?”

Leo nyökkäsi mulle jälleen, joten mä hivuttauduin lähemmäs sitä ja pistin ensimmäisen videon pyörimään, jolloin puhelimeni näyttöön lävähti ihan ekaksi kuva paskaksi

revitystä lippiksestä. Ai vittu, tää oli se, kun Romeo tuhosi Oskarin lempilippiksen. Tän videon mä olin itseasiassa ottanut alunperin vahingossa. Mun oli ollut tarkoitus ottaa kuva siitä lippiksestä, eikä videota. Olin silti säästännyt tän, kun tää oli niin hauska.

"Tää on oikeesti ihan palasina", mun ääni huudahti videolla seuraavaksi. *"Ohoh hup-sista, mä laitoin vahingossa videokuvauksen enkä valokuvausta.."*

"Onko??? Eikö sitä voi enää pelastaa", vastasi Oskarin epätoivoinen ääni ja sen jälkeen videolla kuului mua kohti tulevat askeleet. Leo vieressäni hätkähti isänsä äänen kuullessaan. Ainiin, se ei ollut varmaan kuullut aiemmin isänsä ääntäkään.. Mä vilkaisin siinä välissä Leoa ja näin sen tuijottavan hyvin kiinteästi puhelintani, jonka näytöllä pyörivään videokuvaan marssi juuri ihan tuskainen Oskari, joka nappasi revityn lippiksensä palaset lattialta ja kiroili äänettömästi sitä tarkastellessaan ennen kuin alkoi noitua ihan ääneenkin. Lujaan ääneen. HYVIN lujaan ääneen.

"Romeo perkeleeee!!! Mun lempilippiksen oot saakeli paskonut ihan mäsäksi!!! Voi saatanan pyhä peräreikä ja sen rypyt!!! Tää on vittu ihan palasina!!! Jumalauta saatana!! Mistä vitusta sä Romeo oot tän edes saanut kaivettua??!! Helvetin tuholainen!!! Mä sain tän perkele Valtterilta ja nyt tää on ihan käyttökelvoton!!! Voi vittujen kevät ja kyrpien takatalvi, mitä oot mennyt tekemään, senkin vittusaatana!!! Saakelin piski, mä en anna tätä sulle ikinä anteeksi!!! Olisit jumalauta repinyt ennemmin vaikka jälleen yhden sohvan, etkä tätä!!!" Oskari raivosi videolla ja jupisi vielä jotain perään, mutta me ei Leon kanssa kuultu mitä se sanoi, kun mä repesin siinä videolla nauruun ja se peitti Oskarin jupinan. Oskari kääntyi silloin katsomaan mua, katsoen suoraan kameraan. *"Henkka, et kai sä saatana kuvaa videota?"*

"Tottakai kuvaan", mä hihittelin pirullisesti.

"Urpo. Miks vitussa sä tätä kuvaat?" Oskari murahti, kääntäen taas päätään pudistellen katseensa repaleiseen lippikseensä, tai oikeastaan sen jäänteisiin.

"Tallentaakseni sun viisauksia jälkipolville. Että luettele nyt toki ne kaikki osaamasi kiro sanat", mä nauroin Oskaria kiusoitellen, Oskarin kääntäessä jälleen katseensa kameran suuntaan tuima ilme kasvoillaan, mutta eihän silläkään pysynyt enää pokka.

"Haista paska, Henkka", Oskari haistatteli mulle nauraen.

"No ei mun ollut rehellisesti sanottuna tarkoitus ottaa videota, vaan kuva tosta sun tuhotusta lippiksestä. Vahingossa tuli video", mä hekottelin, ja mun äänestä kuuli, että mä virnuilin Oskarille, joka naksautti heti moittivasti kieltään.

"No voi saatana! Mun lempilippis on pilalla ja jätkä haluaa siitä vittu kuvan! Thanks son!" Oskari hörähti kovaan ääneen ja heitti sen risan lippiksensä jäänteet kameraa kohti, mutta mä väistin sen, kuvan heilahtaessa vähäsen sen seurauksena.

"Aattelin laittaa pojille kuvan siitä! Meillä kun on veto poikien kanssa, että mitä Romeo tuhoaa seuraavana. Joku taisikin veikata jotain sun vaatekappaletta seuraavaksi uhriksi. Toi menee varmaan siitä", mä irvailin, Oskarin purskahtaessa taas nauruun.

"Voi vittu! Haistakaa paska kaikki!" Oskari käkätti ja hyökkäsi sitten kohti kameraa, johon se video lopulta päättyikin. Oskari nappasi muistaakseni minulta silloin puhelimen pois ja juoksi pirullisesti naureskellen sen kanssa vessaan pudottaakseen luurini vessanpönttöön.. Mutta onneksi Romeo taklasi sen ennen sitä, ja Oskari sai siitä lisää kiroomisen aihetta, unohtaen koko videon.

Mä hymähdin huvittuneena sekä muistolleni että juuri katsomallemme videolle, kääntäen sitten katseeni Leoon, joka tuijotti puhelimeni näyttöä ihan lasittunein silmin ja hammasta purren. Se pidätteli varmaan itkua.. Vaikka tää video olikin ollut hauska.

"Hei. Mun kanssa ei sitten tarvii pidätellä mitään.." mä totesin myötätuntoisella äänellä, Leon hätkähtäessä jälleen ja vilkaistessa mua, jonka jälkeen se jo henkäisi kuin kivusta ja lasi katseensa, niiskauttaen hiljaa ennen kuin pyyhkäisi kädellään silmiään. Mä siirryin heti lähemmäs Leoa ja kiedoin käteni vähän kömpelösti sen harteille ollakseni sen tukena. Toivoen, ettei Leo ahdistuisi mun läheisyydestä.. Se vaan vaikutti siltä, että kaipasi tukea, lämpöä ja läheisyyttä. *"Ahdistanko mä sua, jos mä oon tässä..?"*

"Et.." Leo kähähti vastauksensa ääni särähtäen, kuivaillen samalla silmiään paitansa hihaan. *"Heh, Valtteri sanoi mulle joskus, että kun se joutui elämään koko lapsuutensa ja nuoruutensa vailla lämpöä ja läheisyyttä, niin se on nykyisin vain kiitollinen niistä ja kaikki läheisyys on enemmän kuin tervetullutta. Eikä kenenkään läheisyys ahdistaa sitä varmaan juuri siitä syystä.. Mä voin kyllä samaistua siihen, eli jää vaan. Ei sun läheisyys ahdistaa mua, päinvastoin. Niin hassua kuin se varmaan onkin.."*

"Noh, pitää mun varmaan kuitenkin varoittaa sua siitä, että mä oon.." mä olin kertomassa Leolle biseksuaalisuudestani, mutta nielaisinkin lopun lauseestani, Leon kääntäessä hienoisesti kimaltavan katseensa muhun. Mä tapitin sitä takaisin niihin sen ruskeisiin odottaviin ja kysyviin silmiin, mutten vain pystynytään sanomaan lausettani loppuun. Kai mä pelkäsin, että Leo tuomitsis minut siitä, että olin biseksuaali, ja tälläkin hetkellä parisuhteessa jätkän kanssa.

"Ettet sä oo hetero?" Leo täydensi mun lauseen käheällä äänellään, muotoillen sen toki eri tavalla kuin mä. Mä jäin tuijottamaan sitä melkein puulla päähän lyötynä. Mistä se tiesi, etten mä ollut hetero? *"Mä näin sun lukitusnäytön. Ja taustakuvankin.. Sä pus-sailit niissä jonkun jätkän kanssa, joten tein rohkean oletuksen, ettet oo hetero."*

"Heh, stalkkasit siis", mä virnistelin, Leon hymähtäessä mulle pienesti. *"Mjooooo.. Mä oon tosiaan biseksuaali, ja se jätkä on mun poikaystävä Santtu. Parhaista parhain*

ystäväni ja poikaystäväni.. Mutta suako ei siis haittaa, että mä oon bi?"

"Ei sitten yhtään", Leo tokaisi hetkeäkään epäröimättä. "Mun lähipiirissä on aika paljonkin sateenkaarevia, jos siitä lähdetään, mutta en mä kyl muutenkaan tuomitse kehtään.. Ei kuulu toimintatapoihini."

"Siinä sä tuut kyllä sitten Valtteriin etkä isääs", mä kommentoin, koska Valtteri oli aina ollut kepeästi se suvaitsevaisempi Ojalan veljeskaksikosta. Oskari oli aina ollut herkempi tuomitsemaan kuin se. Oli sekin kyllä ajan saatossa muuttunut suvaitsevaisemmaksi eikä tuominnut enää niin herkkään, mutta eihän se silti yltänyt koskaan Valtterin tasolle.. KUKAAN ei yltänyt. Valtteri oli varmaan ymmärtäväisin, suvaitsevaisin, avosydämisin ja armeliain ihminen, jonka maa päällään kantoi..

"Näin oon kuullut.." Leo hymähti vaisusti, laskien sitten katseensa käsiinsä surumielisen oloisena. Mä puolestani jäin katselemaan Leoa, silmäillen sitä hetken vaiti. Halusin piristää sitä jotenkin.. Ehkä me voitais katsoa toinen video?

"Haluaisitko sä katsoa toisen videon isästäs?" mä tiedustelin Leolta itseltään, Leon kohottaessa katseensa takaisin muhun. Mä virnistin sille, kun totesin: "Mulla olis nimitäin muutama ihan hulvaton video siitä meidän illanistujaisista, joita Oskari välillä järjesti. Äskes näit - ja kuulit - kun isäs kiroili niin maan penteleesti, niinku kunnon Ojalat tekee, niin haluaisitko seuraavaksi nähdä, millainen se oli humalassa? Siitä tuli silloin oikeesti ihan hupsu. Isäs muunmuassa halaili silloin kaikkia. IHAN kaikkia. Ja piti puheita. Joissa ei kyllä aina ollut päätä eikä häntää, eikä varsinkaan mitään järkeä."

"Anna palaa.." Leo vastasi hiljaa, pienen hymyn piirtyessä sen kasvoille. Mä vastasin sen hymyyn, nyökkäsin pienesti ja aloin sitten etsiä seuraavaa videota. Heh, ne kännivideot oli oikeesti ihan parhaita. Niille sai aina nauraa, siks me niitä oltiin poikien kanssa kuvattu. Me oltiin aina naurettu *Oskarille* ihan kippurassa ja vittuiltu sille hyväntahtoisesti jälkepäin, kun oltiin näytetty sille niitä kännivideoita.

Mä laitoin vain jonkun kännivideon ihan randomilla pyörimään, onnistuen valitsemaan kolmen vuoden takaisen videon. Me oltiin siinä Oskarin luona grillibileissä sisäpiiriläisten ja muutaman muun luotetun ihmisen - kuten Anniinan, Niken, Miron, Andersin ja Venlan - voimin. Tosin, siinä vaiheessa kun tää video kuvattiin, vain minä, Oskari, Mikke, Jakke, Jere ja Eevi oltiin oltu enää pystyssä. Muut olivat jo sammuneet, eikä mikään ihme, kun kello oli ollut siinä vaiheessa jo 4.00 aamuyöllä.

Ekana kuvaan lävähti - kukas muukaan kuin - Oskari itse. Kuvaajana toimi Eevi.

"*Noniiiiiiin pojat, nostetaas malja vaikka.. pojille!*" Oskari kiekaisi ja kohotti snapsilasiaan, kiskaisten juomansa sitten kerralla alas kurkustaan.

"*Kiitti Oskari*", Eevi tokaisi kameran takaa, jolloin Oskari käänsi katseensa kameraan.

"Ääääääh, sä meet kyllä pojasta", Oskari totesi Eeville huitaisten samalla kädellään ilmaa, tiirailen sen jälkeen serkkuani yhdellä silmällä hyvin epäilevän näköisenä. "Et kai sä vaan kuvaa videota? Ette saatana kuvaa taas videota, jossa mä örvellän. Niitä on jo kasakaupalla ennestäänkin, joten ei ole tarvetta kuvata. Ei ei ei."

"En kuvaa en. Peilaan vain itseäni", Eevi vakuutteli pieni pilke äänessään, mutta humalainen Oskari ei rekisteröinyt sitä pilkettä ollenkaan.

"Vai niin. Naiset.. Ehkä sä et menekään pojasta", Oskari tuhahti ja kääntyi sitten mun ja Miken puoleen. Me seisottiin sen vieressä. "No mutta siinä on kaksi poikaa!"

"Aijaa, ihanks tosi?" mä vittuilin heti tuttuun tapaani. Olin varsin vittumainen kaveri.

"Äläs vittuile siinä poikaseni", Oskari naurahti, kaapaten minut seuraavaksi kainaloonsa moukuttaakseen päätäni, mun kiljuessa kuin syötävä koko toimituksen ajan. "No kyllä se sinäkin meet vain hädintuskin pojasta."

"Haistappa vittu!" mä kiljaisin käkättäen, Oskarin vain virnistellessä mulle. Mä puolestani vedin kiljahdukseni jälkeen kädet puuskaan ja kohotin leukaani leikkiessäni loukkaantunutta. *"Nyt mä kyllä loukkaannuin sulle tuosta kommentista. Verisesti. Hmph!"*

"Ääääääh, äläs nyt. Poika tai et, niin rakas olet.." Oskari tokaisi mulle lempeästi hymyillen, saaden vieressäni seisovan Miken hörähtämään.

"Sä oot kyllä ihan hiton lälly ja pehmo humalassa", Mikke kettuili Oskarille, joka kääntyi Miken sanat kuultuaan virnuilemaan vuorostaan sille.

"Haluuks säkin isällistä rakkautta??" Oskari hihkaisi Mikelle ja liikahti sitä kohti, Miken tehdessä kuitenkin heti taktisen väistöliikkeen. *"Höh. Vai ei hali kelpaa, häh??!"*

"Jooooo ei kiitti, mä en halua että sä kaadat minut niinku viimeks kun halailit humalassa. Että pysy vaan tontillas. Halaile sitä Henkkaa", Mikke irvaili Oskarille, joka repesi nauruun ja kääntyi takaisin mun puoleen, kaapaten minut mahtavaan halaukseen kuin käskystä. Siinä vaiheessa mä vilkaisin taas vieressäni istuvaa Leoa, ja näin sen katselevan puhelimesani näkyvää videota hammasta purren ja silmät kimaltaen. Äh, mä olin varmaan valinnut vähän huonon videon.. Leosta ei varmasti tuntunut hyvältä nähdä isäänsä halailemassa muita, kun se ei ollut itse saanut halata sitä.. IKINÄ.

"Laitanko pois.." mä kysyinkin Leolta hiljaisella äänellä ja laitoin videon pauselle, Leon kohottaessa kyöneleisen katseensa videosta muhun.

"Laita vaan pyörii vielä.. Mä.. Niin.. Mä haluan katsoa tän loppuun.." Leo kähisi vastauksensa tukahtuneesti, katsellen mua loputtoman surullisena. Nielaisin kipeää palaa kurkussani katsoessani niihin Leon surullisiin ruskeisiin silmiin, jonka jälkeen mä nyökkäsin sille ja käännysin takas puhelimeni puoleen. Hivuttauduin kuitenkin vielä vähän lähemmäs Leoa, ollakseni sen tukena, ennen kuin laitoin videon taas pyörimään.

"Aaaaw, te ootte kyllä niin söpöjä", Eevin ääni kommentoi videolla lepertelevään sävyyn, Oskarin päästäessä otteensa irti minusta ja vilkaistessa Eeviä, ennen kuin se kohdisti katseensa muhun, hymyillen mulle mitä lämpimimmin. Mä puolestani irvistin Eeville kameran suuntaan.

"Älä ny, äijältä menee uskottavuus, kun puhut tuollaisia", mä totesin serkulleni kameraan, sekä Oskarin että Eevin naurahtaessa toteamukselleni.

"Ei kuule haittaa tippaakaan.. Mun pojat on mulle paljon tärkeämpiä kuin mun maine ja uskottavuus, ja mä haluan että te tiedätte sen. Varsinkin sinä, Henkka.." Oskari tokaisi lämpimällä äänellä, jolloin mä käänsin katseeni takas siihen. Se katseli mua hetken silmiin ja otti sitten päässään olleen viininpunaisen käppimällisen lippiksensä, jonka lippa oli musta, pois päästään, ja asetti sen mun päähän leveä hymy kasvoillaan. *"Mutta siinä kuule SULLE lisää sitä uskottavuutta! Nyt sä ainakin näytät pojalta! Pidä hyvänäs!"*

"No voi vittu! Haista paskaaaaaa!!" mä huusin joikuen, Oskarin hihitellessä vieressäni ja siistiessä hiuksiaan taaksepäin. Mä nauroin yhdessä sen kanssa ja käänsin sen Oskarin päähäni väärinpäin iskemän lippiksen oikein päin.

Mä hätkähdin ja jäin tuijottamaan sitä videolla näkyvää lippistä, jonka Oskari antoi mulle siinä. *Tuo Oskarin lippis oli mulla vieläkin.* Se oli kallein aarteeni. Oli ollut sitä varsinkin sen jälkeen, kun Oskari kuoli, sillä se oli käsinkosketeltava muisto siitä. Sitä käyttäessäni mulla oli tunne, että Oskari kulki yhä rinnallani..

Mä vilkaisin Leoa, joka katseli yhä puhelimeni näytössä pyörivää videota, jossa Oskari oli juuri kaatunut käkättäen maahan Miken väistettyä sen halauksen ja oli tekemässä parhaillaan ruohikkoon "lumienkeliä", muiden videolla olevien naureskellessa Oskarille huvittuneena. Leo puolestaan oli kaikkea muuta kuin huvittunut katsellessaan sitä videota ihan tolkuttoman surullisen näköisenä, enkä mä voinut itsekään olla jälleen keran nielaisematta kipeää palaa kurkussani silmäillessäni Leoa. *Mun pitäis antaa se Oskarin lippis Leolle.* Jotta sillä olis edes yksi käsinkosketeltava, fyysinen muisto isästään pelkkien kuvien ja videoiden sijaan. Jotta sekin voisi *tuntea* isänsä läsnäolon. Jotta Oskari kulkis poikansa mukana minne se ikinä meniskin, turvaten sen askeleita..

"Leo.." mä lausuin Leon nimen hiljaa, Leon irrottaessa kyyneleistä kostean katseensa videosta ja kohdistuessa sen muhun. *"Käytäiskö mun kämpällä, se on ihan tässä lähellä? Mun pitäis nimittäin käydä ehkä kusella. Ja mä voin siellä ollessani laittaa samalla nää kuvat ja videot sulle kaikki, kun siel on parempi netti, niin voit katsoa sitten omalla ajallas loput.. Niin, ja voisin mä antaa sulle pari fyysistäkin valokuvaa, jotka mulla on Oskarista. Sellaisetkin olis varmaan ihan kivoja..?"*

Leo, joka katseli mua niillä loputtoman surullisilla ruskeilla silmillään suoraan omiin

sinisiini, nyökkäsi mulle ihan mykkänä. Varmaankin surusta mykkänä, *pystymättä* sillä hetkellä puhumaan ääneen.. Mä hymyilin sille pienesti ja lohduttavasti, ja nostin sitten jo perseeni penkiltämme, ojentaen Leolle käteni, jotta voisin auttaa senkin ylös. Se peräti tarrasikin käteeni ja antoi mun auttaa sitä, mun kiskaistessa sen riuskasti seiso- maan, jonka jälkeen me lähdettiin hipsimään hiljaisina kohti kotiani, jonne me päästiin vähän päälle viidessä minuutissa. Onneks mä en asunut kaukana, koska Leo vaikutti hieman huteralta. Asunnollanikin se istahti heti sohvalle, nojasi kyynärpänsä jal- koihinsa ja jäi tuijottamaan lattiaa, kun mä lähdin käymään siellä vessassa. Ei mulla siis oikeasti ollut kusiötä, mutta kävin lorottelemassa kuitenkin näön vuoksi.

Palattuani vessasta mä kurkkasin olkkariin, jossa Leo istui yhä sohvallani, tuijotellen ihan lasittunein silmin käsiään. Huomasin sen kiristelevän hampaitaan ja yksinäisen kyyneleen kimaltavan sen silmäkulmassa, joten se varmaan pidätteli itkua.. Tää oli siis selvästi kova paikka sille. Isänsä menettäminen ilman, että oli koskaan edes tavannut sitä, ja sen näkeminen videoissa, jotka muistuttivat vain siitä, ettei Leo ollut koskaan *oi- keasti* nähnyt isäänsä. Hittolainen, miten paha mun teki oikeesti Leon puolesta. Mun todellakin TÄYTYISI antaa Leolle se Oskarin antama lippis, jotta Leokin voisi tuntea isänsä kulkevan rinnallaan..

Mä käännyinkin samantien hattuhyllyni puoleen ja aloin kaivella sitä. Vaikka ei mun kauaa tarvinnut kaivella, sillä se Oskarin antama lippis oli ihan etualalla. Olin käyttänyt sitä viimeisen vuoden ajan melko ahkerasti, koska olin tosiaan sen ansiosta kokenut Oskarin kulkevan yhä rinnallani ja mukani.. Ja nyt olis Leon vuoro käyttää sitä. Os- karin pitäis kulkea tästä lähtien vuorostaan poikansa mukana ja toimia sen siipinä, Leo oli todellakin ansainnut sen. Niinpä mä nappasin sen viinipunaisen lippiksen käteeni ja loin siihen viimeisen haikean silmäyksen, ennen kuin käännyin Leon puoleen.

"Leo", mä lausuin jälleen Leon nimen, jolloin se hätkähti hereille koomastaan ja kään- tyi katsomaan mua. Mä puolestani vilkaisin kädessäni olevaa lippistä vielä kerran ja keskitin sitten katseeni takaisin Leoon, ojentaen sen lippiksen sitä kohti. "Tää kuuluu sulle. Mä haluan, että sä saat tän", mä totesin, Leon jäädessä tuijottamaan kädessäni olevaa lippistä ihan sanattomana.

"Toi on se.." Leo henkäisi hämmästyneenä kohdistessaan ihan pyöreiden silmiensä katseen muhun, jatkamatta lausettaan loppuun.

"Se sun isäs lippis, jonka se antoi mulle. Niin on", mä täydensin Leon lauseen sen puolesta, kuten se oli aiemmin tehnyt mun puolesta. "Ja sä saat sen. Mä haluan, että sä otat sen. Se kuuluu sulle. Se oli *sun* isäs lippis.."

"En mä voi -"

”Voithan”, mä keskeytin välittömästi Leon vastalauseen, katsoen sitä lähes tuimana silmiin, jotta se ei ämpyittäisi vastaan. ”Musta tuntuu ihan sairaan pahalta, kun sä et koskaan saanut tavata isääsi. Mä puolestani sain *elää* sun isäs kanssa. Mulla on siitä oikeita muistoja. Sulla on vain kuvia, ja nyt myös videoita, mutta eihän ne oo sama asia.. Mutta *tää* -”, mä jatkoin vakavin kasvoin ja heilutin kädessäni olevaa lippistä, ”- on kuulunut sun isälles. Tää on *käsinkosketeltava* muisto. Fyysinen muisto. Tää tekee sun isästä todellisemman. Mä haluan, että sä otat tän, ja oon kuule ihan SATAVARMA, että isäs haluaisi samaa. Se haluaisi olla sulle, omalle pojalleen, läsnä, ja tän avulla se voi olla sitä. Aina sun mukana, aina sun rinnalla, aina sun turvana, enkelinä olkapäällä. Ota se..”

Leo tuijotti vielä hetken mua silmiin täysin liikahtamatta, mutta sitten se nousi sohvalta ja otti epäröivän askeleen mua kohti, hipsien hitaasti luokseni ottaakseen tarjoamani lippiksen itselleen. Mä hymyilin Leolle lämpimästi ja kannustavasti, kun se lopulta otti isänsä lippiksen käteensä, mutta Leo sen sijaan laski vakavan katseensa mun kasvoista kädessään pitelemäänsä lippikseen, jääden katselemaan sitä hampaitaan kiristellen. Se pidätteli varmaankin jälleen kerran kyyneliään, tai sitten siitä tuntui vain niin pahalta ottaa se lippis minulta, että se sai sen puremaan hammasta. Ojala kun oli, niin se jälkimmäinen vaihtoehto mahtoi olla todennäköisempi..

”Mitä isän muille vaatteille tapahtui..?” Leo kysyi kotvan päästä vaimealla äänellä, katsellen edelleen isänsä lippistä mun sijaan.

”Ne kai poltettiin sen talon mukana”, mä vastasin irvistäen, Leon kohottaessa katseensa takaisin muhun vähän ihmeissään. ”Eh, Jerekään ei tiennyt kaikkia Oskarin stäshejä, niin se talo oli pakko polttaa. Ja mä vähän luulen, että esimerkiksi ne vaatteet oli kaikille liian kipeä muistutus Oskarista, ja joidenkin mielestä olis ollut kammottavaa käyttää kuolleen ihmisen vaatteita. Vaikka nyt se varmasti kaduttaakin, että ne KAIKKI meni sen talon mukana.. Venlalla saattais kyllä olla osa niistä, ainakin joitain hattuja, huppareita ja takkeja. Kysy siltä niistä..? Jos se luopuisi osasta.”

”Joo..” Leo virkkoi hiljaa, vilkaisten sitten kädessään olevaa lippistä, ennen kuin keskitti katseensa jälleen muhun. ”Hei, kiitos tästä lippiksestä.. Mä arvostan tätä oikeesti ihan vitusti. Ja musta tuntuu suoraan sanottuna pahalta ottaa tää vastaan. Ihan vitun pahalta. Kun tää on varmasti sun kallein aarre..”

”Niin on, mutta edelleenkin, mulla on *eläviä* muistoja sun isästä.. Plus tää kämppä ja paljon muuta roinaa, jotka muistuttaa mua Oskarista. Mä en TARVII sitä lippistä enää. *Sinä* tarviit. Sen avulla sun isäs on aina sun mukana ja siipinä, eiks jeh?” mä totesin lämpimällä äänellä, Leon hymyillessä mulle pienesti. Mä hymyilin sille takaisin ja jäin katselemaan sitä sen ruskeisiin silmiin, jotka olivat tosiaan ihan eri väriset kuin

isällään, mutta.. Jotain samaa niissä oli. Tai ei vain *jotain* samaa, vaan hyvin paljonkin samaa. Ehkä se johtui siitä Leon sisimmästä, sen *sielusta*, joka kuvastui sen silmistä, ja joka vaikutti jo tämän lyhyen tutustumisen perusteella hyvin samanlaiselta kuin isällään. Sielunmaisemaltaan Leo oli selvästi tullut isäänsä, ja Ojaloihin ylipäätään. Leo oli ihan selvä Ojala, niin monella tapaa. "Ja mä tiedän kyllä, että sun on vaikeaa ottaa sitä vastaan. Sä oot Ojala, after all. Te antaisitte vaikka paidan päältänne ja luopuisitte omas-tanne, tekisitte muiden puolesta mitä tahansa ja suojaisitte muita hengellänne, joten.. teidän on vaikeaa ottaa mitään itse vastaan. Kun kaikki muut menee aina teidän edelle.."

Leo soi sanani kuultuaan mulle jälleen pikkiriikkisen, hieman värisevän hymyn, syök-sähtäen sitten ihan yllättäen halaamaan mua. Mä menin siitä vähän hämilleni, mutta kiedoin kuitenkin käteni Leon ympärille kun tunsin, että se vapisi hienoisesti. Voi toista.. Maailma oli kyllä ollut oikeasti ihan hemmetin julma riistäessään isän pojalta, joka ei ollut koskaan edes tavannut tätä.. *Olikohan Leolla muutakaan perhettä..? Oliko se yksin, vai miksi se oli päätynyt Valtterin hoteisiin..*

"Kiitos oikeesti tuosta lippiksestä, ja kiitos kun.. kun otit minut vastaan niin hyvin.."
Leo kähisi hetken mua halailtuaan, rutistaen mua sanojensa saatteeksi hyvin tiukasti. Hyvä etten örähtänyt. Ehkä Leo oli tosiaankin yksin, kun se oli näin iloinen ja kiitollinen siitä, kun mä, sen 'veli', olin ottanut sen vastaan niin hyvin.. *Kun se oli näin iloinen elävistä 'sukulaisista', jotka eivät torjuneet sitä.* "Mä itseasiassa vähän pelkäsin, että sä torjuisit minut.. Oon pelännyt teidän kaikkien kohdalla, että te torjutte minut, mutta sen sijaan te kaikki ootte ottaneet minut vain avosylin vastaan.. Kiitos.."

"Jos isäs meille jotain opetti, niin sen, että perhe pitää yhtä. Sä oot perhettä, en mä tietenkään sua torju. Mä oon vain iloinen siitä, että sä haluat tutustua muhun.. Ja kiitos itselles, *veli*, kun et oo varautunut tai katkera mua kohtaan, vaikka voisit hyvin olla. Mä kuitenkin vein sun paikkas isäs rinnalta", mä tokaisin, avaten Leolle hieman omaakin sydäntäni, kuten se oli juuri avannut mulle.. Vaan siinä se kyllä muistutti enemmän Valtteria kuin isäänsä, sillä Oskari oli aina ollut huomattavasti suljetumpi kirja kuin Valtteri. Se oli alkanut puhua mullekin tunteistaan vasta loppuajasta..

"En mä oo hetkeäkään ajatellut niin, että sä olisit vienyt mun paikan.. Kateellinen oon ehkä ollut, ja ehkä vähän mustasukkainenkin isästä, mutta.. mutta oon mä silti ollut iloinen siitä, että isällä oli sut.. Että sillä oli edes yksi poika, jonka elämään se sai osallistua.."
Leo lähes kuiskasi hyvin valtteriäisesti, eli hyväsydämisesti ja empaattisesti, vetäytyen sitten irti minusta katsoakseen mua silmiin, eikä sen silmistä heijastunut oikeasti lainkaan katkeruutta tai mitään sellaista. Pelkkää lämpöä. "Kiitos, kun kuljit mun isän rinnalla ja teit sen elämästä edes vähän valoisamman.."

"Ilo oli kyllä ihan minun puolellani", mä totesin haikeasti hymyillen. "Vaan hittolainen, pakko sanoa, että sä muistutat kyllä VALTTERIA tosi paljon. Ainakin ajatusmaailmaltas. Ja sydämeltäs. Sulla on yhtä suuri, hyvä ja avoin sydän kuin sillä."

"Näin olen kuullut.." Leo virkkoi, suoden mulle jälleen yhden pienen hymyn. "Ja oon kyllä ihan hiton ylpeä siitä, Valtteri on ihan mahtava. Isääni mä en koskaan tuntenut, mutta mitä enemmän mä opin tuntemaan *Valtteria*, niin sitä enemmän mä tajuan, miten hemmetin hieno ihminen se on. Se on kevyesti yksi suurenmoisimmista ihmisistä, joita mä oon IKINÄ tavannut. Yksi suurenmoisimmista ihmisistä, jotka maa päällään kantaa, ihan oikeesti on.."

"Onhan se", mä hymähdin lämpimästi, myötäillen kaikkea, mitä Leo juuri sanoi. "Ja se varmasti tulee olemaan sulle paras mahdollinen isä. Tai siis, tottakai Oskari olis se paras mahdollinen isä, koska se on sun oikee isäs, mutta.. ei Valtteri varmastikaan tuu kovin paljoa sen perässä."

"Ei niin, jos tulee ollenkaan.." Leo tokaisi hiljaa, laskien katseensa yhä kädessään pitelemäänsä viininpunaiseen lippikseen. Se tuijotti sitä hetken ja jatkoi sitten hieman samealla äänellä: "Isä.. isä sanoi kirjeessään, että.. että Valtteri voi tarjota mulle parempaa kuin hän olis koskaan voinut tarjota, koska Valtteri on 'se paras heistä'. Isäkin siis uskoi, että Valtteri olis mulle parasta.. *Paras mahdollinen isä*.. Ja onhan Valtteri ihan huikee. Tuosta noin vain se otti minut perheeseensä ja pojakseen. Se ei oikeesti epäroinyt *hetkeäkään*. Se vain tuli ja otti minut siipiensä suojaan, kuin olis OIKEASTI mun isä. Valtteri on oikeesti ihan huikee.."

"Onhan se", mä komppasin jälleen, ja vilkaisin sen jälkeen kämppäni seinällä olevaa kelloa. Oho, olipas se paljon. Eeeeeeh, me oltiin oltu Leon kaa hatkassa aika pitkään ja meitä varmasti odoteltiin jo palaaviksi. "Valtterista puheenollen, meidän pitäis varmaan palata korjaamolle. Valtteri ja Jere on odotelleet meitä siellä jo reippaat kolme tuntia."

"Oho, hupsista", Leo irvisti, mun vastatessa sen irvistykseen kuin refleksinä. Heehee, me tosiaan oltiin kuin veljekset. "Mjoo, ehkä meidän tosiaan kannattaa palaila sinne.. Laitaks sä ne kuvat ja videot ensin, kun ollaan vielä täällä? Kun sä sanoit, että täällä on parempi netti?"

"Eehee, se oli tekosyy tulla tänne. Mä halusin vain antaa ton lippiksen sulle", mä virnistelin ilkkurisesti, Leon naurahtaessa mulle hyväntuulisesti että 'jaahas'. Jeeeeee, olin onnistunut piristämään sitä! Minustahan oli sukeutunut viimeisen 1,5 vuoden aikana melko mukava sälli, muahahahahhaa! En ollut enää samanlainen piikikäs paskiainen kuin ennen. Se sälli olis varmasti onnistunut vain loukkaamaan Leoa. "Mutta pari fyysistä kuvaa mä voisin sulle kyllä oikeesti antaa", mä virkoin kuitenkin samaan aikaan,

kun Leo vaihtoi jo päässään olleen keltaisen lippiksen siihen viininpunaiseen, asetellen sen väärinpäin päähänsä. *Kuten isänsä oli aina sitä käyttänyt, ja Leo näyttikin juuri sillä hetkellä ihan vitusti isältään.* Mä jäinkin sen vuoksi tuijottamaan Leoa hetkeksi, ennen kuin käännyin lähes kyynelsilmin olkkarin puoleen ja marssin kirjahyllyni luo hieman nieleskellen, kaivaen sieltä yhden valokuva-albumeistani esille. Kyllä, omistin fyysisiä valokuva-albumeita. MONTA. Mä tykkäsin fyysisistä kuvista..

”Mikä tuli?” Ojaloiden tapaan hyvin tarkkasilmäinen Leo kysyi takaani, mun pysäyttäessä toimeni ja kääntyessä katsomaan sitä, Leon tapittaessa mua vakavoituneena suoraan silmiin. Äh, se oli varmaan huomannut mun nieleskelyn..

”Näytit vaan niin paljon isältäs, kun pidät tuota lippistä noin.. Ja muistutat sitä muutoinkin, koko olemukseltas..” mä mutisin vastaukseni ja käänsin hieman kostean katseeni takaisin albumini puoleen, napaten auki olevalta aukeamalta yhden kuvan Oskarista, ennen kuin käänsin sivua. ”Ja mulla on sitä ihan vitullinen ikävä..” mä avauduin vielä hiljaa, hieman värisevällä äänellä. Jonka kuullessaan Leo ei hukannut sekuntiaakaan, vaan se asteli samantien luokseni ja laski lohduttavan kätensä olalleni, silittäen mua hennosti. Ja se oikeesti lohdutti, koska Leo tosiaan muistutti ihan pirusti isäänsä. Mua helpotti tietää, että pala Oskaria eli yhä. Leossa.. Jonka vuoksi Leon läsnäolo ja kosketus helpotti aidosti ikävääni. ”Kiitos, kun oot siinä. Hitto, kiitos kun oot olemassa. Kyllä mua suoraan sanottuna helpottaa tietää, että pala Oskaria elää yhä.”

”Kiva kun ajattelet noin..” Leo tokaisi hiljaisella äänellä, mutta yhtä kaikki lämpimästi, taputtaen sitten olkaani. Mä vilkaisin sitä, hymyillen sille pienesti, ennen kuin jatkoin albumini pläräilyä, Leon seisoessa loppuajan vieressäni, kuin henkisenä tukenani. Toisaalta, se kaipas varmaan itsekkin vähän henkistä tukea, ja seisoi siksikin vieressäni..

Kun mä sitten olin valikoinut vinon pinon kuvia Leolle, me lähdettiin hipsimään kohti korjaamoja, joka ei ollutkaan kaukana. Leo oli kovin vaitonainen ja vähän omissa maailmoissaan, vaikka en mä itsekään ollut kovin suulas, mutta vilkuilin kyllä Leoa senkin edestä, ihan urakalla suorastaan. Olisin halunnut kysyä siltä erästä asiaa, joka oli jäänyt vaivaamaan mua, koska.. koska Leo vaikutti niin hauraalta ja *yksinäiseltä*. Tai ellei nyt suoranaisesti yksinäiseltä, niin.. *särkyneeltä ihmiseltä, jolla ei ollut juuri ketään tuke- naan.* Jonka vuoksi se oli minuunkin tukeutunut tänään, ainakin tavallaan. Ja se sai minut miettimään, että eikö sillä sitten ollut oikein ketään, eikö sillä ollut perhettä.. Esimerkiksi äitiä, joka olis tukenut sitä.. *Vai miksi se oli päätynyt muuttamaan Valtterin luokse sen jälkeen, kun oli löytänyt ”isänsä”..?* Joku syyhän siihen oli oltava..

”Toivottavasti.. toivottavasti mä en käännä nyt veistä haavassa tai tunkeile - tai no, ihan varmasti tunkeilen - mutta..” mä mumisin lopulta, kun en vain pystynyt pitämään

turpaani kiinni, Leon kääntäessä silloin katseensa jaloistaan muhun, katsoen mua kysyvästi. "Mutta onks.. onks sulla.. muita kuin Valtteri? Perhettä siis.. Vai miks sä oikein päädyit sen luokse.." mä utelin varovasti, mutta utelin kuitenkin, Leon ilmeen synken-tyessä välittömästi ainakin tuhat sävyastetta. *Voi vittu, mä olin möhlinyt.* "A-anteeks, mä tosiaan tunkeilen ja utelen ihan typerä -"

"Ei mulla oo ollut oikein ketään", Leo keskeytti pahoitteluni vähän synkkänä, vastaten sitten kuitenkin typerään kysymykseeni. Se itseasiassa jatkoikin vielä avautumista, las- kien kyllä katseensa minusta ja puhuen hiljaisella ja tummanpuhuvalla äänellä, mutta avautui kumminkin. Leo tosiaankin muistutti avoimuutensa suhteen enemmän Valtteria kuin isäänsä.. "En oo oikein väleissä äitini kanssa, mutta oon asunut sen luona olosuh- teiden pakosta tähän asti. Tai siis, siihen asti, kunnes Valtteri otti minut siipiensä suo- jaan.. Mutta siihen saakka, kun mä lähdin etsimään isääni, mä olin melkolailla yksin. En oo onneks enää. Nyt mulla on Valtteri-setä. Ja Venla-täti, jonka sä tunnet varmasti kans. Ja Nico-eno ja sen puoliso.. En oo enää niin yksin."

"Ja nyt sulla on myös minut", mä lisäsin vielä itsenikin Leon listaan, Leon kohottaessa katseensa takas muhun, hymyillen mulle jälleen snadisti. "Perhe pitää yhtä, ja me ol- laan perhettä Oskarin kautta. Sä oot mun veli."

"Thanks, bro.." Leo hymähti kiitollisena juuri, kun me saavuttiin korjaamon pihaan.

"Leo, hyvä kun tulit!" Valtterin ääni kajahti samantien, meidän kääntyessä katso- maan sitä ja Jereä, joka seisoj sen rinnalla tupakkapaikalla omaa röökiään tuprutellen. Tai siis, Jere oli ainoa joka poltti, Valtteri ei polttanut. "Laura laittoj just viestiä, että ruoka olis kohta valmista. Meidän pitäis siis mennä, valitettavasti.. Varsinkin, kun Ossi on kuulemma rankuttanut sun perään viimeiset kolme tuntia. Lauralla palaa kohta joku ihan muu kuin ruoka pohjaan."

"Shiiit, täytyy siis rientää paikalle valkealla ratsulla", Leo irvisteli sedälleen, kääntäen sen jälkeen kasvonsa takaisin mun puoleen. "Pelastamaan siis Laura sekopää-'pikku- veljeltäni', ei Ossia Lauran kiukulta. Ossilla on nyt joku ihan hiton rasittava vaihe me- nossa ja kaikkien hermot on kovilla."

"Sinunko hermoja se ei kuitenkaan koettele?" mä kysäisin, kun me lähdettiin hiippai- lee kohti tupakkapaikkaa.

"Koettelee, mutta kun se palvoo mua, niin ei kuitenkaan niin pahasti kuin muiden", Leo vastasi virnuillen, enkä mä voinut olla hörähtämättä. "Kai se on joku isovelj-pikkuveli juttu. Ja voi se johtua osittain siitäkin, kun oon uusin perheenjäsen, niin se on mun koh- dalla vielä vieraskoree. Toisin kuin vanhempiansa ja siskojensa kohdalla. Siskojaan var- sinkin se nau'uttaa ihan urakalla.. Ossi osaa olla oikeesti ihan helvetin rasittava välillä."

”Nau’uttaa?” mä toistin Leon käyttämän sanan huvittuneena.

”Kiusaa niin, että ne alkaa naukumaan, you know. Marisemaan, valittamaan, ruikutamaan, rääkymään, kiljumaan. Ja sen semmosta. Ja koska Eevi, Ossi ja Aada on sukua Pikkaraisille, niin niistähän lähtee ääntä. Ihan vitusti”, Leo irvisti, mun irvistäessä sille jälleen kuin peilikuvana. Eeeh, kuulostipa Ossi sangen kivalta veljeltä.

”Leo on todellakin ollut monesti pelastus Ossin suhteen, kun se saa Ossin rauhoittumaan vähän. Luojan kiitos Leo ilmestyi meidän elämään”, Valtteri, jonka tykö olimme juuri päässeet, kommentoi keskusteluumme. Leo kohdisti katseensa setäänsä sen sanat kuultuaan, hymyillen sille lämpimästi ja kiitollisesti. ”Ja Leo on ollut kyllä kaikille meidän muksuille paras mahdollinen isovelji.”

”Ilo on ollut mun puolellani, Eevi, Aada ja Ossi on mahtavia. Ainakin suurimman osan ajasta, heh”, Leo virnuili, Valtterin naurahtaessa kevyesti ennen kuin se kohotti kätensä Leon olalle, taputtaen sitä lempeästi hymyillen.

”Ei mutta oikeesti, me ollaan niiiiiin kiitollisia ja iloisia siitä, että sä ilmestyit meidän elämään ja oot osa meidän perhettä nykyisin”, Valtteri totesi ’pojalleen’ sellaisella lämmöllä, että se veti oikeesti vertoja isän rakkaudelle. Valtterin puheesta kuului ihan suunnaton arvostus ja kiintymys Leoa kohtaan. Niin suunnaton, että mä meinasin suorastaan herkistyä Leon puolesta. Olin kyllä itse niiiiiin iloinen siitä, että se oli saanut Valtterin kaltaisen ’isän’ elämänsä, vaikka sen oikea isä olikin kuollut..

”Edelleen, ilo on kyllä ihan kokonaan minun puolellani. En mä olis parempaa perhettä voinut oikeesti toivoa..” Leo vastasi sedälleen käheäksi muuttuneella äänellä. Se selvästikin OLI herkistynyt Valtterin sanoista, liikutuksen käheyttäessä sen äänen. ”Ja nyt meidän pitäis varmaan tosiaan lähteä sinne Pikkaraisille sen perheemme luokse, ennen kuin JOKU siellä räjähtää. Eihän se välttämättä oo edes Laura, tai *pelkästään* Laura. Osaa sitä Aadallakin mennä hermot Ossiin, ja sitten on kyllä Helvetti irti.”

”Mjoo, oot kyllä ihan oikeassa..” Valtteri mutisi, irvistäen oikein kauniisti Leon sanoilla, kun taas mä puolestani en voinut olla virnistämättä. Valtterin lapset ja sen koko perhe vaikutti kyllä ihan hiton ihanalta. Ja se oli sitten sarkasmia. ”Mutta jos me nyt sitten tästä lähdetään?” Valtteri tokaisi seuraavaksi, osoittaen sanansa mulle ja Jerelle, meidän nyökätessä sille. Valtteri soi meille vielä oikein lämpimät hymyt, ennen kuin se kohdisti katseensa takaisin Leoon, kohottaen kätensä uudelleen sen olalle. ”Hyvästele Henkka vain ihan rauhassa, mä meen edeltä autolle.”

”Joo”, Leo virkkoi, Valtterin taputtaessa sen olkaa hymyillen, ennen kuin se kääntyi kannoillaan ja lähti kohti autoaan, Jeren lähtiessä sen perään. Sekin halusi varmaan antaa meille yksityisyyttä ja oman rauhan hyvästellä toisemme.. Me seurattiin niitä

katseillamme aina Valtterin autolle saakka ja kohdistettiin sitten katseemme toisiimme, hymyillen toisillemme, kun katseemme kohtasivat. "Pidetään yhteyttä, jooko? Mä menetin jo isäni, veljeni mä haluaisin pitää. Vaikka sä et olekaan sitä biologisesti, mutta.. jos sä olit mun isälle kuin oma poika, niin sä oot mulle veli. Et yhtään sen vähempää.. Ja kuten sanottua, mun perhe on kovin pieni, joten mä olisin ihan mielelläni suhun yhteyksissä jatkossakin. Olisin vain iloinen ja kiitollinen siitä, jos sä haluaisit olla mun kanssa tekemisissä ja mun perhe kasvaisi.."

"Ilman muuta pidetään yhteyttä, sanomatta selvää. Kyllä minäkin haluan veljeni pitää, Oskarin menettämisessä oli jo ihan tarpeeksi.. Todellakin ollaan tekemisissä jatkossakin, *pikkuveli*. Mä laitan sulle jo tänään viestiä", mä totesin lämpimästi hymyillen, Leon vastatessa mun hymyyn melkoisen leveästi. "Mutta nyt sun täytyy varmaan jo juosta, Valtteri näyttäisi vastanneen juuri puhelimeen. Hei sitten, Leo. Koodaillaan. Ei jäädä tuntemattomiksi."

"Joo. Moro", Leokin moikkasi minut se leveä hymy kasvoillaan, jonka jälkeen se halasi mua vielä pikaisesti ja kääntyi sitten kannoillaan, juosten jo autonsa tykö ehtineen Valtterin luokse, joka tosiaan puhui puhelimeensa somasti irvistellen. Ne molemmat kääntyi vielä vilkuttamaan mulle ja mua kohti astelemaan lähteneelle Jerelle, ennen kuin pakautuivat autoonsa, Valtterin käynnistäessä sen pikaisesti. Eeh, jollakin oli varmaan jo mennyt hermot siihen Ossi-pojanviikariin.

Mä vilkaisin Jereä, kun se saapui luokseni katse Valtterin autossa, seuraten sitä katseellaan, kun Valtteri lähti peruuttamaan pois parkista. Kohdistin itsekin Jeren tavoin katseeni takaisin Valtterin Nissaniin, vilkuttaen vielä Valtterille ja Leolle, ennen kuin ne poistuivat parkkikselta ja lähtivät ajamaan Porolle päin.

"Löysitte ilmeisesti yhteisen sävelen", Jere virkkoi kysyvällä äänellä ja mä nyökkäsin sille, pitäen kuitenkin katseeni kohdistettuna edelleen Porokylän suuntaan. "Mä arvelinkin, että te tuutte hyvin toimeen.. Leo on niin isänsä kaltainen."

"Todellakin on", mä myötäilin, jatkaen sitten vähän mietteliäällä äänellä: "Ja toisaalta Valtterinkin. Hitto se oikeesti muistuttaa sitäkin ihan julmetusti. Ja Valtteri tekee sille varmasti vain hyvää. Korostaa niitä Leon hyviä ominaisuuksia ja pitää sen valossa."

"Jep", Jere myönsi päätään nyökytellen. "Vaan voi jumalauta, Leo on kyllä ihan selkeästi Ojala. Ihan ilmiselvä Ojala. Kaikin mahdollisin tavoin."

"No jep", mä komppasin jälleen. "Sillä on se vitun katsekin."

"Niin on", Jere naurahti melkein huvittuneena. Mä käännyin katsomaan sitä, kohdatten Jeren sinisten silmien katseen, kun sekin kääntyi puoleeni, kohottaen samalla käntensä olkapäälleni. "Hei, pitäkää te veljekset oikeesti yhtä. Sitä Oskarikin olis toivonut.."

"Pidetään pidetään.." mä hymähdin lämpimästi, haikean hymyn eksyessä huulilleni, kun jatkoin kaipauksen värittämillä äänellä: "Ollaanhan me sentään Oskarin kadonneita poikia molemmat. Poikia, jotka se löysi ja yhdisti. Ja perhe pitää aina yhtä, sen jos minkä Oskari opetti.."

"No sinähän runolliseksi rupesit", Jere nauroi kepeästi, nappasi lippiksen päästäni ja pörrötti tukkaani, saaden minut älähtämään.

"Äläääääääää, sä sotket sen!!!!" mä mölisin kovaan ääneen, Jeren vain nauraessa mulle ja mölinälleni.

"Santtu muuten odottelee sua tuolla sisällä. Se tuli tänne, kun näki sun ja Leon menevän teille. Se ei halunnut häiritä teitä", Jere virkkoi mulle yks kaks ihan muina miehinä, jolloin mä vaikenin kuin taikauskusta ja jäin töllöttämään sitä hölmistyneenä.

"Olisit heti sanonut!" mä älähdin ja lähdin sitten siltä seisomalta laukkaamaan kohti korjaamorakennusta, sykäisten sukkana sisään. Huutelin Santtua heti ulko-ovella, ja pian se jo ilmestyikin kahvihuoneen oviaukkoon, mun syöksähtäessä suoraan sen syliin, pussailemaan rakkaani naaman ihan täyteen suukkoja.

"Se meni ilmeisesti hyvin, kun oot noin hyväntuulinen", Santtu kommentoi huvittuneena, kun mä lopulta lopetin sen naaman suukottelun ja kohdistin katseeni sen ihaniin vihreisiin nauravaisiin silmiin kiertäessäni käteni sen kaulaan.

"Joo", mä vastasin suorastaan hymisten, jonka jälkeen mä virnistin Santulle, joka kietoi juuri kätensä lantiolleni. "Leo on mun uusi BFF."

"Vai niin", Santtu naurahti ensin huvittuneesti, mutta sitten se otti kasvoilleen tekoitkuilmeen, 'vollottaen' seuraavat sanansa: "Mutta entäs minää-ää-ää??? Byääääää, nyt sä varmaan hylkää minut ja vaihdat minut Leoon, kun Leo on mua nuorempi ja parempi!! Yhyyyy!!"

"En IKINÄ. Ei sua voi korvata eikä kukaan oo sua parempi", mä totesin rakastavalla äänellä lopettaen vitsailun, ja painoin pehmeän suudelman Santun huulille, ennen kuin hymyilin sille mitä rakastavimmin. "Sä oot PARAS, ja pysyt parhaana. Parhaana kaikista. EVER. Mä en TODELLAKAAN hylkää sua KOSKAAN. Kuten sanottua, vaikka maailma meidät molemmat hajottaisi.."

"Niin meidän side on ikuinen ja särkymätön, ja minä pysyn vieressäsi", Santtu lausui valamme loppuun hellästi, vetäen minut sen jälkeen ihan kiinni itseensä suudellensaan mua oikein antaumuksella.

"Hankkikaa pojat huone", Jeren ääni tokaisi yhtäkkiä keskeyttäen hellän hetkemme, meidän irrottautuessa toisistamme ja virnistäessä sille. "Tai itseasiassa vielä parempi; menkää kotiin kutemaan, niin mä saan jatkaa omia hommiani rauhassa täällä."

”Jaa että omia hommias. Älä nyt hakkaa sitten tattias ihan paskaksi”, mä irvailin heti ilkkurisesti, Santun tyrskähtäessä vieressäni kommentilleni, ja kyllä Jerenkin pokka petti, jota se yritti peitellä peittämällä kasvonsa kädellään. Ihan kuin se muka oikeasti peittäis mitään, turha sen oli yrittää säilyttää kasvojaan, kun sen koko kroppa hytkyi pidätellystä naurusta. Mun kommentti oli selvästikin ollut huvittava sen mielestä. Suorastaan timanttinen lohkaisu, heehee.

”Auta armias sun kanssa..” Jere naurahti lopulta päättään pudistellen, vetäen käntensä pois kasvoiltaan kohdistuessaan sinisten silmiensä huvittuneen katseen muhun ja Santtuun. ”Alkakaahan nyt laputtaa siitä, pojat. Niin pääsette kutemaan ja minä takaisin TÖIHIN, joita mulla riittää niin paljon, etten kyllä edes ehdi miettiä mitään soolokivaa tällä hetkellä.”

”Jessöör!” mä kiekaisin, vedin käteni lippaan ja lähdin sitten Santun kanssa käsikädessä kohti ulko-ovea, vihellellen iloisesti matkallani.

Jotakin oli loksahdanut tänään kohdilleen, ja musta tuntui, että kaikki alkoi olla jälleen hyvin. Palaseni eivät olleet enää niin levällään, kun pala Oskaria olikin yhä elossa ja se palanen oli nyt osa elämäni, tehden minusta jotenkin kokonaisemman, kun olin saanut palan perheestäni takaisin. Tuntui, kuin se viimeinenkin hajanainen palaseni olis löytänyt takaisin luokseni ja olisin jälleen hieman ehjempi kuin aikaisemmin nyt, kun mulla oli Santtu, rakas kumppanini ja paras ystäväni, sekä pikkuveljeni Leo, rakastamani Oskarin kadonnut poika, joka oli niin samankaltainen kuin isänsä, että musta tuntui, kuin Oskari olis yhä täällä.

Ja niinhän se tavallaan olikin, kun sen perintö eli meissä, sen kadonneissa pojissa, jotka jakoivat saman voimasanojen kokoisen ikävän isäänsä kohtaan.

The End.